Serie de Autor

CHINA MIÉVILLE

Stația pierzaniei

Arthur C. Clarke Award 2001
British Fantasy Award 2001

China Miéville

Staţia Pierzaniei

Traducere din limba engleză de
Mihai Samoilă

China Miéville s-a născut la 6 septembrie, 1972 în Norwich, Marea Britanie. Autor multi-premiat de ficţiune, ţine să îşi descrie operele ca făcând parte din genul „weird fiction”, aparţinând unui grup de autori care încearcă să îndepărteze genul fantasy de influenţele şi clişeele specifice lui J.R.R. Tolkien.

Miéville locuieşte în prezent în Londra. Când avea 18 ani, a trăit şi a predat engleză în Egipt, acolo unde a dezvoltat un interes puternic pentru cultura arabă şi politica Orientului Mijlociu şi de Est. Miéville şi-a luat licenţa la Cambridge, în antropologie socială, şi a absolvit masterul şi doctoratul cu merite speciale şi la London School of Economics. A reuşit de asemenea să obţină o bursă Frank Knox la Harvard.

Membru al Partidului Socialist al Muncitorilor, a candidat din partea Alianţei Socialiste pentru Casa Comunelor din Anglia la alegerile din 2001. Preferinţa sa pentru politica de stânga reiese şi din scrierile sale (e evidentă în *Consiliul de Fier,* al patrulea roman al său).

Primul său roman, *King Rat,* a fost nominalizat pentru premiile International Horror Guild and Bram Stoker. *Staţia Pierzaniei (Perdido Street Station)* a câştigat premiul Arthur C. Clarke şi a fost nominalizat la premiile Hugo, Nebula, şi World Fantasy. Cel de-al treilea, *Cicatricea (The Scar)* a fost nominalizat pentru premiile Arthur C. Clarke şi World Fantasy.

În scrierile sale este influenţat de autori precum M. John Harrison, Michael de Larrabeiti, Michael Moorcock, Thomas Disch, Charles Williams, Tim Powers, J.G. Ballard, H.P. Lovecraft, Mervyn Peake şi Gene Wolf. Momentan face doctoratul în Relaţii Internaţionale. Este supranumit „Regele cerceilor”, datorită numeroaselor piercing-uri pe care le-a adăugat în decursul anilor.

Volume apărute la Tritonic:

Cicatricea, în februarie 2006, nominalizat la Philip K. Dick Award, Hugo, World Fantasy, Arthur C. Clarke Award şi câştigător al British Fantasy Society şi al premiului Locus în 2003.

Consiliul de Fier, în mai 2006, câştigătoare a premiilor Arthur C. Clarke şi Locus în 2005, nominalizat şi la premiile Hugo şi World Fantasy.

Un Lun Dun, în noiembrie 2008, câştigător al premiului Locus pentru cea mai bună carte pentru Young Adult în acelaşi an.

CUPRINS

„Chiar am renunţat, pentru o vreme, să mă opresc în dreptul ferestrei din cameră pentru a privi lămpile şi străzile lungi şi luminate. Să pierzi contactul cu oraşul în felul acesta e tot un fel de a muri.”

— Philip K. Dick, *We Can Build You*

De la pustietate şi până la tufărişuri, la câmpuri arate, la ferme, până la primele case dărăpănate care se iţesc deasupra pământului. A fost noapte pentru multă vreme. Cocioabele încrustate în malul râului au crescut în jurul meu precum ciupercile în beznă.

Ne legănăm. Plonjăm într-un curent puternic.

Înapoia mea, bărbatul se opinteşte greu în cârmă şi barja se redresează. Lumina se clatină o dată cu felinarul. Bărbatului îi este teamă de mine. Mă aplec peste botul micii ambarcaţiuni spre apa întunecată în mişcare.

Dincolo de huruitul moale al motorului şi de foşnetul râului se adună sunete slabe, sunete de case. Buştenii şoptesc şi vântul mângâie acoperişurile de paie, pereţii se aşază mai bine şi podelele se foiesc să umple spaţiile libere; zecile de case au devenit sute, mii; se împrăştie la distanţă tot mai mare de maluri şi inundă toată câmpia cu lumină.

Mă înconjoară. Cresc. Sunt tot mai înalte şi mai late şi mai zgomotoase, acoperişurile sunt de ţiglă şi zidurile de cărămidă tare.

Râul se răsuceşte şi se întoarce spre oraş. Acesta se desluşeşte deodată, masiv, gravat în peisaj. Lumina lui se revarsă peste împrejurimi, peste dealurile stâncoase, ca o vânătaie. Turnurile lui murdare licăresc. Nu mai am nicio putere. Sunt forţat să venerez această prezenţă extraordinară care a apărut pe furiş la întâlnirea dintre două râuri. E o pată uriaşă, o duhoare, un sunet de claxon. Coşuri groase vomită murdărie spre cer chiar şi acum în noapte. Nu curentul apei ne împinge, ci oraşul însuşi ne trage spre el cu apăsarea lui. Strigăte slabe, ici-colo chemări de sălbăticiuni, zăngănit şi duduitul obscen de fabrici ca un uriaş rut mecanic. Căi ferate străbat anatomia urbană ca nişte vene umflate. Ziduri întunecate de cărămidă roşie, biserici pitite ca nişte troglodiţi, marchize zdrenţuroase fâlfâind, labirinturi cu pavaj de piatră ale vechiului oraş, fundături, canale presărând pământul ca nişte morminte seculare, un peisaj de tip nou cu dărâmături, piatră spartă, biblioteci burduşite cu volume uitate, spitale vechi, turnuri, nave şi gheare de metal care ridică încărcături din apă.

Cum de nu am putut noi prevedea această apropiere? Ce truc al topografiei este acesta care permite monstrului ce se împrăştie să se ascundă după colţuri şi să sară în faţa călătorului?

E prea târziu să mai scăpăm cu fuga.

* * *

Bărbatul îmi şopteşte, îmi spune unde ne aflăm. Nu mă întorc spre el.

Labirintul brutalizat din jurul nostru este Poarta Corbului. Clădirile putrede se sprijină una de alta, epuizate. Răul mânjeşte cu nămol malurile de cărămidă, ziduri ale oraşului ridicate din adâncuri să ţină apa în făgaşul ei. Duhneşte aici.

(Mă întreb cum arată de sus, oraşul... nu ar mai avea nicio şansă să se mai ascundă, dacă te-ai apropia pe calea aerului l-ai vedea de la depărtare ca pe o pată jegoasă, ca pe un stârv invadat de viermi, n-ar trebui să gândesc aşa dar nu mă mai pot opri, aş putea urca pe curenţii ascendenţi ai coşurilor de fum, să mă înalţ mult deasupra turnurilor mândre şi să mă uşurez pe cele de pe pământ, să călăresc haosul, oriunde aş avea chef, nu trebuie să gândesc astfel, nu trebuie să fac asta acum, trebuie să mă opresc, nu acum, nu asta, nu încă.)

Ici-colo sunt case din care se scurge un mucus palid, o mizerie organică ce pătează faţadele şi se prelinge de la ferestrele de sus. Alte etaje se întrezăresc în smârcul albicios şi rece care umple spaţiul dintre case şi aleile înfundate. Peisajul este desfigurat, zbârcit, de parcă s-ar fi turnat brusc ceară peste acoperişuri. Parcă o altă civilizaţie transformase străzile astea făcute pentru oameni în altele, făcute anume pentru ea.

Peste râu sunt strunite fire şi jgheaburile acoperişurilor sunt legate între ele prin iţe lăptoase de mucus cu zumzet de bas.

Ceva trecu pe deasupra capului. Barcagiul scuipă în apă. Scuipatul se dizolvă. Negura de deasupra noastră dădu înapoi. Străzi înguste se iviră.

Şuieră un tren care traversează râul prin faţa noastră pe şine suspendate. Mă uit la el, către sud şi est, urmărind linia de luminiţe grăbindu-se să dispară înghiţite de acest peisaj nocturn, acest monstru biblic ce-şi devorează supuşii. Vom depăşi fabricile în curând. Macaralele se iţesc din negură ca nişte păsări pe catalige; ici-colo se mişcă pentru a da de lucru echipelor de noapte. Lanţuri se clatină fără încărcătură, membre inutile tresăltând cu mişcări de zombie atunci când angrenajele pornesc şi volanele se rotesc.

Umbre largi prădătoare bântuie cerul.

Se auzi un bubuit, o reverberaţie, de parcă oraşul ar fi gol pe dinăuntru. Barja întunecată rătăceşte printre multe altele asemănătoare, încărcate cu cărbune şi lemn şi fier şi oţel şi sticlă. Aici apa reflectă stelele printr-un curcubeu de deşeuri urât mirositoare, deversări şi chimicale ce o fac să pară leneşă şi ameninţătoare.

(O, să mă înalţ deasupra să nu mai adulmec mizeria asta, bălegarul ăsta, să nu intru în oraş prin haznaua asta, dar trebuie să mă opresc, trebuie, nu mai pot continua, trebuie.)

Motorul barjei încetineşte. Mă întorc şi-l privesc pe cel din spatele meu, care-şi aţinteşte privirea şi cârmeşte, parcă văzând prin mine. Ne dirijează către doc, acolo în spatele depozitului atât de burduşit încât conţinutul lui se varsă dincolo de împrejmuire într-un labirint de lăzi uriaşe. Îşi alege calea printre alte vase. Din râu se ridică acoperişuri. O linie de case scufundate, construite pe partea greşită a zidului, împinse în malul inundat, cu cărămizile negre ca smoala

picurând. Apa se tulbură sub noi. Râul fierbe din pricina vârtejurilor din adânc. Peşti morţi şi broaşte care au renunţat să mai lupte să respire în această ciorbă putredă de gunoaie se răsucesc iute între coasta barjei şi malul de beton, prinşi în capcana vârtejului agitat. Spaţiul se închide. Căpitanul sare la mal şi leagă vasul. Uşurarea i se citeşte pe chip. Grohăie a triumf şi mă trage iute pe uscat, făcându-mă să descind printre cărbuni şi să-mi găsesc calea printre gunoaie şi sticlă spartă.

E mulţumit cu pietrele pe care i le-am dat. Mă aflu în Cotul Pâclei, îmi spune el şi mă face să privesc într-o parte, arătându-mi cu mâna drumul. Deci nu ştie că m-am pierdut, că sunt nou în oraş, că mi-e teamă de aceste edificii întunecate şi ameninţătoare de care nu pot scăpa, că mi-e greaţă din pricina claustrofobiei şi a presimţirilor rele.

Ceva mai spre sud, doi stâlpi uriaşi se ridică din râu. Porţile către Oraşul Vechi, odată grandioase, acum psoriatice şi ruinate. Poveştile sculptate în carnea acestor obeliscuri s-au şters din pricina timpului şi a acidului, au rămas doar nişte spirale grosolane ca ale unor şuruburi uriaşe. Dincolo de ei, un pod scund (Podul Hamalilor, a spus el). Nu bag în seamă explicaţiile pe care mi le dă cu atâta poftă şi mă îndepărtez prin această zonă albită de var, prin porţile căscate ce promit confortul întunericului deplin şi evadarea de mirosul greu al râului. Barcagiul nu mai este acum decât o şoaptă şi ştiind că nu am să-l mai văd niciodată îmi face oarecare plăcere.

Nu e frig. O lumină venind dinspre oraş se ghiceşte la răsărit.

* * *

Am să urmez liniile ferate. Am să mă strecor prin umbra lor urmându-le pe lângă casele şi turnurile şi cocioabele şi birourile şi temniţele oraşului, am să le pândesc dinspre viaductele care le ancorează de pământ. Trebuie să-mi găsesc o cale de intrare.

Mantaua (stofă grea, incomodă şi dureroasă pentru pielea mea) mi se izbeşte de trup şi simt greutatea pungii. Ea mă protejează aici; ea şi iluzia pe care mi-am întreţinut-o, izvorul tristeţii şi ruşinii mele, angoasa ce m-a adus în acest chist uriaş, acest oraş prăfuit clădit pe oase şi cărămizi, o conspiraţie de industrie şi violenţă, scăldată în istorie şi putere, acest tărâm aflat dincolo de puterea mea de înţelegere.

Noul Crobuzon.

Partea Întâi

Comisioane

Capitolul Unu

O fereastră se deschide brusc mult deasupra pieţei. Un coş trece prin ea şi zboară cu boltă deasupra mulţimii neştiutoare. Tresare în aer, apoi se răsuceşte şi continuă spre pământ mai încet, inegal. Dansează precar în timp ce coboară, împletitura lui se agaţă şi ricoşează de zidul aspru al clădirii. Zgârie peretele, aruncând înainte vopsea şi praf de ciment.

Soarele străbate prin perdeaua inegală de nori cu o lumină cenuşie. Sub coş, tarabele şi cărucioarele păreau răsturnate acolo din greşeală. Oraşul duhnea. Dar azi era zi de piaţă în Fundătura Aspicului, iar mirosul înţepător de bălegar şi putreziciune care se răspândea peste Noul Crobuzon era, pe aceste străzi, în această vreme, îndulcit cu paprika şi roşii proaspete, ulei încins şi peşte şi scorţişoară, carne conservată, banane şi ceapă.

Tarabele cu de-ale gurii se întindeau pe partea zgomotoasă a Străzii Scrumbiei. Cărţile, manuscrisele şi tablourile umpleau pasajul Selchit, o cale străjuită de baobabi plantaţi alandala şi cu cimentul spart ce se întindea pe distanţă scurtă spre răsărit. Olarii îşi răsturnaseră mărfurile pe drumul către Barrackham, spre sud; piese de motor la vest; jucării pe o parte a unei străzi; haine pe alte două; şi nenumărate alte bunuri umplând toate aleile. Rândurile de tarabe veneau pe trasee strâmbe să se întâlnească în Fundătura Aspicului ca spiţele unei roţi stricate.

În Fundătură nu se mai făcea nicio deosebire. În umbra zidurilor vechi şi a turnurilor nesigure se aflau grămezi de roţi dinţate, un morman de cioburi de lut şi ornamente, o ladă de cărţi putrede. Antichităţi, sex, praf de purici. Printre tarabe zburau dialoguri şuierate. Cerşetorii se sfădeau pitulaţi în pântecele clădirilor părăsite. Membri ai unor rase ciudate cumpărau lucruri curioase.

Bazarul Aspicului, o învălmăşeală colorată de mărfuri, murdărie şi negustori. Legea mercantilă spunea: cumpărătorul să fie precaut.

Zarzavagiul aflat sub coşul în cădere ridică privirea în soarele orbitor şi praful de tencuială. Îşi şterse ochii. Culese coşul ponosit de deasupra capului, trăgând de firul ce-l purtase în jos până ce îi rămase fără vlagă în mâini. Înăuntrul coşului era un şekel de alamă şi un bilet scris cu litere aplecate îngrijite şi ornamentate. Zarzavagiul studie hârtia scărpinându-se la nas. Scotoci în mormanul de mărfuri din faţa

lui, puse în coş ouă şi fructe şi rădăcini, verificând de fiecare dată lista. Se opri şi citi din nou unul dintre rânduri, apoi zâmbi lasciv şi tăie o felie de carne de porc. Când termină, puse şekelul în buzunar şi se cotrobăi după rest, ezitând pe când calcula costul comenzii, punând până la urmă patru firfirici laolaltă cu alimentele.

Se şterse pe mâini de pantaloni şi rămase o clipă pe gânduri, apoi mâzgăli ceva pe listă cu un ciot de cărbune şi o aruncă şi pe aceasta peste firfirici.

Smuci de trei ori de sfoară şi coşul începu să tresalte ridicându-se în aer. Se ridică deasupra acoperişurilor joase ale clădirilor dimprejur, împins în sus de valurile de zgomot. Sperie stăncuţele cuibărite la etajul părăsit şi trase pe zid o altă dungă dezordonată printre multe altele, înainte să dispară din nou pe fereastra de unde se ivise.

* * *

Isaac Dan der Grimnebulin tocmai îşi dăduse seama că visa. Fusese înspăimântat să se descopere angajat din nou la universitate, defilând în faţa unei table imense acoperite cu vagi reprezentări de pârghii şi forţe şi momente. Introducere în Ştiinţa Materialelor. Isaac privea în-grijorat clasa când îşi făcu apariţia nemernicul acela alunecos de Ver-mishank.

— Nu pot preda acest curs, şuieră Isaac. Piaţa e prea zgomotoasă.

Gesticulă către fereastră.

— Nu-i nimic, făcu Vermishank împăciuitor pe un tot îngreţoşat. E vremea gustării de dimineaţă, spuse el. Asta o să vă facă să uitaţi de zgomot.

Şi auzind această absurditate, Isaac se cufundă în somn cu o imensă uşurare. Înjurăturile răguşite şi mirosurile de mâncare gătită venind dinspre bazar îl treziră.

Rămase chircit în pat fără să deschidă ochii. O auzi pe Lin mergând prin cameră şi simţi clătinarea uşoară a scândurilor din podea. Mansarda era plină cu fum înţepător. Isaac începu să saliveze.

Lin bătu din palme de două ori. Ştia că Isaac se trezise. Probabil pentru că închisese gura, gândi el şi chicoti fără să deschidă ochii.

— Încă mai doarme, sărăcuţul de Isaac care este atât de obosit el tot timpul, scânci şi se ghemui ca un copil.

Lin bătu din palme încă o dată, inutil, şi se îndepărtă.

El mormăi şi se întoarse pe cealaltă parte.

— Zgripţuroaică! mormăi după ea. Scorpie! Hoaşcă! Bine, bine, ai câştigat, tu… viperă, balaur ce eşti…

Se scărpină în creştet şi se ridică în capul oaselor, rânjind mânzeşte. Lin îi aruncă un gest obscen fără să se întoarcă.

Stătea cu spatele la el, goală în faţa plitei, sărind în spate ferindu-se de stropii de ulei fierbinte ce săreau din tigaie. Aşternutul alunecă de pe povârnişul pântecelui lui Isaac. Era ca un dirijabil, uriaş şi încordat

şi tare. Păr sur îl acoperea din abundenţă.

Lin nu avea păr. Muşchii îi erau încordaţi sub pielea roşie, unul câte unul. Era ca un atlas anatomic. Isaac o studie pofticios.

Ceva îl pişcă de fund. Se scărpină sub pătură cu neruşinarea unui câine. Ceva pocni sub unghie şi îşi trase mâna să o cerceteze. Un viermişor pe jumătate zdrobit se clătina neajutorat pe deget. Era un refflick, un mic şi inofensiv parazit de khepri.

Probabil că a fost zăpăcit de sucurile mele, gândi Isaac şi-şi scutură degetul.

— Un refflick, Lin, spuse el. A venit vremea să mai pui de-o baie.

Lin bătu iritată din picior.

Noul Crobuzon era o uriaşă leprozerie, un oraş morbid. Paraziţii, infecţiile şi bârfele erau de neoprit. O baie chimică o dată pe lună era o metodă profilactică necesară pentru khepri care voiau să se ferească de mâncărimi şi zgaibe.

Lin făcu să alunece conţinutul tigăii pe o farfurie pe care o aşeză pe masă, faţă în faţă cu propriul ei mic dejun. Luă loc şi îi făcu semn lui Isaac să facă la fel. El se ridică din pat şi traversă împleticit încăperea. Se lăsă uşurel pe scaunul mic, atent la aşchii.

Isaac şi Lin stăteau în pielea goală la masa de lemn neacoperită. Isaac era conştient de poziţia lor, văzând scena ca prin ochii unei a treia persoane. Ar fi o poză frumoasă, ciudată, gândi el. O mansardă, fire de praf în lumina venind prin fereastra îngustă, cărţi şi hârtii şi tablouri stivuite ordonat lângă mobila ieftină de lemn. Un bărbat cu pielea întunecată, mare şi gol şi relaxat, ţinând în mâini cuţitul şi furculiţa, nefiresc de nemişcat, aşezat faţă în faţă cu un khepri cu trupul oarecum feminin aflat în umbra în care se ghicea conturul capului ei chitinos.

Nu luară în seamă mâncarea şi se priviră o clipă cu atenţie. Lin îi făcu semn: *Bună dimineaţa, iubitule.* Apoi începu să mănânce, cu privirea încă aţintită asupra lui.

Abia când mânca arăta Lin a extraterestru, de aceea mesele luate împreună erau o încercare şi o dovadă în acelaşi timp. Privind-o, Isaac simţi fiorul obişnuit de emoţie: dezgustul dispăru imediat, îl alungă mândru, cu o dorinţă vinovată.

O rază de lumină sclipi în ochii compuşi ai lui Lin. Chelicerele îi fremătară. Culese o jumătate de roşie şi o prinse cu mandibulele. Îşi coborî mâinile în vreme ce piesele bucale interne macerau hrana pe care fălcile o ţineau bine.

Isaac privea uriaşul scarabeu irizat reprezentând capul iubitei sale în vreme ce-şi devora micul dejun.

O urmări cum înghite, îi văzu gâtlejul umflându-se acolo unde pântecele insectoid palid se contopea cu gâtul uman… asta nu că ea ar fi adoptat o asemenea descriere. *Oamenii au trupuri, picioare,*

mâini de khepri; şi capete rase de giboni, i-a spus ea odată.

El zâmbi şi clătină bucata de carne de porc pe dinainte, îşi răsuci limba în jurul ei, apoi îşi şterse degetele murdare de grăsime de masă. Îi zâmbi. Ea îşi ondulă chelicerele către el şi îi gesticulă *Monstrul meu.*

Sunt un pervers, gândi Isaac, *şi ea la fel.*

* * *

Conversaţia de la micul dejun era în general unilaterală: Lin putea vorbi prin semne în timp ce mânca, dar încercările lui Isaac de a vorbi şi de a mânca în acelaşi timp generau zgomote de neînţeles şi împrăştiau resturi de mâncare pe masă. Preferau să citească; Lin un buletin informativ artistic, Isaac orice îi pica în mână. Întinse mâna între două îmbucături şi luă cărţi şi ziare, trezindu-se citind până la urmă lista de cumpărături a lui Lin. Rândul pe care scria *o mână de felii de porc* era încercuit şi sub caligrafia ei superbă era mâzgălită o întrebare cu un scris mult mai neîngrijit: *Ai pe cineva??? O bucată de porc e binevenită întotdeauna!!!*

Isaac flutură hârtia în faţa lui Lin.

— Ce tot spune împuţitul ăsta? ţipă el, împrăştiind cu mâncare.

Iritarea lui, deşi amuzantă, era veritabilă. Lin citi şi ridică din umeri.

Ştie că nu mănânc carne. Ştie că am un oaspete la micul dejun. S-a jucat cu sensul cuvântului „porc”.

— Da, mersi, iubito, asta am priceput. De unde ştie el că eşti vegetariană? Pălăvrăgiţi des despre chestii din astea?

Lin îl privi o clipă fără să-i răspundă.

Ştie pentru că nu cumpăr carne, clătină ea capul la întrebarea lui stupidă. *Nu te îngrijora: conversaţie numai pe hârtie. Nu ştie că sunt gândac.*

Bolboroseala ei deliberată îl necăji pe Isaac.

— La naiba, nu insinuam nimic…

Lin dădu din mână cu echivalentul unei sprâncene ridicate. Isaac strigă iritat:

— Dă-o-ncolo, Lin! Nu tot ce spun e legat de teama de a fi descoperiţi!

Isaac şi Lin erau amanţi de aproape doi ani. Întotdeauna încercaseră să nu se gândească prea mult la regulile relaţiei lor, dar cu cât stăteau mai mult împreună, cu atât această strategie de evitare devenea imposibil de aplicat. Întrebări încă nepuse atrăgeau atenţia. Remarci inocente şi priviri întrebătoare din partea altora, o afişare în public prea lungă – o notiţă din partea zarzavagiului – totul era un memento al faptului că, în anumite privinţe, trăiau în secret. Totul era riscant.

Nu-şi spuseseră niciodată „Suntem amanţi”, aşa că nu a trebuit niciodată să spună „N-o să dezvăluim relaţia noastră tuturor, faţă de unii ne vom ascunde”. Era limpede de luni de zile că asta era situaţia

de fapt.

Lin începuse să-şi dea seama, cu apropo-uri meschine şi acide, că refuzul lui Isaac de a se declara iubitul ei era în cel mai bun caz o dovadă de laşitate, iar în cel mai rău caz bigotism. Această lipsă de sensibilitate o deranja. El clarificase natura relaţiei lor cu prietenii lui intimi, la fel făcuse şi Lin faţă de prietenii ei. Fusese mult, mult mai uşor pentru ea.

Ea era o artistă. Cercul ei era format din libertini, patroni ai artelor şi chibiţi, boemi şi paraziţi, poeţi şi pamfletari şi golănaşi la modă. Se delectau cu scandaluri şi situaţii ultragioase. În ceainăriile şi barurile din Câmpul Poftei, escapadele lui Lin – despre care se făceau multe apropo-uri, care nu erau niciodată dezminţite, dar nici explicite – erau subiect de discuţii frivole şi în doi peri. Viaţa ei amoroasă era o transgresiune avangardistă, un eveniment artistic, aşa cum fusese Muzica Betonului sezonul trecut sau Arta Viscerală cu un an mai înainte.

Şi da, Isaac putea juca jocul ăsta. Era cunoscut în lumea aceea, cu mult timp înainte de a începe cu Lin. Era, de altfel, răspopitul ştiinţei, gânditorul fără reputaţie care părăsise un post important din învăţământ pentru a se angaja în experimente prea scandaloase şi geniale pentru creierele minuscule ce conduceau universitatea. Ce-i păsa lui de convenţii? Se putea culca cu oricine şi cu orice dorea, fireşte!

Acesta era personajul pe care-l întruchipa el în Câmpul Poftei, unde relaţia lui cu Lin era un secret cunoscut, unde se bucura să fie mai mult sau mai puţin deschis, unde o putea ţine de după umeri în baruri şi îi putea vorbi în şoaptă în vreme ce ea sugea cafea cu zahăr dintr-un burete. Aceasta era povestea lui, şi era cel puţin pe jumătate adevărată.

Plecase din universitate cu zece ani în urmă. Dar numai din pricină că-şi dăduse seama, spre nefericirea lui, că era un profesor jalnic.

Privise feţele întrebătoare, ascultase vociferarea studenţilor intraţi în panică şi îşi dăduse seama că având o gândire care alerga şi se împiedica şi se azvârlea pe coridoarele teoriei în mod anarhic, putea să înveţe pentru sine, în ritm haotic, dar nu putea împărtăşi altora din înţelepciunea pe care o iubea atât. Lăsase capul în jos ruşinat şi fugise.

În altă variată a mitului, şeful departamentului, Vermishank cel detestabil şi fără vârstă, nu era un epigon greoi, ci un bio-taumaturg de excepţie care anulase cercetările lui Isaac mai puţin din pricină că erau neortodoxe şi mai mult pentru că nu duceau nicăieri. Isaac poate că era strălucitor, dar era nedisciplinat. Vermishank l-a jucat pe degete, făcându-l să lucreze ca cercetător pe cont propriu cu un salariu de mizerie, dar cu acces limitat la laboratoarele universităţii.

Munca lui îl ţinuse pe Isaac circumspect faţă de iubită.

Acum, relaţia lui cu universitatea era încordată. În zece ani de ciupeală se echipase cu un laborator propriu frumuşel; veniturile lui proveneau în mare din contracte dubioase cu cetăţeni mai puţin onorabili ai Noului Crobuzon, a căror nevoie de ştiinţă sofisticată îl uimea permanent.

Dar cercetările lui Isaac – ţintind în aceeaşi direcţie în toţi aceşti ani – nu se puteau desfăşura în gol. Trebuia să publice. Trebuia să dezbată. Trebuia să discute, să participe la conferinţe – în chip de haiduc, de fiu rebel. Renegarea îi oferea mari avantaje.

Însă academia nu juca doar rolul de instituţie demodată. În Noul Crobuzon, studenţii xenieni fuseseră acceptaţi numai în calitate de candidaţi – şi asta doar în ultimii douăzeci de ani. Să întreţii la vedere relaţii amoroase încrucişate era o cale sigură spre statutul de paria. Nu îl speria atât de tare că editorii jurnalelor, preşedinţii conferinţelor şi publiciştii ar afla de legătura lui cu Lin. Îl speria mai tare că s-ar putea crede despre el că nu încearcă să o ascundă. Dacă se prefăcea că doreşte să acopere această relaţie, nu-l puteau denunţa ca pe un iubitor de gândaci.

Lin înghiţise cu greu toate astea.

N-ai decât să ne ascunzi ca să poţi publica articole pentru oamenii pe care-i dispreţuieşti, îi gesticulase ea odată după ce făcuseră dragoste.

Isaac, în momentele lui amare, se întreba cum ar fi reacţionat ea dacă lumea artistică ar fi ameninţat-o cu ostracizarea.

* * *

În dimineaţa aceea amanţii reuşiră să înăbuşe în faşă cearta prin glume şi scuze şi complimente şi pofte. Isaac zâmbi către Lin pe când se lupta cu cămaşa, iar chelicerele ei tresăriră senzual.

— Ce ai de gând să faci azi? întrebă el.

Mers în Mahalaua Neamului. Nevoie de poame de culoare. Mers la expoziţie în Vizuina Urletului. Muncit diseară, adăugă ea evident în şagă.

— Presupun atunci că n-o să ne mai vedem o vreme, rânji Isaac.

Lin clătină din cap. Isaac numără zilele pe degete.

— Păi… putem cina la „Ceasu şi Cocoşu”… în *ziua de Sorit?* La opt?

Lin cântări situaţia. Îl ţinu de mâini în vreme ce cugetă.

Superb, gesticulă ea timid. Lăsă fraza ambiguă, fără să se înţeleagă dacă se referea la cină sau la Isaac.

Aruncară unele peste altele ulcelele şi farfuriile în găleata cu apă rece din colţ şi le lăsară aşa. Lin se apucase să-şi adune notiţele şi schiţele ca să plece, însă Isaac o trase uşor către el, pe pat. Îi sărută pielea roşie şi caldă. Ea se răsuci în braţele lui. Se ridică într-un cot şi, sub ochii lui, rubinul întunecat al carapacei ei se deschise încet,

depărtând în acelaşi timp chelicerele. Cele două jumătăţi ale carapacei vibrară uşor, deschise la maxim. De sub umbra lor, îşi desfăşură frumoasele şi inutilele aripioare de cărăbuş.

Lin îi trase cu blândeţe mâinile către ele, invitându-l să mângâie lucrurile acelea fragile, total vulnerabile, ca o expresie de încredere şi iubire de neegalat pentru un khepri.

Atmosfera dintre ei se încărcă electric. Mădularul lui Isaac se întări.

Degetele lui trecură peste vinişoarele ramificate din aripile ei vibrând uşor, privi lumina care le traversa pentru a se refracta sidefiu.

Îi trase în sus fusta cu cealaltă mână şi lăsă degetele să îi alunece în sus între coapse. Picioarele ei se desfăcură, apoi se strânseră, prinzând degetele în capcană. El îi şopti invitaţii drăgăstoase neruşinate.

Soarele trecu pe deasupra lor, făcând să mişte prin cameră umbrele ferestrei şi ale norilor. Amanţii nu observară mişcările zilei.

Capitolul Doi

Se făcuse ora 11 până să se desprindă din îmbrăţişări. Isaac aruncă o privire la ceasul de buzunar şi se poticni încercând să-şi adune hainele, cu gândul la treabă. Lin îl scuti de negocierile jenante ce se purtau atunci când trebuiau să părăsească împreună casa. Se aplecă şi mângâie ceafa lui Isaac cu antenele, înfiorându-l, apoi plecă pe când el abia se încurca în ghete.

Camerele ei se aflau la al nouălea etaj. Lin coborî din turn; trecu de etajul opt, cel cu structura de rezistenţă afectată; etajul şapte cu covorul de găinaţ şi foşnet de aripi de coţofană; pe lângă bătrâna care nu a ieşit niciodată de la etajul şase; şi tot aşa în jos, pe lângă hoţi de buzunare, lucrători în topitorie, vagaboande şi cuţitari.

Uşa se afla de cealaltă parte a turnului, opusă Fundăturii Aspicului. Lin ieşi într-o stradă liniştită, un pasaj prin care se trecea spre şi dinspre bazar.

Se îndepărtă de certurile zgomotoase şi de pălăvrăgeală, îndreptându-se către grădinile din Crucea Sobek. Rânduri de taxiuri aşteptau întotdeauna la intrare. Ştia că unii şoferi (de obicei Refăcuţii) aveau o gândire destul de liberală sau erau destul de disperaţi pentru a lua un client khepri.

Pe măsură ce traversa Aspicul, blocurile şi casele deveneau din ce în ce mai puţin insalubre. Pământul ondula şi se ridica încet spre sud-vest, în direcţia ei de mers. Vârfurile copacilor din Crucea Sobek se arătau ca un fum gros deasupra acoperişurilor caselor părăsite din jurul ei; dincolo de frunze împungea profilul ascuţit al clădirilor înalte din Valea Bărcii.

Ochii bulbucaţi, parcă făcuţi din bucăţele de oglindă, ai lui Lin vedeau oraşul într-o cacofonie compozită. Un milion de minuscule secţiuni ale întregului, fiecare segment hexagonal scânteind în culori

aprinse şi linii clare, super-sensibile la diferenţele de lumină, îi ofereau totuşi puţine detalii, doar dacă se concentra atât de tare încât începea să o doară. În fiecare segment, solzii zidurilor putrezite îi erau invizibili, arhitectura redusă la pete de culoare elementară. Dar se crea o imagine de ansamblu precisă. Fiecare fragment vizual, fiecare parte, fiecare formă, fiecare nuanţă difereau infinitezimal de cele dimprejur, făcând-o să înţeleagă întreaga structură. În plus, putea simţi substanţele chimice din aer, putea spune câţi indivizi din fiecare rasă trăiau în fiecare clădire: putea simţi vibraţiile aerului şi sunetele cu destulă precizie ca să poată întreţine o conversaţie într-o încăpere aglomerată sau să simtă trecea unui tren suspendat.

Lin încercase să-i descrie lui Isaac felul în care vede oraşul.

Îl văd limpede ca şi tine, mai limpede. Pentru tine totul este la fel. Într-un colţ o mahala care se năruie, în altul un tren nou cu pistoane lucioase, în altul o femeie vopsită ţipător sub o navă aeriană hârbuită... Tu eşti nevoit să procesezi totul într-o singură imagine. Ce haos! Nu-ţi spune nimic, se contrazice, îşi schimbă povestea. Pentru mine, fiecare părticică are integritate, fiecare fracţional diferită de următoarea, până ce sunt trecute în revistă toate variaţiile, rând pe rând, raţional.

Isaac fusese fascinat de asta vreme de o săptămână şi jumătate. Scrisese, după cum îi era felul, pagini întregi de notiţe şi se gândise să scrie cărţi despre vederea insectelor, o supusese pe Lin la experimente anoste de percepţie în adâncime şi vedere la distanţă; şi de citit, experiment care îl impresionase cel mai mult, ştiind că cititul nu era un lucru natural pentru ea, că trebuia să se concentreze ca o persoană pe jumătate oarbă.

Interesul lui se micşoră repede. Mintea omenească era incapabilă să proceseze informaţiile vizuale pe care le primeau khepri.

Împrejurul lui Lin, scursurile Aspicului umplură străzile în căutare de bănuţi scăpaţi pe jos, furând sau cerşind sau vânzând sau scormonind prin mormanele de gunoaie presărate pe stradă. Copii fugeau în toate direcţiile, ducând în braţe boccele în care aruncaseră de-a valma bucăţi de mecanisme. Din când în când, domni şi doamne treceau cu un aer de dezaprobare în drumul lor către Altundeva.

Saboţii lui Lin erau umezi de mucusul străzii, pradă tentantă pentru creaturile care o pândeau din canale. Casele din jurul ei aveau terase în loc de acoperiş, cu pasarele de scândură aruncate între ele. Căi de scăpare, drumuri alternative, străzile lumii acoperişurilor de deasupra Noului Crobuzon.

Doar câţiva copii îi aruncară cuvinte de ocară. Aceasta era o comunitate obişnuită cu xenienii. Putea să guste la propriu natura cosmopolitană a cartierului, secreţiile discrete ale unei varietăţi de rase, dintre care recunoştea numai o parte. Simţea mirosul de mosc al

altor khepri, izul umed şi rece al vodyanoilor, şi chiar, de undeva, mireasma delicioasă de oameni-cactus.

Lin coti pe strada pietruită ce ocolea Crucea Sobek. Taxiurile aşteptau înşirate de-a lungul gardului de fier. O imensă varietate. Cu două roţi, cu patru, trase de cai, de ptera-păsări rânjind, de motoare cu aburi cuplate la angrenaje cu şenile… ici-colo de Refăcuţi, nişte amărâţi care erau în acelaşi timp şi şoferi şi taxi.

Lin se opri dinaintea şirului şi făcu din mână. Milos, la semnul ei, primul şofer din rând îşi îndemnă pasărea jumulită să iasă în faţă.

— Încotro?

Bărbatul se aplecă să citească indicaţiile precise pe care Lin le notase în carneţel.

— Bine, spuse el făcându-i semn din cap să urce.

Taxiul avea două locuri neacoperite, oferindu-i lui Lin o vedere largă a părţii de sud a oraşului pe care o traversa. Păsăroiul incapabil de zbor alerga cu un legănat ce se transmitea roţilor. Lin se lăsă pe spate şi citi instrucţiunile pe care le dăduse şoferului.

Isaac nu ar fi fost de acord cu direcţia. Deloc.

Lin chiar avea nevoie de bobiţe de culoare şi se ducea în Mahalaua Neamului pentru asta. Era adevărat. Iar unul dintre prietenii ei, Cornfed Daihat, chiar avea o expoziţie în Vizuina Urletului.

Dar nu avea de gând să o viziteze.

Vorbise deja cu Cornfed, rugându-l să spună că fusese acolo, asta dacă avea să întrebe Isaac (nu putea să ştie dacă avea să se intereseze, dar voia să fie sigură). Cornfed fusese încântat, îşi aruncase într-o parte părul alb care-i cădea peste faţă şi jurase aprins să fie blestemat pe veci dacă avea să sufle un cuvânt. Credea cu tărie că Lin îl înşela pe Isaac şi considera un privilegiu să facă parte din această nouă întorsătură a vieţii ei amoroase deja scandaloase.

Lin nu putea ajunge la timp la vernisaj. Avea treabă în altă parte. Taxiul se apropia de râu. Tresăltă atunci când roţile de lemn loviră câteva pietre ieşite din pavaj. Intraseră pe Strada Scrumbiei. Piaţa rămăsese în urma lor, spre sud: depăşiseră zona în care se vindeau zarzavaturi, peşte şi fructe răscoapte.

Umflându-se deasupra caselor scunde, dinaintea ei se ivi turnul miliţiei din Dealul Muştei. Un stâlp jegos, uriaş, îndesat şi oarecum ameninţător, cu toate cele treizeci şi cinci de etaje ale lui. Ferestre înguste, ca fantele pentru arcaşi, erau presărate pe laturile lui, cu sticlă mată închisă la culoare, imună la reflexii. Învelişul de beton al turnului era pătat şi coşcovit. La trei mile spre nord, Lin prinse sclipirea unei alte clădiri, încă şi mai înalte: cartierul general al miliţiei, Ţepuşa, care străpungea pământul ca un ghimpe de beton în inima oraşului.

Lin ridică privirea. Un dirijabil pe jumătate umflat plutea obscen

deasupra turnului Muştei. Fâlfâia şi se balansa ca un peşte mort. Lin îi putea simţi zumzăitul motorului, chiar şi prin atâtea straturi de aer, pe când se chinuia să se facă nevăzut în norii cenuşii.

Mai era un murmur, un bâzâit disonant faţă de cel al navei. Undeva aproape vibră o traversă, iar un vagon al miliţiei ţâşni dinspre sud spre turn cu viteză nebunească.

Îşi urmă drumul mult deasupra, suspendat de şina care se întindea de fiecare parte a turnului, străpungându-i vârful ca o aţă trecând printr-un ac colosal, dispărând la orizont şi în nord şi în sud. Vagonul se opri brusc în tampoane. Din el ieşiră siluete care se făcură nevăzute înainte ca Lin să le poată observa bine.

Pentru a doua oară în acea zi, Lin se delectă cu gustul sevei oamenilor-cactus pe când ptera-pasărea se îndrepta săltat spre Casa de Sticlă din Burduful Râului. Alungaţi din acest sanctuar monastic (faţetele cu aranjament complicat ale cupolei abrupte de sticlă zărindu-se către răsărit, în inima cartierului), dispreţuiţi de bătrânii lor, grupuri mici de tineri cactus sprijineau zidurile clădirilor părăsite şi acoperite cu afişe vechi. Se jucau cu cuţitele. Şira spinării le era brăzdată de urme de violenţă, pielea lor de un verde crud măcelărită de cicatrici ciudate.

Aruncară spre taxi priviri lipsite de interes.

Strada Scrumbiei cobora brusc. Taxiul era căţărat pe o culme de unde străzile se desfăceau în pante abrupte. Lin şi şoferul aveau în faţă panorama munţilor colţuroşi, cu vârfuri acoperite cu zăpadă, ridicându-se splendid la apus de oraş.

Pe dinaintea taxiului curgea Râul Cătrănit.

Strigăte îndepărtate şi zgomot de mecanisme se auzeau prin ferestrele întunecoase tăiate în malurile de cărămidă, unele dintre ele sub linia ce trasa nivelul cel mai înalt al apei. Închisori, camere de tortură şi ateliere, cu renegaţii lor hibrizi, fabricile de pedeapsă, unde condamnaţii erau Refăcuţi. Pe apa neagră, vase tuşeau şi hârâiau.

Se iviră spiralele Podului Nababului. Şi dincolo de ele, cu acoperişuri de ţiglă cocoşate, cu ziduri putrede ţinute cu contraforturi şi ciment organic să nu se prăbuşească, emanând o duhoare distinctă, se întindeau abatoarele din Mahalaua Neamului.

* * *

Dincolo de râu, în Oraşul Vechi, străzile erau mai înguste şi mai întunecate. Ptera-pasărea trecea neliniştită pe lângă clădirile netede şi lucioase din pricina gelatinei întărite a cărăbuşilor de casă. La ferestrele şi uşile clădirilor remodelate se vedeau khepri. Aici ei reprezentau majoritatea, aici era teritoriul lor. Străzile erau pline cu trupuri de femeie cu cap de insectă. Mulţi stăteau adunaţi în pragul uşilor ca la intrarea unor peşteri, mâncând fructe.

Chiar şi taximetristul le putea simţi gustul conversaţiei: aerul era

acru de semnale chimice.

O chestie organică pocni strivită sub roţi. *Un mascul, probabil,* gândi Lin cu o ridicare din umeri, imaginându-şi una dintre nenumăratele fiinţe fără minte care mişunau din crăpături prin toată Mahalaua Neamului. *Mare pierdere, ce să spun.*

Ptera-pasărea se opinti speriată la trecerea pe sub o boltă joasă de cărămidă din care se scurgeau stalactite de mucus de cărăbuş. Lin bătu pe umăr şoferul care se chinuia să o mâne mai departe. Mâzgăli iute în carneţel şi îi arătă.

Pasărea nu prea bucuroasă. Aşteaptă aici, mă întorc în cinci minute.

El dădu din cap recunoscător şi îi întinse o mână să o ajute să coboare.

Lin îl lăsă acolo să-şi potolească atelajul. Dădu colţul şi intră în piaţa centrală din Mahalaua Neamului. Exudatul palid care picura de pe acoperişuri nu acoperise plăcuţele cu numele străzilor de la capetele pieţei, dar numele declarat – Piaţa Aldelion – nu era folosit de niciunul dintre locuitorii mahalalei. Chiar şi puţinii oameni şi ceilalţi ne-khepri care trăiau aici foloseau noul nume khepri, traducându-l din şuieratul şi râgâitul clorinat al limbii originale: Piaţa Statuilor.

Era larg deschisă, înconjurată de clădiri dărăpănate de o sută de ani. Arhitectura prăbuşită contrasta violent cu marea masă cenuşie a altui turn al miliţiei ce se arăta către nord. Acoperişurile joase se aplecau incredibil de abrupt. Ferestrele erau murdare şi mânjite cu modele obscure. Lin putea să simtă zumzetul terapeutic slab al surorilor khepri din sălile de spital. Un fum dulceag se răspândea peste mulţime: cei mai mulţi dintre ei khepri, dar şi câte unul din altă rasă, cercetând statuile. Acestea umpleau piaţa: siluete de cinci metri înălţime de animale şi plante şi creaturi monstruoase, unele reale, altele care nu existaseră niciodată, modelate din salivă khepri viu colorată.

Reprezentau ore şi ore de muncă a comunităţii. Grupuri de femei khepri stătuseră zile întregi, spate în spate, mestecând pastă şi bobiţe de culoare, metabolizând şi scoţând prin partea din spate a capului lor de cărăbuş aşa-zisa salivă khepri, groasă, care se întărea după o oră de contact cu aerul, devenind netedă, sfărâmicioasă, căpătând o strălucire perlată.

Pentru Lin statuile reprezentau dedicare şi spirit comunitar, imaginaţie falită de o jalnică grandoare eroică. Din acest motiv trăia şi mânca şi îşi scuipa arta de una singură.

Lin trecu pe lângă dughenele de fructe şi legume, pe lângă afişele scrise de mână cu majuscule inegale ce ofereau spre închiriere larve de casă, pe lângă centrele de schimburi de artă cu acreditare pentru artiştii glandulari khepri.

Altă khepri aruncă o privire către Lin. Fusta ei era lungă şi

strălucitoare, după moda din Câmpul Poftei: modă umană, nu tradiţionalul pantalon bufant al celor din ghetouri. Lin se remarca. Era o străină. Îşi părăsise surorile. Uitase de stup şi de comunitate.

Fireşte că am uitat, gândi Lin, fâşâind sfidător rochia ei lungă şi verde.

Proprietarul magazinului de salivă o cunoştea şi îşi frecară antenele politicos, formal.

Lin cercetă rafturile. Pe dinăuntru, magazinul era căptuşit cu ciment de larvă de casă, şiroind pe pereţi şi netezind colţurile cu mai multă grijă decât de obicei. Obiectele făcute din salivă aşezate pe rafturile ce ieşeau ca nişte oase din sedimentul organic erau iluminate cu lămpi de gaz. Fereastra era mânjită artistic cu suc de bobiţe de culoare, ferind magazinul de lumina de afară.

Lin vorbi, ciocnindu-şi chelicerele şi secretând valuri uşoare de aromă. Îşi comunică dorinţa de a căpăta bobiţe stacojii, albastre, negre, opal şi purpurii. Adăugă şi câţiva stropi fini de admiraţie pentru marea calitate a bunurilor din magazin.

Lin îşi luă cumpărăturile şi plecă iute.

Atmosfera de comunitate pioasă din Mahalaua Neamului îi făcea greaţă.

Şoferul de taxi o aştepta. Lin sări pe scaunul din spate, arătă cu mâna spre nord-est, rugându-l să se îndepărteze de zonă.

Vechiul Stup Aripa Roşie, Comunitatea Ţeasta Mâţei, gândi ea zăpăcită. *Ipocritelor, îmi aduc aminte de tot! Îi tot daţi înainte cu comunitatea şi cu marele stup khepri în vreme ce „surorile" din Cartierul Pârâului scormonesc după cartofi. Nu aveţi nimic, înconjurate de lume care vă tratează ca pe gândaci, care vă cumpără arta ieftin şi vă vinde hrana scump, dar pentru că sunt alţii care au şi mai puţin decât voi vă erijaţi în protectoarele tradiţiei khepri. Eu mă retrag. Mă îmbrac cum îmi place. Arta îmi aparţine.*

Respiră uşurată când străzile se curăţară de cimentul de cărăbuş şi când singurele khepri din mulţime erau ca şi ea, nişte paria.

Dirijă taxiul pe sub arcadele de cărămidă ale Staţiei Bazarul Scuipatului, pe deasupra lor trecând un tren chiar atunci, cu zgomot mare parcă făcut de un copil obraznic. Trenul se îndreptă spre inima Oraşului Vechi. Superstiţioasă, Lin îl rugă pe taximetrist să o ia spre Podul Bărcii. Nu era punctul cel mai apropiat pentru a traversa Râul Molimei, cel înfrăţit cu Râul Cătrănit; dar aşa ajungeau în Mlaştina Bursucului, pană triunghiulară de Oraş Vechi înfiptă între cele două râuri care se întâlneau şi deveneau Marele Catran şi unde Isaac, ca mulţi alţii, îşi avea laboratorul.

Nu avea nicio şansă să-l vadă, cufundat cum era în labirintul experimentelor lui dubioase, unde natura cercetărilor făcea chiar şi arhitectura laboratorului să fie nesigură. De altfel, ei nici nu-i trecu

prin minte să se oprească, merse mai departe spre Staţia Beţiei, unde Linia de Dreapta se întindea spre est pe şine suspendate care se ridicau din ce în ce mai mult deasupra oraşului pe măsură ce se îndepărta de centru.

Urmează trenurile! scrise ea, iar taximetristul o ascultă, intrând pe străzile largi din Cartierul Buimăcelii de Vest, peste vechiul şi marele Pod al Bărcii, traversând Râul Molimei; râul mai rece, mai curat care curgea dinspre Piscurile Bezhek. Lin îl opri şi îi plăti, lăsându-i un bacşiş generos, dorind să meargă pe jos ultima bucată de drum, pentru a nu fi urmărită.

Se grăbi la întâlnirea pe care o avea în umbra Coastelor, a Ghearelor Oraşului Oaselor, în Cartierul Hoţilor. În spatele ei, pentru o clipă, cerul se aglomeră: un aerostat pluti în depărtare; pete minuscule îi dădeau ocol dezordonat, siluete înaripate jucându-se în preajma lui ca nişte delfini în jurul unei balene; iar în faţa acestui grup un alt tren, de această dată îndreptându-se spre oraş, spre centrul Noului Crobuzon, nodul complicat al ţesăturii arhitecturale unde fibrele oraşului se fixau, unde liniile ferate suspendate ale miliţiei radiau din Ţepuşă ca o plasă şi unde cele cinci mari trasee de cale ferată ale oraşului se întâlneau, venind toate spre marea fortăreaţă pestriţă de cărămidă întunecată şi beton curat şi lemn şi oţel şi piatră, edificiul care lenevea masiv în inima vulgară a oraşului, Staţia Pierzaniei.

Capitolul Trei

În tren, faţă în faţă cu Isaac, stătea o fetiţă cu tatăl ei, un domn ponosit cu melon şi haină second-hand. Isaac se strâmba la ea de fiecare dată când îl privea.

Tatăl îi şoptea ceva, distrând-o cu scamatorii. Îi dădu să ţină o pietricică, apoi scuipă iute asupra ei. Piatra se transformă într-o broscuţă. Fetiţa chicoti încântată şi privi timidă spre Isaac. El deschise larg ochii şi gura, mimând uimirea, în vreme ce-şi părăsea locul. Fetiţa încă îl mai privea atunci când Isaac deschise uşa trenului şi coborî la Staţia Şireteniei. Coborî şi ieşi în stradă, tăind prin trafic pentru se îndrepta spre Mlaştina Bursucului.

Erau puţine taxiuri sau animale pe străzile înguste şi întortocheate ale Cartierului Savant, cea mai veche parte a vechiului oraş. Trecători de toate rasele, brutării şi spălătorii şi negustorii, feluritele servicii de care are nevoie orice comunitate. Erau crâşme şi chioşcuri şi chiar şi un turn al miliţiei; unul scund, îndesat, la capătul Mlaştinii Bursucului, acolo unde se întâlneau Molima şi Catranul. Afişele lipite pe zidurile dărăpănate făceau reclamă la aceleaşi săli de dans, avertizau asupra aceluiaşi holocaust iminent, cereau credinţă către aceleaşi partide politice ca în celelalte părţi ale oraşului. Dar cu toată această aparentă normalitate, se simţea o tensiune în aer, aşteptarea unui

eveniment neplăcut.
Bursucii – animale de casă prin tradiţie, despre care se credea că ar avea o oarecare imunitate faţă de aspectele mai periculoase ale ştiinţelor oculte – se furişau cu liste ţinute în dinţi, trupurile lor cu formă de pară dispărând prin fante tăiate anume pentru ei în uşile magazinelor. Deasupra vitrinelor cu sticlă groasă erau mansarde. Vechile depozite de la malul apei fuseseră convertite. Din pivniţe uitate pândeau temple ale zeităţilor minore. Aici şi în toate celelalte crevase arhitecturale, locuitorii Mlaştinii Bursucului îşi vedeau de meseriile lor: fizicieni, ceasornicari; biofilosofi şi teratologi; chimişti; necrochimişti; matematicieni; karcişti şi fierari şi şamani vodyanoi; şi cei ca Isaac, ale căror cercetări nu se potriveau exact între nenumăratele categorii teoretice.
Fumuri ciudate se ridicau deasupra acoperişurilor. Râurile convergente curgeau leneş de ambele părţi, din apă ridicându-se aburi sub presiune în locurile unde curenţii amestecau chimicale fără nume dând naştere unor compuşi furioşi. Deşeurile experimentelor ratate, din fabrici şi laboratoare şi bârlogul alchimiştilor, mixându-se la întâmplare în elixiruri renegate. În Mlaştina Bursucului, apa avea calităţi imprevizibile. Se cunoşteau cazuri în care copii ai străzii, scormonind în gunoaiele râului, călcaseră în băltoace cu nămol alburiu şi începuseră să vorbească limbi moarte demult sau să găsească lăcuste în păr sau să devină treptat translucizi şi să dispară.
Isaac intră pe o porţiune liniştită de pe lângă râu, călcând peste pavajul spart şi buruienile Promenadei Pământii. Dincolo de Râul Molimei, Coastele se azvârleau peste acoperişurile Oraşului Oaselor ca un mănunchi de fildeşi răsucindu-se la zeci de metri în aer. Râul, cârmind spre sud, devenea ceva mai iute. La aproape un kilometru vedea Insula Despicăturii spărgându-i valurile la întâlnirea lui cu Catranul şi făcându-l să se răsucească plin de măreţie spre răsărit. Străvechile pietre şi turnuri ale Parlamentului se ridicau masiv din marginile Insulei Despicăturii. Nicio pantă şi niciun teren gol nu îndulcea contactul cu apa, lamele reci de obsidian ţâşnind direct din unde ca o fântână arteziană îngheţată.
Norii se dizolvau, lăsând în urmă un cer spălăcit. Isaac vedea acoperişul roşu al atelierului său ridicându-se deasupra celorlalte case; şi dinaintea lui, curtea din faţă năpădită de buruieni a crâşmei Copilul Muribund. Mesele vechi din curte erau pătate cu muşchi. Nimeni, din câte îşi amintea Isaac, nu se aşezase acolo vreodată.
Intră. Lumina părea să renunţe la luptă la jumătatea drumului prin ferestrele groase, mânjite, lăsând interiorul pradă umbrelor. Zidurile nu aveau alte decoraţiuni în afara petelor de murdărie. Crâşma nu adăpostea acum decât pe beţivii ei cei mai credincioşi, siluete ireale aplecate peste sticlele lor. Câţiva erau golani, alţii erau Refăcuţi. Unii

erau din amândouă: Copilul Muribund nu alunga pe nimeni. Un grup de tineri emaciaţi erau prăbuşiţi peste o masă, tremurând la unison, sub influenţa shazbah-ului, sau a rahatului-de-visat sau a prea-ceaiului. O femeie ţinea paharul într-o gheară de metal care scuipa aburi şi picura ulei de motor pe scândura podelei. Un bărbat aflat în colţ lipăia tacticos dintr-un bol cu bere, lingându-şi botul de vulpe ce-i fusese grefat.

Isaac salută fără cuvinte pe bătrânul de la uşă, Joshua, ale cărui Refaceri fuseseră foarte mici şi foarte crude. Un tâlhar ratat care refuzase să depună mărturie împotriva găştii lui; magistratul ordonase ca tăcerea să-i fie veşnică: i se confiscase gura, cusută cu o bucată de carne. Decât să trăiască hrănindu-se cu supă sorbită cu paiul prin nas, Joshua îşi tăiase o gură nouă, dar durerea îi făcuse mâna să tremure, astfel încât gura lui cea nouă era sfâşiată, zdrenţuită, neterminată, ca o rană bicisnică.

Joshua dădu din cap spre Isaac şi, cu degetele, îşi închise cu grijă gura peste paiul cu care sorbea lacom din cidru.

Isaac se îndreptă spre partea din spate a încăperii. Tejgheaua, într-un colţ, era foarte scundă, cam la un metru de pământ. Dincolo de ea, într-o albie cu apă murdară, se bălăcea Silchristchek, proprietarul.

Sil trăia şi muncea şi dormea în cadă, aruncându-se dintr-o parte în alta cu mâinile lui uriaşe membranate şi cu picioarele de broască, cu trupul pendulând ca un testicul umflat, parcă fără oase. Era bătrân şi gras şi morocănos, chiar şi pentru un vodyanoi. Era un stârv cu membre, fără un cap distinct, faţa lui masivă iţindu-se direct din grăsimea de pe piept.

De două ori pe lună scotea apa în care stătea şi îi punea pe clienţii obişnuiţi ai casei să toarne găleţi de apă proaspătă peste el, trăgând vânturi şi oftând de plăcere. Un vodyanoi putea petrece o zi întreagă în afara apei, fără efecte negative, dar Sil nu se putea lipsi de confort. Vederea lui în apa puturoasă inspira indolenţă crasă. Isaac era de părere că Sil devenise un fel de spectacol agresiv. Părea să-i placă a fi mai dezgustător decât ceilalţi.

Pe vremuri, Isaac venea aici să bea dintr-o plăcere tinerească de a testa adâncimile mizeriei. Matur acum, frecventa hanurile mai salubre pentru a-şi satisface aceste plăceri, întorcându-se la taverna lui Sil doar pentru că era atât de aproape de atelierul lui şi, din ce în ce mai des, surprinzător, pentru scopuri legate de cercetare. Sil acceptase să-i furnizeze mostre pentru experimentele de care avea nevoie.

Apa împuţită de culoarea urinei se revărsă peste cadă când Sil îşi făcu drum către Isaac.

— Ce servit la tine, Zaac? lătră el.

— O „golănească”.

Isaac aruncă o monedă de doi în mâna lui Sil. Sil coborî o sticlă de

pe unul dintre rafturile din spatele lui. Isaac sorbi din berea ieftină şi se lăsă pe un scaun, strâmbându-se când simţi că se aşezase pe o pată de lichid dubios.

Sil se aşeză înapoi în cada lui. Fără să-l privească pe Isaac, începu o conversaţie monosilabică, idioată, despre vreme, despre bere. Îi ţinea companie. Isaac răspundea doar atât cât să ţină vie conversaţia.

Pe tejghea se aflau câteva figurine cioplite grosier din apa care se scurgea prin crăpăturile lemnului. Două dintre ele se dizolvau rapid, pierzându-şi integritatea şi devenind băltoace chiar sub ochii lui Isaac. Sil luă galeş încă un căuş de apă din cadă şi o meşteri. Apa se comporta ca lutul, păstrând forma pe care Sil i-o dădea. Fire de mizerie din cadă se învârtejeau înăuntrul figurinei. Sil îi pişcă faţa şi îi modelă un nas, o răsuci până ce îi făcu picioare ca nişte cârnăciori. Aşeză micul homuncul dinaintea lui Isaac.

— Asta cauţi? întrebă el.

Isaac dădu pe gât restul berii.

— Noroc, Sil. Îţi sunt recunoscător.

Foarte grijuliu, suflă asupra figurinei până ce aceasta se prăbuşi pe spate în palmele lui. Căderea smulse câţiva stropi, dar Isaac simţi că tensiunea superficială avea să reziste. Sil, cu o expresie cinică, îl privi pe Isaac grăbindu-se să scoată figurina din crâşmă ca să o ducă în laborator.

Afară, vântul se înteţise oarecum. Isaac îşi adăposti preţioasa achiziţie şi se grăbi să străbată aleea care ducea de la Copilul Muribund la Calea Lopătarului unde se afla atelierul lui. Împinse uşile verzi cu fundul şi intră în clădire cu spatele. Laboratorul lui Isaac fusese o fabrică şi un depozit cu ani în urmă, bancurile de lucru, retortele şi tablele de scris pierzându-se în spaţiul imens şi prăfuit.

Din două colţuri diferite se auziră strigăte de salut. David Serachin şi Lublamai Dadscatt – savanţi renegaţi ca şi Isaac, cu care împărţea spaţiul şi chiria. David şi Lublamai foloseau parterul, fiecare umplând un colţ cu echipamentele lor, separaţi printr-un spaţiu gol de zece metri, podit cu scânduri de lemn. O pompă de apă recondiţionată ieşea din podea între cele două zone. Utilajul care-i despărţea se rostogolea cu zgomot pe podea, stârnind praful fără rost. *Păstrează lucruri inutile din sentimentalism,* gândi Isaac.

Atelierul lui Isaac, bucătăria şi patul lui, erau pe uriaşa pasarelă care se prindea de pereţii fabricii la jumătatea înălţimii ei. Avea cam şapte metri lăţime, dând ocol halei, cu o balustradă de lemn ponosită rezistând încă miraculos de când Lublamai se izbise pentru prima oară în ea.

Uşa se închise înapoia lui Isaac cu o izbitură puternică, oglinda înaltă atârnată alături cutremurându-se. *Nu pot să cred că nu se sparge,* gândi Isaac. *Trebuie s-o mutăm de aici.* Ca de fiecare dată,

uită de ea imediat.

Isaac urcă treptele câte trei odată, David îl văzu cum ţine mâinile şi râse.

— Altă mostră din marea artă a lui Silchristchek, Isaac? strigă el.

Isaac îi întoarse un zâmbet forţat.

— Să nu se spună că nu strâng ce-i mai bun!

Isaac, care descoperise depozitul cu ani în urmă, îşi alesese primul spaţiul de lucru, şi asta se vedea. Patul şi soba şi oala de noapte se aflau într-un colţ al platformei, iar la celălalt capăt de pe aceeaşi parte se vedeau protuberanţele greoaie ale laboratorului său. Rafturile erau pline cu recipienţi de sticlă şi de lut conţinând compuşi ciudaţi şi chimicale primejdioase. Pereţii erau punctaţi cu heliotipii înfăţişându-l pe Isaac şi prietenii lui în diferite ipostaze prin oraş şi în Codrul Adânc. Partea din spate a depozitului dădea în Promenada Pământie: ferestrele dădeau spre Râul Molimei şi spre malul Oraşului Oaselor, oferindu-i o panoramă splendidă asupra Coastelor şi asupra trenului Kelltree.

Isaac alergă pe lângă acele ferestre arcuite uriaşe către o maşină esoterică de alamă lustruită. Era o împletitură complicată de ţevi şi lentile, cu cadrane şi instrumente de măsură înfipte oriunde mai aveau loc.

Ostentativ, pe fiecare component erau stanţate următoarele cuvinte: PROPRIETATE A UNIVERSITĂŢII NC DEPARTAMENTUL DE FIZICĂ. NU ÎNSTRĂINAŢI.

Isaac verifică şi se simţi uşurat să vadă că micul boiler din inima maşinii nu se stinsese. Aruncă înăuntru o mână de cărbuni şi închise uşiţa. Puse statueta lui Sil pe un platan acoperit cu un clopot de sticlă şi se opinti la nişte foale aflate chiar dedesubt, scoţând aerul de sub clopot şi înlocuindu-l cu gaz dintr-un tub subţire de piele.

Se relaxă. Piesa de apă vodyanoi avea să-şi păstreze integritatea ceva mai mult timp acum. Luată din mâinile unui vodyanoi, neatinsă, asemenea lucrare avea să reziste poate o oră înainte de a se întoarce lent la forma sa de bază. Dacă se intervenea, se dizolva mult mai repede: doar un gaz nobil putea încetini procesul. Avea la dispoziţie vreo două ore pentru investigaţii.

Isaac devenise interesat de acva-meşteşugul vodyanoi dintr-o întâmplare, ca rezultat al cercetărilor lui asupra teoriei energiei unificate. Se întrebase dacă ceea ce permitea unui vodyanoi să modeleze apa era o forţă înrudită cu forţa de legătură la care se gândea el, care ţinea unită materia în anumite circumstanţe şi care o dispersa violent în altele. Ceea ce se întâmplase făcea parte din stilul de lucru al lui Isaac: o anexă a cercetărilor căpătase o importanţă proprie şi devenise o obsesie adâncă, deşi în mod sigur de scurtă durată.

Isaac îndoi nişte tuburi de lentilă în poziţia dorită şi aprinse o lampă cu jet de gaz pentru a ilumina piesa de apă. Isaac era încă iritat din pricina ignoranţei ce învăluia acva-meşteşugul. Îi aducea aminte, iarăşi, cât de mincinoasă era ştiinţa oficială, cât de corecte erau „analizele”, cum descrierile – deseori defectuoase – se ascundeau în spatele unor cuvinte sforăitoare. Exemplul lui favorit venea din *Hidrofiziconometricia* lui Benchamburg, o lucrare teribil de respectată. Urlase când o citise, o copiase cu grijă şi o lipise pe pereţi.

Rasa vodyanoi, prin ceea ce ei numeau acva-meşteşug, era capabilă să manipuleze plasticitatea şi să menţină tensiunea superficială a apei, astfel încât o anumită cantitate putea să-şi păstreze forma dată de manipulator pentru o scurtă perioadă de timp. Acest lucru cică se putea petrece prin aplicarea de către vodyanoi a unui *câmp energetic hidrocoeziv /acvamorfic de mică întindere diacronică.*

Cu alte cuvinte, Benchamburg ştia tot atâtea despre capacitatea vodyanoi de a modela apa ca şi Isaac sau ca un golan de pe stradă sau ca bătrânul Silchristchek însuşi.

Isaac trase de o serie de leviere, mută nişte cursoare de sticlă şi trimise lumină de diferite culori prin statueta ale cărei margini începuseră deja să se înmoaie. Privind printr-o lupă de bijutier puternică, văzu minuscule animaliculae vânzolindu-se bezmetic. Înăuntru, structura apei nu se modificase: tindea doar să ocupe alt spaţiu decât acum.

Isaac colectă apa care se scurgea printr-o crăpătură a platanului. Avea să o cerceteze mai târziu, deşi ştia din experienţă că nu avea să găsească nimic interesant.

Mâzgăli nişte notiţe pe un carnet de alături. Supuse piesa de apă la diferite experimente în minutele care urmară, o străpunse cu o seringă şi extrase o parte din substanţă, făcu heliotipii din diferite unghiuri, suflă bule de aer înăuntru, bule care se ridicară şi pocniră prin partea de sus. În sfârşit, o puse la fiert şi o lăsă să se topească în aburi.

La un moment dat Sinceritate, bursucul lui David, urcă legănat pe scări şi îi adulmecă degetele mâinii pe care o lăsase să atârne. Isaac îl mângâie absent şi când îi linse mâna, strigă spre David că bursucului îi este foame. Fu surprins de tăcere. David şi Lublamai plecaseră, probabil să ia un prânz întârziat: trecuseră câteva ore de când sosise.

Se întinse şi se îndreptă spre bucătărie, aruncându-i lui Sinceritate o bucăţică de carne uscată pe care bursucul porni să o molfăie fericit. Isaac începea să se trezească din nou la realitate, auzea din nou zgomotul vaselor de pe râul de dincolo de pereţii dinapoia lui.

Uşa de jos se deschise şi se închise brusc.

Se grăbi să ajungă în capul scărilor, aşteptându-se să-şi vadă colegii întorcându-se.

În loc de asta observă un străin aşteptând în mijlocul încăperii uriaşe. Curenţii de aer îl învăluiau, îl cercetau ca nişte tentacule, trimiţând în juru-i vârtejuri de praf. Fascicule de lumină pătau podeaua, venind dinspre ferestre şi dinspre breşele dintre cărămizi, dar niciunul nu cădea direct pe siluetă. Pasarela de lemn scârţâi foarte uşor sub greutatea lui Isaac. Silueta de jos ridică brusc privirea şi îşi aruncă pe spate gluga, cu mâinile prinse pe piept, apoi rămase nemişcată, ţintind în sus.

Isaac se holbă uimit.

Era un garuda.

Aproape că se împiedică pe scări, pipăind frenetic balustrada, incapabil să-şi ia privirea de la extraordinarul vizitator care îl aştepta. Ajunse la parter.

Garuda îl privi de sus. Fascinaţia lui Isaac îi învinse politeţea şi răspunse privindu-l drept în ochi.

Creatura se înălţa la mai mult de doi metri, ghearele ameninţătoare ale picioarelor i se vedeau de sub manta. Stofa zdrenţuită atârna până aproape de pământ, acoperind întregul trup, ascunzând detaliile fizionomiei şi musculatura, cu excepţia capului. Acel chip impenetrabil de pasăre privi în jos către Isaac cu o expresie parcă poruncitoare. Ciocul foarte curbat aducea cu acela al unui vultur sau al unei bufniţe. Penele lucioase treceau subtil de la ocru la cenuşiu şi maroniu cu pete. Ochi negri adânci priveau într-ai lui, irisul fiind doar un punct abia distinct pe fondul întunecat. Figura garudei părea să aibă un rânjet etern, iar forma orbitelor îi dădeau o încruntare suverană.

Iar în spatele capului, sub pânza aspră, se profila silueta uriaşelor aripi strânse, promontorii de pene, piele şi os ce se întindeau mai bine de o jumătate de metru dincolo de umeri şi se curbau elegant una către cealaltă. Isaac nu văzuse niciodată de aproape un garuda cu aripile desfăcute, dar citise despre norii de praf pe care îi ridicau şi despre umbrele vaste pe care le aruncau peste pradă.

Ce faci aici, atât de departe de casă? gândi uimit Isaac. *Uită-te la culoarea ta: vii din deşert! Trebuie să fi călătorit mult, mult de tot, tocmai din Cymek. Ce naiba faci aici, nenorocit impresionant?*

Aproape că aplecase capul cu evlavie dinaintea uriaşului prădător înainte de a-şi drege glasul şi de a deschide gura.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Capitolul Patru

Lin, îngrozită de moarte, constată că avea să întârzie.

Faptul că nu cunoştea bine Oraşul Oaselor o încurca şi mai mult. Arhitectura hibridă a acestui cartier straniu o ameţea: un altoi de industrialism şi casnic vulgar, ostentativ, de oameni scăpătaţi; docuri

părăsite, cu betonul spart, şi piei întinse pe corturile din ghetou. Formele diferite se amestecau aparent la întâmplare în această zonă joasă şi plată, un pustiu urban în care flori sălbatice şi buruieni dese se strecurau prin beton şi smoală.

Lin căpătase un nume de stradă, dar indicatoarele din jurul ei, prăbuşite de pe stâlpi, arătând în direcţii imposibile, ori erau acoperite cu rugină, ori se contraziceau. Lin se concentră să le citească, dar renunţă şi cercetă harta mâzgălită pe care o avea în mâini.

Se putea orienta după Coaste. Ridică privirea şi le descoperi deasupra ei, avântându-se uriaşe spre cer. Numai o parte a toracelui era vizibil, arcurile albite şi pătate aplecându-se ca un val de os gata să se spargă peste clădirile dinspre est. Lin se îndreptă într-acolo.

Străzile se lărgiră în jurul ei şi Lin se trezi pe un alt teren abandonat, dar mult mai mare decât celelalte. Nu arăta ca o piaţă, ci mai degrabă ca o gaură masivă în arhitectura oraşului. Clădirile de la capetele ei nu-şi arătau faţa, ci spatele şi laturile, ca şi cum ar fi fost pregătite pentru apariţia unor case vecine cu faţade elegante care nu s-a mai petrecut niciodată. Străzile din Oraşul Oaselor se terminau nervoase în câmp, explorând necunoscutul cu timide borduri de cărămidă ce dispăreau degrabă.

Iarba murdară era punctată ici-colo cu tarabe improvizate, măsuţe pliante aşezate la întâmplare şi acoperite cu dulciuri ieftine sau reviste vechi sau gunoaie din podul cuiva. Jonglerii dădeau reprezentaţii jalnice. Erau pe acolo câţiva negustori fără tragere de inimă şi indivizi de toate rasele stăteau pe bolovani împrăştiaţi, citind, mâncând, zgâriind praful de la picioare şi contemplând oasele de deasupra lor.

Coastele se ridicau din pământ la marginea terenului gol.

Aşchii urieşeşti de fildeş îngălbenit mai groase decât copacii cei mai bătrâni explodau din pământ, îndepărtându-se una de alta, alunecând pe o curbă ascendentă până ce, la mai mult de treizeci de metri deasupra acoperişului caselor dimprejur, se întorceau brusc una către alta. Urcau în continuare până ce vârfurile lor aproape se atingeau, vaste degete încovoiate, o capcană de fildeş pentru oameni croită parcă de zei.

Existaseră planuri de a construi în piaţă, de a se ridica birouri şi case în străvechea cuşcă toracică, dar nu duseseră la niciun rezultat practic.

Utilajele folosite se stricau uşor şi se făceau nevăzute. Cimentul nu se întărea. Oasele pe jumătate dezgropate aveau ceva otrăvitor, ferind cimitirul de tulburări.

La cincisprezece metri sub picioarele lui Lin, arheologii găsiseră vertebre de dimensiunea unei case; o coloană vertebrală care fusese iarăşi îngropată după ce se săturaseră de atâtea accidente la faţa

locului. Niciun membru, niciun şold, niciun craniu gigantic nu ieşise la iveală. Nimeni nu putea spune ce fel de creatură căzuse aici şi murise cu mii de ani în urmă. Vânzătorii de reviste de scandal care lucrau în Coaste se specializaseră în descrieri sinistre ale monstrului Gigantes Crobuzon, cu patru sau cu două picioare, humanoid, cu colţi, cu fildeşi, cu aripi, primejdios sau pornografic.

Harta o ghidă pe Lin spre o alee fără nume din partea de sud a Coastelor. Îşi croi drum pe o stradă liniştită unde găsi clădirile vopsite în negru pe care i se spusese să le caute, un rând de case întunecate, părăsite, în afară de una cu uşi zidite cu cărămidă şi geamuri bătute în cuie şi vopsite cu catran.

Nu existau trecători pe această stradă, nici taxiuri, nici trafic. Lin era chiar singură.

Deasupra unicei uşi rămasă funcţională era desenat cu cretă un soi de tablă de şah, un pătrat împărţit în nouă pătrate mai mici. Totuşi, nu se vedea niciun x şi niciun 0 şi niciun alt semn.

Lin zăbovi în apropierea caselor. Îşi aranjă fusta şi bluza până ce, exasperată de propriul comportament, se apropie de uşă şi bătu repede.

E de-ajuns că am întârziat, gândi ea, *nu mai e nevoie să-l enervez şi mai tare.*

Auzi zgomot de balamale şi încuietori undeva sus şi simţi o sclipire minusculă deasupra capului: un sistem de lentile şi oglinzi se desfăşurase pentru a permite celor dinăuntru să vadă dacă cel de afară merita atenţie.

Uşa se deschise.

* * *

Dinaintea lui Lin stătea o Refăcută de talie uriaşă. Figura ei rămăsese la fel de umană, drăguţă şi întristată, ca şi înainte, cu piele bronzată şi păr lung împletit, dar se afla acum plantată pe un schelet de doi metri din oţel negru şi aliaj sidefiu. Stătea pe un tripod telescopic de metal. Trupul îi fusese modificat pentru munci grele, cu pistoane şi leviere care îi confereau un aer pregnant de forţă. Braţul ei drept era ridicat la nivelul capului lui Lin, iar mâna de alamă se prelungea cu un harpon ameninţător.

Lin făcu un pas înapoi, surprinsă şi îngrozită în acelaşi timp.

O voce puternică se auzi din spatele femeii cu figură tristă.

— Domnişoara Lin? Artista? Aţi întârziat. Domnul Motley vă aşteaptă. Vă rog să mă urmaţi.

Refăcuta dădu înapoi, balansând pe piciorul central şi aruncându-le pe celelalte în spate, făcându-i loc lui Lin să treacă pe lângă ea. Ameninţarea harponului nu dispăru.

— *Ce le mai trece prin cap?* făcu Lin pentru sine şi se cufundă în întuneric.

La capătul îndepărtat al unui coridor complet întunecat se afla un om cactus. Lin îi putea simţi seva din aer, dar foarte slab. Avea doi metri înălţime, membre groase şi trup greoi. Capul spărgea curba umerilor ca un promontoriu, iar silueta îi era neregulată din pricina nodulilor care îl acopereau. Pielea lui verde era brăzdată de multe cicatrici, cu ţepi de o palmă şi floricele roşii primăvăratice.

Îi făcu semn cu degetele noduroase.

— Domnul Motley îşi poate permite să fie răbdător, spuse el pe când se întorcea să urce scările din spate, dar nu l-am văzut niciodată bucurându-se să aştepte.

Privi înapoi neîndemânatic şi ridică o sprânceană spre Lin.

Vezi-ţi de treabă, lacheule, gândi ea nerăbdătoare. *Tu du-mă la şef şi-atât.*

Omul cactus păşea pe nişte picioare lipsite de formă, ca buturugile.

Înapoia ei, Lin auzea duduitul aburului şi tropotul Refăcutei urcând scările. Lin urmări omul cactus printr-un tunel întortocheat, fără ferestre.

Locul ăsta e uriaş, gândi Lin pe măsură ce tot mergeau. Îşi dădu seama că trebuia să cuprindă întregul rând de case cărora li se dărâmaseră şi refăcuseră pereţii despărţitori, transformându-le într-un spaţiu vast şi complicat. Trecură prin nişte uşi dincolo de care se auziră brusc sunete enervante, ca nişte schelălăieli mecanice înfundate. Antenele lui Lin tresăltară. Când depăşiră zona, din urmă se auzi o serie de bufnituri, ca o salvă de săgeţi trase într-o ţintă de lemn.

Vai, Mamă Cerească, se minună Lin. *Gazid, în ce naiba m-ai băgat?*

* * *

Gazid Norocosul, impresarul ratat, fusese cel care declanşase procesul prin care Lin ajunsese în acel loc înfricoşător.

Făcuse o serie de heliotipii cu ultimele ei lucrări şi le împrăştiase prin oraş. Era un mod de operare obişnuit prin care încerca să-i creeze o reputaţie printre artiştii şi patronii artelor din Noul Crobuzon. Gazid era un personaj jalnic, ce amintea de fiecare dată oricui voia să asculte de singurul spectacol reuşit pe care-l aranjase pentru o sculptoriţă eterică, acum decedată, cu treisprezece ani în urmă. Lin şi cei mai mulţi dintre prietenii ei îl priveau cu milă şi dispreţ. Toţi cei pe care îi ştia Lin îi permiteau omului să le facă fotografii şi-i aruncau câţiva şekeli sau un crăiţar, „ca avans pentru impresariat”. Apoi el dispărea vreme de câteva săptămâni, apărând cu pantalonii pătaţi de vomă şi pantofii de sânge, ameţit de vreun drog nou, iar procesul se repeta.

Dar de data asta nu.

Gazid chiar găsise pentru Lin un cumpărător.

Când se apropiase de ea în taverna *Ceasu şi Cocoşu,* Lin protestase.

Era rândul altcuiva, îi mâzgălise ea pe carneţel, abia îi dăduse o guinee întreagă drept „avans” cu o săptămână şi ceva în urmă; dar Gazid o întrerupsese şi insistase să se retragă de la masă împreună cu el. Şi pe când prietenii ei, elita artei din Câmpul Poftei, râdeau şi îi aclamau, Gazid îi înmânase o carte de vizită albă având imprimat un blazon simplu cu o tablă de şah din trei-pe-trei pătrăţele. Pe carte era tipărită o notiţă scurtă.

Domnişoară Lin, scria. *Patronul meu a fost foarte impresionat de mostrele de artă arătate de agentul dumneavoastră. Este curios dacă aţi putea fi interesată să vă întâlniţi pentru a discuta un posibil comision. Aşteptăm cu nerăbdare un semn de la dvs.* Semnătura era ilizibilă.

Gazid era o epavă şi dependent de majoritatea substanţelor, fiind în stare de orice pentru a face rost de bani pentru droguri; dar, după părerea lui Lin, nu putea fi o înşelătorie. Lui Gazid nu i-ar fi ieşit nimic din asta, decât dacă exista într-adevăr un bogătaş în Noul Crobuzon gata să plătească pentru arta ei, din care să-i revină şi lui o parte.

Lin îl trăsese afară, printre miorlăieli şi strigăte batjocoritoare, şi îi ceruse să-i spună despre ce era vorba. Gazid fusese circumspect la început şi păruse că-şi stoarce creierii ca să găsească o minciună bună. Îşi dăduse repede seama că trebuia să-i spună adevărul.

— E un tip de la care mai cumpăr din când în când nişte chestii, începuse el timid. Oricum, aveam pozele cu statuetele tale împrăştiate… pe raft atunci când a venit şi i-au plăcut şi a vrut să ia câteva şi… am spus da. Mai târziu mi-a spus că le-a arătat tipului care-l aprovizionează pe el cu chestiile pe care le cumpăr uneori, şi tipului aceluia i-au plăcut şi le-a luat şi le-a arătat şefului lui, şi aşa au ajuns până la ăl din vârf, care-i băgat tare în artă – a cumpărat o parte din lucrările Alexandrinei anul trecut – şi i-au plăcut şi vrea să faci o lucrare pentru el.

Lin tradusese expresiile evazive.

Şeful traficantului tău de droguri vrea să lucrez pentru el??? mâzgălise ea.

— La dracu’, Lin, nu chiar aşa… adică da, dar… Gazid făcu o pauză. Cam aşa ceva, termină el lamentabil. Un moment de pauză. Doar că… vrea să te întâlnească. Dacă eşti interesată trebuie să te întâlnească de-adevăratelea.

Lin cugetase.

Era cu siguranţă o perspectivă incitantă. Judecând după cartea de vizită, nu era vorba despre un şmecheraş oarecare, ci de un jucător mare. Lin nu era proastă. Ştia că putea fi periculos. Era totuşi entuziasmată. Ar fi fost un adevărat eveniment în viaţa ei artistică. Ar putea lăsa să se înţeleagă că e protejată. Putea avea un protector mafiot. Era destul de inteligentă pentru a-şi da seama că entuziasmul

ei era copilăresc, dar nu era destul de matură pentru a-i păsa prea mult.

În momentul în care îşi spusese că nu-i pasă, Gazid pomeni sumele despre care se exprimase misteriosul cumpărător. Chelicerele lui Lin se încordară de uimire.

Trebuie să vorbesc cu Alexandrina, scrise ea şi intră înapoi în tavernă.

Alex nu ştia nimic. Era mândră că vânduse pânze unui mafiot cu preţul cel mai mare, dar nu întâlnise decât un mesager intermediar care îi oferise sume enorme pentru două tablouri pe care tocmai le terminase. Ea acceptase, le înmânase şi nu mai avusese de atunci niciun contact.

Asta era tot. Nu ştiuse niciodată nici măcar numele cumpărătorului.

Lin îşi spusese că se poate descurca mai bine.

Trimisese un mesaj prin Gazid, de-a lungul căilor de comunicaţie ilicite care duceau cine-ştie-unde, spunând că da, era interesată şi era pregătită să se întâlnească, dar că avea neapărată nevoie de un nume pe care să şi-l treacă în jurnal.

Lumea subterană a Noului Crobuzon îi înghiţi mesajul şi o făcu să aştepte o săptămână, apoi îi aruncă înapoi un răspuns sub forma unei alte notiţe tipărite, strecurată pe sub uşă în vreme ce dormea, dându-i o adresă din Oraşul Oaselor, o dată şi un nume: *Motley.*

* * *

Pocnituri şi zăngăneli frenetice se infiltrară pe coridor. Escorta cactus împinse o uşă întunecată dintre multe altele şi se dădu deoparte.

Ochii lui Lin se obişnuiră cu lumina. Văzu o hală de secretariat. Era o încăpere mare cu tavan înalt, văruită în negru ca toate celelalte din locul acela troglodit, bine luminată cu lămpi de gaz şi mobilată cu vreo patruzeci de birouri; pe fiecare birou se afla o maşină de scris, la fiecare birou câte o secretară transcria din teancul de notiţe de lângă ea. Deşi cele mai multe persoane din cameră erau umane şi cele mai multe femei, Lin simţi şi miros de bărbat şi de cactus, chiar şi o pereche de khepri, precum şi un vodyanoi lucrând la o maşină de scris cu taste adaptate mâinilor lui masive.

Pe marginile încăperii stăteau Refăcuţi, cei mai mulţi tot umani, dar şi de alte rase, oricât de rari erau Refăcuţii xenieni. Unii erau Refăcuţi organic, cu gheare şi coarne şi plăci de muşchi grefate, dar cei mai mulţi erau mecanoizi, iar căldura din boilerele lor făcea aerul din încăpere să pară stătut.

La capătul încăperii se afla un birou închis.

— Domnişoară Lin, în sfârşit, bubui un megafon deasupra uşii în momentul în care intră. Nicio secretară nu ridică privirea. Vă rog să veniţi până la biroul meu.

Lin îşi alese un drum printre birouri. Privi atentă ceea ce se scria la maşini, chiar dacă se distingea greu, mai ales cu lumina aceea ciudată din încăperea cu pereţi negri. Toate secretarele băteau cu pricepere, citind notiţele mâzgălite şi transferându-le fără să privească tastatura.

În legătură cu conversaţia avută pe data de treisprezece a acestei luni, se putea citi într-un loc, *vă rugăm să consideraţi franciza dvs. sub jurisdicţia noastră, termenii rămânând să fie stabiliţi.*

Ai să mori mâine, idiotule, vierme. Ai să-i invidiezi pe Refăcuţi, papă-lapte ce eşti, ai să ţipi până ce-o să-ţi curgă sânge din gură, se spunea alături.

Vai... gândi Lin. *Vai... ajutor.*

Uşa biroului se deschise.

— Intraţi, domnişoară Lin, intraţi! bubui vocea în megafon.

Lin nu ezită. Intră.

* * *

Camera era plină de dulapuri cu dosare şi rafturi de cărţi. Pe un perete era atârnată o mică pânză în ulei cu tradiţionala imagine a Golfului de Fier. În spatele unui birou mare de lemn negru era un paravan pictat cu siluete de peşti, o versiune mai mare a paravanelor în spatele cărora se schimbau modelele artiştilor. În centrul paravanului unul dintre peşti era croit din bucăţele de oglindă în care Lin se putea vedea. Lin rămase nesigură înaintea paravanului.

— Stai jos, stai jos, spuse o voce slabă din spatele ecranului.

Lin trase un scaun în faţa biroului.

— Vă pot vedea, domnişoară Lin. Peştele de oglindă este transparent din partea mea. Cred că este un gest de politeţe ca lumea să ştie asta.

Vorbitorul părea să aştepte un răspuns, aşa că Lin dădu din cap.

— Ai întârziat, ştii asta, domnişoară Lin.

La dracu'! Tocmai la întâlnirea asta trebuia să întârzii! gândi Lin speriată. Începu să scrie la repezeală o scuză pe carneţelul ei când vocea o întrerupse.

— Pot înţelege semnele, domnişoară Lin.

Lin puse jos carneţelul şi se scuză profund cu ajutorul mâinilor.

— Nu te îngrijora, spuse gazda cu seriozitate. Se întâmplă. Oraşul Oaselor este neiertător cu vizitatorii. Data viitoare ai să ştii să pleci de acasă mai devreme, nu-i aşa?

Lin aprobă, exact aşa avea să facă de acum.

— Îmi place foarte mult opera ta, domnişoară Lin. Am toate heliotipiile care au ajuns la Gazid Norocosul. Omul ăsta e un amărât de cretin patetic – dependenţa este o chestie tristă de cele mai multe ori – dar are, destul de ciudat, un simţ deosebit pentru artă. Femeia aceea, Alexandrina Nevgets, a fost tot a lui, nu? Lucrări modeste, nu

ca ale tale, dar plăcute. Întotdeauna sunt gata să-l primesc pe Gazid Norocosul. Moartea lui o să fie o pierdere. Fără îndoială că se va datora unei afaceri sordide, vreunui cuţit murdar care o să-l spintece lent pentru nişte mărunţiş; sau vreunei boli venerice cu scurgeri puturoase şi sudoare luate de la o târfă minoră; sau o să i se rupă oasele pentru că-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala – miliţia plăteşte bine, iar drogaţii nu se uită de unde le vin banii.

Vocea care plutea peste paravan era melodioasă, iar rostirea vorbitorului hipnotică: tot ce spunea părea un poem. Frazele lui cântau uşor. Cuvintele lui erau brutale. Lin era foarte înspăimântată. Nu ştia ce să spună. Ţinea mâinile nemişcate.

— Deci, pentru că am căzut de acord că îmi place arta ta, vreau să discutăm ca să-mi dau seama dacă ai fi potrivită pentru o comandă. Opera ta este neobişnuită pentru un khepri. Eşti de aceeaşi părere?

— *Da.*

— Vorbeşte-mi despre statuetele tale, domnişoară Lin, şi nu te teme că ai să pari prea preţioasă în discurs. Nu am prejudecăţi în ceea ce priveşte valoarea artei, şi nu uita că eu am început această conversaţie. Cuvintele cheie pe care trebuie să le ai în minte când îmi răspunzi la întrebări sunt „teme”, „tehnică” şi „estetică”.

Lin ezită, dar frica o mână mai departe. Voia să-i facă plăcere acestui individ, şi dacă asta însemna să vorbească despre lucrul ei, asta avea să facă.

— *Lucrez singură,* făcu ea cu mâinile, *ceea ce face parte din... răzvrătirea mea. Am plecat din Cartierul Pârâului, apoi din Mahalaua Neamului, părăsind grupul şi stupul. Lumea era abătută, astfel încât arta comunitară devenise stupid de eroică. Cum e Piaţa Statuilor. Am vrut să scuip ceva... scandalos. Am încercat să dau unora dintre figurile cele mari pe care le făceam cu toate împreună o formă mai puţin perfectă... Le-am enervat pe surorile mele. Aşa că m-am apucat de lucru singură. Lucrări scandaloase. Cum se poartă în Cartierul Pârâului.*

— Exact la ceea ce mă aşteptam. Este chiar – scuză-mă – oarecum banal. Totuşi asta nu neagă forţa lucrărilor. Scuipatul khepri e o substanţă minunată. Luciul ei este unic, iar rezistenţa şi greutatea mică o fac convenabilă, cuvânt care ştiu că nu ar trebui spus în legătură cu arta, dar sunt un pragmatic. Oricum, să foloseşti o substanţă atât de interesantă pentru a satisface dorinţele jalnice ale unor khepri deprimaţi este o risipă teribilă. M-am simţit foarte uşurat când am aflat că cineva foloseşte substanţa pentru scopuri interesante, neortodoxe. Unghiurile pe care le-ai scos sunt, că veni vorba, extraordinare.

— *Mulţumesc. Am o tehnică glandulară puternică.* Lin se bucura de faptul că i se dăduse voie să se laude. *La început am fost membră a*

şcolii Instantanee, care interzice să prelucrezi piesa după ce ai secretat-o. Te face să ai un control excelent. Chiar dacă am… renunţat la metodă. Acum prelucrez secreţia cât este încă moale, o mai modelez. Ai mai multă libertate, poţi face lucruri altfel imposibile.

— Foloseşti o mare variaţie de culori? Lin dădu din cap. Heliotipiile pe care le-am văzut aveau doar tonuri sepia. E bine de ştiut. Asta înseamnă tehnică şi estetică. Sunt foarte interesat să aflu părerea ta despre tematică, domnişoară Lin.

Lin fusese luată pe nepregătite. Brusc nu-şi mai putea aminti ce tematici aborda.

— Să te ajut puţin. Aş vrea să-ţi spun ce tematică mă interesează. Atunci o să vedem dacă eşti potrivită pentru comanda pe care o am în minte.

Vocea aşteptă până ce Lin dădu din cap afirmativ.

— Te rog să ridici capul, domnişoară Lin.

Luată prin surprindere, ea reacţionă imediat. Mişcarea o enervă, pentru că îi expusese toracele moale de sub capul de cărăbuş, invitând la atac. Ţinu capul nemişcat sub privirea ce venea din spatele peştelui de oglindă.

— Ai aceleaşi corzi vocale ca o femeie. Ai aceeaşi gropiţă cântată de poeţi de la baza gâtului. Pielea ta are o tentă roşiatică ce te-ar putea face să treci drept neobişnuită, e adevărat, dar tot ai putea să treci drept om. Dacă o iau de la gâtul acela frumos în sus – nu am nicio îndoială că nu ai accepta descrierea de „uman”, dar suportă-mă un minut – apoi… e un moment… e o zonă subţire unde pielea umană netedă se uneşte cu chitina segmentată de sub cap.

Pentru prima dată de când intrase Lin în cameră, vorbitorul părea să-şi caute cuvintele.

— Ai făcut vreodată statuia unui cactus? Lin scutură din cap. Cu toate acestea, ai văzut vreunul de aproape? Pe asociatul meu, cel care te-a condus aici, de exemplu. Ai remarcat, din întâmplare, picioarele sau degetele sau gâtul lui? E un moment când pielea, pielea unei creaturi conştiente, devine o plantă fără raţiune. Dacă tai în carnea tălpii unui cactus, nu simte nimic. Dacă-l înţepi în coapsă, acolo unde e mai moale, o să schelălăie. Dar acolo, în zona aceea… e cu totul altceva… nervii se întrepătrund, învăţând să devină o plantă suculentă, iar durerea este departe, atenuată, difuză, mai mult ca un semnal de alarmă decât o senzaţie sfâşietoare.

— Te poţi gândi şi la altele. La pieptul unui Crab sau al unui Leneş, la tranziţia bruscă a unui membru Refăcut, la multe alte rase şi specii din acest oraş, precum şi la multe altele din lume care au o fizionomie hibridă. Poate că ai să spui că tu nu recunoşti nicio tranziţie, că un khepri este complet şi întreg în sine, că a vedea caractere „umane” e o pornire antropocentrică de-a mea. Dar lăsând la o parte ironia

acestei acuzaţii – o ironie pe care tu nu o poţi încă aprecia – cu siguranţă că vei recunoaşte această tranziţie la alte rase dacă nu la a ta. Poate chiar şi la oameni.

— Şi ce spui de oraşul însuşi? Cocoţat acolo unde două râuri se străduiesc să devină mare, unde munţii devin platou, unde pâlcurile de copaci se coagulează spre sud şi – cantitatea devenind calitate – se transformă în pădure. Arhitectura Noului Crobuzon trece de la industrial la rezidenţial, de la opulent la sărăcăcios, de la subteran la aerian, de la modern la antic, de la colorat la tern, de la fecund la sterp… Mă înţelegi. Nu mai continui.

— Din asta e făcută lumea, domnişoară Lin. Cred că aceasta este dinamica fundamentală. Tranziţia. Punctul în care un lucru devine altul. Asta te reprezintă pe tine, oraşul, lumea, asta sunteţi. Şi asta e tematica în care sunt interesat. Zona în care cele disparate devin părţi ale întregului. Zona hibridă.

— Te-ar putea interesa această tematică, ce crezi? Şi dacă răspunsul este da… atunci am să-ţi cer să lucrezi pentru mine. Înainte să răspunzi, te rog să înţelegi ceea ce înseamnă asta.

— Am să te rog să lucrezi după natură, să produci un model în mărime naturală – al meu.

— Foarte puţini îmi văd faţa, domnişoară Lin. Unul ca mine trebuie să fie foarte atent. Sunt sigur că înţelegi. Dacă te prinzi la treaba asta am să te îmbogăţesc, dar am să devin stăpân pe o parte din mintea ta. Partea care se referă la mine. E a mea. Nu-ţi permit să o împarţi cu nimeni. Dacă încalci această regulă, vei suferi mult înainte de a muri.

— Deci…

Se auzi un scârţâit. Lin înţelese că celălalt se lăsase pe spate în scaun.

— Deci, domnişoară Lin. Eşti interesată de zona hibridă? Eşti interesată de această ofertă?

Nu pot… nu pot refuza asta, gândi Lin neajutorată. *Nu pot. Pentru bani, pentru artă… Să mă ajute Dumnezeu. Nu pot refuza. Doamne fereşte… să nu regret mai târziu.*

Ea făcu o pauză şi îi dădu de înţeles prin semne că îi acceptă condiţiile.

— Sunt atât de bucuros, şuieră el. Inima lui Lin o luă la goană. Sunt cu adevărat bucuros. Ei bine…

Se auzi un foşnet dincolo de paravan. Lin rămase complet nemişcată. Antenele ei tremurau nervoase.

— Jaluzelele sunt coborâte în birou, nu? făcu domnul Motley. Cred că ar trebui să vezi la ce vei lucra. Mintea ta îmi aparţine, Lin. Lucrezi pentru mine acum.

Domnul Motley se ridică şi împinse paravanul, făcându-l să cadă la podea.

Lin sări pe jumătate în picioare, chelicerele ei tremurând de uimire şi groază. Lin rămase cu privirea aţintită.

Mişcarea lui făcea să se clatine bucăţi de piele şi blană şi pene; braţe mici încercau să se prindă de ceva; ochii i se roteau în orbite întunecate; coarne de cerb şi oase ieşind în toate direcţiile; antene tresăreau şi guri umede luceau. Ghemuri de piele multicolore se ciocneau între ele. O copită despicată bufni uşor pe podeaua de lemn. Valuri de carne se ciocneau ca antrenate de curenţi violenţi. Muşchi priponiţi prin tendoane nefireşti de oase la fel de nefireşti lucrau împreună într-o asociere monstruoasă, cu mişcări lente, încordate. Solzi luceau. Înotătoare tresăreau. Aripi băteau spasmodic. Gheare de insectă se strângeau şi se desfăceau.

Lin se dădu în spate, împiedicându-se, pipăind o cale de a se îndepărta de înaintarea lui lentă. Capul ei chitinos tremura nervos. Tremura toată.

Domnul Motley se grăbi către ea, ca un prădător.

— Deci, spuse el cu una dintre gurile rânjite de om. Care crezi tu că ar fi partea mea cea mai bună?

Capitolul Cinci

Isaac aşteptă, întors către oaspete. Garuda rămase tăcut. Isaac putea să-i vadă concentrarea. Garuda se pregătea să vorbească.

Vocea îi era aspră şi monotonă.

— Tu eşti savant. Tu eşti… Grimnebulin.

Avea dificultăţi în a-i pronunţa numele. Ca un papagal dresat să vorbească, consoanele şi vocalele veneau direct din gâtlej, fără modulare din partea unor buze. Isaac conversase doar de două ori cu un garuda în viaţa lui. Unul fusese un călător care se antrenase mult în formarea sunetelor omeneşti; celălalt fusese un student, un membru al micii comunităţi garuda, născut şi crescut în Noul Crobuzon, care de mic copil vorbise argoul oraşului. Nici unul, nici celălalt nu puteau fi confundaţi la voce cu un om, dar nici nu pronunţau atât de animalic precum acest păsăroi ce se lupta cu o limbă complet străină. Lui Isaac îi trebuiră câteva clipe să înţeleagă ce spunea.

— Eu sunt. Întinse o mână şi vorbi lent. Cum te cheamă?

Garuda privi cu măreţie la mâna lui, apoi o strânse cu o prindere ciudat de fragilă.

— Yagharek…

Prima silabă părea un ţipăt ascuţit de pasăre. Creatura uriaşă făcu o pauză şi se legănă stânjenită înainte de a continua. Îşi repetă numele, adăugând de această dată un sufix complicat.

Isaac scutură din cap.

— Tot ăsta e numele tău?

— Nume… şi titlu.

Isaac ridică o sprânceană.
— Mă aflu, deci, în prezenţa unui nobil?
Garuda îi aruncă o privire goală. După o clipă vorbi lent, fără să-şi desprindă privirea din a lui Isaac.
— Eu sunt Prea Prea Abstractul Yagharek Care Nu Trebuie Să Fie Respectat.
Isaac clipi. Îşi frecă faţa în palme.
— Bine. Trebuie să mă ierţi, Yagharek, nu sunt obişnuit cu… titlurile onorifice garuda.
Yagharek dădu încet din cap.
— Ai să înţelegi.
Isaac îl rugă pe Yagharek să urce la etaj şi el o făcu, încet şi grijuliu, lăsând adâncituri în treptele de lemn pe care le prindea cu ghearele uriaşe. Dar Isaac nu reuşi să-l convingă să stea jos, să mănânce sau să bea.
Garuda rămase lângă biroul lui Isaac, în vreme ce gazda lui se aşeză şi-l privi de jos.
— Deci, spuse Isaac, de ce ai venit?
Din nou Yagharek se adună o clipă înainte să vorbească.
— Am venit în Noul Crobuzon cu zile în urmă. Pentru că aici se află savanţii.
— De unde eşti?
— Cymek.
Isaac fluieră în surdină. Avusese dreptate. Fusese o călătorie imensă. Mai mult de o mie de kilometri prin ţinutul acela aspru, pârjolit, prin savana uscată, peste mare, mlaştini, stepă. Yagharek trebuia să fi fost mânat de o pasiune foarte puternică.
— Ce ştii despre savanţii din Noul Crobuzon? întrebă Isaac.
— Am citit despre universitate. Despre ştiinţa şi industria care se mişcă aici ca nicăieri în altă parte. Despre Mlaştina Bursucului.
— Dar de unde ai aflat toate astea?
— Din biblioteca noastră.
Isaac era uimit. Rămase cu gura deschisă o clipă, apoi îşi reveni.
— Iartă-mă, spuse el. Credeam că sunteţi nomazi.
— Da. Biblioteca noastră este mobilă.
Şi Yagharek îi povesti lui Isaac, spre uimirea acestuia, despre biblioteca din Cymek. Despre marele clan al bibliotecarilor care legau miile de volume şi le aşezau în cufere, apoi le cărau doi câte doi în zbor, urmând calea hranei şi a apei în veşnicul soare arzător din Cymek. Despre enormul sat de corturi ce se ridica acolo unde se opreau şi despre grupurile de garuda ce se strângeau în vastul centru de studiu atunci când erau pe aproape.
Biblioteca avea sute de ani, cu manuscrise în limbi nenumărate, vii sau moarte: Ramagoll, din care provenise limba din Noul Crobuzon, ca

un dialect; hotchi; vodyanoi fellid şi vodyanoi sudic; khepri; şi multe altele. Conţinea chiar şi un codice, pretinse Yagharek cu evidentă mândrie, scris în dialectul secret al mânuitorilor.

Isaac nu rosti nimic. Îi era ruşine de ignoranţa sa. Imaginea pe care o avusese despre garuda se prăbuşise. Personajul din faţa lui nu era doar un sălbatic înfumurat. „A venit vremea să intru şi eu în bibliotecă şi să învăţ ceva despre garuda. Ce porc ignorant sunt” îşi reproşă el.

— Limba noastră nu are o formă scrisă, dar învăţăm să scriem şi să citim în alte câteva limbi pe măsură ce creştem, spuse Yagharek. Cumpărăm tot timpul alte cărţi de la călători şi negustori, dintre care mulţi au trecut prin Noul Crobuzon. Unii sunt născuţi aici. E un loc pe care îl cunoaştem bine. Am citit istoria şi poveştile oraşului.

— Atunci ai câştigat, prietene, pentru că eu nu ştiu nimic despre locurile voastre, spuse Isaac abătut.

Se lăsă liniştea. Isaac ridică din nou privirea către Yagharek.

— Tot nu mi-ai spus de ce eşti aici.

Yagharek se întoarse şi privi pe fereastră. Barjele pluteau fără ţintă pe râu.

Era dificil să discerni emoţia din glasul aspru al lui Yagharek, dar Isaac avu impresia că simte o undă de dezgust.

— M-am târât ca un vierme din gaură în gaură preţ de două săptămâni. Am cercetat ziare şi bârfe şi informaţii, ajungând până la urmă la Mlaştina Bursucului. Iar de aici am ajuns la tine. Întrebarea care m-a adus a fost: „Cine poate schimba puterile unui material?” „Grimnebulin, Grimnebulin” a spus toată lumea. „Dacă ai aur, este omul tău”, au spus ei, „sau dacă n-ai aur dar îi eşti interesant, sau dacă îl plictiseşti însă i se face milă de tine, sau dacă îl apucă vreun capriciu”. Spuneau că tu eşti cel care cunoaşte secretele materiei, Grimnebulin.

Yagharek îl privi drept în ochi.

— Am ceva aur. Am să devin interesant. Fie-ţi milă de mine. Te rog să mă ajuţi.

— Spune-mi de ce ai nevoie, spuse Isaac.

Yagharek îşi luă din nou privirile de la el.

— Poate că ai zburat vreodată cu balonul, Grimnebulin. Ai privit în jos la acoperişuri, la pământ. Eu am vânat toată viaţa din înalturi. Garuda este un popor de vânători. Ne luăm arcurile şi suliţele şi bicele şi scormonim cerul după păsări şi pământul după pradă. Aşa suntem noi. Picioarele noastre nu sunt făcute să păşească pe podele, ci să prindă prada şi să o sfâşie. Să ne prindem de copaci uscaţi şi de stânci atârnate între pământ şi soare.

Yagharek vorbea ca un poet. Vorbirea lui era întreruptă, dar limbajul era cel al epopeelor şi poveştilor pe care le citise, curioasa oraţie a celui care a învăţat o limbă din cărţi vechi.

— Zborul nu este un lux. Este o caracteristică definitorie pentru un garuda. Pielea mi se zbârleşte când văd deasupra mea un acoperiş care mă prinde în capcană. Vreau să văd oraşul de sus înainte să îl părăsesc, Grimnebulin. Vreau să zbor, nu o dată, ci de câte ori am chef. Vreau să-mi dai înapoi zborul.

Yagharek îşi desfăcu mantia şi o aruncă pe jos. Îl privi pe Isaac cu ruşine şi sfidare. Isaac icni.

Yagharek nu avea aripi.

De spatele lui era prins un cadru complicat de lemn şi legături de piele, care se bălăbăni penibil atunci când se întoarse. Două arcuri mari de lemn porneau dintr-un soi de ham de piele prins sub umeri, treceau pe deasupra capului, apoi atârnau până la genunchi, mimând oasele aripilor. Nici piele, nici pene, nici pânză nu acopereau acele arcuri, nu se vedea niciun soi de aparat de planat. Era numai o deghizare, un truc, o recuzită acoperită de mantaua lui Yagharek, ca să pară că are aripi.

Isaac întinse mâna către ele. Yagharek înţepeni, apoi se controlă şi îl lăsă pe Isaac să le atingă.

Isaac clătină din cap cu uimire. Zări iute o cicatrice pe spatele lui Yagharek înainte ca garuda să se întoarcă brusc cu faţa la el.

— De ce? şopti Isaac.

Figura lui Yagharek se încreţi încet şi ochii i se micşorară. Un geamăt timid, omenesc, porni să se audă, crescând în intensitate până deveni un strigăt melancolic de război al unei păsări de pradă, puternic, monoton, trist şi singuratic. Isaac îl privi alarmat, strigătul devenind un urlet greu de înţeles.

— Pentru că este *ruşinea* mea! strigă Yagharek.

Tăcu pentru o clipă, apoi vorbi din nou, mai liniştit.

— E ruşinea mea.

Îşi desfăcu mormanul de lemne din spate şi-l lăsă să cadă la pământ cu un bocănit sec.

Era gol până la brâu. Trupul îi era subţire şi fin şi încordat, respirând sănătate. Fără umflătura falselor aripi din spate părea mic şi vulnerabil.

Se întoarse încet şi Isaac îşi ţinu răsuflarea când avu în faţă cicatricile pe care le zărise mai devreme.

Două umflături lungi în carnea omoplaţilor lui Yagharek erau cuprinse de roşeaţă ca şi cum ar fost în fierbere. Semne de cuţit le împânzeau ca nişte vene, cicatrici vindecate urât. Fâşiile de carne inutilă de pe coaste aveau vreo jumătate de metru lungime şi cel mult zece centimetri lăţime. Isaac se încruntă: rănile erau zimţate la margini, lăsând să se înţeleagă că aripile fuseseră tăiate cu fierăstrăul. Nu dintr-o singură lovitură, ci printr-o manevră de tortură. Isaac se cutremură.

Cioturi mici de os se mişcau sub piele; muşchii se încordau, grotesc de vizibili.

— Cine a făcut asta? şopti Isaac.

Poveştile sunt adevărate, gândi el. *Cymek este un teritoriu sălbatic.*

Răspunsul lui Yagharek se lăsă mult aşteptat.

— Eu… eu am făcut asta.

La început, Isaac crezu că înţelesese greşit.

— Cum adică? Cum naiba ai reuşit?…

— A fost din vina mea, strigă Yagharek. Asta înseamnă dreptate. Mi-am făcut-o singur.

— Asta e pedeapsă? Fir-ar să fie, ce… ce ai făcut ca să meriţi asta?

— Încerci să judeci dreptatea poporului garuda, Grimnebulin? Nu pot să ascult asta fără să mă gândesc la ce faceţi voi cu Refăcuţii…

— Nu încerca să mă răstălmăceşti! Ai perfectă dreptate, nu am la inimă legile acestui oraş… Încerc doar să înţeleg ce ţi s-a întâmplat…

Yagharek oftă, cu un gest foarte omenesc din umeri. Când vorbi din nou o făcu pe un ton îndurerat, ca pe o datorie pe care nu o agrea.

— Am fost prea abstract. Nu am fost demn de respect. A fost… o nebunie… Am fost nebun. Am comis un act hain, un act hain…

Discursul lui se transformă în gemete păsăreşti.

— Ce ai făcut? Isaac se pregăti să audă o atrocitate.

— Vorbele nu pot exprima crima mea. În limba mea… Yagharek se opri un moment. Am să încerc să traduc. În limba mea se spune… pe bună dreptate… am fost vinovat de furt-de-alegere… furt-de-alegere de gradul doi… cu lipsă crasă de respect.

Yagharek privi din nou pe fereastră. Ţinea privirea în sus, ferindu-se de cea a lui Isaac.

— De aceea m-au numit Prea Prea Abstract. De aceea nu sunt demn de respect. Asta sunt acum. Nu mai sunt Yagharek Individul Concret şi Respectat. Asta s-a dus. Ţi-am spus numele meu şi titlul. Eu sunt Prea Prea Abstractul Yagharek Care Nu Trebuie Să Fie Respectat. Asta am să fiu întotdeauna, şi sunt destul de cinstit cu tine ca s-o recunosc.

Isaac clătină din cap în vreme ce Yagharek se aşeză încet pe marginea patului lui Isaac. Părea oropsit. Isaac îl privi îndelung înainte să-i vorbească.

— Trebuie să-ţi spun…, făcu Isaac. Eu nu prea… Mulţi clienţi de-ai mei sunt… cum să spun… nu chiar de partea cea bună a legii. Acum nu am să pretind că înţeleg măcar o parte din fapta ta, dar în ceea ce mă priveşte nu e treaba mea. Cum ai spus tu, în acest oraş nu există cuvinte pentru crima ta: nu cred că am să înţeleg vreodată cu ce ai greşit.

Isaac vorbise apăsat şi serios, dar mintea îi lucra cu iuţeală. Porni să vorbească cu mai mult patos.

— Iar problema ta… este interesantă.

Începu să se gândească la reprezentări de forţe şi la linii de putere, la rezonanţa femtomorfică[1] şi câmpuri de energie.

— Mi-ar veni destul de uşor să te ridic în aer. Cu baloane, manipulări de forţe şi alte alea. Mi-ar fi uşor să o fac de mai multe ori chiar. Dar să te fac să te ridici *de fiecare dată când vrei tu, prin propriile puteri…* că tu asta vrei, nu?

Yagharek încuviinţă din cap. Isaac începu să-şi mângâie bărbia.

— La naiba…! Da… asta e într-adevăr o ghicitoare… mult mai interesantă.

Isaac începu să se cufunde în calcule numai de el ştiute. Îşi aminti prozaic că nu avea angajamente pentru perioada imediat următoare, ceea ce însemna că s-ar fi putut ocupa o vreme de cercetare. Apoi evaluă importanţa şi urgenţa celor ce se aflau deja în lucru. Vreo două amărâte de analize de compuşi pe care le putea amâna la nesfârşit; o promisiune făcută cu jumătate de gură de a sintetiza un elixir sau două – chestii uşor de contramandat… În afară de cercetarea lui personală asupra acva-meşteşugului vodyanoi. Pe care îl putea amâna.

Nu, nu, nu! se contrazise el singur. *Nu trebuie să dau deoparte acva-meşteşugul… Cele două cercetări pot fi integrate! Amândouă se referă la manipularea elementelor, la comportamentul lor aberant… lichide care păstrează forma, materie dură care invadează aerul… trebuie să fie o legătură aici… o variabilă comună…*

Făcu eforturi să revină la realitate, fiind brusc conştient că Yagharek îl privea cu nerăbdare.

— Sunt interesat de problema ta, spuse el simplu.

Imediat, Yagharek duse mâna la pungă. Scoase un pumn de pepite de aur de formă neregulată. Isaac făcu ochii mari.

— O… mulţumesc. Am să accept ceva pentru cheltuieli, ore de lucru…

Yagharek îi puse în mână toată punga.

Isaac se strădui să nu fluiere pe când o cântărea în palmă. Aruncă o privire înăuntru. O grămadă de aur. Era nedemn din partea lui, dar se simţea vrăjit. Acolo erau mai mulţi bani decât văzuse vreodată adunaţi la un loc, destui cât să acopere costul tuturor cercetărilor şi să-i mai şi rămână de cheltuială luni de zile.

Yagharek nu era priceput în afaceri, ăsta era un lucru sigur. Ar fi putut să-i fi oferit o treime, un sfert din asta şi tot ar fi uimit pe oricine din Mlaştina Bursucului. Ar fi trebuit să păstreze cea mai mare parte şi să-l momească pe Isaac din nou dacă i-ar fi scăzut interesul.

Poate chiar şi-a păstrat cea mai mare parte, gândi Isaac şi ochii i se

---

[1] femto – prefix pentru 10^{15} (*n.t.).*

făcură şi mai mari.
— Cum dau de tine? făcu Isaac cu ochii încă aţintiţi la aur. Unde locuieşti?
Yagharek clătină din cap şi rămase tăcut.
— Păi trebuie să fiu în stare să te găsesc…
— Am să vin eu la tine, spuse garuda. În fiecare zi, la două zile, în fiecare săptămână… Am să mă asigur că nu vei uita de mine.
— Nu e nicio primejdie, fii convins. Vrei să-mi spui că nu-ţi pot trimite mesaje?
— Nu ştiu unde o să fiu, Grimnebulin. Mă ascund de oraşul ăsta. Aici sunt vânat. Trebuie să mă mişc în permanenţă.
Isaac ridică neputincios din umeri. Yagharek se ridică să plece.
— Înţelegi ce vreau, Grimnebulin? Nu vreau să beau vreo poţiune. Nu vreau să port un ham. Nu vreau să mă urc în vreo maşinărie. Nu vreau o zi glorioasă în nori, apoi o viaţă legat de pământ. Vreau să mă faci să mă ridic de la sol la fel de uşor cum treci tu dintr-o cameră în alta. Poţi să faci asta, Grimnebulin?
— Nu ştiu. Isaac vorbea rar. Dar cred că da. Din câte îmi dau seama, eu sunt cea mai bună şansă a ta. Nu sunt nici chimist, nici biolog, nici taumaturg… sunt un diletant, Yagharek, un amator. Mă privesc ca… Isaac făcu o pauză şi chicoti. Vorbi cu emfază. Mă privesc ca pe staţia principală pentru toate şcolile de gândire. Precum Staţia Pierzaniei. O cunoşti? Yagharek aprobă din cap. N-ai cum s-o ratezi, nu-i aşa? Al naibii de uriaşă. Isaac bătu darabana peste pântece, susţinându-şi analogia. Toate liniile ferate se întâlnesc acolo – Linia de Sud, Linia de Dreapta, Linia Verso, Linia Capului şi Linia Scufundată; totul trebuie să treacă pe acolo. E ca şi mine. Asta e treaba mea. Astfel de savant sunt eu. Sunt cinstit cu tine. Cred că de asta ai tu nevoie.
Yagharek încuviinţă. Chipul lui de prădător era ascuţit, aspru. Nu se putea citi nicio emoţie. Cuvintele lui trebuiau interpretate. Nu după figură, nici după ochi, nici după ţinută (din nou mândră şi imperioasă), nici după voce nu-şi dădea seama Isaac de disperarea lui. Ci după cuvinte.
— N-ai decât să fii un diletant, un pseudo-savant, un escroc… Atât timp cât mă faci să mă întorc la cerul meu, Grimnebulin.
Yagharek se aplecă şi ridică de jos echipamentul dizgraţios de lemn. Îl prinse în curele de trup fără să pară ruşinat, în ciuda situaţiei lipsite de demnitate. Isaac îl privi pe Yagharek aruncându-şi mantia pe spate şi coborând încet treptele.
Isaac se aplecă cu grijă peste balustradă şi privi în spaţiul prăfuit. Yagharek grăbi pasul pe lângă maşinăria nemişcată, pe lângă teancurile dezordonate de hârtii şi scaune şi table de scris. Razele de lumină care trecuseră prin pereţii găuriţi de vreme nu mai erau acolo.

Soarele coborâse dincolo de clădirile aflate în faţa depozitului lui Isaac, blocat de rânduri masive de cărămidă, alunecând într-o parte a Oraşului Vechi, luminând părţile ascunse ale Munţilor Pantofului, ale Vârfului Spinării şi ale stâncilor Trecătorii Pocăitului, prelungind umbrele zdrenţuite ale pământului departe spre răsărit de Noul Crobuzon.

Când Yagharek deschise uşa, ieşi pe o stradă cuprinsă de umbre.

* * *

Isaac lucră până târziu în noapte.

De îndată ce Yagharek plecă, Isaac deschise fereastra şi atârnă un cordon mare roşu de cuiele bătute în cărămidă. Mută maşina grea de calculat din mijlocul biroului alături pe podea. Teancuri de cartele de programare se vărsară din raftul de depozitare pe jos. Isaac trase o înjurătură. Le ordonă şi le puse înapoi în teanc. Apoi îşi duse maşina de scris pe birou şi începu să scrie o listă. Din când în când sărea în picioare şi se repezea la rafturile de cărţi improvizate, sau căuta prin teancurile de cărţi de pe podea până ce găsea volumul care îl interesa. Îl aducea la birou şi îl răsfoia de la coadă, căutând bibliografia.

Copie laborios detalii, împungând cu două degete tastele maşinii.

Pe măsură ce scria, parametrii planului său se tot complicau. Căută mai multe şi mai multe cărţi, cu ochii din ce în ce mai mari pe măsură ce descoperea potenţialul acestei cercetări.

Până la urmă se opri şi se aşeză pe scaun, cugetând. Apucă în grabă nişte foi şi mâzgăli câteva diagrame: hărţi mentale, planuri de acţiune.

Se întorcea din nou şi din nou la acelaşi model. Un triunghi, cu o cruce plantată ferm în centru. Nu se putea abţine să nu rânjească.

— Îmi place…, murmură el.

Se auzi un ciocănit la fereastră. Se ridică şi se grăbi într-acolo.

Un chip stacojiu tâmp se holba la Isaac de afară. Două coarne scurte îi ieşeau din bărbia proeminentă, creste şi cucuie de os imitau fără prea mult succes o coafură. Ochii apoşi priveau de deasupra unui rânjet deformat.

Isaac deschise fereastra în crepusculul care se transforma rapid în noapte. Pe apa Molimei se auziră claxoane enervate venind dinspre navele industriale care se căzneau să treacă una pe lângă alta. Creatura căţărată pe pervazul ferestrei lui Isaac sări prin cadru, sprijinindu-se în mâinile crispate.

— ’Sara bună, căpitanu! bolborosi ea. Accentul îi era puternic şi ciudat. Văzui chestia roşie, năframa atârnată… Îmi zâsei: Tre’ să merg la şefu’! Creatura făcu din ochi şi lătră un chicotit prostesc. Ce să fac pentru mata, căpitanu? La picioarele tale.

— Bună seara, CinăÎnDoi. Mi-ai primit mesajul.

Creatura fâlfâi din aripile roşii de liliac.

CinăÎnDoi era un gargui. Cu pieptul umflat ca al unei păsări ghemuite, cu braţe groase ca ale unui pitic sub aripile acelea urâte, garguii bântuiau cerul Noului Crobuzon. Foloseau mâinile drept picioare, braţele ieşindu-le de la baza trupului îndesat, ca picioarele unui corb. Puteau face câţiva paşi împiedicaţi, ţopăind pe palme, dacă se aşezau pe undeva, dar preferau să plutească deasupra oraşului, ţipând şi coborând în picaj şi necăjind trecătorii cu înjurături.

Garguii erau mai inteligenţi decât câinii sau maimuţele, dar în mod sigur mai puţin decât oamenii. Hrana lor intelectuală era formată din lucrări porcoase şi comedii ieftine şi gunoaie. Îşi puneau nume unul altuia fără să le înţeleagă, luate din cântece populare şi cataloage de mobilă şi cărţi aruncate pe care abia puteau să le citească. Sora lui CinăÎnDoi, Isaac ştia asta, purta numele de GâtDeSticlă; unul dintre fiii lui – Scabie.

Garguii trăiau în mii şi mii de cotloane, prin poduri şi magazii şi pe după depozite. Mulţi îşi duceau viaţa la marginea oraşului. Movilele uriaşe de gunoi de la marginea cartierelor Cupa de Piatră şi Cartierul Desţelenirii, câmpul de gunoaie de pe malul râului în Cotul Sur, toate colcăiau de gargui care se hârjoneau şi râdeau, se adăpau din canale stătute şi se împerecheau în aer şi pe pământ. Unii, precum CinăÎnDoi, mai prindeau câte o slujbuliţă. Când se vedeau atârnate eşarfe de acoperiş sau semne cu cretă în dreptul podurilor, probabil cineva chema un gargui să-i dea ceva de treabă.

Isaac scormoni prin buzunar şi scoase un şekel.

— Vrei să câştigi asta, CinăÎnDoi?

— Cum să nu, căpitane! strigă CinăÎnDoi. Ferea jos! adăugă el şi se uşură cu zgomot.

Găinaţul se împrăştie în stradă. CinăÎnDoi râse cu poftă.

Isaac îi întinse lista pe care o făcuse, strânsă sul.

— Du asta la biblioteca universităţii. O ştii? Dincolo de râu? Bine. E deschisă până târziu, trebuie să o găseşti deschisă. Dă asta bibliotecarului. Am semnat-o, aşa că nu ar trebui să ai probleme. O să-ţi dea nişte cărţi. Crezi că le poţi aduce aici? Vor fi destul de grele.

— Niciun bai, căpitane! CinăÎnDoi umflă pieptul ca un cocoş. Mi-s vânjos!

— Bine. Dacă reuşeşti să faci totul dintr-un singur transport îţi mai dau nişte biştari.

CinăÎnDoi prinse lista în gheare şi se întoarse să plece cu un strigăt copilăresc, când Isaac îl prinse de capătul aripii. Garguiul se întoarse, surprins.

— Necaz, şefu?

— Nu, nu…

Isaac îi studia aripile gânditor. Deschise şi închise aripile masive ale

lui CinăÎnDoi cu blândeţe. Sub pielea de un roşu aprins, bătătorită şi groasă ca o piele tăbăcită, Isaac putea simţi muşchii specializaţi pentru zbor. Mişcarea lor era de o magnifică economie. Răsuci aripa în cerc şi simţi mişcarea de vâslă care trimitea aerul sub trupul garguiului. CinăÎnDoi chicoti.

— Căpitane, mă gâdili! Împieliţatule! strigă el.

Isaac se întinse după o bucată de hârtie, uitând preţ de o clipă că îl târa după el pe CinăÎnDoi. Îşi imagina aripa garguiului reprezentată matematic, sub formă de planuri simple.

— CinăÎnDoi… să-ţi spun ceva. Când te întorci îţi mai dau un şekel dacă mă laşi să-ţi fac câteva heliotipii şi să te supun la vreo două experimente. Durează doar vreo jumătate de oră. Ce zici?

— Şubi-dubi, căpitane!

CinăÎnDoi sări pe pervazul ferestrei şi se aruncă fără zgomot în lumina slabă a crepusculului. Isaac miji ochii, studiind mişcarea rotită a aripilor, privi muşchii aceia puternici, unici la zburătoare menţinând în aer cele vreo treizeci şi cinci de kilograme de carne şi os.

Când CinăÎnDoi dispăru din raza lui vizuală, Isaac se aşeză şi făcu la repezeală o altă listă, de această dată scrisă de mână.

Cercetare, scrise el în partea de sus a paginii. Apoi dedesubt: *fizică; gravitaţie; forţe/planuri/vectori; CÂMPURI UNIFICATE.* Şi ceva mai jos scrise: *Zbor i) natural ii) taumaturgic iii) chimico-fizic iv) combinat v) altele.*

În sfârşit, subliniat şi cu majuscule, scrise FIZIONOMIA ZBORULUI.

Se lăsă pe spate, nu relaxat, ci gata să sară în sus. Fredona fără noimă. Era entuziasmat până la disperare.

Pipăi pe sub pat după o carte, un volum vechi, enorm. Îl lăsă să cadă pe birou cu un duduit greu. Coperta era imprimată în relief cu foiţă de aur fals.

Bestiariul Înţeleptului Potenţial: Rasele Gânditoare din Bas-Lag.

Isaac mângâie coperta lucrării clasice a lui Shacrestialchit, tradusă din limba vodyanoi de Lubbock şi actualizată în urmă cu o sută de ani de Benkerby Camadine, negustor uman, călător şi învăţat al Noului Crobuzon. Deseori retipărită şi imitată, dar încă nedepăşită. Isaac strecură degetul la litera G a indexului şi răsfoi paginile până ce dădu peste o schiţă în acuarelă a unei păsări Cymek cu care începea eseul despre garuda.

Cum lumina se făcea tot mai slabă în încăpere, porni lampa cu gaz şi se aşeză la birou.

Afară, în răcoarea serii, departe spre răsărit, CinăÎnDoi bătea greoi din aripi ţinând în mâini sacul cu cărţi ce se bălăngănea sub el. Putea zări lucirea flăcării de gaz din biroul lui Isaac şi sub ea, dincolo de fereastră, lumina gălbuie a lămpii de pe stradă. Un şuvoi de insecte

nocturne spiralau în jurul ei, găsind uneori o crăpătură în sticla protectoare şi aruncându-se sinucigaş în lumină cu o scânteiere. Rămăşiţele lor carbonizate se depuneau ca un praf pe fundul lămpii.

Lampa era un far în oraşul acela duşmănos, ghidând garguiul peste râu şi îndepărtându-l de teritoriul prădătorilor de noapte.

* * *

În acest oraş, cei care arată ca mine nu sunt ca mine. Am făcut odată greşeala (obosit şi înfricoşat şi disperat după ajutor) să mă îndoiesc de asta.

Caut un loc să mă ascund, caut de mâncare şi adăpost cald pentru noapte şi loc ferit de privirile care cad asupra mea de fiecare dată când pun piciorul în stradă. Am văzut un tânăr fugind, alergând cu uşurinţă de-a lungul pasajelor înguste dintre casele dărăpănate. Mai-mai să-mi pocnească inima. Am strigat la el, la băiatul acela de aceeaşi teapă cu mine, am strigat în limba deşertului... şi el mi-a aruncat o privire şi şi-a desfăcut aripile şi a deschis ciocul, pornind să râdă murdar.

M-a înjurat cu un croncănit animalic. Laringele lui se chinuia să formeze sunete umane. Am strigat la el dar nu m-a înţeles. A zbierat ceva în urmă şi câţiva pui de om au ieşit de prin cotloane, ca nişte fantome. Copilul acela cu ochi aprinşi a gesticulat spre mine şi a strigat blesteme vorbite prea repede ca să le înţeleg. Şi ceilalţi, tovarăşii lui, vagabonzii aceia cu feţele murdare, acele creaturi primejdioase, brutalizate, imorale, cu feţele pişcate şi pantaloni cârpiţi, stropiţi cu noroi, fete în cămăşoaie murdare şi băieţi cu geci prea mari pentru ei, au cules pietre de pe jos şi le-au aruncat spre locul unde stăteam, în umbra acelui prag de uşă în ruină.

Şi băieţelul pe care nu am să-l numesc garuda, care nu era altceva decât un om cu aripi şi pene, micuţul rătăcit a aruncat pietre laolaltă cu tovarăşii lui şi a râs şi a spart ferestre în spatele meu şi m-a înjurat.

Mi-am dat seama atunci că sunt singur.

* * *

Şi tot aşa, ştiu că trebuie să trăiesc fără resentimente pentru această izolare. Că nu am să mai vorbesc cu nicio creatură limba mea.

Am pornit la scormonit după căderea nopţii când oraşul se linişteşte şi devine introspectiv. Eram ca un intrus în visele lui eterogene. Am venit cu bezna, trăiesc în beznă. Strălucirea sălbatică a deşertului e ca o legendă pe care am auzit-o cu mult timp în urmă. Existenţa mea devine nocturnă. Credinţele mele se schimbă.

Am traversat străzi ca nişte râuri întunecate curgând printre maluri găunoase de cărămidă. Luna şi fiicele ei minuscule luceau stins. Adieri reci se prelingeau ca melasa dinspre dealuri şi munţi şi înfundau oraşul cu gunoaie luate de vânt. Am împărţit frăţeşte străzile cu

bucăţile de hârtie bezmetice şi cu vârtejurile de praf, cu cocoloaşele de mizerie care treceau ca nişte furi pe sub streşini şi pe lângă uşi.

Îmi amintesc de vânturile din deşert: Khamsin-ul care pârjolea pământul ca un foc fără fum; Föhn-ul care izbucnea din coastele aprinse ale munţilor, de parcă ar fi vrut să te ia prin surprindere; şiretul Simoon care se strecura prin foile de cort şi prin uşile bibliotecii.

Vânturile acestui oraş sunt de un soi mai melancolic. Ele explorează ca nişte fantome, pândind pe la ferestrele luminate cu gaz. Suntem de-o teapă, vânturile oraşului şi cu mine. Rătăcim împreună.

Am găsit împreună cerşetori adormiţi care se ţineau unul pe altul în braţe şi tânjeau după căldură ca nişte creaturi jalnice, forţaţi să coboare pe scara evoluţiei din pricina sărăciei.

Am văzut împreună rondurile de noapte ale oraşului pescuind morţii din râu. Oamenii miliţiei cu costume închise la culoare împingând cu căngile trupurile umflate cu ochii scoşi din orbitele pline de sânge uscat.

Am privit împreună creaturi mutante târându-se din canale în lumina stelelor şi şoptindu-şi timid una alteia, desenând hărţi şi mesaje în noroiul împuţit.

Am stat cu vântul alături şi am văzut cruzimi şi răutăţi.

** * **

Cicatricile şi cioturile mă mănâncă. Uit greutatea, alunecarea, mişcarea aripilor. Dacă n-aş fi fost un garuda m-aş fi rugat. Dar nu am să mă înjosesc dinaintea spiritelor arogante.

Câteodată îmi fac drum spre depozitul unde Grimnebulin citeşte şi scrie şi desenează, mă caţăr fără zgomot pe acoperiş şi mă întind pe spate peste ţigle. Gândul la toată acea energie a minţii lui canalizată către zbor, către zborul meu, către eliberare, mai îndulceşte mâncărimea din spatele meu ruinat. Vântul mă izbeşte mai tare când sunt aici: se simte trădat. Ştie că dacă mă împlinesc îşi va pierde tovarăşul de noapte cu care să rătăcească prin labirintul de cărămidă al Noului Crobuzon. Aşa că mă pedepseşte atunci când stau întins acolo, ameninţând să mă răstoarne brusc în râul împuţit, mi se prinde în pene, avertizându-mă să nu îl părăsesc; dar eu mă prind de acoperiş cu ghearele şi las ca vibraţiile vindecătoare să treacă din mintea lui Grimnebulin prin ţigla veche în carnea mea suferindă.

Dorm sub arcadele viaductelor peste care trec liniile ferate bubuitoare.

Mănânc orice lucru organic ce nu mă poate ucide.

Mă ascund ca un parazit în pielea acestui oraş bătrân care sforăie şi scapă vânturi şi mormăie şi se scarpină şi se umflă şi devine tot mai bubos şi mai greţos cu vârsta.

Câteodată mă urc pe vârful turnurilor uriaşe care ies ca ţepii unui

arici din spatele oraşului. Sus în aerul rarefiat vânturile îşi pierd curiozitatea melancolică de la nivelul străzii. Abandonează obrăznicia de la etajul al doilea. Stârnite de turnurile care străpung dincolo de bolta de lumină a oraşului – lumina intensă a lămpilor cu carbid, lumina roşiatică afumată a lămpilor cu ulei, lumina clipitoare, tremurătoare a lămpilor cu gaz, toate paznici anarhici împotriva întunericului – vânturile se bucură şi se joacă.

Îmi pot înfige ghearele în marginea acoperişului unei clădiri şi îmi pot desface braţele să simt palele vântului turbulent şi pot închide ochii să-mi amintesc, pentru o clipă, cum este să zbori.

Partea a Doua

Fizionomia zborului

Capitolul Şase

Noul Crobuzon era un oraş care nu se sinchisea de gravitaţie.

Pe deasupra lui, aerostate se târau din nor în nor ca nişte melci pe frunzele de varză. Telecabinele miliţiei tăiau prin inima oraşului spre periferie, cu cablurile de susţinere vibrând precum corzile de chitară la zeci de metri înălţime. Garguii zgâriau cu ghearele cerul de deasupra oraşului, marcându-şi drumul cu găinaţ şi cuvinte vulgare. Porumbeii împărţeau teritoriul aerian cu stăncuţele şi şoimii şi rândunelele şi papagalii evadaţi. Furnici zburătoare şi viespi, albine şi cărăbuşi, fluturi şi ţânţari duceau războaie aeriene împotriva a mii de păsări de pradă, aspide şi dheri care-i prindeau în picaj. Zmee uriaşe înălţate de studenţi beţi fluturau fără noimă pe cer cu aripi de piele sau de hârtie sau pieliţă de fructe, prăbuşindu-se când se îndepărtau. Chiar şi trenurile care deplasau nenumărate persoane şi mărfuri prin stârvul uriaş al Noului Crobuzon se luptau să rămână deasupra caselor, de parcă le-ar fi fost teamă de arhitectura putredă.

Oraşul se arunca în sus, masiv, parcă inspirat de munţii uriaşi ce se ridicau la apus. Blocuri pătrate de locuinţe de zece, douăzeci, treizeci de etaje înţepau linia orizontului. Ţâşneau în aer ca nişte degete grase, ca nişte pumni, ca cioturile unor membre agitându-se frenetic deasupra umflăturilor caselor scunde. Tonele de beton şi smoală din care era construit oraşul acopereau o geografie străveche, dealuri şi movile şi râpe, ondulaţii încă vizibile. Casele din mahalale se revărsau ca prundişul pe coastele Dealului Puritanilor, ale Dealului Muştei, ale Colinei Drapelului, ale Movilei Sfântului GurăMultă.

Zidurile negre de afumătură ale Parlamentului se proiectau de pe Insula Despicăturii ca dinţii unui rechin sau ca ţepii unei pisici de mare, monstruoasă armă organică sfâşiind cerul. Clădirea era înţesată cu tuburi fără noimă şi nituri uriaşe. Se scutura din pricina boilerelor vechi adânc ascunse înăuntrul ei. Încăperi folosite în scopuri neştiute se iţeau din corpul principal al edificiului colosal, fără niciun respect pentru structura de rezistenţă. Undeva înăuntru, în Cameră, feriţi de atingerea cerului, se plimbau maiestuos Rudgutter şi nenumăraţii lui supuşi. Parlamentul era un munte în pragul unei avalanşe arhitecturale.

Vastul edificiu care trona peste oraş nu era nici el mai pur decât restul. Coşuri de fum străpungeau membrana ce separa pământul de

cer şi vomitau tone de fum otrăvitor, parcă în ciudă. Deasupra acoperişurilor, gunoiul din milioane de coşuri se aduna într-o ceaţă puturoasă. Crematoriile suflau în aer cenuşa testamentelor arse de executori geloşi, care se amesteca cu praful de cărbune ars pentru a încălzi amanţi muribunzi. Mii de fantome sordide de fum învăluiau Noul Crobuzon într-o duhoare care îl sufoca precum un sentiment de vină.

Norii se răsuceau în microclimatul împuţit al oraşului. Părea că toată meteorologia Noului Crobuzon era constituită dintr-un uragan masiv, tot mai puternic, centrat pe inima oraşului, pe enorma clădire eterogenă care îşi făcuse culcuşul în inima zonei comerciale cunoscută sub numele de Corbul, cheagul a kilometri de şină de cale ferată şi a unei istorii de stiluri şi violenţe arhitecturale: Staţia Pierzaniei.

Un castel industrial, zbârlit din pricina parapetelor aruncate la întâmplare. Turnul cel mai apusean al staţiei era Ţepuşa, aparţinând miliţiei, care trona deasupra celorlalte turnuri, făcându-le să pară mici, tras în şapte direcţii de şinele încordate. Dar cu toată înălţimea sa, Ţepuşa nu era decât o anexă a uriaşei staţii.

Arhitectul fusese închis, considerat ca fiind nebun, la şapte ani după ce se terminase construcţia Staţiei Pierzaniei. Se spunea că fusese un eretic, că intenţionase să-şi construiască propriul zeu.

Cinci guri enorme de cărămidă se căscau pentru a înghiţi fiecare câte o cale ferată. Şinele ieşeau pe sub arcade ca nişte limbi imense. Magazine, camere de tortură, ateliere, birouri şi spaţii goale, toate burduşeau pântecele gros al clădirii ce părea, dintr-un anumit unghi şi sub o anumită lumină, că se pregăteşte, lăsându-şi greutatea pe Ţepuşă, să sară la cer şi să-l invadeze.

Isaac nu privea scena cu ochi romantici. Vedea exemple de zbor oriunde s-ar fi uitat (ochii îi erau umflaţi: în spatele lor bâzâia un creier traversat de noi formule şi constatări ce aveau drept scop scăparea din ghearele gravitaţiei) şi îşi dădu seama că zborul nu ar fi purtat pe nimeni spre un loc mai bun. Zborul era aici un lucru secular, profan: doar o trecere dintr-o parte a Noului Crobuzon în alta.

Asta îl înveseli. Era un savant, nu un mistic.

Isaac rămase întins în pat şi privi pe fereastră. Urmări punctele zburătoare unul câte unul. Cărţi şi articole, note scrise la maşină şi suluri lungi scrise la iuţeală de mână stăteau împrăştiate în jurul lui pe pat, vărsate pe podea ca un torent de hârtie. Monografii clasice se călăreau una pe alta. Biologia şi filosofia se înghionteau să capete mai mult spaţiu pe birou.

Îşi adulmecase calea de-a lungul potecilor bibliografice întortocheate ca un câine de vânătoare. Unele titluri nu puteau fi ignorate: *Asupra gravitaţiei* sau *Teoria zborului.* Unele erau mai

tangenţiale, precum *Aerodinamica roitului.* Iar unele erau simple capricii la care colegii lui mai respectabili s-ar fi încruntat. Mai avea încă de frunzărit, de exemplu, *Dweomerii ce trăiesc deasupra norilor şi ce ne pot spune ei.*

Isaac se scărpină la nas şi sorbi printr-un pai din cutia de bere ce-i stătea în echilibru pe piept.

După numai două zile de lucru la proiectul lui Yagharek, oraşul se schimbase complet pentru el. Se întreba dacă mai avea să-şi revină vreodată.

Se întoarse pe o parte şi se foi ca să aşeze hârtiile care-l înghionteau de dedesubt. Trase de sub el o colecţie de manuscrise obscure şi un teanc de heliotipii pe care le făcuse lui CinăÎnDoi. Isaac ţinu dinainte imaginile, examinând musculatura complicată a garguiului de care era atât de mândru CinăÎnDoi.

Sper să nu întârzie prea mult, gândi Isaac.

Petrecuse ziua citind şi luând notiţe, mârâind politicos drept răspuns la saluturile zgomotoase ale lui David şi Lublamai, la întrebări sau la chemările la masă. Molfăise nişte pâine cu brânză şi ardei iute aruncate pe birou dinaintea lui de către Lublamai. Se dezbrăcase treptat de câte o haină pe măsură ce se făcuse tot mai cald de la soare şi de la cazanele ce alimentau echipamentele. Lângă birou, pe podea, erau împrăştiate cămăşi şi batiste.

Isaac aştepta aprovizionarea. Îşi dăduse seama încă de la începutul studiului că în corpul de cunoştinţe ştiinţifice legate de subiectul acestui proiect era o mare gaură. Din tot spectrul, biologia era cea mai slab reprezentată. Era obişnuit să citească despre levitaţie şi despre taumaturgia contrageotropică şi despre teoria lui preferată, a câmpurilor unificate, dar cărţile aduse de CinăÎnDoi îi arătaseră cât de puţin ştia despre biomecanica zborului simplu.

Am nevoie de nişte gargui morţi... nu, de nişte gargui vii pe care să fac experienţe... gândi Isaac într-o doară cu ochii la heliotipiile luate cu o seară în urmă. *Nu... unul mort să-l disec şi unul viu să-l privesc zburând...*

Gluma luă brusc o turnură serioasă. Rămase cugetând o vreme aşezat la birou, înainte să pornească spre întunericul din Mlaştina Bursucului.

* * *

Cea mai faimoasă tavernă dintre Catran şi Molimă se pitea în umbra unei uriaşe biserici Palgolak. Era la câteva străzi distanţă de Podul lui Danechi ce unea Mlaştina Bursucului de Oraşul Oaselor.

Cei mai mulţi locuitori ai Mlaştinii Bursucului, fireşte, erau brutari, măturători sau prostituate, oricum puteai fi sigur că nu aveau să facă o vrajă sau să privească într-o eprubetă în viaţa lor. În acelaşi fel, locuitorii Oraşului Oaselor nu erau nici ei, în mare parte, mai interesaţi

să încalce legea în mod grosolan sau sistematic decât restul cetăţenilor Noului Crobuzon. Cu toate acestea, Mlaştina Bursucului avea să fie pentru totdeauna considerată drept Cartierul Savant, iar Oraşul Oaselor – Districtul Hoţilor. Şi în locul unde cele două influenţe se întâlneau – esoterice, furtive, romanţate şi uneori primejdioase – se ridica taverna Fiicele Lunii.

Cu o firmă înfăţişându-i pe cei doi mici sateliţi ce orbitau în jurul lunii în chip de tinere chipeşe, uşor stridente, şi cu o faţadă vopsită în stacojiu, Fiicele Lunii era un loc dărăpănat, dar atrăgător. Clientela sa era formată din cei mai aventuroşi boemi ai oraşului: artişti, hoţi, savanţi renegaţi, drogaţi şi informatori ai miliţiei înghesuindu-se sub privirile proprietarei tavernei, Kate cea Roşie.

Porecla lui Kate făcea referire la părul ei roşcat, dar, după părerea lui Isaac, era şi un indiciu asupra situaţiei dezastruoase a patronilor ei. Era o femeie cu un fizic robust, cu un talent deosebit de a descoperi pe cine trebuie să mituiască şi pe cine să arunce în stradă, pe cine să pocnească şi pe cine să îmbuneze făcându-i cinste cu o bere. Din aceste motive (şi, după cum bănuia Isaac, şi din pricina eficienţei a doi nuri subtil aranjaţi taumaturgic), taverna Fiicele Lunii îşi găsise o potecuţă spre succes, reuşind să scape de plata taxelor de protecţie a racheţilor din zonă. Miliţia făcea rareori raiduri prin stabilimentul lui Kate, şi atunci mai mult de formă. Berea ei era bună. Nu trăgea cu urechea la taifasurile de taină ce se ţineau pe la mesele din colţuri.

În noaptea aceea, Kate îl salută pe Isaac cu o fluturare uşoară din mână pe care el i-o întoarse. Isaac iscodi încăperea plină de fum, dar persoana pe care o căuta nu se afla acolo. Îşi făcu drum spre bar.

— Kate, strigă el peste tejghea. Niciun semn de la Lemuel?

Ea clătină din cap şi îi înmână, fără să i se fi cerut, o bere „golănească”. Isaac plăti şi se întoarse cu faţa spre mese.

Era oarecum decepţionat. Lemuel Porumbelul folosea Taverna Fiicele Lunii drept birou de lucru. Puteai fi aproape sigur că ai să-l găseşti acolo în fiecare noapte făcând şi desfăcând şi trăgând procente. Isaac bănuia că ieşise după vreo afacere dubioasă. Trecu printre mese fără o ţintă anume, căutând vreo figură cunoscută.

Într-un colţ, rânjind cuceritor spre cineva, îmbrăcat în sutana galbenă a ordinului său, se afla Gedrecsechet, bibliotecarul bisericii Palgolak. Isaac se lumină la faţă şi porni într-acolo.

Se amuză observând antebraţele tinerei mânioase care se certa cu Ged, tatuate cu imaginea angrenajului de roţi dinţate ce o proclama drept o Rotiţă Mecanodivină, fără îndoială luptându-se cu cele nesfinte. Apropiindu-se, Isaac reuşi să audă cearta.

— ...dacă judeci lumea şi Divinitatea cu un dram din rigoarea şi analiza pe care o pretinzi, ai să vezi că raţionalo-morfismul tău fără rost nu ţine, pur şi simplu!

Ged rânji spre fata pistruiată şi deschise gura să-i răspundă. Isaac îl întrerupse.

— Scuză-mă, Ged, că mă bag. Voiam doar să-i spun tinerei Roţi Dinţate sau cum naiba vă autointitulaţi…

Rotiţa încercă să protesteze, dar Isaac o întrerupse.

— Nu, taci din gură. Să ţi-o spun foarte limpede… *cară-te*. Cu toată rigoarea ta. Am ceva de vorbit cu Ged.

Ged chicotea. Adversara lui înghiţi în sec, încercând să-şi stăpânească furia, intimidată de asprimea oarecum veselă a lui Isaac. Îşi compuse o înfăţişare demnă.

Deschise gura să dea drumul replicii pe care o pregătise. Isaac i-o luă înainte.

— Dacă vorbeşti îţi sparg dinţii, o anunţă el amiabil.

Rotiţa închise gura şi se îndepărtă.

Când dispăru, Isaac şi Ged pufniră amândoi în râs.

— De ce te pui cu ei, Ged? hohoti Isaac.

Ged, ghemuit ca o broască dinaintea măsuţei scunde, se legănă înainte şi înapoi pe mâini şi picioare, scoţând iute limba cea mare din gura uriaşă.

— Mi-e milă de ei, se hlizi el. Sunt atât de… *pasionali.*

Ged era privit în general drept cel mai anormal de vesel vodyanoi cunoscut vreodată. Nu avea nimic din asprimea rasei lui arţăgoase.

— Oricum, continuă el, potolindu-se puţin, Rotiţele nu mă deranjează chiar aşa de mult ca alţii. Nu au nici pe jumătate din disciplina pe care cred ei că o au, fireşte, dar cel puţin iau lucrurile în serios. Şi cel puţin nu sunt… ştiu şi eu… dintre Servili sau Necopţi, de-alde ăştia.

* * *

Palgolak era un zeu al cunoaşterii. Era descris fie ca un om gras, îndesat, citind în cadă, fie ca un vodyanoi zvelt făcând acelaşi lucru, fie, în reprezentările mistice, amândoi deodată. Enoriaşii săi erau oameni şi vodyanoi cam în proporţie egală. Era o zeitate amabilă, plăcută, un înţelept a cărui existenţă era în întregime dedicată colectării, catalogării şi diseminării informaţiei.

Isaac nu adora niciun zeu. Nu credea în omniscienţa sau omnipotenţa pretinsă de unii, nici măcar în existenţa celor mai mulţi. Cu siguranţă că existau creaturi şi esenţe ce ocupau diferite aspecte ale existenţei, şi cu siguranţă că unele dintre ele erau puternice după standardele umane. Dar adorarea lor i se părea oarecum o laşitate. Cu toate acestea, chiar şi el avea o sensibilitate faţă de Palgolak. Spera ca grăsanul să fi existat cu adevărat, într-o formă sau alta. Lui Isaac îi plăcea ideea unei entităţi inter-aspectuale într-atât de îndrăgostite de cunoaştere încât să călătorească dintr-un ţinut în altul într-o cadă, murmurând interesat de orice lucru nou.

Biblioteca lui Palgolak era cel puţin la fel de mare ca a Universităţii Noului Crobuzon. Nu împrumuta cărţi, dar permitea accesul cititorilor la orice oră din zi sau din noapte, iar numărul cărţilor la care nu permitea accesul era foarte foarte mic. Preoţii Palgolak erau propovăduitori, susţinând că orice lucru cunoscut de un adorator era imediat cunoscut şi de Palgolak, fapt pentru care aveau misiunea sfântă de a citi cu voracitate. Dar misiunea lor era mai puţin îndreptată spre slava lui Palgolak şi mai mult întru gloria cunoaşterii, de aceea erau juraţi să permită oricărui doritor accesul în bibliotecă.

Despre asta se plângea delicat Ged. Biblioteca Palgolak din Noul Crobuzon deţinea cea mai bună colecţie de manuscrise religioase cunoscute în ţinutul Bas-Lag şi atrăgea pelerini dintr-o uriaşă varietate de tradiţii şi facţiuni religioase. Se îmbulzeau la capătul de nord al Mlaştinii Bursucului şi Pieţei Scuipatului toate rasele credincioase ale lumii, în sutane şi cu măşti, cu bice, lese, lupe, cu toată panoplia lor de obiecte religioase.

Unii pelerini nu erau prea plăcuţi. De exemplu, cei din tagma Necopţilor, anti-xenieni încrâncenaţi, erau din ce în ce mai mulţi în oraş, iar Ged, trebuind să-i asiste pe aceşti rasişti care scuipau pe jos şi-l făceau „broască” şi „porc de apă” între două pagini citite, considera asta ca o parte nefericită a datoriei sale sacre.

Faţă de ei, egalitaristele Rotiţe Mecanodivine erau o sectă nevinovată, chiar dacă susţineau agresiv natura mecanică a Singurului Zeu Adevărat.

Isaac şi Ged purtaseră multe dezbateri de-a lungul anilor, cele mai multe pe considerente teologice, dar şi privitoare la literatură, artă şi politică. Isaac îşi respecta prietenul vodyanoi. Îl cunoştea ca fiind un practicant fervent al datoriei sale religioase de a citi şi, drept urmare, mare cunoscător al oricărui subiect la care se putea gândi Isaac. Întotdeauna fusese la început puţin circumspect, emiţând doar opinii asupra informaţiilor pe care le împărtăşea – „Doar Palgolak are destule cunoştinţe ca să ofere o analiză”, proclama pios la începutul unei dezbateri – până ce lua vreo trei pahare de băutură care îi întunecau pornirile religioase ne-dogmatice şi îl făceau să răcnească din toţi plămânii.

— Ged, întrebă Isaac, ce poţi să-mi spui despre garuda?

Ged ridică din umeri şi rânji satisfăcut de faptul că avea să împărtăşească din cunoştinţele lui.

— Nu prea multe. Oameni-păsări. Cunoscute a trăi în Cymek şi în nordul ţinutului Shotek şi în vestul ţinutului Mordiga. Poate şi pe alte continente. Oase pneumatice.

Privirea lui Ged era fixă, concentrată ca să-şi amintească paginile vreunei lucrări xentropologice pe care o cita.

— Poporul garuda din Cymek este egalitarist… complet egalitarist şi

total individualist. Vânători şi culegători, fără diviziune sexuală a muncii. Nu au bani, ranguri, deşi au un fel de clasificare neinstituţionalizată. Un fel de ierarhizare a respectului de care beneficiază, ceva de genul acesta. Nu adoră niciun zeu, chiar dacă au un fel de personaj diabolic, care ar putea să fie sau nu un adevărat idol. Se numeşte Dahnesch. Vânează şi luptă cu bice, arcuri, suliţe şi săbii uşoare. Nu folosesc scuturi: sunt prea grele ca să poată zbura cu ele. Aşa că folosesc uneori două arme deodată. Au altercaţii ocazionale cu alte găşti sau specii, probabil din pricina resurselor. Ştii că au o bibliotecă?

Isaac încuviinţă din cap. Ochii lui Ged luciră cu o foame aproape obscenă.

— Pe toţi zeii, aş muri să pun mâna pe aşa ceva. N-o să am parte niciodată, făcu el întristat. Deşertul nu e tocmai un mediu prielnic pentru un vodyanoi. Cam uscat…

— Păi, dacă văd că ştii atât de puţine despre ei, nu ştiu de ce te mai las să vorbeşti, spuse Isaac.

Spre uimirea lui Isaac, Ged făcu o faţă lungă.

— Glumeam, Ged! Făceam o ironie! Sarcasm! Ştii o mulţime despre ei. Cel puţin în comparaţie cu mine. L-am răsfoit pe Shacrestialchit şi tu mi-ai spus deja mai multe decât am aflat eu de acolo. Ştii ceva despre… codul lor penal?

Ged îl privi ţintă. Ochii lui uriaşi se îngustară.

— Ce vrei tu să afli de fapt, Isaac? Garuda sunt atât de egalitarişti… ei bine… Societatea lor se bazează pe principiul maximizării capacităţii de opţiune individuală, de aceea sunt atât de comunişti. Permite orice opţiune, necenzurată, tuturor. Din câte îmi amintesc, singura crimă pe care o recunosc este privarea altuia de posibilitatea alegerii. Gravitatea faptei este apoi agravată sau atenuată dacă săvârşirea ei s-a produs cu respect sau fără, chestie la care ţin cu sfinţenie…

— Cum poţi fura capacitatea de opţiune a cuiva?

— Habar n-am. Bănuiesc că dacă ciobeşti suliţa cuiva, acesta nu mai poate avea opţiunea de a o folosi… Sau dacă ascunzi locaţia unei surse de licheni proaspeţi, îi privezi pe alţii de alegerea de a-i gusta…

— Poate că unele furturi de opţiune sunt asemănătoare cu unele fapte pe care şi noi le considerăm crime, iar altele nu au niciun echivalent, spuse Isaac.

— Îmi imaginez că aşa este.

— Ce este un individ abstract? Dar unul concret?

Ged se holbă uimit la Isaac.

— Pe toţi dracii, Isaac… te-ai împrietenit cu un garuda, nu-i aşa?

Isaac ridică o sprânceană şi dădu iute din cap.

— Drace! strigă Ged. Lumea de la mesele din preajmă întoarse

privirile spre el, surprinsă. Şi pe deasupra un garuda din Cymek…! Isaac, trebuie să-l convingi să vorbească cu mine despre Cymek!

— Nu ştiu, Ged. E un pic… taciturn…

— Te rog, te rog…

— Bine, bine, am să-l întreb. Dar nu spera la prea mult. Acum spune-mi care e diferenţa dintre un individ abstract şi unul concret.

— O, ăsta e un subiect fascinant. Bănuiesc că nu-mi poţi spune ce treabă ai cu el…? Nu, ştiam eu. Ei bine, pe scurt, din câte am înţeles, sunt egalitarişti pentru că respectă foarte mult individul, nu? Şi nu poţi respecta individualitatea altuia dacă te concentrezi asupra propriei tale individualităţi, dacă te izolezi, dacă devii abstract. Practic, oricum ar fi, tu *eşti* un individ tot aşa cum eşti un participant al matricei sociale alături de ceilalţi care îţi respectă individualitatea şi dreptul tău la opţiune. Aceasta este individualitatea concretă: cea care recunoaşte că-şi datorează existenţa unui soi de respect comunal din partea tuturor celorlalte individualităţi, pe care de aceea trebuie să le respecţi în aceeaşi măsură. Cu alte cuvinte, un individ abstract este un garuda care a uitat, pentru o vreme, că face parte dintr-o unitate mai mare şi că datorează respect tuturor celorlalţi indivizi cu drept de opţiune.

Se lăsă o tăcere lungă.

— Te simţi mai înţelept, Isaac? întrebă cu blândeţe Ged şi izbucni în chicotit.

Isaac nu era sigur.

— Uite ce-i, Ged, dacă ţi-aş spune „furt de opţiune de gradul doi cu lipsă de respect”, ai şti ce faptă a făcut un garuda?

— Nu… Ged deveni gânditor. Nu, n-aş putea. Sună urât… Cred că sunt nişte cărţi în bibliotecă unde am putea găsi o explicaţie…

În clipa aceea, Lemuel Porumbelul se ivi dinaintea lui Isaac.

— Ged, uite, îl întrerupse grăbit Isaac. Mii de scuze şi tot restul, dar trebuie să schimb o vorbă cu Lemuel. Putem vorbi mai târziu?

Ged zâmbi forţat, dar fără ranchiună, şi îl concedie pe Isaac cu o strângere de mână.

— Lemuel… am o vorbă cu tine. Ar putea fi o chestie profitabilă.

— Isaac! Întotdeauna e o plăcere să faci afaceri cu un savant. Cum mai e viaţa spirituală?

Lemuel se lăsă pe spătarul scaunului. Era îmbrăcat sclivisit. Jacheta lui era de culoare roşie, jiletca de culoare galbenă. Purta o pălărie mică. Un val de bucle blonde curgea de sub pălărie şi se aduna, nu prea fericit, într-o coadă.

— Viaţa spirituală, Lemuel, a ajuns într-un impas. Şi aici intervine rolul tău, prietene.

— Al meu? zâmbi ştrengăreşte Lemuel Porumbelul.

— Da, Lemuel, spuse Isaac cu gravitate. Şi tu poţi contribui la cauza

ştiinţei.

Isaac se distra să-l tachineze pe Lemuel, deşi tânărul îl făcea să se simtă oarecum stânjenit. Lemuel era un jucător de noroc, un pârâcios, un alunecos… modelul clasic de descurcăreţ. Îşi găsise menirea în a fi un foarte eficient intermediar. Lemuel transporta pachete, informaţii, oferte, mesaje, refugiaţi, mărfuri: tot ce voiau să schimbe doi oameni între ei fără a trebui să dea nas în nas. Era de nepreţuit pentru cei ca Isaac, care voiau să comunice cu lumea subterană a Noului Crobuzon fără să-şi ude picioarele sau să-şi murdărească mâinile. La fel, locuitorii celuilalt oraş îl puteau folosi pe Lemuel ca să ajungă în ţinutul legii fără a trebui să se înjosească şi să bată pe la uşa miliţiei. Nu toate afacerile lui Lemuel implicau ambele lumi: unele erau cu totul legale sau cu totul ilegale. Doar că specialitatea lui era trecerea acestei frontiere.

Existenţa lui Lemuel era precară. Nu avea scrupule şi era brutal – de-a dreptul periculos dacă era cazul. Dacă treaba se împuţea, lăsa baltă pe oricine şi fugea. Toată lumea ştia asta. Lemuel nu o ascunsese niciodată. Avea un soi de cinste a lui. Nu pretindea niciodată că putea fi de încredere.

— Lemuel, tinere prieten al ştiinţei… făcu Isaac. Desfăşor o mică cercetare. Trebuie să pun mâna pe nişte specimene. Mă refer la zburătoare. Aici intervine rolul tău. Vezi tu, un om de condiţia mea nu poate bate străzile Noului Crobuzon în căutare de păsărele… un om de condiţia mea ar trebui să poată da sfoară-n ţară şi să-i cadă zburătoarele în poală.

— Dă un anunţ la ziar, Isaac prietene. De ce vorbeşti cu mine?

— Pentru că am nevoie de multe şi nu vreau să ştiu de unde provin. Şi pentru că am nevoie de o mare varietate. Trebuie să capăt cât mai multe zburătoare, iar unele dintre ele nu sunt uşor de găsit. De exemplu… dacă aş vrea să capăt, să zicem, o aspidă… Aş putea plăti unui marinar ceva peste soldă ca să-mi aducă un specimen râios pe jumătate mort… sau te-aş putea plăti pe tine să aranjezi cu vreun onorabil asociat de-al tău eliberarea unei aspide nevinovate ţinută într-o cuşcă de aur undeva prin Cartierul Buimac de Răsărit sau prin Cartierul Coroanei.

— Isaac, bătrâne… încep să te înţeleg.

— Fireşte că mă înţelegi, Lemuel. Eşti un om de afaceri. Caut zburătoare *rare*. Vreau dintre acelea pe care nu le-am văzut niciodată. Vreau zburătoare care să-mi stimuleze creaţia. N-o să plătesc regeşte pentru un coş de mierle – deşi nu vreau să înţelegi că nu vreau şi mierle. Vreau şi din astea, dar şi sturzi, stăncuţe şi orice altceva poţi găsi. Porumbei, Lemuel, păsările care-ţi poartă numele. Dar ce mi-aş dori cel mai tare ar fi, să zicem, şerpi-libelulă.

— Rari, spuse Lemuel, privind pierdut spre halba lui.

— Foarte rari, încuviinţă Isaac. De aceea sunt dispus să ofer o sumă frumuşică în schimbul unui specimen în bună stare. Ai prins ideea, Lemuel? Vreau păsări, insecte, lilieci… chiar şi ouă, coconi, omizi, orice urmează a se transforma într-o chestie zburătoare. Astea chiar s-ar putea să-mi fie şi mai de folos. Orice vietate de felul ăsta cu talie mai mică decât a unui câine. Nu mă interesează cele prea mari şi nici cele primejdioase. Oricât de impresionant ar fi un drud sau un rinocer de aer, nu vreau să mă pricopsesc cu aşa ceva.

— Parcă cine ar vrea, Isaac? fu de acord Lemuel.

Isaac îi îndesă o bancnotă de cinci guinee în buzunarul de la piept. Cei doi ridicară halbele şi ciocniră.

* * *

Asta fusese cu o seară în urmă. Isaac se lăsă pe spate în scaun şi trasă în minte drumul comenzii sale prin aleile corupte ale Noului Crobuzon.

Isaac mai folosise serviciile lui Lemuel şi altădată, când avusese nevoie de un compus rar sau interzis, sau de un manuscris din care se mai găseau doar câteva copii în Noul Crobuzon, ori de informaţii despre sinteza unor substanţe ilegale. Lui Isaac i se păru hazliu să-şi închipuie cei mai duri indivizi din lumea subterană cotrobăind după fluturi şi păsărele între două lupte de stradă sau între două vânzări de droguri.

Isaac îşi aminti că a doua zi era ziua de Sorit. Nu o mai văzuse pe Lin de câteva zile. Ea nici măcar nu aflase de noua lui comandă. Îşi aminti că aveau întâlnire. Luau cina împreună. Putea să lase deoparte cercetarea pentru o vreme şi să-i povestească iubitei sale tot ce se întâmplase. I-ar fi plăcut să-şi elibereze mintea de toate cele acumulate şi să se descarce de faţă cu Lin.

Lublamai şi David plecaseră. Era singur.

Se deplasă greoi, ca o morsă, împrăştiind hârtii şi poze pe podea. Opri flacăra de gaz şi privi afară din întuneric. Prin fereastra murdară putea vedea marele disc al lunii şi piruetele leneşe ale celor două fiice ale ei, sateliţi de piatră străveche lucind ca nişte licurici mari în jurul mamei lor.

Isaac adormi cu ochii la mecanismul de ceasornic lunar. Rămase scăldat în lumina lunii şi o visă pe Lin: un vis vinovat, cu conotaţii sexuale.

Capitolul Şapte

Ceasu şi Cocoşu era plin ochi. Mesele şi felinarele colorate mobilau curtea din faţă ce se învecina cu canalul ce separa Câmpul Poftei de cartierul Vinul Roşu. Zgomot de pahare sparte şi strigăte de voie bună ajungeau până la barcagiii mohorâţi care deschideau vanele, ridicând nivelul apei, apoi alunecând cu bărcile spre râu, lăsând în urmă crâşma zgomotoasă.

Lin se simţea ameţită.

Se aşeză în capul unei mese mari sub o lampă cu lumină violetă, înconjurată de prieteni. Lângă ea stătea Derkhan Mohorâta, criticul de artă de la *Farul.* De cealaltă parte era Cornfed, care ţipa agitat către CoapseMari, violoncelista cactus. Alexandrina, Bellagin Solidul, Tarrick Septimus, Insistentul Spint; pictori şi poeţi, muzicieni, sculptori şi o grămadă de pierde-vară pe care îi cunoştea doar vag.

Era mediul ei propriu. Era lumea ei. Şi totuşi nu se simţise niciodată atât de izolată ca până acum.

Faptul că avea în mână Slujba cea Mare, comanda la care visau toţi, lucrarea ce avea s-o facă fericită pentru mulţi ani, tocmai asta o separa de tovarăşii ei. Iar angajatorul ei înfricoşător fusese foarte eficient când o închisese în această izolare. Lin se trezi brusc, fără ştire, într-o lume foarte diferită de cea crudă, ludică, vie, preţioasă, introspectivă a Câmpului Poftei.

Nu văzuse pe nimeni de când se întorsese, zdruncinată de extraordinara întâlnire din Oraşul Oaselor. Îi era tare dor de Isaac, dar ştia că el se folosise de această ocazie pentru a se cufunda în cercetările lui, şi mai ştia că, dacă s-ar fi aventurat în Mlaştina Bursucului ca să-l viziteze, Isaac s-ar fi înfuriat rău. În Câmpul Poftei, relaţia lor era un secret cunoscut de toată lumea. Mlaştina Bursucului era, totuşi, pântecele fiarei.

Aşa că luase o pauză de o zi ca să se gândească la lucrarea pe care acceptase să o execute.

Încet, cu efort de voinţă, se concentră din nou la monstruoasa figură a domnului Motley.

Draci şi rahat! gândi ea. *Ce naiba a fost ăsta înainte?*

Nu avea o imagine clară a şefului ei, doar o idee de cărnuri alandala. O chinuiau frânturi de amintiri: o mână terminată cu cinci cleşti de crab la distanţă egală unul de altul; un corn spiralat ieşind dintr-un mănunchi de ochi; o creastă reptiliană străbătând o blană de ţap. Era imposibil de spus cărei rase aparţinuse la început domnul Motley. Lin nu auzise niciodată de o Refacere atât de extensivă, atât de monstruoasă şi de haotică. Oricine atât de bogat ca el ar fi trebuit să-şi permită cei mai buni experţi în Refaceri care să-i dea o formă cât mai umană – sau cât mai apropiată de o rasă anume. Nu-şi putea închipui decât că el însuşi îşi alesese forma aceea.

Ori fusese victima lui Torque.

Lin se întrebă dacă obsesia lui pentru zona de tranziţie era rezultatul fizionomiei sau dacă această obsesie apăruse prima.

Dulapul îi era plin de schiţe ale trupului domnului Motley – ascunse în grabă la gândul că Isaac va rămâne peste noapte la ea. Îşi notase tot ce-şi amintea despre anatomia aceea nebună.

Groaza i se mai potolise cu timpul, lăsând în urmă doar o uşoară

iritare şi un torent de idei.

Aceasta putea fi opera vieţii ei, hotărî Lin.

Prima şedinţă cu domnul Motley avea să fie a doua zi, în Prafuri, după-amiază. După aceea, avea să se repete de două ori pe săptămână timp de cel puţin o lună; probabil mai mult, depinzând de ritmul în care avea să evolueze sculptura.

* * *

— Lin, gagică anostă ce eşti! ţipă Cornfed şi aruncă un morcov spre ea. De ce eşti atât de tăcută în seara asta?

Lin scrise repede ceva în carneţel.

— *Cornfed, dragul meu, mă plictiseşti.*

Cu toţii izbucniră în râs. Cornfed se întoarse la flirtul lui plin de emfază cu Alexandrina. Derkhan îşi aplecă spre Lin capul mare şi sur şi vorbi încet.

— Serios, Lin… Abia dacă scoţi un cuvânt. S-a întâmplat ceva?

Lin, sensibilizată, clătină din cap.

Lucrez la ceva mare. Asta îmi răpeşte toate gândurile, îi gesticulă ea. Pentru Lin era o uşurare să poată comunica fără să scrie cuvânt cu cuvânt: Derkhan înţelegea bine limbajul semnelor.

Mi-e dor de Isaac, adăugă Lin în şagă.

Derkhan o mângâie pe faţă cu simpatie. *E o femeie drăguţă*, gândi Lin.

Derkhan era palidă, înaltă şi subţire – deşi se procopsise cu un pic de guşă o dată cu trecerea la vârsta a doua. Cu toate că îi plăceau glumele răsuflate din Câmpul Poftei, era o femeie profundă şi blândă care evita să fie în centrul atenţiei. Articolele ei erau incomode şi nemiloase: dacă Derkhan nu i-ar fi apreciat opera, Lin nu credea că i-ar fi devenit prietenă. Evaluările făcute în *Farul* erau aspre până la brutalitate.

Lin putea să-i spună lui Derkhan că îi era dor de Isaac. Derkhan cunoştea adevărata natură a relaţiei lor. Cu ceva mai mult de un an în urmă, când Lin şi Derkhan se plimbau prin Câmpul Poftei, Derkhan cumpărase ceva de băut. Când să se achite de partea ei, scăpase geanta pe jos. Se aplecase iute să o ridice, dar Lin fusese mai iute, o ridicase prima şi zărise heliotipia veche, boţită a unei femei frumoase şi mândre în costum bărbătesc ce căzuse din geantă pe trotuar, *xxx*-urile scrise în partea de jos şi urmele de ruj ale unor săruturi. I-o înapoiase lui Derkhan, care o pusese înapoi în pungă fără să se grăbească şi fără să o privească pe Lin în ochi.

— Asta a fost demult, spusese enigmatic Derkhan, preocupându-se mai apoi de berea din faţă.

Lin se simţise datoare lui Derkhan cu un secret. Aproape că se revanşase la vreo două luni după aceea, pe când era din nou la un pahar cu Derkhan, deprimată după o ceartă cu Isaac. Atunci avusese

Lin ocazia să-i spună lui Derkhan adevărul pe care ea probabil că îl ghicise deja. Derkhan ascultase sincer îngrijorată de nefericirea lui Lin.

De atunci erau apropiate.

Isaac o plăcea pe Derkhan pentru că era o răzvrătită.

Pe când se gândea la Isaac, Lin îi auzi vocea.

— La naiba, mă iertaţi că am întârziat…

Se întoarse şi-l văzu strecurându-se cu greu printre mese către ei. Antenele ei se aplecară şi el recunoscu în gestul acela un surâs.

Isaac fu întâmpinat de un cor de salutări. O privi pe Lin drept în ochi şi îi zâmbi intim. Cu o mână salută pe toată lumea, iar cu cealaltă o mângâie pe spate; Lin desluşi prin cămaşă un *Te iubesc* neîndemânatic.

Isaac trase un scaun şi-l strecură forţat între Lin şi Cornfed.

— Tocmai am fost la bancă să depun câteva pepite lucitoare. Un contract profitabil, strigă el, face dintr-un savant fericit un prost cugetător. Fac cinste.

Se auzi un vuiet de surpriză, urmat de un strigăt în grup după chelner.

— Cum merge expoziţia, Cornfed? întrebă Isaac.

— O, splendid, splendid! strigă Cornfed, apoi adăugă bizar, foarte tare: Lin a venit să o vadă în ziua de Peşti.

— Nici nu mă îndoiesc, făcu el sec. Şi ţi-a plăcut, Lin?

Ea încuviinţă scurt din cap.

Cornfed era interesat doar de decolteul larg al Alexandrinei. Isaac îşi îndreptă atenţia către Lin.

— N-ai să crezi ce mi s-a-ntâmplat… începu Isaac.

Lin îi atinse genunchiul pe sub masă. El îi răspunse în acelaşi fel.

În şoaptă, Isaac povesti lui Lin şi Derkhan, pe scurt, despre vizita lui Yagharek. Le imploră să păstreze secretul şi aruncă priviri împrejur ca să se asigure că nu-i ascultă nimeni. La jumătatea poveştii, însă, sosi puiul pe care-l comandase şi porni să mănânce cu zgomot în vreme ce descria întâlnirea de la Fiicele Lunii şi grămada de cuşti cu animale pentru experimente pe care o aştepta să sosească la laborator din zi în zi.

Când termină, se lăsă greu în scaun şi le zâmbi satisfăcut înainte de a fi cuprins de o uşoară remuşcare şi de a o întreba pe Lin:

— Treaba ta cum mai merge?

Ea făcu a lehamite din mână.

Dragul meu, gândi ea, *nu-ţi pot spune nimic. Hai să vorbim despre noul tău proiect.*

Deşi vizibil afectat de egocentrismul pe care-l imprimase discuţiei, Isaac nu se putea abţine. Era complet vrăjit de acest nou proiect. Lin fu cuprinsă de un sentiment de afecţiune melancolică faţă de el,

melancolie faţă de egoismul lui în aceste momente de fascinaţie; afecţiune pentru fervoarea şi pasiunea de care dădea dovadă.

— Uite, uite, se cotrobăi Isaac prin buzunare, scoţând o bucată de hârtie pe care o despături şi o aşeză pe masă dinaintea lor.

Era afişul unui bâlci ce se ţinea chiar atunci la Crucea Sobek. Spatele afişului avea coji uscate de lipici: Isaac îl luase chiar de pe un perete.

BÂLCIUL UNIC şi MINUNAT AL DOMNULUI BOMBADREZIL, garantat să vă uimească şi să vrăjească până şi pe cei mai PRETENŢIOŞI. PALATUL IUBIRII. SALA TERORILOR. VORTEX-ul; şi multe alte atracţii la un preţ rezonabil. Veniţi să vedeţi şi galeria cu monştri, CIRCUL CIUDĂŢENIILOR. MONŞTRI şi MINUNĂŢII din toate colturile Bas-Lag-ului! VĂZĂTORI din TĂRÂMUL FRACTURAT; o adevărată GHEARĂ A ŢESĂTORULUI; HÂRCA VIE; lasciva femeie-şarpe; URSUS REX, omul rege peste Urşi; pitici cactus minusculi; garuda, omul-pasăre ce stăpâneşte deşertul sălbatic; OAMENI DE PIATRĂ din Beyhek; demoni înlănţuiţi; PEŞTI DANSATORI; comori furate de la GENGRIS; şi nenumărate alte MINUNĂŢII. Unele atracţii nu sunt recomandate celor sperioşi sau celor cu DISPOZIŢIE nevricoasă. Intrarea 5 firfirici. Grădinile de la Crucea Sobek, din 14 Chet în 14 Meluarie, între orele 6–11 în fiecare seară.

— Vedeţi? lătră Isaac şi împunse afişul cu degetul mare. Au un garuda! Am dat de veste prin tot oraşul de o să mă pricopsesc cu o mulţime de stăncuţe cuprinse de boli oribile, şi uite un garuda adevărat la doi paşi!

Ai de gând să te duci acolo? gesticulă Lin.

— Sigur că da! pufni Isaac. Imediat ce plec de aici! Mă gândeam să mergem toţi. Ceilalţi, spuse el cu vocea coborâtă brusc, nu trebuie să ştie ce caut eu acolo. Vreau să spun că un bâlci e oricum plin de distracţii, nu?

Derkhan zâmbi complice şi încuviinţă.

— Ai de gând să furi garuda sau ce? şopti ea.

— S-ar putea să aranjez o şedinţă de heliotipie, poate chiar să-l iau în laborator pentru vreo două zile... nu ştiu. Organizăm noi ceva! Ce zici? Te-ar distra o vizită la bâlci?

Lin culese o roşie cherry din garnitura lui Isaac şi o şterse cu grijă de sosul de pui. O prinse în mandibule şi porni să o mestece.

Ar putea fi distractiv, gesticulă ea. *Faci cinste?*

— Absolut! explodă Isaac cu privirea aţintită asupra ei.

O privi de aproape preţ de câteva clipe. Trase cu coada ochiului să vadă dacă se uită cineva, apoi îi făcu semn cu mâna.

Mi-a fost dor de tine.

Derkhan se uită în altă parte, cu tact.

Lin rupse tăcerea înaintea lui Isaac. Bătu zgomotos din palme, până ce toată lumea de la masă se opri să o privească. Începu să gesticuleze, indicând-o pe Derkhan drept translator.

— Isaac vrea să demonstreze că legenda savanţilor care nu ştiu decât de muncă şi nu se distrează niciodată este falsă. Intelectualii, ca şi esteţii desfrânaţi ca noi, ştiu să se simtă bine, astfel că el s-a gândit la asta…

Lin scutură foaia de hârtie şi o aruncă pe mijlocul mesei, ca s-o vadă toată lumea.

— Distracţii, spectacole, minuni şi îngheţată de cocos, pentru doar cinci firfirici pe care Isaac le achită cu generozitate…

— Nu pentru toţi, dobitoaco! mârâi Isac cu mânie acoperită de şagă, dar glasul lui fu acoperit de uralele de mulţumire ale adunării ameţite de băutură.

— … Face cinste, continuă Derkhan ascultătoare. Ca urmare, eu propun să terminăm de băut şi de mâncat şi să o luăm spre Crucea Sobek.

Aprobarea fu unanimă şi zgomotoasă. Cei care terminaseră consumaţia îşi strângeau lucrurile. Alţii se apucară mai abitir să consume stridiile sau salata sau bananele fripte pe care le aveau dinainte. Încercarea de a organiza un grup oricât de mic pentru a face un lucru la unison e o luptă pierdută din start, reflectă Lin. Mai dura până ce aveau să plece.

Isaac şi Derkhan îşi şopteau unul celuilalt peste masă. Antenele i se încordară să prindă ceva din murmurul lor. Isaac vorbea entuziasmat despre politică. Îşi canalizase toată nemulţumirea socială vagă şi obtuză în discuţia lui cu Derkhan. Joacă teatru din toate puterile, gândi ea amuzată, încearcă să o impresioneze pe jurnalista laconică.

Îl văzu pe Isaac dând peste masă, cu grijă, o monedă şi primind în schimb un plic. Fără îndoială ultimul număr al publicaţiei *Agitatorul Renegat*, revista ilegală, radicală pentru care scria Derkhan.

Dincolo de o vagă lipsă de simpatie faţă de miliţie şi guvern, Lin nu era o fiinţă cu păreri politice. Aşteptă relaxată şi privi stelele prin ceaţa violet a felinarului suspendat. Încercă să-şi amintească de ultima ei vizită la un bâlci: de mirosurile suprapuse ca pe un palimpsest, miorlăiturile, concursurile cu premii de duzină, animalele exotice şi costumele strălucitoare, toate cuprinse într-un întreg vibrant.

La bâlci uitai pentru o clipă de reguli, bancheri şi hoţi se amestecau în mulţimea uimită, scandalizată şi veselă. Chiar şi surorile mai cuminţi ale lui Lin ar fi intrat la bâlci.

Una dintre amintirile ei din copilărie era cea în care se strecura pe lângă rândurile de corturi jerpelite ca să ajungă la o roată uriaşă,

multicoloră, în bâlciul din Piaţa Jupuită acum douăzeci de ani. Cineva – nu ştiuse niciodată cine, vreun trecător khepri, vreun tarabagiu milos – îi dăduse un măr pe băţ pe care îl mâncase cu evlavie. Acel fruct zaharisit era una dintre puţinele amintiri plăcute ale copilăriei.

Lin aşteptă ca prietenii ei să termine pregătirile. Sugea din buretele îmbibat cu ceai îndulcit şi se gândea la mărul acela. Aştepta răbdătoare să meargă la bâlci.

Capitolul Opt

— Vino să încerci, vino să încerci, vino să-ţi încerci norocul!

— Doamnelor, doamnelor, spuneţi băieţilor voştri să vă câştige un buchet de flori!

— Învârte Roata Norocului! O să te-nnebunească!

— Portretul tău în doar patru minute! Niciun alt portretist mai rapid în lume!

— Veniţi să simţiţi pe pielea voastră mesmerismul hipnagogic al lui Sillion Extraordinarul!

— Trei runde, trei guinee! Rezistaţi trei runde împotriva lui Magus „Om de Fier” şi plecaţi acasă cu trei guinee. Nu se primesc oameni cactus.

Noaptea era invadată de zgomote. Provocările, strigătele, invitaţiile, îmbierile pocneau în jurul grupului vesel ca nişte baloane prea pline. Jeturi de gaz amestecat cu chimicale ardeau roşu, verde, albastru şi galben-canar. Iarba şi cărările din Crucea Sobek erau lipicioase din pricina zaharicalelor şi sosurilor vărsate pe jos. Şobolanii se strecurau iute de sub pânza tarabelor în tufele întunecate ale parcului, ducând în dinţi resturi de mâncare. Tâlhari şi hoţi de buzunare se strecurau cu aer prădalnic prin mulţime, ca peştii printre alge, însoţiţi de strigăte de indignare şi ţipete violente.

Mulţimea era o ciorbă de oameni şi vodyanoi, cactuşi, khepri şi alte rase mai rare: hotchi şi păşitori şi cataligaţi şi specii pe care Isaac nu le recunoştea.

La câţiva paşi în afara bâlciului întunericul devenea complet. Tufele şi arbuştii erau ornaţi cu hârtii aruncate, murdare, sfâşiate încet de vânt. Cărările traversau parcul în toate direcţiile, ducând spre lacuri şi ronduri cu flori şi suprafeţe largi cu vegetaţie sălbatică şi la vechile ruine ale mănăstirii din centrul împrejmuirii uriaşe.

Lin şi Cornfed, Isaac şi Derkhan şi toţi ceilalţi trecură la pas pe lângă mecanisme uriaşe de oţel nituit, vopsite ţipător şi împodobite cu lumini. Din maşinuţele atârnate de lanţuri cu aspect fragil răsunau ţipete de încântare. O sută de melodii cu ritm maniacal tunau din o sută de megafoane în valuri cacofonice.

Alex ronţăia nuci cu miere; Bellagin, carne sărată; CoapseMari, o cremă apoasă considerată de cactuşi drept o delicatesă. Aruncau unul în altul cu mâncare pe care încercau să o prindă în gură.

Parcul era înţesat de clienţi care zvârleau potcoave la punct fix, trăgeau cu arcuri de copii la ţintă, încercând să ghicească unde era ascunsă moneda. Copiii ţipau de plăcere sau de supărare. Prostituate de toate rasele, sexele şi conformaţiile se expuneau exagerat între tarabe sau stăteau în berării, făcând cu ochiul spre trecători.

* * *

Gaşca se dezintegră încetul cu încetul, pe măsură ce pătrundeau în inima bâlciului. Se opri puţin, până ce Cornfed îşi demonstră măiestria în tragerea cu arcul, oferind apoi cu ostentaţie premiile câştigate, două păpuşi, Alexandrinei şi unei târfe tinere şi frumoase care îi aclamase triumful. Cei trei dispărură braţ la braţ în mulţime. Tarrick se dovedi bun la jocul de-a pescuitul, trăgând afară trei crabi dintr-o cadă agitată. Bellagin şi Sprint îşi citiră viitorul în cărţi, icnind de groază când vrăjitoarea cea bătrână întoarse Şarpele şi Băbătia una după alta. Cerură o a doua părere de la o scarabomantă cu ochii mari. Ea se concentră teatral asupra imaginilor ce alunecau peste carapacele cărăbuşilor ce se foiau prin rumeguş.

Isaac şi ceilalţi îi lăsară pe Belagin şi Sprint în urmă. Grupul fărâmiţat coti spre Roata Destinului; o zonă neîngrădită a parcului le apăru dinainte. Deasupra porţii era vopsit proaspăt: CIRCUL CIUDĂŢENIILOR.

— Trebuie să recunosc, spuse Isaac greoi, aş vrea să arunc o privire înăuntru…

— Vrei să încerci adâncimile mizeriei umane, ’Zaac? întrebă un model tânăr al cărui nume Isaac nu şi-l mai amintea.

În afară de Lin, Isaac şi Derkhan, puţini din grupul original mai rămăseseră. Cu toţii erau uşor miraţi de alegerea lui Isaac.

— Pentru cercetare, recunoscu Isaac. Doar pentru cercetare. Ai chef să mă însoţeşti, Derkhan? Lin?

Ceilalţi, pricepând mesajul, reacţionară care nepăsător, care scoţând limba. Înainte să plece toţi, Lin gesticulă rapid spre Isaac.

Nu mă interesează asta. Teratologia este mai mult pasiunea ta. Ne întâlnim la ieşire peste două ore, bine?

Isaac dădu scurt din cap şi o strânse de mână. Ea îi făcu un semn de rămas bun şi se grăbi să prindă din urmă un artist de sunete al cărui nume Isaac nu îl aflase niciodată.

Derkhan şi Isaac se priviră unul pe celălalt.

— …Şi-au mai rămas doar doi, cântă Derkhan un fragment dintr-un cântecel pentru copii care descria moartea oribilă a unor pisoi dintr-un coş, unul câte unul.

Pentru intrarea la Circul Ciudăţeniilor se percepea o taxă suplimentară pe care o plăti Isaac. Deşi destul de plină de clienţi, galeria cu monştri era mai puţin aglomerată decât restul bâlciului. Cu cât clienţii dinăuntru păreau mai înstăriţi, cu atât căpătau un aer mai

rezervat.
Galeria cu monştri atrăgea voyeurii simpli şi ipocriţii mai avuţi.
Părea să se pregătească un soi de tur care promitea trecerea prin faţa tuturor exponatelor din Circ. Strigătele directorului de spectacol coagulau grupul şi-l pregăteau pentru privelişti de care ochii muritorilor nu erau demni.
Isaac şi Derkhan rămaseră o vreme în spate şi urmară trupa de la distanţă. Isaac observă că Derkhan scosese un carneţel şi un creion.
Maestrul de Ceremonii se apropie de primul cort.
— Doamnelor şi domnilor, strigă el cu putere, în acest cort zace cea mai remarcabilă şi mai terifiantă creatură văzută vreodată de un muritor, fie el om, vodyanoi sau cactus, făcu el aplecându-se graţios spre mulţimea în care se aflau şi câţiva xenieni, pornind apoi din nou pe un ton bombastic. Descrisă pentru prima dată cu cincisprezece secole în urmă în jurnalele de călătorie ale lui Libintos cel Înţelept care venea din oraşul vechi, numit pe atunci doar Crobuzon. În călătoriile lui la sud de deşertul arzător, Libintos a văzut multe creaturi minunate sau monstruoase. Dar niciuna nu era mai înfricoşătoare decât uimitorul… mafadet!
Issac abordă un zâmbet sardonic. Dar şi el simţi fiorul mulţimii.
Chiar au un mafadet aici? gândi el pe când prezentatorul trăgea cortina din faţa cortului. Se aplecă înainte ca să vadă mai bine.
Un alt fior trecu prin mulţime şi cei din faţă începură să se zbată pentru a trece în spate. Alţii se înghiontiră să le ia locul.
Dincolo de gratii, legat în lanţuri groase, zăcea o fiară extraordinară. Stătea culcată, cu trupul cenuşiu masiv ca al unui leu. Pe spate, între umeri, avea o creastă de blană deasă din care ieşea un gât enorm, spiralat, mai gros decât coapsa unui om. Solzii îi luceau uleios. Un model complicat se căţăra pe gât în sus, explodând în formă de diamant pe capul de şarpe.
Ţeasta mafadetului se bălăbănea aproape de podea. Limba lui uriaşă despicată ţâşnea afară la intervale scurte. Ochii aruncau parcă flăcări.
Isaac o strânse de braţ pe Derkhan.
— Ăsta-i chiar un mafadet! şuieră el uimit.
Derkhan încuviinţă cu ochii mari. Mulţimea bătea în retragere din faţa cuştii. Prezentatorul apucă un băţ ascuţit şi-l împinse printre gratii, necăjind enorma creatură a deşertului. Ea răspunse printr-un şuierat puternic şi trase patetic cu laba masivă spre individ. Gâtul i se strânse şi se răsuci chinuit.
Se auziră câteva ţipete în mulţime. Câţiva săriră spre bariera simbolică de dinaintea cuştii.
— Înapoi, doamnelor şi domnilor, înapoi. Vă implor! Vocea prezentatorului era pompoasă şi histrionică. Vă aflaţi în faţa unui

pericol mortal! Nu înfuriaţi bestia!

Mafadetul şuieră din nou, iritat, apoi bătu în retragere ca să iasă din raza de acţiune a ţepuşei.

Uimirea lui Isaac se disipa cu iuţeală.

Animalul epuizat se zbătea într-o agonie nedemnă în fundul cuştii. Coada golaşă biciuia stârvul unui ţap adus acolo în chip de hrană. Blana mafadetului era murdară de balegă şi praf şi de sângele care i se prelingea gros din multele răni. Trupul cel lat tresări puţin, iar capul cu priviri reci de şarpe se ridică pe muşchii puternici ai gâtului.

Mafadetul şuieră şi, cum mulţimea îi răspunse tot printr-un şuierat, desfăcu fălcile, încercând să-şi dezgolească dinţii.

Isaac se încruntă.

În loc de colţii lungi de un cot, din gingiile creaturii atârnau nişte cioturi. Colţii îi fuseseră sparţi de teama muşcăturii ucigătoare, otrăvite.

Isaac privi monstrul înfrânt care biciuia aerul cu limba lui neagră, cu capul tras spre spate.

— La naiba, şopti Isaac spre Derkhan cu dezgust. Nu am crezut vreodată că o să simt milă pentru o asemenea creatură.

— Îţi vine să te întrebi în ce stare o să fie şi garuda, replică Derkhan.

Conducătorul grupului se grăbea să tragă cortina pentru a ascunde mizerabila creatură. În acest timp povestea mulţimii despre încercarea cu otravă la care-l supusese Regele Mafadet pe Libintos.

Poveşti de adormit copiii, *legende*, *minciuni şi vodeviluri*, gândi Isaac dispreţuitor, realizând că mulţimea nu apucase să vadă creatura decât o clipă. *Să nu observe careva că este muribundă.*

Nu se putea abţine să nu-şi imagineze cum ar fi arătat mafadetul dacă ar fi fost sănătos. Greutatea imensă a trupului său tăbăcit strecurându-se prin ierburile uscate, lovitura fulgerătoare şi muşcătura veninoasă.

Garuda dând ocol în înalturi, cu săbiile sclipind în soarele arzător.

Mulţimea era mânată către următorul ţarc. Isaac nu mai asculta strigătele ghidului. O privea pe Derkhan luând grăbită notiţe.

— Pentru *Agitatorul Renegat?* şopti Isaac.

Derkhan privi repede în jur.

— Poate. Depinde de ceea ce o să mai vedem.

— O să vedem, şuieră Isaac furios, trăgând-o pe Derkhan după el spre următorul exponat, o să vedem răutatea omenească în forma sa cea mai pură! Mă apucă pandaliile, Derkhan!

Se opri puţin înapoia unui grup de gură-cascã ce se holba la un copil născut fără ochi, o fetiţă fragilă, osoasă, care plângea fără cuvinte şi legăna din cap la zgomotul mulţimii. *VEDE CU SIMŢURILE INTERIOARE!* se citea pe reclama de deasupra capului ei. Cei din faţa cuştii o

batjocoreau şi o necăjeau.

— Fir-ar să fie, Derkhan… clătină Isaac din cap. Uite cum chinuie biata fetiţă…

În acest timp, un cuplu se întoarse cu spatele la copilul expus, cu un dezgust vizibil, se opri o clipă şi scuipară spre femeia din faţă care râdea cel mai tare.

— Asta nu rămâne aşa, Isaac, spuse Derkhan încet. Situaţia se schimbă repede.

* * *

Ghidul traversă poteca dintre rândurile de corturi, oprindu-se din loc în loc în dreptul exponatelor mai acătării. Mulţimea se împrăştia încet-încet, în grupuri mici. În dreptul unora dintre corturi, paznicii îi opreau la coadă, aşteptând să se adune în număr suficient de mare înainte de a le arăta secretele dinăuntru. În alte corturi, vizitatorii intrau direct, de dincolo de pânză răzbăteau apoi strigăte de încântare, de şoc sau de dezgust.

În rătăcirea lor, Derkhan şi Isaac ajunseră la o îngrăditură alungită. Deasupra intrării trona o reclamă cu caligrafie ostentativă. *O PANOPLIE DE MINUNĂŢII! Îndrăzneşti SĂ INTRI ÎN MUZEUL LUCRURILOR ASCUNSE?*

— Îndrăznim, Derkhan? şopti Isaac păşind în întunericul prăfos.

De undeva din colţul încăperii improvizate venea o zare de lumină. Camera era plină de vitrine de fier şi sticlă în şiruri lungi. Lumânările şi jeturile de gaz trimiteau lumina prin filtre şi lupe care o concentrau în spoturi dramatice peste exponatele bizare. Vizitatorii şerpuiau printre vitrine murmurând sau râzând nervos.

Isaac şi Derkhan trecură încet pe lângă borcane cu alcool îngălbenit în care pluteau exponate anatomice. Foetuşi cu două capete şi segmente de braţ de kraken. Un corn sângeriu – o gheară de Ţesător sau o replică sculptată a ei; ochi goi ce tresăreau vii în borcane cu lichid; picturi complicate, infinit de minuscule, de pe spatele unor gărgăriţe, vizibile doar prin lupe mari; un craniu uman foindu-se prin cuşcă pe cele şase picioare insectile de alamă. Un cuib de şobolani cu cozile îmbârligate care scriau cu rândul obscenităţi pe o tablă micuţă. O carte făcută din pene presate. Dinţi de drud şi un corn de narval.

Derkhan mâzgălea în carneţel. Isaac cuprinse lacom toate acele dovezi de şarlatanie şi criptoştiinţă.

Părăsiră muzeul. La dreapta lor era Anglerina, Regina Mării Celei Mai Adânci; la stânga lor, Cel Mai Bătrân Cactus din Bas-Lag.

— Încep să mă dezumflu, spuse Derkhan.

Isaac era cu totul de acord.

— Hai să găsim repede Omul-Pasăre, Stăpânul Deşertului Sălbatic, şi să o ştergem. Am să-ţi cumpăr nişte vată de zahăr.

O tăiară printre şiruri de deformaţi şi obezi, de păroşi şi pitici. Isaac

arătă brusc cu mâna în sus, către reclama care apăruse în zare. *REGELE GARUDA! STĂPÂNUL AERULUI!*

Derkhan trase cortina grea. Schimbă priviri iuţi cu Isaac şi intrară.

* * *

— Ah! Vizitatori din acest oraş ciudat! Intraţi, staţi jos, ascultaţi poveştile din deşertul cel aspru! Staţi niţel lângă un călător de foarte, foarte departe!

Vocea plângăreaţă venea din umbră. Isaac miji ochii să desluşească ceva printre gratiile din faţă. O umbră se ridică cu greutate şi se apropie furişat din spatele cortului.

— Eu sunt un mare şef al poporului meu, am venit să văd cu ochii mei Noul Crobuzon de care se tot vorbeşte.

Vocea era îndurerată şi epuizată, cu tonuri înalte şi aspre, dar nu avea timbrul lui Yagharek. Vorbitorul ieşi din umbră. Isaac deschise ochii şi gura larg, ca şi cum ar fi vrut să-şi urle triumful şi uimirea, dar strigătul lui amuţi şi se stinse într-un icnet.

Silueta din faţa lui Isaac şi Derkhan tremura şi se scărpina pe burtă. Era greoaie ca un şcolar obez. Pielea îi era rece, palidă şi însemnată de boli. Isaac o cercetă surprins, ca şi cum nu şi-ar fi crezut ochilor. Ghemotoace de cheratină îi ieşeau din degete: gheare parcă desenate de un copil. Capul îi era acoperit cu rânduri de pene, dar de toate formele şi mărimile, aruncate la grămadă de pe creştet până la gât, într-un strat gros, inegal. Ochii ce priveau miopic spre Isaac şi Derkhan erau ochi de om, luptându-se să ţină deschise pleoapele umflate şi pline de puroi. Ciocul era mare şi pătat, cu aspect de tablă ruginită.

În spatele creaturii nenorocite se întindea o pereche de aripi murdare, cu miros greu. Nu aveau mai mult de doi metri lungime. Se deschiseră pe jumătate sub ochii lui Isaac, tresărind spasmodic, scuturând picături de mucus organic.

Ciocul creaturii se deschise şi sub el Isaac zări o clipă buzele de unde ieşeau cuvintele şi un nas. Ciocul nu era decât o butaforie prost croită trasă pe faţă ca o mască de gaze.

— Să vă povestesc de vremurile când traversam cerul cu prada în gheare… începu patetic silueta, dar Isaac făcu un pas înainte şi opri discursul cu o ridicare de mână.

— Te rog, destul! strigă el. Scuteşte-ne de… *ruşinea* asta…

Falsul garuda se împletici dând cu spatele, clipind înfricoşat.

Se lăsă o lungă tăcere.

— Care-i baiul, stăpâne? îşi luă inima în dinţi creatura de după gratii. Cu ce-am greşit?

— Am venit aici să văd un garuda, bombăni Isaac. Mă crezi prost? Eşti un Refăcut… oricine poate vedea asta.

Ciocul inert se închise cu zgomot când individul îşi linse buzele.

Ochii îi fugeau dintr-o parte în alta cu iuţeală.

— Te implor, stăpâne, şopti el rugător. Nu te duce să te plângi. Eu atâta mai am. Se vede că eşti un domn cu educaţie... Pentru cei mai mulţi eu sunt un garuda, altul n-o să vadă niciodată... vor numai să audă poveşti de vânătoare în deşert, să vadă omul-pasăre, şi în felul ăsta câştig şi eu un ban.

— La naiba, Isaac, şopti Derkhan. Las-o mai moale.

Isaac era zdrobit de dezamăgire. Îşi pregătise în minte o listă de întrebări. Ştia exact cum ar fi vrut să examineze aripile, ale căror interacţiuni dintre muşchi şi oase îl intrigau. Se pregătise să plătească generos pentru studiul lui, se pregătise să-l aducă încoace pe Ged care voia să afle despre biblioteca din Cymek. Găsise în schimb un om speriat, bolnav, care citea dintr-un scenariu ce ar fi făcut de ruşine şi cel mai prost teatru.

Privind creatura mizerabilă din faţa lui, mânia îi fu temperată de milă. Omul de sub pene îşi frângea nervos mâinile. Trebuia să deschidă ciocul ca să respire.

— ’ga-mi-aş, înjură Isaac printre dinţi.

Derkhan se apropie de gratii.

— Ce ai făcut de-ai ajuns aşa? întrebă ea.

Omul privi în jur înainte de a răspunde.

— Am furat, spuse el iute. M-au prins furând un tablou în care era pictat un garuda dintr-o magherniţă din Chnum. Valora o avere. Magistratul a spus că dacă am fost atât de impresionat de garuda – răsuflarea i se opri preţ de o clipă –, ar trebui să mă transform într-unul.

Isaac putea observa cum penele de pe faţă îi fuseseră implantate în piele, legate între ele subcutanat, pentru a face şi mai dureroasă smulgerea lor. Îşi imagină tortura inserării lor, una câte una. Când Refăcutul se întoarse uşor spre Derkhan, Isaac văzu ghemul urât de carne întărită de pe spate, acolo unde aripile, luate de la vreun vultur, fuseseră prinse de muşchii omeneşti.

Terminaţiile nervoase fuseseră legate alandala, aripile se mişcau ca în spasmele morţii. Isaac strâmbă din nas din pricina duhorii. Aripile Refăcutului îi putrezeau în spate.

— Doare? întrebă Derkhan.

— Nu mai doare chiar aşa de mult, domnişoară, răspunse Refăcutul. Oricum, am noroc să fiu aşa, spuse el arătând spre cort şi gratii. Îmi pot câştiga pâinea. De aceea aş fi foarte recunoscător dacă te-ai putea abţine să-i spui şefului că m-ai descoperit.

Oare cei mai mulţi care vin aici acceptă şarada asta? se întrebă Isaac. *Sunt atât de creduli oamenii încât să-şi închipuie că fiinţa asta grotescă ar putea vreodată să zboare?*

— N-o să spunem nimic, făcu Derkhan.

Isaac dădu scurt din cap în semn de aprobare. Era plin de milă şi furie şi dezgust. Voia să plece.

Înapoia lor, cortina se trase cu un şuierat şi intră un grup de tinere, râzând şi şoptind glume deocheate. Refăcutul privi peste umărul lui Derkhan.

— Ah! Vizitatori din acest oraş ciudat! Intraţi, staţi jos, ascultaţi poveştile din deşertul cel aspru! Staţi niţel lângă un călător de foarte, foarte departe!

Se îndepărtă de Derkhan şi Isaac, cerând îndurare din priviri. Ţipete de încântare şi uimire se auziră dinspre noii spectatori.

— Zboară puţin să te vedem! strigă una.

— Vai mie, auzi Isaac şi Derkhan pe când părăseau cortul, clima din oraşul vostru este prea neîndurătoare cu cei de teapa mea. Am răcit şi nu pot zbura pentru moment. Dar staţi să vă spun despre panorama care se vede din cerurile fără nori din Cymek…

Pânza cortului se închise în spatele lor. Discursul nu se mai auzi.

Isaac o privi pe Derkhan notând ceva în carneţel.

— Ce ai de gând să spui? întrebă el.

— „Refăcut forţat de tortura magistraţilor să trăiască în chip de exponat de grădină zoologică”. N-am să spun la care mă refer, răspunse ea fără să ridice privirea din carneţel.

Isaac dădu din cap.

— Haide, murmură el. Să-ţi iau nişte vată de zahăr.

* * *

— Abia acum sunt deprimat cu adevărat, spuse Isaac cu greutate în glas.

Muşcă din ghemul lipicios de pe băţ. Fibre de zahăr i se lipeau pe barbă.

— Eşti deprimat de ceea ce a păţit omul acela sau pentru că nu ai reuşit să întâlneşti un garuda? întrebă Derkhan.

Părăsiseră galeria cu monştri. Mestecau cu poftă traversând bâlciul. Isaac cântărea situaţia, puţin încurcat.

— Presupun… din cauză că nu am întâlnit garuda… Dar, adăugă el defensiv, n-aş fi fost nici pe jumătate atât de deprimat dacă ar fi fost doar o şarlatanie, cineva îmbrăcat într-un costum. Mă deranjează cel mai mult situaţia nedemnă a nenorocitului aceluia…

Derkhan dădu din cap gânditoare.

— Ne-am putea uita prin jur, spuse ea. Trebuie să fie vreun garuda sau doi pe aici pe undeva. Câţiva născuţi şi crescuţi în oraş.

Ea privi în sus, fără rost. Cu atâtea lumini colorate, stelele abia dacă se puteau zări.

— Nu acum, spuse Isaac. Nu am chef. Mi-am pierdut tot antrenul.

Tăcu mult timp înainte să reia dialogul.

— Chiar ai să scrii ceva despre locul ăsta în *Agitatorul Renegat?*

Derkhan ridică din umeri, privi în jur scurt ca să fie sigură că nu o asculta nimeni.

— E greu să tratezi subiecte despre Refăcuţi, spuse ea. Sunt atât de dispreţuiţi. Lor li se aplică politica „dezbină-i şi cucereşte-i”. E foarte greu să-i faci pe oamenii obişnuiţi să nu-i mai trateze ca pe nişte monştri. Chiar dacă toată lumea ştie că duc o viaţă mizerabilă… dar toţi au o vagă impresie că merită, chiar dacă le este milă de ei, sau cred că e dat de la Dumnezeu sau prostii din astea. Of, la naiba, spuse ea brusc şi clătină din cap.

— Ce-i?

— Am fost la tribunal zilele trecute, am văzut un Magistrat condamnând o femeie la Refacere. O crimă atât de sordidă, de jalnică, de mizerabilă…, făcu ea încruntându-se la amintirea scenei. O femeie care trăieşte într-un monolit din Valea Bărcii şi-a omorât copilul… l-a sufocat sau l-a zgâlţâit, dracu’ ştie cum… pentru că nu se mai oprea din plâns. Stătea acolo în sala tribunalului, cu ochii… complet goi… nu putea să creadă ce se întâmplase, se tânguia chemând numele copilului, iar Magistratul a condamnat-o. Închisoare, fireşte, cred că 10 ani, dar cel mai bine îmi amintesc condamnarea la Refacere. Braţele copilului ei aveau să-i fie grefate pe faţă. „Ca să nu uite ce a făcut”, mimă Derkhan vocea Magistratului.

Merseră o vreme în tăcere, muşcând avid din vata de zahăr.

— Sunt un critic de artă, Isaac, spuse într-un târziu Derkhan. Refacerea este şi ea o artă. Artă bolnavă. Câtă imaginaţie îţi trebuie! Am văzut Refăcuţi târându-se sub greutatea unor cochilii uriaşe de fier în care se retrăgeau noaptea. Femei-melc. Le-am văzut pescuind în noroiul din râu cu tentaculele. Iar în ceea ce priveşte pe cei creaţi pentru spectacole cu gladiatori…! Nimeni nu recunoaşte că pentru asta i-au refăcut… Creativitatea Refacerilor a luat-o razna. S-a pervertit. S-a împuţit. Îmi amintesc că m-ai întrebat odată dacă e greu să scrii despre artă şi în acelaşi timp să publici şi în *AR.* E *exact acelaşi lucru*, Isaac. Arta e o opţiune personală… adunarea laolaltă a tot ce te înconjoară în ceva ce te face mai uman, mai khepri, nu contează. Te face mai întreg ca persoană. Chiar şi în cazul Refacerii, o sământă de artă tot rămâne. De aceea, aceiaşi oameni care dispreţuiesc Refacerea sunt topiţi după Jack Juma-de-Rugăciune, chiar dacă el există cu adevărat sau nu. Nu vreau să trăiesc într-un oraş în care Refacerea este exemplul cel mai înalt de artă.

Isaac pipăi în buzunar exemplarul din *Agitatorul Renegat*. Era primejdios chiar şi numai să deţii o copie. O bătu uşurel cu palma, făcând în minte un gest obscen către nord-est, către Parlament, către Primarul Bentham Rudgutter şi acoliţii lui care se luptau pentru ciolan. Spre partidele *Soarele Mare* şi *Trei Condeie;* spre Tendinţa Diversităţii, pe care Lin îl numea „jeg mercantil”; spre mincinoşii şi seducătorii

partidului *În Sfârşit Putem Vedea;* spre toată şleahta pompoasă şi certăreaţă parcă făcută din copii de şase ani care se joacă în nisip dar care deţin întreaga putere.

La capătul aleii pavate cu hârtii de bomboane, afişe, bilete şi mâncare călcată în picioare, păpuşi aruncate şi baloane sparte, aştepta Lin. Isaac zâmbi cu plăcere neprefăcută. Când se apropiară, Lin se îndreptă şi le făcu semn cu mâna, apoi porni sprinten în întâmpinarea lor.

Isaac o văzu ţinând în mandibule un măr zaharisit. Gura internă mesteca cu poftă.

Cum a fost, dragule? gesticulă ea.

— Un dezastru colosal, pufni trist Isaac. Îţi povestesc eu.

Când se întoarseră cu spatele la bâlci, riscă o atingere rapidă a mâinii.

Cele trei siluete dispărură pe străzile slab luminate ale Crucii Sobek, unde lumina lămpilor de gaz era roşcată şi ardea fără convingere pe ici pe colo. Înapoia lor încâlceala imensă de culori, metal, sticlă, zahăr şi dulciuri continua să-şi toarne zgomotul şi lumina spre cer.

Capitolul Nouă

În partea cealaltă a oraşului, prin aleile umbrite din Pârloaga Ecoului şi cocioabele din Cartierul Infam, prin zăbrelele canalelor înfundate cu praf, în Cotul Pâclei şi Fundătura Cocioabelor, în turnurile din Malul Cătrănit şi prin pădurea duşmănoasă de beton din Mocirla Câinelui se strecurase vestea: *Cineva plăteşte pentru înaripate*.

Ca un zeu, Lemuel insuflase viaţă mesajelor şi le făcuse să zboare. Mardeiaşii aflaseră de la traficanţii de droguri; zarzavagiii o spuseseră domnilor jerpeliţi; medicii cu dosare dubioase o aflaseră de la gorilele cu jumătate de normă din baruri.

Cererea lui Isaac mătură bodegile şi tripourile clandestine. Călători prin cartierele cu arhitectură ciudată a oamenilor.

În locurile unde casele în putrefacţie se conturau ameninţător peste curţi, pasarele de lemn păreau să se autogenereze, legând casele între ele, conectându-le la străzi pe care animale de povară epuizate trăgeau după ele mărfuri de mâna a treia. Poduri se aruncau peste şanţuri de decantare ca nişte membre rupte. Mesajul lui Isaac fusese purtat peste linia haotică a orizontului pe calea pisicilor vagaboande.

Mici expediţii de aventurieri urbani luaseră trenul de pe Linia Scufundată până la Halta Căpătâiului şi se aventuraseră în Codrul Adânc. Merseseră de-a lungul liniilor de tren părăsite atât cât se putuse, păşind de pe o traversă de lemn pe alta, depăşind staţia părăsită, fără nume, de la liziera pădurii. Platformele se predaseră vegetaţiei. Şinele erau acoperite cu păpădie şi degeţel şi trandafir sălbatic care ieşeau cu obrăznicie prin pietriş şi din loc în loc dislocau traversele. Trunchiuri de stejar şi baobab şi pin se strecuraseră spre

invadator până ce îl înconjuraseră, prinzându-l într-o capcană luxuriantă.

Plecaseră cu saci şi catapulte şi plase mari. Îşi târâseră hoiturile neîndemânatice de orăşeni prin lăstăriş şi prin desiş, ţipând şi alunecând şi rupând rămurele sub picior. Încercaseră să descopere originea cântului de pasăre care îi dezorienta, când ici, când colo. Făcuseră analogii false, inutile, între oraş şi locul acela străin lor: „Dacă te descurci prin Mocirla Câinelui”, declarase unul infatuat, „te descurci oriunde”. Se învârtiseră, căutaseră şi nu găsiseră turnul miliţiei de pe Dealul Puritanilor, ascuns în spatele copacilor.

Unii nici nu s-au mai întors.

Cei mai mulţi au venit înapoi scărpinându-se, înţepaţi, zgâriaţi, mânioşi, cu mâna goală. Ca şi cum ar fi vânat fantome.

Câteodată triumfau, şi vreo privighetoare sau vreo cinteză din Codrul Adânc ajungeau captive sub o haină jerpelită aruncată peste ele, însoţite de un cor de urale exagerate. Viespile îşi înfigeau harpoanele în urmăritorii lor care le închideau în borcane. Dacă aveau noroc, cădeau pradă unora care îşi aminteau să facă găuri pentru aer în capacele borcanelor.

Multe păsări şi mult mai multe insecte au murit. Unele au supravieţuit şi au fost duse în oraşul de dincolo de copaci.

Chiar şi în oraş, copiii escaladau zidurile ca să fure ouă din cuiburile aflate în jgheaburile dărăpănate. Omizile şi viermii şi coconii pe care le ţinuseră până atunci în cutii de chibrituri ca să le schimbe pe sfori şi ciocolată valorau brusc bani.

Au fost şi accidente. O fată urmărind porumbelul călător al vecinului a căzut de pe acoperiş şi şi-a spart capul. Un bătrân scociorând după larve a fost înţepat de albine până i s-a oprit inima.

Păsări rare şi creaturi zburătoare au fost furate. Unele au evadat. Noi prădătoare şi noi prăzi s-au alăturat pentru scurt timp ecosistemului Noului Crobuzon.

Lemuel îşi făcea bine treaba. Unii ar fi făcut doar lucru de mântuială; nu şi el. Se asigurase că dorinţa lui Isaac fusese comunicată prin tot oraşul: prin cartierul Buimăcelii, pe Malul Molimei, prin Mafaton şi Groapa Mare, prin Dumbravă şi Corbul.

Preoţi şi medici, avocaţi şi consilieri, proprietari şi animatori… chiar şi miliţia; Lemuel făcuse deseori afaceri (de obicei indirect) cu cetăţenii respectabili ai Noului Crobuzon.

Principalele diferenţe dintre ei şi locuitorii mai disperaţi ai oraşului, după experienţa lui, erau sumele care le trezeau interesul şi priceperea lor de a scăpa neprinşi.

În saloane şi în săli de mese se auzeau murmure precaute de interes.

* * *

În inima Parlamentului avea loc o dezbatere referitoare la nivelul taxelor pe afaceri. Primarul Rudgutter se aşeză regeşte pe tron şi făcu un semn cu capul spre reprezentantul său, Montjohn Rescue, care porni să zbiere discursul partidului *Soarele Mare,* împungând cu degetul agresiv spre celălalt capăt al încăperii boltite. Rescue făcea câte o pauză pentru a-şi aranja fularul pe care-l purta în jurul gâtului, în ciuda căldurii.

Consilierii moţăiau în linişte într-o ceaţă prăfoasă.

În altă parte a clădirii vaste, prin coridoare complicate şi pasaje care păreau concepute pentru a te rătăci, secretare la costum şi mesageri se strecurau unul pe lângă celălalt grăbiţi. Tunelurile înguste şi scările de marmură erau lustruite de atâta umblat. Multe dintre ele nu erau luminate şi nici frecventate. Pe unul dintre aceste pasaje, un bătrânel trăgea un cărucior vechi.

Lăsând în urmă zgomotul bubuitor din holul principal al Parlamentului, bătrânul continuă să tragă după el căruţul pe scări în sus. Coridorul abia dacă era puţin mai lat decât căruţul; clipe lungi, obositoare trecură până ce ajunse sus. Se opri şi-şi şterse sudoarea de pe frunte şi din jurul gurii, apoi îşi continuă drumul de-a lungul planului înclinat.

Capătul depărtat al coridorului era mai luminat din pricina razelor de soare care străbăteau de după colţ. Bătrânul pătrunse în lumină şi simţi căldura în faţă. Razele veneau dinspre un geam din tavan şi dinspre un birou fără uşă de la capătul coridorului.

— ’Neaţa, domnule, croncăni bătrânul când ajunse la intrare.

— Bună dimineaţa, veni răspunsul bărbatului de dinapoia biroului.

Încăperea era mică şi pătrată, cu ferestre înguste acoperite cu sticlă fumurie care dădeau spre Malul Sur şi spre viaductul Liniei de Sud. Pe un perete se profila umbra uriaşă a clădirii principale a Parlamentului. În perete era o uşă glisantă. Nişte cutii aşezate una peste alta ocupau un colţ.

Mica încăpere era una dintre cele care ieşeau în afara corpului principal, mult deasupra oraşului. Apele Marelui Catran curgeau la cincisprezece metri dedesubt.

Curierul descărcă pachetele şi cutiile din căruţ în faţa domnului palid între două vârste.

— Nu-s prea multe astăzi, domnule, murmură el, frecându-şi şalele îndurerate.

Se întoarse încet pe drumul pe care venise, cu căruţul săltând mai uşor înapoia lui.

Funcţionarul cotrobăi prin teancurile de hârtii şi scoase nişte liste scrise de el la maşină. Trecu într-un registru imens etichetat drept *ACHIZIŢII,* răsfoind paginile de la o secţiune la alta şi înregistrând data în dreptul fiecărui obiect. Deschise pachetele şi înregistră conţinutul

lor într-o listă zilnică scrisă la maşină şi în registrul cel mare.

Rapoarte ale miliţiei: 17. Articulaţii umane: 3. Heliotipii (incriminante): 5.

Verifică pentru care departament era adresat fiecare colet şi le puse în teancuri separate. Când teancul deveni destul de mare, îl mută într-o cutie pe care o duse lângă uşa glisantă din perete. Omul trase un levier şi pătratul uşii, cu latura de un metru şi jumătate, şuieră şi se puse în mişcare datorită unor pistoane ascunse. Alături de uşă se afla un slot pentru cartele de programare.

Dincolo de uşă atârna o cuşcă de plasă sub zidul de obsidian al Parlamentului, având partea din faţă deschisă. Un lanţ o ţinea suspendată, iar altele două o fixau din lateral, clătinându-se uşor şi dispărând în bezna ce se împrăştia în toate direcţiile. Secretarul târî cutia şi o strecură în cuşca ce se lăsă puţin sub greutate.

Trânti capacul cuştii, blocând cutia înăuntru. Apoi închise uşa glisantă, băgă mâna în buzunar şi scoase un teanc gros de cartele, marcate clar: *Miliţie; Securitate; Tezaur* şi tot aşa. Introduse cartela potrivită în slotul de lângă uşă.

Se auzi un huruit. Pistoane sensibile reacţionară la presiune. Antrenate de aburul ce venea de la uriaşele boilere de jos, rotiţe dinţate fine prinseră să se rotească peste cartelă. Unde găseau o gaură, dinţii cu arcuri ale rotiţelor cădeau pentru o clipă, trimiţând un semnal. Când rotiţele completară cursa, combinaţiile traduse în limbaj binar se transformară în jeturi de abur prin tuburi şi în curenţi electrici prin cabluri spre maşinile analitice nevăzute.

Cuşca se eliberă cu o tresărire din ghearele de prindere şi porni într-o cursă rapidă pe lângă zidurile Parlamentului. Avea să călătorească prin tuneluri secrete în sus şi-n jos, în lateral sau în diagonală, schimbând direcţia, sărind de pe un lanţ pe altul, preţ de cinci secunde, de treizeci de secunde, de două minute sau mai mult, până ce avea să ajungă la destinaţie şi să lovească un clopoţel. O altă uşă glisantă avea să se deschidă şi cutia avea să fie trasă afară. Departe, o altă cuşcă îi lua locul în dreptul biroului funcţionarului.

Funcţionarul de la Achiziţii lucra repede. Înregistrase şi trimisese aproape toate ciudăţeniile aduse în doar un sfert de oră. Abia atunci remarcă printre puţinele pachete rămase unul care vibra ciudat. Se opri din scris şi îl cercetă.

Ştampilele care îl împodobeau declarau că tocmai sosise cu o navă comercială al cărei nume era şters. Limpede tipărită pe faţa pachetului se vedea destinaţia: *Dr. M. Barbile, Cercetare şi Dezvoltare.* Dinăuntru se auzi un râcâit. Funcţionarul ezită un moment, apoi dezlegă sfoara şi aruncă o privire în pachet.

Înăuntru, într-un cuib de rumeguş de hârtie, se vedea un ghem de larve grase mai mari decât degetul lui mare.

Funcţionarul făcu un pas în spate şi ochii i se lărgiră sub ochelari. Larvele erau uimitor colorate în nuanţe închise de roşu şi verde cu iridiscenţa unor pene de păun. Se zbăteau să se ţină pe picioruşele lor groase şi scurte. Aveau antene groase şi o gură mică. Spatele le era acoperit cu peri multicolori care luceau parcă daţi cu lipici.

Micile creaturi se încovoiau orbeşte.

Funcţionarul observă, prea târziu, factura ataşată pe spatele pachetului, pe jumătate distrusă la transport. Orice pachet însoţit de factură trebuia înregistrat şi expediat fără a fi deschis.

La naiba, gândi el nervos. Despături ceea ce mai rămăsese din factură, încă se mai putea citi ceva.

Omizi MN x5.

Atât.

Funcţionarul se opri şi cântări situaţia preţ de o clipă, privind spre micile creaturi păroase care se târau una peste alta pe hârtia pachetului.

Omizi? gândi el şi rânji scurt, nervos.

Se tot uita pe coridorul de dinaintea lui.

Omizi rare… Vreo specie străină…

Îşi aminti de bârfele din tavernă, de semnele conspirative. Auzise de unul care plătea pentru asemenea creaturi… Cu cât mai rare, cu atât mai bine, spusese el…

Figura funcţionarului se încruntă brusc de avariţie şi frică. Trecu mâna peste cutie şi o retrase fără convingere. Se ridică şi traversă încăperea până la intrare. Ascultă. Pe coridor era linişte.

Funcţionarul se întoarse la birou, calculând frenetic riscuri şi beneficii. Privi cu atenţie factura. Era ştampilată cu un blazon ilizibil, dar informaţia era scrisă de mână. Cotrobăi prin sertarul biroului fără să-şi dea timp de gândire, fără să desprindă privirea de la pasajul gol din faţa încăperii şi scoase o lamă şi o pană de scris. Râcâi cu lama partea de sus şi de jos a cifrei 5 care apărea pe factură, uşor, uşor. Suflă praful de hârtie şi cerneală şi netezi hârtia cu partea moale a penei de scris. Apoi muie pana în călimară. Meticulos, îndreptă ceea ce mai rămăsese din litera ştearsă.

Termină după ceva timp. Se îndreptă de spate şi privi cu ochi critic opera lui. Acum cifra părea un 4.

Asta a fost partea mai grea, gândi el.

Căută un soi de recipient, îşi întoarse pe dos buzunarele, se scărpină în cap gânditor. Faţa i se lumină şi scoase cutia ochelarilor. O deschise şi o umplu cu hârtie fărâmiţată. Apoi, cu chipul schimonosit de dezgust, îşi trase mâneca peste palmă şi se apropie de cutie. Simţi moliciunea unei omizi între degete. Cât de blând şi de rapid fu în stare, o despărţi de tovarăşele ei şi o aruncă în cutia ochelarilor. Închise iute capacul peste creatura ce se zvârcolea şi îl încuie.

Îngropă cutia adânc în servietă, sub bomboanele cu mentă, acte, creioane şi carneţele.

Funcţionarul legă la loc sfoara pachetului, apoi se aşeză şi aşteptă. Inima îi bătea cu putere. Asudase puţin. Trase adânc aer în piept şi închise ochii strâns.

Relaxează-te, încercă el să se liniştească. *Ce-o fi o fi.*

Trecură două sau trei minute, fără să apară nimeni. Funcţionarul era tot singur. Comportamentul lui ciudat de adineaori trecuse neobservat. Respiră mai uşor.

Se uită din nou la factura falsificată de el. Era foarte bine făcută, aprecie el. Deschise registrul şi trecu în secţiunea *Cercetare & Dezvoltare* data şi informaţia: *27 Chet, Anno Urbis 1779: De la nava comercială X. Omizi MN: 4.*

Ultima cifră părea să-i sară în ochi de parcă ar fi fost scrisă cu roşu.

Bătu la maşină aceeaşi informaţie în lista lui zilnică înainte să ridice cutia resigilată şi să o ducă spre perete. Deschise uşa glisantă şi se sprijini pe pragul de metal, apoi împinse cutia cu omizi în cuşcă. Valuri de aer stătut urcând din măruntaiele întunecate ale Parlamentului îl loviră în faţă.

Funcţionarul închise cuşca şi blocă uşa. Se cotrobăi după cartele, scoase pe cea marcată *C&D* din teanc cu degete puţin tremurânde. O introduse în maşina de informaţii.

Se auziră şuierături şi scârţâieli pe măsură ce instrucţiunile traversau pistoanele şi ciocănelele şi rotiţele, iar cuşca fu trasă vertiginos în sus, departe de biroul funcţionarului, spre piscurile crenelate ale Parlamentului.

Cutia cu omizi se clătina trasă prin beznă. Fără să ştie de călătoria pe care o făceau, omizile dădeau ocol micii lor închisori cu mişcări peristaltice.

Motoare silenţioase transferară cuşca din cârlig în cârlig, schimbându-i direcţia şi aruncând-o pe benzi rulante ruginite, ridicând-o din nou în altă parte a pântecelui Parlamentului. Cutia descrise nevăzută o spirală în jurul clădirii, ridicându-se treptat şi inexorabil către Aripa de Est, cea de înaltă securitate, trecând prin venele mecanizate către turelele şi protuberanţele organice.

În sfârşit, cuşca se prăbuşi cu un clinchet înfundat pe un pat de arcuri. Vibraţiile clopoţelului sparseră liniştea. După un minut uşa tunelului se deschise şi cutia cu larve fu trasă brusc în lumina puternică.

În încăperea albă şi lungă nu erau ferestre, doar jeturi de gaz incandescent. Fiecare colţişor al camerei era scăldat în lumina sterilă. Niciun fir de praf, niciun gunoi nu ajungea până aici. Curăţenia era agresivă.

De jur-împrejurul încăperii, siluete înveşmântate în alb se ocupau cu treburi doar de ele ştiute.

Una dintre creaturile mascate desfăcu sfoara cutiei şi citi factura. Deschise cu grijă cutia şi privi înăuntru.

Luă în braţe cutia de carton şi traversă încăperea. La capătul îndepărtat, un cactus subţirel cu ţepii bine ascunşi sub costumaţia albă, deschise uşa mare cu încuietori masive spre care se îndrepta femeia. Ea îi arătă cartela de identitate şi el o lăsă să treacă prima.

Păşiră cu grijă pe un coridor la fel de alb şi de gol ca şi încăperea din care ieşiseră, cu un grilaj mare de fier la capătul îndepărtat. Cactusul, observând că însoţitoarea lui avea mâinile ocupate, o depăşi şi inseră cartela de program în slotul din perete. Grilajul alunecă într-o parte.

Intrară într-o cameră vastă şi întunecată.

* * *

Tavanul şi pereţii erau destul de departe pentru a părea invizibili. Vaiete ciudate şi schelălăieli se auzeau din toate părţile. După ce se obişnuiră cu întunericul, începură să zărească siluetele cuştilor de lemn, fier sau sticlă securizată stivuite în holul enorm. Unele erau uriaşe cât o cameră, altele nu erau mai mari decât o carte. Toate erau aşezate ca nişte vitrine într-un muzeu, cu grafice şi fişe de informaţie dinainte. Savanţi îmbrăcaţi în alb se mişcau prin labirintul de cuburi de sticlă ca nişte duhuri prin ruine, luând notiţe, observând, liniştind sau turmentând fiinţele din cuşti.

Captivii adulmecau, mârâiau, cântau şi se zbăteau în închisorile lor întunecate.

Cactusul grăbi pasul şi se pierdu în depărtare. Femeia care transporta omizile îşi făcu drum prin încăpere.

Unele animale se repezeau spre ea şi femeia tresărea o dată cu sticla cuştilor. Ceva se răsuci uleios printr-un container uriaş cu noroi lichid: văzu nişte tentacule cu dinţi şfichiuind şi zgâriind containerul. Femeia era scăldată în lumină organică hipnotică. Trecu pe lângă o cuşcă mică acoperită cu o pânză neagră cu indicatoare de avertizare ostentativ lipite pe toate laturile şi cu instrucţiuni referitoare la manevrarea conţinutului. Colegii ei treceau încoace şi încolo cu mape de scris, cuburi colorate şi bucăţi de carne stricată.

Mai în faţă fuseseră montate paravane negre de lemn de şapte metri înălţime, împrejmuind un spaţiu de patru metri pătraţi. Deasupra fusese montat chiar şi un soi de tavan de fier. La intrarea încuiată a camerei improvizate stătea un gardian îmbrăcat în alb, cu capul ridicat pentru a susţine greutatea unei căşti ciudate. Purta o flintă şi o sabie curbată. La picioarele lui stăteau mai multe căşti asemănătoare.

Ea făcu un semn din cap gardianului şi îi arătă că doreşte să intre.

El cercetă cartela de identificare atârnată la gâtul ei.

— Ştii ce să faci, nu? întrebă el în şoaptă.

Femeia încuviinţă şi puse cu grijă cutia pe podea, după ce verifică sfoara cu care era legată. Apoi luă una dintre căşti de la picioarele gardianului şi o puse pe cap.

Casca era un fel de cuşcă de alamă cu şuruburi de prindere pe cap, cu două oglinzi mici suspendate la jumătate de metru în faţa ochilor. Femeia ajustă curelele sub bărbie ca să fixeze obiectul greu, apoi se întoarse cu spatele la gardian şi reglă oglinzile. Le înclină până ce reuşi să-l vadă clar. Închise pe rând câte un ochi, testând claritatea imaginii.

Femeia dădu din cap.

— Bine, sunt gata, spuse ea şi ridică de jos cutia, desfăcând în acelaşi timp sfoara. Privi prin oglinzi spre gardianul ce descuia uşa din spatele ei. Când aceasta se deschise, bărbatul îşi feri privirea de priveliştea dinăuntru.

Savanta se ghidă după oglinzi ca să intre iute cu spatele.

* * *

Când văzu uşa închizându-se în faţa ei începu să transpire nervos. Deveni din nou atentă la oglinzi, mişcă încet capul dintr-o parte în alta pentru a cuprinde ceea ce era în spatele ei.

Aproape tot spaţiul interior era ocupat de o cuşcă cu bare groase, negre. Prin lumina maronie a lămpilor şi lumânărilor reuşi să desluşească vegetaţia muribundă şi copăceii care umpleau cuşca. Verdeaţa putredă şi întunericul din cameră erau atât de dense încât nu putea vedea peretele îndepărtat.

Scană repede cu ajutorul oglinzilor. Nu se mişca nimic.

Dădu repede cu spatele spre un sertar metalic prins de bare. Duse mâna spre spate şi se aplecă pentru a vedea în oglinzi locul pe care îl pipăia. Era o manevră dificilă, neelegantă, dar reuşi astfel să prindă mânerul şi să tragă sertarul spre ea.

Auzi un duduit greoi în colţul cuştii, ca şi cum nişte covoare groase s-ar fi lovit unul de altul. Respiraţia i se înteţi şi se grăbi să răstoarne omizile în tăviţă. Cele patru creaturi şerpuitoare căzură cu o ploaie de rumeguş de hârtie pe tăviţa metalică.

Imediat se petrecu ceva în aer. Omizile simţiră prezenţa cuiva în cuşcă şi porniră să strige după ajutor.

Creatura din cuşcă le răspunse.

Strigătele nu puteau fi auzite. Vibraţiile erau pe altă lungime de undă. Savanta, cuprinsă de valuri de emoţie, simţi cum i se ridică părul de pe tot corpul. Frânturi de bucurie şi frică nepământească îi invadară nările şi urechile şi mintea.

Cu degete tremurânde împinse sertarul în cuşcă.

Când se îndepărtă de gratii, ceva o atinse lasciv pe picior. Ea gemu

de frică şi smuci pantalonul, încercând să reziste tentaţiei de a privi în urmă.

În oglinzile de pe cască zări nişte membre roşcate despletindu-se în vegetaţia deasă, dinţi îngălbeniţi şi orbite întunecate. Ferigile şi tufele foşniră şi creatura dispăru.

Savanta bătu repede la uşă, ţinându-şi răsuflarea până ce o văzu deschisă şi se împletici aproape căzând în braţele paznicului. Îşi smulse curelele de sub bărbie, eliberându-se din cască. Întoarse privirea de la paznic în timp ce acesta încuia uşa.

— Gata? şopti ea.

— Da.

Se întoarse încet. La început nu reuşi să privească în sus, rămase cu ochii aţintiţi spre podea, apoi, pe măsură ce se linişti, îi ridică spre ochii celuilalt.

Femeia înmână gardianului casca.

— Mulţumesc, murmură ea.

— A fost bine înăuntru? întrebă el.

— Niciodată nu a fost, rosti ea tăios şi se întoarse.

I se păru că aude înapoia ei un fâlfâit masiv dincolo de peretele de lemn.

Traversă din nou cu pas grăbit încăperea cu animale ciudate, dându-şi seama la jumătatea drumului că mai ţinea încă în braţe cutia acum goală în care fuseseră omizile. O împături şi o puse în buzunar.

Închise grilajul telescopic înapoia ei, întorcându-se în coridorul alb şi în sfârşit în antecamera sălii Cercetare & Dezvoltare de dincolo de uşa masivă.

O împinse şi o zăvori înainte de a se întoarce fericită alături de tovarăşii ei îmbrăcaţi în alb ce se uitau prin femtoscoape, citeau tratate sau conversau în şoaptă lângă uşi ce duceau spre alte departamente specializate, marcate cu text scris în roşu şi negru.

În drumul ei spre bancul de lucru, dr. Magesta Barbile privi scurt peste umăr la semnalele vopsite pe uşa de unde venise.

Biohazard. Pericol. Atenţie Sporită.

Capitolul Zece

— Sunteţi amatoare de droguri, domnişoară Lin?

Lin îi spusese domnului Motley de multe ori că îi venea greu să vorbească atunci când lucra. El o informase amabil că se plictisea când îi poza, ei sau oricui altcuiva. Nu era obligată să-i răspundă, îi spusese el. Dacă avea să o intereseze ceva din ceea ce spunea, putea să o discute după aceea, la sfârşitul şedinţei de lucru. Îi spusese că nici măcar nu era nevoie să-l bage în seamă. Nu putea rămâne nemişcat timp de două, trei, patru ore la rând, fără să spună nimic. Ar fi înnebunit. Aşa că ea îl asculta şi încerca să-şi amintească una sau două remarci de care să se lege mai târziu. Lin era încă foarte grijulie

să se facă simpatică domnului Motley.

— Ar trebui să încerci nişte droguri. De fapt, sunt convins că ai încercat. O artistă ca tine… Explorând adâncimile psihicului… chestii din astea.

Ea simţi un zâmbet în vocea lui.

Lin îl convinsese pe domnul Motley să o lase să lucreze în mansarda clădirii din Oraşul Oaselor. Descoperise că era singurul loc cu lumină naturală din întregul complex. Nu numai pictorii şi heliotipiştii aveau nevoie de lumină: texturile şi simţul suprafeţelor pe care le evoca atât de asiduu în arta ei glandulară erau invizibile la lumina lămpii şi exagerate în cea a jeturilor de gaz. Aşa că îl bătuse la cap până ce acceptase să meargă pe mâna ei. De atunci, era întâmpinată la uşă de valetul cactus şi condusă la ultimul etaj unde atârna de o trapă în tavan o scară de lemn.

Venea şi pleca din mansardă singură. Când ajungea acolo, domnul Motley o aştepta deja în încăperea uriaşă, la câţiva metri de trapa prin care se pătrundea înăuntru.

Prisma triunghiulară părea să se întindă pe cel puţin o treime din lungimea terasei, ca un studiu de perspectivă având în centru aglutinarea haotică de cărnuri a domnului Motley.

Nu exista mobilier. Doar o uşă ducând spre un coridor strâmt pe care Lin nu o văzuse niciodată deschisă. Aerul din mansardă era uscat. Lin păşea pe scândurile fixate prost, riscând să se înţepe la fiecare pas. Dar fereastra mansardei, oricât de murdară ar fi fost, lăsa lumina de afară să difuzeze înăuntru. Lin îi făcea semn de fiecare dată domnului Motley să se aşeze sub duşul solar. Apoi se plimba în jurul lui, luându-şi din nou repere, înainte să-şi continue sculptura.

Odată îl întrebase unde avea să aşeze statuia în mărime naturală.

— Nu-ţi bate tu capul cu asta, îi răspunsese el cu un zâmbet gentil.

* * *

Stătea în faţa lui şi privea lumina cenuşie conturându-i trăsăturile. La începutul fiecărei şedinţe, Lin petrecea câteva minute obişnuindu-se din nou cu aspectul lui.

Primele două dăţi când venise fusese sigură că domnul Motley suferise schimbări peste noapte, că fizionomia i se rearanja în timp ce nu-l vedea nimeni. Atunci se speriase de lucrarea pe care o avea de făcut. Se întrebase isteric dacă trecea printr-o încercare din aceea despre care citeşti în cărţile cu poveşti, dacă fusese pedepsită pentru vreun păcat şi fusese obligată să surprindă imaginea îngheţată în timp a unui trup în continuă schimbare, prea speriată pentru a se revolta, luând-o în fiecare dimineaţă de la început.

Dar nu trecuse mult până învăţase să impună ordine în haos. I se părea absurd de prozaic să numere cioburile ascuţite de chitină care se iţeau din pielea de pachiderm, ca să se asigure că nu uita vreunul

în sculptura ei. Se simţea aproape vulgar, ca şi cum forma lui anarhică ar fi putut sfida numărătoarea. Şi cu toate acestea, din clipa în care începuse să-l privească cu aceşti ochi, sculptura prinsese formă.

Lin stătea şi-l privea, mutând focalizarea de pe un ochi pe altul, concentrată, cântărind agregatul reprezentat de domnul Motley prin filtre sensibil diferite între ele. Aducea cu ea tuburi de pastă organică albă pe care să o metabolizeze pentru lucrare. Mânca deja câteva înainte să ajungă şi, în timp ce îl cântărea din ochi, mai mesteca iute alte câteva, fără să ia în seamă gustul fad, neplăcut, stocând totul în pântecele capului ei de cărăbuş care se umfla vizibil.

Se întorcea şi trecea la treabă, lua modelul piciorului cu trei gheare de reptilă al domnului Motley şi îl fixa pe un suport scund. Apoi se întorcea cu spatele şi îngenunchea, privind spre subiectul ei, deschizându-şi căpăcelul chitinos care îi proteja glanda şi ţuguindu-şi buzele din spatele capului ca să depună o nouă tuşă de substanţă.

La început, Lin scuipa puţină enzimă pentru a înmuia materialul uscat, transformându-i suprafaţa într-un mucus gros. Apoi se concentra puternic asupra piciorului la care lucra, reprezentându-şi mental ceea ce vedea; începea să stoarcă uşor pasta groasă din glandă, dilatând şi contractând sfincterul, dându-i formă.

Sideful opalescent al scuipatului de khepri arăta bine. În anumite locuri însă nuanţele cărnii domnului Motley erau prea spectaculoase pentru a nu fi reprezentate. Lin arunca o privire şi lua o mână de bobiţe de culoare din paleta aranjată dinaintea ei. Le cântărea în combinaţii subtile şi le mânca iute, un coctail savant de bobiţe roşii, albastre, galbene şi negre.

Sucul colorat avea să treacă prin intestinele insectoide şi să se combine în sacul toracic, iar în patru-cinci minute avea să scoată culoarea amestecată în compoziţia scuipatului. Avea să mânjească cu pasta aceea anumite locuri, pătând cu tonuri uimitoare ce se coagulau şi se adăugau repede formei.

Abia la sfârşitul orelor de muncă, balonată şi epuizată, cu gura plină de acid de bobiţă şi de gustul de cretă al pastei, Lin putea să se întoarcă şi să-şi privească opera. Acesta era meşteşugul artiştilor glandulari, să lucreze pe nevăzute.

Primul dintre picioarele domnului Motley începe să prindă formă, hotărî ea cu oarecare mândrie.

Norii abia vizibili prin luminator se topeau şi se recombinau în altă parte a cerului. Aerul din mansardă era, prin comparaţie, foarte liniştit. Praful plutea nemişcat. Domnul Motley stătea înţepenit în lumină.

Se pricepea de minune să stea nemişcat, atât timp cât una dintre guri putea să-şi turuie monologul. Astăzi se hotărâse să vorbească cu Lin despre droguri.

— Care e otrava ta predilectă, Lin? Shazbah-ul? Cornul nu are niciun efect asupra unui khepri, aşa că îl scoatem din discuţie… Cred că artiştii au o relaţie ambivalentă cu drogurile. Adică, scopul principal este să eliberezi monstrul lăuntric, nu-i aşa? Sau îngerul, oricare dintre cele două. Să deschizi uşi pe care le credeai blocate. Dar dacă faci asta cu ajutorul drogurilor, nu înseamnă că trădezi arta? Arta depinde de comunicare, nu? Deci dacă te bazezi pe droguri, indiferent de ce mi-ar spune filfizonii din discoteci, este o experienţă intrinsec individualizată, şi poate că deschizi uşa, dar mai eşti în stare să comunici despre ceea ce găseşti în cealaltă parte a ei? Apoi, pe de altă parte, dacă rămâi cu încăpăţânare de partea abstinenţilor, atunci poţi comunica cu ceilalţi, pentru că vorbeşti aceeaşi limbă… dar mai reuşeşti să deschizi uşa? Poate că singurul lucru care-ţi rămâne este să te uiţi pe gaura cheii. S-ar putea să ajungă…

Lin căută să vadă cu care gură vorbea. Era una mare, feminină, aproape de umăr. Se întrebă de ce vocea lui rămăsese neschimbată. Ar fi vrut să-i răspundă sau să-l facă să tacă. Nu reuşea să se concentreze, dar îşi dădea seama că reuşise să găsească cel mai bun compromis posibil.

— O mulţime de bani în droguri… fireşte că ştii asta. Ştii tu cât e în stare să plătească prietenul şi agentul tău Gazid Norocosul pentru plăcerea lui ilicită? Cinstit vorbind, ai rămâne uimită. Chiar întreabă-l. Piaţa pentru aceste substanţe este extraordinară. E loc destul pentru ca micii traficanţi să producă sume frumuşele.

Lin simţi că domnul Motley o ia peste picior. La fiecare conversaţie pe care o avusese cu ea aici îi dezvăluise câte un detaliu secret din lumea subterană a Noului Crobuzon, târând-o în ceva ce voia să evite. *Nu sunt decât un vizitator,* gesticulă ea frenetic. *Nu-mi face descrieri detaliate! Mai iau din când în când câte o doză de shazbah, poate câte o priză de quinner, dar atât. Nu cunosc reţeaua de distribuţie şi nici nu vreau!*

— Tanti Francine are un fel de monopol în Cotul Mic. Se întinde şi mai mult prin agenţi, tocmai până în Mahalaua Neamului. O ştii? Una de-a voastră. O femeie de afaceri impresionantă. O să trebuiască să ajung cu ea la o înţelegere. Altfel o să iasă urât, zâmbi domnul Motley din mai multe guri. Dar să-ţi zic ceva, adăugă el în şoaptă. Foarte curând o să aduc o marfă care ar trebui să-mi schimbe dramatic reţeaua de distribuţie. S-ar putea să am şi eu un fel de monopol…

Am să mă duc la Isaac în seara asta, hotărî nervoasă Lin. *Am să-l scot la cină, undeva prin Câmpul Poftei, unde să-mi pot atinge degetele de la picioare cu ale lui.*

Premiul anual *Shintacost* se apropia cu iuţeală, la sfârşitul lui meluarie, şi trebuia să găsească un motiv plauzibil pe care să i-l invoce ca să-şi justifice neparticiparea. Nu câştigase niciodată – juriul,

gândea ea trufaş, nu înţelegea arta glandulară – dar, alături de prietenii ei artişti, se înscrisese la fiecare concurs în ultimii şapte ani. Devenise un ritual. Luau o cină festivă în ziua anunţării premiilor şi trimiteau pe cineva să facă rost de un exemplar din *Gazeta Poftei*, care sponsoriza concursul, ca să vadă cine câştigase. Apoi, ameţiţi de băutură, aveau să-i acuze pe organizatori că sunt nişte bufoni fără gusturi.

Isaac ar fi fost surprins dacă ea nu ar mai fi participat. Lin hotărî să strecoare ideea unei lucrări monumentale încă neterminate ca să o lase în pace câtăva vreme.

Fireşte, reflectă ea, *dacă treaba lui cu garuda mai durează, nici măcar nu o să-şi dea seama că nu m-am înscris.*

Gândurile ei aveau o notă de tristeţe. Nu era corectă. Şi avea acelaşi tip de obsesie: îi era foarte greu acum să-şi scoată din minte silueta monstruoasă a domnului Motley. Partea proastă era că obsesiile lor apăruseră în acelaşi timp. Lucrarea aceasta o acapara cu totul. Voia să se întoarcă acasă în fiecare seară la o salată de fructe proaspătă, bilete de teatru şi sex.

În loc de asta, el scria cu aviditate în atelierul lui, iar ea ajungea acasă, noapte de noapte, la un pat gol din Fundătura Aspicului. Se întâlneau o dată sau de două ori pe săptămână, pentru o cină şi un somn adânc, lipsit de romantism.

Lin ridică privirea observând că umbrele se mişcaseră puţin de când urcase în mansardă. Îşi simţea mintea înceţoşată. Îşi spălă gura şi ochii şi antenele cu chelicerele ei delicate, în treceri iuţi. Mestecă ultimul pumn de bobiţe de culoare pe care mai avea chef să-l prelucreze în acea zi. Acreala bobiţelor albastre era temperată de dulceaţa bobiţelor roz. Amesteca grijulie, adăugând câte o bobiţă perlată necoaptă sau una galbenă aproape fermentată. Ştia exact gustul pe care îl căuta: amăreala dezgustătoare a culorii somonului jupuit, culoarea musculaturii pulpei domnului Motley.

Înghiţi şi stoarse sucul până ce ieşi în compoziţia scuipatului. Era puţin prea lichid: căzu cu stropi. Lin coloră fibrele muşchiului în pete şi tuşe la inspiraţie de moment.

Când ultimul scuipat se întări, Lin se opri. Simţi un fir de mucus lipicios întinzându-se şi pocnind atunci când îndepărtă capul de modelul pe jumătate terminat al piciorului. Se aplecă într-o parte şi se încordă, împingând din glandă pasta rămasă. Pântecele striat al capului ei de insectă reveni la forma obişnuită. Un bulgăre mare de scuipat khepri căzu la podea. Lin ţuguie glanda şi o curăţă cu picioarele din spate, apoi închise căpăcelul protector de sub aripi.

Se ridică şi se întinse. Discursul amiabil, rece, primejdios al domnului Motley se opri brusc. Nu-şi dăduse seama că Lin terminase.

— Atât de curând, domnişoară Lin? strigă el cu o dezamăgire

teatrală.

Îmi pierd tuşa dacă nu am grijă, gesticulă ea încet. *Lucrul mă solicită mult. Trebuie să mă opresc.*

— Fireşte, spuse domnul Motley. Şi cum merge capodopera?

Se întoarseră amândoi să privească.

Lin era mulţumită să vadă că improvizaţia ei de la sfârşit crease un efect viu, sugestiv. Nu era o copie perfectă după natură, dar niciuna dintre lucrările ei nu era: muşchiul domnului Motley părea să fi fost aruncat violent peste osul piciorului. O analogie chiar apropiată de adevăr.

Culorile translucide trasau pârâiaşe inegale până la albul care lucea ca interiorul unei scoici. Straturile de muşchi şi ţesuturi se târau unul peste altul. Ţesătura cărnii cu texturi multiple părea vie. Domnul Motley dădu din cap aprobator.

— Ştii, aruncă el în şoaptă, pentru că ador momentele grandioase, aş fi vrut să găsesc o cale să nu văd lucrarea decât la sfârşit de tot. E foarte bine până aici. *Foarte* bine. Dar nu e bine să apreciezi o treabă înainte de a fi gata. Poate genera automulţumire... sau să descurajeze. Aşa că nu trebuie să te nelinişteşti, domnişoară Lin, dacă aceasta e ultima părere pe care am s-o mai spun, bună sau rea, despre lucrare până la sfârşit. Ne-am înţeles?

Lin făcu semn din cap. Nu reuşea să-şi ia ochii de la creaţia ei. Mângâie uşor suprafaţa netedă a modelului încă umed. Degetele îi explorară tranziţia de la blană la solzi şi piele de sub genunchiul domnului Motley. Privi în jos spre original. Ridică privirea spre cap. El îi întoarse privirea cu o căutătură de tigru.

Ce... ce ai fost la început? gesticulă ea.

El oftă.

— Mă întrebam când ai să pui problema asta. Speram să n-o faci, dar ştiam că n-ai să rezişti. *Mă întreb dacă ne înţelegem unul pe altul cât de cât*, şuieră el pe un ton brusc răutăcios.

Lin bătu în retragere.

— Era atât de... previzibil. Tot nu reuşeşti să mă vezi cum trebuie. Chiar deloc. E o minune că reuşeşti să creezi asemenea artă. Încă te mai uiţi la *asta,* făcu el arătând spre propriul trup cu o labă de maimuţă, ca la o chestie patologică. Încă mai eşti interesată de ceea ce *a fost* la început şi unde s-a *greşit. Aici nu e vorba de greşeală sau absenţă sau mutaţie: e vorba de imagine şi esenţă...,* tună el.

Domnul Motley se mai potoli şi-şi coborî multele braţe.

— Aici e un întreg.

Ea dădu din cap în semn că a înţeles, prea obosită pentru a se mai intimida.

— Poate sunt prea aspru cu tine, spuse gânditor domnul Motley. Adică... lucrarea din faţa noastră arată clar că ai prins momentul

tranziţiei, chiar dacă întrebarea ta sugerează contrariul… Deci poate că acel moment este *în tine.* O parte din tine înţelege fără ajutorul vorbelor, chiar dacă raţiunea ta superioară formulează întrebări imposibil de răspuns.

O privi triumfător.

— Şi tu eşti o troglodită, domnişoară Lin! Arta dumitale se desfăşoară la graniţa nelămurită dintre înţelegere şi ignoranţă.

Bine, gesticulă ea în vreme ce-şi strângea lucrurile. *Cum vrei. Îmi pare rău că am întrebat.*

— Nici mie nu mi-a convenit, dar cred că mi-a trecut, replică el.

Lin închise cutia de lemn peste paleta de culori şi bobiţele de culoare rămase (avea nevoie de mai multe, remarcă ea) şi tuburile cu pastă. Domnul Motley continua să bâiguie chestii filosofice, să-şi expună propria teorie a troglodiţilor. Lin nu mai asculta. Îşi îndreptă antenele în altă parte, să simtă vibraţiile casei şi greutatea aerului pe fereastră.

Vreau să am cerul deasupra capului, gândi ea, *nu grămada asta veche de bârne, nici acoperişul ăsta fragil. Mă duc acasă. În plimbare. Prin Mlaştina Bursucului.*

Hotărârea ei era tot mai puternică pe măsură ce reflecta.

Am să mă opresc la atelier şi am să-l întreb cu nonşalanţă pe Isaac dacă nu vine cu mine şi am să-l fur pentru o noapte.

Domnul Motley continua să facă gălăgie.

Taci, taci, copil răsfăţat ce eşti, megaloman cu teorii de doi bani, gândi Lin.

Se întoarse să-i facă semn de rămas bun, dar gestul mai păstra doar o umbră de politeţe.

Capitolul Unsprezece

Un porumbel stătea crucificat pe biroul lui Isaac. Dădea din cap frenetic, dar în ciuda groazei nu reuşea să scoată decât un piuit patetic.

Aripile erau ţintuite în cuie bătute în spaţiile înguste dintre pene şi îndoite pentru a fixa vârful aripilor. Picioarele îi erau legate de partea de jos a crucii de lemn. Dedesubt era împrăştiat găinaţ alb-cenuşiu. Porumbelul se zbătea şi încerca fără rost să-şi elibereze aripile.

Isaac stătea aplecat peste el cu o lupă şi cu un creion lung.

— Opreşte-te, jivină, mormăi el şi înţepă umărul păsării cu vârful creionului.

Urmări prin lupă minusculele scuturături care cuprindeau muşchii şi oscioarele. Luă notiţe pe hârtia de dedesubt fără să se uite.

— Hei!

Isaac căută din priviri de unde strigase Lublamai şi se îndepărtă de birou. Se apropie de balustradă şi privi în jos.

— Ce-i?

Lublamai şi David stăteau alături la parter, cu braţele încrucişate. Păreau doi corişti cu pieptul umflat, gata să înceapă să cânte. Erau încruntaţi. Preţ de câteva secunde nimeni nu spuse nimic.

— Uite ce-i, începu Lublamai cu voce aspră. Isaac... Ne-am înţeles de la început că în locul ăsta putem să facem ce cercetări vrem, fără să ne punem întrebări, să ne sprijinim unul pe altul, chestii din astea... nu?

Isaac oftă şi se frecă la ochi.

— Pentru Dumnezeu, băieţi, hai să lăsăm joaca, mormăi el. Nu trebuie să-mi spuneţi că am trecut prin greutăţi, ştiu că sunteţi supăraţi şi nu vă fac nicio vină...

— Pute, spuse David fără ocolişuri. Şi toată ziua e un vacarm neîntrerupt.

În timp ce Lublamai vorbea, robotul vechi se apropie din spate pe roţi. Se opri şi îşi roti capul ca să-i prindă în vizor pe cei doi. Ezită o clipă, apoi îşi plie braţele butucănoase de metal într-o imitaţie proastă a poziţiei lor îmbufnate. Isaac arătă spre el.

— Uite, uite, chestia aia a luat-o razna! Are un virus! Dacă nu-l aruncaţi la gunoi o să devină independent; o să purtaţi discuţii existenţiale cu aspiratorul înainte să se sfârşească anul!

— Isaac, nu schimba subiectul, făcu iritat David, aruncând o privire peste umăr şi îmbrâncind maşinăria care căzu la pământ. Cu toţii o luăm puţin razna când apar lucruri care nu ne convin, dar asta e prea mult.

— Bine! ridică Isaac mâinile în sus, privind în jur. Cred că am subestimat capacităţile lui Lemuel, recunoscu el cu mâhnire.

Pe toţi pereţii depozitului şi de-a lungul întregii platforme erau stivuite cuşti cu vietăţi care zburătăceau şi ţipau. Depozitul era plin de zgomote de aripi, de găinaţ şi de croncănituri. Porumbei şi vrăbii şi grauri îşi arătau spaima prin piuituri care, oricât de slabe ar fi fost în parte, se adunau într-un cor masiv. Papagali şi canari punctau vaietul păsărilor cu semne de exclamare care-l făceau pe Isaac să tresară. Gâşte şi pui de găină şi raţe dădeau un aer rustic acelei cacofonii. Aspide cu chip îngheţat planau prin spaţiul îngust al cuştilor, lovind pereţii de plasă cu trupurile lor de şopârlă. Îşi lingeau rănile cu limbile lor de leu şi scoteau răgete minuscule, ca nişte şoricei înfuriaţi. Containere uriaşe de sticlă zumzăiau pline cu muşte şi albine şi viespi, efemeride şi fluturi şi cărăbuşi. Lilieci băteau din aripi cu capul în jos şi-l priveau pe Isaac cu ochi aprinşi. Şerpi-libelulă îşi scuturau aripile lungi elegante şi şuierau zgomotos.

Podeaua cuştilor nu fusese curăţată şi mirosul acru de găinaţ devenise foarte puternic. Sinceritate, bursucul, se legăna în sus şi-n jos prin depozit, scuturându-şi capul dungat. David văzu direcţia în care privea Isaac.

— Da, strigă el. Vezi? Până şi pe el îl deranjează duhoarea.

— Băieţi, spuse Isaac, apreciez stoicismul vostru, pe bune. Trebuie să ne suportăm unul pe altul, nu? Lub, îţi mai aduci aminte când făceai experienţele acelea referitoare la sonar şi aduseseşi pe unul care a bătut o tobă uriaşă preţ de două zile?

— Isaac, a trecut aproape o săptămână! Cât o să mai dureze? Care e programul? Cel puţin curăţă-le mizeria!

Isaac privi în jos spre chipurile lor iritate. Erau foarte supăraţi. Se gândi repede la un compromis.

— Bine, uite, spuse el până la urmă, fac curăţenie la noapte, promit. Şi am să muncesc până am să cad jos… Ştiu! Am să le iau mai întâi pe cele mai zgomotoase. Am să încerc să scap de ele în… două săptămâni? termină el jalnic. David şi Lublamai se revoltară, dar Isaac le întrerupse strigătele. Am să plătesc în plus la chirie luna viitoare! Aşa-i mai bine?

Înjurăturile se opriră pe loc. Cei doi oameni îl priviră fix, cântărind. Erau tovarăşi de cercetare, renegaţi din Mlaştina Bursucului, erau prieteni; dar existenţa lor era precară şi nu prea aveau loc de sentimentalisme atunci când venea vorba de bani. Ştiind asta, Isaac încerca să-i împiedice să fie tentaţi să-şi găsească alt spaţiu. Nu şi-ar fi putut permite să plătească singur chiria.

— Care e suma de care vorbim? întrebă David.

Isaac cântări.

— Încă două guinee?

David şi Lublamai se uitară unul la altul. Era o ofertă generoasă.

— Şi, făcu în treacăt Isaac, dacă tot veni vorba, aş aprecia o mână de ajutor. Nu ştiu ce să fac cu unele dintre aceste… subiecte ştiinţifice. Nu te-ai ocupat de nişte teorii ornitologice cândva, David?

— Nu, răspunse sec David. Am fost asistentul cuiva care se ocupa de asta. Plictiseală mare. Şi nu mai fi atât de previzibil, ’Zaac. N-o să mă deranjeze mai puţin jivinele tale pestilenţiale dacă mă introduci în proiectele tale…, râse el amuzat sincer. Ai luat lecţii de Teorie Empatică sau ce?

Dar în ciuda discursului batjocoritor, David urcă scările, urmat de Lublamai.

Se opri când ajunse sus şi făcu privirea roată peste toate vietăţile captive.

— La naiba, Isaac, şopti el încruntat. Cât te-a costat marfa asta?

— Încă nu m-am socotit cu Lemuel, spuse Isaac sec. Dar noul meu şef o să aibă grijă.

Lublamai îl ajunse din urmă pe David. Arătă spre o colecţie de cuşti din colţul îndepărtat al pasarelei.

— Ce-i acolo?

— Acolo ţin chestiile exotice. Aspide, lasifluturi…

— Ai un lasifluture? exclamă Lublamai.

Isaac dădu din cap şi rânji.

— Nu am avut inima să supun la experimente vietatea aceea frumoasă, spuse el.

— Pot să-l văd?

— Sigur, Lub. E acolo, în spatele cuştii cu lilieci.

Lublamai porni tropăind spre locul indicat, sub privirea aspră a lui David.

— Şi unde e problema ornitologică în care te-ai încurcat? întrebă el frecându-şi mâinile.

— Pe birou, arătă Isaac spre porumbelul nenorocit. Cum să-l fac să se oprească din zbatere. La început mă interesa aşa, pentru că-i puteam vedea musculatura în acţiune, dar acum vreau să-i mişc aripile cu mâna mea.

David îl privi ca pe un retardat.

— Omoară-l.

Isaac ridică din umeri.

— Am încercat. Nu moare.

— Of, pentru Dumnezeu... râse exasperat David şi porni cu paşi mari spre birou, unde răsuci gâtul porumbelului.

Isaac tresări şi ridică mâinile.

— Nu sunt destul de îndemânatic pentru chestii din astea. Sunt prea sensibil, declară el.

— Da, sigur, acceptă David cu scepticism. La ce lucrezi?

Isaac deveni brusc entuziast.

— Ei bine..., făcu el apropiindu-se de birou. Am avut ghinion cu localnicii garuda. Am auzit zvonuri despre vreo doi care locuiesc pe Movila Sfântului GurăMultă şi în Cartierul Sirian şi le-am trimis vorbă că sunt dispus să-i plătesc bine pentru câteva ore de studiu şi nişte heliotipii. N-am primit niciun răspuns. Am pus şi nişte afişe la universitate, cerând studenţilor garuda să treacă pe aici, dar sursele mele mi-au spus că nu s-a primit niciun garuda anul acesta.

— Garuda nu sunt chiar... adepţi ai gândirii abstracte.

David imită vocea sforăitoare a vorbitorului din sinistrul partid al *Celor Trei Pene* care organizase o adunare dezastruoasă în Mlaştina Bursucului cu un an în urmă. Isaac, David şi Derkhan merseseră să tulbure adunarea, huiduind şi aruncând cu portocale stricate în omul de pe scenă spre deliciul demonstranţilor xenieni de afară. Isaac pufni în râs la amintirea acelor zile.

— Absolut. Oricum, pentru moment nu pot lucra cu un garuda adevărat, aşa că cercetez diferite mecanisme de zbor, după cum vezi împrejur. Uimitoare varietate.

Isaac răsfoi prin teancul de notiţe, ridicând diagrame de aripi pentru cintezoi şi albăstrele. Dezlegă porumbelul mort şi trasă delicat

mişcarea arcuită a aripilor lui. Arătă fără cuvinte pereţii acoperiţi cu diagrame frumos desenate. Secţiuni mărite ale articulaţiilor umărului, reprezentări de forţe, studii frumoase de modele de pene. Şi aici erau heliotipii cu dirijabile, cu săgeţi şi semne de întrebare mâzgălite cu cerneală neagră. Erau şi schiţe sugestive de maşini de luptă şi imagini mărite de aripi de viespe, fiecare etichetată cu grijă. David trecu privirea peste ore şi ore de muncă, peste studiile comparative ale mecanismelor de zbor.

— Clientul meu n-o să ridice nicio pretenţie faţă de modelul aripii, atât timp cât se va putea ridica în aer.

David şi Lublamai aflaseră despre Yagharek. Isaac le ceruse să păstreze secretul. Avea încredere în ei. Le spusese asta în caz că Yagharek l-ar fi vizitat când ei s-ar mai fi aflat în laborator, deşi până acum garuda reuşise să-i evite.

— Te-ai gândit să-i pui pur şi simplu aripile înapoi? întrebă David. Să-l Refaci?

— Fireşte, asta e linia principală a cercetărilor mele, dar apar două probleme. Ce aripi să folosesc? Trebuie să le construiesc. Apoi, cunoşti tu vreun Refăcător gata să lucreze în secret? Cel mai bun bio-taumaturg pe care îl cunosc este nesuferitul de Vermishank. Am să merg la el dacă o să fiu obligat, dar trebuie să fiu al naibii de disperat ca să fac asta… Aşa că pentru moment mă ocup cu partea preliminară, încerc să găsesc forma şi mărimea şi sursa de energie necesare ca să-l susţină. Dacă am să urmez calea asta până la urmă.

— Dar le ce altceva te mai gândeşti? Psiho-taumaturgie?

— Păi, tu ştii că favorita mea era TCU[2]… rânji Isaac şi ridică din umeri autocritic. Am sentimentul că e prea compromis pentru a putea suporta o Refacere, chiar dacă descopăr aripile potrivite. Mă gândeam să combin două câmpuri energetice diferite… La naiba, David, nu ştiu. Am o sământă de idee…, făcu el arătând spre schiţa triunghiului.

— Isaac? strigă Lublamai, acoperind ţipetele şi piuiturile.

Isaac şi David întoarseră privirile spre el. Trecuse de cuşca lasifluturelui şi de perechea de papagali aurii. Arăta acum spre un rând de cutii mici.

— A, acolo e creşa, strigă Isaac cu un zâmbet, apoi se îndreptă spre Lublamai, trăgându-l pe David după el. Mi s-a părut interesant să urmăresc trecerea de la o fiinţă incapabilă de zbor la una zburătoare, aşa că am făcut rost de pui, larve şi ouă.

Se opri în dreptul colecţiei. Lublamai se uită printr-o ferestruică la un cuib cu ouă albastre.

— Nu ştiu ce specie sunt, recunoscu Isaac. Sper să fie nişte păsări drăguţe.

---

[2] Teoria Câmpurilor Unificate *(n.t.)*.

Cutia era aşezată peste altele la fel, având fiecare câte un cuib cu câteva ouă. Unele erau uimitor colorate, unele erau pur şi simplu gălbui. O ţeavă subţire spirala prin spatele cutiilor şi dispărea peste balustradă spre boilerul de jos. Isaac o atinse uşor cu piciorul.

— Cred că le place căldura… mormăi el. Nu ştiu sigur…

Lublamai se aplecă să arunce o privire într-un container de sticlă.

— Hopa, făcu el. Parcă aş avea din nou zece ani! Îţi dau şase bile pentru astea.

Pe fundul containerului se foiau nişte omizi verzi. Mestecau sistematic, cu voracitate, frunzele aruncate în jurul lor. Verdeaţa colcăia de trupurile lor mici.

— Da, e destul de interesant. Acuşi o să se transforme în coconi şi cred că o să le desfac în diferite stadii ca să văd cum se metamorfozează.

— Viaţa de asistent de laborator este crudă, nu? murmură Lublamai cu capul vârât în container. Ce alte larve dezgustătoare mai ai pe-aici?

— Nişte viermi. Uşor de hrănit. Cred că de la ei vine mirosul care-l deranjează pe Sinceritate, râse Isaac. Alte câteva omizi care promit să se transforme în fluturi şi molii, nişte chestii acvatice agresive despre care mi s-a spus că se vor transforma în muşte-de-damasc sau ceva de genul ăsta…, arătă Isaac spre un container plin cu apă murdară, aşezat mai în spate.

— Apoi, continuă el mergând spre o cutie anume, mai am ceva foarte special…

Îşi întări spusele cu un gest sigur din degetul mare.

David şi Lublamai se adunară în jurul cutiei, privind cu gurile căscate.

— Vai, dar e splendid… şopti David după un timp.

— Ce-i asta? şopti Lublamai.

Isaac privi peste capetele lor către omida lui favorită.

— Ca să fiu cinstit, prieteni, habar n-am. Nu ştiu decât că e mare, drăguţă şi nu prea fericită.

Omida îşi clătina capul orbeşte. Îşi muta trupul masiv cu mişcări de melc în jurul cuştii de plasă. Avea cel puţin zece centimetri lungime şi vreo doi grosime, stropită parcă la întâmplare în culori vii. Peri ţepoşi îi ieşeau de pe spate. Împărţea cuşca cu nişte frunze de salată, bucăţele de carne, felii de fructe şi talaş de hârtie.

— Vezi, am încercat să o hrănesc cu de toate. Am pus tot felul de ierburi, dar nu vrea nimic. Aşa că am încercat cu peşte, fructe, prăjituri, pâine, carne, hârtie, lipici, bumbac, mătase… preferă să rămână flămândă şi să se uite la mine acuzator.

Isaac se aplecă, strecurându-şi capul între al lui David şi Lublamai.

— Se vede că vrea să mănânce. Devine tot mai palidă, ceea ce mă îngrijorează, atât din punct de vedere estetic, cât şi fiziologic. Nu mai

ştiu ce să fac. Cred că frumuseţea asta o stea acolo şi-o să moară.

Isaac îşi trase nasul cu resemnare.

— De unde o ai? întrebă David.

— Ştii cum merge treaba asta, făcu Isaac. O am de la un tip care o are de la altcineva care a căpătat-o de la o femeie şi tot aşa… De unde să ştiu?

— Cred că n-ai de gând să o diseci?

— Doamne fereşte! Dacă trăieşte destul ca să intre în faza de cocon, ceea ce mă îndoiesc, sunt foarte interesat de creatura care o să iasă. S-ar putea chiar să o donez la Muzeul de Ştiinţă. Mă cunoşti doar, ce nu fac eu pentru public… Oricum, fiinţa asta nu mă ajută prea mult la cercetare. Nici nu poate să mănânce, darmite să se metamorfozeze sau să zboare. Aşa că tot ce vezi în jurul tău – făcu el un gest cuprinzător cu mâna – e pentru studiu de zbor. Dar micuţa asta – arătă el spre omidă – e pentru studiu social.

Isaac aruncă un zâmbet larg.

* * *

Jos se auzi un scârţâit. Se deschisese uşa. Cei trei bărbaţi se aplecară mult peste balustradă şi priviră în jos, aşteptându-se să-l vadă pe Yagharek garuda, cu aripile lui false ascunse sub manta.

Lin ridică privirile spre ei.

David şi Lublamai fură cuprinşi de confuzie. Erau jenaţi de strigătul brusc iritat al lui Isaac în chip de bun venit. Îşi căutară altceva la care să se uite.

Isaac se grăbi să coboare.

— Lin, bubui el. Ce bine să te văd.

Când ajunse jos, vorbi mai încet.

— Draga mea, ce faci aici? Am crezut că o să ne vedem mai la sfârşitul săptămânii.

Îi văzu antenele tremurând supărate, încercând să-şi ascundă iritarea. Era limpede că Lub şi David înţeleseseră ce se întâmpla – îl cunoşteau de prea multă vreme: era convins că apropourile şi remarcile referitoare la viaţa lui de cuplu îi făcuseră să ghicească aproape tot adevărul. Dar aici nu era Câmpul Poftei. Erau prea aproape de casă. Putea fi văzut.

Dar Lin părea foarte tristă.

Uite, gesticulă ea rapid, *vreau să vii cu mine acasă, nu mă refuza. Mi-e dor de tine. Obosită. Treabă grea. Scuze că am venit aici. Trebuia să te văd.*

Isaac simţi mânie amestecată cu afecţiune. *Se creează un precedent primejdios*, gândi el. *La dracu!*

— Stai puţin, şopti el. Dă-mi un minut.

Alergă pe scări.

— Lub, David, am uitat că trebuia să ies cu nişte prieteni în seara

asta, aşa că au trimis pe cineva să mă aducă. Promit solemn că am să-mi fac treaba mâine. Pe onoarea mea. Toate vietăţile sunt hrănite, nu mai trebuie făcut nimic…

Aruncă o privire scurtă împrejur. Se forţă să-i privească în ochi.

— Da, sigur, spuse David. Distracţie plăcută.

Lublamai îi făcu a lehamite din mână.

— Bine, spuse greoi Isaac. Dacă Yagharek vine pe-aici…

Descoperi că de fapt nu avea nimic să le spună. Luă un carneţel de pe birou şi sări pe scări fără să privească în urmă. Lublamai şi David nici nu se uitară la el.

O luă pe Lin ca un vârtej, târând-o pe uşă înainte să i se poată opune. Abia când ieşiră din depozit, când o privi în ochi, nervozitatea îi dispăru aproape complet.

Isaac ezită o clipă, apoi o luă de braţ. Îi strecură carneţelul în geantă.

— Noaptea asta o să fie numai a noastră, şopti el.

Ea dădu din cap şi-şi sprijini trupul de al lui, prinzându-l de după mijloc.

Apoi se depărtară unul de celălalt, de teamă să nu fie văzuţi. Se îndreptară la pas spre Staţia Şireteniei, în ritmul îndrăgostiţilor, la un braţ distanţă unul de altul.

Capitolul Doisprezece

Dacă un ucigaş ar bântui prin Colina Drapelului sau prin Malul Molimei, ar pierde miliţia timp şi resurse ca să-l găsească? Cum să nu! Căutarea lui Jack Juma-de-Rugăciune o dovedeşte din plin! Dar când Ucigaşul Orbilor loveşte în Cotul Pâclei nu se întâmplă nimic! O altă victimă cu ochii scoşi a fost pescuită din Catran săptămâna trecută – a cincea victimă – şi niciun cuvânt din partea gorilelor albastre din Ţepuşă. Vă spunem: *este o lege pentru cei bogaţi şi una pentru cei săraci!*

* * *

Prin Noul Crobuzon apar afişe cerând *votul tău* – pentru norocoşii care au câştigat acest drept! *Soarele Mare,* partidul lui Rudgutter, se umflă în pene, *În Sfârşit Putem Vedea* umblă cu zvonuri, *Tendinţa Diversităţii* îi minte pe xenienii oprimaţi, iar scursurile din *Cele Trei Condeie* îşi împrăştie otrava. Cu aceste echipe jalnice, *Agitatorul Renegat* cere tuturor „câştigătorilor” de voturi să boicoteze alegerile! Faceţi un partid al celor de jos şi denunţaţi Loteria Sufragiilor! Vă spunem: *votaţi pentru toată lumea, votaţi pentru schimbare!*

* * *

Sindicatele vodyanoilor din Kelltree se gândesc la grevă după reducerea drastică a salariilor de către autorităţile portuare. Lipsită de graţie, Ghilda Portuară Umană s-a dezis de acţiunile lor. Vă spunem: *toate rasele, uniţi-vă împotriva patronilor!*

* * *

Derkhan ridică privirea din revistă când o pereche intră în vagon. Cu un aer plictisit şi nepăsător, împături exemplarul din *Agitatorul Renegat* şi-l strecură în geantă.

Stătea chiar la capătul vagonului, cu spatele la direcţia de mers, aşa că-i putea privi pe cei câţiva călători fără să pară că-i spionează. Cei doi tineri care urcaseră se balansară atunci când trenul plecă din Nodul Sedim şi îşi căutară iute un loc. Erau îmbrăcaţi simplu dar bine, ceea ce îi deosebea de majoritatea celor care călătoreau spre Mocirla Câinelui. Derkhan ghici că sunt misionari Verulini, studenţi de la universitatea de mai sus din Dumbravă, coborând pioşi şi cucernici în adâncimile Mocirlei Câinelui pentru a alina sufletele săracilor. Pufni către ei în gând, apoi scoase o oglinjoară.

Pândind cu coada ochiului să nu fie văzută, Derkhan îşi studie figura, îşi aranjă peruca albă şi îşi pipăi cicatricea falsă ca să vadă dacă ţine. Era îmbrăcată cu măiestrie. Hainele îi erau murdare şi rupte, ca să nu lase de bănuit că ar avea vreun ban asupra ei şi pentru a nu atrage atenţia localnicilor, dar nici prea jegoase, ca să nu atragă oprobiul celor din Corbul, de unde îşi începuse călătoria.

Ţinea carnetul de notiţe în poală. Petrecuse ceva timp cu însemnările pentru Premiul Shintacost. Prima rundă avea loc spre sfârşitul lunii şi se gândea la un articol pentru *Farul* despre ce văzuse până acum şi ce ar mai fi vrut să vadă. Intenţiona să-l scrie vesel, dar cu atingeri foarte serioase la adresa politicii juriului.

Privi începutul articolului şi oftă. *Nu e timpul potrivit pentru asta,* gândi ea.

Derkhan privi pe fereastra din stânga ei peste oraş. Pe ramura aceea a Liniei de Dreapta, între Dumbravă şi zona industrială din sud-estul Noului Crobuzon, trenurile treceau cam pe la jumătatea înălţimii oraşului. Masa acoperişurilor era străpunsă de turnurile miliţiei în Mlaştina Bursucului şi Insula Despicăturii, şi mai departe în Dealul Muştei şi Sheck. Linia de Sud trecea dincolo de Marele Catran.

Coastele albite trecură pe lângă şine, înălţându-se peste vagon. Fumul se adună până ce trenul părea că pluteşte pe un val de ceaţă. Zgomotul industrial creştea în intensitate. Trenul trecu printre pâlcuri de coşuri de fum uriaşe, ca nişte trunchiuri de copaci morţi, în drumul lui spre Sunter. Pârloaga Ecoului era zona industrială sălbatică ce se întindea spre răsărit. *Undeva dedesubt şi spre sud,* îşi dădu seama Derkhan, *se adună un grup de vodyanoi. Mult noroc, tovarăşi.*

Forţa centrifugă o împinse spre vest o dată cu ieşirea trenului de pe Linia Kelltree şi răsucirea lui spre est, accelerând să sară peste râu.

Prinseră să se vadă catargele înalte ale navelor din Kelltree, legănându-se uşor pe apă. Derkhan zări pânzele strânse, vâslele masive şi coşurile de fum ale şalupelor negustoreşti din Myrshock,

Shankell şi Gnur Kett. Apa fierbea de atâtea submersibile făcute din cochilii de melc uriaşe. Derkhan întoarse capul să mai privească pe măsură ce trenul lua curba.

Vedea Marele Catran dincolo de acoperişurile din sud, lat şi neliniştit şi înţesat cu nave. Ca într-un străvechi ritual, vasele mari, vase străine de acele locuri, se opreau la un kilometru mai în aval de confluenţa Molimei cu Catranul. Se adunau dincolo de Insula Despicăturii, la docuri. Pe o distanţă de vreo doi kilometri, malul nordic al Marelui Catran era plin de macarale încărcând şi descărcând fără încetare, aplecându-se ca nişte păsări uriaşe ce se hrăneau. Roiuri de barje şi remorchere duceau mărfurile transferate în amonte, în Cotul Pâclei şi Cotul Mare şi spre uzinele jegoase din Cartierul Pârâului; trăgeau containere pe canalele Noului Crobuzon ce legau râul de făbricuţe şi ateliere, căutându-şi drumul prin labirint ca nişte şoareci de laborator.

Malul de lut din Kelltree şi Pârloaga Ecoului era înţesat cu docuri şi dane, uriaşe fundături de apă care străpungeau coastele oraşului, legate de râu prin canale adânci, aglomerate cu nave.

Existase odată un proiect să se copieze în Cartierul Infam docurile din Kelltree. Derkhan văzuse ce mai rămăsese acolo. Trei albii masive pline cu mâl împuţit aducător de malarie, din care se iţeau pe jumătate epave şi grinzi răsucite.

Zgomotul şinelor de sub roţile de oţel se schimbă brusc atunci când locomotiva cu aburi intră pe structura masivă a Podului Orzului. Trenul se clătină puţin dintr-o parte în alta, încetinind pe şinele prost întreţinute, ca şi cum ar fi fost dezgustat de Mocirla Câinelui peste care trecea.

Câteva blocuri cenuşii se ridicau de pe străzi, cu betonul putred, ca nişte buruieni într-o hazna. Multe erau neterminate, cu bare de oţel ţâşnind din acoperişurile fantomatice, ruginind, sângerând din pricina ploii şi umezelii, pătând clădirile. Garguii se roteau deasupra monoliţilor ca nişte vulturi deasupra unor stârvuri, adăstând la etajele superioare şi murdărind acoperişurile caselor vecine cu găinaţ. De fiecare dată când Derkham trecea pe acolo, găsea peisajul mahalalei din Mocirla Câinelui modificat. Se săpau tunele ce duceau spre oraşul subteran, reţea de ruine şi canale şi catacombe pe sub Noul Crobuzon. Scările sprijinite de perete într-o zi erau bătute în cuie în ziua următoare, apoi întărite, devenind într-o săptămână trepte spre un nou etaj atârnat precar între două acoperişuri. Derkhan văzu lume stând, alergând sau încăierându-se pe terasele acoperişurilor.

Aştepă sfârşitul călătoriei atentă la mirosul Mocirlei ce pătrundea în vagon.

* * *

Ca de obicei, nu era nimeni să-i ia biletul la ieşirea din staţie. Dacă

nu s-ar fi temut atât de mult să nu fie prinsă fără bilet, chiar dacă şansele erau foarte mici, Derkhan nici nu şi-ar fi cumpărat vreodată. Lăsă biletul de călătorie pe tejghea şi coborî.

Uşile Staţiei Mocirla Câinelui erau întotdeauna deschise. Ruginiseră în poziţia asta şi iedera le ancorase de pereţi. Derkhan ieşi în duhoarea şi vacarmul din Strada Potăii Bătrâne. De zidurile mucegăite stăteau sprijinite tărăboanţe. Se găseau aici tot felul de mărfuri – unele de o calitate surprinzătoare. Derkhan se adânci în mahala. Era înconjurată de un concert neîntrerupt de strigăte, de reclame de negustori ce păreau mai mult strigăte de luptă. De cele mai multe ori se anunţau alimente.

— Ceapă! Cine cumpără ceapa mea frumoasă?

— Melci! Luaţi numai melci!

— Supă să te încălzeşti!

Alte bunuri şi servicii erau foarte vizibile la fiecare colţ de stradă.

Târfele stăteau adunate în grupuri mizerabile. Jerpelite, îmbrăcate în rochii furate de mătase stridentă, cu chipul vopsit cu alb şi stacojiu pentru a acoperi vânătăile, râdeau cu gura plină de dinţi stricaţi şi trăgeau pe nas shazbah amestecat cu funingine şi otravă de şoareci. Unele erau încă fetiţe ce se jucau cu păpuşi de hârtie şi cercuri de lemn, dar care se strâmbau lasciv şi scoteau limba de fiecare dată când trecea vreun bărbat pe lângă ele.

Trecătorii din Mocirla Câinelui făceau parte din rasa cea mai dispreţuită. Pentru cele mai decadente, inventive, obsesive, fetişizate corupţii şi perversiuni ale cărnii, cunoscătorii căutau în alta parte, în cartierele cu felinare roşii din Corbul sau Inima Scuipatului. În Mocirla Câinelui era la îndemână cea mai ieftină, mai rapidă şi mai simplă uşurare. Clienţii erau la fel de săraci şi murdari şi bolnavi ca şi târfele.

La intrările cluburilor din care erau aruncaţi afară beţivani în comă, Refăcuţii atrăgeau clienţi noi. Se legănau cu agresivitate pe copite sau picioare uriaşe, flexând gheare de metal. Aveau chipuri abătute, cu un aer defensiv. Nici nu mişcau privirea atunci când trecătorii îi necăjeau. Se lăsau chiar şi scuipaţi în faţă, pentru că nu voiau să-şi piardă slujba. Teama lor era justificată: la stânga lui Derkhan se deschidea o arcadă a viaductului căii ferate. Din întunericul de acolo venea un iz de rahat şi ulei, clinchete mecanice şi gemete umane ale Refăcuţilor care mureau de foame, de băutură şi de mizerie.

Câteva maşinării vechi, şubrede, se împiedicau pe stradă, ferindu-se neîndemânatic de pietrele şi bulgării de noroi pe care le aruncau haimanalele. Toţi pereţii erau acoperiţi cu graffiti. Poezii porcoase şi desene obscene se întovărăşeau cu sloganuri din *Agitatorul Renegat,* laolaltă cu rugăciuni speriate:

Vine Juma-de-Rugăciune!

Jos Loteria!

Catranul şi Molima picioarele deoparte las / Cine-o fi oare Codoşul Oraşului / Că acum cu sârg e Tras / De Sula Guvernului!

Nici zidurile bisericilor nu erau scutite. Călugării Verulini se adunau în grupuri nervoase şi ştergeau pornografiile apărute pe capelele lor.

În mulţime găseai şi xenieni. Unii erau hărţuiţi, mai ales cei câţiva khepri. Alţii râdeau, glumeau şi înjurau alături de vecinii lor. La un colţ, un cactus se certa de mama focului cu un vodyanoi, iar mulţimea, formată în majoritate din oameni, era împărţită în mod egal între ei.

Copii şuierau şi cerşeau de la Derkhan firfirici. Ea nu-i băgă în seamă, nici nu-şi trase geanta mai aproape ca să pozeze în victimă. Păşi apăsat, agresiv, spre inima mahalalei.

Pereţii din jurul ei se închiseră brusc deasupra capului, transformându-se în poduri şi încăperi improvizate. Aerul din umbra lor era umed şi puturos. În spatele lui Derkhan se auzi un vâjâit şi un gargui trecu acrobatic prin tunelul îngust, stârnind un curent de aer pe care-l simţi în ceafă, şi se ridică imediat spre cer, chiuind ca un nebun. Ea se împiedică şi se lipi de perete, alăturându-se corului de înjurături adresate garguiului.

Arhitectura pe lângă care trecea părea guvernată după alte reguli decât restul oraşului. Nimic nu era făcut cu scop funcţional. Mocirla Câinelui părea construită pentru alte raţiuni decât adăpostirea locuitorilor ei. Cărămida şi lemnul şi betonul o luaseră razna, crescând ca o tumoare.

Derkhan ajunse într-o fundătură cu pereţi de cărămidă şi privi împrejur. Un cal Refăcut stătea la capătul îndepărtat, cu picioarele din spate înlocuite cu nişte ciocane pneumatice enorme. În spatele lui, sprijinit de zid, se afla un căruţ. Oricare dintre trecătorii cu priviri plictisite putea fi un informator al miliţiei. Era un risc pe care trebuia să şi-l asume.

Ocoli căruciorul. Şase porci fuseseră descărcaţi de acolo într-un ţarc improvizat lângă perete. Doi oameni alergau hazliu după porcii din spaţiul strâmt. Porcii guiţau cu glas de copii. Din ţarc se deschidea la nivelul solului o fereastră de vreun metru înălţime. Derkhan aruncă o privire în gaura fetidă ce se deschidea în spatele ferestrei, adâncă de trei metri, abia luminată cu jeturi de gaz pâlpâitoare. Din vizuină se auzeau şuierăturile gazului ce lumina roşiatic. Siluete treceau încoace şi-ncolo, aplecate sub poveri ca nişte suflete turmentate în iad.

Derkhan trecu printr-un cadru fără uşă, apoi coborî o scară abruptă spre abatorul subteran.

* * *

Căldura primăverii era amplificată aici ca şi cum ar fi fost alimentată de o energie internă. Derkhan, transpirând, se strecură printre carcasele ce se clătinau în cârlige, ferindu-se să calce în bălţile

de sânge aproape congelat. În fundul încăperii, o bandă rulantă plimba, ca într-un carusel, cârlige mari de carne, dispărând mai apoi în pântecele întunecat al abatorului.

Chiar şi lucirile cuţitelor păreau filtrate prin lumina arămie. Derkhan îşi acoperi nasul şi gura cu o batistă, încercând să nu inspire duhoarea râncedă de sânge şi carne caldă.

La capătul îndepărtat al camerei, sub arcada prin care privise din stradă, văzu un grup de trei bărbaţi. Lumina care pătrundea dinspre Mocirla Câinelui în locul acela întunecat şi urât mirositor se revărsa ca un înălbitor.

La un semn numai de ei ştiut, cei trei casapi se traseră în spate. Porcarii din strada de deasupra prinseseră unul dintre animale şi, într-un vacarm de înjurături şi guiţături şi ţipete de spaimă, aruncau povara prin deschizătură. Scroafa ţipă rostogolindu-se în hău, ţeapănă de spaimă, căzând la picioarele celor care o aşteptau cu cuţitele scoase.

Se auzi un pocnet şi picioarele scurte şi ţepene ale scroafei se rupseră de podeaua de piatră, alunecând din pricina sângelui şi bălegarului. Se prăbuşi, zbătându-se neputincioasă, cu picioarele însângerate din care se vedeau ieşind bucăţi de os. Cei trei bărbaţi se apropiară cu o precizie dictată de experienţă. Unul i se aşeză pe crupă, ca să-i împiedice zbaterile, altul îi trase capul pe spate, ţinându-o de urechi. Al treilea despică pielea beregatei cu cuţitul.

Ţipetele scroafei se înecară iute în sânge. Bărbaţii aruncară trupul uriaş, cuprins de spasme, pe o masă pe care se afla un fierăstrău ruginit. Unul dintre bărbaţi o zări pe Derkhan şi înghionti un altul.

— Ben, armăsarule, desfrânatule! Ţi-a venit gagica! strigă el amuzat, destul de tare ca să audă şi Derkhan.

Bărbatul căruia i se adresase se întoarse şi-i făcu semn lui Derkhan din mână.

— Cinci minute, strigă el.

Ea încuviinţă din cap. Ţinea la gură batista şi înghiţea amar.

Unul după altul, porcii greoi şi înfricoşaţi se prăbuşeau din alee ca un gunoi organic, cu picioarele în unghiuri nefireşti, şi din nou erau înjunghiaţi şi tranşaţi, apoi goliţi de sânge pe mese vechi de lemn. Limbi şi bucăţi de piele sfâşiată atârnau peste tot, picurând. Canalele de scurgere din podeaua abatorului dădeau pe dinafară şi o baltă de sânge murdar înconjura găleţile cu măruntaie şi capetele opărite, cu carnea albită.

Până la urmă se prăbuşi prin fereastră şi ultimul porc. Bărbaţii se clătinau epuizaţi. Erau plini de sânge din cap până-n picioare şi emanau aburi. Schimbară între ei câteva vorbe şi hohotiră răguşiţi, apoi cel care răspundea la numele de Ben se îndepărtă de tovarăşii lui şi se apropie de Derkhan. În spate, ceilalţi doi se apucară să despice o

carcasă şi să arunce maţele într-o albie uriaşă.
— Dee, nu te sărut de bun venit, şopti Ben Flex arătând spre hainele pline de sânge.
— Mulţumesc frumos. Putem ieşi de aici?
Se aplecară pe sub cârligele de carne ce se legănau în mers şi se îndreptară spre ieşirea neluminată. Urcară scările către parter. Lumina deveni mai puţin lividă, căpătând ceva din nuanţa albăstruie a cerului ce se întrezărea prin luminatoarele murdare din tavanul coridorului îngust, aşezate mult deasupra.
Benjamin şi Derkhan pătrunseră într-o încăpere fără ferestre în care se găsea o cadă, o pompă şi câteva găleţi. Câteva halate stăteau atârnate în spatele uşii. Derkhan îl privi în linişte cum se dezbracă de hainele murdare şi le aruncă într-o găleată cu apă şi săpun ras. Bărbatul se scărpină şi se întinse leneş, apoi pompă cu putere apă în cadă. Trupul lui gol era mânjit cu sânge de parcă ar fi fost un nou-născut. Aruncă nişte praf de săpun sub jetul de apă rece, apoi amestecă apa din cadă ca să facă spumă.
— Tovarăşii tăi sunt foarte înţelegători, te-au lăsat să faci o pauză de regulat, spuse Derkhan blând. Ce le-ai spus? Ţi-am răpit inima eu, mi-ai răpit-o tu sau avem doar relaţii pur profesionale?
Benjamin chicoti. Îi vorbi cu un accent puternic de Mocirlă, deosebit de accentul de centru al lui Derkhan.
— Păi, am lucrat o tură suplimentară, nu? Deja mi-am depăşit programul. Le-am spus că ai să treci pe aici. Din câte-i priveşte, nu eşti decât o gagică ce ţine la mine şi eu la tine. A, să nu uit, peruca aia îţi şade de minune. Ţi se potriveşte, Dee. Arăţi bestial.
Intră în cadă şi se lăsă încet în apă, cu pielea de găină. În jurul lui se întinse o pată de sânge, mizeria începu să se desprindă de pe piele şi să se ridice la suprafaţă. Închise ochii o clipă.
— Nu stau mult, Dee. Promit, şopti el.
— Nu te grăbi, replică ea.
Îşi băgă capul sub apă, lăsându-şi bucle subţiri să plutească deasupra, apoi să fie absorbite dedesubt. Îşi ţinu răsuflarea o clipă, apoi începu să-şi frece viguros trupul scufundat, ieşind din când în când să tragă aer în piept.
Derkhan umplu o găleată cu apă şi se aşeză lângă cadă. Când bărbatul ieşi la suprafaţă, îi turnă apa uşor pe cap, clătindu-l de săpun.
— Vai, ce bine, mormăi el. Mai fă asta o dată, te rog.
Ea îi ascultă rugămintea.
Ben ieşi din cada care acum arăta ca locul unei crime violente. Răsturnă apa murdară într-o gaură spartă în podea. Prin ţevile de canalizare din pereţi se auzi gâlgâitul apei.
Benjamin trase pe el un halat. Întoarse capul spre Derkhan.

— Trecem la treabă, iubito? spuse el şi îi făcu din ochi.
— Numai să-mi spuneţi ce servicii doriţi, domnule, îi răspunse ea.
Părăsiră încăperea. La capătul coridorului, scăldată în lumina ferestrei din tavan, se afla camera strâmtă în care dormea Benjamin. El închise uşa şi o încuie. Camera semăna cu un puţ, fiind mult mai înaltă decât lată. O altă fereastră jegoasă privea din tavanul pătrat. Derkhan şi Benjamin păşiră peste salteaua subţire către dulapul de haine rablagit, o relicvă cu aer de grandoare decadentă în contrast cu restul mahalalei.
Benjamin băgă mâna înăuntru şi dădu la o parte câteva cămăşi jegoase. Ajunse la găurile pentru degete meşterite în capacul de pe fundul dulapului şi trase cu un icnet. Scoase capacul cu blândeţe şi îl aşeză pe podea.
Derkhan privi spre gaura din peretele de cărămidă în vreme ce Benjamin se întinse spre un raft al dulapului după o lumânare şi o cutie de chibrituri. Aprinse lumânarea stârnind un nor de sulf, apoi apără flacăra cu mâna să nu se stingă din pricina curentului ce venea de dincolo. Urmat de Derkhan, păşi prin dulap şi ilumină redacţia *Agitatorului Renegat.*

* * *

Derkhan şi Benjamin aprinseră lămpile cu gaz. Camera era mare, copleşind în dimensiune dormitorul de alături. Aerul dinăuntru era stătut. Nu exista lumină naturală. Deasupra se vedea cadrul unui luminator, dar sticla fusese vopsită în negru.
În redacţie se aflau câteva scaune şubrede şi două birouri acoperite cu hârtii şi foarfeci şi maşini de scris. Pe un scaun stătea un robot inactiv, cu ochii stinşi. Unul dintre picioare îi era spart, sângerând fire de cupru şi cioburi de sticlă. Zidurile erau acoperite cu afişe. De-a lungul pereţilor stăteau înşirate teancuri de numere vechi din *Agitatorul Renegat.* Într-un capăt se afla tiparniţa, un agregat uriaş de fier murdar de ulei şi cerneală.
Benjamin se aşeză la biroul cel mai mare şi trase un alt scaun lângă al lui. Îşi aprinse o ţigară lungă de foi. Trase fumul în piept cu poftă. Derkhan i se alătură. Arătă cu degetul spre robot.
— Ce mai face vechitura aia?
— Prea a dracului de zgomotoasă ca s-o folosesc pe timp de zi. Trebuie să aştept până ce pleacă toată lumea, dar nici tiparniţa nu e chiar silenţioasă, aşa că nu mai contează. E o uşurare pentru mine să nu trebuiască să învârt la roata tiparniţei noaptea-ntreagă o dată pe săptămână. Nu e nevoie decât să-i bag ceva cărbuni în maţe, să-i arăt cu degetul, după care pot să trag un pui de somn.
— Cum stăm cu numărul următor?
Benjamin dădu încet din cap şi arătă spre un teanc legat alături de scaunul lui.

— Stăm bine. Mai trebuie să tipăresc câteva. Am publicat chestia aceea a ta cu Refăcutul de la bâlci.

Derkhan dădu din mână.

— Nu-i mare sfârâială.

— Nu, dar... ştii tu... e incisivă... Se potriveşte cu alegerile. Un fel de „Jos Loteria!” într-o formă mai puţin stridentă, rânji el. Ştiu că am tratat aceleaşi subiecte ca şi în ultimul număr, dar aşa-i în perioada asta a anului.

— Nu faci parte dintre norocoşii câştigători ai loteriei anul ăsta, nu? întrebă Derkhan. Ţi-a ieşit numărul?

— Da’ de unde. Numai o dată mi-a ieşit, cu ani în urmă. Am alergat mândru la urnă cu biletul în mână şi am votat cu partidul *În Sfârşit Putem Vedea.* Entuziasm tineresc, pufni amuzat Ben. Tu nu te califici automat?

— La naiba, Benjamin. N-am eu atâţia bani! N-aş mai da o ceapă degerată pe *Agitatorul Renegat* dacă i-aş avea. Nu, şi nici nu am câştigat anul ăsta.

Benjamin tăie sfoara balotului cu reviste. Îi înmână câteva lui Derkhan. Ea luă primul număr şi aruncă o privire pe copertă. Fiecare număr era o singură foaie mare de hârtie împăturită de mai multe ori. Literele folosite pe prima pagină erau de aceeaşi mărime cu cele din *Farul* sau *Diamantul* sau oricare altă publicaţie legală din Noul Crobuzon. Însă în interior, *Agitatorul Renegat* conţinea articole şi sloganuri cu litere mici şi înghesuite. Era urât, dar eficient.

Derkhan scoase trei şekeli şi-i întinse spre Benjamin. El îi luă mulţumind în barbă şi îi puse într-o cutie de tablă de pe birou.

— Când vin ceilalţi? întrebă Derkhan.

— Mă întâlnesc cu vreo doi într-o crâşmă peste o oră, apoi cu restul diseară şi mâine.

În atmosfera politică oscilantă, violentă şi represivă a Noului Crobuzon era o metodă de protecţie necesară: cu excepţia câtorva cazuri, scriitorii de la *Agitatorul Renegat* nu trebuiau să se cunoască între ei. Astfel şansele ca miliţia să se infiltreze în grup erau diminuate. Benjamin era editorul, singura persoană din grupul în continuă schimbare cunoscută de toţi şi care îi cunoştea pe toţi.

Derkhan observă un teanc de foi tipărite aşezat pe podea lângă scaunul ei. Alte publicaţii rebele de tipul *Agitatorului Renegat* scoase de cei pe care îi considera pe de o parte tovarăşi, pe de alta rivali.

— Ceva bun? întrebă ea arătând spre teanc.

Benjamin ridică din umeri.

— *Strigătul* e o prostie săptămâna asta. Un articol de fond bunişor în *Forja,* despre afacerile lui Rudgutter cu companiile de transport naval. Am să pun chiar pe cineva să investigheze chestia asta. Restul sunt mărunţişuri.

— De ce vrei să mă apuc?

— Păi… Benjamin răsfoi hârtiile, consultându-şi notiţele. Dacă ai putea să fii atentă la ce se întâmplă cu greva din port… Opinii, poate iei nişte interviuri, nişte citate, chestii din astea. Şi ce-ai zice de cinci sute de cuvinte despre istoria Loteriei Sufragiilor?

Derkhan încuviinţă cu o mişcare a capului.

— La ce ne mai aşteptăm? întrebă ea.

Benjamin îşi ţuguie buzele.

— Sunt nişte zvonuri cum că Rudgutter ar avea o boală, că ia nişte leacuri ciudate: mi-ar plăcea să aflu mai multe, dar se vede că informaţia a trecut prin cine ştie câte guri. Cu toate astea, ţine urechea ciulită. Mai e ceva… e doar o încercare, dar pare interesantă. Vorbesc cu cineva care pretinde că ştie pe altcineva care are de gând să dea în vileag legăturile Parlamentului cu mafia.

Derkhan dădu din cap încet, apreciativ.

— Sună foarte apetisant. Despre ce vorbim? Droguri? Prostituate?

— La naiba, sunt sigur că Rudgutter are mâna băgată în toate afacerile murdare din lume. Toţi au. Fac tranzacţia, iau profitul, apoi pun miliţia să-i salte pe clienţi, şi astfel fac rost de o nouă recoltă de Refăcuţi sau mineri-sclavi pentru puţurile din CapuSăgeţii, umplu închisorile… foarte frumos. Nu ştiu ce au de gând pârâcioşii mei, par foarte nervoşi, gata de atac. Dar mă ştii, Dee. Uşurel, uşurel, îi făcu el cu ochiul. N-o să las să-mi scape chestia asta.

— Să mă ţii la curent, bine? spuse Derkhan.

Benjamin încuviinţă.

Derkhan îndesă revistele în geantă şi le ascunse sub diverse ciurucuri, apoi se ridică.

— Bine, am înţeles ordinele. Cei trei şekeli, că tot veni vorba, înseamnă paisprezece copii vândute.

— Bună treabă, spuse Benjamin şi căută un carneţel anume din multele de pe birou pentru a nota această informaţie.

Bărbatul se ridică şi îi făcu semn politicos din mână spre uşă. Derkhan trecu prin dulap şi aşteptă în dormitor ca Ben să stingă luminile în tipografie.

— Grim-ăla-cum-îl-cheamă mai e clientul nostru? întrebă el din prag. Savantul ăla ţicnit…

— Da. E chiar un client bun.

— Am auzit un zvon caraghios despre el acu’ ceva timp, spuse Benjamin ieşind din dulap, ştergându-şi mâinile murdare de ulei cu o cârpă. Nu e el acela care caută păsări?

— A, da, face un fel de experiment. Primeşti informaţii de la criminali, Benjamin? rânji Derkhan. Colecţionează aripi. Cred că şi-a făcut un principiu din a nu cumpăra nimic în mod oficial dacă se poate folosi de canalele ilicite.

Benjamin clătină din cap apreciativ.
— E bun tipul. Ştie să răspândească vorba.
Ben potrivi capacul dulapului înapoi. Îl fixă şi se întoarse spre Derkhan.
— Mişto, spuse el. Acum ar trebui să intrăm în pielea personajelor.
Derkhan dădu din cap scurt şi îşi ciufuli puţin peruca. Îşi desfăcu şireturile complicate ale cizmelor. Benjamin îşi descheie cămaşa. Îşi ţinu răsuflarea şi îşi roti braţele până ce se înroşi la faţă. Dădu brusc aerul afară din piept şi inspiră cu sete. O privi pe Derkhan cu ochii mijiţi.
— Haide, imploră el. Mai scuteşte-mă. Ce fac cu reputaţia mea? Ai putea să te prefaci măcar obosită…
Ea îi zâmbi hoţeşte şi, oftând, se frecă la ochi.
— O, domnule B., chiţcăi ea absurd. Eşti cel mai bun dintre toţi!
— Ţine-o tot aşa…, mormăi el şi-i făcu din ochi.
Descuiară uşa şi ieşiră pe coridor. Pregătirile lor fuseseră inutile. Erau singuri.
De departe, de jos, se auzeau maşinile de tocat carne.

Capitolul Treisprezece

Lin se trezi lângă Isaac şi se întoarse să-l privească. Antenele îi fluturau în adierea răsuflării lui. Trecuse prea mult timp, gândi ea, de când nu se mai bucurase de priveliştea asta.
Se întoarse pe o parte şi îl mângâie. El mormăi şi deschise gura. Buzele i se umflau şi se desfăceau sub presiunea răsuflării. Trecu mâna peste trupul lui.
Era mulţumită de sine, mulţumită şi mândră de ceea ce făcuse aseară. Fusese tristă şi singură şi îşi luase riscul de a-l mânia pe Isaac venind neanunţată în partea lui de oraş. Dar fusese până la urmă o seară reuşită.
Lin nu intenţionase să mizeze pe simpatia lui Isaac, dar mânia lui se transformase repede în îngrijorare pentru starea ei. Lin îşi dăduse seama cu o vagă satisfacţie că, vizibil epuizată şi cu moralul la pământ, nu mai trebuise să-l convingă de nevoia ei de mângâiere. Isaac reuşise chiar să-i citească emoţiile din mişcarea capului ei de insectă.
Exista şi o parte bună a încercărilor lui Isaac de a nu fi priviţi ca amanţi. Când se plimbau împreună pe străzi, fără să se atingă, la pas, părea că îi face curte cu timiditate.
Khepri nu aveau acest ritual. Sexul pentru procreare, în care era implicată doar partea insectoidă a capului, era o corvoadă neplăcută cu raţiuni pur demografice. Masculii khepri erau doar nişte cărăbuşi fără raţiune, asemănători capului femelelor, iar căţăratul lor pe cap şi monta era o experienţă pe care Lin se bucura că nu o mai avusese de ani de zile. Sexul de plăcere, cel petrecut între femele, era o chestie

penibilă, publică şi cu caracter ritual. Semnele de flirt, respingere sau acceptare dintre indivizi sau grupuri erau la fel de formale ca şi dansul. Nu aveau nimic din erotismul emotiv al oamenilor.

Lin cunoştea destul de mult cultura umană pentru a recunoaşte obiceiul pe care îl practica fără voie Isaac atunci când mergeau la plimbare prin oraş. Până ce intrase în această legătură ilicită, făcuse entuziasmată sex cu suratele ei şi îşi bătuse joc de flirtul penibil al oamenilor din Noul Crobuzon. Dar, spre surpriza ei, încă mai simţea această nesiguranţă din partea lui Isaac – lucru care îi făcea plăcere.

În seara trecută, dorinţa lor crescuse pe măsură ce mergeau spre staţie şi călătoreau cu trenul peste oraş spre Fundătura Aspicului. Cel mai bun efect se obţinea, fireşte, dacă toată acea energie sexuală era eliberată brusc din prima clipă în care condiţiile o permiteau.

Isaac o prinsese în braţe din clipa în care închisese uşa, iar ea îi răspunsese la fel. Pofta crescuse repede. Îl desprinsese din braţele ei, deschisese carapacea şi îl pusese să-i mângâie aripile cu degete tremurânde. Îl făcuse să aştepte în vreme ce se bucura de supunerea lui, înainte de a-l trage spre pat. Se rostogolise cu el până ce îl pusese pe spate. Îşi aruncase hainele şi le smulsese pe ale lui. Îl călărise şi el îi mângâiase capul, trupul, pieptul, se prinsese de şoldurile ei mişcătoare.

După aceea el i-a pregătit cina. Au mâncat şi au vorbit. Lin nu i-a spus nimic despre domnul Motley. Nu s-a simţit în apele ei când a întrebat-o de ce este atât de melancolică în seara asta. A început să-i spună o poveste pe jumătate adevărată despre o sculptură dificilă, de mari proporţii, pe care nu o putea arăta nimănui, cu alte cuvinte pe care nu o putea termina până la Premiul Shintacost, care o epuiza complet şi care se afla într-un spaţiu pe care-l găsise în oraş, la o adresă pe care nu i-o putea dezvălui.

El a fost atent. Poate că a făcut-o intenţionat. Ştia că Lin se simţea uneori jignită de absenţa lui mentală atunci când lucra la vreun proiect. A implorat-o să-i spună unde avea lucrarea.

Fireşte, nu i-a putut spune.

Apoi s-au întors în pat scuturându-se de firimituri şi seminţe. Isaac a luat-o în braţe şi a adormit.

Când se trezi, Lin petrecu minute lungi bucurându-se de prezenţa lui Isaac, înainte să se ridice şi să prăjească pâinea pentru micul dejun. Când fu trezit de miros, el o sărută în joacă pe gât şi pe capul de insectă. Ea îl mângâie pe obraji cu chelicerele.

Trebuie să lucrezi în dimineaţa asta? îi gesticulă ea din celălalt capăt al mesei în vreme ce mesteca în mandibule un grapefruit.

Isaac ridică privirea din pâine uşor stânjenit.

— Mda… Chiar trebuie, iubito.

La ce?

— Păi… am toate chestiile acelea în depozit, păsări şi de-alde astea, dar e puţin ridicol. Vezi tu, am studiat porumbei, vrăbii, rândunele, cine le mai ştie pe toate, dar nu am văzut încă un garuda de aproape. Aşa că trebuie să plec la vânătoare. Tot am lăsat-o pe mai târziu, dar i-a cam venit timpul. Mă duc în Mahalaua Găinaţului.

Isaac făcu o grimasă şi aşteptă ca vorbele să-şi facă efectul. Luă o îmbucătură mare. Când termină de înghiţit, o privi pe Lin pe sub sprâncene.

— Presupun că nu… Vrei să vii şi tu?

Isaac, îi făcu ea semne cu mâna imediat, *nu spune asta dacă nu eşti serios, pentru că vreau sincer să merg şi am să accept propunerea ta dacă nu eşti atent. Chiar şi în Mahalaua Găinaţului.*

— Uite… eu chiar… chiar vorbesc serios. Dacă nu lucrezi la capodopera ta în dimineaţa asta, vino cu mine.

Vocea îi devenea tot mai convingătoare.

— Haide, ai să fii asistenta mea. Ba nu, mai bine: azi ai să fii heliotipista mea. Ia-ţi aparatul. Ai şi tu nevoie de o pauză.

Isaac devenea tot mai îndrăzneţ. Plecă din casă împreună cu Lin, fără să dea semne de stânjeneală. Se plimbară puţin spre nord-vest, pe Strada Scrumbiei, către Staţia Poftei, dar Isaac deveni nerăbdător şi fluieră după un taxi. Şoferul hirsut ridică o sprânceană la vederea lui Lin, dar îşi păstră obiecţiile pentru sine. Făcu o plecăciune din cap şi murmură, ca pentru urechile calului, privind spre Isaac şi Lin care urcau.

— În ce direcţie, şefu'?

— Mahalaua Găinaţului, te rog, rosti Isaac aproape grandios, ca şi cum şi-ar fi potrivit vocea cu importanţa destinaţiei.

Şoferul se întoarse spre el surprins.

— Cred că glumeşti, domnu'. Eu nu merg până acolo. Te duc până la Dealul Puritanilor, dar atât. Nu face. În Mahalaua Găinaţului o să-mi fure roţile de la căruţă din mers.

— Bine, bine, spuse iritat Isaac. Du-ne cât de aproape îndrăzneşti.

Şareta porni peste caldarâmul din Câmpul Poftei; Lin atrase atenţia lui Isaac.

Chiar e primejdios? făcu ea cu nervozitate.

Isaac aruncă o privire în jur, apoi îi răspunse prin gesturi. Era mai lent şi mai puţin fluent decât ea, dar prin semne putea să-l înjure pe şofer.

… un nenorocit. O poate păţi oriunde s-ar duce, nu e chiar atât de grav. Măgarul e numai un fricos. Citeşte prea multe ziare de…

Isaac se poticni şi se încruntă concentrat.

— Nu cunosc semnul, murmură el. *Scandal.* Citeşte prea multe ziare *de scandal.*

Se lăsă pe spate şi privi spre orizontul trasat de clădirile din Vizuina

Urletului din stânga lor.

Lin nu fusese niciodată în Mahalaua Găinaţului. Cunoştea locul numai după notorietate. Cu patruzeci de ani în urmă, Linia Scufundată fusese extinsă spre sud-vest de Vadul Lipitorii, pe lângă Dealul Puritanilor şi până în Codrul Adânc care ajungea până la marginea de sud a oraşului. Arhitecţii şi bancherii construiseră carcasele înalte ale blocurilor de locuit: nu chiar atât de mari ca monoliţii din Valea Bărcii din apropiere, dar tot la fel de impresionante. Deschiseseră o staţie, Halta Căpătâiului, şi începuseră să construiască o alta chiar în Codrul Adânc, după ce desţeleniseră doar o fâşie îngustă de-o parte şi de alta a şinelor. Fuseseră făcute planuri pentru o staţie şi dincolo de aceea, iar şinele se întinseseră mai departe, conform acestor planuri. Existaseră tentative, scheme absurde de a extinde liniile pe sute de kilometri spre sud şi spre vest, ca să lege Noul Crobuzon de Myrshock sau Cobsea.

Apoi banii s-au terminat. Fusese un fel de criză financiară, o speculaţie de bursă care a dat greş, sau o reţea comercială care a căzut sub apăsarea concurenţei ori a produselor prea ieftine pe care nu le cumpăra nimeni, iar proiectul a murit în faşă. Trenurile încă mai vizitau Halta Căpătâiului, aşteptând fără rost câteva minute înainte să se întoarcă în oraş. Codrul Adânc a recucerit iute terenul de la sud de clădirea părăsită, înghiţind staţia fără nume şi şinele ruginite. Vreo doi ani, trenurile din Halta Căpătâiului aşteptaseră goale şi tăcute. Apoi au început să apară primii pasageri.

Măruntaiele clădirilor celor mari au început să se umple. Ţărani săraci din Cotul Grânelor şi din Dealurile Cerşetorilor au venit să găsească un culcuş în vizuinile părăsite. Se vorbea despre locul acela ca despre un sector fantomă, aflat în afara controlului Parlamentului, unde taxele şi legile erau tot atât de rar de găsit ca şi canalizarea. Bârne din lemn furat se zăreau la etajele goale. În străzile neterminate apăreau peste noapte construcţii improvizate din beton şi fier. Locuinţele se împrăştiau ca mucegaiul. Nu existau nici lămpi cu gaz, nici doctori, nici slujbe; cu toate acestea, în zece ani mahalaua se împânzise cu adăposturi. Căpătase şi un nume, Mahalaua Găinaţului, care reflecta perimetrul ei neregulat: bidonvilul semăna cu un găinaţ uriaş căzut din cer.

Suburbia era în afara controlului municipalităţii Noului Crobuzon. Exista o infrastructură alternativă, una pe care nimeni nu punea nicio bază: o poştă improvizată, un serviciu de întreţinere, chiar şi un soi de legislaţie. Dar aceste sisteme erau în cel mai bun caz ineficiente şi parţiale. De cele mai multe ori, nici miliţia, nici altcineva nu intra în mahala. Singurii vizitatori din afară erau trenurile regulate care apăreau în Halta Căpătâiului, surprinzător de bine întreţinută, precum şi bandele de mascaţi înarmaţi care apăreau uneori noaptea să

înspăimânte şi să omoare. Copiii vagabonzi din Mahalaua Găinaţului erau ţintele predilecte ale cruzimii lor.

Locuitorii din Mocirla Câinelui şi chiar cei din Cartierul Infam îi considerau pe cei de aici inferiori lor. Pur şi simplu această mahala nu făcea parte din oraş, nu era decât un ciudat orăşel care se grefase fără voie pe Noul Crobuzon. Nu existau fonduri să se sprijine o industrie, fie ea legală, fie ilicită. Crimele din Mahalaua Găinaţului nu erau decât acte mărunte de disperare şi supravieţuire.

Mahalaua mai avea ceva deosebit, şi acel ceva îl făcuse pe Isaac să-i calce potecile neprimitoare. În ultimii treizeci de ani, aici se instalase ghetoul garuda.

Lin privi spre turnurile înalte din Valea Bărcii. Putea să vadă în depărtare zburători planând în jurul lor. Gargui, poate chiar şi vreo doi garuda. Taxiul intră sub un viaduct care plonja graţios din turnul miliţiei ce trona peste blocuri.

Se opri acolo.

— Gata, şefu, eu până aici merg, spuse şoferul.

Isaac şi Lin debarcară. Pe partea lor de stradă se afla un rând de case albe curate. Fiecare avea în faţă o grădină micuţă, cele mai multe foarte bine întreţinute. Strada era străjuită de bananieri ciufuliţi. Pe partea cealaltă a străzii era un parc lung şi îngust, o fâşie de verdeaţă de vreo sută de metri lăţime care cobora într-o pantă abruptă. Această dungă de iarbă era frontiera dintre casele îngrijite din Dealul Puritanilor, locuite de funcţionari, medici şi avocaţi, şi haosul dărăpănat de dincolo de copaci, de la poalele dealului: Mahalaua Găinaţului.

— Nici nu-i de mirare că nu-i chiar cel mai îndrăgit loc din oraş, nu? şopti Isaac. Uite, a stricat toată priveliştea oamenilor ăstora drăguţi de aici…, rânji el diabolic.

În depărtare, Lin văzu despicătura din deal prin care trecea Linia Scufundată. Trenurile traversau canalul săpat în coasta de vest a dealului. Cărămida roşie a Staţiei Căpătâiului trona peste smârcul Mahalalei Găinaţului. În acest colţ de oraş, şinele treceau aproape la nivelului caselor, dar nu fusese nevoie de cine ştie ce construcţie grandioasă pentru a ieşi în evidenţă faţă de cocioabele din jur. Dintre toate clădirile de aici, numai blocurile recondiţionate erau ceva mai înalte.

Lin simţi împunsătura lui Isaac. Îi arăta o adunătură de blocuri din vecinătatea căii ferate.

— Vezi acolo? Uită-te sus.

Lin urmări direcţia în care arăta el. Jumătatea de jos a clădirilor mari părea nelocuită. Însă de la etajul şase sau şapte în sus, prin golurile ferestrelor începeau să iasă bârne de lemn în unghiuri ciudate. Ferestrele erau aici acoperite cu hârtie de ambalaj. Iar sus de tot, pe

terasa acoperişului, aproape la acelaşi nivel cu ei, se vedeau nişte siluete mărunte.

Lin continuă să ridice privirea. Simţi o tresărire de bucurie. Pe cer se vedeau creaturi înaripate.

— Aceia sunt garuda, spuse Isaac.

Lin şi Isaac coborâră dealul către calea ferată, deviind puţin spre dreapta pentru a ajunge la locuinţele improvizate unde văzuseră zburătorii garuda.

— Aproape toţi garuda din oraş trăiesc în clădirile acelea patru. Probabil că nu sunt mai mult de două mii în tot Noul Crobuzon. Asta ar însemna… zero virgulă trei la sută din populaţie… calculă distrat Isaac. Mi-am făcut temele, vezi?

Dar nu trăiesc toţi aici. Mai sunt şi unii precum Krakhleki, nu?

— A, sigur, sunt şi garuda care reuşesc în viaţă. Am avut şi eu un elev odată, băiat simpatic. Mai sunt vreo doi prin Mocirla Câinelui, trei sau patru prin Mahalaua Beznei, şase în Cotul Mare. Câţiva prin Movila Sfântului GurăMultă şi Cartierul Sirian, din câte am auzit. Şi odată la una sau două generaţii, câte unul ca Krakhleki dă lovitura. Nu i-am citit lucrările, dacă tot veni vorba. Scrie bine?

Lin dădu din cap afirmativ.

— Deci sunt cei ca el şi alţii… ştii tu, cum îl cheamă pe nenorocitul acela… ăla din *Tendinţa Diversităţii…* Shashjar, aşa. L-au împins în faţă ca să arate că sunt de partea xenienilor, spuse Isaac şi scoase un zgomot obscen. Mai ales de partea xenienilor bogaţi.

Dar majoritatea sunt aici. Şi de aici cred că e tare greu să scapi…

— Aşa cred. De fapt, e puţin spus…

Traversară un pârâu şi încetiniră pasul pe măsură ce se apropiau de periferia mahalalei. Lin încrucişă braţele şi clătină din cap.

Ce naiba caut eu aici? gesticulă ea sardonic.

— Îţi îmbogăţeşti experienţa, spuse Isaac vesel. E important să ştii cum trăiesc alte rase în oraşul nostru cel frumos.

O trase de braţ până ce Lin se lăsă condusă spre umbra copacilor şi spre intrarea în Mahalaua Găinaţului.

* * *

Ca să ajungă în mahala, Isaac şi Lin trebuiau să traverseze poduri improvizate din scânduri aruncate peste şanţurile adânci de trei metri ce separau cartierul de parcul de pe Dealul Puritanilor. Mergeau unul după altul, uneori întinzând braţele ca să-şi menţină echilibrul.

Şanţul era umplut pe jumătate cu o supă gelatinoasă de fecale, poluanţi şi acizi. Bule de gaz de putrefacţie şi stârvuri de animale ieşeau la suprafaţă. Din loc în loc se clătinau cutii ruginite de conserve şi ghemuri de carne ca nişte tumori sau foetuşi avortaţi. Lichidul uleios mai mult ondula decât făcea valuri, ţinut în chingi de o tensiune superficială prea puternică. Pietricelele care cădeau de pe pod erau

înghiţite fără niciun strop.

Chiar dacă îşi acoperise cu o mână gura şi nasul pentru a se feri de duhoare, Isaac nu mai putea suporta. La jumătatea drumului peste scândură simţi nevoia să vomite. Se controlă înainte de a o face. Ar fi fost cu mult mai groaznic să se aplece peste scândură, să-şi piardă echilibrul şi să cadă în şanţ.

Izul de mocirlă din aer o îngreţoşa pe Lin tot atât de mult cât pe Isaac. Până ce reuşiră să traverseze de partea cealaltă, toată buna lor dispoziţie se topise. Pătrunseră în tăcere în labirint.

Lin se orienta bine printre casele joase; corpurile de clădire pe care le căutau se vedeau limpede în faţa staţiei. Uneori o lua înaintea lui Isaac, alteori o lua el înainte. Îşi căutară drumul peste canalele de scurgere săpate printre case. Nu mai erau impresionaţi de nimic. Depăşiseră bariera dezgustului.

Locuitorii mahalalei ieşeau să-i privească.

Oameni cu feţe triste şi sute de copii, cu toţii îmbrăcaţi în combinaţii bizare de haine reciclate şi pânză de sac. Se agăţau din mers cu mânuţele lor mici de hainele lui Lin. Ea le dădu la o parte cu o palmă şi păşi în faţa lui Isaac. În jurul lor se stârni un murmur, apoi începu cerşeala. Nimeni nu făcea vreun gest să-i oprească.

Isaac şi Lin merseră întins pe străduţele întortocheate, ţinând în direcţia blocurilor. În urma lor se formase o procesiune. Pe măsură ce se apropiau, silueta zburătorilor garuda de deasupra devenea tot mai clară.

Un bărbat grăsun, cam de aceeaşi talie cu Isaac, le ieşi în faţă.

— Stai o ţâră, domnu meu, strigă el scurt, făcând semn către amândoi.

Privirea îi era ascuţită. Isaac o înghionti pe Lin să se oprească.

— Ce doreşti? spuse Isaac nerăbdător.

Bărbatul începu să turuie.

— Apoi, mahalaua asta e călcată arareori de mosafiri ca mata şi mă chiteam eu c-o s-aveţi trebuinţă de călăuză.

— Nu fi tâmpit, omule, strigă Isaac. Nu-s musafir. Ultima dată când am fost pe-aici m-a invitat Petre Sălbaticu, continuă el ostentativ.

Făcu o pauză ca să lase şoaptele declanşate de auzirea acelui nume să se împrăştie bine.

— Acum am venit să stau la taifas cu ei.

Isaac ridică degetul spre garuda. Grasul bătu uşor în retragere.

— Ai venit să sporovăieşti cu păsăroii? Despre ce, dom’le?

— Nu-i treaba ta! Întrebarea este dacă vrei să mă conduci la ei.

Bărbatul ridică mâinile în sus, a împăcare.

— Nu trebuia să mă amestec, domnu, nu e treaba mea. Eu mi-s Zâmbăreţu şi te-oi duce la culcuşul păsăroilor dacă dai şi mata ceva.

— Pentru Dumnezeu, nu te teme, o să am grijă de tine. Numai să

nu-ţi treacă prin minte vreo şmecherie, ţipă Isaac, adresându-se tuturor celor din mulţime. Am la mine exact cât să plătesc o călăuză, niciun sfanţ mai mult, şi ştiu că pe Sălbaticu o să-l apuce pandaliile dacă mi se întâmplă ceva pe teritoriul lui.

— Rogu-te, şefu, nu te lua degeaba de neamu Găinaţului. Nu mai zi nimica, mergi pe urmele mele, bine?

— Ia-o înainte, omule, spuse Isaac.

Pe când se strecurau printre betoane umede şi acoperişuri cu fier ruginit, Lin se întoarse spre Isaac.

Ce-a fost asta, Sfinte GurăMultă? Cine-i Petre Sălbaticu?

Isaac îi explică prin semne din mers.

Unul tare de tot. Am venit aici o dată cu Lemuel cu o treabă... mai puţin ortodoxă şi l-am întâlnit pe Sălbaticu. Un barosan de pe-aici. Nici nu ştiam dacă mai trăieşte! Oricum nu şi-ar aminti de mine.

Lin era exasperată. Nu-i venea să creadă că mahalaua fusese păcălită de cacealmaua idioată a lui Isaac. Dar erau acum conduşi spre turnul garuda. Poate că asistase de fapt mai mult la un ritual decât la o confruntare reală. Poate că Isaac nu păcălise, nici nu speriase pe nimeni. Poate că îi ajutau din milă.

Cocioabele lingeau baza turnurilor ca nişte valuri. Călăuza le făcu semn cu entuziasm şi le arătă cele patru blocuri aşezate în colţurile unui pătrat. În spaţiul umbrit dintre ele fusese plantată o grădină în care copacii se zvârcoleau disperaţi să ajungă la lumină. La rădăcina lor, tufe bogate de buruieni suculente acopereau pământul. Zburătorii garuda dădeau ocol pe sub nori.

— Uite-ţi locul, şefule! spuse bărbatul cu mândrie.

Isaac ezită.

— Cum să fac... nu vreau să dau peste ei neanunţat, se bâlbâi el. Cum să le atrag atenţia?

Călăuza întinse mâna cu palma în sus. Isaac se uită la el o clipă, apoi se căută prin buzunare după un şekel. Omul se chiorî la monedă şi o puse în buzunar. Apoi se îndepărtă puţin, puse degetele la gură şi trase o fluierătură.

— Băi! ţipă el. Păsăroilor! Domnu vrea să vă zâcă ceva!

Mulţimea care încă îi însoţea chiui de bucurie. Cu ţipete răguşite, strigară spre garuda că au musafiri. Un grup de zburătoare se opri deasupra mulţimii. Apoi, cu o insesizabilă schimbare a poziţiei aripilor, trei dintre ele plonjară spectaculos.

Mulţimea icni şi fluieră admirativ.

Cei trei garuda căzură ca nişte pietre spre mulţimea în aşteptare. La vreo şapte metri de pământ îşi răsuciră din nou aripile oprindu-şi căderea. Bătură aerul cu aripi grele, trimiţând curenţi de aer şi nori de praf în ochii oamenilor de jos, coborând, apoi urcând din nou la fiecare bătaie din aripi.

— Ce tot strigaţi voi acolo? chirăi garuda din stânga.

— Fascinant, şopti Isaac către Lin. Vocea lui e de pasăre, dar nu e aşa de greu de înţeles ca a lui Yagharek… Probabil că ragamoll este limba lui maternă şi nu a vorbit niciodată o altă limbă.

Lin şi Isaac se holbau la creaturile magnifice. Garuda erau goi până la brâu, cu picioarele acoperite cu pantaloni subţiri maronii. Unul avea piele şi pene negre; ceilalţi doi erau foarte bronzaţi. Lin le studie aripile enorme. Aveau o deschidere imensă, de cel puţin şapte metri.

— Domnul ăsta de-aici…, începu călăuza, dar Isaac o întrerupse.

— Bine v-am găsit, strigă el în sus. Am o propunere pentru voi. Putem vorbi?

Cei trei garuda se priviră.

— Ce vrei? strigă cel negru.

— Uite ce-i – Isaac arătă spre mulţime – nu aşa mi-am închipuit că o să se desfăşoare discuţia. Nu putem merge undeva mai retras?

— Ba bine că nu! spuse primul garuda. Ne vedem sus!

Cei trei garuda fâlfâiră din aripi la unison şi dispărură în cer, lăsându-l pe Isaac să se văicărească.

— Staţi! strigă el.

Era prea târziu. Se uită în jur după călăuză.

— Bănuiesc că liftul nu funcţionează, nu-i aşa?

— Nici nu au montat vreodată unul, domnu, rânji călăuza maliţios. Mai bine v-aţi porni.

* * *

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lin… du-te fără mine. Eu mor. Vreau să stau aici şi să mor.

Isaac zăcea pe palierul dintre etajele şase şi şapte. Gâfâia şi şuiera şi tuşea. Lin stătea în picioare lângă el, cu mâinile în şolduri, exasperată.

În picioare, grăsanule, gesticulă ea. *Da, epuizare. Şi eu. Gândeşte-te la aur. Gândeşte-te la ştiinţă.*

Gemând de parcă ar fi fost torturat, Isaac se ridică în picioare împleticindu-se. Lin îl sprijini până ajunse la marginea treptelor de beton. Isaac înghiţi în sec şi se încordă, apoi începu să urce şchiopătând.

Casa scării era afumată şi fără altă lumină decât cea care se filtra prin crăpăturile pereţilor. Abia acum, ajunşi la al şaptelea etaj, scările începeau să pară folosite. Pe la picioarele lor începu să se adune gunoi. Treptele erau murdare, dar nu mai erau acoperite de praf. La fiecare etaj existau câte două uşi şi prin lemnul lor spintecat se puteau auzi voci de garuda.

Isaac intră într-un ritm de mers lent, dureros. Lin îl urmă, nebăgând în seamă ameninţările lui de atac de cord iminent. După câteva minute lungi ajunseră la ultimul etaj.

Deasupra lor era uşa care ducea pe acoperiş. Isaac se sprijini de perete şi-şi şterse faţa leoarcă de sudoare.

— Numai o clipă, iubito, murmură el, reuşind chiar să scoată un zâmbet chinuit. O, zei! Ce nu fac eu pentru ştiinţă? Pregăteşte-ţi aparatul… Bine. Haide.

Se îndreptă de spate şi respiră încet, apoi urcă şi ultimul rând de trepte către uşă, o deschise şi ieşi pe terasa acoperişului. Lin îl urmă, cu aparatul în mâini.

Ochii khepri nu aveau nevoie de timp să se obişnuiască cu variaţia bruscă de lumină. Lin păşi pe betonul aspru plin de gunoaie şi pietricele şi îl văzu pe Isaac acoperindu-şi disperat ochii şi strângând pleoapele. Ea privi calmă în jur.

Puţin mai la nord-est se ridica Dealul Puritanilor, o costişă sinuoasă care parcă încerca să acopere priveliştea oraşului. Ţepuşa, Staţia Pierzaniei, Parlamentul, cupola Casei de Sticlă: se vedeau toate, depăşind înălţimea coamei dealului. De partea opusă, Lin văzu kilometri întregi de pădure, Codrul Adânc, până departe la orizont. Din loc în loc, câte o movilă stâncoasă se iţea din frunziş. Spre nord, privirea putea străbate până departe peste suburbiile clasei de mijloc din Serpolet şi Hotarul Amar, turnul miliţiei de pe Movila Sfântului GurăMultă, liniile suspendate ale Liniei Verso tăind prin Cartierul Pârâului şi Fundătura Himerei. Lin ştia că dincolo de viaductul pătat cu funingine de la trei kilometri distanţă se afla cursul şerpuit al Catranului, cărând în oraş barje şi cargouri venite tocmai din stepele din sud.

Isaac îşi lăsă mâinile în jos pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu lumina puternică.

Deasupra capului lor se roteau acrobatic sute de garuda, începând să se apropie, descriind spirale şi aterizând rând pe rând lângă Isaac şi Lin. Cădeau de sus ca nişte mere prea coapte.

Erau pe puţin două sute, estimă Lin. Se trase, nervoasă, mai aproape de Isaac. Garuda aveau cam doi metri înălţime, fără curba magnifică a aripilor pliate. Nu era nicio diferenţă de înălţime sau greutate între masculi şi femele. Ele purtau cămăşi lungi subţiri, iar ei o legătură în jurul şoldurilor sau pantaloni. Atât.

Lin avea doar un metru şaizeci. Nu putea vedea mai departe de primul rând de garuda, în schimb putea să vadă alţii şi alţii tot coborând din cer; realiza numărul tot mai mare care se aduna în jurul lor. Isaac o bătu pe umăr absent.

Câţiva garuda se mai aflau încă în zbor. Când şi ultimul ateriză pe acoperiş, Isaac rupse tăcerea.

— Bine, strigă el. Mulţumesc foarte mult că ne-aţi invitat aici sus. Am venit să vă fac o propunere.

— Cui? veni o voce din mulţime.

— Tuturor, răspunse el. Vedeţi, fac nişte cercetări legate de… zbor. Iar voi sunteţi singurele creaturi din Noul Crobuzon care zburaţi şi aveţi şi creier în cutiuţă. Garguii nu sunt tocmai renumiţi pentru abilităţile lor de comunicare, spuse el jovial.

Gluma lui nu stârni nicio reacţie. El îşi drese glasul şi continuă.

— Oricum… mă întrebam dacă unii dintre voi nu ar vrea să vină să lucreze vreo două zile cu mine, să-mi arate cum zboară, să mă lase să le fac nişte desene ale aripilor…

O luă pe Lin de mâna în care ţinea aparatul.

— Fireşte, voi plăti pentru timpul dedicat… Aş fi foarte recunoscător pentru ajutorul vostru…

— Cu ce te ocupi? veni o voce din primul rând.

Ceilalţi întoarseră privirea într-acolo. *Ăsta trebuie să fie şeful lor,* gândi Lin.

Isaac îl privi cu atenţie.

— Cu ce mă ocup? Cum adică…

— Adică la ce-ţi trebuie pozele? La ce lucrezi?

— Păi… e o cercetare asupra naturii zborului. Vedeţi, eu sunt un savant şi…

— Astea-s prostii. De unde ştiu că nu vrei să ne omori?

Isaac tresări surprins. Grupul de garuda încuviinţă cu un croncănit.

— De ce naiba aş vrea să vă omor?

— Hai şterge-o, nene. Nimeni nu vrea să te ajute.

Se auziră câteva mormăituri de nemulţumire. Era clar că unii din adunare voiau să ia parte la distracţie. Dar niciunul nu se împotrivea vorbitorului, un garuda înalt cu o cicatrice lungă peste piept.

Lin îl privi pe Isaac deschizând încet gura. Avea de gând să facă ceva să schimbe situaţia. Îi văzu mâna îndreptându-se spre buzunar, apoi lăsându-se din nou în jos. Dacă le-ar fi arătat banii pe loc, l-ar fi putut crede un escroc sau un cheltuitor.

— Ascultă…, spuse el ezitant. Nu mi-am dat seama că e o problemă…

— Vezi tu, s-ar putea să zici adevărul sau nu. Poate că eşti un miliţian.

Isaac pufni în râs, dar garuda continuă pe tonul lui dispreţuitor.

— Poate că echipele morţii au găsit soluţia asta ca să ajungă la noi. Hai să faci nişte cercetări… Ei bine, nu suntem interesaţi şi gata.

— Înţeleg, spuse Isaac. Înţeleg că vă interesează motivaţia mea. Ştiu că nu mă cunoaşteţi, dar…

— Nu merge nimeni cu tine, domnule. Gata.

— Uite. Pot să plătesc bine. Sunt gata să dau un şekel pe zi celui care vrea să vină în laboratorul meu.

Garuda făcu un pas înainte şi îl împunse agresiv pe Isaac în piept.

— Vrei să ne duci în laboratorul tău ca să ne diseci să vezi ce avem

pe dinăuntru? Ceilalţi garuda bătură în retragere când şeful porni să dea ocol celor doi. Tu şi prietena ta gândac vreţi să mă tăiaţi în bucăţi?

Isaac încerca cu gesturi agitate să se declare nevinovat. Se întoarse într-o parte şi privi spre mulţime.

— Să înţeleg că domnul ăsta vorbeşte în numele tuturor? Vrea careva dintre voi să câştige un şekel pe zi?

Se auziră câteva voci înfundate. Garuda se uitară neliniştiţi unul la altul. Şeful aruncă mâinile în sus şi le scutură în timp ce vorbi cu patimă.

— Vorbesc pentru toţi! Se întoarse şi privi insistent grupul. E vreunul împotrivă?

Se lăsă un moment de linişte, apoi un tânăr mascul păşi în faţă.

— Charlie…, se adresă el direct liderului auto-proclamat. Un şekel e o avere… ce-ai zice să meargă un grup mai mare, să ne asigurăm că nu e o capcană şi să facem treaba…

Garuda numit Charlie se repezi la tânărul care vorbea şi-l lovi cu pumnul în figură.

Mulţimea se agită brusc. Cu un tumult de aripi şi pene, un mare număr de garuda ţâşni de pe acoperiş ca o explozie. Unii dădură ocol scurt şi se întoarseră să privească îngrijoraţi scena, dar mulţi alţii se făcură nevăzuţi la etajele superioare ale celorlalte blocuri sau în cerul limpede.

Charlie rămase lângă victima ameţită, căzută într-un genunchi.

— Cine e şeful aici? strigă Charlie cu vocea unei păsări de pradă. Cine e şeful?

Lin se prinse de cămaşa lui Isaac şi începu să-l tragă spre uşă. Isaac rezistă convins numai pe jumătate. Era vizibil speriat de turnura pe care o luase propunerea lui, dar era de asemenea fascinat de confruntare. Ea îl trase încetul cu încetul în spate.

Tânărul garuda căzut privi în sus spre Charlie.

— Tu eşti şeful, gemu el.

— Eu sunt. Eu sunt şeful pentru că am grijă de voi, nu? Că mă asigur că n-o să păţiţi ceva, nu? Nu-i aşa? Şi ce v-am spus eu *tot* timpul? Nu vă amestecaţi cu târâtoarele! Şi mai ales cu antropoidele! Ăştia-s cei mai răi, te rup în bucăţi, îţi taie aripile, te omoară! Nu vă încredeţi în niciunul! Inclusiv în grăsuţul ăsta cu punga mare.

Pentru prima dată de la începutul tiradei lui, întoarse capul spre Isaac şi Lin.

— Tu, strigă el, arătând cu mâna spre Isaac. Cară-te înainte să-ţi arăt eu ce înseamnă să zbori… direct în jos!

Lin îl văzu pe Isaac deschizând gura într-o ultimă încercare de conciliere. Bătu din picior enervată şi îl împinse cu putere pe uşă.

* * *

Învaţă să pricepi cum stă situaţia, Isaac. E vremea să mergem, îi făcu furioasă Lin semne pe când coborau.

— Bine, Lin, am prins ideea!

Era supărat la culme, tropăia pe scări fără să se mai plângă de oboseală. Enervarea şi uimirea îi dădeau puteri.

— Doar că nu înţeleg, continuă el, de ce sunt atât de negativişti…

Lin se întoarse spre el exasperată. Îl făcu să se oprească, blocându-i drumul.

Pentru că sunt xenieni şi săraci şi speriaţi, cretinule, gesticulă ea încet. *Grasu bogătaşu vine-n Găinaţ, care nu-i chiar raiul pe pământ dar e tot ce au, şi încearcă să-i facă să plece de acolo fără să le dea nicio explicaţie. Mi se pare că Charlie are perfectă dreptate. În locuri din astea e nevoie de cineva care să aibă grijă de ceilalţi. Dacă aş fi garuda, aş asculta de el, crede-mă.*

Isaac se potolea, părea chiar puţin ruşinat.

— E destul de corect, Lin. Am priceput argumentaţia ta. N-ar fi trebuit să vin de unul singur aici, ar fi trebuit să găsesc pe cineva care cunoaşte zona…

Da, şi ai ratat ocazia. Acum, chiar dacă ai face-o, ar fi prea târziu…

— Da, mersi că mi-ai atras atenţia… La dracu'! Am făcut-o de oaie, nu?

Lin nu spuse nimic.

Nu mai vorbiră aşa de mult în drumul către ieşirea din mahala. Erau urmăriţi de după ferestre şi de după uşi deschise; se întorceau pe drumul pe care veniseră.

Trecând din nou pe podul aruncat peste hazna, Lin privi înapoi spre turnuri. Observă terasa unde avusese loc incidentul.

Isaac şi Lin erau urmăriţi de un cârd de tineri garuda. Isaac se întoarse şi faţa i se lumină scurt, dar grupul de garuda nu se apropie destul ca să stea de vorbă. Îi făcură gesturi obscene din înalt.

Cei doi urcară Dealul Puritanilor şi se îndreptară spre oraş.

— Lin, spuse Isaac după câteva minute de tăcere, cu voce melancolică. Acolo mi-ai spus că dacă ai fi garuda ai asculta de ei, aşa-i? Ei bine, nu eşti garuda, însă eşti khepri… Când ai vrut să părăseşti Mahalaua Neamului, trebuie să fi fost o mulţime care să-ţi fi spus să stai cu ai tăi, că oamenii nu sunt de încredere şi chestii din astea… Dar tu, Lin, tu nu i-ai ascultat, nu-i aşa?

Lin gândi în tăcere mult timp, fără să răspundă.

Capitolul Paisprezece

— Haide bătrâne, haide băiete. Mănâncă ceva, pentru Dumnezeu…

Omida stătea fără vlagă pe o parte. Pielea flască îi tremura din când în când, îşi clătina capul, căutând de mâncare. Isaac stătea aplecat peste ea, şoptindu-i şi împungând-o uşor cu un beţişor. Ea se scutură deranjată la început, apoi renunţă.

Isaac se îndreptă de şale şi aruncă beţişorul.

— Mă las păgubaş, anunţă el. Nu se poate spune că nu am încercat.

Se îndepărtă de cutia cu grămezi de mâncare.

Cuştile încă mai erau aranjate în stive înalte pe pasarela suspendată a depozitului; simfonia discordantă de chirăituri şi şuierături încă se mai auzea; dar rezerva de creaturi se redusese simţitor. Multe cuşti stăteau deschise şi goale. Rămăsese mai puţin de jumătate din stocul iniţial.

Isaac pierduse unii dintre subiecţii experimentelor lui din pricina bolilor; alţii se omorâseră în bătaie, între ei sau cu alte specii; unii muriseră în timpul experienţelor. Câteva trupuri ţepene erau bătute în cuie în ipostaze diferite pe tablele din jurul pasarelei. Pe pereţi era lipit un număr mare de ilustraţii. Schiţele lui de aripi şi zbor se înmulţiseră vertiginos.

Isaac se aplecă peste birou. Trecu cu degetele peste diagramele care erau împrăştiate pe suprafaţa lui. Deasupra era o foaie cu un triunghi conţinând o cruce. Închise ochii încercând să facă abstracţie de cacofonia neîntreruptă.

— Mai tăceţi odată! ţipă el, dar corul de animale continuă în acelaşi ritm.

Isaac îşi prinse capul în mâini, din ce în ce mai încruntat.

Era încă iritat din pricina dezastrului de ieri din Mahalaua Găinaţului. Nu se putea abţine să nu-şi amintească de evenimente, să nu se gândească la ce ar fi putut face diferit. Fusese arogant şi stupid, se dusese ca un aventurier, ameninţând cu banii de parcă ar fi fost vreo armă taumaturgică. Lin avea dreptate. Nu era de mirare că-şi îndepărtase probabil toţi garuda din oraş. Se luase de ei ca un bandit de care ar fi trebuit să se teamă şi căruia ar fi trebuit să-i facă pe plac ca să nu le facă rău. Îi tratase ca pe acoliţii lui Lemuel Porumbelul. Dar ei nu erau aşa. Erau o comunitate săracă, speriată, chinuindu-se să supravieţuiască şi să-şi păstreze grăuntele de mândrie în acest oraş ostil. Ştiau cum erau urmăriţi oamenii din mahala de către bandele de ucigaşi. Trăiau într-o economie alternativă bazată pe vânătoare şi schimburi în natură, îşi procurau hrana din Codrul Adânc şi din mici furtişaguri.

Politica lor era brutală, dar de înţeles.

Acum o rupsese cu totul cu garuda din oraş. Isaac ridică privirea spre desenele şi heliotipiile şi diagramele pe care le făcuse. *Ca şi în cazul de ieri,* gândi el. *Metoda directă nu funcţionează. Am fost de la început pe drumul cel bun. Nu e vorba de aerodinamică; nu aşa se procedează…* Ţipetele animalelor captive îi întrerupseră gândul.

— Bine! strigă el brusc.

Se ridică în picioare şi aruncă o privire spre animalele închise, ca şi cum le-ar fi provocat să mai facă zgomot. Ceea ce ele, fireşte, făcură.

— Bine! strigă el din nou şi se grăbi spre prima cuşcă. Perechea de porumbei porni să se zbată şi să zburătăcească pe când el trăgea cuşca spre fereastra cea mare. Lăsă cuşca cu faţa către fereastră şi se întoarse să mai ia o cuşcă unde se unduia un şarpe-libelulă. Pe aceasta o aşeză deasupra celeilalte. Apucă un borcan cu ţânţari şi altul cu albine şi le aduse şi pe acestea. Isaac trezi liliecii şi aspidele care se scăldau în lumină şi le trase spre fereastra ce dădea spre Molimă.

Adună până la urmă toată menajeria în grămada aceea. Animalele vedeau Coastele ce se curbau peste partea de est a oraşului. Isaac făcu o piramidă de cuşti în faţa ferestrei, ca un rug de sacrificiu.

Termină într-un târziu treaba. Prădătoare şi prăzi zburătăceau şi chirăiau una lângă alta, separate doar prin pereţi de lemn sau gratii subţiri.

Isaac se strecură neîndemânatic în spaţiul din faţa cuştilor şi deschise larg fereastra. Aceasta se răsuci într-o parte, pe toată înălţimea ei de aproape doi metri. Căldura serii intră o dată cu zgomotul oraşului.

— Acum, urlă Isaac, începând să-i placă situaţia. Mă spăl pe mâini de voi!

Privi împrejur şi se întoarse la birou pentru o clipă, revenind cu un arătător lung pe care îl folosise cu mulţi ani în urmă la tablă. Porni să desfacă cu el cârligele uşiţelor.

Micile închisori se deschideau, una câte una. Isaac se grăbi să le deschidă pe toate, folosindu-se de degete acolo unde arătătorul nu-l ajuta.

La început, creaturile dinăuntru rămaseră ameţite. Nu mai zburaseră de săptămâni întregi. Fuseseră prost hrănite. Erau plictisite şi înspăimântate. Nu înţelegeau de ce erau brusc libere, nu vedeau nici apusul, nu simţeau nici mirosul aerului. Dar după câteva clipe lungi, primele captive ţâşniră spre libertate.

Prima a fost o bufniţă.

Se aruncă prin fereastra deschisă şi o luă spre est, unde cerul era mai întunecat, spre ţinutul împădurit al Golfului de Fier. Pluti pe lângă Coaste abia mişcând aripile.

Evadarea ei fu un semnal. Se porni o furtună de aripi.

Şoimi, molii, lilieci, aspide, tăuni, papagali, cărăbuşi, coţofene, creaturi ale cerurilor superioare, scurmătoare prin bălţi, creaturi ale nopţii, ale zilei şi ale crepusculului izbucniră de la fereastra lui Isaac într-o explozie de culoare. Soarele se cufundase de cealaltă parte a depozitului. Singura lumină care cădea peste norul de pene, blană şi chitină venea de la lămpile de stradă şi de la cioburile apusului reflectate de râul murdar.

Isaac se îmbăie în gloria priveliştii. Oftă ca în faţa unei opere de

artă. Preţ de o clipă căută din priviri un heliotip ca să imortalizeze momentul, dar se întoarse la loc şi se mulţumi doar să privească.

O mie de siluete se înălţară în aer din depozitul lui. Se învârtejiră laolaltă, la început fără ţintă, apoi prinseră curenţii de aer şi se îndepărtară. Unele se lăsară duse de vânt. Altele se opintiră contra curentului şi se îndreptară spre oraş. Pacea acestui prim moment de confuzie încetă. Aspidele se repeziră la roiurile de insecte zăpăcite, încleştându-şi fălcile leonine peste trupurile grase ale insectelor. Şoimii vânară porumbeii şi stăncuţele şi canarii. Şerpii-libelulă se înşurubară în curenţii calzi de aer şi atacară prada.

Stilurile de zbor ale animalelor eliberate erau la fel de diferite ca şi siluetele lor. O umbră flutură haotic pe cer, prăbuşindu-se spre lampa de pe stradă, incapabilă să reziste luminii: o molie. O alta se ridică într-o maiestuoasă simplitate şi se arcui în noapte: o pasăre de pradă. Alta se deschise ca o floare, apoi se strânse şi ţâşni lăsând în urmă o dâră de aer decolorat: un polip de vânt.

Trupurile celor epuizate şi ale celor muribunde cădeau din aer, izbindu-se de caldarâm. Pământul se păta cu sânge şi limfă. Unele victime căzură în Molimă cu un plescăit. Dar acolo era mai multă viaţă decât moarte. Isaac se bucura că, preţ de câteva zile sau câteva săptămâni, cerul de deasupra Noului Crobuzon avea să fie mai colorat.

Oftă fericit. Privi împrejur şi dădu peste câteva cutii cu coconi, ouă şi larve. Le trase la fereastră, lăsând pe loc numai uriaşa omidă multicoloră muribundă.

Isaac luă ouăle şi le aruncă pe fereastră în direcţia zburătoarelor. Apoi făcu acelaşi lucru cu omizile care se zvârcoliră şi se prăbuşiră pe pavaj. Scutură cuştile cu coconi pe fereastră. Vărsă borcanele cu larve de apă. Pentru aceste vlăstare tinere, cruda eliberare însemna doar câteva secunde de libertate.

Într-un târziu, după ce şi ultima creatură dispăru, Isaac închise fereastra. Se întoarse şi cercetă depozitul. Auzi un fâlfâit slab din aripi şi văzu câteva zburătoare dând ocol lămpilor. O aspidă, o mână de molii şi fluturi şi vreo două păsărele. *Lasă,* gândi el, *găsesc ele o cale să iasă; dacă nu, le strâng mai târziu de pe jos.*

Presărate pe podea în faţa ferestrei se aflau câteva creaturi muribunde, cele slabe, cele care căzuseră înainte de a-şi lua zborul. Unele muriseră deja. Cele mai multe se târâseră afară din cuşti. Isaac începu să le strângă.

— Micuţa mea, ai avantajul că eşti a) drăguţă, şi b) destul de interesantă, se adresă el omizii celei mari şi bolnave în timp ce curăţa locul. Nu, nu-mi mulţumi. Sunt doar un filantrop. Şi tot nu înţeleg de ce nu mănânci. Tu eşti proiectul meu, spuse el aruncând pe fereastră un făraş de vietăţi. Mă îndoiesc că ai să rezişti până dimineaţă, dar la

naiba, mi-ai stârnit mila şi curiozitatea şi am să mai fac un efort ca să te salvez.

* * *

Se auzi un bubuit. Uşa depozitului se trânti.

— Grimnebulin!

Era Yagharek. Garuda stătea în holul slab luminat, înfipt pe picioare şi cu mâinile încleştate pe manta. Aripile false de lemn se bâţâiau neconvingător dintr-o parte în alta. Nu erau bine prinse. Isaac se aplecă peste balustradă şi se încruntă.

— Yagharek?

— M-ai dat uitării, Grimnebulin?

Yagharek ţipa ca o pasăre rănită. Cuvintele lui erau aproape imposibil de înţeles. Isaac îi făcu semne să se linişească.

— Yagharek, despre ce dracu' vorbeşti?…

— Păsările, Grimnebulin, am văzut păsările! Mi-ai spus, mi-ai arătat, erau pentru cercetare… Ce s-a întâmplat, Grimnebulin? Renunţi?

— Stai puţin… cum naiba ai văzut tu că au zburat? Unde erai?

— Pe acoperişul tău, Grimnebulin.

Yagharek se mai potolise. Era mai calm şi radia o tristeţe imensă.

— Pe acoperişul tău, unde mă caţăr noapte de noapte, aşteptând ajutorul tău. Am văzut cum le-ai dat drumul. De ce ai renunţat, Grimnebulin?

Isaac îi făcu semn să urce la etaj.

— Yag, bătrâne… La naiba, nici nu ştiu de unde să încep. Isaac privi spre tavan. Ce dracu' făceai pe acoperiş? De cât timp mă pândeşti de acolo? Puteai să vii aici să stai… e absurd. Ca să nu mai spun că e un pic ciudat când mă gândesc că tu stăteai deasupra când eu mâncam sau mergeam la budă şi chestii din astea. În ceea ce priveşte proiectul – ridică el mâna ca să oprească replica lui Yagharek – nu am renunţat.

Tăcu o vreme. Lăsă cuvintele să-şi facă efectul. Aşteptă ca Yagharek să se linişească, să iasă din starea depresivă în care intrase.

— Nu am renunţat, repetă el. Ceea ce s-a întâmplat e chiar bine… Cred că am intrat într-o nouă fază. Am terminat cu ce a fost înainte. Această direcţie de cercetare… s-a terminat.

Yagharek aplecă fruntea. Umerii îi tresăriră uşor din pricina oftatului.

— Nu înţeleg.

— Nu-i nimic, vino aici. Am să-ţi arăt ceva.

Isaac îl conduse pe Yagharek spre birou. Se opri o clipă să alinte omida uriaşă care zăcea pe o parte în cutie. Aceasta se foi slăbită.

Yagharek nici nu se sinchisi să o privească.

Isaac arătă spre teancurile de hârtii care se înghesuiau peste cărţile din bibliotecă şi umpleau biroul. Desene, ecuaţii, notiţe şi tratate.

Yagharek începu să le răsfoiască încet. Isaac îl dirija.

— Vezi… uită-te la schiţele de peste tot. Aripi, în mare parte. Punctul de plecare al cercetării a fost studiul aripilor. Pare normal, nu? Deci până acum m-am chinuit să înţeleg cum funcţionează acest membru deosebit. Garuda din Noul Crobuzon nu ne sunt de niciun folos. Am pus afişe la universitate, dar se pare că nu este niciun student garuda anul acesta. Am încercat, de dragul ştiinţei, să negociez cu un garuda… liderul comunităţii… şi a fost un mic dezastru. Hai să-i zicem aşa. Isaac făcu o pauză, rememorând, apoi clipi şi reveni la discuţie. Aşa că m-am orientat către păsări. Asta ne-a creat o nouă problemă. Cele mici, colibri şi vrăbiuţe şi celelalte, sunt toate interesante şi folositoare pentru… ştii tu… imaginea de ansamblu, pentru fizica zborului, dar noi trebuie să ne axăm asupra celor mari. Vulturi, şoimi, ceva de genul ăsta. Pentru că în această etapă încă mai gândesc analogic. Dar nu vreau să crezi că am ochelari de cal… Nu studiez muştele doar din pur interes ştiinţific, încerc să le găsesc o aplicaţie. Adică, sper că nu eşti pretenţios, nu-i aşa, Yag? Presupun că dacă îţi grefez pe spate o pereche de aripi de liliac sau de rândunea sau chiar o glandă de polip de vânt, nu te deranjează. Poate că nu o să fii tare arătos, dar o să te poţi ridica în aer, nu?

Yagharek încuviinţă. Asculta cu atenţie, răsfoind între timp hârtiile de pe birou. Se forţa să înţeleagă.

— Bine. Deci pare rezonabil, ştiind toate acestea, să ne ocupăm mai mult de păsările mari. Dar fireşte… Isaac cotrobăi printre hârtii, luă nişte imagini de pe pereţi şi îi înmână lui Yagharek foile relevante. Fireşte, s-a dovedit că nu e chiar aşa. Adică, putem înţelege multe despre aerodinamica păsărilor, toate informaţiile fiind utile, dar în realitate conducându-ne pe o cale greşită. Pentru că aerodinamica trupului tău este complet diferită. Nu eşti doar un vultur cu trup de om. Sunt sigur că tu nu te-ai privit niciodată cu astfel de ochi… Nu ştiu cât de mult te pricepi la matematică şi fizică, dar pe foaia asta – Isaac o găsi şi i-o înmână – se află nişte diagrame şi ecuaţii care ne arată de ce zborul păsărilor mari nu reprezintă direcţia necesară nouă. Toate liniile de forţă sunt aiurea. Nu sunt destul de puternice. Chestii din astea. Aşa că m-am orientat către alt tip de aripi din colecţie. Dacă am face nişte aripi de libelulă? Prima problemă este să găsim nişte aripi suficient de mari. Insectele gigantice nu sunt uşor de prins. Şi nu ştiu ce părere ai tu, dar eu nu mă văd mergând în munţi ca să prind un cărăbuş asasin. Nu vreau s-o păţesc. Şi-atunci, ce-ar fi să construim unele după specificaţiile noastre? Am putea avea şi mărimea şi forma potrivită. Putem compensa aerodinamica ta… nepotrivită.

Isaac rânji şi continuă.

— Ştiinţa materialelor este însă destul de limitată şi, deşi există

posibilitatea să construim nişte aripi cu formă destul de exactă, suficient de uşoare şi de rezistente, sincer mă îndoiesc. Eu lucrez la modele care *ar putea* să funcţioneze. Dar nu cred că şansele sunt de partea noastră. De asemenea, trebuie să ţii minte că acest proiect depinde de Refacerea ta de către un maestru. Sunt fericit să spun că nu cunosc niciun Refăcător, asta în primul rând, iar în al doilea rând, ei sunt interesaţi mai mult să producă suferinţă şi umilire, să construiască maşinării de putere şi să genereze efecte estetice ciudate, decât să se complice cu crearea unui sistem de zbor. Sunt o grămadă de terminaţii nervoase, muşchi, oase şi altele care se află pe spatele tău şi care trebuie fiecare în parte montate exact ca să ai vreo şansă să te ridici în aer.

Isaac îl aşeză pe Yagharek pe un scaun. Luă un taburet şi se aşeză dinaintea lui. Garuda tăcea. Privi puternic concentrat întâi spre Isaac, apoi spre diagramele din mâna lui. Aşa citea el, realiză Isaac, cu intensitate şi concentrare. Nu era ca un pacient care aştepta ca medicul să-i dea verdictul; căuta să înţeleagă fiecare cuvânt.

— Trebuie să spun că nu am terminat cu totul. Cunosc o persoană care este adeptul acelui tip de bio-taumaturgie de care ai tu nevoie ca să capeţi aripi funcţionale. Aşa că am să-l bat la cap să vedem ce şanse de succes avem.

Isaac făcu o grimasă şi clătină din cap.

— Şi crede-mă, Yag bătrâne, că dacă l-ai cunoaşte, ţi-ai da seama ce gest nobil e ăsta. Nu există sacrificiu pe care să nu-l fac pentru tine…

Făcu o pauză lungă.

— Există o şansă ca acest tovarăş al meu să zică „Da, aripi, nicio problemă, adu-l aici şi-am să mă ocup de el în ziua de Prafuri după-amiază”. Orice este posibil, dar eu îţi spun că aşa ceva n-o să se întâmple. Cred că trebuie să găsim o altă soluţie. Prima mişcare a fost să cercetez diferitele vietăţi care zboară fără aripi. Am să te scutesc de detalii. Cele mai multe planuri sunt aici… dacă te interesează. Un mini-dirijabil subcutanat auto-gonflabil; un transplant de glandă de polip de vânt; integrarea ta într-un golem zburător, chiar şi chestia mai prozaică de a te învăţa bazele taumaturgiei fizice.

Isaac indică notiţele de pe fiecare plan pe măsură ce le menţiona.

— Niciuna nu funcţionează. Taumaturgia este nesigură şi epuizantă. Oricine poate învăţa câteva vrăji şi să le aplice, dar contra-geotropia la comandă necesită mult mai multă energie şi pricepere decât are o fiinţă obişnuită. Aveţi vrăji puternice în Cymek?

Yagharek clătină din cap.

— Nişte şoapte care ademenesc prada în ghearele noastre; nişte simboluri şi pase care repară mai repede oasele frânte sau rănile; atât.

— Mda, nu mă surprinde. Aşa că e mai bine să nu ne bazăm pe asta. Şi crede-mă când îţi spun că şi celelalte planuri sunt la fel de nefuncţionale. Mi-am pierdut timpul cu variante care nu m-au dus nicăieri şi mi-am dat seama că de fiecare dată când mă opresc şi mă gândesc, un singur lucru îmi vine în minte. Acva-meşteşugul.

Yagharek se încruntă, ridicând sprâncenele şi aşa proeminente într-o cută cu aspect aproape geologic. Clătină din cap să-şi arate confuzia.

— Acva-meşteşugul, repetă Isaac. Ştii ce-i asta?

— Am citit eu ceva… Un meşteşug de-al vodyanoilor…

— Exact, bătrâne. Mai vezi pe docheri aplicându-l câteodată, prin Kelltree sau Cotul Pâclei. Dacă se adună mai mulţi, pot modifica o bucată întreagă de râu. Sapă găuri în apa în care stau scufundate cargouri, ca să le poată trage sus cu macaralele. Uimitor al dracu'. În comunităţile rurale, se folosesc de asta ca să taie şanţuri prin râuri, apoi gonesc peştii înăuntru. Alunecă pe suprafaţa apei de la un mal la celălalt. Genial, făcu Isaac ţuguind buzele apreciativ. Oricum, în zilele noastre este folosit mai mult la chestii mărunte, cum ar fi sculptura. Au şi un fel de concursuri. Vreau să spun, Yagharek, că avem de-a face cu apă care se comportă altfel decât ar trebui. Aşa-i? Asta vrei şi tu. Vrei ca trupul tău greoi – îl înghionti el uşor pe Yagharek în piept – să zboare. Mă urmăreşti? Hai să ne gândim la problema ontologică de a convinge materia să-şi schimbe obiceiurile pe care le are de veacuri. Vrem să convingem elementele să se comporte altfel. Asta nu mai e o problemă de ornitologie avansată, ci una de filosofie. Yag, asta e o chestie la care lucram de ani de zile! Se transformase într-un soi de hobby. Apoi, în dimineaţa asta m-am uitat din nou pe nişte însemnări pe care le făcusem la începutul cercetării, am făcut legătura cu ideile mele mai vechi şi mi-am dat seama că asta e calea de urmat. Toată ziua m-am luptat cu ideea asta.

Isaac flutură o bucată de hârtie pe care era desenat un triunghi conţinând o cruce.

Luă un creion şi scrise cuvinte pe colţurile triunghiului. Întoarse diagrama cu faţa către Yagharek. Unghiul de sus era etichetat *Ocult/taumaturgic;* cel din stânga-jos *Material;* cel din dreapta-jos *Social/sapienţial.*

— Nu te chinui prea mult cu această diagramă, bătrâne, nu e decât un ajutor mental, nimic mai mult. Avem aici o descriere a celor trei puncte în care este localizată toată cunoaşterea. Aici jos este materialul, adică toată fizica. De la particulele elementare femtoscopice precum elictronii, până la vulcani. Roci, elictromagnetism, reacţii chimice… Chestii din astea. În partea opusă, avem socialul. Creaturile raţionale, de care Bas-Lag-ul nu duce lipsă, nu pot fi studiate precum rocile. Prin reflectarea asupra lumii şi asupra

lor înşişi, oamenii şi garuda şi cactuşii şi toţi ceilalţi creează o altă ordine de organizare, nu? Aşa că trebuie studiate după tipicul lor – dar în acelaşi timp sunt legate de partea fizică ce le menţine. De aceea avem linia aceasta care le uneşte. Sus este ocultul. Acu e acu. Ocult: ascuns. Se ocupă de alte forţe şi dinamici decât cele fizice şi de alte practici mentale decât cele folosite de gânditori. Spirite, demoni, zei, cum vrei tu să le spui, taumaturgie… înţelegi tu. Este un lucru distinct, dar e legat de celelalte două. Tehnicile taumaturgice, invocaţiile, şamanismul, toate afectează – şi sunt afectate de – relaţiile sociale care le înconjoară. Apoi mai este şi aspectul fizic: vrăjile şi farmecele sunt de fapt manipularea particulelor teoretice – „particulele vrăjite” – numite *taumaturgoni.* Unii savanţi, se bătu Isaac în piept, gândesc că sunt la fel de esenţiale ca şi protonii şi celelalte particule fizice. Aici, şopti Isaac, rărind cuvintele, aici începe să devină interesant. La orice disciplină de studiu sau cunoaştere te-ai gândi, ea se regăseşte undeva în acest triunghi, dar nu exact într-un vârf. De exemplu sociologia sau psihologia sau xentropologia. Simplu, nu? Ar trebui să se găsească aici, în colţul Social. Da şi nu. Acest colţ este cu siguranţă cel mai apropiat, dar nu poţi studia societatea fără să iei în calcul resursele fizice. Nu? Deci intervine şi aspectul fizic. Care va să zică, trebuie să mutăm puţin sociologia pe axa orizontală, făcu el ducând degetul câţiva centimetri spre stânga. Dar cum ai putea înţelege de pildă cultura cactuşilor fără să pricepi cultul lor solar, sau cultura khepri fără zeităţile lor, sau cultura vodyanoi fără şamanism? Nu poţi, trase el concluzia triumfător. Aşa că trebuie să ne mutăm mai sus, spre ocult.

Degetul lui se orientă în acea direcţie.

— Deci cam aici se află sociologia şi psihologia. În colţul dreapta-jos, un pic mai sus, un pic la stânga. Fizica? Biologia? Ar trebui să se afle în colţul material, nu? Dar dacă spui că biologia are un efect asupra societăţii, şi reciproca este adevărată, deci biologia este puţin mai la dreapta faţă de vârful Material. Dar zborul polipilor de vânt? Hrănirea copacilor de suflet? Acestea fac parte din ocult, deci va trebui să ne mutăm, de această dată în sus. Fizica se ocupă şi de studiul unor substanţe folosite în practicile vrăjitoreşti. Înţelegi? Chiar şi cel mai pur subiect este de fapt undeva între cele trei puncte de referinţă. Apoi mai sunt o mulţime de subiecte troglodite. Socio-biologia? La jumătatea axei orizontale şi puţin mai sus. Hipnotologia? La jumătatea distanţei pe partea dreaptă. Social/ psihologic şi ocult, dar şi cu un pic de chimie a creierului, deci puţin deplasată…

Diagrama lui Isaac se umplea de cruciuliţe care marcau diferitele discipline. Îl privi pe Yagharek şi trase, în sfârşit, un x chiar în centrul triunghiului.

— Dar acum ce avem? Ce e chiar în mijloc? Unii cred ca e

matematica. Bine, dar dacă matematica este cea mai bună cale spre centru, ce forţe investighează ea? Matematica este complet abstractă la un anumit nivel, rădăcini pătrate şi de-alde astea; lumea este riguros matematică. Deci asta este calea de a unifica toate forţele: mentale, sociale, fizice. Dacă ştiinţele sunt localizate pe un triunghi, cu trei vârfuri şi un centru, tot aşa sunt şi forţele şi dinamicile pe care le studiază. Cu alte cuvinte, dacă asta te ajută cu ceva, avem de-a face cu un singur câmp şi o singură forţă cărora le cercetăm diferitele aspecte. De aceea asta se cheamă „Teoria Unificată a Câmpurilor”.

Isaac zâmbi epuizat. *La naiba,* îşi dădu el seama brusc. *Chiar mă descurc… Zece ani de cercetare mi-au îmbunătăţit metoda didactică…* Yagharek îl privea cu atenţie.

— Înţeleg… spuse într-un sfârşit garuda.

— Mă bucur să aud asta. Mai e mult de spus, bătrâne, aşa că abţine-te. Teoria Unificată a Câmpurilor nu este o teorie foarte acceptată, să ştii. Este privită cam ca Ipoteza Tărâmului Fracturat, dacă asta îţi spune ceva.

Yagharek încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Bine, deci ştii la ce mă refer. La fel de respectabilă, dar puţin forţată. Mai rău, ca să îndepărtez şi cea din urmă fărâmă de credibilitate, trebuie să spun că fac parte dintr-o minoritate a celor care cred în Teoria Unificată a Câmpurilor. Din pricina modului în care gândesc natura forţelor de studiat. Am să încerc să explic cât mai simplu.

Isaac miji ochii şi-şi adună gândurile.

— Bine. Întrebarea este dacă un ou care cade se manifestă patologic.

Făcu o pauză şi lăsă imaginea să impresioneze.

— Vezi, dacă te gândeşti la materie, deci şi la forţa unificată pe care o cercetăm ca fiind în mod esenţial statică, atunci căderea, zborul, rotirea, răzgândirea, vrăjirea, îmbătrânirea, mişcarea sunt toate deviaţii de la starea esenţială. Dacă nu, atunci eşti obligat să consideri mişcarea ca o parte a ţesăturii ontologice, iar întrebarea este cum poţi teoretiza asta. Acum mă înţelegi. Statistica nu sprijină această idee, dar s-o ia naiba de statistică. Deci eu sunt un adept al Teoriei Unificate a Câmpurilor în Mişcare, al TUCM pe scurt. Nu unul al Teoriei Unificate a Câmpurilor Statice, al TUCS, înţelegi. Dar eu fiind înclinat să cred în TUCM, mă confrunt cu mai multe probleme: dacă mişcă, cum se mişcă? Cursiv? În salturi? Când ridici un lemn şi-l ţii la o înălţime de trei metri faţă de pământ, el are mai multă energie decât atunci când e jos. Numim asta energie potenţială, nu? Nu există nicio controversă despre asta între savanţi. Energia potenţială este aceea care dă putere lemnului să te lovească sau să lase o urmă în podea, putere pe care n-o avea atunci când se afla pe jos. Are această

energie când este încă nemişcat dar gata să cadă. Dacă începe să cadă, energia potenţială se transformă în energie cinetică şi te pocneşte. Vezi tu, energia potenţială se referă la situaţiile în care un obiect este gata să-şi schimbe starea. E ca atunci când stresezi prea tare un grup de oameni şi acesta explodează brusc. Trece de la starea de supărare la cea de violenţă într-o clipă. Tranziţia de la o stare la alta este afectată de aducerea obiectului – fie el grup social, fie un lemn sau o vrajă – într-o stare în care interacţiunea lui cu alte forţe determină propria lui energie să se opună stării curente. Mă refer la aducerea lucrurilor în stare de criză!

* * *

Isaac se relaxă pentru o clipă. Spre surpriza lui, îi făcea plăcere. Explicându-şi teoriile îşi consolida ideile, făcându-l să-şi formuleze modelul cu rigurozitate.

Yagharek era un elev model. Atenţia lui era complet netulburată, iar privirea ascuţită ca un stilet.

Isaac trase puternic aer în piept şi continuă.

— Asta e chestia majoră cu care avem de-a face, prietene. Am cochetat cu teoria crizei vreme de ani de zile. Pe scurt: spun că stă în natura lucrurilor să intre în criză, ca parte a ceea ce suntem. Lucrurile se întorc pe dos prin simplul fapt că există, înţelegi? Forţa care apasă câmpul unificat este *energia de criză.* Un fel de energie potenţială, care este un aspect al energiei de criză, un aspect minuscul al ei. Dacă am putea capta rezervele de energie de criză în orice situaţie, am avea o putere enormă. Unele situaţii sunt mai critice decât altele, dar esenţa teoriei de criză este că orice lucru are un nivel critic prin simplul fapt că există. În jurul nostru există o mare cantitate de energie de criză tot timpul, dar nu am învăţat cum să o captăm eficient. Ea izbucneşte necontrolat în permanenţă. Ce pierdere îngrozitoare!

Isaac clătină din cap măcinat de acest gând.

— Cred că vodyanoii pot capta această energie de criză. Foarte, foarte puţin. E un paradox. Captezi energia de criză existentă în apă ca să îi dai o formă împotriva căreia luptă, deci introduci şi mai multă criză… numai că această energie nu poate pleca nicăieri, aşa încât criza se rezolvă prin revenirea la forma iniţială. Dar dacă vodyanoii ar folosi apa pe care au meşterit-o deja, ca s-o introducă într-un ciclu de amplificare a energiei de criză… Îmi pare rău. O iau razna. Vreau să spun că încerc să găsesc o cale pentru tine să-ţi captezi energia de criză şi să o canalizezi pentru zbor. Dacă am dreptate, asta e singura energie pe care ai avea-o la îndemână în cantităţi nelimitate. Cu cât zbori mai mult, cu atât eşti într-o criză mai mare, cu atât devii mai capabil de zbor… Asta e teoria, oricum… Dar ca să fiu sincer, Yag, implicaţiile sunt mult mai mari. Dacă am să reuşesc să descătuşez

energia de criză pentru tine, zborul va fi doar o aplicaţie măruntă. Vorbim aici de forţe şi energii care ar putea schimba complet… totul…

Ideea incredibilă plutea în aer. Depozitul părea prea mic şi prea vulgar pentru această conversaţie.

Isaac privi pe fereastră în noaptea soioasă a Noului Crobuzon. Luna şi fiicele ei dansau adormitor deasupra. Fiicele, mai mici decât mama lor, dar mai mari decât stelele, luceau dur şi rece. Isaac reflecta asupra crizei.

Până la urmă, Yagharek vorbi.

— Şi dacă tu ai dreptate… o să zbor?

Isaac izbucni în râs la tonul lui patetic.

— Da, da, bătrâne. Dacă eu am dreptate, tu ai să zbori din nou.

Capitolul Cincisprezece

Isaac nu reuşi să-l convingă pe Yagharek să mai rămână la depozit. Garuda nu-i explicase de ce. Pur şi simplu dispăru în noapte, un renegat mândru căutând culcuş prin vreun şanţ sau coş de fum sau ruină. Nici măcar nu acceptase să mănânce. Isaac rămase în prag şi-l privi cum pleacă. Mantaua întunecată a lui Yagharek se clătina în bătaia vântului atârnată de aripile de lemn.

Isaac închise într-un târziu uşa. Se întoarse la platforma lui şi privi luminiţele care alunecau peste Molimă. Îşi sprijini capul în pumni şi ascultă ticăitul ceasului. Sunetele nocturne sălbatice ale Noului Crobuzon se strecurau prin pereţi. Auzi gemetele melancolice ale maşinăriilor, navelor şi fabricilor.

În încăperea de dedesubt, robotul lui David şi Lublamai părea să clănţăne în acelaşi ritm cu ceasul.

Isaac strânse desenele de pe pereţi. Cele pe care le credea mai bune le îndesă într-o mapă burduşită. La multe se chiorî critic şi le aruncă. Se puse pe burtă şi scormoni pe sub pat, scoţând de acolo un abac prăfuit şi o riglă de calcul.

Trebuie să ajung la universitate şi să pun mâna pe una dintre maşinile diferenţiale, gândi el. Nu avea să fie aşa de uşor. Paza acestor obiecte era paranoică. Isaac îşi dădu seama brusc că avea şansa să studieze personal sistemele de securitate: avea să se ducă la universitate a doua zi, ca să vorbească cu angajatorul pe care îl ura cel mai mult, Vermishank.

Vermishank nu-l mai angaja la prea multe treburi. De luni de zile nu mai primise vreo scrisoare în care, cu mânuţa lui mică şi delicată, să îi scrie că avea nevoie de serviciile lui pentru a cerceta vreo teorie idioată şi probabil fără rost. Isaac nu refuzase niciodată aceste „cereri”. Dacă ar fi făcut-o, şi-ar fi limitat accesul la resursele universităţii, deci şi la sursa lui bogată de echipament pe care îl jefuia mai mult sau mai puţin după plac. Vermishank nu făcuse nimic să-i limiteze accesul, în ciuda relaţiei lor profesionale deteriorate şi,

probabil, şi în ciuda faptului că făcuse legătura dintre programul de cercetări al lui Isaac şi momentul dispariţiei echipamentelor. Isaac nu ştia de ce. *Probabil ca să mă aibă la mână,* gândi el.

Realiză că era pentru prima dată când îl căuta pe Vermishank din proprie iniţiativă, dar Isaac trebuia să o facă. Chiar dacă se simţea dedicat noii lui teorii a crizei, nu putea întoarce spatele complet altor tehnologii mai pământeşti, ca Refacerea, fără să ceară mai întâi părerea celui mai mare bio-taumaturg al oraşului despre cazul lui Yagharek. Ar fi fost un gest neprofesionist.

Isaac îşi pregăti un sandviş cu şuncă şi o ciocolată rece. Se îmbărbătă cu gândul la Vermishank. Isaac îl displăcea dintr-o mare varietate de motive. Unul dintre ele era cel politic. Bio-taumaturgia era, de fapt, un fel politicos de a descrie practica de a desface şi a reface carnea, de a o lega în alte feluri, de a o manipula după imaginaţie. Desigur, tehnicile puteau folosi şi la vindecare sau reparaţii, dar nu acesta era scopul lor obişnuit. Nimeni nu avea nicio dovadă, fireşte, dar Isaac nu ar fi fost deloc surprins dacă ar fi aflat că unele dintre cercetările lui Vermishank erau aplicate în fabricile de pedeapsă. Vermishank era un extraordinar sculptor al cărnii.

Se auzi o bătaie în uşă. Isaac ridică privirea surprins. Era aproape unsprezece noaptea. Lăsă farfuria din mână şi se grăbi să coboare scara. Deschise uşa şi dădu peste Gazid Norocosul, complet ameţit.

Ce dracu e asta? se întrebă el.

— ’Zaac, fratele meu, iube… iubitule…, strigă Gazid de îndată ce îl văzu pe Isaac, continuând să se bâlbâie.

Isaac îl trase în depozit înainte să-l vadă careva.

— Gazid, tâmpitule, ce vrei de la mine?

Gazid se clătina dintr-o parte în alta prea tare. Ochii îi erau larg deschişi şi i se roteau în orbite. Păru afectat de tonul lui Isaac.

— Uşurel, meştere, uşurel, nu tre’ să fii răutăcios. Ei? O caut pe Lin. E aici? chicoti el.

Aha, gândi Isaac. Aici era o treabă încurcată. Norocosul era din gaşca de pe Câmpul Poftei, ştia de relaţia secretă dintre el şi Lin. Dar aici nu era Câmpul Poftei.

— Nu, Norocosule, nu e aici. Şi chiar dacă ar fi fost, din cine ştie ce motiv, nu aveai dreptul să dai peste noi aici în toiul nopţii. La ce ai nevoie de ea?

— Nu-i acasă.

Gazid se întoarse şi urcă treptele, vorbind cu Isaac fără să întoarcă capul.

— Eram pe-aici, da cre’că e tare la artă, nu? Îmi datorează bani, comisionul meu, că i-am găsit chestia cea mare şi-am aranjat-o pe viaţă. Cre’că e la treabă acu’, nu? Vreau ceva biştari…

Isaac îşi trase o palmă peste frunte exasperat şi urcă pe scară după

Gazid.

— Despre ce dracu vorbeşti? Ce treabă? Acum lucrează la sculpturile ei.

— Da, sigur, îhî, cam aşa ceva, încuviinţă Gazid cu mintea în altă parte. Da'mi datorează bani. Sunt disperat, 'Zaac… Dă-mi un crăiţar…

Isaac se înfurie. Îl înşfăcă pe Gazid şi îl ţintui pe loc. Gazid avea braţe osoase de drogat. Abia dacă se putea zbate în strânsoarea lui Isaac.

— Ascultă, Gazid, scârbă ce eşti. Ce mai ai nevoie, nu vezi că eşti ameţit de abia te mai ţii pe picioare? Cum îndrăzneşti să intri în casa mea, drogat nenorocit…?

— Băi! strigă Gazid, lătrând spre Isaac. Lin nu-i aici acu', da' mie mi-e foame de ceva şi tre' să mă ajuţi că dacă nu nu ştiu ce-o să m-apuc să zic, dacă Lin nu mă ajută, tu poţi, tu eşti cavaleru' ei, iubiciosu' de gândaci, ea e gărgăriţa ta…

Isaac trase spre spate un pumn cărnos şi-l pocni pe Gazid în faţă, aruncându-l la câţiva metri distanţă.

Gazid schelălăi de uimire şi groază. Se zvârcoli pe podea şi căută scara. Sub nas avea o urmă de sânge ca o stea. Isaac îşi scutură sângele de pe pumn şi păşi spre Gazid. Era îngheţat de furie.

Crezi c-am să te las să vorbeşti aşa? Crezi că ai să mă şantajezi, rahatule? gândi el.

— Norocosule, trebuie să pleci în clipa asta dacă nu vrei să-ţi iau gâtul.

Gazid se târî în genunchi şi izbucni în lacrimi.

— Ai înnebunit, Isaac, credeam că suntem prieteni…

Pe podeaua lui Isaac se prelingeau lacrimi şi sânge.

— Ai crezut greşit, bătrâne. Nu eşti decât un drogat amărât, iar eu…

Isaac se opri din vorbă şi se holbă uimit.

Gazid se sprijinea de cuştile goale pe care stătea cutia omizii. Isaac o zări cum se zbate, cum tresare şi se frământă disperată lângă gratii, încercând să ajungă cu ultimele puteri la Gazid Norocosul.

Gazid stătea îngrozit, aşteptând ca Isaac să termine ce avea de spus.

— Ce? se văită el. Ce vrei să faci?

— Taci, şuieră Isaac.

Omida era mai subţire decât atunci când sosise aici, iar culorile ei extraordinare păliseră, dar era, fără îndoială, vie. Se strecura prin cutie, pipăind aerul ca degetul unui orb, îndreptându-se spre Gazid.

— Nu te mişca, şuieră Isaac şi se apropie.

Gazid, înfricoşat, îl ascultă. Se întoarse după privirea lui Isaac şi ochii i se măriră la vederea viermelui uriaş care încerca să găsească drum spre el. Îşi smulse mâna de lângă cutie cu un ţipăt scurt şi porni să dea cu spatele. Instantaneu, omida îşi schimbă direcţia, încercând

să-l urmărească.

— Fascinant, spuse Isaac.

Gazid se ridică şi se prinse cu palmele de cap, scuturându-l violent de parcă ar fi fost plin cu insecte.

— Ce se întâmplă cu capul meu? se smiorcăi Gazid.

Când se apropie, Isaac simţi şi el. Senzaţii străine îi trecură fulgerător, ca nişte ţipari electrici, prin creier. Clipi şi tuşi puţin, încercând să lupte cu emoţiile care nu-i aparţineau şi care încercau să-l gâtuie. Isaac scutură din cap şi strânse pleoapele cu putere.

— Gazid, se răsti el. Mergi încet în jurul cuştii.

Norocosul făcu ce i se ceruse. Omida se dădu peste cap şi încercă să se redreseze, să-l urmeze, să-l vâneze.

— De ce mă vrea creatura asta? mormăi Gazid.

— Nu ştiu, Gazid, făcu plat Isaac. Se chinuie. Cred că vrea ceva ce ai tu. Ia goleşte-ţi buzunarele încet. Nu te teme, nu-ţi iau nimic.

Gazid începu să scoată bucăţi de hârtie şi batiste din buzunarele jachetei lui murdare şi din pantaloni. Ezită, apoi băgă mâna şi scoase două pachete burduşite din buzunarele interioare.

Viermele turbă. Fulgerele de senzaţii trecură din nou prin capul lui Isaac şi al lui Gazid.

— Ce dracu' ai acolo? spuse Isaac printre dinţii strânşi.

— Aici e shazbah, ezită Gazid, arătând spre primul pachet de lângă cuşcă.

Viermele nu reacţiona.

— Iar ăsta e rahat-de-visat.

Gazid ţinu pachetul deasupra capului omizii, iar aceasta aproape căzu pe spate încercând să ajungă la el. Gemetele ei nu se auzeau, dar se simţeau acut.

— Asta e! făcu Isaac. Asta e! Mogâldeaţa vrea rahat-de-visat! Isaac întinse mâna şi-l prinse pe Gazid de degete. Dă-mi-l.

Gazid ezită, apoi îi înmână pachetul.

— O mulţime de marfă acolo, omule… o mulţime de bani… se văită el. Nu poţi să mi-l iei aşa…

Isaac cântări punga. Avea vreun kilogram, un kilogram şi jumătate. O deschise. Alte valuri de emoţii veniră dinspre omidă. Isaac făcu din ochi către cel care se ruga.

Rahatul-de-visat era o grămadă de găluşte maronii, lipicioase, care miroseau a zahăr ars.

— Ce-i chestia asta? întrebă Isaac. Am auzit de ea, dar nu ştiu mare lucru.

— O chestie nouă, 'Zaac. Scumpă. De vreun an. Te ia de cap rău de tot…

— Ce face?

— Nu-ţi pot descrie. Vrei să cumperi?

— Nu! spuse tăios Isaac, apoi ezită. Oricum, nu pentru mine… Cât ar costa pachetul ăsta, Norocosule?

Gazid ezită, fără îndoială întrebându-se cât de mult ar fi putut să exagereze.

— Păi… cam treizeci de guinee…

— Hai mai du-te… Eşti aşa un pungaş… Ti-l iau cu… zece.

— S-a făcut, spuse Gazid pe loc.

La naiba, gândi Isaac. *M-a păcălit.* Era gata să se certe, dar îi veni o altă idee. Îl privi atent pe Gazid, care începea din nou să se clatine, cu faţa mânjită de sânge şi salivă.

— Bine, ţi-l iau. Ascultă, Gazid, făcu Isaac într-o doară. O să mai vreau marfă din asta, înţelegi? Şi dacă o să ne împăcăm, o să rămâi distribuitorul meu exclusiv. Pricepi? Dar dacă se întâmplă ceva ca să strice relaţia noastră, dacă nu mai am încredere, o să mă duc în altă parte. Bine?

— 'Zaac, prietene, nu mai spune nimic… Suntem parteneri de-acu'…

— Absolut, spuse Isaac cu greutate.

Nu era atât de prost încât să aibă încredere în Gazid Norocosul, dar măcar în felul ăsta îl putea ţine sub control. Gazid n-ar fi muşcat mâna care îl hrănea, cel puţin pentru o vreme.

Asta n-o să dureze, gândi Isaac, *dar e bine pentru moment.*

Isaac scoase cea mai umedă şi mai lipicioasă găluşcă din pachet. Era de mărimea unei măsline mari, acoperită de un mucus gros care se întărea repede. Deschise puţin capacul cutiei şi o aruncă înăuntru. Se lăsă în genunchi, să urmărească larva prin plasa de sârmă.

Pleoapele lui Isaac fluturară de parcă ar fi fost curentat. Pentru o clipă vederea i se înceţoşă.

— Măi să fie, mormăi Gazid în spatele lui. Mi se întâmplă ceva la cap…

Isaac simţi o clipă greaţă, apoi fu cuprins de cel mai înflăcărat extaz pe care-l simţise vreodată. După mai puţin de o jumătate de secundă, senzaţiile neomeneşti puseseră stăpânire pe el. Simţea că-i ies pe nas.

— Sfinte GurăMultă…, icni Isaac. Vederea i se tulbură, apoi se ascuţi şi căpătă o claritate neobişnuită. Mititelul ăsta e un soi de empat, nu? murmură el.

Privi omida şi se simţi ca un voyeur. Creatura se încovriga în jurul găluştei ca un şarpe care-şi prinsese prada. Gura i se închisese uriaşă peste capătul pe care îl mesteca cu o foame ce părea aproape lascivă. Fălcile îi erau umede de salivă. Îşi devora hrana ca un copil plăcinta de la Hramul Sfântului GurăMultă. Drogul dispărea cu iuţeală.

— Măiculiţă, făcu Isaac. O să am nevoie de mult mai mult.

Mai aruncă vreo cinci sau şase cocoloaşe în cuşcă. Omida se

rostogoli fericită peste colecţia ei lipicioasă.

Isaac se ridică. Îl privi pe Gazid Norocosul ce zâmbea fericit, clătinându-se pe picioare, spre omida care mânca.

— Norocosule, băiete, se pare că mi-ai salvat experimentul. Îţi rămân dator.

— Sunt un salvator, nu-i aşa, ’Zaac? se răsuci Gazid într-o piruetă dizgrațioasă. Salvator! Salvator!

— Da, bine, gata, asta eşti, acum taci!

Isaac aruncă o privire spre ceas.

— Acum trebuie să mai fac ceva treabă, aşa că fii drăguţ şi şterge-o. Nu te supăra, Gazid…, ezită Isaac şi îi întinse o mână. Îmi pare rău pentru nasul tău.

— O!

Gazid părea surprins. Se pipăi pe faţă.

— Bine, bine…

Isaac se îndreptă spre birou.

— Să-ţi aduc lovelele. Stai un pic.

Scormoni prin sertare, îşi găsi până la urmă portofelul şi scoase o guinee.

— Aşteaptă, mai am pe undeva. Mai rabdă-mă…

Isaac îngenunche lângă pat şi începu să dea deoparte teancurile de hârtii, adunând firfiricii şi şekelii pe care-i scăpase acolo.

Gazid băgă mâna în pachetul cu droguri pe care Isaac îl lăsase pe cuşca omizii. Se uită cu atenţie spre Isaac, care scurma pe sub pat, cu faţa la podea. Gazid culese două bobiţe din grămada lipicioasă şi mai aruncă un ochi spre Isaac, să vadă dacă nu se uită. Isaac spunea ceva nedesluşit, cuvintele lui sunau înfundat din pricina patului de deasupra.

Gazid porni încet spre pat. Luă o hârtie de bomboane din buzunar şi înveli una dintre găluşte pe care o aruncă în buzunar. Un rânjet idiot îi înflori pe figură când se uită la a doua.

— Ar trebui să ştii ce medicamente prescrii, ’Zaac, şopti el. Aşa e etic…, chicoti el încântat.

— Ce-ai spus? strigă Isaac, pornind să iasă de sub pat. Am găsit. Ştiam eu că mi-au căzut nişte bani din buzunarul pantalonilor…

Gazid ridică şunca din tartina pe jumătate mâncată de pe birou. Strecură drogul în muştarul de sub frunza de salată. Puse la loc felia de pâine şi se îndepărtă de birou.

Isaac se ridică în picioare şi se întoarse spre el zâmbind. Ţinea în pumn un evantai de bancnote şi nişte mărunţiş.

— Uite zece guinee. Te târguieşti ca un profesionist…

Gazid luă banii şi coborî treptele cu iuţeală.

— Mulţam, ’Zaac. Sunt recunoscător.

Isaac rămase puţin pe gânduri.

— Bine. Te caut eu dacă mai am nevoie de rahat-de-visat, da?

— Da, aşa să faci, frate…

Gazid aproape că fugi din depozit, trăgând uşa după el din mers. Isaac auzi un râs absurd venind dinspre fugar, care se pierdu în întuneric.

La naiba! Urăsc să fac afaceri cu drogaţii. Ce ratat…

Isaac clătină din cap şi se întoarse la cuşca omizii.

* * *

Viermele deja începuse al doilea cocoloş lipicios de drog. Valuri de fericire de insectă se revărsară în mintea lui Isaac. Senzaţia era neplăcută. Isaac bătu în retragere. Omida se opri din mâncat şi se curăţă delicat de resturile lipicioase. Apoi se apucă iarăşi de mâncat, murdărindu-se din nou.

— Flămândo, mormăi Isaac. E bun? Îţi place? Foarte bine.

Isaac se îndreptă agale spre biroul lui şi îşi luă sandvişul. Se întoarse spre silueta multicoloră în vreme ce muşcă din pâine şi luă o înghiţitură de ciocolată.

— În ce naiba ai să te transformi? şopti el către subiectul experimentului lui.

Isaac termină de mâncat, încruntându-se la gustul rânced al pâinii şi al frunzei de salată cu muştar. Cel puţin ciocolata era bună.

Se şterse la gură şi reveni la cuşca omizii, încercând să se ferească de senzaţiile empatice. Isaac se lăsă pe vine şi privi festinul creaturii. Nu era sigur, dar culorile creaturii păreau să-şi revină.

— Să fii bună şi să mă fereşti să devin obsedat de teoria crizei, da? Faci asta pentru mine, mititico? Nu te găsesc prin nicio carte, nu? Eşti timidă?

O lovitură mentală îl străpunse pe Isaac ca o săgeată. Se împiedică şi căzu.

— Au! ţipă el şi încercă să se departeze târâş de cuşcă. Nu pot opri bâlbâiala ta empatică…

Se ridică şi se îndreptă spre pat, frecându-se la tâmple. Când ajunse aproape, un alt spasm de emoţii îi pulsă violent în minte. Genunchii i se înmuiară şi căzu lângă pat, ţinându-şi tâmplele în mâini.

— La dracu’! făcu el alarmat. E prea mult, devii prea puternică…

Brusc nu mai reuşi să vorbească. Înţepeni complet când al treilea atac intens îi inundă sinapsele. Senzaţia era diferită, nu era valul psihic slab care venea dinspre viermele aflat la trei metri distanţă. Gura i se uscase şi păstrase gustul de salată cu muştar.

Muştarul fusese grunjos.

— A, nu… gemu el, dându-şi seama de situaţie. Nu, Gazid, cretinule, rahat cu ochi, te omor…

Se încleştă de marginea patului cu mâini care îi tremurau violent. Asuda şi carnea îi împietrise.

În pat, gândi el disperat. *Sub pături şi rezistă, mii de oameni fac asta în fiecare zi din pură plăcere, pentru Dumnezeu...*

Mâna lui Isaac se târî ca un păianjen beat peste faldurile păturii. Nu găsi calea de a se strecura sub pătură, pentru că era băgată sub cearşaf: ambele aşternuturi erau atât de asemănătoare, încât Isaac deveni brusc convins că făceau amândouă parte dintr-o unitate textilă ondulatorie imposibil de divizat, aşa că se rostogoli peste ele şi se trezi înotând într-un vârtej complicat de lână şi bumbac. Înotă în sus şi-n jos, dând energic din braţe, ca un copil care abia a învăţat să înoate, hârâind şi scuipând şi plescăind din buze cu o sete uriaşă.

Uită-te la tine, cretinule, îl înjură o porţiune de creier cu dispreţ. *Ce demnitate mai ai?*

Dar el nu-i dădea atenţie. Era mulţumit să înoate uşor pe loc în pat, gâfâind ca un animal muribund, încordându-şi muşchii gâtului şi bulbucând ochii.

Simţi o presiune în spatele minţii. Privi o uşă mare, de pivniţă, pusă în zidul cel mai nebăgat în seamă al cerebelului. Uşa scârţâia. Ceva încerca să iasă afară.

Repede, gândi Isaac. *S-o încui...*

Dar simţi puterea crescândă a forţei care se lupta să iasă. Uşa era ca un coş, gata să plezenească de puroi, gata să se rupă, un câine uriaş fără chip care se opintea în tăcere să rupă lanţul, marea care bătea fără oboseală în zidul năruit al portului.

În mintea lui Isaac izbucni ceva.

Capitolul Şaisprezece

Soare curgând ca o cascadă şi eu mă bucur de el, muguri mi se deschid de pe umeri şi de pe cap şi clorofila îmi curge revigorant prin piele şi ridic braţele cu ţepi mari

nu mă atinge aşa nu sunt gata porcule

Uite ciocanele acelea pneumatice! Mi-ar plăcea dacă nu m-ar pune la treabă aşa de tare!

ăsta e

Sunt mândru să-ţi spun că tatăl tău a consimţit la unirea noastră

ăsta e un

şi uite-mă înotând sub toată apa asta murdară către umbra uriaşă a bărcii ca un nor mare respir apă împuţită care mă face să tuşesc şi picioarele mele cu membrane mă împing înainte

ăsta e un vis?

lumină piele hrană aer metal sex nefericire foc ciuperci pânze nave tortură bere broască spini clor vioară cerneală roţi sodomie bani aripi bobiţe zei fierăstrău oase ghicitori copii beton scoici măruntaie zăpadă beznă

Ăsta e un vis?

* * *

Dar Isaac ştia că nu visează.

În cap îi pâlpâia un proiector, bombardându-l cu o succesiune de imagini. Nu o animaţie ce repeta la nesfârşit o mică anecdotă vizuală, ci un bombardament susţinut de momente infinit de variate. Isaac era târât printr-un milion de scânteieri temporale. Fiecare fracţiune de viaţă trepida şi era urmată de o alta; Isaac putea să tragă cu ochiul la vieţile altor creaturi. Vorbea limba chimică a unui khepri ce plângea pentru că marea zeiţă o alungase şi apoi pufni în râs când el, în chip de grăjdar şef, asculta o scuză lamentabilă a unui băiat nou; închise pleoapa internă translucidă când alunecă în apele reci ale râului de munte şi dădu din picioare spre ceilalţi vodyanoi care se acuplau într-o orgie şi…

— O, sfinte GurăMultă…

Îşi auzi vocea din adâncul măcelului emoţional cacofonic. Veneau tot mai multe şi veneau repede, se suprapuneau şi se tulburau pe margini, până ce două sau trei momente de viaţă dădeau să se petreacă în acelaşi timp.

Lumina era puternică atunci când era aprinsă, unele figuri erau bine conturate, altele înceţoşate şi invizibile. Fiecare aşchie separată de viaţă avea un punct focal simbolic. Fiecare era condusă după o logică onirică. Într-o fundătură analitică a minţii, Isaac realiză că acestea nu erau, nu puteau fi cocoloaşe de istorie coagulate şi distilate în răşina groasă a visului. Scenele erau prea fluide. Conştiinţa şi realitatea se întrepătrundeau. Isaac nu se lipise la vieţile altora, ci la minţile altora. Era un voyeur spionând ultimul refugiu al victimelor. Acestea erau amintiri. Erau vise.

Isaac era împroşcat cu reziduuri psihice. Se simţi murdar. Succesiunea de imagini se sfârşise, niciunul două trei patru cinci şase momente invadându-i mintea, ajungând în poziţie şi fiind iluminate scurt de becul propriei conştiinţe. În loc de asta înota în nămol, în haznaua mâloasă a sucurilor de vise care se scurgeau din unul în altul, fără formă, sângerând logică şi imagini din vieţi, sexe şi specii diferite de i se tăia răsuflarea, se îneca în bălăceala de vise şi speranţe, amintiri şi gânduri pe care nu le avusese niciodată.

Trupul nu îi era decât un sac fără oase de puroi mental. Undeva departe îl auzi gemând şi legănându-se pe pat cu un horcăit gros.

Isaac se clătină. Undeva în măcelul de emoţii pâlpâitoare reuşi să discearnă un pârâu constant de dezgust şi teamă pe care îl recunoscu ca fiind al lui. Se zbătu să ajungă acolo prin mocirla de drame de conştiinţă imaginate şi reluate. Atinse scurgerea de greaţă care era indubitabil ceea ce simţea chiar el în clipa aceea, se centră în şuvoi… Isaac se agăţă de sine cu o fervoare radicală.

Se ţinu în mijlocul şuvoiului, lovit din toate părţile de vise. Isaac zbură peste un oraş ţepos, o fetiţă de şase ani râzând încântată într-o

limbă pe care nu o auzise niciodată dar pe care pe moment o înţelesese ca şi cum ar fi fost limba lui; se încorda de excitarea celui neexperimentat atunci când avu visul sexual al unui puber; înotă prin estuare şi vizită grote ciudate şi luptă în bătălii ritualice. Rătăci cu ochii deschişi prin pustia fără relief a viselor unui cactus. Casele se transformară în jurul lui cu o logică onirică împărtăşită de toate rasele inteligente din Bas-Lag.

Noul Crobuzon apărea ici şi colo, în forma lui de vis, cu geografia lui amintită sau imaginată, cu detalii subliniate şi altele lipsă, cu găuri mari între străzile peste care trecea într-o clipă.

Erau şi alte oraşe, ţinuturi şi continente în acele vise. Unele erau fără îndoială tărâmuri de vis născute în spatele pleoapelor închise. Altele păreau a fi referinţe: noduri onirice spre locuri adevărate, oraşe şi târguri şi sate la fel de reale ca şi Noul Crobuzon, cu arhitectură şi argouri pe care Isaac nu le mai văzuse sau auzise.

Isaac îşi dădu seama că marea de vise în care înota aduna afluenţi de foarte departe.

Nu prea e o mare, gândi el beat de pe fundul minţii lui, *ci mai mult o supă.* Se imagină mestecând tăiţeii şi perişoarele minţilor străine, găluşte de vis râncede plutind într-o zeamă subţire de jumătăţi de amintiri. Isaac se scârbi mental. *Îmi vine să vomit aici, mi se întoarce capul pe dos,* gândi el.

Amintirile şi visele veneau în valuri. Curenţii le aduceau pe creste tematice. Chiar dacă se afla în derivă în baia de gânduri întâmplătoare, Isaac se simţea purtat peste priveliştile din minte de nişte curenţi pe care îi recunoştea. Se lăsă învins de visele cu bani, un şir de amintiri legate de firfirici şi dolari şi capete de vite şi scoici vopsite şi liste de datorii.

Se rostogoli într-un curent de vise erotice: masculi cactus ejaculând pe pământ, peste rândurile de bulbi plantate de femele cactus; femele khepri masându-se cu ulei în orgii tovărăşeşti; preoţi umani celibatari visând vise interzise, vinovate.

Isaac spirală într-un mic vârtej de anxietate. O fetiţă gata să intre în examen se descoperi mergând în pielea goală la şcoală; un meşter vodyanoi a cărui inimă o luase razna când apa sărată înţepătoare din mare inundă râul; un actor care stătea tâmp pe scenă, incapabil să-şi amintească o replică din rol.

Mintea mea e un cazan şi toate visele astea dau pe dinafară.

Zeama de idei deveni mai rapidă şi mai groasă. Isaac se gândi la asta şi încercă să urmeze curentul, concentrându-se şi potenţându-l, repetând *mai iute şi mai iute şi mai gros şi mai gros şi mai iute,* încercând să nu ia în seamă barajul, torentul de efluvii psihice.

Nu avea rost. Visele erau în mintea lui Isaac şi nu avea nicio scăpare. Visa că visa visele altora şi îşi dădea seama că visul lui era

adevărat.

Nu putea decât să încerce, cu o intensitate febrilă, îngrozită, să-şi amintească ce vis dintre toate era al lui.

* * *

De undeva de aproape se auzi un ciripit frenetic. Străbătu aglomerarea de imagini care se învârtejea în capul lui Isaac, apoi crescu în intensitate până ce ajunse tema dominantă a gândurilor lui.

Brusc, toate visele se opriră.

Isaac deschise ochii prea repede şi înjură durerea care i se revărsă în cap o dată cu lumina. Ridică mâna şi o simţi bălăbănindu-se peste cap ca o vâslă uriaşă. O aşeză greu peste ochi.

Visele se opriseră. Isaac se uită printre degete. Era zi. Era lumină.

— Sfinte GurăMultă…, şopti el.

Efortul îi declanşă o durere de cap.

Era absurd. Nu ştia cât timp trecuse. Îşi amintea fiecare zi cu claritate. Memoria lui imediată părea să fie îmbunătăţită. Avea senzaţia limpede că se bălăcise în rahatul-de-visat cam o jumătate de oră, nu mai mult. Şi totuşi era… se luptă cu pleoapele, privi chiorâş spre ceas… era şapte şi jumătate dimineaţa, ore şi ore de când se forţase să ajungă în pat.

Se ridică în coate şi se cercetă. Pielea lui închisă la culoare era lipicioasă şi palidă. Gura îi mirosea urât. Isaac îşi dădu seama că zăcuse aproape nemişcat întreaga noapte: pătura era puţin şifonată şi atât.

Piuitul îngrozit al păsării care îl trezise porni din nou. Isaac clătină din cap iritat şi căută din priviri sursa zgomotului. O păsărică dădea ocoluri disperate în depozit. Isaac ştiu că este una dintre evadatele din seara precedentă, o pitulice, în mod limpede speriată de ceva. Isaac privi împrejur să vadă de ce era pasărea atât de nervoasă şi văzu trupul reptilian al unei aspide trecând ca un fulger. Prinse pasărea din zbor. Ţipătul pitulicei se tăie brusc.

Isaac coborî şovăitor din pat şi se răsuci dintr-o parte în alta confuz. *Notiţe,* îşi spuse el, *să iau notiţe.*

Înşfăcă hârtie şi un creion de pe birou şi începu să scrie ce-şi mai amintea din vis.

— Ce naiba a fost asta? şopti el în vreme ce scria. Vreun geniu al reproducerii biochimiei viselor sau al captării sursei lor… Se frecă din nou la tâmple. Doamne, ce e chestia aia care mănâncă…

Isaac rămase o clipă nemişcat şi privi omida captivă.

Deschise gura ca un idiot, apoi îşi reveni şi porni din nou să vorbească.

— O, Doamne! La dracu’!

Traversă împleticit încăperea, parcă fără tragere de inimă, temându-se să privească într-acolo. Se apropie de cuşcă.

Înăuntru, o masă colosală frumos colorată se bâţâia nefericită. Isaac se opri încurcat lângă creatura enormă. Simţea vibraţiile de nefericire nepământeană lansate în eter.

Omida îşi triplase dimensiunile peste noapte. Avea un cot lungime şi se îngrăşase corespunzător. Petele colorate fad aseară îşi recăpătaseră strălucirea iniţială. Ba încă o depăşiseră. Perii lipicioşi de la coadă păreau nişte ghimpi primejdioşi. Nu-i mai rămăseseră decât vreo câţiva centimetri de spaţiu liber. Se înghiontea în pereţii cuştii.

— Ce-ai păţit? şuieră Isaac.

Făcu un pas în spate şi privi creatura care clătina din cap orbeşte. Se gândi iute, amintindu-şi câte găluşte de drog dăduse omizii să mănânce. Privi împrejur şi descoperi plicul cu restul de drog neatins. Creatura nu ieşise să se înfrupte din el. Cocoloaşele pe care le mâncase nu puteau conţine atâtea calorii pentru ca omida să crească atât de mult peste noapte. Chiar dacă ar fi asimilat în întregime masa drogului, nu ar fi căpătat atâta substanţă.

— Nu ştiu ce energie extragi tu din hrană, şopti el, dar sigur nu e de natură fizică. Ce fel de creatură eşti tu?

Trebuia să o scoată din cuşcă. Părea atât de tristă, foindu-se fără rost în spaţiul înghesuit. Isaac se trase în spate, uşor înfricoşat şi puţin dezgustat de ideea de a atinge creatura extraordinară. Până la urmă luă în mâini cutia, opintindu-se sub greutate şi o puse lângă o cuşcă mult mai mare rămasă de la un alt subiect al experimentelor lui, un aviariu cu plasă de sârmă de aproape doi metri înălţime care fusese locuit de o pereche de canari. Deschise capacul din faţă al cutiei şi răsturnă omida grasă pe rumeguş, apoi închise repede uşa aviariului.

Se retrase ca să privească prizonierul în noul lui mediu.

Acesta îl privi direct în ochi; îi simţi rugăminţile copilăreşti pentru mâncare.

— Hei, stai uşurel, spuse el. Nici eu n-am mâncat încă.

Se îndepărtă stânjenit şi se îndreptă spre birou.

La micul dejun cu fructe şi ceai rece, Isaac îşi dădu seama că efectele drogului se ştergeau foarte repede. *Poate că este mahmureala cea mai îngrozitoare din lume,* gândi el confuz, *dar dispare într-o oră. Nu-i de mirare că are clienţi.*

Din capătul celălalt al camerei, omida cea mare se târa pe podeaua noii sale cuşti. Adulmecă supărată găinaţul, apoi bătu în retragere şi clătină capul spre pachetul cu droguri.

Isaac se pălmui peste faţă.

— Fir-ar să fie! făcu el.

Emoţii vagi de nelinişte şi curiozitate i se combinară în minte. Era o bucurie copilărească, asemănătoare celei a băieţeilor şi fetiţelor care pârleau insecte cu lupa. Se ridică şi băgă în plic o lingură de lemn. Duse găluştele spre omida care aproape dansa de bucurie văzând sau

mirosind sau simţind apropierea drogului. Isaac deschise puţin uşiţa din spatele cuştii şi răsturnă drogul înăuntru. Imediat omida se ridică şi se trânti peste găluşte. Deschise gura care era acum destul de mare pentru ca funcţionarea ei să fie uşor de observat cu ochiul liber şi înfulecă pofticioasă narcoticul puternic.

— Asta e cea mai mare cuşcă pe care o am, aşa că ia-o şi tu mai uşurel cu crescutul, bine?

Isaac bătu în retragere fără să-şi ia ochii de la creatură.

Ridică şi mirosi diferitele haine aruncate prin încăpere. Îmbrăcă o cămaşă şi un pantalon care nu puţeau şi nu erau chiar atât de murdare.

Mai bine să-mi fac o listă cu ce am de făcut. Pe primul loc să trec „Omorât în bătaie pe Gazid Norocosul”. Se îndreptă cu paşi apăsaţi spre birou. Diagrama triunghiulară a Teoriei Câmpurilor Unificate pe care o desenase pentru Yagharek era deasupra celorlalte hârtii. Isaac ţuguie buzele. O ridică şi privi peste ea la omida care molfăia veselă. Mai trebuia să facă ceva în dimineaţa aceea.

N-are rost să mai amân, gândi el fără tragere de inimă. *Poate că lămuresc treaba cu Yagharek şi mai aflu câte ceva despre amicul ăsta de aici...* Isaac oftă greu şi-şi suflecă mânecile, apoi se aşeză în faţa unei oglinzi ca să se aranjeze, lucru pe care îl făcea rar şi fără chef. Îşi trecu mâna prin păr fără pricepere, găsi o altă cămaşă mai curată cu care se schimbă.

Mâzgăli un bilet pentru David şi Lublamai, verifică dacă omida e închisă bine şi nu poate scăpa. Apoi coborî scara şi prinzând cu o pioneză biletul de uşă ieşi afară sub lamele tăioase ale soarelui.

Isaac oftă şi chemă un taxi care să-l ducă spre universitate la cel mai bun biolog, filosof naturalist şi bio-taumaturg pe care îl ştia: odiosul Montague Vermishank.

Capitolul Şaptesprezece

Isaac intră în Universitatea Noului Crobuzon cu un amestec de nostalgie şi disconfort. Clădirile universităţii se schimbaseră puţin de pe vremea când fusese profesor. Diferitele facultăţi şi departamente punctau Dumbrava cu arhitectura lor grandioasă care domina restul zonei.

Rondul din faţa enormei şi străvechii Facultăţi de Ştiinţe era acoperit de copaci în floare. Isaac păşi pe poteci călcate de generaţii de studenţi printr-o ninsoare de petale roz. Urcă în grabă treptele erodate şi împinse uşile mari.

Arătă permisul de intrare în facultate care îi expirase în urmă cu şapte ani, fapt de care nu se sinchisea. Portarul de la ghişeu era Sedge, un bătrân complet obnubilat care, atunci când Isaac ajunsese angajat al facultăţii, ocupa deja acel post de mult timp şi părea că o să-l ocupe veşnic. Acesta îl salută pe Isaac ca de fiecare dată, cu un

mormăit nedesluşit de recunoaştere. Isaac îi strânse mâna şi-l întrebă ceva despre familie. Isaac avea motiv să-i fie recunoscător lui Sedge, prin faţa ochilor lui înceţoşaţi trecuse cu multe piese de echipament de laborator.

Isaac urcă grăbit treptele pe lângă grupuri de studenţi care fumau, se certau şi scriau. Cele mai multe erau grupuri de oameni, în special bărbaţi, dar mai erau şi grupuri retrase de xenieni sau de fete. Unii studenţi întreţineau ostentativ dezbateri teoretice asupra câte unui volum. Alţii făceau însemnări pe marginea cărţilor şi trăgeau din ţigări puturoase. Isaac trecu pe lângă un grup adunat la capătul unui coridor, exersând ceea ce tocmai învăţaseră, râzând încântaţi de homunculusul pe care-l făcuseră din carne tocată şi care după patru paşi se nărui într-o piftie tremurândă.

Numărul studenţilor se rări pe măsură ce tot urca şi traversa coridoare. Spre iritarea şi dezgustul lui, Isaac descoperi că inima îi bătea mai tare cu cât se apropia de biroul fostului său şef.

Călcă mocheta din faţa administraţiei Facultăţii de Ştiinţe şi se îndreptă spre biroul aflat la capătul îndepărtat, pe a cărui uşă scria cu foiţă de aur: *Director. Montague Vermishank.*

Isaac se opri în faţa ei şi se pipăi nervos. Era confuz, luptându-se să pară mânios şi deranjat, păstrând în acelaşi timp un ton conciliant şi împăciuitor. Trase adânc aer în piept, apoi bătu scurt, deschise uşa şi păşi înăuntru.

— Unde te crezi… strigă bărbatul de după birou, oprindu-se atunci când îl recunoscu pe Isaac. A, făcu el după o tăcere lungă. Fireşte. Isaac. Ia un loc.

Isaac se aşeză.

Montague Vermishank îşi lua prânzul. Faţa palidă şi umerii stăteau aplecaţi peste biroul enorm. În spatele lui se afla o ferestruică ce dădea spre arterele largi şi casele mari din Mafaton şi Chnum. Acum însă, o perdea groasă o acoperea şi lumina abia reuşea să se strecoare înăuntru.

Vermishank nu era chiar gras, dar avea de la bărbie în jos un strat suplimentar, o spoială de carne moartă ca a unui cadavru. Purta un costum prea mic pentru el şi pielea albă necrotică i se scurgea pe la mâneci. Părul subţire îi era pieptănat şi aranjat cu o grijă paranoică. Vermishank sorbea dintr-o supă cu găluşte. Înmuia din când în când pâine şi sugea crema rămasă pe ea, fără să o muşte, atent la picăturile galbene care se scurgeau pe birou. Îl privi pe Isaac cu ochi decoloraţi.

Isaac îi întoarse privirea încurcat, bucuros că avea o constituţie puternică şi piele închisă la culoare.

— Era să ţip la tine că nu ai bătut sau că nu ai cerut audienţă, dar apoi te-am recunoscut. Fireşte. Regulile nu se aplică în cazul tău. Ce

mai faci, Isaac? Ai venit după bani? Ai nevoie de nişte muncă de cercetare? întrebă Vermishank cu o voce înecată în flegmă.

— Nu, nu, nimic din toate astea. Nu stau prea rău, Vermishank, spuse Isaac cu o veselie reţinută. Cum mai merge treaba?

— A, bine, bine. Fac o lucrare despre bio-aprindere. Am izolat glanda pirotică la un gândac-de-foc. Foarte interesant, şopti Vermishank după o lungă tăcere.

— Aşa se pare, se entuziasmă Isaac.

Se cercetară reciproc. Isaac nu mai găsea alte subiecte de discuţie. Îl ura şi îl respecta în acelaşi timp pe Vermishank. Era o combinaţie ciudată de sentimente.

— Oricum… făcu Isaac. Am venit la tine, ca să fiu cinstit, să te rog să mă ajuţi.

— A, nu…

— Ba da. Vezi tu… Lucrez la ceva care mă depăşeşte puţin… Eu sunt mai mult un teoretician decât un cercetător practic, ştii tu…

— Da…

Vocea lui Vermishank căpătă un ton nedisimulat de ironie.

Şobolanule, gândi Isaac. *Asta ţi-o fac cadou…*

— Bine, spuse el încet. Problema asta este… ar putea fi, deşi mă îndoiesc… o problemă de bio-taumaturgie. Vreau să-ţi cer părerea profesională.

— Aha.

— Da. Voiam să ştiu dacă… poate fi Refăcut cineva ca să zboare?

— Oh.

Vermishank se lăsă pe spate şi îşi şterse supa din jurul gurii cu miez de pâine. Ca rezultat, se procopsi cu o mustaţă de firimituri. Îşi împreună mâinile dinainte şi se jucă cu degetele.

— Să zboare, zici?

Vocea lui Vermishank căpătă un ton interesat care îi lipsise până atunci. Dorise să-l înţepe pe Isaac cu dispreţul lui, dar nu se putea abţine de la entuziasmul stârnit de problemele ştiinţifice.

— Da. Adică, s-a mai făcut asta vreodată? lămuri Isaac.

— Da… S-a mai făcut…

Vermishank dădu din cap încet, fără să-şi desprindă privirea din a lui Isaac, care se îndreptă de spate pe scaun şi scoase un carneţel din buzunar.

— O, chiar s-a mai făcut? spuse Isaac.

Vermishank se pierdu în gânduri.

— Da… De ce, Isaac? A venit cineva la tine şi ţi-a cerut să-l faci să zboare?

— Ştii, nu prea pot… să divulg…

— Fireşte că nu poţi, Isaac. Fireşte că nu poţi. Pentru că eşti un profesionist. Şi te respect pentru asta, zâmbi Vermishank vag spre

oaspete.

— Deci... ce detalii poţi să-mi dai? îndrăzni Isaac, strângând din dinţi înainte să vorbească, ca să-şi controleze tremurul nervos.

Să te ia dracu, porc cu aere şi închipuit, gândi el furios.

— O, bine...

Isaac se foi nerăbdător în timp ce Vermishank ridică gânditor fruntea grea.

— A existat un bio-filosof, cu mulţi ani în urmă, la sfârşitul secolului trecut. Calligine era numele lui. S-a Refăcut singur, zâmbi părinteşte Vermishank şi clătină din cap. O nebunie, dar se pare că a funcţionat. Nişte aripi uriaşe mecanice care se desfăceau ca nişte evantaie. A scris un pamflet despre asta.

Vermishank întoarse greoi capul spre rafturile cu volume care acopereau pereţii. Făcu un semn larg cu mâna spre locul nelămurit unde s-ar fi putut afla pamfletul lui Calligine.

— Nu ştii restul? N-ai auzit cântecul?

Isaac se încruntă întrebător. Vermishank, răguşit, cântă câteva măsuri cu glas de tenor.

Cally se înalţă / Pe aripi de umbrelă / Se duce spre cer / Face din mână iubitei / O ia spre Vest cu un oftat / Dispare în ţinutul Îngrozitoarelor Lucruri...

— Fireşte că l-am auzit! spuse Isaac. Nu am ştiut niciodată că se referă la o persoană reală...

— Tu nu ai asistat niciodată la cursul de Bio-Taumaturgie Introductorie, nu-i aşa? Din câte îmi amintesc, ai fost două semestre la cursul intermediar, mult mai târziu. Ai lipsit la primul meu curs. Cu povestea asta obişnuiesc să-i momesc pe tinerii flămânzi de cunoaştere către această nobilă ştiinţă.

Vermishank vorbi cu un glas complet lipsit de emoţie. Isaac era tot mai scârbit.

— Calligine a dispărut, continuă Vermishank. A zburat spre sud-vest, către Pata Cacotopică. Nu a mai fost văzut vreodată.

Se lăsă o altă lungă tăcere.

— Asta e toată povestea? întrebă Isaac. Cum i-au pus aripi? A ţinut un jurnal de experimente? Cum s-a realizat Refacerea?

— O, groaznic de dificil, îmi imaginez eu. Calligine a experimentat probabil pe câţiva subiecţi până ce s-a lămurit complet..., rânji Vermishank. Poate că a avut sprijinul Primarului Mantagony. Bănuiesc că nişte condamnaţi la moarte au trăit câteva săptămâni mai mult decât s-au aşteptat. Nicio parte a procesului de cercetare nu a fost dezvăluită. Dar e de la sine înţeles, nu-i aşa, că a avut nevoie de câteva încercări înainte de rezultatul final. Aveau de conectat mecanisme la oase şi muşchi şi nu aveau habar de ceea ce trebuiau să facă...

— Dar dacă muşchii şi oasele ar şti ce trebuie să facă? Dacă ar fi vorba despre un gargui sau altă creatură zburătoare cu aripile tăiate. S-ar putea înlocui?

Vermishank îl privea pasiv pe Isaac. Nu mişca nici capul, nici ochii.

— Ha… spuse el, într-un târziu, cu voce stinsă. Crezi că e mai uşor, nu? Teoretic da, dar în practică e chiar mai greu. Am încercat câteva chestii din astea cu păsări şi cu… alte zburătoare. Teoretic, Isaac, este perfect posibil. Teoretic, nimic nu este imposibil pentru o Refacere. E doar o problemă de conectare corectă şi de puţină modelare a cărnii. Dar zborul este îngrozitor de greu pentru că ai de-a face cu tot felul de variabile pe care trebuie să le potriveşti. Vezi tu, Isaac, poţi Reface un câine, să-i coşi piciorul înapoi sau să i-l modelezi cu o vrajă carnală, şi animalul o să plece şchiopătând fericit. N-o să fie prea drăguţ, dar o să meargă. Asta nu se poate face în cazul aripilor. Ele trebuie să fie perfecte, altfel n-o să funcţioneze. E mai greu să înveţi muşchii care ştiu să zboare să o facă într-un mod diferit decât să arăţi acelaşi lucru muşchilor care nu au mai zburat niciodată. La pasărea ta, umerii se zăpăcesc din pricina aripilor care au altă mărime sau formă sau se bazează pe o altă aerodinamică şi dau greş, chiar dacă presupunem că reconectăm toate componentele perfect. Deci răspunsul pe care ţi-l dau, Isaac, este că da, poate fi realizat. Garguiul tău poate fi Refăcut să zboare din nou. Dar e puţin probabil. E mult prea greu. Nu există niciun bio-taumaturg, niciun Refăcător care să-ţi promită un rezultat pozitiv. Ori îl găseşti pe Calligine să o facă, şuieră Vermishank drept concluzie, ori nu-ţi asuma riscul.

Isaac termină de scris în carneţel şi-l închise.

— Mulţumesc, Vermishank. Speram să spui asta. Asta e părerea ta profesională, nu? Ei bine, va trebui să urmez cealaltă cale, cea pe care tu nu o îmbrăţişezi deloc…

Ochii lui se bulbucară ca ai unui copil obraznic.

Vermishank dădu foarte uşor din cap, un zâmbet bolnav, ca un mucegai, îi înflori şi i se stinse pe buze.

— Ha, făcu el slab.

— Bine, atunci mulţumesc pentru timpul petrecut împreună… îmi pare rău că trebuie să plec atât de curând…

— Nicio problemă. Mai ai nevoie de vreo părere?

— Păi…, făcu Isaac o pauză cu braţul băgat până la cot în haină. Ai auzit de o chestie numită rahat-de-visat?

Vermishank ridică o sprânceană. Se lăsă pe spate în scaun şi-şi băgă degetul mare în gură, privindu-l pe Isaac cu ochii pe jumătate închişi.

— Asta e o universitate, Isaac. Crezi că o nouă şi incitantă substanţă ilicită ar trece prin oraş fără ca niciunul dintre studenţii noştri să nu fie tentat? Fireşte că am auzit de asta. Am avut prima exmatriculare

pentru vânzarea drogului cu mai puţin de un an în urmă. Un psihonomer foarte deştept, un avangardist cu putere de convingere. Isaac, Isaac… cu toate *indiscreţiile* tale…, se prefăcu el a încerca să nu insulte, nu credeam că eşti… un iubitor de droguri.

— Nu, Vermishank, nu sunt. Cu toate acestea, trăind şi operând în miezul corupţiei, înconjurat de rataţi şi degeneraţi, am tendinţa să fiu pus în faţa drogurilor la orgiile sordide la care particip.

Ştiind că diplomaţia nu mai ducea la niciun beneficiu suplimentar, Isaac îşi permitea să-şi afişeze adevăratele sentimente. Vorbi tare şi sarcastic. Aproape că îi făcu plăcere.

— Oricum, continuă el, unul dintre prietenii mei dezgustători foloseşte acest drog şi voiam să ştiu mai multe despre substanţă. Trebuia să-mi dau seama că nu avea rost să întreb pe unul atât de elevat ca tine.

Vermishank se înecă fără zgomot. Râse fără să deschidă gura. Chipul îi rămase marcat de un rânjet acru. Rămase cu ochii la Isaac. Singurul semn că râdea era tresărirea spasmodică a umerilor şi balansul lui înainte şi înapoi.

— Ha, spuse el după o vreme. Sensibil mai eşti, Isaac.

Clătină din cap. Isaac îşi netezi buzunarele şi îşi încheie jacheta, pregătindu-se ostentativ să plece, refuzând să se simtă prost. Se întoarse cu spatele şi păşi spre uşă, reflectând la o replică tăioasă de despărţire.

Vermishank vorbi primul.

— Rahat-de-vi… A, substanţa aia nu e chiar în aria mea de expertiză, Isaac. Farmacologie şi ceva biologie amestecată. Sunt sigur că unul dintre vechii tăi colegi îţi poate spune mai multe. Mult noroc.

Isaac se hotărî să nu răspundă. Cu toate acestea, făcu un semn dispreţuitor din mână, semn care putea trece şi drept un gest de mulţumire şi rămas-bun. *Laş nenorocit,* înjură el în gând. Dar nu avea ce face, Vermishank era totuşi un depozit folositor de cunoştinţe. I-ar fi trebuit mai mult lui Isaac pentru a fi cu adevărat necioplit cu fostul lui şef. Era un savant prea mare ca să rupă definitiv relaţia cu el.

Aşa că Isaac se dădu, fără convingere, bătut şi rânji către omul îngrozitor. Cel puţin aflase ceea ce voise să afle. Refacerea nu era o opţiune pentru Yagharek. Isaac era mulţumit şi destul de cinstit ca să recunoască ce prost fusese. Problema zborului adusese un suflu nou cercetărilor lui, iar dacă prozaica sculptură în carne a bio-taumaturgiei aplicate ar fi câştigat în faţa teoriei crizei, ar fi avut de suferit. Nu voia să piardă acest nou imbold.

Yag, bătrâne, reflectă el, *e aşa cum am gândit. Eu sunt cea mai bună şansă pe care o ai, şi eşti al meu.*

* * *

Înainte de oraş erau canale care străpungeau stâncile ca nişte colţi

de siliciu şi câmpuri de porumb plantat în solul subţire. Şi înaintea câmpurilor erau zile de mers printre pietre ascuţite. Tumori de granit răsucit care apasă pe pântecele pământului încă de la naşterea lui, carnea lor de ţărână erodată de aer şi apă în doar zece mii de ani. Erau urâte şi înfricoşătoare cum sunt întotdeauna măruntaiele, acele promontorii de stâncă.

Am călătorit pe calea râului. Între dealurile cu creste ascuţite nu avea nume: după câteva zile avea să devină Catranul. Vedeam în depărtare, spre apus, înălţimile îngheţate ale munţilor adevăraţi, coloşi de piatră şi zăpadă care dominau pantele de grohotiş şi licheni tot aşa cum dealurile acelea mă dominau pe mine.

Uneori mă gândeam că stâncile au chipuri, gheare şi colţi şi capete ca nişte măciuci şi mâini. Uriaşi pietrificaţi; zei de piatră nemişcaţi; greşeli ale ochiului sau sculpturi la întâmplare ale vântului.

Eram urmărit. Capre şi oi au râs de împleticirile mele. Păsări de pradă au ţipat spre mine cu dispreţ. Uneori treceam pe lângă păstori care se uitau la mine bănuitori şi aspri.

Noaptea erau şi forme mai întunecate. Erau privitori reci din ape.

Dinţii de piatră ieşeau din pământ atât de încet şi pe furiş că mi-au trebuit ore de mers prin valea aceea scobită ca să-mi dau seama. Înaintea mea erau zile şi zile de iarbă şi tufe.

Pământul era mai uşor pentru picioarele mele, iar cerul masiv mai uşor pentru ochii mei. Dar nu puteam fi păcălit. Nu mă lăsam sedus. Nu era cerul deşertului. Era un prefăcut, un surogat care încerca să mă tragă în piept. Vegetaţia uscată mă lovea la fiecare bătaie a vântului mult mai umed decât cel de acasă. În depărtare era codrul despre care ştiam că se întinde spre nord până la marginea Noului Crobuzon, la răsărit de mare. În locuri ascunse între copaci se înălţau maşinării uitate, vaste, obscure, pistoane şi angrenaje, trunchiuri de fier lângă cele de lemn, cu scoarţă de rugină.

Nu m-am apropiat de ele.

Înapoia mea, unde răul se despica, se vedeau mlaştini, un fel de estuar fără rost care promitea vag să se dizolve în mare. Acolo am stat în colibele lungi ale cataligaţilor, rasa aceea tăcută, devotată. Mi-au dat să mănânc şi mi-au cântat cântece de leagăn. Am vânat cu ei, lovind cu suliţa caimani şi anaconde. În mlaştină mi-am pierdut eu sabia, rupând-o în carnea unui prădător care s-a repezit la mine din mâl şi trestii putrede. A dat înapoi şi a ţipat ca un cazan pe foc, dispărând în smârc. Nu ştiu dacă a murit.

Înaintea mlaştinii şi râului erau zile de iarbă uscată şi dealuri răvăşite cică de bande de libeRefăcuţi ce fugeau de justiţie. Nu am văzut vreunul.

Erau sate care mă mituiau cu carne şi haine şi mă implorau să intervin pentru ei la zeii recoltelor. Erau sate care mă ţineau la

distanţă cu ţepuşe şi puşti şi goarne. Am împărţit iarba cu turmele şi uneori cu călăreţii, cu păsările pe care le consider verişoare şi cu animalele pe care le crezusem legendare.

Am dormit singur, ascuns între stânci sau în tufe sau în bivuacuri pe care le ridicam la repezeală când îmi mirosea a ploaie. De patru ori cineva m-a cercetat în somn, lăsând urme de copite şi miros de ierburi sau sudoare sau carne.

Pe întinderile acelea mânia şi tristeţea mea au căpătat altă formă.

Am mers alături de insecte blânde care îmi cercetau mirosurile neobişnuite pentru ele, încercând să-mi lingă transpiraţia, să-mi guste sângele, să polueze petele colorate de pe mantia mea. Am văzut mamifere grase prin verdeaţa coaptă. Am cules flori pe care le-am văzut doar în cărţi, inflorescenţe cu coadă lungă şi culori subtile parcă privite printr-un fum subţire. Mi s-a oprit respiraţia de mirosul copacilor. Cerul era o bogăţie de nori.

Am călcat, eu, creatură a deşertului, prin pământul fertil. M-am simţit necizelat şi prăfuit.

Într-o zi mi-am dat seama că nu mai visez la ziua când am să fiu din nou întreg. Voinţa mea se consumase până acolo şi brusc nu mai aveam nimic. Nu mai aveam decât dorinţa mea de zbor. M-am obişnuit cumva. Am evoluat în regiunea aceea necunoscută mie, căutând cărarea spre locul de adunare al savanţilor şi Refăcătorilor lumii. Mijloacele au devenit scop. Dacă îmi recapăt aripile, voi deveni altcineva, cineva lipsit de dorinţa care mă defineşte.

Mergând la nesfârşit spre nord prin umezeala primăverii, mi-am dat seama că nu caut împlinire, ci dizolvare. Să-mi dau trupul unui nou-născut şi apoi să mă odihnesc.

* * *

Fusesem mai dur când pornisem să calc pe dealurile şi câmpiile acelea. Am lăsat Myrshock în urmă, locul unde trăsese la mal corabia, fără să petrec nicio noapte acolo. Era un oraş portuar urât care conţinea destui de teapa mea ca să mă simt oprimat.

Am grăbit pasul prin oraş căutând nimic altceva decât provizii şi motive să mă îndrept spre Noul Crobuzon. Am cumpărat cremă rece pentru spatele meu îndurerat, am găsit un doctor destul de cinstit ca să admită că nimeni în Myrshock nu poate să mă ajute. Am dat biciul meu unui negustor care m-a dus cu căruţa vreo optzeci de kilometri până în vâlcea. Nu a acceptat aurul meu, doar arma.

Mă grăbeam să las marea în urmă. Marea a fost un interludiu. Patru zile pe o corabie cu vâsle ce înainta ca un melc, târându-se peste Marea Meagre, timp în care eu am stat în cală, ştiind că înaintez doar după clătinat şi după sunetul valurilor. Nu am ieşit pe punte. M-aş fi simţit mai prizonier acolo sus, sub cerul uriaş al oceanului, decât în cabina mea urât mirositoare. M-am ascuns de pescăruşi şi de

albatroşi. Am stat aproape de apa sărată, în ascunzătoarea mea jegoasă din spatele latrinei.

Şi înainte de ape, pe când încă mai ardeam şi mă mâniam, când cicatricile mele erau încă umede de sânge, a fost Shankell, oraşul cactus. Oraşul cu multe nume. Giuvaierul Soarelui. Oaza. Coridorul. Sărătura. Citadela Tirbuşonului. Solarium. Shankell, unde am luptat şi am tot luptat în puţuri şi în cuşti suspendate de cârlige, sfâşiind şi fiind sfâşiat, câştigând de mult mai multe ori decât pierzând, destrăbălându-mă ca un cocoş de luptă pe timp de noapte şi strângând bănuţi ziua. Până când am luptat cu un prinţ barbar care dorea să-şi facă un coif din craniul meu de garuda şi am câştigat lupta imposibilă, chiar dacă sângele gâlgâia din mine înspăimântător. Ţinându-mi intestinele cu o mână, i-am sfâşiat gâtul cu cealaltă, am câştigat aurul şi suita pe care am eliberat-o. Mi-am plătit sănătatea şi am cumpărat traversarea pe o corabie de negustori.

Am străbătut continentul ca să mă întregesc.

Deşertul a venit cu mine.

Partea a Treia

Metamorfoze

Capitolul Optsprezece

Vântul de primăvară devenea mai cald. Aerul murdar de peste Noul Crobuzon era încărcat. Meteoromanţii din turnul din nori de pe Malul Cătrănit copiau indicaţiile de pe cadranele rotitoare şi rupeau grafice mâzgălite frenetic de maşinăriile atmosferice. Îşi ţuguiară buzele şi clătinară din cap.

Îşi murmurară unul altuia despre vara teribil de caldă şi umedă care se apropia. Loviră cu ciudă tuburile enorme ale maşinii aeromorfice care se înălţa vertical prin turnul gol ca o orgă gigantică sau ca ţevile unui tun ce provoca la duel cerul şi pământul.

— Grămadă de fiare fără rost, mormăiră ei cu dezgust.

Făcuseră tot ce puteau ca să pornească motoarele din pivniţe, dar ele nu se mai mişcaseră de o sută şi cincizeci de ani şi nu mai trăia nimeni dintre aceia care ştiau să le repare. Noul Crobuzon trebuia să se mulţumească cu vremea dictată de zei sau natură sau noroc.

În grădina zoologică de pe Malul Molimei, animalele se foiau neliniştite de schimbarea vremii. Erau ultimele zile ale perioadei de rut şi luptele se mai potoliseră. Paznicii aveau programul mai liber. Mirosul înăbuşitor de animal în călduri care se răspândise prin cuşti fusese cauza comportamentului lor agresiv, neprevăzut.

Acum, când ziua se făcea tot mai lungă, urşii şi hienele şi hipopotamii osoşi, alopexul singuratic şi maimuţele stăteau nemişcate – deşi încordate – ore întregi, privind trecătorii, din celulele lor de cărămidă şi din şanţurile lor cu noroi. Aşteptau. Aşteptau ploile din sud care nu mai aveau să ajungă niciodată la Noul Crobuzon, dar care erau înscrise în memoria oaselor lor. Şi după sezonul ploilor, aveau să aştepte liniştite sezonul uscat care, de asemenea, nu avea să treacă peste noua lor casă. Duceau o existenţă ciudată, anxioasă, paznicii se amuzau de răgetele sălbăticiunilor obosite şi dezorientate.

Nopţile pierduseră aproape două ore din iarnă încoace, dar îşi concentraseră esenţa ca să încapă în timpul mai scurt. Păreau deosebit de intense, din ce în ce mai multă activitate ilicită grăbindu-se să se încadreze în orele dintre apus şi răsărit. În fiecare noapte, vechiul depozit enorm, aflat la un kilometru de grădina zoologică, atrăgea valuri de oameni. Din când în când, răgetul leilor acoperea zgomotul oraşului. Nimeni însă nu băga de seamă.

Cărămizile depozitului fuseseră odată roşii, acum erau negre de

afumătură, depusă uniform şi meticulos de parcă ar fi fost vopsite intenţionat. Încă se mai putea citi firma originală: Cadnebar – Săpun şi Lumânări. Cadnebar dăduse faliment în criza din ’57. Maşinăria enormă de topit şi rafinat seul fusese demontată şi vândută la fier vechi. După doi sau trei ani de părăsire, firma lui Cadnebar revenise sub forma unui circ al gladiatorilor.

Asemeni primarilor de dinaintea lui, lui Rudgutter îi plăcea să compare civilizaţia şi splendoarea Republicii Oraşului-Stat al Noului Crobuzon cu mocirla barbară în care locuitorii altor ţinuturi erau forţaţi să se târâie. Gândiţi-vă la alte ţinuturi Rohagi, pretindea Rudgutter în cuvântări şi editoriale. Noul Crobuzon nu era nici ca Tesh, nici ca Troglodopolis, Vadaunk sau Cromlech-ul Mare. Nu era un oraş condus de vrăjitoare; nu era o vizuină subpământeană; schimbarea anotimpurilor nu declanşa un măcel superstiţios; Noul Crobuzon nu procesa cetăţenii în fabricile de zombi; Parlamentul lui nu era ca acela din Maru’ahm, un cazino unde legile erau mize la jocul de ruletă.

Şi nu era nici Shankell, sublinia Rudgutter, unde bătaia se transformase în sport popular.

Excepţie făcea, fireşte, firma lui Cadnebar.

Oricât de ilegal ar fi fost, niciunul nu-şi amintea vreun raid al miliţiei prin acel stabiliment. Mulţi sponsori ai ţarcurilor erau parlamentari, industriaşi şi bancheri, al căror amestec avea darul să ţină interesul oficial la distanţă. Mai erau şi alte săli de luptă, fireşte, care treceau drept ringuri pentru lupte de cocoşi sau de şobolani, unde se dădeau lupte între urşi sau bursuci într-un colţ, lupte între şerpi în altul, dar care întreţineau lupte între gladiatori în mijloc. Însă arena lui Cadnebar era legendară.

În fiecare noapte, atracţiile începeau cu o luptă deschisă, o distracţie pentru obişnuiţii casei. Ţărani tineri, proşti, solizi, cei mai vajnici ortaci ai satelor lor, care călătoriseră zile întregi din Cotul Grânelor sau Dealurile Cerşetorilor ca să-şi facă un nume la oraş, îşi încordau muşchii în faţa comisiei. Doi sau trei erau aleşi şi împinşi în arena principală dinaintea mulţimii care urla. Strângeau în mână, încrezători, macetele pe care le primeau. Apoi se deschidea uşa arenei şi păleau când se vedeau în faţa unui gladiator Refăcut enorm sau a unui războinic cactus impasibil. Carnagiul era scurt şi sângeros şi condus de către profesionişti în aşa fel încât să stârnească râsul.

Sportul de la Cadnebar era condus după regulile modei. În acele ultime zile ale primăverii, lumea avea chef de meciuri între echipe de doi Refăcuţi şi trei surori khepri. Grupurile de khepri erau atrase de premiile uriaşe tocmai din Mahalaua Neamului şi din Cartierul Pârâului. Exersau împreună ani de zile, formând unităţi de trei luptătoare divine care jucau rolul zeiţelor paznice khepri, Surorile Dure. Ca şi Surorile Dure, una lupta cu plasa şi suliţa, una cu flinta şi

arbaleta şi una cu o armă khepri pe care oamenii o botezaseră cutia cu spini.

Pe măsură ce vara se strecura pe sub pielea primăverii, pariurile deveneau tot mai mari. La kilometri distanţă, în Mocirla Câinelui, Benjamin Flex reflecta morocănos la faptul că firma lui Cadnebar, inima luptelor ilegale, avea de cinci ori mai multă clientelă decât *Agitatorul Renegat.*

* * *

Ucigaşul Orbilor lăsase o altă victimă mutilată în canale. Fusese descoperită de vagabonzi. Atârna ca un înotător epuizat de o ţeavă din Râul Cătrănit.

La periferia Gropii Mari, o femeie a murit din pricina numărului uriaş de tăieturi de pe gât, ca şi cum ar fi fost prinsă între lamele unui foarfece uriaş. Când au găsit-o vecinii, trupul îi era acoperit cu documente care dovedeau că era un informator al miliţiei. Vestea se răspândi. Jack Juma-de-Rugăciune lovise din nou. În canale şi prin bodegi, victima lui nu era jelită.

* * *

Lin şi Isaac furau câte o noapte împreună de fiecare dată când puteau. Isaac observa că era ceva în neregulă cu ea. Odată o aşezase pe scaun în faţa lui şi o întrebase ce o tulbura, de ce nu se înscrisese la Premiul Shintacost anul acesta (ceea ce adăugase amărăciune la comentariile ei de obicei nesatisfăcute despre standardele concursului), la ce lucra şi unde. Nicăieri în camerele ei nu se vedeau resturi rămase după lucru.

Lin îl mângâiase pe braţ, sincer recunoscătoare pentru îngrijorarea lui. Dar nu-i spusese nimic. Îi povestise că lucra la o piesă de care avea să fie foarte mândră. Găsise un spaţiu despre care nu voia să vorbească, în care producea o piesă mare despre care nu voia să vorbească aşijderea. Doar nu dispăruse complet din lume. O dată pe săptămână intra în barurile din Câmpul Poftei, râdea cu prietenii, chiar dacă mai puţin viguros decât în urmă cu două luni.

Se luă în glumă de Isaac pentru supărarea lui faţă de Gazid Norocosul, care dispăruse într-un moment suspect de potrivit. Isaac îi povestise lui Lin despre felul în care înghiţise fără bună-ştiinţă rahat-de-visat şi cum umblase furios să-l pedepsească pe Gazid. Isaac îi descrisese viermele extraordinar care părea să prospere din pricina drogului. Lin nu văzuse creatura, nu se mai întorsese în Mlaştina Bursucului din ziua aceea nenorocită de acum o lună, dar, cu toate exagerările lui Isaac, creatura părea să fie cu adevărat extraordinară.

Lin schimbase subiectul. Îl întrebase ce substanţe nutritive crede că ar căpăta omida din hrana ei ciudată, iar faţa lui se umpluse de fascinaţie şi-i spusese că nu ştie, dar că avea câteva idei. Îi ceruse să-i explice teoria crizei şi dacă credea că asta avea să-l ajute pe

Yagharek să zboare, iar el vorbise animat, desenându-i diagrame pe bucăţele de hârtie.

Era uşor de păcălit. Lin simţea uneori că Isaac se ştia manipulat, că se simţea vinovat pentru uşurinţa cu care uita de îngrijorarea pentru ea. Ea era recunoscătoare pentru că acceptase să schimbe subiectul. Ştia că rolul lui era să fie îngrijorat pentru ea, şi asta o făcea melancolică, iar el chiar era îngrijorat, dar asta însemna un efort suplimentar pentru mintea lui ocupată de gândurile despre criză şi hrana omizii. Îl lăsase să fie îngrijorat, iar el acceptase mulţumit.

Lin dorea ca Isaac să nu-i mai poarte grija pentru o vreme. Nu-şi putea permite curiozitatea lui. Cu cât ştia Isaac mai multe, cu atât Lin era în primejdie mai mare. Nu ştia ce puteri are angajatorul ei: se îndoia că stăpâneşte telepatia, dar nu voia să rişte. Voia să termine lucrarea, să ia banii şi să dispară din Oraşul Oaselor.

* * *

De fiecare dată când îl întâlnea, domnul Motley o afunda fără să vrea în secretele oraşului lui. Îi vorbea despre războaiele pentru teritoriu din Cotul Sur şi Cartierul Infam, îi servea detalii despre masacrele dintre bandele din inima Corbului. Tanti Francine îşi lărgea teritoriul. Pusese stăpânire pe o mare parte din piaţa de shazbah la vest de Corbul, chestie pentru care domnul Motley era pregătit. Dar acum se strecura şi spre est. Lin mesteca, scuipa, modela şi încerca să nu asculte detaliile, poreclele traficanţilor morţi, adresele ascunzătorilor. Domnul Motley o implica. Trebuia să fie ceva deliberat din partea lui.

Statuii îi crescuse un al doilea picior şi coapse, începutul unui pântece (în măsura în care domnul Motley avea ceva asemănător). Culorile nu erau naturale, dar erau sugestive şi convingătoare, hipnotice. Era o lucrare uimitoare, ca şi modelul după care fusese creată.

În ciuda încercărilor ei de a-şi izola mintea, pălăvrăgeala domnului Motley se strecura pe lângă bariere. Se trezi la un moment dat că-i place. Îngrozită, se gândi la altceva, dar încercarea ei nu avu sorţi de izbândă. Se trezi până la urmă întrebându-se cine o să câştige controlul prea-ceaiului din Fundătura Himerei. Amorţise. Era un alt soi de apărare. Îşi lăsase mintea să treacă fără simţire peste informaţiile primejdioase. Încerca să rămână nepăsătoare.

Lin se gândea tot mai mult la Tanti Francine.

Domnul Motley vorbea despre ea cu nonşalanţă, dar aducea des vorba despre ea în monologurile lui, iar Lin îi citi îngrijorarea.

Spre surpriza ei, Lin începuse să ţină la Tanti Francine.

Nu mai ştia cum începuse. Prima dată când şi-a dat seama de asta a fost când domnul Motley i-a povestit amuzat despre atacul dezastruos asupra a doi traficanţi petrecut cu o noapte înainte, în

timpul căruia o uriaşă cantitate dintr-o substanţă necunoscută, o materie primă pentru fabricarea unei chestii, fusese deturnată de bandiţi khepri din banda lui Tanti Francine. Lin trăsese fără să vrea un chiot mental. Fusese uimită, glanda i se blocase pentru o clipă în timp ce-şi studia propriile sentimente.

Voia ca Tanti Francine să câştige.

Nu avea nicio logică. Dacă se gândea serios la situaţie, descoperea că nu ţinea cu niciunul. Din punct de vedere intelectual, triumful unui traficant de droguri asupra altuia nu o interesa. Dar emoţional, începuse să o privească pe nevăzuta Tanti Francine ca pe un idol. Îl huidui în minte pe domnul Motley când el o asigurase că avea un plan care schimba complet structura pieţei.

Ce-o fi asta? se îngrijorase ea. *După atâţia ani mai am încă o conştiinţă khepri?*

Se lua în derâdere, dar era ceva adevăr în acele gânduri ironice. *Poate că aşa se întâmplă cu toată lumea care are de-a face cu Motley,* gândise ea. Lin era aşa de speriată de relaţia ei cu domnul Motley, atât de atentă să rămână doar un angajat, încât îi trebuise mult timp să-şi dea seama că îl ura. *Duşmanul duşmanului meu...* gândi ea. Dar era mai mult de atât. Lin se simţi solidară cu Tanti Francine pentru că era khepri. Dar – şi poate ăsta era miezul sentimentelor ei – pentru că Francine nu era o bună khepri.

Aceste gânduri o necăjeau pe Lin. Pentru prima dată în ani de zile, o făcuseră să se gândească la relaţia ei cu comunitatea khepri altfel decât în termeni direcţi, bătăioşi. Şi o făcuseră să se gândească la copilărie.

La sfârşitul fiecărei zile petrecute cu domnul Motley, Lin vizita Mahalaua Neamului. La plecare se urca într-un taxi de la marginea Coastelor şi traversa Podul Danechi sau Podul Bărcii, pe lângă restaurantele şi birourile din Inima Scuipatului.

Uneori se oprea la Bazarul Scuipatului şi îşi oferea timp să rătăcească prin lumina lui slabă. Pipăia rochiile de in de pe cuiere, nebăgând în seamă trecătorii ce o priveau cu lipsă de politeţe, mirându-se când vedeau o khepri cumpărând haine omeneşti. Lin se plimba prin bazar până ajungea la Sheck, zonă aglomerată şi haotică, cu străzi complicate şi blocuri de cărămidă.

Nu era o mahala. Clădirile din Sheck erau destul de solide şi cele mai multe uscate. Faţă de vraiştea din Mocirla Câinelui, de cărămida putrezită din Cartierul Infam şi Fundătura Himerei, de cocioabele disparate din Găinaţ, Sheck era un loc plăcut de locuit. Puţin cam aglomerat, fireşte, şi neducând lipsă de beţivani, sărăntoci şi hoţi. Dar, cu toate astea, erau locuri mult mai rele în oraş. Aici trăiau proprietarii de magazine, micii patroni şi cei mai bine plătiţi muncitori care se înghesuiau în fiecare zi în Pârloaga Ecoului şi docurile din

Kelltree, Cotul Mare şi Târgul Didacai, cunoscut peste tot sub numele de Cotul Pâclei.

Lin nu se simţea bine-primită. Sheck se mărginea cu Mahalaua Neamului, de care era despărţită prin doar două părculeţe neînsemnate. Vederea unui khepri era un semnal de alertă pentru cei din Sheck, o amintire a faptului că ruina nu era niciodată prea departe. Străzile din Sheck erau pline de khepri în timpul zilei, croindu-şi drum spre magazinele din Corbul sau spre trenul din Staţia Pierzaniei. Noaptea însă trebuia să fii un khepri foarte curajos să te plimbi pe străzile patrulate de adepţii Celor Trei Condeie care „curăţau oraşul". Lin avea grijă să iasă din zonă până la apus. Pentru că în apropiere era Mahalaua Neamului, unde se afla în siguranţă.

În siguranţă, dar nu şi fericită.

Lin se plimba pe străzile din Mahalaua Neamului cu un soi de plăcere îngreţoşată. Mulţi ani, drumurile ei în zonă fuseseră scurte, doar pentru a-şi procura bobiţe de culoare şi câteodată câte o delicatesă khepri. Acum vizitele îi stârneau amintiri pe care le crezuse şterse din minte.

Pe pereţi se scurgea mucusul alb al viermilor de casă. Unele clădiri erau complet acoperite de materia groasă: se întindea între acoperişuri, consolidând clădirile între ele. Lin putea să vadă prin ferestre şi prin uşile deschise. Pereţii şi podelele făcute de arhitecţii umani erau acum găurite şi masivii viermi de casă circulau orbeşte prin carcase, mânjind cu mucusul de pe abdomenul lor, împingându-se pe picioarele lor scurte şi butucănoase în timp ce săpau galerii prin interiorul ruinat al caselor.

Câteodată Lin vedea la lucru specimene luate de la fermele de pe râu, modelând vreo clădire, transformând-o în labirintul organic preferat de cei mai mulţi chiriaşi khepri. Viermii uriaşi şi proşti, mai mari decât rinocerii, răspundeau la hăţurile şi împunsăturile stăpânilor lor, mergând printre case, revopsind camerele cu un strat ce se usca repede şi care rotunjea colţurile şi conecta încăperile, clădirile şi străzile prin găuri de vierme.

Uneori Lin se aşeza pe o bancă dintr-un părculeţ din Mahalaua Neamului. Stătea nemişcată între copacii care înfloreau lent şi îşi privea semenii din jur. Se uita în sus deasupra parcului la partea din spate a clădirilor. Odată zărise o fetiţă umană aplecându-se peste fereastră la un etaj de sus de tot. Fetiţa se uita împrejur fără emoţie, cu rufele familiei fluturând la uscat pe o frânghie de sub geam. *Ciudat fel de a creşte,* gândi Lin, imaginându-şi copila înconjurată de creaturi mute, cu cap de insectă, la fel de ciudat ca şi cum Lin ar fi crescut între vodyanoi, dar acest gând o conduse neplăcut spre amintirea propriei sale copilării.

Fireşte, călătoria ei pe aceste străzi pe care le dispreţuia era un fel

de călătorie prin oraşul amintirilor ei. Ştia asta. Se îmbărbăta ca să se poată gândi la ce a fost.

Mahalaua Neamului fusese primul ei refugiu. În acea perioadă ciudată de izolare când era privită ca o proscrisă în cele patru colţuri ale oraşului – cu excepţia Câmpului Poftei, unde era teritoriul proscrişilor – îşi dăduse seama că sentimentele ei pentru mahala erau mai ambivalente decât voia să recunoască.

De aproape şapte sute de ani existau khepri în Noul Crobuzon, de când *Călugăriţa Zeloasă* traversase Oceanul Agitat şi ajunsese la Bered Kai Nev, continentul răsăritean, tărâmul khepri. Câţiva negustori şi călători khepri s-au întors cu ei pe tărâmul oamenilor, într-o misiune de explorare fără întoarcere. Timp de secole, micul grup rezistase în oraş şi deveniră localnici. Nu existau pe atunci bariere între vecini, nici viermi de casă, nici ghetouri. Nu erau destui khepri. Nu mai înainte de Tragica Traversare.

Trecuse o sută de ani de când primele nave cu refugiaţi s-au târât, abia plutind, în Golful de Fier. Motoarele lor enorme erau ruginite şi stricate, pânzele lor sfâşiate. Erau nave-cimitir, burduşite cu khepri din Bered Kai Nev care abia mai suflau. Boala era atât de neîndurătoare încât vechile tabuuri ce interziceau înmormântarea în apă nu mai rezistau. Ca urmare, doar câteva cadavre mai erau la bord, însă mii de muribunzi. Corăbiile erau aglomerate precum antecamerele morgilor.

Natura tragediei era un mister pentru autorităţile Noului Crobuzon, care nu aveau consuli, nici contacte cu ţinuturile din Bered Kai Nev. Refugiaţii nu voiau să vorbească despre asta. Când o făceau erau evazivi, iar atunci când voiau să fie expliciţi, barierele lingvistice împiedicau comunicarea. Tot ce se ştia era că se întâmplase ceva îngrozitor pe continentul răsăritean, un vârtej teribil care luase pe sus milioane de khepri, lăsând în viaţă doar puţini dintre ei. Khepri botezaseră această apocalipsă de neînţeles Răvăşirea.

Trecură douăzeci şi cinci de ani între sosirea primei corăbii şi a celei din urmă. Despre unele vase lente, fără motoare, se spunea că aveau echipaje născute în întregime pe mare, toţi refugiaţii care urcaseră pe ele murind în timpul traversării interminabile. Fiicele lor nu ştiau de ce fugeau, doar că măicuţele lor le spuseseră să meargă spre apus şi niciodată să nu devieze de la curs. Poveşti despre Corăbiile Milei – numite după strigătul care venea de pe ele – au ajuns în Noul Crobuzon din alte ţinuturi de pe coasta de est a continentului Rohagi, din Gnurr Kett şi insulele Jheshull şi tocmai din depărtatul Shards. Diaspora khepri era haotică, diferită şi speriată.

În unele ţinuturi refugiaţii fuseseră măcelăriţi în pogromuri îngrozitoare. În altele, precum Noul Crobuzon, fuseseră primiţi cu nelinişte, dar fără violenţă oficială. Khepri se aşezaseră, deveniseră

lucrătoare, plătitoare de taxe, chiar şi criminale, şi se treziseră, datorită unei presiuni organice prea blânde ca să poată fi simţită, locuitoare ale ghetoului; uneori căzând pradă bigoţilor şi tâlharilor.

Lin nu crescuse în Mahalaua Neamului. Se născuse în ghetoul mai nou, mai sărac, din Cartierul Pârâului, o pată jegoasă din nord-vestul oraşului. Era aproape imposibil de înţeles adevărata poveste a Mahalalei Neamului şi a Cartierului Pârâului, din pricina ştergerii sistematice a memoriei locuitorilor lor. Trauma Răvăşirii fusese aşa de mare încât prima generaţie de refugiaţi uitase în mod deliberat zece mii de ani de istorie khepri, anunţând că sosirea lor în Noul Crobuzon era începutul unui nou ciclu, Ciclul Oraşului. Când generaţia următoare a cerut să i se povestească ce fusese înainte, multe măicuţe au refuzat şi celelalte nu-şi mai aminteau. Istoria khepri era ascunsă de umbra masivă a genocidului.

Astfel că Lin nu reuşea să pătrundă secretele primilor douăzeci de ani ai Ciclului Oraşului. Pentru ea, pentru generaţia de dinainte şi pentru cea şi mai veche, Mahalaua Neamului şi Cartierul Pârâului existau pur şi simplu.

Cartierul Pârâului nu avea o Piaţă a Statuilor. Era o grămadă de dărăpănături folosită de oameni cu o sută de ani în urmă, o adunătură de stiluri arhitectonice, iar viermii de casă khepri nu făcuseră decât să învelească în ciment casele ruinate, pietrificând pe vecie momentul prăbuşirii lor. Locuitoarele Cartierului Pârâului nu erau artiste sau negustorese de fructe, şefe de grup sau bătrâne ale comunităţii. Aveau reputaţie proastă şi erau flămânde. Lucrau în fabrici şi în canalizări, se vindeau oricui voia să le cumpere. Surorile lor din Mahalaua Neamului le dispreţuiau.

Pe străzile ramolite ale Cartierului Pârâului înfloreau idei ciudate şi primejdioase. Grupuri mici radicale se întâlneau în locuri ascunse. Culte mesianice promiteau salvarea celor alese.

Multe dintre primele refugiate întorseseră spatele zeilor din Bered Kai Nev, mânioase că nu-şi apăraseră fiicele de Răvăşire. Dar generaţiile următoare, necunoscând natura tragediei lor, deveniră din nou adoratoarele lor. După o sută de ani apăruseră temple în vechi ateliere şi săli de dans părăsite. Dar multe locuitoare ale Cartierului Pârâului, în confuzia şi foamea lor, se orientaseră spre alţi zei.

Toate templele obişnuite puteau fi găsite în ascunzătorile din Cartierul Pârâului. Era adorată Maica Supremă şi Scuipătoarea de Artă. Sora Blândă trona peste spitalul ruinat, iar Surorile Dure îi apărau pe cei credincioşi. Dar în cocioabele care mărgineau canalele industriale şi în camerele din faţă cu geamuri negre se ridicau rugăciuni zeilor străini. Preotesele se dedicau serviciului Diavolului Elictric sau Culegătorului de Aer. Grupuri se furişau pe acoperişuri şi cântau imnuri Surorii Înaripate, rugându-se să capete puterea

zborului. Iar unele suflete singuratice, disperate – ca măicuţa lui Lin – erau fidele AspectInsectei.

* * *

Tradusă cum se cuvine din limba khepri în limba Noului Crobuzon, expresia chimico-audio-vizuală a numelui zeului era Aspect/Insectă/(mascul)/(cinstit). Dar puţinii oameni care auziseră de el îl numeau AspectInsectă, şi aşa îl numise Lin când îi povestise lui Isaac povestea copilăriei ei.

De la vârsta de şase ani, când rupsese crisalida de pe larva capului ce devenise astfel un cărăbuş, când devenise brusc conştientă, articulată şi gânditoare, mama o învăţase că era o decăzută. Doctrina urâcioasă a AspectInsectei propovăduia că femelele khepri erau blestemate. O greşeală a primei femele obligase toate fiicele ei să trăiască împovărate de trupuri ridicole, lente, bipede şi minţi pline de procesele inutile ale conştiinţei. Femela pierduse puritatea de insectă a Zeului şi masculului.

Măicuţa (care îi alesese un nume caraghios potrivit cu decăderea ei) o învăţase pe ea şi pe sora ei că AspectInsectă era Domnul întregii creaţii, forţa atotputernică ce cunoştea doar foamea şi setea şi împreunarea şi satisfacţia. Defecase universul după ce devorase vidul, într-un act iraţional de creaţie cosmică mai pură şi mai genială tocmai pentru că era lipsită de motivaţie sau conştiinţă. Lin şi sora ei fuseseră învăţate să-L venereze cu un devotament îngrozitor şi să-şi dispreţuiască conştiinţa şi trupul lipsit de chitină.

Au fost totodată învăţate să-i venereze şi să-i slujească pe fraţii lor lipsiţi de inteligenţă.

Amintindu-şi de toate astea, Lin nu se mai cutremura de repulsie. Stând în acele parcuri dosnice din Mahalaua Neamului, Lin rememora trecutul, pas cu pas, într-un act de curaj. Îşi aminti cum îşi dăduse seama încetul cu încetul că nu ducea o viaţă obişnuită. În plimbările ei la cumpărături văzuse îngrozită dispreţul cu care surorile khepri îi tratau pe masculi, lovind cu piciorul sau zdrobind insectele mari de un cot. Îşi amintea conversaţiile cu ceilalţi copii de unde aflase cum trăiau vecinii ei; teama de a folosi limbajul pe care îl cunoştea instinctiv, limbajul pe care îl purta în sânge, dar pe care măicuţa o învăţase să-l urască.

Lin îşi amintea cum se întorcea acasă unde roiau masculi khepri, duhoarea legumelor şi fructelor putrezite împrăştiate prin toată casa ca hrană pentru masculi. Îşi amintea cum i se poruncea să spele nenumăratele carapace ale fraţilor ei, să adune bălegarul lor dinaintea altarului, să-i lase să se caţere pe ea ca să o cerceteze după pofta lor iraţională. Îşi amintea nopţile de discuţii cu sora ei, purtate în semnale chimice minuscule şi şoapte de khepri. Ca urmare a acestor dezbateri teologice, sora ei se îndepărtase, se îngropase atât de adânc în

credinţa ei în AspectInsectă încât o întrecuse şi pe măicuţă în devotament.

Lin a trebuit să facă cincisprezece ani ca să se poată opune deschis măicuţei. O făcuse într-un fel care acum i se părea naiv şi confuz. Lin o acuzase de erezie şi o blestemase în numele panteonului oficial. Părăsise adorarea lunatică a AspectInsectei şi străzile înguste ale Cartierului Pârâului. Fugise în Mahalaua Neamului.

De aceea, reflectă ea, chiar dacă îşi pierduse vraja, chiar dacă dispreţuia, dacă ura Mahalaua Neamului, avea să şi-o amintească întotdeauna ca pe un sanctuar. Acum îngâmfarea comunităţii acesteia izolate îi făcea greaţă, dar la vremea evadării ei i se păruse un loc de vis. Se desfătase denunţând cu aroganţă viaţa din Cartierul Pârâului, se rugase cu încântare vehementă la Marea Maică. Se botezase cu un nume khepri şi – vital în Noul Crobuzon – cu un nume uman. Descoperise că în Mahalaua Neamului, spre deosebire de Cartierul Pârâului, sistemul de stup şi comunitatea reuşiseră să închege o reţea socială complexă şi utilă. Măicuţa nu spusese nimănui de naşterea ei, aşa că Lin copiase jurământul de credinţă al primei ei prietene din Mahalaua Neamului şi spusese tuturor celor care o întrebau că era din Stupul numit AripaRoşie, Comunitatea Ţeasta Mâţei.

Prietena ei îi făcuse cunoştinţă cu sexul de plăcere, o învăţase deliciile trupului de sub gât. Asta fusese cea mai dificilă, cea mai extraordinară tranziţie. Trupul său fusese până atunci sursa ruşinii şi dezgustului; angajarea în activităţi fără alt scop decât cel fizic o îngreţoşase la început, apoi o înspăimântase şi, în cele din urmă, o eliberase. Până atunci fusese supusă doar sexului de cap la porunca măicuţei, stând nemişcată şi incomod în vreme ce un mascul se căţăra şi se acupla excitat cu cărăbuşul capului ei în încercări din fericire nereuşite de procreare.

În timp, ura lui Lin pentru măicuţa ei se potolise, devenind mai întâi dispreţ, apoi milă. Dezgustul ei faţă de mizeria din Cartierul Pârâului fusese temperat de un soi de înţelegere profundă. Apoi, după cinci ani, relaţia ei amoroasă cu Mahalaua Neamului luase sfârşit. Totul începuse când intrase în Piaţa Statuilor şi îşi dăduse seama că acestea erau prost executate, întrupând o cultură care nu se mai cunoştea pe sine. Începuse să creadă că Mahalaua Neamului era implicată în subjugarea Cartierului Pârâului şi a suratelor mai sărace care nu erau pomenite niciodată, văzu o „comunitate” care, în cazul cel mai fericit, era aspră şi nepăsătoare, iar în cazul cel mai rău una care asuprea în mod deliberat Cartierul Pârâului pentru a-şi menţine superioritatea.

Cu toate preotesele şi orgiile şi mica industrie, cu dependenţa secretă faţă de marea industrie a Noului Crobuzon – a cărui vastitate era descrisă vag ca un fel de anexă a Mahalalei Neamului – Lin conştientiză că trăia într-un ţinut incapabil să se autogestioneze. Aici

evlavia, decadenţa, insecuritatea şi snobismul se combinau într-un melanj ciudat, nevrotic. Mahalaua era un parazit.

Lin se convinsese, revoltată şi mânioasă, că Mahalaua Neamului era mai necinstită decât Cartierul Pârâului. Dar această revelaţie nu-i adusese nostalgia pentru copilăria nefericită. Nu voia să se întoarcă în Cartierul Pârâului. Iar dacă trebuia să întoarcă spatele Mahalalei Neamului tot aşa cum odată îl întorsese AspectInsectei, nu mai avea unde să plece decât în afară.

Astfel că Lin învăţase limbajul semnelor şi plecase.

* * *

Lin nu fusese niciodată destul de naivă încât să creadă că o să poată opri lumea să o trateze ca pe o khepri. Nici măcar nu-şi dorise asta vreodată. Dar ea nu mai făcea eforturi să pară o khepri, tot aşa cum nu mai făcea eforturi să se comporte ca o insectă. De aceea era uimită de sentimentele ei faţă de Tanti Francine. Nu numai pentru că Tanti Francine era duşmanul domnului Motley. O mişca faptul că o *khepri* era în stare să facă asta, să fure fără efort teritoriul unui ticălos.

Lin nu putea pretinde că înţelege. Rămase multă vreme în umbra bananierilor şi stejarilor şi perilor, în Mahalaua Neamului pe care o dispreţuise ani de zile, înconjurată de surori pentru care era o străină. Nu voia să se întoarcă la „calea khepri”, tot aşa cum nu voia să se întoarcă la AspectInsectă. Nu înţelegea puterea pe care o căpăta din Mahalaua Neamului.

Capitolul Nouăsprezece

Maşinăria care măturase podeaua lui David şi Lublamai ani de zile părea să-şi dea obştescul sfârşit. Şuiera şi tuşea în timp ce făcea curăţenie. Devenise obsedată de anumite suprafeţe, pe care le lustruia ca pe nişte bijuterii. În unele dimineţi îi trebuia o oră întreagă să se încălzească. Devenise captiva unor bucle de program, făcând-o să repete la nesfârşit mici elemente de comportament.

Isaac se obişnui să ignore vaietele ei repetitive, obsedate. Lucra cu amândouă mâinile odată. Cu stânga scria noţiuni în formă de diagrame. Cu dreapta introducea ecuaţii în măruntaiele micii lui maşini de calculat prin tastele ţepene, introducea cartele de programare în slot, schimbându-le cu iuţeală. Rezolva aceleaşi probleme cu diferite programe, compara răspunsurile, tipărea foi cu numere.

Nenumăratele cărţi despre zbor care umpluseră rafturile lui Isaac fuseseră înlocuite, cu ajutorul lui CinăÎnDoi, de un număr la fel de mare de volume despre teoria unificată a câmpurilor şi despre sectorul matematicii de criză.

După doar două săptămâni de cercetare, ceva extraordinar se petrecuse în mintea lui Isaac. Modificarea conceptului îi veni în minte

atât de simplu încât la început nu-şi dăduse seama de dimensiunea intuiţiei lui. Îi păruse un gând ca toate celelalte, în timpul unui dialog ştiinţific interior cu propria persoană. Peste Isaac Dan der Grimnebulin nu coborâse lumina orbitoare a revelaţiei geniului. Într-o zi rodea capătul creionului şi aruncase o frază, vorbind singur, ceva de genul *stai puţin, poate ar trebui să faci aşa...*

Îi trebui o oră şi jumătate ca să-şi dea seama că ceea ce gândise putea fi folosit drept model mental. Pornise o cruciadă sistematică pentru a-şi demonstra că se înşelase. Construise scenarii matematice unul după altul cu care încercase să desfiinţeze setul de ecuaţii pe care le mâzgălise. Toate încercările lui de demolare eşuaseră. Ecuaţiile lui rezistau ferm.

Îi trebuiră două zile până să înceapă să înţeleagă că rezolvase o problemă fundamentală a teoriei crizei. Trecu prin momente de euforie şi prin mai multe momente de nervozitate. Studie cărţile cu o lentoare zdrobitoare, căutând să se asigure că nu trecuse peste vreo eroare evidentă sau că nu descoperise vreo teoremă ce fusese de mult infirmată.

Cu toate acestea, ecuaţiile lui rezistau. Îngrozit să nu cadă în păcatul siguranţei, Isaac căută orice alternativă numai să nu creadă în ceea ce părea din ce în ce mai mult a fi adevărul: rezolvase problema reprezentării matematice, cuantificarea energiei de criză.

Ştia că ar fi trebuit să discute imediat cu colegii, să-şi publice descoperirile sub rezerva de „cercetare în curs” în *Revista de Fizică Filosofică şi Taumaturgie,* sau în *Câmpul Unificat.* Dar era atât de intimidat de ceea ce descoperise încât evitase această cale. Voia să fie sigur, îşi spusese el. Trebuia să mai stea câteva zile, câteva săptămâni, poate o lună sau două... după aceea să publice. Nu-i spusese nimic lui David, nici lui Lublamai, nici lui Lin, ceea ce era şi mai extraordinar. Isaac era un tip vorbăreţ, gata să spună orice prostie care-i venea în minte, fie ea savantă, socială sau obscenă. Nu era în stare să păstreze un secret. Se cunoştea destul de bine ca să recunoască asta şi să înţeleagă ce însemna: era profund tulburat şi profund, foarte profund incitat de descoperirea lui.

Isaac rememoră procesul descoperirii, formularea ei. Îşi dădu seama că avansarea cu paşi uriaşi a teoriei în ultimele luni, care eclipsase ultimii cinci ani de muncă, se datora unor scopuri practice imediate. Înainte de angajarea lui de către Yagharek ajunsese la un impas în studiul teoriei crizei. Isaac nu ştia de ce se întâmplase asta, dar acum vedea că cele mai abstracte teorii avansau pentru că se gândea la aplicaţia lor practică. De aceea se hotărâse să nu se cufunde complet în teorie pură. Avea să se concentreze asupra problemei zborului lui Yagharek.

Nu avea să-şi permită să se gândească la ramificaţiile cercetării lui,

cel puţin nu în acest stadiu. Tot ce descoperea, orice avantaj, orice idee avea, trebuia introdus într-o aplicaţie. Încercă să privească totul ca pe un mijloc de a-l ridica pe Yagharek din nou în aer. Era dificil – aproape pervers – să încerce constant să-şi ţină în frâu mintea. Parcă ar fi lucrat pe ascuns faţă de sine, parcă ar fi cercetat cu colţul ochiului. Cu toate acestea, oricât de incredibil părea, cu disciplina pe care şi-o impusese, Isaac progresă teoretic cu o viteză la care nici nu putea visa cu şase luni în urmă.

Era un pas uriaş către revoluţia ştiinţifică, gândea el câteodată, mustrându-se pentru că privea direct spre teorie. *Înapoi la lucru. Ai un garuda de ridicat în aer.* Dar nu putea interzice inimii să-i bată de emoţie, nici buzelor să-i zâmbească aproape isteric. Uneori o căuta pe Lin şi, dacă nu lucra la opera ei secretă în locaţia ei secretă, încerca să o seducă în apartamentul ei cu o fervoare tandră care o încânta, deşi era vizibil obosită. Alteori stătea singur zile întregi, cufundat în probleme savante.

Isaac puse în practică ideile lui extraordinare şi începu să imagineze o maşină care să rezolve problemele lui Yagharek. Acelaşi desen începu să apară din ce în ce mai des în hârtiile lui. La început a fost o mâzgălitură, câteva linii întretăiate acoperite cu săgeţi şi semne de întrebare. După câteva zile deveni mai solid. Liniile îi erau desenate cu cerneală. Curbele îi erau măsurate şi trasate cu grijă. Era pe cale să devină o schiţă tehnică.

Câteodată Yagharek se întorcea la laboratorul lui Isaac, de fiecare dată când erau singuri. Isaac auzea scârţâitul uşii în noapte şi se întorcea să-l vadă, impasibil şi demn, încă trist.

Isaac descoperi că explicaţiile pe care i le dădea îi făceau bine lui Yagharek. Nu teoria cea mare, fireşte, ci ştiinţa aplicată care conţinea teorie pe jumătate ascunsă. Isaac petrecu zile întregi cu o mie de idei şi proiecte potenţiale roindu-i în cap, încercând să le alunge, să explice în limbaj profan diferitele tehnici prin care credea că poate capta energia de criză, iar asta îl forţă să-şi evalueze traiectoriile, să le înlăture pe unele şi să se concentreze asupra altora.

Începuse să pună bază pe interesul lui Yagharek. Dacă treceau prea multe zile fără să vadă garuda, Isaac devenea distrat. Petrecea multe ore privind omida enormă.

Creatura se îndopase cu rahat-de-visat timp de aproape o săptămână, tot crescând şi crescând. Când ajunsese de un metru lungime, Isaac încetase nervos s-o mai hrănească. Cuşca devenea prea mică pentru ea. Aveau aproape aceeaşi lungime. Petrecuse următoarele două zile foindu-se şi aşteptând cu botul ridicat. De atunci părea că se resemnase la gândul că nu mai avea să primească de mâncare. Foamea ei de la început dispăruse.

Nu se mai mişca mult, se mai foia de colo-colo, dădea o tură sau

două prin cuşcă, parcă întinzându-şi oasele. Cea mai mare parte a timpului o petrecea stând şi pulsând uşor, ca şi cum ar fi respirat sau i-ar fi bătut inima. Părea destule de sănătoasă. Părea că aşteaptă ceva.

Uneori, când arunca o găluşcă de drog între mandibulele omizii, Isaac se trezea reflectând la propria lui experienţă cu un dor ciudat. Nu era iluzia nostalgiei. Isaac îşi amintea limpede bălăceala lui în mizerie; cum se murdărise până la cel mai profund nivel; greaţa şi răul; confuzia şi panica de a se pierde într-un ocean de emoţii şi greşeala de a-şi confunda teama cu teama altei minţi… Şi totuşi, în ciuda acestor amintiri, se trezi urmărind cu interes, poate chiar cu poftă, omida care se hrănea.

Isaac era foarte tulburat de aceste senzaţii. Fusese întotdeauna de o laşitate neruşinată în privinţa drogurilor. Ca student, avusese la îndemână de multe ori ţigări de iarba-ceţii, fireşte, şi se bucurase de ele. Dar nu avusese niciodată curaj să ia ceva mai puternic. Cheful acesta nou nu avea darul să-i potolească temerile. Nu ştia cât de multă dependenţă dădea rahatul-de-visat, nici măcar dacă dădea dependenţă, dar refuza cu încăpăţânare să cedeze acestei curiozităţi.

Rahatul-de-visat era pentru omidă şi atât.

Isaac îşi mută curiozitatea de la senzual la intelectual. Cunoştea personal numai doi chimişti, ambii teribil de ruşinoşi, cu care nu putea pune problema drogurilor ilegale tot aşa cum nu putea pune problema să danseze goi în mijlocul Bulevardului Tervisadd. Însă pusese problema drogului în tavernele din Câmpul Poftei. Reieşi că unii dintre cunoscuţii lui încercaseră drogul, iar alţii erau chiar consumatori.

Rahatul-de-visat nu părea să aibă efecte diferite de la o rasă la alta. Nimeni nu ştia de unde vine drogul, dar toţi cei care îl consumaseră cântau osanale despre efectele lui extraordinare. Singurul lucru asupra căruia toată lumea era de acord era că este scump şi se mai scumpea. Asta nu schimba cu nimic obiceiul lor de a-l cumpăra. Artiştii în special vorbeau în termeni cvasi-mistici despre comuniunea cu alte minţi. Isaac pufnise, pretinzând (fără să recunoască propria lui experienţă) că drogul nu era decât un puternic onirogen, care stimula centrii visului din creier tot aşa cum prea-ceaiul stimula cortexul vizual şi olfactiv.

Nu credea nici el asta. Nu fusese surprins de opoziţia vehementă pe care o întâmpinase teoria lui.

— Nu ştiu, ’Zaac, îi şuierase CoapseMari respectuoasă, dar chestia asta îţi permite să împărtăşeşti acelaşi vis cu alţii…

La aceste vorbe, ceilalţi consumatori care se înghesuiau în *Ceasu şi Cocoşu* dăduseră la unison din cap, într-un mod comic. Isaac afişase o figură sceptică, pentru a-şi păstra rolul de Toma Necredinciosul. De fapt, fireşte, era întrutotul de acord. Avea de gând să afle mai multe

despre substanţa aceea extraordinară – Lemuel Porumbelul era persoana pe care trebuia s-o întrebe, sau Gazid Norocosul, dacă mai avea să reapară vreodată – dar studiul asupra teoriei crizei pusese stăpânire pe el. Atitudinea lui faţă de drogul pe care-l strecurase în cuşca omizii rămăsese una de curiozitate, nervozitate şi ignoranţă.

Isaac cerceta din priviri creatura uriaşă într-o zi caldă de la sfârşit de meluarie. I se părea mai mult decât extraordinară. Era mai mult decât o omidă foarte mare. Era în mod cert un monstru. Aproape regreta că era atât de interesantă. Altfel ar fi putut uita de ea.

Uşa de jos se deschise şi Yagharek apăru în razele soarelui de dimineaţă. Se întâmpla rar, foarte rar, ca garuda să vină înainte de căderea nopţii. Isaac tresări şi sări în picioare, făcând semn musafirului să urce.

— Yag, bătrâne! Nu te-am mai văzut de mult! O luam razna. Am nevoie de tine să mă împingi de la spate. Urcă aici.

Yagharek urcă treptele fără o vorbă.

— De unde ai ştiut că Lub şi David erau plecaţi? întrebă Isaac. Stai la pândă sau ce? La naiba, Yag, trebuie să termini să te mai comporţi ca un spărgător de case.

— Am să vorbesc cu tine, Grimnebulin, rosti Yagharek cu un ton ciudat.

— Dă-i bătaie, bătrâne.

Isaac se aşeză şi îl privi. Ştia că Yagharek nu voia să stea jos.

Yagharek îşi scoase mantia şi aripile de lemn şi se întoarse spre Isaac cu braţele încrucişate la piept. Isaac înţelese că acest gest era dovada cea mai mare de încredere pe care o putea afişa Yagharek, să-şi arate diformitatea fără niciun efort de a o acoperi. Isaac ar fi trebuit să se simtă flatat.

— Sunt indivizi în oraşul de noapte în care trăiesc eu, Grimnebulin, care au tot felul de vieţi. Nu toţi sunt scursuri care se ascund.

— Nici nu mi-am închipuit altceva…, începu Isaac, dar Yagharek făcu un semn nerăbdător din cap şi Isaac tăcu.

— Multe nopţi le petrec în tăcere şi singurătate, dar alteori vorbesc cu cei care mai au un dram de minte sub boarea de alcool, singurătate şi droguri.

Isaac ar fi vrut să spună „Ţi-am zis că putem aranja pentru tine un loc unde să stai”, dar nu o făcu. Voia să vadă unde bătea celălalt.

— Am stat de vorbă cu un om, un beţiv cu educaţie. Nu sunt sigur dacă crede în existenţa mea. S-ar putea să creadă că sunt doar o halucinaţie de-a lui. Am vorbit cu el despre teoria ta, despre criză, şi am pus patimă. Iar omul mi-a spus… mi-a spus „De ce nu mergi până la capăt? De ce nu foloseşti Torsiunea?”

Tăcerea fu lungă. Isaac clătină din cap cu exasperare şi dezgust.

— Mă aflu aici ca să-ţi pun această întrebare, Grimnebulin, continuă

Yagharek. De ce nu folosim Torsiunea? Încerci să creezi o ştiinţă din nimic, Grimnebulin, dar energia de Torsiune există, tehnicile de captare sunt cunoscute… Te întreb ca un neştiutor, Grimnebulin. De ce nu foloseşti Torsiunea?

Isaac oftă foarte adânc şi se încruntă. Era stăpânit în mare parte de mânie, dar şi de nelinişte, de disperarea de a pune capăt acestei discuţii imediat. Se întoarse spre garuda şi ridică mâna.

— Yagharek… începu el, dar în acel moment se auzi o bătaie în uşă.

— Alo? strigă o voce veselă.

Yagharek înţepeni. Isaac sări în picioare. Momentul era cel mai prost posibil.

— Cine e? ţipă Isaac, sărind spre scară.

Un om băgase capul pe uşă. Părea amabil, aproape absurd.

— Ziua bună, domnu' meu. Am venit pentru maşinărie.

Isaac clătină din cap. Habar n-avea despre ce vorbea omul. Aruncă o privire înapoia lui, dar Yagharek se făcuse nevăzut. Se trăsese mai în spate, ca să nu fie văzut pe platformă. Bărbatul din pragul uşii îi înmână lui Isaac o carte de vizită.

NATHANIEL ORRIABEN
REPARAŢII ŞI ÎNLOCUIRI MAŞINĂRII
CALITATE & ÎNTREŢINERE
LA PREŢ REZONABIL

— Un domn a venit ieri. Pe nume… Serachin? sugeră omul, citind de pe o foaie. Ne-a spus despre o maşinărie de menaj… era vorba de un EKB4c. Zicea că poate are un virus ceva. Trebuia să vin mâine, dar am fost la un alt client în zonă şi m-am gândit să încerc şi aici.

Bărbatul zâmbi radios şi îşi îndesă mâinile în buzunarele salopetei pătate cu ulei.

— Înţeleg, spuse Isaac. Uite… Nu-i chiar momentul potrivit…

— Niciun bai! Mata hotărăşti. Numai că… Bărbatul privi în jur ca şi cum ar fi avut de spus un secret. Liniştit de faptul că nu-l ascultă nimeni, porni pe un ton confidenţial: treaba e, domnu', că s-ar putea să nu pot veni mâine cum s-a stabilit… Bărbatul adoptă o figură exagerat de rugătoare. Îmi fac treaba într-un colţ, fără niciun zgomot. Dacă o pot repara pe loc, o să-mi ia o oră. Dacă nu, trebuie să o iau la atelier. În cinci minute aflu de care atelier am nevoie. Altfel n-o să mă pot ocupa de ea toată săptămâna.

— La naiba. Bine… Uite, am o şedinţă sus şi este absolut vital să nu ne întrerupi. Vorbesc foarte serios. Te descurci?

— Absolut. Am să şurubăresc la maşinărie şi am să dau un strigăt atunci când ştiu ce e de făcut, bine?

— Bine. Deci pot să te las singur?

— Perfect.

Omul se îndrepta deja spre maşinăria de menaj, cărând după el o trusă cu scule. Lublamai pornise robotul în dimineaţa aceea şi-i bătuse instrucţiuni să cureţe partea lui de laborator, dar o făcuse degeaba. Maşinăria se învârtise în cerc preţ de vreo douăzeci de minute, apoi se oprise, sprijinindu-se de perete. Încă mai era acolo după trei ore, scoţând clicuri nefericite, cu cele trei membre tresărind.

Reparatorul se îndreptă cu paşi mari spre obiect, mormăind şi ţâţâind ca un părinte îngrijorat. Pipăi membrele maşinăriei, scoase un ceas din buzunar şi cronometră tresăritul. Notă ceva într-un carneţel. Răsuci spre el maşinăria şi studie irisul unuia dintre ochii de sticlă. Mişcă creionul încet dintr-o parte în alta, studiind capacitatea de urmărire a echipamentului senzorial.

Isaac privea cu coada ochiului spre mecanic, dar atenţia i se îndreptase deja spre etajul unde îl aştepta Yagharek. *Chestia cu Torsiunea,* gândi Isaac nervos. *Nu mai poate aştepta.*

— Deci te descurci acolo? strigă nervos spre mecanic.

Bărbatul deschidea trusa şi scotea o şurubelniţă mare. Ridică privirea spre Isaac.

— Nicio problemă, domnu’, spuse el şi clătină şurubelniţa vesel.

Se întoarse spre maşinărie şi o închise de la întrerupătorul de la ceafă. Scârţâitul speriat încetă cu un oftat de recunoştinţă. Începu să scoată şuruburile panoului din spatele capului care arăta ca o grămadă de metal cenuşiu pus deasupra trupului cilindric.

— Bine atunci, spuse Isaac şi se repezi pe scări.

Yagharek stătea lângă birou, ferit de privirile care ar fi venit de la parter. Ridică ochii spre Isaac.

— Nu-i nimic, spuse încet Isaac. Cineva care a venit să repare robotul stricat. Mă întreb dacă nu ne aude…

Yagharek deschise gura să răspundă, dar un fluierat slab porni să se audă de jos. Yagharek rămase o clipă cu gura deschisă ca un idiot.

— Se pare că nu avem de ce să ne temem, spuse Isaac şi rânji. *O face intenţionat! Ca să-mi arate că nu trage cu urechea. Foarte politicos.* Isaac aplecă fruntea într-un gest secret de mulţumire către mecanic.

Apoi se întoarse la afacerea lor, la sugestia lui Yagharek, iar zâmbetul îi dispăru de pe chip. Se aşeză greu pe pat, îşi trecu mâna prin păr şi ridică ochii spre Yagharek.

— Tu nu te aşezi niciodată, Yag? şopti el. De ce?

Garuda bătu darabana cu degetele pe tâmplă şi rămase gânditor.

— Yag, bătrâne… Tu m-ai impresionat cu… biblioteca voastră teribilă. Să-ţi dau vreo două nume, poate îţi aminteşti ceva. Ce ştii despre Suroch sau despre Pata Cacotopică?

Se lăsă o tăcere lungă. Yagharek privea uşor în sus, prin fereastră.

— Despre Pata Cacotopică ştiu, fireşte. Auzi de ea de fiecare dată când cineva deschide subiectul Torsiunii. Un fel de bau-bau.

Isaac nu putea distinge sentimente în vocea lui Yagharek, dar cuvintele lui erau defensive.

— Poate că ar trebui să ne stăpânim teama. Iar Suroch… V-am citit istoria, Grimnebulin. Războiul este întotdeauna… o vreme urâtă…

În timp ce Yagharek vorbea, Isaac se ridică şi se plimbă pe lângă rafturile cu cărţi aruncate la întâmplare, cotrobăind printre volumele stivuite. Se întoarse cu o carte subţire, cu coperte tari. O deschise dinaintea lui Yagharek.

— Asta, spuse el apăsat, este o colecţie de heliotipii luate în urmă cu aproape o sută de ani. Ele sunt responsabile, în mare parte, de oprirea experimentelor de Torsiune în Noul Crobuzon.

Yagharek întinse mâna încet şi întoarse paginile. Nu rosti niciun cuvânt.

— Ar fi trebuit să fie o misiune secretă de cercetări care să evalueze efectele războiului de acum o sută de ani, continuă Isaac. Un grup mic al miliţiei, doi savanţi şi un heliotipist au pornit spre coastă într-un dirijabil de spionaj şi au luat imagini din aer. Apoi au coborât peste Suroch să ia nişte prim-planuri. Sacramundi, heliotipistul, a fost atât de… îngrozit… încât a tipărit cinci sute de copii ale raportului său pe propria cheltuială. Le-a distribuit în librării pe gratis. A trecut peste capul primarului şi al Parlamentului şi a pus faptele pe masă… Primarul Turgisadi a urlat ca un nebun, dar nu a mai putut face nimic.

Au fost demonstraţii, apoi revoltele Sacramundi din ’89. Acum au cam fost uitate, dar atunci aproape că au răsturnat guvernul. Două concerne care băgau bani în programul de Torsiune – al lui Penton, care mai deţine încă minele CapuSăgeţii, era cel mai mare – s-au speriat şi s-au retras, iar treaba a căzut.

— De aceea, Yag, bătrâne, arătă Isaac spre carte, de aceea nu folosim Torsiunea.

Yagharek întorcea încet paginile. Privea imaginile ruinelor în tonuri sepia.

Isaac împunse cu degetul o panoramă a ceea ce părea sticlă spartă şi cărbune. Heliotipia fusese făcută de la o altitudine foarte joasă. O parte din cioburile mai mari care erau împrăştiate peste câmpia enormă, perfect circulară, erau vizibile, sugerând rămăşiţele contorsionate ale unor fiinţe extraordinare.

— Asta a mai rămas din centrul oraşului. Acolo au aruncat bomba de culoare în 1545. Cu asta se spune că s-a pus capăt Războiului Piraţilor, dar ca să fiu cinstit cu tine, Yag, războiul se terminase cu un an în urmă, de când Noul Crobuzon bombardase Suroch cu bombe de Torsiune. Vezi tu, au aruncat bombe de culoare un an mai târziu ca să ascundă ce făcuseră… doar că una a ajuns în mare şi două n-au

funcţionat, aşa că singura care le-a mai rămas a curăţat doar centrul oraşului Suroch. Rămăşiţele astea pe care le vezi…, indică el pietrişul de la capătul câmpiei circulare, de aici încolo ruinele au rămas în picioare. Acolo poţi vedea efectele Torsiunii.

Îi făcu semn lui Yagharek să dea pagina. Yagharek îl ascultă şi scoase un cloncănit din gât. Isaac presupuse că era echivalentul garuda pentru surpriză. Isaac aruncă o privire peste imagine, apoi ridică ochii, nu prea repede, spre chipul lui Yagharek.

— Chestiile acelea din fundal ca nişte statui topite au fost case. Ceea ce vezi tu în prim-plan e o creatură care descinde din capra domestică. Se pare că în Suroch erau considerate drept animale de casă. Ar putea să fie, fireşte, a doua, a zecea sau a douăzecea generaţie de după Torsiune. Nu ştim care e durata lor de viaţă.

Yagharek studia creatura moartă din heliotipie.

— A fost nevoie s-o împuşte, se explică în text. A omorât doi miliţieni. I-au făcut autopsie, dar coarnele acelea din burtă nu erau moarte, chiar dacă restul era. Aproape că i-au omorât pe biologi. Vezi carapacea? Uite ce despicătură ciudată are… Dă pagina, Yag. Animalul ăsta… nu ştie nimeni din ce provine. E posibil să fi fost generat spontan în momentul exploziei de Torsiune. Dar cred că roţile dinţate vin de la o locomotivă, spuse Isaac, bătând cu degetele în pagină. Partea cea mai frumoasă abia vine. Nu ai văzut copacul-gândac, nici turmele de animale care au fost odată oameni.

Yagharek era meticulos. Întoarse fiecare pagină. Văzu instantanee luate pe furiş de după ziduri şi altele din aer. Un lent caleidoscop de mutaţii şi violenţă, războaie la scară redusă între monstruozităţi de nerecunoscut pe un fundal arhitectonic de coşmar.

— Au fost douăzeci de miliţieni, Sacramundi heliotipistul, trei cercetători plus doi ingineri care au rămas în aerostat tot timpul. Din Suroch au scăpat şapte miliţieni, Sacramundi şi un chimist. Unii au fost afectaţi de Torsiune. Până să ajungă în Noul Crobuzon, un miliţian murise. Altul avea tentacule ţepoase în locul ochilor şi bucăţi din trupul savantului dispăreau în fiecare noapte. Fără sânge, fără durere… doar găuri netede în abdomen sau braţ… S-a sinucis.

Isaac îşi aminti că auzise pentru prima dată povestea de la un profesor de istorie nonconformist. Isaac o investigase, mergând pe urma notiţelor de subsol şi a ziarelor vechi. Istoria fusese uitată, transformată într-o poveste cu bau-bau pentru copii – „Fii cuminte sau te trimit la Suroch unde sunt monştrii!” Trecuse un an şi jumătate până ce Isaac reuşise să cumpere o copie a raportului lui Sacramundi şi încă trei ani până-şi plăti datoria.

I se păru că vede semnele unor gânduri sub înfăţişarea impasibilă a lui Yagharek. Erau gândurile pe care le aveau toţi elevii rebeli atunci când auzeau povestea.

— Yag, spuse Isaac blând, n-o să ne folosim de Torsiune. S-ar putea să-mi spui „Folosiţi ciocane, cu toate că unii sunt omorâţi cu aşa ceva”. Nu? „Râurile pot inunda şi omorî mii de indivizi, dar pot şi roti turbine.” Aşa-i? Crede-mă… ţi-o spun ca unul care a fost foarte entuziasmat de Torsiune… nu e o unealtă. Nu e un ciocan, nu e o apă. Torsiunea… e o forţă rebelă. Nu e energie de criză. Scoate-ţi-o din cap. Criza e energia care susţine întreaga fizică. Torsiunea nu e fizică. Nu e nimic. E o forţă… complet patologică. Nu ştim de unde vine, de ce apare, unde se duce. Nimeni nu are nicio idee. Nu se aplică nicio regulă. Nu o poţi capta – poţi încerca, dar vezi şi tu rezultatele – nu te poţi juca cu ea, nu poţi avea încredere în ea, nu o poţi înţelege şi cu siguranţă nu o poţi controla.

Isaac clătină iritat din cap.

— Sigur, au fost experimente, au spus că au descoperit tehnici de apărare împotriva unora dintre efecte, tehnici de îmbunătăţire a altora, unele dintre ele chiar ar putea să meargă. Dar nu a existat niciun experiment de Torsiune care să nu se termine… prost. În ceea ce mă priveşte, un singur lucru ar trebui să se facă în legătură cu Torsiunea, şi anume acela de a o ocoli. Ori s-o opreşti, ori să fugi ca Libintos cu dracii pe coadă. Cu cinci sute de ani în urmă, puţin după ce s-a deschis Pata Cacotopică, a fost o furtună uşoară de Torsiune care a trecut pe undeva pe marea din nord-est. A atins puţin şi Noul Crobuzon. Nici pe departe atât de gravă ca în Suroch, fireşte, dar destul cât să genereze o epidemie de naşteri monstruoase şi unele trucuri de cartografie. Toate clădirile afectate au fost dărâmate pe loc. O chestie foarte deşteaptă după părerea mea. Atunci au făcut planurile pentru turnul meteorologic – nu mai voiau să lase vremea la voia întâmplării. Dar acum turnul s-a stricat şi ne-am nenorocit dacă mai dă peste noi un curent întâmplător de Torsiune. Din fericire, se pare că s-au rărit de-a lungul secolelor. Maximul a fost prin anii 1200. Ştii, Yag, când şi-au dat seama că se petrece ceva în pustiul din sud – şi nu le-a trebuit mult să-şi dea seama că este un rift de Torsiune masiv – s-a discutat mult despre numele pe care să-l capete, iar cearta nu s-a terminat nici azi, la o jumătate de mileniu distanţă. Cineva a numit-o Pata Cacotopică şi porecla s-a potrivit. Îmi amintesc că în liceu mi se spunea că este o descriere teribil de populistă, Cacotopos – însemnând Loc Rău – este un nume moralizator, iar Torsiunea nu este nici bună, nici rea, chestii din astea. Într-un fel aveau dreptate. Torsiunea nu este rea… e lipsită de raţiune şi de motivaţie. Asta cred eu – alţii cred altceva. Dar chiar dacă e adevărat, mi se pare că Ragamoll-ul de vest este *chiar* un Cacotopos. E o întindere vastă complet în afara controlului nostru. Nicio taumaturgie, nicio tehnică nu ne poate permite să facem ceva în locul acela. Nu putem decât să ne ţinem deoparte şi să sperăm că într-o zi o să se

consume. E o vale a morţii îngrozitoare plină de inchmeni – care se spune că trăiesc şi în afara zonelor de Torsiune, dar par să se simtă cel mai bine acolo – şi de alte fiinţe pe care nici nu mă mai obosesc să le pomenesc. Avem deci o forţă care îşi bate joc complet de inteligenţa noastră. Asta e *rău* din punctul meu de vedere. Vezi tu, Yag… mă doare s-o spun, chiar mă doare, adică eu sunt un om raţional… dar Torsiunea este ceva ce *nu poate fi cunoscut!*

Cu un oftat uriaş de uşurare, Isaac îl văzu pe Yagharek că încuviinţează din cap. Încuviinţă şi Isaac, cu fervoare.

— Poate că sunt egoist, dacă mă înţelegi, spuse Isaac cu un brusc simţ al umorului. Adică n-aş vrea să-mi bag nasul şi să mă trezesc transformat într-o chestie revoltătoare. E mult prea riscant. Rămânem la criză, bine? Şi dacă tot veni vorba de asta, am ceva pentru tine.

Isaac luă cu blândeţe raportul lui Sacramundi din mâinile lui Yagharek şi îl aşeză înapoi pe raft. Deschise un sertar de la birou şi scoase schiţa.

O puse înaintea lui Yagharek, apoi ezită şi o trase puţin deoparte.

— Yag, bătrâne, spuse el. Trebuie să fiu sigur că… am depăşit faza asta, nu? Eşti… mulţumit? Convins? Dacă ai de gând să mă baţi la cap cu Torsiunea, spune-mi acum şi eu îţi zic la revedere şi… condoleanţe.

Cercetă chipul lui Yagharek cu o privire tulburată.

— Am auzit ce ai spus, Grimnebulin, spuse garuda după un timp. Te… respect. Accept spusele tale.

Isaac începu să rânjească şi i-ar fi dat un răspuns, doar că Yagharek întorsese privirea spre fereastră cu melancolie. Rămase cu gura deschisă mult timp înainte să vorbească.

— Ştim despre Torsiune, noi, garuda.

Yagharek făcea pauze mari între fraze.

— A trecut prin Cymek. Noi îi spunem *rebekh-lajhnar-h'k.*

Cuvântul ieşi cu o cadenţă de cântec de pasăre furioasă. Yagharek îl privi pe Isaac în ochi.

— *Rebekh-sackmai* e Moartea: „forţa care sfârşeşte". *Rebekh-kavt* e Naşterea: „forţa care începe". Ei au fost Gemenii Primordiali, născuţi din pântecele lumii după unirea cu propriul vis. Dar în pântece a existat şi o boală… o *tumoră* – făcu o pauză ca să savureze cuvântul corect care îi trecuse prin minte. *Rebekh-lajhnar-h'k* şi-a făcut apariţia după ei sau poate în acelaşi timp, sau poate chiar înainte. Este…, se gândi el, căutând mult o traducere, este *odrasla-cancer.* Numele lui înseamnă „forţa în care nu poţi avea încredere".

Yagharek nu povesti legenda pe tonuri incantatorii, şamanice, ci în tonul profund al unui xentropolog. Deschise ciocul larg, îl închise, apoi îl deschise din nou.

— Eu sunt un renegat, continuă el. Nu ar fi… o surpriză… să întorc spatele tradiţiilor… Dar trebuie să ştiu când să le iau din nou în

seamă. *Lajhni* înseamnă „să ai încredere” şi „să te ataşezi”. Torsiunea nu este de încredere şi nici nu te poţi ataşa de ea. Nu poate fi constrânsă. Am ştiut asta de când am auzit pentru prima dată povestea. Dar… eram nerăbdător, Grimnebulin. Poate că mă leg prea iute de lucruri de care odată am fugit. Este… greu… să stai între două lumi… şi să nu faci parte din niciuna. Dar tu mi-ai reamintit ceea ce am ştiut dintotdeauna. Ca şi cum ai fi un bătrân al tribului meu.

Apoi, după o pauză foarte lungă, adăugă:

— Îţi mulţumesc.

Isaac dădu încet din cap.

— Cu plăcere… Sunt uşurat să aud asta, Yag. Mai mult decât crezi. Hai să nu mai vorbim.

Îşi drese glasul şi arătă cu degetul spre diagramă.

— Am nişte chestii fascinante să-ţi arăt, bătrâne.

* * *

În lumina prăfoasă de sub pasarela lui Isaac, mecanicul de la firma lui Orriaben se juca prin măruntaiele maşinăriei stricate cu şurubelniţa şi cu letconul. Continua să fluiere un cântecel stupid la care nu trebuia să se gândească deloc.

Sunetul conversaţiei de deasupra ajungea la el ca un murmur slab, presărat cu câte un croncănit. Ridică privirea surprins de acele sunete, dar se întoarse iute la treaba lui.

O examinare scurtă a mecanismului maşinii analitice interne a robotului îi confirmă diagnosticul. În afară de problema îmbătrânirii articulaţiilor, a ruginii şi a uzurii – pe care mecanicul o rezolvă iute – maşinăria contractase un soi de virus. O cartelă de programare incorect compostată sau o rotiţă dinţată care alunecase câş dusese la un set de instrucţiuni care se repetau în buclă infinită. Activităţile pe care maşinăria ar fi trebuit să le ducă la îndeplinire din reflex începuseră să fie defectuoase. Cuprins de valurile de instrucţiuni paradoxale sau excesive, robotul paralizase.

Inginerul aruncă o privire spre etaj. Nimeni nu-l băga în seamă.

Îşi simţi inima tresăltând. Viruşii aveau o mulţime de forme. Unii închideau pur şi simplu maşina. Alţii determinau roboţii să execute sarcini bizare şi lipsite de rost. Iar alţii, din familia cărora acesta de faţă era exemplul perfect, specimenul *superb,* paralizau maşinăriile făcându-le să-şi examineze recursiv programele comportamentale de bază.

Erau nişte chestii drăceşti. Seminţele conştiinţei de sine.

Mecanicul băgă mâna în trusă şi scoase un set de cartele de programare pe care le răsfoi cu aer expert. Spunea o rugăciune în şoaptă.

Mişcând degetele cu o viteză uimitoare, bărbatul deschise mai multe valve şi roti câteva cadrane din inima robotului. Deschise

capacul protector al slotului de date. Verifică să fie destulă presiune în generator ca să alimenteze mecanismul de recepţie al creierului de metal. Programele trebuiau să se încarce în memorie, să actualizeze procesoarele robotului atunci când avea să pornească. Iute, introduse în fantă prima cartelă, apoi alta şi alta. Simţi rotiţele dinţate trecând peste cartela dură, marcând găurelele ce se traduceau în instrucţiuni sau informaţii. Se oprea între două cartele ca să se asigure că datele fuseseră încărcate corect.

Bătu pachetul de cartele ca pe un pachet de cărţi. Simţea tresăririle minuscule ale maşinii analitice cu vârful degetelor de la mâna stângă. Urmărea să nu apară vreo citire incorectă, să nu existe vreo piesă neunsă care să corupă sau să blocheze programele. Totul mergea bine. Omul nu se putu abţine să nu fluiere triumfător. Virusul cu care avea de-a face era rezultatul unui feedback informaţional, nu o eroare de hardware. Asta însemna că toate cartelele introduse în maşină erau citite corect, iar informaţiile ajungeau în sofisticatul creier alimentat cu aburi.

După ce introduse toate cartelele pe rând, în ordinea corectă, apăsă o serie de butoane de pe tastatura legată la maşina analitică.

Bărbatul închise capacul şi scoase mâinile din măruntaiele maşinăriei. Strânse la loc şuruburile. Se sprijini o clipă de trupul lipsit de viaţă al robotului. Se ridică greoi în picioare. Îşi adună sculele.

Păşi până în mijlocul încăperii.

— Ăă… Scuzaţi-mă, domnule, strigă el.

Se lăsă un moment de linişte, apoi tună vocea lui Isaac.

— Da?

— Eu am terminat. Ar trebui să nu mai fie nicio problemă. Spuneţi-i domnului Serachin să bage cărbuni, apoi să dea drumul vechiturii. Fain model EKBS ăsta.

— Da, sigur, veni răspunsul. Isaac apăru în dreptul balustradei. Mai trebuie să-mi spui ceva? întrebă el nerăbdător.

— Nu, dom’le, cam asta-i tot. O să-i trimitem factura lui domnu Serachin într-o săptămână. Am plecat.

— Bine, la revedere. Mulţumesc foarte mult.

— Nicio problemă, domnu, începu bărbatul, dar Isaac deja se întorsese şi dispăruse.

Mecanicul se apropie încet de uşă. O deschise şi privi înapoi spre maşinăria care stătea cu faţa în jos în umbră. Privirea îi fulgeră spre etaj să verifice că Isaac plecase, apoi trasă în aer cu mâinile un simbol ce semăna cu nişte cercuri intersectate.

— Virusul să fie, şopti el înainte să iasă în amiaza caldă.

Capitolul Douăzeci

— La ce mă uit? întrebă Yagharek, ridicând privirea din diagramă cu un gest surprinzător de păsăresc.

Isaac luă hârtia şi o ridică.

— Ăsta, bătrâne, e un conductor de criză, spuse grandios Isaac. Sau cel puţin un prototip. Un triumf al fizico-filosofiei de criză aplicată.

— Ce este? Ce face?

— Uite. Pui ce vrei aici… te conectezi la ceva, arătă Isaac spre un clopot desenat. Apoi… ştiinţa e complicată, dar ca să o simplificăm… să vedem, spuse Isaac, bătând darabana cu degetele pe birou. Boilerul e ţinut foarte fierbinte şi alimentează maşinile astea legate între ele. Asta de aici e încărcată cu echipamente senzoriale care detectează diferite tipuri de câmpuri energetice – emisii de căldură, elictrostatice, potenţiale, taumaturgice – şi le reprezintă în formă matematică. Acum, dacă eu am dreptate referitor la câmpul unificat, şi chiar *am* dreptate, toate aceste forme de energie sunt diverse manifestări ale energiei de criză. Deci treaba maşinii de aici este să calculeze ce fel de energie de criză este acolo, date fiind celelalte câmpuri prezente.

Isaac se scărpină în cap.

— E o matematică de criză complicată rău, bătrâne. Asta ştiu că o să fie partea cea mai grea. Ideea este să avem un program care să spună „e atâta energie potenţială, atâta taumaturgică, şi tot aşa, ceea ce înseamnă că situaţia de criză este cutare”. Apoi o să transforme forţa… obişnuită într-o formă de criză. Apoi – şi ăsta e un alt punct greu de priceput – efectul pe care îl cauţi trebuie şi el tradus în formule matematice, într-un fel de ecuaţie de criză, care este introdusă în maşina de aici. Apoi foloseşti maşina asta, care e alimentată cu aburi sau chimic sau taumaturgic. E culmea tehnologiei, un convertor care captează energia de criză şi o transformă în manifestarea ei primară.

Isaac devenea tot mai entuziast pe măsură ce vorbea despre proiect. Nu se putea abţine; pentru o clipă, masivul potenţial al cercetării lui, dimensiunea ei uriaşă îi biruise hotărârea de a se concentra numai asupra proiectului imediat.

— Ar trebui astfel să putem schimba forma obiectului într-una în care captarea câmpului de criză să mărească de fapt starea lui de criză. Cu alte cuvinte, câmpul de criză se amplifică *tocmai pentru faptul că este folosit.*

Isaac aruncă un ochi spre Yagharek care îl asculta cu gura deschisă.

— Înţelegi despre ce vorbesc? *Mişcarea perpetuă!* Dacă putem stabiliza procesul, ai o buclă eternă, un fond permanent de energie!

Se calmă în faţa încruntării impasibile a lui Yagharek. Concentrarea lui asupra aplicaţiilor teoriei era uşurată, chiar presată, de obsesia lui Yagharek pentru zbor.

— Nu te teme, Yag. Ai să capeţi ceea ce cauţi. În ceea ce te priveşte, dacă reuşesc, ai să ai un dinam de zbor. Cu cât zbori mai

mult, cu atât manifeşti mai multă energie de criză, deci poţi zbura şi mai mult. N-o să mai ai de-a face cu oboseala aripilor.

Drept răspuns, se lăsă o tăcere tulburătoare. Spre uşurarea lui Isaac, Yagharek nu părea să fi înţeles cuvintele cu dublu înţeles. Garuda mângâia hârtia cu uimire şi foame; murmură ceva în limba lui, un croncănit slab, gutural.

— Când ai să construieşti aparatul ăsta, Grimnebulin? întrebă el.

— Va trebui să asamblez un prototip, să rafinez formulele matematice, chestii din astea. Cred că o să-mi ia vreo săptămână să-l dau gata. Dar suntem abia la început, ţine minte. La început de tot. Eşti sigur că nu vrei să tragi la mine? Ai să continui să rătăceşti ca un duh şi să-mi sari în faţă când mă aştept mai puţin? întrebă Isaac ironic.

Yagharek dădu din cap.

— Te rog să mă anunţi când teoriile tale au avansat, Grimnebulin.

Isaac râse de cererea lui politicoasă.

— Cu siguranţă, bătrâne, ai cuvântul meu. De îndată ce avansez am să te anunţ.

Yagharek se întoarse ţeapăn şi se îndreptă spre scară. Când se întoarse să-şi ia rămas bun, dădu cu ochii de ceva. Rămase nemişcat preţ de o clipă, apoi se îndreptă spre capătul îndepărtat, dinspre răsărit, al pasarelei. Arătă spre cuşca omizii colosale.

— Grimnebulin, ce mai face omida ta?

— Ştiu, ştiu, creşte ca naiba, nu? spuse Isaac apropiindu-se. Teribilă creatură.

Yagharek arătă spre cuşcă şi ridică privirea întrebător.

— Da. Dar ce face acum?

Isaac se încruntă şi aruncă o privire în cuşcă. O întorsese cu faţa de la geam, astfel ca interiorul să fie umbrit. Se chiorî înăuntru.

Creatura masivă se târâse în colţul cel mai îndepărtat al cuştii şi reuşise cumva să se caţere pe lemnul aspru. Apoi, cu un adeziv organic stors din glanda anală, se suspendase de tavanul cuştii. Atârna acolo, pendulând greoi, legănându-se şi făcând valuri mici, ca un ciorap umplut cu noroi.

Isaac şuieră cu limba între dinţi.

Omida îşi strânsese picioarele butucănoase sub abdomen. Sub ochii lui Isaac şi Yagharek, se curbă brusc ca şi cum ar fi vrut să-şi sărute coada, apoi se relaxă încet până ce rămase atârnată ca moartă. După un timp repetă mişcarea.

Isaac arătă înăuntru.

— Uite, spuse el. Se unge cu ceva pe tot corpul.

Acolo unde gura îi atingea trupul, omida lăsa filamente lucioase infinit de subţiri care se întindeau, aderând pe loc. Perii de pe spatele creaturii erau şi ei lipiţi de trup, parcă umezi. Omida enormă se

învelea încet în mătase translucidă.

Isaac se îndreptă încet de şale şi se uită în ochii lui Yagharek.

— Ei… mai bine mai târziu decât niciodată. În sfârşit, lucrul pentru care am adus-o aici. Se transformă în pupă.

* * *

După un timp, Yagharek clătină încet din cap.

— O să fie curând capabilă de zbor, spuse el încet.

— Nu neapărat, bătrâne. Nu tot ce se transformă în crisalidă capătă aripi.

— Ştii în ce o să se transforme?

— Asta e singurul motiv pentru care o mai ţin. Pură curiozitate. Nu-mi dă pace.

Isaac zâmbi. Adevărul era că se simţea oarecum nervos, văzând creatura bizară îndeplinind acţiunea pe care o aşteptase de când o văzuse pentru prima oară. O privea acoperindu-se în linţoliul ciudat, pretenţios. Era iute. Culorile strălucitoare de pe piele deveniră ceţoase după primul strat de fibre, apoi fură acoperite complet.

Interesul lui Yagharek cedă repede. Puse la loc cadrul de lemn care îi ascundea diformitatea de pe umeri şi îl acoperi cu mantia.

— Am să plec acum, Grimnebulin, spuse el.

Isaac ridică privirea de la omida care îi captase atenţia.

— Bine, bine, Yag. Am să mă apuc de… maşină. Nu te mai întreb când ne mai vedem, nu? Ai să vii tu când e timpul.

Yagharek era deja la parter. Se întoarse scurt şi îl salută pe Isaac, apoi plecă.

Isaac flutură din mână în urma lui. Era atât de pierdut în gânduri încât rămase cu mâna suspendată în aer câteva secunde după ce Yagharek plecase. Se întoarse până la urmă la omidă.

Învelişul ei de fire umede se usca repede. Coada îi era deja ţeapănă. Asta reducea ondulările creaturii, forţând-o să facă acrobaţii din ce în ce mai claustrofobice pentru a încerca să se acopere. Isaac trase un scaun în faţa cuştii şi îi studie eforturile. Luă notiţe.

O parte a minţii îi spunea că îşi pierde concentrarea, că ar trebui să revină la studiul lui practic. Dar era doar o parte mică şi şoapta ei era neconvingătoare. Ca o datorie. Nimic nu avea să-l oprească pe Isaac să se folosească de acest prilej pentru a privi fenomenul extraordinar. Se aşeză confortabil în scaun şi trase aproape o lupă.

Omida avu nevoie de mai mult de două ore ca să se închidă complet în crisalidă. Cea mai complicată manevră fusese cea de învelire a capului. Omida fusese obligată să scuipe un fel de guler în jurul ei, apoi să-l lase să se usuce puţin înainte să se strângă şi să construiască un capac cu care să se închidă. Îl împinse uşor, ca să-i încerce rezistenţa, apoi stoarse alte fire de cimentare până ce capul îi deveni complet invizibil.

* * *

Preţ de câteva minute giulgiul organic tremură, dilatându-se şi contractându-se. Acoperământul alb deveni sfărâmicios şi îşi schimbă culoarea în sidefiu mat. Se legăna foarte uşor sub curenţii fini de aer, dar în timp substanţa i se întări şi mişcarea viermelui dinăuntru nu se mai văzu.

Isaac aşteptă luând notiţe pe hârtie. *Yagharek avea dreptate în legătură cu aripile creaturii,* gândi el. Sacul organic cuprins de mişcări blânde semăna ca la carte cu crisalida unui fluture, doar că era mult mai mare.

Afară lumina căpătă mai multă consistenţă şi umbrele se alungiră.

Coconul suspendat stătea nemişcat de mai mult de jumătate de oră când uşa se deschise, făcându-l pe Isaac să sară speriat în picioare.

— E cineva aici? ţipă David.

Isaac se aplecă peste balustradă şi îl salută.

— A venit un tip şi s-a ocupat de maşinărie, David. A spus că trebuie doar s-o alimentezi şi să-i dai drumul, zicea că o să funcţioneze.

— Bună treabă. M-am săturat de gunoaiele mele. O să le strângem şi pe ale tale. Ţi-ar plăcea? zâmbi şmechereşte David.

— De ce nu, replică Isaac, măturând ostentativ cu piciorul praful şi firimiturile peste pasarelă.

David râse şi ieşi din câmpul lui vizual. Isaac auzi o bufnitură uşoară; David dădu robotului un ghiont de afecţiune.

— Trebuie să-ţi mai transmit că robotul tău este o „vechitură simpatică”, spuse Isaac oficial.

Râseră amândoi. Isaac coborî până la jumătatea treptelor şi se aşeză.

Îl văzu pe David aruncând în cazanul robotului, model eficient cu triplu schimb, câteva brichete de cărbune. David închise uşiţa şi o încuie, întinse mâna spre capul robotului şi trase micul levier în poziţia *Pornit.*

Se auzi un şuierat şi un geamăt slab, aburul se împinse prin ţevi, alimentând încet maşina analitică a robotului. Acesta tresări spasmodic şi se sprijini de zid.

— În câteva clipe o să se încălzească, spuse David satisfăcut, băgând mâinile în buzunare. Tu ce ai mai făcut, ’Zaac?

— Vino sus, răspunse Isaac. Vreau să-ţi arăt ceva.

Când David văzu coconul suspendat, râse scurt şi puse mâinile în şolduri.

— Fir-ar! spuse el. Este enorm! Când o să iasă de acolo, eu o să fug să mă ascund…

— Mda, ăsta e unul dintre motivele pentru care ţi l-am arătat. Ca să te rog să fii atent când iese. Poate mă ajuţi să-l bag într-o cuşcă.

Cei doi îşi zâmbiră.

De jos se auzi o bolboroseală de ţeavă înfundată, un şuierat slab de pistoane. Isaac şi David se priviră fără să facă niciun gest.

— Se pare că maşinăria se pregăteşte serios de treabă, spuse David.

* * *

Un val de date şi instrucţiuni noi izbi circuitele de cupru şi alamă din creierul maşinăriei. Transmise prin pistoane şi şuruburi şi nenumărate valve, pachetele de informaţii se aglomerau în spaţiul îngust. Pusee infinitezimale de energie ţâşneau prin ciocănelele pneumatice fine. În centrul creierului se afla o cutie cu rânduri peste rânduri de relee care se declanşau şi se închideau cu viteză din ce în ce mai mare. Fiecare releu era o sinapsă alimentată cu abur, responsabil de apăsarea unor butoane şi manete în combinaţii uriaş de complicate.

Maşinăria tresări.

Adânc în maşina inteligentă a robotului rula bucla solipsistică specială de date a virusului născut din alunecarea accidentală a unei rotiţe dinţate. Aburul îşi continua cursa prin carcasa creierului cu viteză şi forţă tot mai mari, setul inutil de instrucţiuni ale virusului se învârteau într-un circuit autistic, deschizând şi închizând aceleaşi valve, acţionând aceleaşi relee în aceeaşi ordine.

Dar de această dată, virusul era îngrijit. Hrănit. Programele pe care le încărcase mecanicul în maşina analitică a robotului trimiteau instrucţiuni extraordinare prin cerebelul meşterit din tubulaturi. Valvele băteau şi releele bâzâiau în cadenţă, parcă la întâmplare din pricina vitezei. Cu toate acestea, în interiorul secvenţelor abrupte de cod numeric, micul virus suferea încontinuu mutaţii, evolua.

Informaţia codată se aduna în acei neuroni pneumatici limitaţi, se mixa cu inepţiile generate de virus şi năştea valuri de date noi. Virusul înflorea. Motorul fără minte al buclei sale ascunse arunca muguri de cod viral, ca într-o mişcare binară centrifugală, în fiecare colţişor al procesorului.

Fiecare dintre aceste vlăstare virale repetă procesul până ce instrucţiunile şi datele şi programele autogenerate inundară toate traseele maşinii de calculat.

Maşinăria tremura şi şuiera slab.

Într-un colţişor insignifiant al creierului valvular, încă mai funcţiona virusul original, combinaţia originală de date rebele şi referinţe lipsite de sens care afectase capacitatea maşinăriei de a mătura podelele. Era tot el, dar transformat. Nu mai era distrugător, devenise o motivaţie, un scop, un generator.

Curând, foarte curând, maşina centrală de procesare a creierului robotului ajunse să şuiere şi să clănţăne la capacitate maximă. Robotul ingenios se trezi sub lovitura noilor programe ce-i bâzâiau

prin valvele analogice. Secţiuni de capacitate analitică ce se adresau în mod normal mişcării şi proceselor de backup şi întreţinere se pliaseră, dublându-şi capacitatea de vreme ce aceeaşi funcţie binară era investită cu dublu sens. Potopul de date străine era trimis pe rute ocolitoare, fără să fie încetinit. Instrucţiuni uimitoare de program măreau eficienţa şi puterea de procesare a fiecărei valve şi releu.

David şi Isaac vorbeau la etaj, deranjaţi din pricina sunetelor pe care robotul nu se putea abţine să le scoată.

Potopul de date continua, transferat mai întâi din setul voluminos de cartele de programare ale mecanicului şi stocat în cutia de memorie ce zumzăia blând, convertindu-se acum în instrucţiuni potrivite cu procesorul activ. Potopul continua, un val neîntrerupt de instrucţiuni abstracte, nimic mai mult decât combinaţii de da/nu şi on/off, dar în asemenea cantitate, cu asemenea complexitate, încât devenea un adevărat concept.

Până când, la un moment dat, cantitatea deveni calitate. Ceva se schimbă în creierul maşinăriei.

Până atunci fusese o maşină de calculat, încercând fără pasiune să proceseze trenurile de date. Apoi, sub apele acestor trenuri, o piesă metalică tresări şi o bătaie de valve răsună parcă altfel decât ar fi trebuit. O buclă de date se autogenera în maşina analitică. Procesorul reflectă la propria creaţie cu un şuierat de abur sub presiune.

Până atunci fusese o maşină de calcul.

Acum gândea.

* * *

Cu o conştiinţă ciudată, străină, calculată, maşinăria reflecta asupra propriei sale capacităţi de reflectare.

Nu era surprinsă. Nu era veselă. Nu era furioasă, nici îngrozită.

Doar curioasă.

Pachetele de date care aşteptaseră, circulând nestingherite în cutia cu valve, deveniseră brusc relevante, interacţionând cu acest nou mod de calcul, cu această procesare autocefală.

Ceea ce fusese până atunci de neînţeles pentru un robot de curăţat acum avea rost. Datele erau sfaturi. Promisiuni. Datele erau un salut de bun-venit. Datele erau o avertizare.

Maşinăria rămase nemişcată multă vreme, emiţând murmure de abur.

Isaac se aplecă tare peste balustradă până ce aceasta scârţâi ameninţător. Se aplecă până ce ajunse cu capul în jos, încercând să vadă maşinăria de dedesubtul lor. Isaac studie încruntat robotul care duduia.

Deschise gura să spună ceva, dar robotul se redresă în postură activă, îşi extinse tubul de aspirator şi începu, mai întâi lipsit de convingere, să cureţe podeaua de praf. Sub privirile lui Isaac,

maşinăria scoase o perie rotativă din spate şi porni să şteargă tablele. Isaac urmări dacă dă semne de eroare, dar ritmul robotului ajunsese la normal. Faţa lui Isaac se lumină văzând robotul îndeplinind prima corvoadă după săptămâni întregi.

— Acum e mai bine! anunţă Isaac peste umăr către David. Drăcia face din nou curăţenie. E normală iarăşi!

Capitolul Douăzeci şi unu

În coconul uriaş şi sfărâmicios începuseră procese extraordinare.

Pielea crăpată a omizii începuse să se desprindă. Picioarele şi ochii şi segmentele corpului îşi pierduseră integritatea. Trupul tubular devenise fluid.

Creatura se hrănea cu energia stocată pe care o căpătase din drog, alimentându-şi transformarea. Se auto-organiza. Forma sa în continuă schimbare se umfla, dând pe dinafară în rifturi inter-dimensionale ciudate, scurgându-se ca o gelatină peste marginea lumii în alte planuri, apoi revenind. Se plia în sine, modelându-se din mucusul proteic al propriei sale materii prime.

Era instabilă.

Era vie, apoi, o vreme, între două forme, când nu era nici vie nici moartă, ci doar o soluţie saturată de energie.

Apoi învie din nou. Dar altfel.

Spirale de mâzgă biochimică prinseră brusc formă. Nervi care se dizolvaseră acum se bobinau din nou în ghemuri de ţesut senzorial. Organe se dizolvau şi se împleteau din nou în constelaţii ciudate şi noi.

Creatura se chirci într-o agonie a începutului, cuprinsă de o foame rudimentară, dar tot mai puternică.

* * *

De afară nu se vedea nimic. Procesul violent de distrugere şi creaţie era o dramă metafizică ce se juca fără spectatori. Era ascunsă înapoia unei cortine opace de mătase sfărâmicioasă, coajă care ascundea modificările cu o modestie brută, instinctivă. După prăbuşirea lentă, haotică a formei sale, coconul trecu un moment printr-o stare liminală.

Apoi, ca răspuns la mareea carnală iraţională, începu să se reclădească. Din ce în ce mai repede.

Isaac petrecu multe ore privind crisalida, dar nu putea decât să-şi imagineze încleştarea autopoiesis-ului dinăuntru. Nu vedea decât un lucru solid, un fruct ciudat atârnat de un fir insubstanţial în întunericul umed al unei cuşti mari. Coconul îl tulbura, îşi imagina că aveau să iasă de acolo tot felul de molii sau fluturi gigantici. Coconul nu-şi schimba înfăţişarea. O dată sau de două ori tresărise uşor şi se legănase pentru câteva secunde. Atât.

Isaac îl privea şi se gândea la el când nu lucra la maşinărie. Asta îi

răpea cea mai mare parte a timpului.

Grămezi de piese de cupru şi sticlă se adunau pe biroul şi pe podeaua lui Isaac. Petrecu zile întregi lipind şi ciocănind, montând pistoane pneumatice şi mecanisme taumaturgice maşinăriei ce se năştea încet. Serile şi le petrecea în taverne, discutând cu Gedrecsechet, bibliotecarul Palgolak, sau cu David şi Lublamai, sau cu foşti colegi de universitate. Vorbea cu grijă, fără să dezvăluie prea multe, dar cu pasiune şi fascinaţie, aducând discuţia spre matematică şi energie şi criză şi inginerie.

Nu s-a îndepărtat de Mlaştina Bursucului. Îşi prevenise prietenii din Câmpul Poftei că nu avea să fie de găsit; oricum, acele relaţii erau fluide, relaxate, superficiale. Singura persoană de care îi era dor era Lin. Munca ei o ţinea la fel de ocupată pe cât era şi el, iar de când cercetările se acceleraseră, găsea tot mai puţin timp să o întâlnească.

Pentru a se revanşa, Isaac stătea în pat şi îi scria scrisori. O întreba despre sculptură şi îi spunea că îi este dor de ea. Aproape în fiecare dimineaţă timbra şi arunca scrisorile în cutia de la capătul străzii.

Ea îi răspundea. Isaac se juca cu scrisorile ei. Nu-şi dădea voie să le citească până ce nu-şi termina ziua de lucru. Apoi se aşeza la fereastră şi îşi turna un ceai sau o ciocolată, aruncându-şi umbra peste Molimă şi peste oraşul ale cărui lumini se stingeau, şi îi citea scrisorile. Era surprins de sentimentele calde care îl cuprindeau atunci. Trăia senzaţii romanţioase, dar şi de afecţiune, de comuniune, de dor.

În interval de o săptămână construise un prototip al maşinii de criză, un circuit de ţevi şi cabluri care duduia şi scuipa şi care, în afară de zgomot, altceva nu făcea. O desfăcu şi o reconstrui. Cam după vreo trei săptămâni, un alt conglomerat de părţi mecanice apăru lângă fereastră, pe locul unde fuseseră cuştile păsărilor eliberate. Nu era compact, doar o adunătură de motoare şi dinamuri şi convertoare separate împrăştiate pe podea, conectate artizanal.

Isaac voia să-l aştepte pe Yagharek, dar garuda nu mai era de găsit, ducându-şi zilele ca un vagabond. După părerea lui, demnitatea lui Yagharek se manifesta ciudat, anapoda. Viaţa de vagabond îi dădea independenţă. Chiar după ce traversase un continent întreg, nu renunţase la responsabilitate şi auto-control. Yagharek era străin de Noul Crobuzon. Nu se putea baza pe alţii, nici îndatora lor.

Isaac şi-l imagina mişcându-se din loc în loc, dormind pe podele goale din clădirile părăsite sau încovrigat pe acoperişuri, îmbrăţişând gurile de aburi ca să se încălzească. Putea să treacă pe acolo peste o oră sau peste o săptămână. Lui Isaac îi luă o jumătate de zi să se hotărască să-şi testeze creaţia în absenţa lui Yagharek.

* * *

În clopotul în care se întâlneau toate firele şi tuburile şi cablurile,

Isaac pusese o bucată de brânză. O lăsase acolo să se zvânte şi trecuse la tastatura calculatorului. Încerca să transforme în formule matematice forţele şi vectorii implicaţi. Se oprea des să ia notiţe.

Auzea de la parter adulmecatul bursucului Sinceritate şi zumzăitul robotului de curăţenie. Isaac reuşea să nu bage în seamă nimic, să se izoleze, să se concentreze asupra numerelor.

Se simţi oarecum stânjenit, nu dorea să continue treaba atât timp cât Lublamai era pe acolo. Isaac îşi urma, poate, propria politică a secretului. *Poate că mi se dezvoltă un simţ al teatralului,* gândi el şi zâmbi. Când rezolvă problemele cu ecuaţii, ezită, aşteptând fără speranţă ca Lublamai să plece. Isaac se uită în jos către Lublamai care desena diagrame pe hârtie milimetrică. Nu părea să aibă vreun gând de plecare. Isaac se plictisi să tot aştepte.

Îşi găsi drum prin savana de metal şi sticlă ce acoperea podeaua şi mângâie în treacăt, cu stânga, modulul de input al maşinii de criză. Circuitele şi tuburile descriau un cerc în jurul camerei, terminându-se cu clopotul în care pusese brânza, la mâna lui dreaptă.

Isaac luă într-o mână tubul flexibil de metal conectat la boilerul din capătul îndepărtat al încăperii. Era nervos şi surescitat. Conectă încet tubul la valva de alimentare a maşinii de criză. Deschise robinetul şi aburul umplu motorul. Se auzi un zumzet şi un clănţănit. Isaac îngenunche şi copie formulele matematice la tastatură. Introduse rapid în slot patru cartele de programare, simţi rotiţele cum muşcă şi alunecă pe suprafaţa lor, văzu praful ridicându-se din pricina vibraţiilor tot mai mari ale maşinii.

Mormăi ceva în barbă şi privi atent.

Isaac parcă simţea energia şi datele trecând prin sinapsele diferitelor noduri ale maşinii de criză împrăştiate. Parcă simţea aburul trecându-i prin propriile vene, transformându-i inima într-un piston. Apăsă trei contacte şi auzi maşina pornind să se încălzească.

Aerul vibra.

Preţ de câteva secunde lungi, nu se întâmplă nimic. Apoi, în clopotul murdar, bucata de brânză prinse a tremura.

Privind-o, Isaac avu chef să scoată un strigăt de triumf. Răsuci un cadran cu o sută optzeci de grade şi bucata tremură şi mai tare.

Acum să-i dăm o criză, gândi Isaac şi trase maneta care închidea circuitul, aducând clopotul de sticlă în atenţia maşinilor senzoriale.

Isaac adaptase clopotul, îi tăiase partea de sus şi o înlocuise cu o menghină. Întinse mâna şi începu să o strângă, astfel ca talpa abrazivă să coboare încet spre bucata de brânză. Brânza era sub ameninţare. Dacă menghina şi-ar fi completat cursa, bucata de brânză ar fi fost strivită complet.

Isaac răsucea cu mâna dreaptă şi cu stânga ajusta cadrane şi butoane după cum îi dictau indicatoarele de presiune. Privi acele

sărind şi ajustă curentul taumaturgic.

— Haide, micuţa mea, şopti el. Ferea! Simţi? Vine criza…

Menghina se apropia sadic, tot mai mult, de bucata de brânză. Presiunea din ţevi creştea primejdios de mult. Isaac şuieră frustrat. Încetini ritmul cu care ameninţa brânza, continuând să coboare inexorabil falca menghinei. Chiar dacă maşina de criză dădea greş şi brânza nu ar fi reacţionat conform calculelor lui, Isaac tot ar fi strivit-o. Dacă nu ar fi avut intenţia reală de a strivi brânza, aceasta nu ar fi intrat în criză. Nu putea păcăli un câmp ontologic.

Vaietul aburului şi al pistoanelor deveni supărător, iar umbra fălcii menghinei se lăsă mai apăsător spre fundul clopotului; atunci, brânza explodă. Se auzi un plescăit semilichid şi bucata de brânză se împrăştie violent, mânjind interiorul clopotului cu ulei şi firimituri.

Lublamai ţipă spre etaj, întrebând ce sfântu’ se petrecea, dar Isaac nu asculta. Se uita la brânza explodată cu gura deschisă ca un prost. Apoi râse cuprins de bucurie şi surpriză.

— Isaac? Ce dracu’ faci acolo? ţipă Lublamai.

— Nimic, nimic! Scuze că te-am deranjat… Un test… Merge bine…

Răspunsul lui Isaac nu-i şterse zâmbetul de pe buze.

Opri iute maşina de criză şi ridică clopotul. Trecu degetele peste mâzga dinăuntru. *Incredibil!* gândi el.

Încercase să programeze brânza să plutească în aer. Din acest punct de vedere trebuia să considere că a fost un eşec. Dar se aşteptase mai degrabă să nu se întâmple nimic! Cu siguranţă că interpretase greşit formulele, programase greşit cartelele. Era evident că specificarea efectului spre care ţintea era un lucru foarte greu. Probabil că procesul de captare în sine era teribil de primitiv, lăsând loc la tot felul de erori şi imperfecţiuni ale sistemului. Şi nici măcar nu *încercase* să creeze bucla de răspuns permanent spre care ţintea.

Dar… *captase energia de criză.*

Era un lucru fără precedent. Pentru prima oară, Isaac crezu sincer că ideile lui aveau să funcţioneze. De acum înainte nu mai era decât o treabă de perfecţionare. O mulţime de probleme, fireşte, dar probleme de un ordin mult mai mic. Nucleul de bază, problema centrală a teoriei crizei, fusese *rezolvat.*

Isaac îşi adună notiţele şi le răsfoi respectuos. Nu-i venea să creadă că reuşise. Imediat îi veniră în minte alte planuri. *Data viitoare o să folosesc o piesă de acva-meşteşug vodyanoi. Ceva care se află deja sub influenţa energiei de criză. Ar trebui să fie mult mai interesant, poate chiar porneşte bucla…* Isaac era întărâtat. Se plezni peste frunte şi rânji.

Ies afară, îi trecu brusc prin minte lui Isaac. *Am să… am să mă îmbăt. Am s-o caut pe Lin. Am să-mi iau o noapte liberă. Am rezolvat una dintre cele mai afurisite probleme ale uneia dintre cele mai*

controversate paradigme ale ştiinţei şi merit un pahar… Zâmbi la izbucnirea lui mentală, apoi deveni serios. Hotărî să-i spună lui Lin despre maşina de criză. *Nu mă mai pot gândi singur la asta.*

Verifică dacă avea cheile şi portofelul în buzunare. Se întinse şi se scutură, apoi coborî la parter. Lublamai se întoarse atras de zgomotul paşilor lui.

— Eu plec, Lub, spuse Isaac.

— Ţi-ai terminat ziua de lucru, Isaac? E doar ora trei.

— Ascultă, bătrâne, am adunat câteva ore suplimentare. Îmi iau o zi scurtă. Dacă întreabă cineva, să mă caute mâine.

— Bine, spuse Lublamai, întorcându-se la treaba lui cu o clătinare din mână. Distracţie plăcută.

Isaac mormăi un rămas-bun.

Se opri în mijlocul Căii Vâslaşului şi oftă, trăgând cu plăcere aer în piept. Străduţa nu era aglomerată, dar nici goală. Isaac salută unul sau doi vecini, apoi se îndreptă spre Cotul Mic. Era o zi încântătoare şi se hotărî să meargă pe jos până în Câmpul Poftei.

* * *

Aerul cald se strecura prin uşa, ferestrele şi crăpăturile pereţilor depozitului. O dată, Lublamai se oprise din lucru ca să-şi mai dea jos din haine. Sinceritate se hârjonea cu un cărăbuş. Robotul terminase de făcut curăţenie de ceva vreme şi acum stătea într-un colţ ticăind uşor, cu una dintre lentile focalizate parcă spre Lublamai.

Puţin după plecarea lui Isaac, Lublamai se ridicase şi, aplecându-se pe fereastra din dreptul biroului lui, legase o eşarfă roşie de un cui bătut în zidul de cărămidă. Făcuse o listă de cumpărături în cazul în care apărea CinăÎnDoi. Apoi se întorsese la treabă.

La ora cinci, soarele era încă sus pe cer, dar pornea să plonjeze spre pământ. Lumina căpăta iute nuanţe roşiatice.

În adâncul crisalidei ce pendula, vietatea simţea venirea serii. Tremură şi îşi încordă carnea aproape desăvârşită. În miezul trupului ei se declanşă un set final de reacţii chimice.

La şase şi jumătate, o bătaie în fereastră îl întrerupse pe Lublamai, care ridică privirea şi-l văzu pe CinăÎnDoi pe aleea de afară, scărpinându-se în cap cu un picior cu degete prehensile. Garguiul privi în sus spre Lublamai şi scoase un strigăt de salut.

— Domnu’ Lu… Lub! Mi dai de treabă, văzui batista roşă…

— Bună seara, CinăÎnDoi, spuse Lublamai. Nu pofteşti înăuntru?

Făcu un pas înapoi de la fereastră şi lăsă garguiul să intre. CinăÎnDoi zburătăci greoi până pe podea. Pielea lui roşcată dădea bine în lumina apusului. Rânji în sus spre Lublamai cu o figură voioasă, grotescă.

— Care-i planu’, şefu’? strigă CinăÎnDoi.

Înainte ca Lublamai să poată răspunde, CinăÎnDoi aruncă o privire

spre Sinceritate care îl pândea cam dubios. Deschise aripile, scoase limba şi se strâmbă la bursuc. Acesta se îndepărtă dezgustat.

CinăÎnDoi râse cu poftă şi gârâi.

Lublamai zâmbi indulgent. Înainte să-i permită lui CinăÎnDoi să mai facă vreo prostie, îl trase spre birou unde aştepta lista de cumpărături. Îi dădu garguiului o pătrăţică de ciocolată ca să-i ţină atenţia trează.

Pe când CinăÎnDoi şi Lublamai se sfădeau despre greutatea plaselor cu care garguiul trebuia să se întoarcă de la piaţă în zbor, ceva se mişcă deasupra lor.

În umbra care se întindea repede în cuşca de la etaj, coconul oscila sub imperiul altei forţe decât cea a vântului. Mişcarea pachetului organic era rapidă şi hipnotică. Se răsuci, se opri, se curbă uşor. Se auzi un sunet foarte foarte slab de sfâşiere, mult prea slab pentru a ajunge până la Lublamai sau CinăÎnDoi.

O gheară umedă, neagră, parcă sculptată, străpunse fibrele coconului. Alunecă încet în sus, tăind materialul dur la fel de uşor ca un cuţit de asasin. Un val de senzaţii străine se revărsă invizibil din despicătură. Puseele de senzaţii rătăciră dezorientate prin încăpere, făcându-l pe Sinceritate să mârâie, iar pe Lublamai şi CinăÎnDoi să privească nervoşi în sus.

Mâini complicate ieşiră din beznă şi prinseră marginile tăieturii. Traseră încet, forţând deschiderea. Creatura alunecă din cocon pe podea cu un zgomot moale de tot, udă şi alunecoasă ca un nou-născut.

Preţ de un minut rămase ghemuită pe podeaua de lemn, slăbită şi uimită, în aceeaşi postură chircită în care stătuse în crisalidă. Se relaxă încet, tolănindu-se în spaţiul neaşteptat de larg. Când dădu de uşa de sârmă a cuştii, o rupse fără efort şi se târî în spaţiul şi mai larg al încăperii.

Se descoperea pe sine. Se obişnuia cu propria-i formă.

Descoperi că avea nevoi.

* * *

Lublamai şi CinăÎnDoi priviră în sus spre zdrăngănitul sârmei rupte. Zgomotul părea că începuse deasupra lor şi se deplasa prin cameră. Se uitară unul la altul, apoi din nou în sus.

— Ce-i acolo, domnu’? spuse CinăÎnDoi.

Lublamai se îndepărtă de birou. Aruncă o privire spre balconul lui Isaac, apoi se întoarse încet şi studie parterul. Era linişte. Lublamai rămase nemişcat, privind spre uşa de la intrare. Venise oare sunetul de afară? se întrebă el.

O mişcare se reflectă în oglinda de lângă uşă.

O creatură întunecată se ridica la capătul de sus al scărilor.

Lublamai dădu să vorbească, scoase câteva sunete de surpriză,

teamă, confuzie, dar rămase fără glas după scurt timp. Rămase cu gura deschisă privind reflexia.

Creatura se desfăcea. Parcă înflorea. Se întindea după ce fusese înghesuită, ca un om care se ridica în picioare şi se întindea după ce stătuse ghemuit, însă la o scară mult mai mare. Ca şi cum membrele nelămurite ale creaturii ar fi fost pliate de o mie de ori, ca o foaie de hârtie; braţe sau picioare sau tentacule sau cozi se tot desfăceau. Creatura care, ghemuită, avea dimensiunile unui câine, acum, desfăcută, era cât un om.

CinăÎnDoi chirăi ceva. Lublamai deschise gura mai tare şi încercă să mişte. Nu o vedea bine. Îi ghicea doar pielea întunecată, lucioasă şi mâinile strânse la piept ca ale unui copil. Umbre reci. Ochi care nu erau ochi. Pliuri organice şi apendice ca nişte cozi de şoarece zbătându-se în ghearele morţii. Şi cioburile acelea lungi de os incolor ce străluceau şi picurau erau *dinţi...*

CinăÎnDoi încercă să ţâşnească pe lângă Lublamai şi acesta din urmă încercă să deschidă gura să ţipe, cu ochii încă fixaţi pe creatura din oglindă, cu picioarele tremurând; creatura din vârful scărilor îşi deschise aripile.

Patru cortine întunecate se desprinseră de pe spatele creaturii, desfăcându-se o dată şi încă o dată, potrivindu-se în poziţie, întinzând pânze vaste de carne, de dimensiuni imposibile; o explozie organică, un steag, un pumn uriaş care se deschide brusc.

Silueta creaturii se subţie când desfăcu aripile colosale, falduri de piele ţeapănă care păreau să umple încăperea, neregulate, cu formă haotică, dar cu o perfectă simetrie, ca o pată de cerneală copiată prin îndoirea unei hârtii.

Şi pe acele planuri uriaşe erau pete, modele vagi care păreau să clipească stroboscopic spre Lublamai şi CinăÎnDoi care se chinuiau să descuie uşa, văitându-se. Culorile erau miezul nopţii, mormântal, negru-albastru, negru-brun, negru-roşu. Modelele chiar sclipeau, umbrele se mişcau ca o amibă sub microscop sau ca uleiul în apă, desenele din stânga şi din dreapta potrivindu-se ca imaginea în oglindă, mişcându-se simultan, hipnotic şi greoi, tot mai repede. Chipul lui Lublamai se încreţi. Simţea creatura în ceafă. Lublamai se răsuci cu faţa spre ea, privind direct spre culorile mişcătoare, la spectacolul lor crepuscular…

… şi Lublamai nu se mai gândi să ţipe, doar se uita la semnele acelea care se rostogoleau şi fierbeau în simetrie perfectă pe aripile ca reflecţia norilor de pe cerul nopţii în apa de dedesubt.

CinăÎnDoi urlă. Se întoarse, văzu creatura coborând scara, cu aripile deschise. Apoi desenele de pe aripi îi captară şi lui atenţia şi rămase holbat cu gura deschisă.

Desenele de pe aripi se mişcau ademenitor.

Lublamai şi CinăÎnDoi rămaseră nemişcaţi şi tăcuţi, prostiţi, cu gura deschisă şi tremurând, privind aripile magnifice.

* * *

Creatura gustă aerul.

Se uită scurt la CinăÎnDoi şi deschise gura, dar prada era prea pricăjită. Întoarse capul şi se îndreptă spre Lublamai, continuând să ţină aripile deschise şi să-l vrăjească. Gemu înfometată cu un timbru inaudibil care-l făcu pe Sinceritate, şi aşa speriat, să schelălăie. Se ghemui mai strâns în umbra robotului nemişcat, sprijinit de perete în colţul încăperii, cu umbre ciudate jucându-i în lentile. Aerul zumzăi de gustul lui Lublamai. Creatura salivă şi aripile îi fluturară frenetic, gustul lui Lublamai devenea şi mai puternic; limba monstruoasă a creaturii biciui, dându-l la o parte, fără niciun efort, pe CinăÎnDoi.

Creatura înaripată îl luă pe Lublamai în îmbrăţişarea ei flămândă.

Capitolul Douăzeci şi doi

Apusul sângera gros în canalele şi râurile convergente ale Noului Crobuzon. Ziua de muncă se termina. Cârduri de topitori şi turnători epuizaţi, funcţionari, brutari şi fochişti îşi târşâiau picioarele dinspre fabrici şi birouri spre staţiile de tren. Platformele erau pline de discuţii obosite, ţigări şi băutură. Macaralele cu aburi din Kelltree continuau să lucreze peste noapte, ridicând încărcături exotice de pe corăbii străine. De pe râu şi din docurile mari, greviştii vodyanoi strigau insulte spre echipele de oameni ce veneau la schimbul trei. Cerul de deasupra oraşului era mânjit cu nori. Aerul era cald şi mirosea când frumos, când urât, după cum bătea vântul dinspre copacii cu fructe sau dinspre fabrici.

CinăÎnDoi ţâşni din depozit pe Calea Vâslaşului ca din puşcă. Se aruncă spre cer de pe fereastra spartă lăsând o dâră de sânge şi lacrimi, smiorcăindu-se ca un copil, zburând în spirale dezordonate spre Cartierul Ţepuirii şi Cartierul Desţelenirii.

După câteva minute, o altă siluetă, mai întunecată, îl urmă în cer.

Creatura abia ieşită din cocon se aplecă peste o fereastră de la etaj şi se aruncă în lumina apusului. Mişcările sale pe sol erau greoaie, fiecare mişcare părea un experiment. Dar în aer era în mediul ei. Fără nicio ezitare, o sărbătoare a mişcării.

Aripile neregulate fâlfâiau, stârnind vârtejuri uriaşe şi silenţioase de aer. Creatura se răsuci, bătând languros din aripi, navigând prin aer cu viteză haotică şi lipsită de graţia unui fluture. Trimitea valuri de aer şi mirosuri dulci şi afizice în calea sa.

Creatura încă se mai usca.

Exalta. Lingea aerul care se răcea.

Dedesubt, oraşul putrezea ca un mucegai. Un palimpsest de impresii senzitive trecură peste creatura zburătoare. Sunete şi mirosuri şi lumini se filtrau în mintea sa obscură într-un torent

sinestezic, conform percepţiei unei fiinţe de pe alt tărâm.

Noul Crobuzon aburea de mirosul-gustul bogat al prăzii.

Creatura se hrănise, se săturase, dar saţietatea o ameţise şi o uimise, şi o făcea să clănţăne din dinţi frenetic.

Plonjă. Aripile îi fluturară şi tremurară când mătură aleile neluminate. Instinctul de vânător îi spunea să evite petele mari de lumină aruncate la întâmplare prin oraş, să caute locurile mai întunecate. Mirosi cu limba în aer şi descoperi hrană şi se răsuci cu figuri acrobatice haotice în umbra zidurilor de cărămidă. Coborî ca un înger căzut într-o fundătură unde o prostituată şi clientul ei se regulau sprijiniţi de un zid. Opintelile lor încetară atunci când simţiră creatura alături.

Ţipetele lor fură scurte. Încetară de îndată ce creatura deschise aripile.

Creatura se repezi cu lăcomie.

* * *

După aceea îşi luă din nou zborul, îmbătată de gust.

Pluti, căutând centrul oraşului, întorcându-se, atrasă încet spre întinderea enormă a Staţiei Pierzaniei. Fâlfâi spre vest peste Inima Scuipatului şi peste zona felinarelor roşii, peste înghesuiala de tarabe şi certăreţi din Corbul. Înapoia ei, prinzând cerul în capcană, se afla edificiul întunecat al Parlamentului şi turnurile miliţiei din Insula Despicăturii şi Mlaştina Bursucului. Creatura trasă un curs neregulat peste viaductul căii ferate care lega aceste turnuri mai joase de Ţepuşa care se zărea pe umărul cel mai vestic al Staţiei Pierzaniei.

Zburătoarea tresări speriată de trenuri. Pluti pe loc o clipă, fascinată de ţăcănitul vagoanelor care ieşeau din staţie, din monstruozitatea aceea arhitecturală.

Vibraţii în o sută de regiştri şi note loviră creatura, forţe şi emoţii şi vise se revărsau şi erau amplificate în încăperile de cărămidă ale staţiei şi azvârlite afară spre cer. O urmă uriaşă, invizibilă, de arome.

Câteva păsări de noapte se depărtară violent de creatura care fâlfâia greoi spre inima întunecată a oraşului. Garguii aflaţi în drum văzură silueta ei de neînţeles şi se răspândiră în toate direcţiile, strigând obscenităţi şi blesteme. Dirijabilele sunau goarna unul către altul, alunecând lent între oraş şi cer ca nişte peşti graşi. Creatura fâlfâi peste ele, nevăzută de nimeni cu excepţia inginerului care nu raportă vedenia, dar care făcu un gest religios şi se rugă în şoaptă la Solenton pentru protecţie.

Prinsă în curenţii ascendenţi de senzaţii venite din Staţia Pierzaniei, zburătoarea se lăsă purtată până mult, mult deasupra oraşului. Se întoarse încet cu o tremurare a aripilor şi se orientă spre un nou teritoriu.

Remarcă albia râului. Simţi curenţii de energie venind din cartiere.

Pipăi oraşul, trecându-l în revistă prin mai multe simţuri. Concentraţia de hrană. Adăpost.

Creatura mai căuta ceva. Semeni.

Era o fiinţă socială. Când se născuse pentru a doua oară era flămândă de companie. Limba i se desfăşură şi gustă aerul, căutând ceva ce ar fi semănat cu ea.

Creatura se cutremură.

Slab, foarte slab, putea simţi ceva spre est. Simţea gustul frustrării. Aripile îi tremurară empatic.

Se arcui şi zbură înapoi în direcţia din care venise. De această dată devie puţin spre nord, trecând pe deasupra parcurilor şi clădirilor vechi elegante din Cartierul Buimac şi Dumbravă. Coastele enorme se profilau extraordinar spre sud şi creatura simţi greaţă şi teamă în prezenţa acelor oase fantomatice. Forţa care emana din ele nu îi era deloc pe plac. Dar neliniştea îi fu alungată de simpatia adânc codată pentru semenii ei, al căror gust creştea tot mai puternic în umbra marelui schelet.

Creatura coborî timidă. Se apropie dând ocol, dinspre nord şi est. Zbură la joasă înălţime pe sub viaductul ce pleca spre nord de la turnul miliţiei din Dealul Mâţei până la Chnum. Îşi trecu umbra peste un tren ce se îndrepta spre est pe Linia de Dreapta, alunecând pe aburii lui împuţiţi. Apoi făcu un arc larg în jurul turnului din Dealul Mâţei şi peste marginea de nord a zonei industriale din Pârloaga Ecoului. Creatura alunecă spre viaductul înalt din Oraşul Oaselor, temându-se de influenţa Coastelor, dar atrasă de gustul semenilor ei.

Se strecură de la un acoperiş la altul, cu limba atârnându-i obscen în căutarea urmei. Uneori curentul de aer stârnit de aripi îi făcea pe trecători să ridice capul; pălăriile şi hârtiile le erau luate de vânt şi duse pe stradă. Zăreau forma întunecată care trecea fulgerător peste ei, tremurau şi se grăbeau sau se încruntau şi negau ceea ce văzuseră.

Creatura înaripată îşi lăsă limba să-i atârne în timp ce bătea încet aerul. O folosea aşa cum un ogar se folosea de nas. Trecu peste relieful acoperişurilor care părea ondulat de presiunea Coastelor. Linse drumul de-a lungul urmei slabe de gust.

Apoi traversă aura unei clădiri mari de beton de pe o stradă părăsită şi limba îi tresări ca un bici. Acceleră, se arcui în sus şi coborî din nou într-o buclă elegantă către acoperişul smolit. Acolo, în colţul îndepărtat, de sub tavanul acela, senzaţiile semenilor ei se prelingeau ca apa dintr-un burete…

Se poticni pe ţiglele acoperişului, încercând să se ţină pe membrele ei ciudate. Se petrecu un moment de confuzie, semenii captivi reacţionară la prezenţa ei. Apoi nefericirea lor se transformă în nerăbdare: rugăminţi şi bucurie şi cereri de eliberare şi, printre aceste

senzaţii, instrucţiuni exacte despre modul de operare.

Creatura îşi făcu drum până la capătul acoperişului şi coborî pe jumătate în zbor, pe jumătate târâş, până se agăţă de pervazul unei ferestre închise la zece metri înălţime. Sticla vopsită vibra insesizabil în misterioase dimensiuni, sub influenţa emanaţiilor dinăuntru.

Creatura de pe pervaz scurmă cu degetele o vreme, apoi smulse cadrul cu o mişcare bruscă, lăsând o rană urâtă în zid. Aruncă sticla spartă cu un zgomot catastrofic şi sări în podul întunecat.

Încăperea era mare şi goală. Un val uriaş de salutări şi avertismente o întâmpinară.

În partea cealaltă a încăperii se aflau patru surate. Erau mult mai mari decât ea, membrele lor magnifice făceau ca ale ei să pară pipernicite. Erau legate de pereţi cu benzi enorme de metal care le înconjurau mijlocul şi câteva dintre membre. Fiecare avea aripile întinse complet, lipite de zid. Fiecare avea propriul desen. Sub fiecare se afla o găleată.

După ce trase puţin de benzi, îşi dădu seama că nu le putea smulge. Una dintre prizoniere şuieră spre creatura frustrată, solicitându-i atenţia. Comunica într-o limbă psihică.

Creatura cea nouă şi liberă se îndepărtă aşa cum i se spusese şi aşteptă.

Pe planul sonor comun, se auzeau strigăte şi ţipete venind din stradă, de acolo unde căzuse fereastra spartă. Se auzea un duduit confuz din clădire. De pe coridorul de dincolo de uşă se auzeau zgomote de fugă. Fragmente de conversaţie se strecurau prin lemnul gros.

— … *înăuntru…*

— … să intru?

— … oglinzi, nu…

Creatura se retrase şi mai departe de suratele ei şi se deplasă la capătul opus al încăperii, în spatele uşii. Îşi plie aripile şi aşteptă.

Din partea cealaltă se trăgea de uşă. După un moment de ezitare, se izbi de perete şi patru oameni înarmaţi se năpustiră unul după altul. Cu toţii îşi întoarseră privirile de la creaturile prinse de perete. Doi duceau flinte grele, încărcate şi armate. Doi erau Refăcuţi. În mâinile stângi aveau pistoale, dar din umerii drepţi ieşeau ţevile uriaşe de metal ale unor flinte. Acestea erau îndreptate direct spre spatele fiecărui Refăcut. Le cărau cu grijă şi priveau în oglinzile suspendate în faţa ochilor de o cască de metal.

Cei doi inşi cu arme convenţionale purtau şi ei căşti cu oglinzi, dar priveau pe după ele în întunericul de dinaintea lor.

— Patru molii, totul e bine! strigă un Refăcut cu ciudatul braţ-flintă îndreptat spre spate, tot privind prin oglinzi.

— Aici nu-i nimic… răspunse unul dintre bărbaţi privind înainte spre

fereastra distrusă, dar în timp ce vorbea, creatura ieşi din umbră şi îşi desfăcu incredibilele aripi.

Cei doi care se uitau înainte priviră uimiţi şi deschiseră gura să ţipe.

— *Sfinte GurăMultă, nu...* reuşi unul să rostească, apoi amândoi fură reduşi la tăcere de desenele creaturii care se învârtejeau ca un caleidoscop nemilos.

— Ce naiba?... începu un Refăcut şi aruncă o privire scurtă înainte. Chipul său se umplu de groază, dar geamătul lui se opri foarte repede când dădu cu ochii de aripile creaturii.

Ultimul Refăcut ţipă numele camarazilor şi sughiţă când aceştia îşi aruncară armele. Reuşi să vadă forma cu colţul ochiului. Creatura din faţa lui îi putea simţi groaza. Se îndreptă spre el, emiţând murmure liniştitoare pe un vector emotiv. O frază se rotea imbecil în mintea lui: *E una în faţa mea e una în faţa mea...*

Refăcutul încercă să înainteze, cu privirea fixată în oglinzi, dar creatura intră cu uşurinţă în câmpul lui vizual. Ceea ce se aflase la periferia vederii acum devenise un câmp de unde nu putea scăpa; renunţă, privi aripile acelea cu desene violente şi gura i se deschise şi tremură. Lăsă braţul-flintă în jos.

Cu un bobârnac, creatura liberă închise uşa. Rămase dinaintea celor patru în transă, cu saliva curgându-i dintre fălci. O cerere răstită din partea suratelor captive îi întrerupse gândul pofticios. Îl luă pe fiecare dintre cei patru şi îl întoarse cu faţa spre moliile prizoniere.

Pentru un scurt moment, când încă nu ajunseseră dinaintea acelor aripi, fiecare avusese o clipă de luciditate, dar acum, subjugaţi de spectacolul uimitor al celor patru rânduri de aripi, pierdură orice control asupra minţii.

Înapoia lor, intrusul îi împinse în dreptul creaturilor care îi înşfăcară, fiecare pe câte unul, cu scurtele membre libere.

Creaturile se hrăniră.

* * *

Una dintre ele cotrobăi la centura unui paznic după chei şi le smulse. Când termină de mâncat, împinse delicat cheia în lacătul care lega banda de metal.

Avu nevoie de patru încercări – degetele nu erau obişnuite să ţină cheia şi se răsuceau în unghiuri neîndemânatice – dar creatura se eliberă. Se întoarse către celelalte surate şi repetă procesul lent până când le eliberă pe toate.

Una câte una se împleticiră spre fereastra spartă. Se opriră şi îşi încordară muşchii atrofiaţi, proptindu-se în zidul de cărămidă, îşi desfăcură uimitoarele aripi şi se lansară timid afară, îndepărtându-se de eterul uscat ce părea să se scurgă din Coaste. Nou-venita plecă ultima.

Se târî după tovarăşele ei; chiar dacă erau epuizate şi chinuite,

zburau mai repede decât ea. O aşteptară făcând cercuri la zeci de metri înălţime, dezmeticindu-se, plutind în derivă pe senzaţiile şi impresiile care se ridicau dimprejur.

Când umila lor eliberatoare le ajunse din urmă, se depărtară puţin una de alta ca să-i facă loc. Zburară împreună, împărtăşindu-şi senzaţiile, lingând lasciv aerul.

Alunecară după conducătoarea grupului spre Staţia Pierzaniei. Se rotiră lent, cinci la număr, tot atâtea câte linii plecau din staţie, atrase de masiva prezenţă profană de sub ei, un culcuş mai bun decât avusese vreodată oricare dintre suratele lor. Se clătinară deasupra staţiei, pocnind din aripi, suflate de vânt, gâdilate de sunetele şi energia oraşului care mârâia.

Oriunde se uitau, în orice parte a oraşului, pe fiecare pod, în fiecare casă veche de cinci sute de ani, în fiecare bazar, în fiecare depozit grotesc de beton şi în docuri şi taverne şi parcuri, peste tot hrana era din abundenţă.

Era o junglă fără prădători. Un teren de vânătoare.

Capitolul Douăzeci şi trei

Isaac nu putea intra în depozit. Înjură încet şi împinse obiectul care bloca uşa.

Era după-amiază devreme, a doua zi după succesul pe care îl denumise „marea brânză”. Când ajunsese la apartamentul lui Lin cu o seară în urmă, fusese încântat să o găsească acasă. Era obosită, dar la fel de bucuroasă ca şi el. Stătuseră în pat timp de trei ore, apoi plecaseră împleticiţi spre *Ceasu şi Cocoşu.*

Fusese o seară enervant de perfectă. Toţi cei pe care Isaac ar fi vrut să-i întâlnească se aflau în Câmpul Poftei şi cu toţii se opriseră la *C&C* ca să mănânce homar şi să bea whiskey sau ciocolată condimentată cu quinner. Erau câteva figuri noi în grup, printre care şi Maybet Despărţita, care fusese iertată pentru că îndrăznise să câştige Premiul Shintacost. Drept răspuns, ea vorbise frumos despre articolele lui Derkhan din revistă şi făcuse complimente celorlalţi.

Lin se relaxase în compania prietenilor deşi melancolia ei părea să se adâncească mai degrabă decât să se risipească. Isaac avusese una dintre controversele politice cu Derkhan, care îi strecurase ultimul număr din *Agitatorul Renegat.* Cei câţiva prieteni s-au certat şi au mâncat şi s-au bătut cu mâncare până la două dimineaţa, când Isaac şi Lin s-au întors la căldura patului şi au adormit îmbrăţişaţi.

La micul dejun el i-a povestit despre triumful lui şi despre maşina de criză. Ea nu a înţeles pe deplin importanţa realizării lui, dar nici nu era de mirare. Isaac era entuziasmat ca niciodată şi făcuse tot posibilul să pară şi ea la fel. Isaac s-a comportat previzibil, şi-a descris proiectul în cel mai neştiinţific mod cu putinţă. S-a simţit mai cu picioarele pe pământ, ca şi cum până atunci ar fi trăit într-un vis de prost gust.

Detectase potenţiale probleme în timp ce explica şi era nerăbdător să le rectifice.
Isaac şi Lin se despărţiseră cu profundă afecţiune şi cu promisiunea de a nu mai lăsa să treacă aşa de mult până la o nouă întâlnire.
Iar acum Isaac nu putea intra în atelierul lui.
— Lub! David! Ce dracu' faceţi acolo? strigă el şi se izbi din nou în uşă.
Când împinse, uşa se deschise puţin, lăsând să treacă o dungă de lumină. Vedea în sfârşit marginea obiectului care bloca uşa.
Era o mână.
Lui Isaac i se opri inima în loc.
— Sfinte! se auzi el strigând în timp ce se lăsa cu toată greutatea pe uşă, făcând-o să cedeze.
Lublamai era întins pe podea în dreptul uşii. Îngenunchie lângă capul prietenului său şi îl auzi pe Sinceritate schelălăind undeva departe, între picioarele robotului, pierit de frică.
Isaac îl întoarse pe Lublamai cu faţa în sus şi oftă uşurat când îşi simţi tovarăşul cald şi îl auzi respirând.
— Trezeşte-te, Lub! ţipă el.
Ochii lui Lublamai erau deja deschişi. Isaac tresări sub privirea lui impasibilă.
— Lub…? şopti el.
Sub faţa lui Lublamai se adunase salivă şi chipul prăfuit era brăzdat de urmele scândurilor din podea. Stătea complet relaxat, nemişcat. Isaac îi pipăi gâtul. Pulsul era regulat. Lublamai inspira adânc, făcea o pauză, apoi expira. Parcă ar fi dormit.
Dar Isaac era îngrozit de acea privire imbecilă şi goală. Îşi plimbă mâna pe dinaintea ochilor lui Lublamai, fără să sesizeze niciun răspuns. Îl pălmui, întâi blând, apoi tare. Îi ţipă numele.
Capul lui Lublamai se rostogolea dintr-o parte în alta ca un sac cu pietre.
Isaac îi strânse mâna şi simţi ceva lipicios. Mâna lui Lublamai era mânjită cu un strat subţire de lichid. Îşi mirosi mâna şi pufni din pricina mirosului slab de lămâie putredă. Se simţi o clipă ameţit.
Isaac îi pipăi faţa şi simţi în jurul gurii şi al nasului aceeaşi substanţă pe care o crezuse la început salivă.
Niciun strigăt, nicio palmă, nicio rugăminte nu-l trezea pe Lublamai.
Când Isaac ridică în sfârşit privirea şi studie încăperea, văzu fereastra de lângă biroul lui Lublamai deschisă, cu sticla spartă şi cu pervazul numai aşchii. Se repezi spre fereastra spartă, dar nu văzu nimic afară.
În timp ce alerga din colţ în colţ pe sub pasarela unde se afla laboratorul lui, când în zona lui Lublamai, când în partea lui David, bolborosind idiot către Sinceritate, căutând dovezile unei spargeri, îşi

dădu seama că, pentru o clipă, îi trecuse prin minte un lucru îngrozitor. Se opri. Încet, ridică privirea îngrozit spre scândurile pasarelei.

Un calm de om înspăimântat se lăsă peste el ca o ninsoare. Îşi simţi picioarele mergând spre scara de lemn. Întoarse capul din mers, îl văzu pe Sinceritate adulmecând tot mai aproape de Lublamai, prinzând din nou curaj pentru că nu mai era singur.

Isaac avea impresia că rula cu încetinitorul. Parcă mergea prin apă îngheţată.

Urcă treaptă cu treaptă. Nu simţi nicio surpriză, ci doar un presentiment atunci când văzu pe fiecare treaptă câte o baltă şi zgârieturile proaspete făcute de ghearele unui intrus. Îşi auzea inima bătând liniştită şi se întrebă dacă nu cumva era amorţit de şoc.

Dar când ajunse sus şi se întoarse să vadă cuşca deschisă şi plasa spartă dinăuntru spre în afară ca nişte degete subţiri de metal şi când văzu crisalida despicată şi goală şi dâra de mucus, Isaac icni şi un fior rece ca gheaţa îi înţepeni trupul. Groaza se răspândea în el ca cerneala în apă.

— Pe toţi zeii… şopti el printre buzele uscate şi tremurânde. Sfinte GurăMultă… ce am făcut?

* * *

Miliţienilor din Noul Crobuzon nu le plăcea să fie văzuţi. Ieşeau în uniformele închise la culoare pe timp de noapte ca să-şi facă datoria, să culeagă morţii din râu. Navele lor aeriene şi vagoanele bâzâiau peste oraş. Turnurile lor erau blocate.

Miliţienii, apărarea militară a Noului Crobuzon şi agenţii interni de corecţie, apăreau în uniformă, cu masca acoperindu-le complet figura şi cu armura neagră, cu scutul şi flinta, numai atunci când acţionau ca pază în vreun loc sensibil sau în momente de mare urgenţă. Îşi purtaseră culorile la vedere în timpul Războiului Piraţilor şi în timpul Revoltelor Sacramundi, când duşmanii atacaseră ordinea oraşului dinafară şi dinăuntru.

Pentru treburile de zi cu zi se bazau pe reputaţia lor şi pe vasta lor reţea de informatori – recompensele pentru informaţii erau generoase – şi pe ofiţerii în uniforme obişnuite. Când lovea miliţia, bărbatul care îşi bea cafeaua, bătrâna care căra plase grele, funcţionarul cu guler ţeapăn şi pantofi lustruiţi brusc duceau mâna la ceafă şi scoteau cagulele din pliuri invizibile ale hainelor, scoteau flintele din locuri dosite şi se aruncau asupra criminalilor. Când un tâlhar se îndepărta în fugă de o victimă care striga, poate că un bătrân cu mustaţă stufoasă (probabil falsă, îşi ziceau toţi după aceea, de ce nu remarcaseră asta de mai înainte?) îl apuca necruţător de gât şi dispărea cu el în mulţime sau într-un turn al miliţiei.

După aceea, nimeni nu mai putea spune cum arătau agenţii

deghizaţi. Şi nimeni nu mai vedea funcţionarul sau bătrânul din nou, nicăieri în oraş.

Metoda lor de pază se baza pe teama descentralizată.

Prostituata şi clientul ei fuseseră găsiţi în Mlaştina Bursucului la ora patru dimineaţa. Cei doi bărbaţi cu frizură îngrijită care se plimbau pe aleile întunecate cu mâinile în buzunare se opriseră, observând siluetele lor prăbuşite sub lumina slabă a unui stâlp. Atitudinea lor se schimbase. Se uitaseră împrejur, apoi se grăbiseră spre fundătură.

Găsiseră perechea năucită zăcând unul peste celălalt, cu ochii goi şi respiraţia mirosind a lămâie trecută. Pantalonii bărbatului erau lăsaţi pe vine, dezvelindu-i penisul încreţit. Hainele femeii – fusta ei avea un şliţ pe care îl foloseau multe prostituate pentru a termina treaba mai repede – erau intacte. Nou-veniţii nu reuşiseră să-i trezească, unul rămăsese lângă trupuri şi celălalt se topi iute în beznă. Ambii bărbaţi îşi trăseseră cagulele pe cap.

Ceva mai târziu, o trăsură neagră se oprise acolo, trasă de doi cai enormi, Refăcuţi cu coarne şi colţi ce luceau plini de bale. Un grup mic de miliţieni în uniformă ieşise şi, fără o vorbă, trăsese victimele aflate în comă înăuntru, iar trăsura pornise spre Ţepuşa care se profila peste centrul oraşului.

Cei doi bărbaţi rămăseseră în urmă. Aşteptaseră până ce trăsura dispăruse în labirintul străzilor. Apoi se uitaseră împrejur atenţi, memorând ce lumini mai erau aprinse în clădirile din preajmă, pe după ziduri şi prin parcul cu pomi fructiferi. Satisfăcuţi că nu fuseseră văzuţi, îşi scoseseră cagulele şi-şi băgaseră mâinile în buzunare. Trecuseră imediat în pielea celorlalte personaje, glumind unul cu celălalt şi pălăvrăgind, parcă neatenţi, reluându-şi rondul.

În catacombele de sub Ţepuşă, perechea de iubăreţi era pălmuită şi înghiontită, strigată şi înjurată. Până dimineaţă, fusese examinată de un savant miliţian care scrisese un raport preliminar.

Toţi se scărpinaseră în cap neştiutori.

Raportul savantului, împreună cu informaţia condensată asupra tuturor crimelor neobişnuite sau serioase, pornise să urce prin turn, oprindu-se la penultimul etaj. Rapoartele ajunseseră iute de-a lungul unui coridor întortocheat fără ferestre, la birourile secretariatului de curte. Ajunseseră la timp, la ora nouă şi jumătate.

La douăsprezece minute după ora zece, un tub de vorbit porni să bubuie în staţia de vagonete care ocupa etajul superior al Ţepuşei. Tânărul sergent de gardă era la capătul celălalt al încăperii, reparând un far stricat din fruntea unui vagonet care atârna, la fel ca alte zece, de una dintre şinele suspendate ce formau o reţea complicată sub tavanul înalt. Reţeaua de şine permitea vagonetelor să fie independente unul de altul, să se poziţioneze pe una dintre cele şapte linii care explodau prin deschizăturile enorme ordonate la distanţe

egale în jurul încăperii. Şinele se aruncau peste faţa colosală a Noului Crobuzon.

De acolo de unde stătea, sergentul putea vedea linia ferată pătrunzând în turnul miliţiei din Sheck la vreo doi kilometri spre sud-vest şi trecând mai departe. Văzu un vagonet părăsind turnul, cu mult deasupra caselor, aproape la nivelul ochilor şi ţâşnind spre Catranul care şerpuia nestatornic spre sud.

Căută din priviri tubul care continua să urle şi, găsindu-l, înjură şi se grăbi spre cealaltă parte a încăperii. Haina de blană i se desfăcu de vânt. Chiar şi vara, deasupra oraşului, în sala deschisă vraişte, ca un gigantic tunel de vânt, era rece. Scoase dopul tubului de vorbit şi lătră în pâlnie.

— Da, doamnă Secretară de Curte?

Vocea care se auzea era mică şi distorsionată de călătoria prin tubul de metal contorsionat.

— Pregăteşte-mi vagonetul imediat. Mă duc pe Insula Despicăturii.

* * *

Uşile către Sala Lemquist, biroul din Parlament al primarului, erau uriaşe şi încinse cu benzi vechi de fier. În faţa Sălii Lemquist stăteau în permanenţă doi miliţieni, dar unul dintre avantajele pe care le avea un post de pază pe coridoarele puterii nu le era la îndemână: nicio bârfă, niciun secret, niciun sunet nu se filtra spre urechile lor prin uşile enorme.

Dincolo de intrare, încăperea era ea însăşi imens de înaltă, tapetată cu lemn de culoare închisă de o asemenea calitate extraordinară încât era aproape negru. Portretele foştilor primari dădeau roată pereţilor, coborând în spirală de la tavanul aflat la o înălţime de zece metri până la doi metri de podea. O fereastră enormă dădea direct spre Staţia Pierzaniei şi Ţepuşă; o mulţime de tuburi vocale, maşini de calculat şi periscoape telescopice erau aşezate în nişe împrejurul camerei, parcă pândind ameninţător.

Bentham Rudgutter stătea la biroul lui cu un aer de comandant. Nimeni dintre cei care îl văzuseră în această încăpere nu putea să nege aerul extraordinar de siguranţă şi de putere absolută pe care îl emana. El era centrul de greutate aici. O ştia undeva în adâncul lui şi o ştiau şi oaspeţii. Proporţiile lui uriaşe contribuiau fără îndoială la imaginea aceea.

În faţa lui stătea Montjohn Rescue, vizirul, învelit ca întotdeauna în fularul lui gros şi aplecându-se să arate ceva pe o hârtie pe care o studiau împreună.

— De două zile, spuse Rescue cu o voce ciudată, nemodulată, cu totul diferită de cea pe care o folosea în discursuri.

— Şi ce? spuse Rudgutter, mângâindu-şi barbişonul.

— Greva se înteţeşte. Acum, ştiţi, întârzie încărcarea şi descărcarea

mărfurilor cu cincizeci până la şaptezeci la sută. Dar avem informaţii că peste două zile greviştii vodyanoi plănuiesc să paralizeze râul. Au de gând să lucreze noaptea, pornind de la fundul apei şi urcând. Ceva mai la est de Podul Orzului. Un exerciţiu masiv de acva-meşteşug. Vor să sape o tranşee de aer prin apă pe toată lăţimea râului. Vor trebui să o întreţină, să re-meşteşugească apa în permanenţă ca să nu se prăbuşească, dar sunt destui şi vor lucra în schimburi. Nicio navă nu va putea sări peste tranşee, domnule Primar. Vor tăia toate căile comerciale riverane, pe ambele direcţii.

Rudgutter mustăci şi-şi ţuguie buzele.

— Nu putem permite asta, spuse el raţional. Ce fac docherii umani?

— Ăsta e al doilea punct al meu, domnule Primar, continuă Rescue. Mă îngrijorează. Ostilitatea lor iniţială a început să dispară. Există un număr în creştere de oameni gata să treacă de partea vodyanoilor.

— A, nu nu nu nu, spuse Rudgutter, clătinând din cap ca un profesor care corecta un elev de obicei bun.

— Ba chiar aşa. Evident că agenţii noştri sunt mai puternic reprezentaţi în tabăra umană decât în cea xeniană, iar majoritatea este încă împotrivă sau nedecisă în privinţa grevei, dar se pare că există o conspiraţie… Întâlniri secrete cu greviştii şi simpatizanţii lor.

Rudgutter îşi desfăcu degetele enorme şi privi atent textura biroului dintre ele.

— Ai oameni acolo? întrebă el liniştit.

Rescue se juca cu fularul.

— Unul la oameni, răspunse el. E greu să rămâi ascuns între vodyanoi, pentru că de obicei ei nu poartă haine în apă.

Cei doi bărbaţi tăcură, cugetând.

— Am încercat să lucrăm dinăuntru, spuse Rudgutter până la urmă. Asta e cea mai serioasă grevă care a ameninţat oraşul în ultima sută de ani. Cu toate că nu-mi face nicio plăcere, se pare că trebuie să dăm un exemplu…

Rescue dădu din cap solemn.

Unul dintre tuburile de vorbit din biroul primarului bocăni. Primarul ridică din sprâncene şi scoase dopul.

— Davinia? întrebă el.

Vocea lui era o capodoperă de insinuare. Într-un singur cuvânt îi spusese secretarei că fusese surprins că îl întrerupsese în ciuda instrucţiunilor pe care i le dăduse să nu fie deranjat, dar că avea mare încredere în ea şi era destul de sigur că avea un motiv excelent să-i încalce ordinul, motiv pe care ar fi bine să i-l comunice imediat.

Vocea goală, însoţită de ecou, se auzi mică şi subţire.

— Ei! Fireşte, fireşte, exclamă blând primarul, apoi astupă tubul şi aruncă o privire spre Rescue. Ce moment perfect, spuse el. Vine secretara de curte.

Uşile enorme se crăpară scurt şi secretara de curte intră, aplecând fruntea în chip de salut.

— Eliza, spuse Rudgutter. Te rog să ni te alături.

Arătă spre scaunul de lângă Rescue.

Eliza Stem-Fulcher se apropie cu paşi mari de birou. Era imposibil să-i ghiceşti vârsta. Chipul nu avea practic nicio cută, trăsăturile puternice sugerând probabil vreo treizeci şi cinci de ani. Părul, totuşi, era alb, doar cu o uşoară presărare de negru; cândva avusese o altă nuanţă. Purta un costum civil închis la culoare, a cărui tăietură era isteţ aleasă ca să sugereze o uniformă de miliţian. Trăgea uşor dintr-o pipă albă de ceramică cu coadă lungă de vreo jumătate de metru. Tutunul ei era aromat.

— Domnule Primar. Domnule Adjunct, salută ea şi se aşeză, scoţând un dosar de sub braţ. Iertaţi-mă că vă întrerup fără să mă fi anunţat din timp, dar am crezut de cuviinţă să vedeţi asta imediat. Şi dumneata, Rescue. Mă bucur că eşti aici. Se pare că avem… o situaţie de criză.

— Şi noi spuneam acelaşi lucru, Eliza, făcu primarul. Vrei să-mi spui despre greva din port?

Stem-Fulcher îl privi în ochi în timp ce îi înmână câteva hârtii din dosar.

— Nu, domnule Primar. Ceva cu totul diferit.

Vocea ei era rezonantă şi aspră.

Puse pe birou raportul unei crime. Rudgutter îl trase între el şi Rescue şi se întoarseră amândoi să-l citească. După un minut, Rudgutter ridică privirea.

— Două persoane într-un fel de comă. Circumstanţe ciudate. Presupun că vrei să-mi mai arăţi ceva?

Stem-Fulcher îi înmână o altă hârtie. Citi din nou împreună cu Rescue. De această dată, reacţia fu aproape imediată. Rescue şuieră şi se muşcă de peretele interior al obrazului, concentrat. Aproape în acelaşi timp, Rudgutter oftă în semn de înţelegere.

Secretara de Curte îi privea impasibilă.

— Evident că spioana noastră din biroul domnului Motley nu ştie ce se petrece. E complet confuză. Dar fragmentele de conversaţie pe care şi le-a notat… vezi asta? *„Moalele* au evadat…?” Cred că putem cădea de acord că a interpretat greşit cuvântul şi cred că ştim cu toţii ce s-a spus de fapt.

Rudgutter şi Rescue citiră şi recitiră raportul în tăcere.

— Am adus raportul ştiinţific pe care l-am cerut la începutul proiectului MN, studiul de fezabilitate.

Stem-Fulcher vorbea repede, fără emoţie. Aruncă raportul pe birou.

— Am subliniat unele fraze relevante.

Rudgutter deschise raportul legat cu sfoară. Unele cuvinte şi fraze

erau încercuite cu roşu. Primarul trecu iute peste ele.

… pericol extrem… în caz de evadare… prădătoare nenaturale … absolut catastrofic…

… rasă…

Capitolul Douăzeci şi patru

Primarul Rudgutter întinse mâna şi scoase din nou dopul tubului de vorbit.

— Davinia, spuse el. Anulează-mi toate întâlnirile pe astăzi… nu, mai bine pe azi şi mâine. Scuză-te acolo unde este nevoie. Nu mă deranjezi decât dacă explodează Staţia Pierzaniei sau ceva de genul ăsta. Ai înţeles?

Puse la loc dopul şi privi spre Stem-Fulcher şi Rescue.

— Ce dracu', ce Sfântu' GurăMultă, ce mama mă-sii crede Motley că face? Am crezut că individul e un profesionist…

Stem-Fulcher dădu din cap.

— Evenimentul s-a petrecut pe când aranjam transferul, spuse ea. I-am verificat activitatea – cea mai mare parte e împotriva noastră, trebuie să subliniez – şi am ajuns la concluzia că este la fel de capabil ca şi noi să asigure securitatea. Nu e un prost.

— Ştim cine a făcut asta? întrebă Rescue.

Stem-Fulcher ridică din umeri.

— Poate fi un rival, Francine sau Judix sau altul. Dacă e aşa, s-au întins mai mult decât le e plapuma…

— Bine.

Rudgutter o întrerupse pe un ton poruncitor. Stem-Fulcher şi Rescue se întoarseră spre el şi aşteptară. El îşi strânse pumnii, puse coatele pe masă şi închise ochii, concentrându-se atât de puternic încât faţa îi părea gata să crape.

— Bine, repetă el şi deschise ochii. În primul rând trebuie să aflăm cu cine avem de-a face în cazul în care situaţia este cea pe care o credem. Ar putea părea evident, dar trebuie să fim sută la sută siguri. În al doilea rând, trebuie să găsim o strategie pentru a rezolva situaţia repede şi fără zgomot. Acum, pentru al doilea obiectiv, cu toţii ştim că nu ne putem baza pe trupele umane de miliţie sau pe Refăcuţi – nici măcar pe xenieni. Toţi au acelaşi tip psihic de bază. Toţi sunt *hrană.* Sunt sigur că vă mai amintiţi primele noastre teste de atac şi apărare…

Rescue şi Stem-Fulcher dădură repede din cap. Rudgutter continuă.

— Bine. Zombii ar putea fi o posibilitate, dar aici nu e Cromlech; nu avem capacitatea industrială de a-i crea în numărul şi de calitatea pe care o dorim. Mi se pare mie că primul obiectiv nu poate fi îndeplinit satisfăcător dacă ne bazăm pe operaţiunile noastre obişnuite de spionaj. Avem nevoie de acces la diferite informaţii. Aşa că, din două motive, trebuie să cerem asistenţă din partea unor agenţi mai buni –

este vital ca ei să aibă un model psihic diferit de al nostru. Cred că există doar doi agenţi posibili şi nu avem altă şansă decât să contactăm măcar unul dintre ei.

Tăcu, cercetându-i din ochi, pe rând, pe Stem-Fulcher şi Rescue. Aşteptă argumente contrare din partea lor. Nu apăru niciunul.

— Ne-am înţeles? întrebă el încet.

— Vorbim despre ambasador, nu? spuse Stem-Fulcher. Şi despre mai cine?… Să nu-mi spuneţi că e vorba de Ţesător?

Ochii ei se lărgiră de uimire.

— Să sperăm că nu va trebui să ajungem la asta, spuse Rudgutter pe un ton împăciuitor. Dar aşa e, ei sunt cei doi… agenţi la care mă gândesc, în ordinea asta.

— De acord, spuse Stem-Fulcher iute. Atâta timp cât respectăm ordinea asta. Ţesătorul… pentru dumnezeu! Hai să vorbim cu ambasadorul.

— Montjohn? se întoarse Rudgutter spre adjunctul lui.

Rescue încuviinţă încet, jucându-se cu fularul.

— Ambasadorul, spuse el încet. Să sperăm că n-o să mai avem nevoie de altcineva.

— Cu toţii sperăm asta, Adjunctule, spuse Rudgutter. Cu toţii.

* * *

Între etajele unsprezece şi paisprezece ale Aripii Mătrăgunii din Staţia Pierzaniei, deasupra unuia dintre cele mai puţin populare magazine comerciale specializat pe ţesături vechi şi batice străine, sub o serie de turele părăsite de mult, se afla Zona Diplomatică.

Multe dintre ambasadele Noului Crobuzon se aflau în altă parte, fireşte: clădiri baroce în Groapa Mare sau Cartierul Buimăcelii de Est sau Colina Drapelului. Dar câteva se aflau aici în staţie: destule cât să dea nume etajelor acelora.

Aripa Mătrăgunii era ca o cetate aproape complet izolată de restul. Coridoarele sale descriau un pătrat uriaş de beton în jurul unui spaţiu central pe fundul căruia se afla o grădină neîngrijită, o junglă de copaci şi flori exotice de pădure. Copiii alergau pe cărări şi se jucau în acest parc protejat în vreme ce părinţii lor făceau cumpărături, călătoreau sau lucrau. Zidurile se înălţau enorme în jurul lor, făcând parcul să pară ca o tufă de muşchi de pe fundul unei fântâni secate.

Din coridoarele de la etajele superioare se deschideau rânduri de camere interconectate. Multe fuseseră birouri ministeriale la un moment dat. Pentru scurt timp, fiecare fusese cartierul general al vreunei mici companii. Apoi au stat goale timp de mulţi ani, până ce mucegaiul şi mizeria au fost curăţate şi s-au mutat ambasadorii. Trecuse ceva mai mult de două secole de când diferitele guverne din Rohangi au înţeles că diplomaţia este mult mai preferabilă războiului.

Ambasade în Noul Crobuzon existaseră cu mult timp înainte. Dar

după ce măcelul din Suroch a pus capăt unui război numit Războiul Piraţilor sau Războiul Lent sau Războiul Fals, numărul ţărilor şi oraşelor-stat care încercau să iasă din conflicte prin negocieri a crescut enorm. Emisari au venit din toate părţile continentului şi de dincolo de ocean. Etajele părăsite ale Aripii Mătrăgunii fuseseră invadate de nou-veniţi şi de consulatele mai vechi care se mutau ca să fie mai aproape de sursa afacerilor diplomatice.

Chiar şi numai pentru a părăsi lifturile şi scările de la etajele Zonei trebuia să treci printr-o serie de controale. Pasajele erau reci şi liniştite, marcate doar de câteva uşi şi insuficient luminate de jeturi de gaz. Rudgutter, Rescue şi Stem-Fulcher păşeau pe coridoarele goale ale etajului doisprezece. Erau însoţiţi de un omuleţ cu ochelari groşi care se strecura în spatele lor, nereuşind să ţină pasul, cărând o servietă imensă.

— Eliza, Montjohn, spuse Primarul Rudgutter din mers, acesta este Fratele Sanchem Vansetty, unul dintre cei mai capabili karcişti.

Rescue şi Stem-Fulcher aplecară capul în semn de salut. Vansetty nici nu-i băgă în seamă.

Nu toate camerele din Zona Diplomatică erau ocupate. Dar unele uşi aveau plăci de alamă proclamându-se teritoriu suveran al unei ţări sau alta – Tesh sau Khadoh sau Gharcheltist – dincolo de care erau apartamente uriaşe ce se întindeau pe mai multe etaje; case separate înăuntrul turnului. Unele încăperi erau la mii de kilometri de capitalele lor. Unele erau goale. De exemplu, prin tradiţie, ambasadorul din Tesh trăia ca un vagabond în Noul Crobuzon, comunicând cu oficialităţile prin poştă. Rudgutter nu-l întâlnise niciodată. Alte ambasade erau părăsite din lipsă de fonduri sau de interes.

Dar multe dintre afacerile de aici erau de o importanţă covârşitoare. Apartamentele conţinând ambasadele din Myrshock şi Vadaunk fuseseră extinse în anii trecuţi, pentru a face mai mult loc birourilor şi spaţiilor necesare pentru întreţinerea relaţiilor comerciale. Camerele adăugate ieşeau ca nişte tumori urâte din pereţii interiori ai etajului unsprezece, umflându-se precar peste grădină.

Primarul şi însoţitorii lui trecură de uşa marcată *Federaţia Comercială a Crabilor din Salkrikaltor.* Coridorul vibra sub bătăile unei maşinării uriaşe nevăzute. Erau enormele pompe de aburi care lucrau ore întregi zi de zi, trăgând apă sărată proaspătă din Golful de Fier aflat la douăzeci şi cinci de kilometri depărtare pentru ambasadorul crab şi aruncând apa lui murdară în râu.

Pasajul era întortocheat. Părea să meargă la nesfârşit dacă îl priveai dintr-un unghi sau ţi se părea scurt privit din alt unghi. Din loc în loc se desprindeau ramuri, ducând spre alte ambasade mai mici sau spre magazii sau spre ferestre acoperite cu plăci de lemn. La capătul coridorului principal, dincolo de ambasada crabilor, Rudgutter

conduse grupul pe una dintre aceste ramuri. Aceasta înainta puţin, se răsucea, tavanul îi cobora dramatic din pricina unor scări de la etajul de deasupra care mergeau în aceeaşi direcţie şi se termina cu o uşiţă nemarcată.

Rudgutter privi înapoi ca să se asigure că el şi tovarăşii lui nu erau urmăriţi. Doar o scurtă distanţă din pasaj era vizibilă şi păreau singuri.

Vansetty scoase cretă şi creioane colorate din buzunare. Scoase un fel de ceas din buzunarul de la jiletcă şi îl deschise. Cadranul era împărţit în nenumărate secţiuni complicate. Avea şapte limbi de diferite lungimi.

— Trebuie să iau în calcul variabilele, domnule Primar, murmură Vansetty, studiind funcţionarea complicată a obiectului; părea să vorbească mai mult cu sine decât cu Rudgutter sau cu altcineva. Aspectele pentru astăzi sunt destul de urâte… Un front de presiune înaltă se mişcă prin eter. Poate aduce furtuni de forţă de oriunde, din abis sau din spaţiul-nul. Aspecte grele şi pentru ţinuturile mărginaşe. Hmm…

Vansetty făcu nişte calcule pe spatele unui carneţel.

— Bine, se răsti el şi ridică privirea spre cei trei miniştri.

Începu să mâzgălească semne complicate, stilizate pe bucăţi groase de hârtie, rupându-le pe măsură ce le termina şi întinzându-le spre Stem-Fulcher, Rudgutter, Rescue; pe ultima o păstră pentru el.

— Puneţi astea peste inimă, spuse el şi îşi strecură bucata de hârtie pe sub cămaşă. Cu simbolul în sus.

Deschise servieta veche şi scoase nişte diode ceramice groase. Se aşeză în mijlocul grupului şi înmână câte una fiecăruia – „ţineţi-o cu *mâna stângă* şi să n-o scăpaţi…” – apoi înfăşură fir de cupru strâns în jurul lor, pe care îl ataşă la un motor portabil cu mecanism de ceas pe care îl scoase din servietă. Citi indicaţiile de pe ciudatul aparat de măsură, potrivi nişte cadrane şi noduli ai motorului.

— Bine, acum pregătiţi-vă, spuse el şi apăsă butonul care pornea maşinăria.

Arcuri mici de energie se răspândiră multicolore de-a lungul firelor şi între diode. Toţi cei patru erau cuprinşi într-un triunghi de curent. Părul de pe cap li se ridica uşor la vârfuri. Rudgutter înjura şi transpira.

— Avem doar o jumătate de oră înainte să se consume, spuse iute Vansetty. Ar trebui să ne grăbim, nu?

Rudgutter întinse mâna dreaptă şi deschise uşa. Cei patru se deplasară înainte, păstrându-şi poziţia relativă unul faţă de altul, menţinând forma triunghiului. Stem-Fulcher închise uşa după ei.

Era o încăpere cufundată complet în beznă. Vedeau numai datorită strălucirii slabe venind de la arcurile de energie, până ce Vansetty îşi atârnă maşinăria de gât cu o curea şi aprinse o lumânare. În lumina ei

slabă, camera de patru pe trei metri era prăfuită şi absolut goală, în afara unui birou vechi şi a unui scaun la capătul îndepărtat şi a unui boiler bâzâind uşor lângă uşă. Nu erau ferestre, nici rafturi, nimic. Aerul era stătut.

Din geantă, Vansetty scoase o maşinărie ciudată. Grămezile de fire şi benzi metalice, nodurile de sticlă multicoloră erau complicate şi frumos lucrate. Utilizarea ei era neclară. Vansetty se aplecă scurt peste cerc şi se cuplă la o valvă din boilerul de lângă uşă. Trase de un levier din partea de sus a maşinăriei care începu să zumzăie şi să clipească.

— Fireşte, în trecut, înainte să mă apuc de această profesie, trebuia să foloseşti o ofrandă vie, explică el în vreme ce desfăcea o spiră de fire din partea de jos a maşinăriei. Dar nu suntem sălbatici, nu? Ştiinţa e un lucru minunat. Drăguţa asta – bătu el mândru cu palma peste maşină – este un amplificator. Măreşte semnalul de ieşire din maşină de două sute – două sute zece ori şi o transformă într-o formă de energie eterică. Trimite asta prin fire, aşa că...

Vansetty aruncă firul desfăşurat în colţul îndepărtat al încăperii, în spatele biroului.

— Şi gata! Ofrandă fără victime!

Zâmbi triumfător, apoi îşi îndreptă atenţia spre cadranele şi manetele micii maşinării şi începu să le răsucească şi să le apese cu atenţie sporită.

— Nici nu mai e nevoie să învăţăm limbaje stupide, murmură el. Invocaţiile sunt acum automate. De fapt noi *nu mergem* nicăieri, înţelegeţi? Nu suntem nici abisonauţi şi nici nu manevrăm *destulă* energie ca să facem un salt transplantropic adevărat. Nu facem decât să ne uităm pe o fereastră şi să-i lăsăm pe cei din Iad să vină la noi. Dar dimensionalitatea acestei camere o să fie destul de instabilă o vreme, aşa că staţi înăuntrul zonei de protecţie şi nu vă foiţi prea mult. Aţi înţeles?

* * *

Degetele lui Vansetty alunecară peste cutie. Timp de două, trei minute nu se întâmplă nimic. Nu se simţea decât căldura şi duduitul boilerului şi şuieratul maşinăriei din mâinile lui Vansetty. Peste toate, bătaia nerăbdătoare din picior a lui Rudgutter.

Apoi încăperea porni să se încălzească vizibil.

Se simţi un tremur adânc, subsonic. O insinuare de lumină roşcată şi fum. Sunetele deveniră înfundate, apoi brusc limpezi.

Un moment de dezorientare şi o lumină roşie ca de marmură ce se scurgea peste toate suprafeţele, mişcându-se constant ca o apă sângerie.

Ceva fâlfâi. Rudgutter privi în sus, căutând în aerul care părea brusc apăsător şi foarte uscat.

Un bărbat greoi într-un costum perfect negru apăru în spatele biroului.

Se aplecă în faţă uşor, cu coatele sprijinite pe dosarele cu care se umpluse brusc biroul. Aştepta.

Vansetty se uită peste umărul lui Rescue şi arătă cu degetul mare spre apariţie.

— Excelenţa Sa Infernală, declară el, Ambasadorul Iadului.

* * *

— Domnule Primar Rudgutter, spuse demonul cu o voce joasă, plăcută. Ce bine să vă văd din nou. Tocmai lucram la nişte hârţoage.

Oamenii ridicară privirea cu un tremur de nelinişte.

Vocea ambasadorului avea ecou; la o jumătate de secundă, cuvintele se repetau, parcă ţipate de un prizonier torturat. Ecoul era slab. Se auzea de după zidul încăperii, ca şi cum ar fi venit de la kilometri întregi prin văpăi nepământene dintr-un şanţ al Iadului.

— Ce pot să fac pentru dumneata? continuă el *(Ce pot să fac pentru dumneata?* veni urletul fără suflet). Încă te mai întrebi dacă ni te vei alătura după ce o să mori? zâmbi uşor ambasadorul.

Rudgutter îi răspunse tot printr-un zâmbet şi clătină din cap.

— Cunoaşteţi părerea mea asupra acestui punct, domnule ambasador, replică el plat. Mi-e teamă că nu am să mă las atras de ofertă. Nu-mi pot provoca teamă existenţială, doar ştii.

Râse politicos, iar ambasadorul îi răspunse la fel. Ca şi ecoul oribil.

— Sufletul meu, dacă există suflet, îmi aparţine. Nu este al dumitale să-l pedepseşti sau să-l doreşti. Universul este un loc ceva mai capricios de atât... Te-am mai întrebat, ce crezi că se întâmplă cu demonii când mor ei? Ştim amândoi că este posibil.

Ambasadorul plecă fruntea în semn de politeţe.

— Eşti aşa un modernist, domnule Primar Rudgutter, spuse el. N-am să discut în contradictoriu cu dumneata. Te rog să-ţi aminteşti doar că oferta mea rămâne valabilă.

Rudgutter dădu din mână nerăbdător. Era concentrat. Nu tresări la ţipetele care stârneau mila ce învăluiau vorbele ambasadorului. Şi nu se lăsă speriat când imaginea ambasadorului se transformă preţ de o fracţiune de secundă în... altceva.

I se mai întâmplase asta. De fiecare dată când clipea, preţ de o fracţiune de secundă vedea încăperea şi pe cei dinăuntru într-un fel complet diferit. Prin pleoape, Rudgutter văzu înăuntrul unei cuşti cu gratiile şerpuind; arcuri de forţă incredibilă, un vârtej de căldură. Pe locul ambasadorului, Rudgutter zări o formă monstruoasă. Un cap de hienă îl privea, cu limba afară. Piept cu colţi. Copite şi gheare.

Aerul uscat din cameră nu-l lăsa să ţină ochii deschişi multă vreme; trebuia să clipească. Nu băgă în seamă scurtele viziuni. Tratã ambasadorul cu respect. Aceeaşi atitudine adoptase şi demonul.

— Domnule ambasador, sunt aici din două motive. Unul este să transmit stăpânului dumitale, Diabolica Sa Majestate, Ţarul Iadului, salutul respectuos al locuitorilor Noului Crobuzon. Fără ştirea lor.

Ambasadorul se aplecă graţios drept răspuns.

— Celălalt este să vă cer sfatul.

— Ne ajutăm întotdeauna vecinii cu mare plăcere, domnule Primar Rudgutter. Mai ales pe aceia ca dumneavoastră, cu care Maiestatea Sa are bune relaţii.

Ambasadorul îşi frecă bărbia, aşteptând.

— Douăzeci de minute, domnule Primar, şuieră Vansetty la urechea lui Rudgutter.

Rudgutter îşi împreună palmele ca într-o rugăciune şi privi gânditor spre ambasador. Simţea bufee de forţă.

— Vedeţi, avem un fel de problemă. Avem motive să credem că a fost o… evadare, să-i spunem. Ceva ce dorim foarte mult să prindem din nou. Am vrea să vă cerem ajutorul.

— Ce vrei de fapt, domnule Primar? Răspunsuri Adevărate? întrebă ambasadorul. În condiţiile obişnuite?

— Răspunsuri Adevărate… şi poate mai mult de atât. O să vedem.

— Plata acum sau mai târziu?

— Domnule ambasador, spuse Rudgutter politicos. Nu vă ajută memoria. Am un credit de două întrebări.

Ambasadorul îl privi un moment şi râse.

— Aşa este, domnule Primar. Vă rog să mă iertaţi. Continuaţi.

— Există în acest moment reguli neobişnuite, domnule ambasador? întrebă direct Rudgutter.

Demonul clătină din cap *(din capul de hienă cu limba trecându-i peste buze)* şi zâmbi.

— E meluarie, domnule Primar, explică el simplu. Regulile obişnuite de meluarie. Cinci cuvinte pe dos.

Rudgutter dădu din cap. Se concentră puternic. *Trebuie să nimeresc cuvintele perfect. Ce joc de copii tâmpiţi,* gândi el în treacăt. Apoi vorbi repede şi fără emoţie, privind calm în ochii ambasadorului.

— Evadării natura corect presupus am?

— Da, replică demonul pe loc.

* * *

Rudgutter se întoarse scurt, privi plin de înţeles spre Stem-Fulcher şi Rescue. Ei dădură din cap, cu chipuri serioase şi încruntate.

Primarul se întoarse din nou spre demonul ambasador. Se uitară unul la altul fără să-şi vorbească.

— Cincisprezecece minute, şopti Vansetty.

— Unii dintre colegii mei mai… de modă veche s-ar uita foarte întrebător la mine că ţi-am numărat „am” drept un cuvânt, spuse ambasadorul. Dar sunt un liberal, zâmbi el. Doreşti să pui ultima

întrebare?

— Nu cred, domnule ambasador. Am s-o păstrez pentru altă dată. Am o propunere.

— Continuă, domnule Primar.

— Ei bine, cunoşti natura chestiei care a evadat şi poţi înţelege îngrijorarea noastră pentru a remedia situaţia cât se poate de repede.

Ambasadorul dădu din cap.

— Înţelegi de asemenea că ne este greu să acţionăm şi că timpu-i preţios pentru noi… Propun să angajăm o parte dintre voi să ne ajute să-i adunăm pe evadaţi.

— Nu, spuse ambasadorul simplu.

Rudgutter clipi.

— Încă nu am discutat condiţiile, domnule ambasador. Vă asigur că pot face o ofertă foarte generoasă…

— Mi-e teamă că nu se poate pune problema. Niciunul dintre noi nu este disponibil.

Ambasadorul îl privea impasibil pe Rudgutter.

Primarul rămase gânditor. Dacă ambasadorul se târguia, o făcea altfel decât până acum. Rudgutter uită de sine, închise ochii să gândească, dar îi deschise imediat din pricina priveliştii monstruoase şi a celeilalte forme a ambasadorului. Încercă din nou.

— Aş putea să merg mai sus… să zicem la…

— Domnule Primar, nu înţelegi, spuse ambasadorul.

Vocea îi era impasibilă, dar părea agitată.

— Nu contează câte unităţi de marfă ne poţi oferi şi nici în ce condiţii. Nu suntem disponibili pentru treaba asta. Nu ni se potriveşte.

Se lăsă o tăcere lungă. Rudgutter privi cu neîncredere spre demonul din faţa lui. Începu să priceapă ce se întâmpla. În lumina sângerie îl văzu pe ambasador trăgând un sertar şi scoţând un teanc de hârtii.

— Dacă aţi terminat, domnule Primar, continuă el încet, eu am treabă.

Rudgutter aşteptă să dispară rezonanţa aceea jalnică a ecoului, care îi făcea greaţă. *Eu am treabă treabă treaaabăăăă…*

— O, da, da, domnule ambasador, spuse el. Ne pare rău că v-am reţinut. Sper să vorbim din nou cât de curând.

Ambasadorul înclină politicos capul, apoi scoase un creion din buzunarul interior şi începu să marcheze hârtiile. Înapoia lui Rudgutter, Vansetty umbla la manete şi butoane şi podeaua începea să tremure ca la un cutremur. Un bâzâit se amplifică în jurul oamenilor înghesuiţi, adăpostiţi în micul lor câmp de energie. Aerul stătut vibra.

Ambasadorul se umflă, se sparse şi dispăru într-o clipă, ca o heliotipie în foc. Lumina roşiatică se evaporă ca şi cum s-ar fi scurs prin o mie de crăpături în pereţii biroului prăfuit. Întunericul se închise

în jurul lor ca o capcană. Lumânarea lui Vansetty pâlpâi şi se stinse.

* * *

Verificând să nu fie observaţi, Vansetty, Rudgutter, Stem-Fulcher şi Rescue ieşiră împleticiţi din încăpere. Aerul era delicios de răcoros. Petrecură un minut să-şi şteargă sudoarea de pe faţă, să-şi aranjeze hainele care fuseseră deranjate de vânturile din alte planuri.

Rudgutter clătina din cap cu uimire nedisimulată.

Miniştrii săi îşi reveniră şi se întoarseră spre el.

— M-am întâlnit cu ambasadorul de vreo douăsprezece ori în ultimii zece ani, spuse Rudgutter, dar niciodată nu l-am văzut comportându-se aşa. La naiba cu aerul ăla uscat! adăugă el, frecându-se la ochi.

Cei patru se întoarseră pe coridorul strâmt, ajunseră în holul principal şi se îndreptară spre lift.

— Cum s-a comportat? întrebă Stem-Fulcher. Eu nu l-am văzut decât o singură dată. Nu sunt obişnuită.

Rudgutter mustăci din mers, trăgând cu mâna de barbă. Ochii îi erau injectaţi. Nu-i răspunse imediat lui Stem-Fulcher.

— Sunt două lucruri de spus: unul demonologie şi unul practic şi imediat.

Rudgutter vorbea pe un ton exact, fără inflexiuni, cerând atenţie din partea miniştrilor săi. Vansetty o luă repede înainte, treaba lui fiind terminată.

— Primul lucru ar putea lămuri anumite aspecte ale psihicului şi ale comportamentului creaturilor din Iad. Aţi auzit amândoi ecoul, nu? O vreme am crezut că o face ca să mă intimideze. Ţineţi minte distanţa enormă pe care trebuie să o străbată sunetul acela. Ştiu, spuse el repede, ridicând mâna, nu e chiar un sunet adevărat şi nicio distanţă metrică, dar acestea reprezintă analogii extraplanare şi cele mai multe analogii respectă aceleaşi reguli. Aşa că luaţi în calcul ce distanţă are de străbătut, din fundul Puţului până în camera aceea. E nevoie de ceva timp pentru asta… Cred că „ecoul” este ceea ce se rosteşte la început. Cuvintele elocvente pe care le auzim din gura ambasadorului… abia acelea sunt adevăratul ecou. Acelea sunt reflexiile distorsionate.

Stem-Fulcher şi Rescue tăceau. Se gândeau la ţipetele, la tonul torturat şi maniacal pe care îl auziseră afară, la chirăiala idioată care părea să ia peste picior rafinamentul diabolic al ambasadorului…

Aceea să fie oare vocea adevărată?

— Mă întreb dacă nu cumva ne-am înşelat gândind că au un profil psihic diferit de al nostru. Poate că sunt comprehensibili. Poate gândesc ca noi. Iar al doilea lucru, ţinând minte ceea ce am spus mai înainte şi ţinând minte că ecoul ne-ar putea da indicaţii despre starea mentală a demonilor, mi se pare că la sfârşit, când am încercat să negociez, ambasadorul era *speriat*… de aceea nu a vrut să ne ajute.

De aceea ne-a lăsat să ne descurcăm singuri. *Pentru că demonii se tem de ceea ce noi avem de gând să vânăm.*

Rudgutter se opri şi se întoarse spre tovarăşii lui. Cei trei se uitară unul la altul. Chipul lui Stem-Fulcher se încruntă o secundă, apoi îşi reveni. Rescue era impasibil ca o statuie, dar se juca în continuare cu fularul. Rudgutter dădu din cap în timp ce ei cugetau.

Se lăsă o clipă de tăcere.

— Prin urmare…, spuse Rudgutter tăios, bătând din palme. Nu ne mai rămâne decât Ţesătorul.

Capitolul Douăzeci şi cinci

În noaptea aceea, în orele de beznă de după o ploaie scurtă care udase oraşul cu apă murdară, uşa lui Isaac se deschise. Strada era goală. Câteva minute nu se mişcă nimic. Doar păsări de noapte şi lilieci. Lumina de gaz pâlpâia.

Robotul rulă nesigur în noaptea adâncă. Valvele şi pistoanele îi erau învelite în cârpe şi pături, acoperind zgomotul trecerii lui. Înainta repede şi nesigur din pricina angrenajelor îmbătrânite.

Traversă tremurând străzile lăturalnice, trecu pe lângă beţivani care sforăiau sau care delirau. Jeturile gălbui de gaz se reflectau fantomatic pe carcasa lui de metal plesnit.

Robotul îşi făcu iute drum sub viaductul căii ferate. Dâre nehotărâte de nori ascundeau navele aeriene care stăteau la pândă. Robotul coborî ca un profet spre Catran, râul prins în capcana stâncilor fără vârstă de sub oraş şi forţat să şerpuiască.

Ore după ce dispăru peste Podul Cocoşat în partea de sud a oraşului, când cerul întunecat se pătă cu răsărit de soare, robotul se întoarse scârţâind în Mlaştina Bursucului. Sincronizarea lui fusese riscantă. Intră şi încuie uşa doar cu puţin timp înainte ca Isaac să se întoarcă după o noapte întreagă de căutări frenetice; îi căutase pe David şi pe Lin, pe Yagharek şi pe Lemuel Porumbelul, pe toţi cei care l-ar fi putut ajuta.

* * *

Lublamai stătea pe o canapea pe care Isaac o improvizase din două scaune alăturate. Isaac intră în depozit şi se duse direct la prietenul lui nemişcat; nu se vedea nicio îmbunătăţire. Lublamai nici nu dormea, nici nu era treaz. Privea.

Nu trecu mult şi David apăru în laborator. Dăduse în plimbarea lui de aseară peste unul dintre mesajele pe care Isaac le răspândise în oraş.

Se aşeză la fel de tăcut ca şi Isaac, privind la prietenul lipsit de gândire.

— Nu-mi vine să cred că te-am lăsat s-o faci, spuse el amorţit.

— La dracu’, David, tu crezi că eu nu m-am tot gândit… Am lăsat creatura aia să scape…

— Ar fi trebuit să ştim că o să se întâmple asta, şuieră David.

Se lăsă o lungă tăcere.

— Ai chemat vreun doctor? spuse David.

— Primul lucru pe care l-am făcut. Phorgit, de peste drum, am mai avut de-a face cu el şi altădată. L-am spălat puţin pe Lub, i-am şters mizeria de pe faţă… Phorgit n-a ştiut ce să-i facă. L-a pus la nu-ştiu-ce aparate şi i-a făcut o mulţime de analize… A ajuns la concluzia că habar n-are. „Înveleşte-l şi hrăneşte-l, dar tot aşa de bine s-ar putea să aibă nevoie de răcoare şi să nu-i dai nimic de mâncare…” Aş putea să-i aduc pe unul din tipii de la universitate să-l studieze puţin, dar nu cred că are vreo şansă…

— Ce i-a făcut creatura?

— Asta e, David. Asta-i întrebarea, nu?

Se auzi un zgrepţănat la fereastra spartă. Isaac şi David întoarseră privirea spre CinăÎnDoi care-şi băgase capul hidos înăuntru.

— La naiba, spuse Isaac exasperat. Uite ce-i, CinăÎnDoi, nu e momentul potrivit, pricepi? Vorbim mai târziu.

— Numa’ mă uitam, şefu’… rosti CinăÎnDoi cu o voce plângăreaţă, complet diferită de exuberanţa lui dintotdeauna. Voiam doar să văd ce face Lublub.

— Ce? spuse Isaac sărind în picioare. Ce ai cu el?

CinăÎnDoi scheună trist şi gemu.

— Nu eu, conaşu’, nu-i vina mea… mă-ntrebam dacă e mai bine după ce dihania i-o mâncat faţa…

— CinăÎnDoi, tu erai aici?

Garguiul încuviinţă supărat şi se trase mai aproape, balansându-se pe pervazul ferestrei.

— Ce s-a întâmplat? Nu suntem supăraţi pe tine, CinăÎnDoi… vrem doar să ştim ce ai văzut…

CinăÎnDoi se smiorcăi şi clătină trist din cap. Sughiţa ca un copil; se îmbufnă şi vorbi cu capul în piept.

— Dihania a venit pe scări şi a fluturat din aripile hâde care te ameţesc şi cu dinţi mari şi… cu gheare peste tot şi cu limba mare mare de tot… şi eu… domnu’ Lublub l-a văzut prin oglindă şi s-a întors şi a rămas… tâmp… şi eu m-am uitat… capu’ meu văleu şi când m-am trezit dihania vârâse limboiul în mufa lu’ domnu Lub şi multe plescăieli în capu’ meu şi eu… am şters-o, nu puteam să fac nimic, mă jur… mi-o fost frică…

CinăÎnDoi începu să plângă ca un copil mic, cu lacrimi şi muci.

Când ajunse acolo Lemuel Porumbelul, CinăÎnDoi încă se mai smiorcăia. Nicio glumă şi nicio ameninţare şi nicio recompensă nu reuşi să-l potolească pe gargui. Până la urmă se culcă, ghemuit, ca un copil epuizat de plâns.

* * *

— M-am păcălit venind aici, Isaac. Mi-ai trimis un mesaj că ai o afacere profitabilă pentru mine.

Lemuel îl privi pe Isaac cu un aer speculativ.

— La naiba, Lemuel, rahat cu ochi ce eşti, explodă Isaac. Asta ţi-e grija? Să te ia dracu', o să-ţi primeşti răsplata. Acu' e mai bine? Ascultă-mă... Cineva a fost *atacat* de o creatură care a ieşit dintr-o larvă pe care *tu mi-ai procurat-o,* şi trebuie să oprim creatura înainte să mai atace pe *altcineva,* şi mai trebuie să *aflăm* ce este, de unde vine, şi asta *repejor.* Mă pricepi, bătrâne?

Lemuel nu era intimidat de această ieşire.

— Uite ce-i, nu poţi arunca vina pe mine... începu el înainte ca Isaac să-l întrerupă cu un strigăt de enervare.

— La dracu', Lemuel, nu te scoate nimeni vinovat, cretinule! Dimpotrivă! Nu spuneam decât că eşti un om de afaceri prea priceput ca să nu ţii o evidenţă clară de unde îţi vine marfa, aşa că îţi cer să verifici. Ştim amândoi că totul a trecut pe la tine... am nevoie de numele celui de la care ai căpătat omida. Aia mare, colorată ciudat. Mai ţii minte?

— Îmi amintesc vag, da.

— Asta-i *bine,* făcu Isaac mai liniştit şi îşi luă faţa în palme, oftând greu. Lemuel, am nevoie de ajutorul tău, spuse el simplu. Am să te plătesc... dar te rog. Chiar am nevoie de tine aici. Uite.

Deschise ochii şi privi spre Lemuel.

— Dihania poate că a dat ortu' popii. Poate că e o efemeridă şi trăieşte numai o zi. Poate că Lub o să se trezească mâine vesel ca un băieţel. *Dar poate că nu.* Vreau să ştiu: unu – numără el pe degete – cum să-l scot pe Lublamai din transă; doi, ce creatură e asta – descrierea pe care o avem e neclară, spuse el privind spre garguiul care dormea într-un colţ. Şi trei, cum s-o prindem pe nenorocită.

Lemuel îl privi cu chipul imobil. Încet şi ostentativ, scoase din buzunar o cutie de prizat şi trase pe nas. Pumnii lui Isaac se strânseră şi se desfăcură.

— Bine, 'Zaac, spuse Lemuel liniştit, punând la loc cutiuţa. O să văd ce pot face. Ţinem legătura. Dar n-o fac pe gratis, Isaac, sunt om de afaceri şi tu eşti un client. O să trag ceva din asta. Te trec la plată, bine?

Isaac încuviinţă îngrijorat. Nu era niciun pic de supărare în vocea lui Lemuel, niciun pic de răutate, nici dispreţ. Nu spunea decât un adevăr. Isaac ştia că dacă Lemuel ar fi câştigat mai mult să nu deconspire furnizorul acelei omizi deosebite, ar fi făcut-o.

* * *

— Domnule Primar.

Eliza Stem-Fulcher intră mândră în Camera Lemquist. Rudgutter ridică privirea spre ea întrebător. Ea aruncă o revistă subţire pe masa

din faţa lui.

— Avem un fir.

* * *

CinăÎnDoi plecase repede după ce se trezise; David şi Isaac încercaseră să-l liniştească, să-i spună că nu îl acuză nimeni de nimic. Spre seară, un soi de calm oribil se instală în depozitul de pe Calea Vâslaşului.

David băga cu linguriţa în gura lui Lublamai un compot gros de piure de fructe, masându-i gâtul ca să înghită. Isaac se plimba de colo-colo prin cameră. Spera ca Lin să se întoarcă acasă, să găsească biletul pe care i-l prinsese în uşă seara trecută şi să vină la el. Dacă n-ar fi scris biletul cu mâna lui, ea ar fi crezut că e o glumă proastă. Era nemaiîntâlnit ca Isaac să o invite în laboratorul lui. Dar avea nevoie să o vadă şi îi era teamă că dacă pleca avea să piardă vreo modificare vitală în starea lui Lublamai sau vreo informaţie indispensabilă.

Uşa se deschise. Isaac şi David tresăriră.

Era Yagharek.

Isaac rămase uimit pe moment. Era pentru prima dată când Yagharek apărea în timp ce David (şi Lublamai, fireşte, dar pe el nu-l mai lua la socoteală) mai era în depozit. David privi garuda acoperită de mantaua veche ce îi ascundea aripile false.

— Yag, bătrâne, spuse cu greutate Isaac. Intră, să-l cunoşti pe David… Am avut un mic dezastru…

Păşi greu spre uşă.

Yagharek îl aşteptă în prag. Nu spuse nimic până ce Isaac nu fu destul de aproape să-i audă şoapta, un zgomot straniu, subţire ca al unei păsări strangulate.

— N-ar fi trebuit să vin, Grimnebulin. Nu vreau să fiu văzut…

Isaac îşi pierdu răbdarea repede. Deschise gura să vorbească, dar Yagharek continuă.

— Am auzit… lucruri. Am simţit… e un giulgiu peste casa asta. Nici tu, nici prietenii tăi nu aţi părăsit casa toată ziua.

Isaac râse scurt.

— Ai aşteptat, nu? Ai aşteptat până ţi s-a părut că e drumul liber, aşa-i? Ca să-ţi păstrezi anonimatul tău preţios…, făcu el încordat într-un efort de a se potoli. Uite ce-i, Yag, avem parte de o nenorocire şi nu am nici timpul, nici cheful să… mă joc cu tine. Mi-e teamă că proiectul nostru va trebui să mai aştepte…

Yagharek trase aer în piept şi se plânse.

— *Nu poţi,* cârâi el în surdină. *Nu mă poţi părăsi…*

— La dracu'! Isaac întinse o mână şi-l trase pe Yahgharek înăuntru. Uită-te şi tu!

Merse spre locul în care Lublamai răsufla întretăiat şi se uita în gol, cu saliva curgându-i printre buze. Îl împinse pe Yagharek în faţă. Îl

împinse cu forţă, dar nu violent. Garuda era musculos, mai puternic decât părea, dar oasele goale pe dinăuntru şi carnea scofâlcită nu erau o greutate prea mare pentru bărbatul solid. Nu de asta se abţinea Isaac. Era uşor iritat de comportamentul lui Yagharek, dar nu furios. Isaac simţise că Yagharek dorea să vadă motivul pentru care se adunase atâta tensiune în casă, chiar dacă asta însemna să-şi calce pe inimă şi să se lase văzut de alţii.

Isaac arătă cu degetul spre Lublamai. David se uita vag spre garuda. Yagharek îl ignoră complet.

— Omida aia nenorocită pe care ţi-am arătat-o, spuse Isaac, s-a transformat într-o creatură care i-a făcut asta prietenului meu. Ai mai văzut aşa ceva?

Yagharek clătină din cap încet.

— Aşa că vezi tu, spuse apăsat Isaac, mi-e teamă că până nu mă lămuresc cu ce naiba avem de-a face în oraş şi până ce nu reuşesc să-l trezesc pe Lublamai, problemele noastre legate de zbor şi maşina de criză, oricât de interesante ar fi, nu mai sunt pe primul plan pentru mine.

— Mă faci de ruşine… şuieră Yagharek.

Isaac îl întrerupse.

— David ştie de *ruşinea* ta, Yag! strigă el. Şi nu te uita aşa la mine, e colegul meu, aşa lucrez eu, aşa am avansat în cercetările mele pentru tine…

David privi tăios spre Isaac.

— Ce? şuieră el. Maşină de criză…?

Isaac dădu din cap iritat, ca şi cum i-ar fi bâzâit un ţânţar la ureche.

— Am avansat în fizica de criză, asta-i tot. Îţi povestesc eu mai târziu.

David încuviinţă încet, acceptând că acum nu era momentul pentru o astfel de discuţie, dar ochii lui bulbucaţi îi trădau uimirea. „Cum adică *asta-i tot?*” parcă întrebau ei.

Yagharek părea să tresară nervos, cuprins de o mare tristeţe.

— Am… am nevoie de ajutorul tău…, începu el.

— Da, şi Lublamai la fel, strigă Isaac, şi mi-e teamă că el are acum mai multă trecere… Nu te părăsesc, Yag. Nu am nicio intenţie. Doar că nu mă pot ocupa de tine chiar acum. Dacă vrei să termin cât mai repede, ai face bine să mă ajuţi… Să nu mai dispari naibii. *Stai dracului aici* şi ajută-mă să rezolv problema. În felul ăsta o să ne întoarcem mai repede la problema ta.

David căută îndrumare din partea lui Isaac. Acum ochii lui spuneau *„Ştii ce faci?”* Văzând asta, Isaac izbucni sarcastic.

— Poţi să dormi aici, să mănânci aici… Lui David nu-i pasă, el nici măcar nu locuieşte aici, numai eu o fac. Şi când o să aflăm ceva, o să… vedem cum ne poţi fi de folos. Dacă înţelegi ce vreau să spun.

Poţi fi de *ajutor,* Yagharek. De mare ajutor. Cu cât rezolvăm mai repede problema asta, cu atât ne întoarcem mai repede la programul nostru obişnuit.

* * *

Yagharek era subjugat. Îi trebuiră câteva minute până să poată vorbi, iar când se mai potoli, dădu din cap şi spuse că da, avea să rămână la depozit. Era clar că nu se putea gândi decât la cercetările referitoare la zbor. Isaac era exasperat, dar iertător. Excizia, pedeapsa la care fusese supus, apăsa greu pe sufletul lui Yagharek. Era, evident, egoist, dar avea motivele lui.

David adormi, epuizat şi trist, în scaunul lui. Isaac rămase să-l vegheze pe Lublamai. Îi dăduseră de mâncare şi acum prima sarcină urât mirositoare era să-l spele de rahat.

Isaac strânse cârpele împuţite şi le aruncă într-unul din arzătoarele din depozit. Se gândea la Lin. Spera să vină repede la el.

Îşi dădu seama că tânjeşte după ea.

Capitolul Douăzeci şi şase

Noaptea fu agitată.

Dimineaţă devreme şi după ce soarele se ridică, au fost găsite şi mai multe trupuri tâmpe. De această dată erau cinci. Doi vagabonzi care se ascunseseră sub podul din Cotul Mare. Un brutar care se întorcea acasă de la lucru în Groapa Mare. Un doctor în Dealul Puritanilor. O barcagiţă dincolo de Poarta Corbului. Atacuri împrăştiate care desfiguraseră oraşul fără nicio noimă. Nord, este, vest, sud. Nu mai exista niciun loc sigur.

Lin dormise rău. Fusese afectată de biletul lui Isaac, la gândul că traversase oraşul doar ca să-i pună o bucată de hârtie în uşă, dar mai era şi îngrijorată. Biletul avea o notă isterică; chemarea lui era atât de neobişnuită încât o înspăimânta.

Cu toate acestea, s-ar fi dus imediat dacă nu ar fi ajuns atât de târziu acasă în Fundătura Aspicului şi nu ar fi fost prea târziu pentru ea ca să mai străbată oraşul. Nu fusese la lucru. Cu o dimineaţă înainte se trezise şi găsise un bilet sub uşă.

Afaceri presante necesită amânarea întâlnirilor până la noi ordine. Vei fi contactată când se poate relua lucrul.

M.

Lin pusese biletul în buzunar şi pornise la plimbare prin Mahalaua Neamului. Îşi reluase contemplarea melancolică. Apoi, cu un soi de uimire curioasă, ca şi cum ar fi privit un spectacol al propriei sale vieţi şi era surprinsă de întorsătura pe care o luaseră evenimentele, ieşise prin nord-vest din Mahalaua Neamului spre Vadul Pitit şi se urcase în tren. Trecuse de cele două staţii din nord de pe Linia Scufundată

pentru a se lăsa înghiţită de pântecele uriaş al Staţiei Pierzaniei. Acolo, în confuzia şi aburul şuierător al centrului imens, unde cele cinci linii se întâlneau formând o stea enormă de fier şi lemn, schimbase trenul cu unul care mergea pe Linia Verso.

Aşteptase cinci minute până ce se încălzise cazanul în caverna din centrul staţiei. Destul timp pentru Lin să se analizeze cu neîncredere, să se întrebe ce Maica Mare făcea ea acolo. Şi poate mai pomenise şi alţi zei.

Dar nu-şi răspunsese, rămăsese liniştită atât cât aşteptase trenul care apoi plecase încet, prinsese viteză şi pornise să bată în ritm regulat pe şine, storcându-se printr-unul din porii staţiei. Tăiase spre nordul Ţepuşei, pe sub două rânduri de şine, privind pe fereastră în jos spre circul barbar al lui Cadnebar. Prosperitatea şi maiestuozitatea Corbului – Galeria Senned, Casa Fuchsia, Parcul Garguilor – erau presărate cu mizerie. Lin privise spre movilele de gunoi aburind la graniţa Corbului cu Cartierul Coroanei, văzuse străzile largi şi casele cu stucatură ale celor prosperi alături de blocurile dărăpănate năpădite de şobolani.

Trenul trecuse prin Staţia Coroanei şi plonjase peste scurgerea cenuşie a Catranului, traversând râul la numai cinci metri de partea nordică a Podului Hadrach, apoi îşi alesese fără gust calea peste acoperişurile din Cartierul Pârâului.

* * *

Coborâse din tren la Noroaiele Apăsate, la capătul vestic al ghetoului. Nu-i trebuise mult să traverseze străzile putrede, să treacă de clădirile cenuşii care se umflau de umezeală, pe lângă surate care îi aruncau priviri, îi gustau aerul şi se îndepărtau pentru că parfumul ei de centru şi hainele ei ciudate o divulgau ca pe o evadată. Nu-i trebuise mult pentru a găsi drumul spre casa măicuţei.

Lin nu se apropiase prea mult, nu dorise ca gustul ei să se filtreze prin ferestrele sparte şi să o alerteze pe măicuţă sau pe sora ei. În căldura care creştea, mirosul ei era ca o reclamă luminoasă pentru celelalte khepri.

Soarele se ridicase şi încălzise aerul şi norii, şi cu toate astea Lin rămăsese la mică distanţă de vechea ei casă. Era neschimbată. Dinăuntru, prin crăpăturile zidurilor şi ale uşii, putea auzi foiala, pistonarea organică a piciorușelor masculilor khepri.

Nimeni nu ieşise afară.

Trecătorii îi aruncaseră semnale chimice de dezgust pentru că se întorsese la cuib, ca să spioneze, dar ea nu îi băgase în seamă.

Dacă intra şi măicuţa era înăuntru, gândise ea, amândouă aveau să fie supărate şi triste şi aveau să se certe fără rost, ca şi cum anii nu ar fi trecut.

Dacă sora ei ar fi fost acolo şi i-ar fi spus că măicuţa a murit, iar Lin

ar fi plecat fără un cuvânt de supărare sau iertare, şi-ar fi lăsat sora singură.

I s-ar fi rupt inima.

Dacă nu ar fi fost niciun semn… dacă înăuntru nu se aflau decât masculi, trăind ca nişte şobolani de casă, fără să mai fie cocoloşiţi ca nişte prinţi fără creier, doar nişte gândaci care puţeau şi mâncau putregaiuri, dacă măicuţa şi sora ei ar fi fost plecate… atunci Lin ar fi rămas fără rost în mijlocul unei case părăsite.

Trecuse mai bine de o oră şi Lin întorsese spatele clădirii putrede. Mişcând din chelicere şi cu capul insectoid aplecându-se agitat, cuprinsă de confuzie şi singurătate, se întorsese la staţie.

Luptase curajoasă cu melancolia, se oprise în Corbul şi cheltuise o parte din suma imensă plătită de domnul Motley pe cărţi şi pe mâncăruri rare. Intrase într-un magazin exclusiv pentru femei, provocând-o pe patroană să-i arunce cuvinte tăioase până ce îi arătase banii şi indicase poruncitor două rochii. Nu se grăbise, se lăsase măsurată, insistând ca fiecare piesă să se potrivească la fel de senzual ca pe o femeie după cum intenţionase designerul.

Cumpărase ambele articole, fără niciun cuvânt din partea patroanei care încreţise din nas atunci când luase banii khepri.

Lin păşise pe străzile din Câmpul Poftei purtând una dintre rochiile abia cumpărate, o piesă de mare rafinament, albastră ca un nor, care întuneca pielea ei roşcată. Nu era în stare să-şi dea seama dacă se simţea mai bine sau mai rău ca înainte.

Purta din nou aceeaşi rochie în dimineaţa următoare când traversa oraşul în întâmpinarea lui Isaac.

* * *

În dimineaţa aceea, lângă docurile din Kelltree, zorii fuseseră întâmpinaţi cu un strigăt uriaş. Docherii vodyanoi petrecuseră noaptea săpând, modelând şi îndepărtând mari cantităţi de apă meşterită. Când se ridicase soarele, sute dintre ei ieşiră din apa împuţită, cu pumni mari de apă de râu pe care o aruncară departe în Marele Catran.

Se auziră urale şi strigăte de bucurie când ridicară şi ultimul văl subţire de lichid de peste marea tranşee pe care o săpaseră în râu. Şanţul se întindea pe o lăţime de mai mult de cincisprezece metri, o felie enormă de aer tăiată în apa râului, şi pe o lungime de peste două sute de metri de la un mal la altul. Lăsaseră şanţuri înguste de apă de fiecare parte şi din loc în loc pe fundul albiei, pentru ca râul să nu se umfle. La fundul tranşeii, la zece metri de suprafaţă, albia râului gemea de vodyanoi, trupuri grase alunecând unul peste altul în noroi, bătând grijulii cu palma suprafaţa verticală a apei. Din când în când, un vodyanoi discuta ceva cu tovarăşii lui şi sărea peste capetele lor cu o împingere puternică din picioarele enorme de broască. Plonja prin

peretele de aer în apa ce se înălţa ameninţător, făcându-şi drum cu labele lui palmate spre cine ştie ce treabă. Ceilalţi se grăbeau să netezească apa în urma lui, resigilând apa meşterită, asigurând integritatea blocadei.

În mijlocul tranșeei, trei vodyanoi solizi discutau neîntrerupt, sărind sau târându-se ca să treacă informaţia camarazilor din jur, apoi întorcându-se la discuţia lor. Dezbaterile erau furioase. Aceia erau liderii aleşi ai comitetului de grevă.

Când soarele se ridică, vodyanoii de pe fundul râului şi de pe maluri desfăcură bannerele. SALARII CINSTITE ACUM! cereau ele şi FĂRĂ MĂRIRE DE SALARIU, NICI RÂU.

De fiecare parte a gropii, bărci mici se apropiau cu atenţie pe marginea apei. Marinarii dinăuntru se aplecară şi apreciară din ochi distanţa dintre maluri. Clătinară din cap cu exasperare. Vodyanoii izbucniră în urale.

Canalul fusese săpat puţin mai la sud de Podul Orzului, chiar la marginea docurilor. Erau nave care aşteptau să intre şi altele să plece. La vreo doi kilometri în aval, în apele insalubre dintre Cartierul Infam şi Mocirla Câinelui, nave negustoreşti trăgeau nervoase de lesa ancorelor cu cazanele la presiune mică. În altă direcţie, pe lângă pistele de acostare, în canalele late din Kelltree de lângă docurile uscate, căpitanii vaselor venite tocmai din Khadoh priveau nerăbdători spre pichetele de vodyanoi care aglomerau malurile şi se îngrijorau la gândul întoarcerii acasă.

Pe la jumătatea dimineţii sosiră hamalii umani să se apuce de încărcat şi descărcat. Descoperiră repede că prezenţa lor era mai mult sau mai puţin inutilă. Odată ce terminau de încărcat navele ancorate în Kelltree – şi asta avea să dureze cel mult încă două zile de muncă – nu mai aveau ce face.

Micul grupul care parlamentase cu greviştii vodyanoi venise pregătit. La ora zece dimineaţa, cam douăzeci de oameni se iviră brusc din curţi, sărind peste gardurile docului şi alergând spre pichetele de vodyanoi de pe mal, care îi aclamară aproape isteric. Oamenii scoaseră pancarte pe care scria OAMENI ŞI VODYANOI ÎMPOTRIVA PATRONILOR!

Se alăturară grevei cu scandări zgomotoase.

În următoarele două ore, atmosfera se încinse. Un nucleu de oameni pregătise o contra-demonstraţie dincolo de zidurile joase ale docurilor. Strigau înjurături către vodyanoi, numindu-i broaşte râioase. Se răţoiră către oameni, numindu-i trădători de rasă. Îi ameninţară pe vodyanoi că vor aduce docurile la ruină şi că vor produce scăderea salariilor oamenilor. Unul sau doi dintre ei aduseseră cu ei manifeste ale partidului *Celor Trei Condeie.*

Între ei şi greviştii umani la fel de gălăgioşi se afla o mare masă de

docheri confuzi. Se duceau când înainte, când înapoi, înjurând şi blestemând. Ascultau cearta aprinsă, strigată din ambele părţi.

Numărul participanţilor începu să crească.

Pe fiecare mal al râului, în Kelltree şi pe malul sudic al Puţului Sirian, mulţimea se aduna să privească confruntarea. Câţiva oameni fugeau prin mulţime, prea repede pentru a fi identificaţi, împărţind fluturaşi cu sigla *Agitatorului Renegat.* În fluturaşi se cerea, cu litere mici, ca docherii umani să se alăture vodyanoilor, pentru că era singurul mod în care cererile lor aveau să triumfe. Hârtiile se vedeau circulând printre docherii umani, împărţite de indivizi necunoscuţi.

Pe măsură ce trecea timpul şi aerul se încălzea, din ce în ce mai mulţi docheri se alăturau demonstraţiei vodyanoilor. Contra-demonstraţia crescu şi ea, uneori rapid; dar, în câteva ore, greviştii deveniseră cei mai numeroşi.

Era o atmosferă tensionată. Mulţimea devenea mai gălăgioasă, ţipând spre ambele tabere să facă ceva. Se zvonea că preşedintele autorităţii portuare venea să le vorbească în persoană, sau că Rudgutter însuşi avea să apară.

În tot acest timp, vodyanoii din canionul de apă se ocupau cu susţinerea zidurilor tremurătoare. Din când în când ţâşnea câte un peşte dincolo de margine şi cădea la pământ, zbătându-se, sau un gunoi plutind se prăbuşea în prăpastie. Vodyanoii aruncau totul înapoi. Lucrau în schimburi, înotând prin apă pentru a meşteşugi zonele înalte ale zidului de apă. Strigau încurajări spre greviştii umani de pe fundul râului, printre epavele ruginite şi mocirla groasă a albiei Marelui Catran.

La trei şi jumătate după-amiaza, cu soarele dogorind prin norii ineficienţi, două nave aeriene se apropiară de docuri, dinspre nord şi sud.

Mulţimea se agită şi se răspândi cu viteză zvonul că venea primarul. Apoi apăru a treia şi a patra navă, plutind peste oraş spre Kelltree.

Umbra neliniştii trecu peste maluri.

O parte a mulţimii începu să se disperseze în linişte. Greviştii îşi înteţiră scandările.

Navele aeriene plutiră peste docuri într-un X masiv ca un semn ameninţător de cenzură. La vreun kilometru şi jumătate spre est, un alt dirijabil solitar atârna deasupra Mocirlei Câinelui, de partea cealaltă a râului. Vodyanoii, oamenii şi mulţimea adunată puseră mâinile streaşină la ochi să privească siluetele masive în formă de glonţ, ca nişte sepii aflate la vânătoare.

Navele aeriene porniră să se apropie de pământ, dezvăluindu-şi detaliile şi adevărata lor dimensiune masivă.

Chiar înainte de ora patru, siluete ciudate organice se ridicară în aer din spatele acoperişurilor înconjurătoare, ieşind de la etajele

superioare ale turnurilor miliţiei din Keltree şi Cartierul Sirian, turnuri mai mici care nu erau conectate la reţeaua de cale ferată.

Trupurile parcă fără greutate se bâţâiră uşor în curentul de aer şi porniră să devieze parcă fără intenţie spre dirijabile. Cerul se umplu de siluete. Erau mari şi moi, fiecare o masă de ţesut tapetată cu flapsuri şi curbe de piele, cratere şi orificii ciudate din care picura o substanţă. Sacul central avea cam trei metri în diametru. Fiecare dintre creaturi avea un călăreţ uman, vizibil în harnaşamentul suturat la trupul corpolent. Sub fiecare asemenea trup se afla un mănunchi de tentacule ce atârnau, panglici de carne buboasă care se întindeau mai bine de zece metri spre pământ.

Carnea roz a creaturilor tresărea regulat ca o bătaie de inimă.

Creaturile extraordinare coborâră spre mulţimea adunată. Timp de vreo zece secunde, cei ce le urmăreau cu privirea fură prea uimiţi ca să vorbească sau să-şi creadă ochilor. Apoi începură strigătele: „Cuirasate!”

* * *

Odată cu primul strigăt de panică, un ceas din apropiere sună ora exactă şi mai multe lucruri se petrecură în acelaşi timp.

Prin mulţimea adunată, în demonstraţia antigrevistă şi chiar printre grevişti, pâlcuri de oameni duseră brusc mâna la ceafă şi îşi traseră cagulele peste cap. Cagulele nu aveau fante pentru ochi sau gură.

Din pântecele fiecărei nave aeriene – atârnând absurd de jos acum – se desfăcură mănunchiuri de frânghii care biciuiră aerul. Căzură mulţi metri prin aer, capetele lor făcând bucle pe sol. Aceste frânghii înconjurară pichetele, demonstranţii şi mulţimea cu patru stâlpi de frânghie suspendată, două de fiecare parte a râului. Siluete întunecate alunecară cu gesturi experte, la viteză mare, pe lungimea corzilor. Coborau una după alta cu aceeaşi cadenţă. Semănau cu nişte cheaguri ce picurau din maţele navelor aeriene.

Vaiete străbătură mulţimea, transformându-se în ţipete de groază. Demonstraţia se împrăştie. Lumea fugea în toate direcţiile, călcând peste cei căzuţi, ţinând de mână copiii sau iubiţii şi împiedicându-se de pietre şi borne sparte. Încercau să se disperseze pe străzile laterale care se întindeau ca o reţea de crăpături de-a lungul malurilor. Dar ajungeau în calea cuirasatelor care aşteptau calme deasupra aleilor.

Miliţienii în uniformă se repeziră din toate părţile spre pichetele de pe fiecare stradă. Se auziră ţipete de groază la vederea ofiţerilor călare pe shuni bipezi, cu căngile scoase, cu capetele lor fără ochi clătinându-se de parcă s-ar fi orientat după ecouri.

Aerul se umplu cu strigăte scurte de durere. Lumea se înghesuia în grupuri mari la colţuri de stradă direct sub tentaculele cuirasatelor şi ţipa când substanţa de pe panglicile atârnate li se scurgea prin haine şi ajungea la piele. Trăgeau aer în piept de câteva ori în agonie, apoi

cădeau paralizaţi.

Piloţii cuirasatelor trăgeau de noduli şi de sinapsele subcutanate care controlau mişcările creaturii, alunecând repede peste acoperişurile cocioabelor şi depozitelor din docuri, târându-şi apendicele veninoase prin canalele arhitectonice. Lăsau în urmă o dâră de trupuri cuprinse de spasme, cu ochii reci şi gurile deschise de durere. Din loc în loc, câte unii – bătrânii, cei fragili, alergicii şi ghinioniştii – reacţionau la otravă cu mare violenţă şi inimile lor încetau să mai bată.

Uniformele negre ale miliţiei erau ţesute cu fibre de piele de cuirasat. Tentaculele nu le făceau niciun rău.

Plutoane de miliţieni atacară pieţele unde se adunaseră pichetele. Oameni şi vodyanoi mânuiau pancartele ca pe nişte bâte improvizate, înăuntrul masei dezordonate se duceau lupte brutale, miliţienii roteau bâte cu ţepi şi bice făcute din tentacule de cuirasat. La şapte metri de prima linie de demonstranţi ameţiţi şi furioşi, primul val de miliţieni în uniformă se lăsă în genunchi şi ridică scuturile de oglindă. Din spate se auzi răgetul unui shun, apoi ţâşniră arcurile de fum ale grenadelor cu gaz aruncate spre demonstranţi. Miliţia pătrunse inexorabil în ceaţă, respirând prin măştile de gaz.

Un grup de ofiţeri se desprinse de grupul principal şi se îndreptă spre râu. Aruncară mai multe grenade cu gaz în tranşeea de apă meşterită de vodyanoi. Orăcăiturile şi ţipetele din plămânii arşi umplură şanţul. Zidul de apă întreţinut până atunci cu grijă începu să crape şi să se scurgă în timp ce mai toţi greviştii se aruncară în apă să scape de fumul arzător.

Miliţienii îngenunchiară chiar la marginea apei. Erau înconjuraţi de un grup de scutieri ca de o carapace. Zoriţi, cei trei din mijloc scoaseră armele cu lunetă de la spate. Fiecare om avea două, încărcate şi gata să tragă, una în mână, cealaltă pe sol, alături. Mişcându-se foarte repede, luară ţinta prin fumul cenuşiu şi puturos. Un ofiţer cu epoleţii argintii ai căpitanilor-taumaturgi stătea în spatele lor, mormăind ceva cu voce stinsă. Atinse tâmplele fiecărui ţintaş, apoi îşi îndepărtă mâinile.

În spatele măştilor, ochii ţintaşilor se limpeziră, văzând brusc în regiştri luminoşi şi radianţi în care fumul era practic invizibil.

Fiecare om cunoştea perfect forma trupului şi modelul de mişcare ale ţintei sale. Ţintaşii căutară febril prin ceaţa de fum şi văzură ţintele adunate în grup, cu cârpe ude la gură şi nas. Se auzi un pârâit scurt, trei focuri trase unul după altul.

Doi dintre vodyanoi căzură. Al treilea privi în jur cuprins de panică, nevăzând nimic decât vârtejul de gaz. Alergă spre apa care se ridica lângă el, luă un căuş şi începu să-l descânte, făcând pase rapide ezoterice peste ea. Pe mal, lunetiştii aruncară primele arme şi le

ridicară repede pe celelalte. Ţinta era un şaman şi, dacă i se dădea timp, avea să invoce un duh al apelor. Asta ar fi complicat lucrurile teribil. Un ofiţer ridică arma la umăr, ţinti şi trase. Ciocănelul cu cremene alunecă pe lama zimţată a camerei prafului de puşcă şi trimise o scânteie înăuntru.

Glonţul ţâşni cu o bufnitură, se răsuci complicat şi se îngropă în gâtul ţintei. Al treilea membru al comitetului de grevă căzu zbătându-se în mocirlă, apa din mână împrăştiindu-se în arcuri de picături. Sângele îi băltea şi se îngroşa în noroi.

Pereţii meşteşugiţi ai tranșeei de apă se crăpau şi se prăbuşeau. Se curbară şi se aplecară, apa curgea prin crăpături şi umplea albia, băltind în jurul picioarelor celor câţiva grevişti rămaşi, învârtejindu-se pe deasupra lor precum gazul din grenade până ce Marele Catran se închise din nou cu un tremur, vindecând rana care îl paralizase şi îi ameţise curenţii. Apa poluată spălă sângele, manifestele şi trupurile.

Pe când miliţia dispersa greva din Kelltree, din a cincea navă aeriană ţâşniră câteva cabluri.

Mulţimea din Mocirla Câinelui striga, urla ştiri şi descrieri ale luptei. Evadaţii din pichete se poticneau pe aleile ponosite. Găşti de tineri alergau încoace şi-ncolo într-o confuzie agitată.

Zarzavagiii din Strada Potăii Bătrâne ţipau şi arătau spre dirijabilul gros ce-şi desfăcea corzile spre pământ. Strigătele lor fură şterse de urletul goarnelor infernale ale celor cinci nave. O echipă a miliţiei aluneca prin aerul fierbinte în jos spre străzile din Mocirla Câinelui.

Trecură pe lângă acoperişuri şi bătură cimentul alunecos al curţii cu cizmele lor mari. Păreau mai mult roboţi decât oameni, purtând o armură butucănoasă şi ciudată. Cei câţiva muncitori şi vagabonzi din fundătură îi priviră cu gurile deschise până ce unul dintre miliţieni se întoarse scurt şi ridică un aruncător de rachete uriaş, măturând câmpul vizual într-un arc ameninţător. Privitorii se aruncară la pământ sau se întoarseră şi fugiră.

Miliţienii se repeziră pe scara abruptă ce ducea la un abator subteran. Sparseră uşa şi traseră prin aerul roşiatic. Măcelarii se întoarseră prostiţi spre uşă. Unul căzu, horcăind cu un glonte în plămâni. Tunica lui, şi aşa pătată de sânge, se umezi, de această dată pe dinăuntru. Ceilalţi lucrători fugiră, alunecând pe mâzgă.

Miliţienii smulseră carcasele de porc ce se legănau în cârlige şi traseră de banda transportoare din tavanul umed până ce aceasta se smulse şi căzu. Se repeziră în valuri spre camerele întunecate din spate şi tropăiră pe scări. Uşa încuiată a lui Benjamin Flex îi încetini tot atât de mult cât o cortină de tifon.

Odată intrate înăuntru, trupele se poziţionară de o parte şi de alta a dulapului, lăsând loc în mijloc unuia cu un berbec uriaş. Acesta îl repezi în lemnul vechi, împrăştiind dulapul din trei lovituri,

descoperind gaura din perete prin care se auzea şuierat de aburi şi se vedea lumina slabă a unei lămpi cu ulei.

Doi dintre ofiţeri intrară în camera secretă. Se auzi un strigăt înfundat şi sunetul unor lovituri repetate. Benjamin Flex zbură prin gaura din perete, cu trupul răsucit, împrăştiind perle de sânge pe perete. Căzu cu capul înainte şi ţipă, încercă să se târască, înjurând incoerent. Un alt ofiţer se aplecă şi îl ridică de cămaşă cu puterea unui braţ acţionat de abur, aruncându-l de perete.

Ben bolborosi ceva şi încercă să scuipe, privind figura mascată ce îl privea impasibil, cu ochelarii fumurii şi filtru de gaze şi casca cu ţepi a unui demon insectă.

Vocea care ieşea din direcţia gurii era monotonă, dar clară.

— Benjamin Flex, te rugăm să ne dai acordul scris sau verbal să te însoţim, noi, miliţia Noului Crobuzon, într-un loc la alegerea noastră cu scopul interogatoriului şi adunării de date.

Miliţianul îl izbi pe Ben de perete atât de tare, încât îl forţă să răsufle exploziv şi să schiaune.

— Ai acceptat în prezenţa mea şi a doi martori, rosti ofiţerul. Aşa-i?

Doi dintre miliţienii din spatele ofiţerului dădură din cap în acelaşi timp şi răspunseră:

— Aşa-i.

Ofiţerul puse cătuşele lui Ben după un dos de palmă care îl ameţi şi îi sparse buza. Ochii i se roteau beţi şi sângera. Bărbatul uriaş în armură şi-l aruncă pe Ben pe umăr şi ieşi tropăind din cameră.

Ofiţerii care intrară în mica tiparniţă aşteptară ca restul echipei să iasă în urma şefului lor pe coridor. Apoi, perfect sincronizaţi, scoaseră câte un vas metalic de la şold şi apăsară pistoanele care declanşară o violentă reacţie chimică. Aruncară cilindrii în camera îngustă în care robotul încă mai rotea manivela presei într-un ritm constant.

Miliţienii alergară pe coridor ca nişte rinoceri greoi. Amestecul de acid şi praf de puşcă din grenade şuieră, se aprinse şi lumină violent. Se auziră două detonări care făcură să tremure pereţii clădirii.

Coridorul se cutremură sub impact, iar nenumărate bucăţele de hârtie arzând năvăliră pe uşă, cu cerneala fierbinte. Schije de metal şi sticlă izbucniră prin luminator ca dintr-o fântână. Bucăţi de editoriale şi denunţuri se răspândiră ca nişte confetti pe străzile dimprejur. VĂ SPUNEM scria pe una, TRĂDARE! pe alta. Ici şi colo se vedea titlul, *Agitatorul Renegat,* pe unele doar parţial, arzând.

Agitat…

* * *

Unul câte unul, miliţienii se prinseră de cablurile atârnate cu cremaliera de la centură. Umblară la butoanele din rucsacii pe care îi aveau în spate, punând în mişcare motoare puternice care îi săltară de pe stradă, ridicând masivele siluete întunecate înapoi în pântecele

navelor aeriene. Ofiţerul care îl ducea pe Ben îl strânse bine, dar cricul nu cedă sub greutatea suplimentară.

Un foc slab pâlpâia pe locul unde fusese abatorul; un obiect căzu pe acoperiş şi se rostogoli printr-un burlan, se rostogoli prin aer şi ateriză greu pe pământul murdar. Era capul robotului lui Ben, cu braţul drept încă ataşat.

Braţul tresărea violent, tot încercând să rotească o manivelă ce nu mai exista. Capul se rostogoli, ca un craniu învelit în staniol. Gura i se deschise şi, timp de câteva secunde, se deschise şi se închise, încercând parcă să deplaseze capul pe sol.

În jumătate de minut, ultimele sale vestigii de energie se epuizară. Ochii de sticlă pâlpâiră şi se stinseră brusc. Încremeni.

O umbră trecu peste obiectul mort, ca şi nava aeriană, acum plină cu soldaţi, care trecu peste Mocirla Câinelui, peste ultima bătălie sordidă a docurilor, spre Parlament şi peste oraşul enorm, către Staţia Pierzaniei şi camerele de interogatoriu ale Ţepuşei.

* * *

La început mi-a fost scârbă să stau în preajma lor, a tuturor acelor oameni, în răsuflarea lor grea, puturoasă, cu frica emanându-le prin piele cu miros de oţet. Voiam din nou răcoarea, întunecimea de sub şine, unde forme de viaţă brute se luptă şi mor şi sunt mâncate. Exista un oarecare confort în simplitatea aceea primitivă.

Dar acesta nu e teritoriul meu şi nu e alegerea mea. M-am luptat cu mine însumi să mă abţin. Am luptat cu jurisprudenţa străină a acestui oraş, cu toate împărţirile lui seci şi gardurile, linii ce separă asta de aia şi al meu de al tău. M-am modelat după mediu. Am căutat confort şi protecţie în sentimentul de proprietate asupra propriei mele fiinţe, în izolarea mea, în proprietatea mea privată pentru prima oară. Dar am învăţat cu o bruscă violenţă că sunt victima unei fraude colosale.

Am fost păcălit. Izbucnind criza, nu-mi mai aparţin aici cum nu-mi aparţin nici în vara eternă din Cymek (unde „nisipul meu” sau „apa ta” sunt absurdităţi care l-ar ucide pe cel ce le rosteşte). Splendida izolare pe care am căutat-o s-a năruit. Am nevoie de Grimnebulin, Grimnebulin are nevoie de prietenul lui, prietenul lui are nevoie de ajutor din partea noastră a tuturor. Este o matematică simplă prin care se înlătură factorii comuni şi descopăr că şi eu am nevoie de ajutor. Trebuie să-l ofer pe al meu altora pentru a mă salva.

Mă împiedic. Nu trebuie să cad.

* * *

Am fost odată o creatură a aerului şi el îşi aminteşte de mine. Când am urcat pe înălţimile oraşului şi m-am aplecat în vânt, acesta m-a mângâiat cu vectori şi curenţi veniţi parcă din trecutul meu. Pot să miros şi să văd trecerea prădătorilor şi prăzilor în curgerea atmosferei.

Sunt ca un scufundător care a pierdut contactul cu suprafaţa, care

mai poate încă privi prin tavanul de sticlă al submersibilului la creaturile din adâncuri, le poate urmări trecerea şi simţi ghionturile curenţilor, chiar dacă distorsionat şi depărtat, înceţoşat şi pe jumătate ascuns.

Ştiu că e ceva în neregulă în cer.

O pot vedea în roiurile tulburate de păsări care sunt alungate brusc de fenomene aeriene nevăzute. O pot vedea în trecerea panicată a garguilor care par să privească în urmă în timpul zborului.

Aerul e plin de vară, e greu de căldură şi acum şi de cei nou-veniţi, aceşti intruşi pe care nu-i văd. Aerul e încărcat cu ameninţare. Curiozitatea mea este aţâţată. Instinctele mele de vânătoare se agită.

Dar sunt legat de pământ.

Partea a Patra

O molimă de coşmaruri

Capitolul Douăzeci şi şapte

Ceva chinuitor şi insistent îl aduse pe Benjamin Flex la realitate. Clătină, ameţit, capul; stomacul i se strânse îngreţoşat.

Stătea prins în curele pe un scaun dintr-o cameră mică, antiseptică, albă. Pe un perete era o fereastră cu sticlă glazurată, permiţând trecerea luminii, dar nu şi a imaginilor; nu avea niciun indiciu despre ceea ce se afla dincolo de ea. Un om îmbrăcat în alb stătea deasupra lui, înghiontindu-l cu o ţepuşă de metal prinsă prin fire de o maşinărie care bâzâia.

Benjamin ridică privirea spre chipul omului şi se văzu pe sine. Bărbatul purta o mască de oglindă rotundă, ca o lentilă convexă în care Benjamin îşi vedea chipul distorsionat. Chiar deformate şi ridicole, vânătăile şi sângele care îi decolorau pielea îl şocară.

Uşa era întredeschisă şi un bărbat stătea în prag. Ţinea uşa cu o mână şi avea faţa întoarsă spre direcţia de unde venea, vorbind cu cineva de pe coridor sau din camera de dincolo.

— …bucuros că ţi-a plăcut, auzi Benjamin… la cazinou cu Cassandra diseară, aşa că nu se ştie… nu, ochii ăia încă mă termină…

Bărbatul râse scurt drept răspuns la vreo glumă neauzită. Făcu din mână. Apoi se întoarse şi intră în cămăruţă.

Se întoarse spre scaun şi Benjamin văzu un chip pe care îl recunoştea de la şedinţe, de la discursuri, din uriaşele heliotipii lipite prin tot oraşul. Era Primarul Rudgutter.

Cele trei persoane din cameră erau nemişcate, privindu-se una pe alta.

— Domnule Flex, spuse Rudgutter. Trebuie să vorbim.

* * *

— Am veşti de la Porumbel.

Isaac flutură scrisoarea în drum spre masa pe care o mutase împreună cu David în colţul lui Lublamai la parter. Acolo petrecuseră timpul de ieri încoace, căutând inutil o soluţie.

Lublamai zăcea şi saliva idiot în culcuşul lui.

Lin stătea cu ei la masă, mestecând absentă felii de banană. Ajunsese cu o zi în urmă, iar Isaac, buimăcit şi incoerent, îi povestise ce se întâmplase. Şi el şi David păreau şocaţi. Trecuseră câteva minute până ce îl remarcase pe Yagharek, strecurat în umbra unui zid. Nu ştia dacă să-l salute şi îi făcuse un semn vag din mână la care el

nu răspunsese. Când toţi patru luară supăraţi cina, li se alăturase, cu mantia enormă acoperindu-i aripile false. Ştia de ele, dar nu avea de gând să-i spună.

La un moment dat, în acea seară tristă şi lungă, lui Lin îi venise ideea că ceva se întâmplase de-l făcuse pe Isaac să o ia în seamă. O ţinuse de mână la sosire. Nu-i oferise un alt pat când acceptase să rămână peste noapte. Nu era un triumf totuşi, nu era marea dezvăluire a dragostei pe care şi-o dorise de la el. Motivul schimbării lui era simplu.

David şi Isaac erau îngrijoraţi de lucruri mai importante.

Încă mai credea, cuprinsă de tristeţe, că Isaac nu se schimbase cu totul. Ştia că David e un prieten vechi cu aceleaşi principii liberale, care ar fi înţeles – dacă s-ar fi gândit măcar la relaţia lor – dificultăţile situaţiei şi pe discreţia căruia se putea pune bază. Dar nu se lăsă încântată de asta, simţind că ar fi fost o dovadă de egoism şi răutate să se gândească la propria persoană într-un moment în care Lublamai era… distrus.

Nu era atât de afectată de starea lui Lublamai pe cât erau cei doi prieteni ai lui, fireşte, dar vederea creaturii tâmpe din culcuş o şocase şi o înspăimântase. Era bucuroasă că domnul Motley păţise ceva şi îi oferise şansa să petreacă vreo câteva ore sau zile cu Isaac, care părea copleşit de vină şi tristeţe.

Din când în când, el izbucnea în gesturi mânioase, inutile, striga „Bine!” şi bătea hotărât din palme; dar nu avea nimic de hotărât, nu putea face nimic. Fără o idee, fără începutul unei piste, nu se putea face nimic.

În noaptea aceea, ea şi Isaac dormiră împreună sus, el o ţinuse trist în braţe, fără nicio urmă de dorinţă. David plecase acasă, promiţând să se întoarcă dimineaţă devreme. Yagharek refuzase o saltea, se ghemuise cu picioarele încrucişate într-un colţ, în chip evident având grijă să nu-şi strice aripile false. Lin nu ştia dacă continua jocul acela din pricina ei sau chiar dormea, nemişcat, în poziţia pe care o folosise din copilărie.

A doua zi dimineaţă se aşezară la masă, băură ceai şi cafea, mâncară fără chef, întrebându-se ce să facă. Când verifică poşta, Isaac aruncă repede tot ce nu îl interesa şi se întoarse cu biletul lui Lemuel: netimbrat, pus acolo de un acolit de-al lui.

— Ce zice? întrebă repede David.

Isaac ridică hârtia pentru ca David şi Lin să poată citi peste umărul lui. Yagharek rămase în spate.

Am găsit sursa Omizii Ciudate în registrele mele. Unul numit Josef Cuaduador. Funcţionar de achiziţii al Parlamentului. Nedorind să pierd vremea, şi amintindu-mi promisiunea de *Plată Grasă,* am vorbit deja cu

domnul Cuaduador împreună cu Marele meu Asociat domnul X. Am forţat puţin cooperarea. La început, domnul C. a crezut că sunt de la miliţie. Asigurându-l că nu e aşa, i-am stimulat *limbuţia* cu prietena domnului X, *Flinta.* Se pare că domnul C. a *eliberat* omida dintr-un transport oficial. O regretă de atunci. (Nici nu i-am plătit cine ştie ce.) Nu ştie nimic despre scopul sau sursa omizii. Nu ştie nimic despre soarta celorlalte din grupul original – el a luat numai una. *Un singur fir:* (Folositor? Nefolositor?) Destinatarul pachetului este dr. Barbell? Barrier? Berber? Barlime? de la C&D.

Iau în calcul serviciul făcut, Isaac. Nota de plată urmează.

Lemuel Porumbelul.

— Fantastic! explodă Isaac, terminând de citit scrisoarea. *Un rahat de fir…*

David privi uimit.

— *Parlamentul?* spuse el cu voce gâtuită. Avem de-a face cu Parlamentul? Sfinte GurăMultă, ai vreo *idee* de rahatul în care ne băgăm? Cum dracu' să fie „Fantastic!", *cretinule?* Minunat! Nu mai trebuie decât să cerem Parlamentului o listă cu toţi angajaţii ţinuţi la *secret* în departamentul de Cercetări & Dezvoltare al căror nume începe cu B, apoi să-i găsim unul câte unul să-i întrebăm dacă ştiu ceva despre creaturile zburătoare care-şi bagă victimele în comă, şi mai ales dacă ştiu cum să le prindă. Suntem deja *aranjaţi.*

Nimeni nu rosti niciun cuvânt. Peste încăpere se lăsă tăcerea.

* * *

La colţul de sud-vest, Mocirla Câinelui se întâlnea cu Cotul Mic, o îngrămădeală de aventurieri şi criminali într-o arhitectură de o splendidă decadenţă înfiptă în curbura râului.

Cu ceva mai mult de o sută de ani în urmă, Cotul Mic fusese un nod urban pentru familiile cele mari. Mackie-Dendras şi Turgisadys; Dhrachshachet, afaceristul vodyanoi şi fondatorul Băncii Drach; Sirrah Jeremile Carr, fermierul-negustor; cu toţii aveau casele mari pe străzile largi ale Cotului Mic.

Dar industria explodase în Noul Crobuzon, în mare parte finanţată chiar de acele familii. Au apărut fabrici şi docuri. Cotul Sur, chiar vizavi peste râu, se bucură de succesul de scurtă durată al unei manufacturi de roboţi, cu tot zgomotul şi duhoarea sa. Locul deveni o masivă groapă de gunoi pe malul râului. Un nou peisaj de ruine şi rebuturi şi deşeuri industriale apăru, ca o parodie accelerată a proceselor geologice. Căruţele aruncau o încărcătură după alta de maşinării stricate, hârtie putredă, gunoaie, resturi organice şi chimice în gropile de gunoi neîmprejmuite ale Cotului Cenuşiu. Materia aruncată se tasa şi se prăbuşea, căpătând forme naturale. Vâlcele, dealuri şi lacuri din care se ridicau bule de gaz fetid. În câţiva ani, fabricile locale au dispărut, dar gropile de gunoi au rămas, iar vântul care bătea dinspre mare trimitea duhoarea pestilenţială dincolo de Catran spre Cotul Mic.

Bogaţii şi-au părăsit casele. Cotul Mic degenera rapid. Deveni mai zgomotos. Vopseaua şi varul se umflară, descuamându-se grotesc, iar casele masive au ajuns adăpost pentru populaţia din ce în ce mai numeroasă a Noului Crobuzon. Ferestrele s-au spart, au fost reparate prost şi s-au spart din nou. Pe măsură ce au apărut magazine alimentare şi brutari şi dulgheri, Cotul Mic a căzut pradă capacităţii ineluctabile a oraşului de a genera spontan arhitectură. Pereţii şi podelele şi tavanele au fost afectate, modificate. S-au găsit utilizări noi şi inventive pentru clădirile părăsite.

Derkhan Mohorâta îşi făcu drum grăbită prin avalanşa aceea de grandoare abuzivă. Ţinea geanta aproape. Chipul îi era răvăşit.

Trecu peste Podul Creasta Cocoşului, unul dintre cele mai vechi edificii ale oraşului, îngust şi cu pavaj stricat, cu case construite chiar la margine. Râul nu se vedea de pe mijlocul podului. De fiecare parte, Derkhan vedea numai profilul aspru al caselor vechi de aproape o mie de ani, cu faţadele lor de marmură prăbuşite de mult. Şanţuri străbăteau podul pe toată lungimea lui. Strigăte şi certuri se auzeau din toate părţile.

Ajunsă în Cotul Mic, Derkhan se grăbi pe sub viaductul Liniei de Sud şi se îndreptă spre nord. Râul pe care tocmai îl traversase se întorcea brusc din cale, virând spre ea într-un enorm S, înainte să-şi îndrepte din nou cursul şi să caute spre est întâlnirea cu Molima.

Cotul Mic se întrepătrundea cu Mlaştina Bursucului. Casele erau mai mici, străzile mai înguste şi mai întortocheate. Casele mucegăite se aplecau, cu acoperişurile abrupte atârnând ca nişte mantii peste umerii înguşti, parcă încercând să le ascundă. În camerele din faţă, ca nişte caverne, şi în curţile centrale unde copacii şi tufele erau sufocate de gunoaie, firme improvizate făceau reclamă scarabomanţilor şi cititorilor în mecanisme şi vrăjitorilor terapişti. Aici, cei mai săraci şi mai neortodocşi chimişti şi taumaturgi se luptau pentru spaţiu cu şarlatanii şi ţeparii.

Derkhan se asigură că merge în direcţia cea bună şi se îndreptă spre Cuştile Sfântului Sorrel. Era un pasaj strâmt ce se termina cu un zid dărâmat. La dreapta ei, Derkhan văzu clădirea înaltă, ruginie, descrisă în bileţel. Intră prin cadrul fără uşă şi se strecură printre dărâmături, printr-un pasaj scurt, neluminat, cu picături de umezeală pe tavan. La capătul coridorului văzu cortina de mărgele pe care o căuta, şiruri de sticlă spartă înşirată pe aţă, legănându-se uşor.

Îşi făcu singură curaj, înlătură cioburile primejdioase cu atenţie să nu se zgârie. Derkhan intră în holul mic.

Ambele ferestre ale încăperii fuseseră acoperite. Un material gros cu textură grunjoasă era lipit peste ele, umplând aerul cu umbre grele. Mobilierul era redus la minimum, cu aceeaşi nuanţă maronie ca şi lumina dinăuntru, părând aproape invizibil. În spatele unei mese

joase, sorbind ceai cu o absurdă delicateţe, o femeie durdulie cu părul lung se lăfăia într-un fotoliu somptuos.

Femeia aruncă o privire spre Derkhan.

— Cu ce pot să te ajut? întrebă ea plat, cu un ton de iritare resemnată.

— Tu eşti comunicatoarea? spuse Derkhan.

— Umma Balsum, înclină femeia din cap. Ai treabă cu mine?

Derkhan străbătu încăperea şi se opri lângă o sofa ruptă până ce Umma Balsum îi făcu semn că se poate aşeza. Derkhan o ascultă pe loc şi porni să se cotrobăie prin geantă.

— Trebuie să… vorbesc cu Benjamin Flex.

Vocea îi era speriată. Vorbea în izbucniri scurte, gândind fiecare fragment, apoi enunţându-l. Scoase o pungă cu resturi pe care le culesese de la abator.

* * *

Se dusese în Mocirla Câinelui cu o seară înainte, când veştile despre intervenţia miliţiei asupra grevei docherilor se răspândiseră peste Noul Crobuzon. Şi o dată cu veştile apăruseră şi zvonurile. Unul dintre ele se referea la atacul asupra unei redacţii din Mocirla Câinelui.

Derkhan ajunsese târziu, deghizată ca întotdeauna, în străzile jilave din sud-estul oraşului. Plouase; picături calde şi mari pocneau pe caldarâmul fundăturii ca nişte putreziciuni. Intrarea era blocată, aşa că Derkhan intrase prin fereastra joasă prin care se aruncau animalele. Se agăţase de nişte pietre, atârnând peste pervaz în vizuina măcelarilor, murdară de rahat şi sânge de la o mie de animale îngrozite şi se lăsase să cadă un metru în bezna însângerată a abatorului părăsit.

Se târâse peste banda rulantă dărâmată, se agăţase în cârligele care zăceau pe podea. Mocirla de sânge în care se poticnise era rece şi lipicioasă.

Derkhan se luptă să treacă peste pietrele care căzuseră din pereţi, peste scările prăbuşite, spre camera lui Ben, aflată în mijlocul ruinei. Drumul îi era pavat cu piese rupte de tiparniţă şi cu bucăţi arse de pânză şi hârtie.

Camera nu mai era decât o gaură cu dărâmături. Bucăţi de zid se prăbuşiseră peste saltea. Zidul dintre dormitorul lui Ben şi tiparniţa ascunsă era aproape complet dărâmat. Vara languroasă se scurgea prin luminatorul explodat peste scheletul presei.

Chipul lui Derkhan se înăsprise. Căutase cu fervoare. Dezgropase mici obiecte care dovedeau că odată locuise acolo un om. Pe acestea le adusese acum dinaintea Ummei Balsum.

Îi găsise briciul de ras, cu o ciobitură şi o pată de sânge pe lamă. Rămăşiţele sfâşiate ale unei perechi de pantaloni. O bucată de hârtie decolorată pe care luase de pe un perete sânge de-al lui. Ultimele

două numere din *Agitatorul Renegat* pe care le găsise sub ruinele patului.

Umma Balsum privi jalnica adunătură de obiecte.

— Unde e? întrebă ea.

— Cred… cred că în Ţepuşă, spuse Derkhan.

— Asta o să te coste un crăiţar în plus, spuse mieros Umma. Nu-mi place să mă amestec cu legea. Vorbeşte-mi despre lucrurile astea.

Derkhan îi arătă fiecare obiect pe care îl adusese. Umma Balsum dădea scurt din cap la fiecare, dar păru mai interesată de cele două reviste.

— Scria aici? întrebă ea, răsfoind hârtiile.

— Da.

Derkhan nu-i spuse că el era editorul. Era nervoasă că trebuia să încalce regula strictă a secretului numelor, deşi fusese asigurată că femeia era de încredere. Viaţa Ummei Balsum depindea în mare parte de contactarea persoanelor reţinute de poliţie. Ar fi fost o greşeală economică din partea ei să-şi trădeze clienţii.

— Asta – Derkhan arătă spre coloana centrală cu titlul *Ce Credem Noi* – asta a scris-o el.

— Ah… spuse Umma Balsum. Păcat că nu ai articolul în manuscris. Dar nu-i rău nici aşa. Mai ai ceva deosebit de spus despre el?

— Are un tatuaj. Deasupra bicepsului stâng. Cam aşa.

Derkhan scoase schiţa unei ancore ornate.

— E marinar?

Derkhan zâmbi trist.

— A fost dat afară înainte să pună piciorul pe punte. Se îmbătase şi-şi înjurase căpitanul când încă nu se uscase bine tatuajul, îşi aminti ea povestea pe care i-o spusese Ben.

— Bine, spuse Umma Balsum. Două mărci pentru încercare. Cinci mărci taxă de conectare dacă dau de el, apoi doi firfirici minutul de conversaţie. Şi un crăiţar pentru faptul că se află în Ţepuşă. Primeşti?

Derkhan încuviinţă. Era scump, dar acest fel de taumaturgie nu se limita numai la nişte pase. Cu destul antrenament, oricine putea face o vrajă, dar acest fel de canalizare psihică cerea un mare talent nativ şi ani de studiu crâncen. Cu tot decorul şi aparenţa, Umma Balsum nu era un taumaturg mai prejos decât un Refăcător sau himerist. Derkhan se căută de pungă.

— Plăteşti după. Să vedem întâi dacă ne putem lipi.

Umma Balsum îşi suflecă mâneca stângă. Carnea ei atârna flască.

— Desenează-mi tatuajul. Cât mai aproape de original posibil.

Dădu din cap, arătându-i lui Derkhan un scaun din colţul camerei pe care stătea o paletă cu pensule şi culori.

Derkhan aduse materialele mai aproape. Începu să schiţeze pe braţul Ummei Balsum. Încerca disperată să potrivească corect

culorile. Îi trebuiră cam douăzeci şi cinci de minute să termine. Ancora pe care o desenase era parcă mai spectaculoasă decât a lui Benjamin (în parte şi datorită culorilor de bună calitate) şi poate puţin mai mică. Cu toate acestea, oricine ar fi cunoscut originalul şi-ar fi dat seama că asta e o copie fidelă. Dădu un pas în spate, satisfăcută.

Umma Balsum clătină braţul ca pe o aripă de pui, încercând să usuce vopselurile. Se uită printre lucrurile aduse din dormitorul lui Benjamin.

— ...neigienic mod de a trăi..., murmură ea, destul de tare ca fie auzită de Derkhan.

Umma Balsum luă briciul lui Benjamin şi, ţinându-l cu o mână expertă, se ciupi cu el pe bărbie. Frecă rana de pe bărbie cu hârtia pătată cu sânge. Apoi îşi ridică fusta şi trase pantalonii cât putu de mult pe coapsele ei grase.

Umma Balsum băgă mâna sub masă şi scoase o cutie de piele şi lemn. O aşeză şi o deschise.

Înăuntru se afla o încâlceală de valve, tuburi şi fire, trecând una peste alta, formând o maşinărie foarte compactă. Deasupra era o cască ridicolă de alamă, cu un soi de trompetă ieşind din frunte. Casca era legată de cutie cu un fir lung spiralat.

Umma Balsum întinse mâna şi scoase casca. Ezită, apoi o puse pe cap. Legă chingile de piele. Dintr-un loc ascuns din cutie scoase un mâner mare care se potrivea perfect într-o gaură hexagonală în lateralul cutiei. Umma Balsum puse cutia pe marginea mesei lângă Derkhan. Conectă maşinăria la o pilă chimică.

— Gata, spuse Umma Balsum, pipăindu-şi absentă bărbia încă sângerândă. Acum trebuie s-o porneşti învârtind acest mâner. De îndată ce porneşte bateria, fii cu ochii pe ea. Dacă începe să dea rateuri, *dă din nou de manivelă.* Dacă pică curentul, pierdem conexiunea şi fără o deconectare făcută cu grijă prietenul tău şi-ar putea pierde minţile şi, mai rău, poate chiar şi eu. Aşa că *fii pe fază...* De asemenea, dacă realizăm contactul, spune-i să nu se mişte, că am să rămân fără cablu, spuse ea scuturând firul care lega casca de maşinărie. M-ai priceput?

Derkhan încuviinţă.

— Bine. Dă-mi chestia aia pe care a scris-o. Am să încerc să intru în pielea personajului, să mă armonizez. Începe să învârţi şi nu te opri până ce nu preia bateria sarcina.

Umma Balsum se ridică şi împinse scaunul la perete, icnind. Apoi se întoarse şi rămase în mijlocul locului liber. Se pregăti; scoase un cronometru din buzunar, îl porni şi făcu semn din cap spre Derkhan.

* * *

Derkhan învârti manivela. Din fericire se mişca uşor. Simţi angrenajele unse dinăuntrul cutiei începând să se lege, o tensiune

calculată îi apăsa braţul, alimentând mecanismele ezoterice. Umma Balsum aruncase cronometrul pe masă, ţinea *Agitatorul Renegat* în mâna dreaptă, şoptind cuvintele lui Benjamin abia auzit, cu buzele mişcându-i-se grăbit. Ţinea mâna stângă uşor ridicată şi degetele îi dansau un cadril complicat, scriind nişte simboluri taumaturgice în aer.

Când ajunse la capătul articolului, îl reluă, iar şi iar, într-o buclă neîntreruptă.

Curentul curgea prin firul răsucit, făcând-o pe Umma Balsum să tresară, făcându-i capul să tremure uşor preţ de câteva secunde. Lăsă hârtia să-i cadă din mâini şi continuă să recite, *sotto voce,* din memorie. Se întoarse încet, cu ochii goi, târşâindu-şi picioarele. Pe traseu, preţ de o clipă, trompeta din frunte se află pe direcţia lui Derkhan. Atunci ea simţi un puls de valuri ciudate stereo-mentale care i se înghesuiră în creier. Ameţi puţin, dar continuă să învârtă manivela până ce simţi că altă forţă pune stăpânire pe ea învârtind-o mai departe; luă uşor mâna şi lăsă manivela să se învârtă singură. Umma Balsum se răsuci până ce ajunse cu faţa spre nord-vest, aliniindu-se cu Ţepuşa aflată în afara razei vizuale.

Derkhan privi bateria şi maşinăria, asigurându-se că se menţine un circuit stabil.

Umma Balsum închise ochii. Buzele i se mişcau. Aerul din cameră părea să cânte ca un pahar de vin mângâiat pe buză.

Apoi, brusc, trupul îi tresări violent. Se scutură. Ochii i se deschiseră brusc.

Derkhan o privi pe comunicatoare.

Părul lins al Ummei Balsum tresăltă ca un ghem de momeală vie. Îi alunecă de pe frunte şi se ondulă la spate, aproximând pieptănătura lui Benjamin. O undă trecu peste Umma Balsum, de la picioare în sus, ca şi cum un val mareic subcutanat ar fi străbătut-o, schimbându-i uşor înfăţişarea. După ce valul îi depăşi fruntea, trupul îi deveni cu totul altul. Nu era nici mai grasă, nici mai slabă, dar distribuţia ţesuturilor îi modificase subtil forma. Părea puţin mai lată în umeri. Linia maxilarului era mai pronunţată, iar şoldurile ei ample micşorate.

Vânătăi îi înfloriră pe chip.

Rămase nemişcată pentru o clipă, apoi căzu în patru labe. Derkhan scoase un mic ţipăt, dar văzu că ochii Ummei Balsum era încă deschişi şi atenţi.

Umma Balsum se ridică brusc cu picioarele desfăcute şi cu spatele sprijinit de braţul sofalei.

Ochii ei se ridicară încet ca şi cum i s-ar fi instalat pe chip un sentiment de neîncredere. O fixă pe Derkhan care se holba spre ea. Gura Ummei Balsum (acum mai fermă şi cu buze mai subţiri) se deschise cu uimire.

— Dee? şuieră ea cu o voce oscilând cu un ecou adânc.

Derkhan căscă gura idiot spre Umma Balsum.

— Ben…? se bâlbâi ea.

— Cum ai ajuns aici? şuieră Umma Balsum, ridicându-se iute şi privind spre Derkhan uimită. Pot să văd prin tine…

— Ben, ascultă-mă.

Derkhan îşi dădu seama că trebuia să-l liniştească pe Ben.

— Nu te mai mişca. Mă vezi printr-o comunicatoare care s-a armonizat cu tine. S-a închis într-o stare total pasivă ca să pot vorbi direct cu tine. Înţelegi?

Umma Balsum, care acum era Ben, dădu repede din cap. Se opri şi căzu din nou în genunchi.

— Unde eşti? şopti ea.

— În Mlaştina Bursucului, lângă Cot. Ben, nu avem mult timp. Unde eşti? Ce s-a întâmplat? Ţi-au făcut vreun rău?

Răsuflarea lui Derkhan tremura, străbătută de tensiune şi disperare.

La trei kilometri distanţă, Ben clătină din cap trist şi Derkhan îi văzu mişcarea.

— Nu încă, şopti Ben. M-au lăsat în pace… până acum…

— De unde au ştiut unde eşti? şopti Derkhan.

— La naiba, Dee, au ştiut *întotdeauna,* nu crezi? L-am avut mai devreme aici pe nenorocitul de Rudgutter în persoană şi… a râs de mine. Mi-a spus că au ştiut unde era redacţia, doar că nu s-au sinchisit să ne salte.

— Din pricina grevei… spuse Derkhan supărată. Şi-au spus că am mers prea departe…

— Nu.

Derkhan ridică privirea brusc. Vocea lui Ben sau aproximarea ei care ieşea din gura Ummei Balsum era dură şi limpede. Ochii ce o priveau erau încruntaţi şi poruncitori.

— Nu, Dee, nu e din cauza grevei. La naiba, aş vrea eu să fi avut un asemenea impact asupra greviştilor cât să-i punem pe ăştia pe jar. Nu, e un articol de fond nenorocit…

— Şi ce…? începu Derkhan ezitant.

Ben o întrerupse.

— Îţi spun ce ştiu. După ce am ajuns aici, Rudgutter a intrat şi mi-a fluturat pe la nas *Agitatorul.* Şi ştii ce-mi arăta? Rahatul ăla de tentativă de articol pe care l-am avut în ediţia a doua. „Zvonuri despre afacerile partidului *Soarele Mare* cu Mafioţii”. Ştii tu, chestia aia de la omul meu de legătură care spunea că guvernul vinde rahaturi, proiecte ştiinţifice ratate unor mafioţi. Nimica toată! Nu aveam nimic! Nu făceam decât să stârnim rahatul! Şi Rudgutter tot flutura revista şi mi-o băga sub nas…

Ochii Ummei Balsum deveniră visători pentru o clipă când Ben îşi

amintea.

— S-a tot dat la mine. „Ce ştii despre asta, domnule Flex? Care e sursa ta? Ce ştii despre *molii?* Serios, Molii, adică fluturi! Ce ştii despre problemele recente ale domnului M?”

Ben scutură capul Ummei Balsum încetişor.

— Ai priceput? Dee, nu ştiu peste ce dracu’ am dat, dar am deschis un subiect care… l-a făcut pe Rudgutter să se cace pe el. De aia m-au săltat! Tot spunea „Dacă ştii unde sunt moliile, mai bine mi-ai spune.” Dee…

Ben se ridică grijuliu în picioare. Derkhan deschise gura să-l avertizeze să nu se mişte, dar cuvintele ei se opriră când el se apropie atent pe picioarele Ummei Balsum.

— Dee, trebuie să urmăreşti subiectul ăsta. Sunt speriaţi, Dee. Sunt speriaţi rău de tot. Trebuie să folosim asta. N-am habar despre ce tot vorbeşte, dar a crezut că joc teatru şi eu am început să-l necăjesc ca să-l fac să nu se simtă bine.

Încet, nervos, Ben întinse mâna Ummei Balsum către Derkhan. Ei i se puse un nod în gât când văzu că Ben plânge. Lacrimile îi curgeau pe faţă fără niciun sunet. Ea îşi muşcă buzele.

— Ce e bâzâitul ăsta, Dee? întrebă Ben.

— Este motorul maşinii de comunicaţie. Trebuie să meargă în ritm susţinut, spuse ea.

Umma Balsum dădu din cap.

Mâinile ei le atinseră pe ale lui Derkhan. Ea tremură sub atingere, îl simţi pe Ben strângându-i mâna şi îl văzu lăsându-se în genunchi în faţa ei.

— Pot să te simt…, zâmbi Ben. Eşti vizibilă numai pe jumătate, ca o fantomă… dar pot să te simt.

Se opri din zâmbit şi îşi căută cuvintele.

— Dee… ăştia or să mă omoare. Sfinte…, oftă el. Mi-e teamă. Ştiu că jigodiile astea o să folosească metode dureroase…

Îşi pierdu controlul şi umerii lui se zgâlţâiră de plâns. Rămase tăcut o clipă, privind în jos, plângând în tăcere de frică. Când ridică privirea, vocea îi deveni dură.

— La dracu’ cu ei! I-am pus pe fugă de frică pe nemernici, Dee. Du-te şi urmăreşte-i! Te numesc editor al *Agitatorului Renegat…* Ascultă. Du-te în Mafaton. Am întâlnit-o numai de două ori, în cafenelele de acolo, dar cred că acolo trăieşte persoana de contact – ne-am întâlnit târziu şi mă îndoiesc că ar fi vrut să traverseze oraşul singură după aceea, de-asta îmi închipui că stă în zonă. O cheamă Magesta Barbile. Nu mi-a spus prea multe. Doar că lucrează la un proiect la C&D – e o savantă – la care guvernul a renunţat şi l-a vândut unui mafiot. Am crezut că totul e o înscenare; am publicat povestea mai mult din maliţie decât pentru că era adevărată. Dar, Dumnezeule, reacţia lor o

dovedeşte.
Acum Derkhan plângea puţin.
— Am să urmăresc povestea, Ben. Promit.
Ben dădu din cap. Se lăsă un moment de tăcere.
— Dee, spuse Ben până la urmă. Crezi că poţi să faci ceva cu comunicatoarea… adică… nu poţi să mă omori?
Derkhan oftă de şoc şi supărare.
Privi împrejur disperată şi scutură din cap.
— Nu, Ben. Numai dacă ucid şi comunicatoarea…
Ben dădu trist din cap.
— Nu ştiu dacă o să fiu în stare să… rezist la toate, să nu spun nimic… o să încerc, Dee… dar ăştia sunt experţi… Aş vrea să se termine totul…
Derkhan ţinea ochii închişi. Plângea pentru Ben şi cu Ben.
— Doamne, Ben, îmi pare rău…
El deveni brusc ostentativ de curajos. Cu fălcile încleştate. Agresiv.
— Am să fac tot ce pot. Tu să ai grijă să o găseşti pe Barbile, bine?
Ea încuviinţă.
— Mulţumesc, spuse el cu un zâmbet îngrijorat. Şi… adio.
El îşi muşcă buza, privi în jos, apoi din nou în sus şi o sărută pe obraz mult timp. Derkhan îl ţinu aproape cu braţul ei stâng.
Benjamin Flex se desprinse şi păşi înapoi, şi cu un reflex mental invizibil lui Derkhan, îi spuse Ummei Balsum că e timpul să se deconecteze.
Comunicatoarea se undui din nou, tremură şi se clătină şi, cu un oftat de uşurare, trupul îi reveni la forma iniţială.
Bateria continuă să rotească manivela până ce Umma Balsum se îndreptă şi se apropie, punând o mână hotărâtă peste ea. Opri cronometrul de pe masă şi spuse:
— Asta e tot, dragă.
Derkhan se întinse şi puse capul pe masă. Plângea fără zgomot. În partea cealaltă a oraşului, Benjamin Flex făcea acelaşi lucru. Amândoi singuri.
* * *
Trecură două sau trei minute înainte ca Derkhan să-şi tragă nasul şi să se ridice. Umma Balsum stătea în scaunul ei, calculând preţul pe o bucată de hârtie cu mare eficienţă.
Aruncă o privire spre Derkhan care încerca să pună stăpânire din nou pe propria-i persoană.
— Te simţi mai bine, drăguţă? întrebă ea zâmbitoare. Am calculat plata.
Pentru o clipă, lui Derkhan i se făcu greaţă de nepăsarea femeii, dar îi trecu repede. Derkhan nu ştia dacă Umma Balsum îşi putea aminti ceea ce văzuse şi spusese în timpul cât fusese armonizată. Şi chiar

dacă şi-ar fi amintit, Derkhan era doar o tragedie dintre miile din oraş. Umma Balsum făcea bani doar din intermediere, iar gura ei povestise nenumărate poveşti despre pierderi şi trădare şi tortură şi nefericire.

Faptul că Ben nu era un caz special, o suferinţă deosebită, îi dădea lui Derkhan o stare de confort obscur. Moartea lui Ben nu avea să fie ceva special.

— Uite, flutură Umma Balsum hârtia spre Derkhan. Două mărci plus cinci pentru conectare înseamnă şapte. Am stat acolo unsprezece minute, ceea ce înseamnă douăzeci şi doi de firfirici; adică două mărci şi doi bani, ceea ce face cu totul nouă mărci şi doi firfirici. Plus un crăiţar pentru pericolul din Ţepuşă. Adică un crăiţar, nouă mărci şi doi firfirici.

Derkhan îi dădu doi crăiţari şi plecă.

Păşi repede, fără să se gândească, străbătând străzile din Mlaştina Bursucului. Intră din nou pe străzile locuite, unde lumea care trecea nu se mai ascundea din umbră în umbră. Derkhan îşi făcu loc cu umerii printre tarabe şi vânzătorii ambulanţi de poţiuni dubioase.

Conştientiză că îşi croia drum spre laboratorul lui Isaac. Era un prieten apropiat şi un fel de camarad politic. Nu-l cunoscuse pe Ben – nici măcar nu-i auzise numele – dar ar fi înţeles importanţa întâmplării. Poate că ştia ce să facă… iar dacă nu, măcar Derkhan s-ar fi ales cu o cafea tare şi o mângâiere.

Uşa lui era încuiată. Nu se auzea nimic dinăuntru. Pe Derkhan aproape că o apucă plânsul. Era gata să plece, singură cu tristeţea ei, când îşi aminti descrierea entuziastă a lui Isaac despre o tavernă pe care o frecventa pe malul râului, Copilul Mort sau ceva de genul ăsta. Ieşi de pe aleea de lângă depozit şi privi în sus şi-n jos pe strada de lângă apă, cu pavajul spart şi presărat cu iarbă.

Valurile molcome duceau mizeria organică încet spre est. Dincolo de Molimă, malul opus era sufocat de tufe de mur şi desişuri de buruieni. Ceva mai la nord de locul unde se afla Derkhan, un stabiliment dărăpănat păzea marginea drumului. Se apropie de tavernă cu paşi şovăielnici, dar grăbi pasul atunci când citi firma veche: *La Copilu Muribund.*

Înăuntru, întunericul era fetid şi cald şi umed; dar în colţul opus, dincolo de epavele de oameni, vodyanoi şi Refăcuţi, stătea Isaac.

Vorbea agitat în şoaptă cu un alt bărbat pe care Derkhan şi-l amintea vag, un savant prieten cu Isaac. Când Derkhan intră pe uşă, el ridică ochii şi o privi fără expresie. Ea aproape că alergă spre el.

— Isaac, la naiba… Sunt aşa de bucuroasă că te-am găsit…

Derkhan îl apucase de haină şi brusc îşi dădu seama că el o privea fără chef. Se opri din vorbă.

— Derkhan… pe toţi zeii, spuse el. E un fel de criză… S-a întâmplat ceva şi eu…

Isaac părea încurcat.

Derkhan îl privi tristă.

Se prăbuşi pe banchetă lângă el. Era un fel de capitulare. Se aplecă peste masă şi clipi ca să-şi alunge lacrimile din ochi.

— Tocmai am vizitat un prieten şi tovarăş care e pe cale să fie torturat până la moarte şi jumătate din viaţa mea e distrusă şi nu ştiu de ce şi trebuie să găsesc o savantă Barbile sau aşa ceva prin oraş ca să mă lămuresc despre ce e vorba şi am venit la tine… pentru că eşti prietenul meu şi… eşti ocupat…?

Lacrimi i se scurgeau printre degete. Îşi şterse mâinile violent şi îşi trase nasul, ridicând privirea pentru o clipă şi îl văzu pe Isaac şi pe celălalt privind-o cu un interes brusc, absurd.

Mâna lui Isaac alunecă peste masă şi o apucă de încheietură.

— Pe *cine* zici că trebuie să găseşti? şuieră el.

Capitolul Douăzeci şi opt

— Nu am reuşit să scoatem nimic de la el încă, spuse Bentham Rudgutter cu grijă.

— Nici măcar numele sursei? întrebă Stem-Fulcher.

— Nu. Rudgutter îşi ţuguie buzele şi clătină încet din cap. Tot leşină. Dar nu cred că o să fie greu de aflat. Oricum, nu este un număr atât de mare de suspecţi. Trebuie să fie cineva de la C&D, probabil cineva din proiectul MN… O să aflăm mai multe după ce inchizitorii o să-l interogheze.

— Deci…, spuse Stem-Fulcher. Asta e situaţia.

— Asta-i.

Stem-Fulcher, Rudgutter şi Montjohn Rescue stăteau, înconjuraţi de unitatea de elită a miliţiei, într-un tunel adânc sub Staţia Pierzaniei. Lămpile de gaz presărau întunericul cu amprente de lumină. Punctele se întindeau până departe. Puţin în spatele lor era un lift pe care tocmai îl părăsiseră.

La semnalul lui Rudgutter, tovarăşii lui şi escorta porniră prin întuneric. Miliţienii mergeau în formaţie.

— Bine, spuse Rudgutter. Aţi luat amândoi foarfecii? Stem-Fulcher şi Rescue dădură din cap. Acum patru ani era bolnav după piese de şah. Îmi amintesc că atunci când Ţesătorul şi-a schimbat gusturile au murit trei inşi până să ne prindem ce voia mai nou. Cercetarea noastră e la zi, spuse Rudgutter cu umor negru. Am vorbit cu Doctor Kapnellior înainte să mă întâlnesc cu voi. Este expertul nostru pe problema Ţesătorului… deşi este oarecum incorect spus. Adică, spre deosebire de noi, el nu ştie mare lucru, pe când noi nu ştim nimic. M-a asigurat că foarfecii sunt încă obiecte dorite.

După o clipă, vorbi din nou.

— Eu o să conduc discuţia. Am mai făcut-o şi altă dată.

Nu era sigur dacă ăsta era un avantaj sau un dezavantaj.

Coridorul se termina cu o uşă groasă de stejar întărită cu bandă de fier.
Comandantul unităţii de gardă strecură o cheie mare în încuietoare şi o răsuci. Trase de uşă, încordându-se sub greutatea ei, şi intră în încăperea întunecată de dincolo. Era bine antrenat. Avea o disciplină de fier. Probabil că era foarte speriat.
Restul ofiţerilor îl urmară, apoi Rescue şi Stem-Fulcher şi la sfârşit Bentham Rudgutter, care închise uşa înapoia lor.

* * *

Când trecură în cameră, simţiră cu toţii o dislocare şi furnicături pe tot trupul. Fire lungi, filamente invizibile de eter şi emoţii împletite drapau încăperea, unduiau şi se lipeau de intruşi.
Rudgutter tresări. Cu coada ochiului zări fire care dispărură atunci când le privi direct.
Camera era obscură de parcă ar fi fost plină cu pânze de păianjen. Pe pereţi erau prinşi foarfeci, desenând modele bizare. Foarfeci fugărind un altul ca un peşte răpitor; alergând pe tavan; răsucindu-se unul în jurul altuia în modele geometrice complicate.
Miliţienii şi şefii lor rămaseră nemişcaţi lângă un perete al camerei. Nu exista nicio sursă de lumină, dar puteau vedea. Atmosfera din cameră părea monocromă sau perturbată într-un fel.
Rămaseră nemişcaţi mult timp. Nu se auzea nimic.
Încet, Bentham Rudgutter băgă mâna în sacul pe care-l ducea şi scoase foarfecii mari cenuşii pe care îi cumpărase prin cineva de la cel mai ieftin magazin din Staţia Pierzaniei.
Desfăcu fălcile foarfecilor fără zgomot şi îi ridică în aerul saturat.
Rudgutter împreună lamele. Camera reverberă cu sunetul inconfundabil al fălcilor alunecând una peste alta şi închizându-se cu un pocnet.
Ecourile tremurară ca muştele într-o pânză de păianjen. Alunecară într-o dimensiune întunecată din inima încăperii.
O pală de curent rece încreţi pielea de pe spatele celor prezenţi.
Ecoul foarfecelor se întoarse.
Se târî de sub pragul audibilului, se metamorfoză, devenind cuvinte, o voce, melodioasă şi melancolică, şoptind la început, apoi tot mai îndrăzneaţă, ţesându-se din ecourile foarfecelor. Greu de descris, nu mergea la suflet, nu înspăimânta, dar nici nu putea fi ignorată; şi parcă se auzea nu în urechi, ci mult mai adânc, în sânge şi oase, în pachetele de nervi.

… CARNE ÎN PLIURI ÎN CARNE SĂ SPUN SALUTĂRI ÎN ACEST TĂRÂM DE FOARFECI PRIMESC ŞI SUNT PRIMIT…

În tăcerea înfricoşată, Rudgutter gesticulă spre Stem-Fulcher şi

Rescue, până ce ei înţeleseră şi ridicară foarfecii lor la fel cum făcuse şi el, deschizându-i şi închizându-i, tăind aerul cu un sunet aproape tactil. El li se alătură, tăind din foarfece ca nişte aplauze macabre.

La auzul acelor pocnete susurate, vocea nepământeană rezonă din nou în cameră. Mormăi cu o plăcere obscenă. De fiecare dată, ceea ce ajungea să se audă părea doar un fragment al monologului neîntrerupt.

… DIN NOU ŞI DIN NOU ŞI DIN NOU NU VĂ REŢINEŢI ACESTE INCANTAŢII DE LAME ACEST IMN ASCUŢIT ACCEPT ÎNCUVIINŢEZ TĂIAŢI AŞA FRUMOS ŞI VOI MICUŢE CREATURI ENDOSCHELETICE TĂIAŢI ŞI DESPICAŢI PÂNZA ŢESUTĂ ŞI O MODELAŢI CU GRAŢIE BARBARĂ…

Din umbrele aruncate de nişte forme nevăzute, umbre care păreau să se întindă din colţ în colţ în camera pătrată, ceva prinse a se înfăţişa.

Prinse a exista. Ieşi de acolo de unde nu era nimic. Păşi de după o buclă a spaţiului.

Înaintă cu grijă, delicat, în vârful picioarelor, cu trupul vast clătinându-se, ridicând mai multe picioare odată. Privi în jos spre Rudgutter şi tovarăşii lui dintr-un cap ce atârna colosal deasupra lor.

Un păianjen.

* * *

Rudgutter se antrenase riguros. Era un om fără imaginaţie, un om rece care se conducea după o disciplină industrială. Nu mai putea simţi groaza.

Dar, privind spre Ţesător, se apropie de acest sentiment.

Era mult mai rău, mai înspăimântător decât ambasadorul. Creaturile Iadului erau teribile şi înfricoşătoare, iar Rudgutter avea un profund respect pentru puterile lor monstruoase. Dar, cu toate acestea… îi putea înţelege. Erau torturaţi şi torturau la rândul lor, calculaţi şi capricioşi. Răi. Comprehensibili. Erau creaturi politice.

Ţesătorul erau complet din altă lume. Cu el nu se putea negocia şi nici juca jocuri. Se încercase.

Rudgutter se birui pe sine, mânios, judecându-se aspru, studiind creatura de dinaintea lui într-o încercare de a standardiza şi înţelege priveliştea.

Trupul Ţesătorului era format mai ales din lacrima abdomenului care se umfla şi atârna în jos în spatele lui, un fruct de doi metri lungime şi aproape tot atâţia lăţime. Era absolut neted, chitina lui strălucind cu o iridiscenţă neagră.

Capul creaturii era de mărimea pieptului unui om. Era suspendat de partea din faţă a abdomenului cam la o treime din înălţime. Curba trupului atârna deasupra lui ca nişte umeri negri.

Capul se legănă încet să-i cuprindă pe vizitatori.

Creştetul îi era neted şi dur ca un craniu negru, cu mulţi ochi roşii. Doi ochi principali, mari cât capetele unor nou-născuţi, stăteau în orbite înfundate de fiecare parte; între ei, un al treilea mult mai mic; deasupra încă doi; deasupra lor încă trei. O constelaţie precisă, complicată de luciri roşii. O matrice de ochi neclipitori.

Gura complicată a Ţesătorului se desfăcu, falca lui internă se flexă, ca o capcană de fildeş negru. Gâtlejul îi vibră adânc.

Picioarele lui, subţiri şi osoase ca nişte gambe de om, ieşeau din banda fină de carne segmentată care unea capul şi abdomenul. Ţesătorul mergea pe cele patru picioare din spate care ieşeau sub un unghi de patruzeci şi cinci de grade, articulându-se mult deasupra capului său, depăşind cocoaşa. Picioarele coborau din articulaţii direct în jos vreo trei metri, terminându-se în vârfuri ascuţite ca de stilet.

Tarantulă himerică, Ţesătorul înălţa câte un picior, ridicându-l foarte sus şi aşezându-l delicat, ca un chirurg sau un artist. O mişcare lentă, sinistră şi neomenească.

Din acelaşi pliu complicat din care se desprindeau cele patru picioare mari mai ieşeau două seturi de picioare mai scurte. O pereche, de doi metri lungime, se odihneau ridicate în sus de la coate. Fiecare tub subţire şi dur de chitină se termina cu o gheară de aproape jumătate de metru, o lamă lustruită, roşcată, şi ascuţită ca un bisturiu. La baza fiecărei arme ieşea o buclă de os, un cârlig ascuţit cu care se prindea şi ţinea prada.

Braţele acelea aveau aspect de lance, o declaraţie ostentativă a potenţialului ucigaş.

Şi în faţa lor, ultima pereche de braţe, mai scurte, ce atârnau în jos. La capătul lor, la jumătatea distanţei între capul Ţesătorului şi pământ, o pereche de mânuţe subţiri, cu cinci degete fără unghii şi piele neagră ca de smoală.

Ţesătorul îndoi coatele puţin şi împreună mâinile, bătând din palme şi frecându-le încet şi continuu. Era o mişcare vag umană, ca a unui preot şarlatan.

Picioarele în vârf de lance se apropiară. Ghearele roşii-negre se răsuciră şi luciră în ne-lumină. Mâinile se mângâiară una pe alta.

Trupul Ţesătorului se lăsă pe spate şi apoi veni alarmant de mult în faţă.

… CE OFRANDĂ CE PRADĂ TĂIETOARELE ARTICULATE AŢI ADUS… spuse el şi întinse brusc mâna dreaptă.

Miliţienii se încordară, surprinşi de mişcarea rapidă.

Fără ezitare Rudgutter păşi înainte şi puse foarfecii în palma lui, având grijă să nu-i atingă pielea. Stem-Fulcher şi Rescue făcură la fel.

Ţesătorul păşi în spate cu o viteză care îi făcu să tresară. Privi foarfecii pe care îi ţinea, băgă degetele prin urechile foarfecilor, le deschise şi închise repede, pe fiecare în parte. Apoi se duse spre peretele din spate şi, cu iuţeală, apăsă fiecare foarfece într-o anume poziţie în piatra rece.

Cumva, metalul fără viaţă rămase acolo unde fusese pus, agăţându-se de piatra umedă. Ţesătorul potrivi puţin desenul.

— Am venit să te întrebăm ceva, Ţesătorule.

Vocea lui Rudgutter era calmă.

Ţesătorul se întoarse greoi cu faţa spre el.

… ŢESĂTURA DE FIRE DIN JUR-ÎMPREJURUL TRUPURILOR VOASTRE CLĂTINĂTOARE TRAGEŢI ŞI ÎMPINGEŢI DESFACEŢI ÎMPLETIŢI TRIUMVIRATUL DE FORŢĂ ÎNCHIS ÎNTRE BASTOANE ALBASTRE CU CREMENE SCĂPĂRĂTOARE PRAF DE PUŞCĂ FIER VOI TREI AŢI PRINS SUFLETE ATÂRNATE DE TEXTURĂ CEI CINCI SFÂŞIETORI ARIPAŢI DESFAC SINAPSE DUPĂ SPIRIT GANGLIONI SUG DIN FIBRELE MINŢII…

Rudgutter privi atent spre Rescue şi Stem-Fulcher. Toţi trei se chinuiau să urmărească poezia limbii Ţesătorului. Un lucru le apăru foarte clar.

— Cinci? şopti Rescue, privind spre Rudgutter şi Stem-Fulcher. Motley a adus numai *patru molii…*

… CINCI DEGETE ALE UNEI MÂINI SĂ INTERFEREZE SĂ SFÂŞIE TEXTURA LUMII DIN GHEMURILE ORAŞULUI CINCI INSECTE RUP AERUL PATRU BINE FORMATE NOBILE CU DECORAŢII LUCITOARE UNA PIPERNICITĂ CA DEGETUL MARE CE DĂ PUTERE SEMENILOR IMPERIOŞI DEGETE CINCI O MÂNĂ…

Miliţienii se încordară când Ţesătorul se deplasă cu baletul lui lent către Rescue. Deschise degetele de la o mână, le împinse dinaintea lui Rescue şi le împinse tot mai aproape. Aerul se încărcă la apropierea Ţesătorului. Rudgutter se luptă cu impulsul de a se şterge pe faţă, să o cureţe de firele nevăzute, lipicioase. Rescue strânse din fălci. Miliţienii murmurară neputincioşi. Se vedea acum cât de inutili erau.

Rudgutter privea cu nelinişte mica dramă. Ultima dată când vorbise cu Ţesătorul, acesta ilustrase o noţiune pe care încerca s-o explice luând un miliţian de lângă Rudgutter, ridicându-l în aer şi răsucindu-l lent, spintecându-i armura cu o gheară de la burtă în sus, apoi în jurul bărbiei, scoţând din el os după os. Omul ţipase şi se zbătuse în vreme ce Ţesătorul îl eviscera, continuând să-i explice lui Rudgutter ghicitoarea lui onirică cu voce răsunătoare şi tristă.

Rudgutter ştia că Ţesătorul ar fi făcut orice ca să îmbunătăţească ţesătura lumii. Putea pretinde că e mort sau să modeleze din piatra podelei o statuie de leu. Putea scoate ochii Elizei. Ar fi făcut orice pentru a modela ţesătura eterică pe care doar el o vedea, pentru ca tapiseria Ţesătorului să capete forma dorită.

Rudgutter şi-l aminti pe Kapnellior discutând despre Textorologie – ştiinţa Ţesătorilor. Ţesătorii erau fabulos de rari şi locuitori doar ocazionali ai realităţii convenţionale. Doar două cadavre de Ţesători fuseseră procurate de savanţii Noului Crobuzon de la înfiinţarea oraşului. Ştiinţa lui Kapnellior nu era una foarte exactă.

Nimeni nu ştia de ce acest Ţesător se hotărâse să rămână. Îl anunţase în modul lui eliptic pe Primarul Dagman Beyn, cu mai mult de două sute de ani în urmă, că avea să trăiască sub oraş. De-a lungul deceniilor, una sau două administraţii îl lăsaseră în pace. Majoritatea însă nu au putut rezista să nu se folosească de puterea sa. Interacţiunile ocazionale – uneori banale, alteori fatale – cu primarii şi savanţii erau principala sursă de informaţii a studiilor lui Kapnellior.

Kapnellior era un Evoluţionist. Era adeptul viziunii că Ţesătorii erau o specie de păianjeni obişnuiţi care fuseseră supuşi unui flux de Torsiune sau taumaturgic – cu treizeci, patruzeci de mii de ani în urmă, probabil în Sangrimai – care declanşase o accelerare bruscă, de scurtă durată, a evoluţiei, cu o viteză explozivă. În câteva generaţii, îi explicase el lui Rudgutter, Ţesătorii evoluaseră din nişte prădătoare fără minte în nişte fiinţe de un intelect uimitor şi cu puteri materio-taumaturgice, minţi superinteligente care nu mai foloseau pânza pentru a-şi prinde prada, dar de care erau ataşaţi ca un decor inseparabil provenit din ţesătura realităţii însăşi. Glandele lor deveniseră extradimensionale, ţesând texturi ale lumii. Ale lumii care era, pentru ei, o pânză.

Vechi poveşti spuneau despre Ţesători care se băteau pe viaţă şi pe moarte pe motive de estetică, de exemplu dacă era mai drăguţ să distrugi o armată de o mie de oameni sau să o laşi în pace, sau dacă o anumită păpădie ar trebui smulsă sau nu. Pentru un Ţesător, gândirea era pur estetică. Acţiunea – Ţesutul – se referea la crearea de texturi mai plăcute. Nu se hrăneau cu hrană fizică: păreau să subziste cu aprecieri asupra frumuseţii.

O frumuseţe nerecunoscută de oameni sau alţi negativişti ai tărâmului lumesc.

Rudgutter se ruga fervent ca Ţesătorul să nu decidă că măcelărirea lui Rescue ar crea un model drăguţ în eter.

După câteva secunde tensionate, Ţesătorul se retrase, ţinând în continuare mâna în sus cu degetele răsfirate. Rudgutter răsuflă cu uşurare şi îi auzi pe colegii lui şi pe miliţieni făcând la fel.

… CINCI… şopti Ţesătorul.

— Cinci, fu de acord Rudgutter.
Rescue dădu încet din cap.
— Cinci, şopti el.
— Ţesătorule, spuse Rudgutter. Ai dreptate, fireşte. Voiam să te întrebăm despre cele *cinci* creaturi scăpate în oraş. Suntem… îngrijoraţi… ca şi tine. Vrem să te întrebăm dacă ne ajuţi să curăţăm oraşul de ele. Să le îndepărtăm. Să le alungăm. Să le ucidem. Înainte să strice Pânza.
Se lăsă o clipă de linişte, apoi Ţesătorul dansă brusc şi iute dintr-o parte în alta. Fu un ritm uşor, dar foarte vioi, pe care picioarele lui ascuţite îl bătură pe podea. Se clătină bizar.

… FĂRĂ SĂ ÎNTREBAŢI PÂNZA E STRÂNSĂ CULORI CRETE SÂNGEREAZĂ TEXTURI PURTÂND FIRE ÎN VREME CE EU PLÂNG CÂNTECE FUNERARE PENTRU PUNCTE MOI UNDE CURG FORME DORESC VREAU POT MONŞTRI UMBRE ARIPI SUG PÂNZA LUMII FĂRĂ CULOARE TERNĂ NU TREBUIE CITESC REZONANŢA DIN PUNCT ÎN PUNCT PE PÂNZĂ SĂ MĂNÂNC SPLENDOARE ŞI SĂ CURĂŢ GHEARE AM SĂ TAI PÂNZELE ŞI AM SĂ LE REFAC EU SUNT UN SUBTIL UTILIZATOR DE CULOARE AM SĂ ALBESC CERUL VOSTRU CU VOI AM SĂ CURĂŢ ŞI ÎNNOD STRÂNS…

Lui Rudgutter îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că Ţesătorul fusese de acord să-i ajute.
Cu grijă, zâmbi. Înainte ca Rudgutter să vorbească din nou, Ţesătorul arătă în sus cu toate patru braţele…

TREBUIE SĂ GĂSESC UNDE TEXTURA O IA RAZNA UNDE CULORILE CURG UNDE INSECTELE VAMPIR SUG CETĂŢENII ŞI AM SĂ TREC ÎNCOACE ŞI ÎNCOLO…

Ţesătorul păşi într-o parte şi dispăru. Ieşi din spaţiul fizic. Fugea acrobatic pe pânza lumii.
Firele de eter care invadaseră nevăzute încăperea şi care se lipeau de piele începură să se topească.
Rudgutter întoarse încet capul dintr-o parte în alta. Miliţienii îşi îndreptau spatele, oftând, relaxându-se din poziţia de luptă pe care o luaseră fără să-şi dea seama. Eliza Stem-Fulcher se uită în ochii lui Rudgutter.
— Deci, spuse ea. S-a angajat, nu?

Capitolul Douăzeci şi nouă

Garguii erau speriaţi. Spuneau poveşti despre monştrii din cer.

Stăteau noaptea în jurul focurilor din gropile de gunoi ale oraşului şi-şi legănau copiii ca să-i liniştească. Povesteau pe rând despre curenţii neaşteptaţi care tulburau aerul şi scurta ivire a unor creaturi teribile. Văzuseră umbre întortocheate în cer. Simţiseră picături de lichid acru căzându-le de sus.

Garguii erau răpiţi.

La început erau numai poveşti. Deşi speriaţi, garguii credeau poveştile doar pe jumătate. Dar ajunseră să-i cunoască pe protagonişti. Numele lor era bocit în noapte. Arfamo şi Lăturalnic; Mentă; şi mai înspăimântător, Bagămă, şeful găştii din partea de est a oraşului. El nu pierduse nicio luptă. Nu fugise niciodată. L-a găsit fiica lui, cu capul atârnând, ochii şterşi şi umflaţi, în câmpul de lângă un turn de gaz ruginit din Cartierul Deşţelenirii.

Două matroane khepri fuseseră găsite blegi în Piaţa Statuilor. Un vodyanoi zăcea pe marginea râului în Mahalaua Beznei, gura lui largă fiind cuprinsă de un zâmbet tâmp. Numărul oamenilor găsiţi cu minţile pierdute crescu constant, ajungând la două cifre. Şi nu se opri aici.

Bătrânii din Casa de Sticlă din Burduful Râului nu spuneau dacă fusese afectat vreun cactus.

Cearta dădea un articol pe a doua pagină, intitulat „Epidemie misterioasă de imbecilitate”.

Nu numai garguii vedeau lucruri care nu ar fi trebuit să existe. La început doi sau trei, apoi tot mai mulţi martori isterici pretindeau că au fost în compania celor care au rămas fără minte. Fuseseră ameţiţi, fuseseră într-o transă, spuneau ei, descriind monştri, demoni-insectă fără ochi, trupuri întunecate cu o mulţime de membre de coşmar. Dinţi mari şi aripi hipnotice.

* * *

Corbul se împrăştia în jurul Staţiei Pierzaniei într-o confuzie complicată de străzi şi alei pe jumătate ascunse. Arterele principale – Strada LeTissof, Pasajul Concubek, Bulevardul Dos Gherou – ţâşneau în toate direcţiile în jurul staţiei şi Pieţei Bilsantum. Erau largi şi aglomerate, o îngrămădeală de căruţe şi taxiuri şi trecători.

În fiecare săptămână magazine noi şi elegante se deschideau în cartierul aglomerat. Magazine uriaşe care ocupau trei etaje ale unor foste case nobile; stabilimente mai mici, nu mai puţin înfloritoare, cu vitrinele pline cu ultimele luminatoare de gaz, lămpi cu intarsii din alamă şi valve de extensie; mâncare; luxoase cutii de prizat; haine de croitor.

În ramurile mai mici care se desfăceau din aceste străzi masive precum capilarele, birouri de avocaţi şi medici, asigurări, farmacii şi societăţi de binefacere stăteau alături de cluburi exclusiviste. Patricieni în costume imaculate patrulau pe aceste străzi.

Ascunse în colţuri mai mult sau mai puţin obscure ale Corbului,

fundăturile cu arhitectură bolnavă erau ocolite cu grijă.

Inima Scuipatului, spre sud-vest, era împărţită pe deasupra de o linie ferată ce lega turnul miliţiei din Mlaştina Bursucului de Staţia Pierzaniei. Făcea parte din aceeaşi zonă turbulentă ca şi Sheck, o zonă cu magazine mai mici şi case făcute din piatră şi tapetate cu cărămidă. Inima Scuipatului avea o industrie crepusculară: Refacerea. Acolo unde cartierul se întâlnea cu râul, fabrici subterane de pedeapsă emiteau uneori vaiete de durere şi ţipete înăbuşite la repezeală. Dar de dragul imaginii publice, Inima Scuipatului ignora această economie ascunsă cu doar o uşoară urmă de dezgust.

Era un loc activ. Pelerinii îşi făceau drum spre templul Palgolak de la marginea nordică a Mlaştinii Bursucului. Vreme de secole, Inima Scuipatului fusese un refugiu pentru bisericile schismatice şi pentru societăţile religioase. Zidurile îi fuseseră ţinute în picioare de lipiciul a mii de afişe putrezite care făceau reclamă unor dezbateri teologice. Călugări şi călugăriţe din secte contemplative treceau în grabă pe străzi, evitând contactul cu alte priviri. Dervişi şi hieronomeri se certau la colţ de stradă.

Înghesuit între Inima Scuipatului şi Corbul, se afla cel mai prost păstrat secret al oraşului. O pată vinovată. Era o regiune mică în comparaţie cu oraşul. Câteva străzi unde casele vechi erau înguste şi apropiate şi puteau fi uşor unite prin pasarele sau scări. Unde pavajul dintre clădirile înalte şi ciudat decorate putea fi un labirint protector.

Cartierul bordelurilor. Zona felinarelor roşii.

* * *

Era seara târziu când David Serachin păşi prin partea de nord a Inimii Scuipatului. S-ar fi putut duce acasă, în Vadul Pitit, la vest pe sub Linia de Sud, prin Sheck, pe lângă masivul turn al miliţiei din Capătul Vadului Pitit. Era o plimbare lungă, dar plauzibilă.

Dar când David trecu pe sub arcadele Staţiei Bazarul Scuipatului, se piti în întuneric şi se întoarse să privească înapoi. Lumea din spatele lui era formată numai din trecători. Nu era urmărit. Ezită un moment, apoi ieşi de sub liniile ferate când un tren şuieră pe deasupra şi trimise reverberaţii bubuitoare prin cavernele de cărămidă.

David se întoarse spre nord, urmând direcţia liniei, spre oraşul târfelor.

Băgă mâinile adânc în buzunare şi lăsă capul în jos. Îi era ruşine. Fierbea de dezgust pentru propria-i persoană.

La marginea zonei felinarelor roşii, magazinele serveau marfă pentru gusturi ortodoxe. Aici era un loc pentru moravuri mai indulgente. Presărate cu magazine mici universale care acopereau nevoile zilnice, clădirile încă elegante ale acestui cartier erau luminate cu lămpi de gaz pâlpâind în spatele tradiţionalelor filtre roşii. În pragul uşii unora, femei tinere cu corsaje ţipătoare intrau în vorbă cu

trecătorii. Aici străzile erau mai puţin pline decât cele din oraşul de afară, dar nu se goleau niciodată. Cei mai mulţi bărbaţi erau bine îmbrăcaţi. Marfa nu era pentru cei săraci.

Unii dintre ei ţineau nasul în sus, ostentativ. Mulţi mergeau ca David, atenţi şi singuri.

Cerul era cald şi murdar. Stelele clipeau neclar. În aerul de deasupra acoperişurilor se auzi o şoaptă şi apoi o pală de vânt la trecerea unui vagonet al miliţiei. Ca o ironie municipală, pe deasupra centrului acestui orăşel al depravării trecea linia miliţiei. Rar, se mai făceau raiduri prin coruptele, somptuoasele case din zona felinarelor roşii. Dar de cele mai multe ori, atât timp cât se făceau plăţile şi violenţa nu ieşea din camerele în care fusese cumpărată, miliţia se ţinea deoparte.

Valurile de aer nocturn aduceau cu ele ceva neliniştitor, un sentiment de nesiguranţă. Ceva mai profund decât orice nelinişte obişnuită.

În unele case, ferestre mari erau luminate prin perdele de muselină subţire. Femei în cămăşi de noapte şi desuuri strâmte se mângâiau lascive sau se uitau la trecători printre gene. Aici erau şi bordelurile xeniene, unde tineri beţi se îmbiau unul pe altul la rituri de trecere, regulând khepri sau vodyanoi sau specii mai exotice. Văzând aceste stabilimente, David se gândi la Isaac. Încercă să nu.

David nu se opri. Nu se lăsă atras de femeile dimprejur. Se adânci mai tare în inima cartierului.

Dădu colţul spre un rând de case mai joase şi mai urâte. După marfa din vitrinele de aici te lămureai despre natura serviciilor dinăuntru. Bice. Cătuşe. O fetiţă de şapte, opt ani într-un leagăn de copii, trăgându-şi nasul.

David continuă să meargă. Mulţimea se tot subţia, deşi David nu rămânea niciodată singur. Aerul nopţii era plin de zgomote slabe. Camere pline de conversaţie. Muzică bine cântată. Râsete. Strigăte de durere şi lătrături sau urlete de animale.

Aproape de sectorul central era o fundătură, un mic loc liniştit în labirint. David păşi pe caldarâm cu un tremur uşor. La uşile acestor stabilimente erau bărbaţi. Stăteau, grei şi ferchezuiţi, cu costume ieftine, invitându-l pe nefericit să vină la ei.

David se înghesui la una dintre uşi. Animatorul masiv îl opri cu o mână impasibilă pe pieptul lui.

— Doamna Tollmeck m-a trimis, mormăi David, iar bărbatul îl lăsă să treacă.

Înăuntru, lumina lămpilor era groasă şi maronie. Holul părea lipicios din pricina luminii de culoarea rahatului. Dinapoia unui birou stătea o femeie severă, de vârsta a doua, cu o rochie decolorată cu flori, ce se potrivea cu lumina lămpilor. Se uită spre David prin ochelarii cu lentile

tăiate în jumătate.

— Eşti nou în stabilimentul nostru? întrebă ea. Ai o programare?

— Trebuie să fiu în camera şaptesprezece la ora nouă. Numele meu este Orrel, spuse David.

Femeia din spatele biroului ridică din sprâncene foarte uşor şi înclină din cap. Aruncă o privire la registrul de dinaintea ei.

— Înţeleg. Aţi venit… aruncă ea o privire la ceasul din perete, aţi venit cu zece minute mai devreme, dar puteţi merge sus. Ştiţi drumul? Sally vă aşteaptă.

Îl privi şi – monstruos – îi făcu din ochi complice şi rânji. Lui David i se făcu rău.

Se întoarse iute cu spatele la ea şi se îndreptă spre scări.

Inima îi bătea cu putere; urcă şi ajunse pe coridorul lung de la etaj. Îşi amintea de prima lui vizită aici. La capătul coridorului era camera şaptesprezece.

David începu să păşească spre ea.

Ura acest etaj. Ura tapetul uşor umflat, mirosurile deosebite care emanau din camere, sunetele care străbăteau prin pereţi. Majoritatea uşilor de pe coridor erau deschise, după obicei. Cele care erau închise demonstrau că aveau un client.

Uşa de la camera şaptesprezece era închisă, fireşte. Era o excepţie de la regula casei.

David păşea încet pe mocheta murdară, apropiindu-se de prima uşă. Din fericire, era închisă, dar uşa de lemn nu putea opri zgomotele; strigăte înfundate; scârţâit de piele; o voce şuierată, plină de ură. David întoarse capul şi se descoperi privind direct în camera opusă. Zări din mers trupul gol de pe pat. Ea îl privi, o fată care nu avea mai mult de cincisprezece ani. Stătea în patru labe… braţele şi picioarele îi erau acoperite cu blană… picioare de câine.

Ochii lui adăstară hipnotic asupra ei, cu oroare, în vreme ce trecea mai departe; ea sări pe podea cu o mişcare neîndemânatică de câine, se întoarse împiedicat ca un patruped fără experienţă, privi peste umăr şi îi arătă plină de speranţă fundul.

David căscă gura şi ochii i se răciră.

Aici era locul în care îi era ruşine de el, în bordelul târfelor Refăcute.

Oraşul mişuna de prostituate Refăcute, fireşte. De multe ori aceasta era singura lor şansă să scape de înfometare. Dar aici, în cartierul felinarelor roşii, micile păcate erau ceva mai sofisticate.

Majoritatea târfelor Refăcute fuseseră pedepsite pentru crime de cu totul altă natură; Refacerea lor era numai o bizarerie şi trăgea mult preţul în jos. Acest district, pe de altă parte, era pentru specialişti, pentru consumatorul avizat. Aici, târfele erau Refăcute special pentru profesia lor. Aici erau trupuri scumpe Refăcute în forme dedicate cunoscătorilor de plăceri carnale perverse. Erau copii vânduţi de

părinţii lor şi oameni care erau forţaţi de datorii să se vândă sculptorilor de carne, Refăcătorilor iliciţi. Erau zvonuri că mulţi fuseseră condamnaţi la altfel de Refacere, ca apoi să se trezească Refăcuţi în fabricile de pedeapsă după modele carnale ciudate şi vânduţi peştilor şi matroanelor. Era o afacere secundară profitabilă condusă de biotaumaturgii statului.

Timpul se lungea în acest coridor nesfârşit, ca o melasă râncedă. La fiecare uşă, la fiecare haltă de-a lungul drumului, David nu se putea abţine să nu privească înăuntru. Se forţa să privească în altă parte, dar ochii nu-l ascultau.

Era ca o grădină de coşmar. Fiecare cameră conţinea o floare unică de carne, un boboc torturat.

David grăbi pasul pe lângă trupuri goale acoperite cu sâni ca nişte solzi umflaţi; trupuri monstruoase ca de crab cu picioruşe de fetiţă la ambele capete; o femeie care-l privea cu ochi inteligenţi de deasupra unei vulve secundare, gura ei fiind o despicătură verticală, o copie a celuilalt vagin dintre picioarele desfăcute. Doi băieţei holbându-se uimiţi la falusurile masive pe care le aveau. Un hermafrodit cu multe mâini.

David simţi că-i pocneşte capul. Era ameţit şi obosit de atâtea orori.

Camera şaptesprezece se afla dinaintea lui. David nu se întoarse. Îşi imagină ochii Refăcutelor dinapoi privindu-l din închisorile lor de carne şi sânge şi sex.

Bătu la uşă. După un moment, auzi lanţul ridicându-se şi uşa deschizându-se puţin. David intră, cu un nod în gât, lăsând coridorul acela ruşinos pradă propriei sale corupţii. Uşa se închise.

* * *

Un bărbat în costum aştepta pe patul murdar, netezindu-şi cravata. Un alt bărbat, cel care deschisese şi închisese uşa, stătea în spatele lui David cu braţele la piept. David îi aruncă o privire şi îşi îndreptă toată atenţia spre bărbatul aşezat.

Bărbatul indică un scaun de lângă pat, pe care David şi-l trase dinainte.

David se aşeză.

— Bună „Sally”, spuse el şoptit.

— Bună, Serachin, spuse omul slab, între două vârste.

Ochii îi erau calculaţi şi inteligenţi. Era complet nepotrivit cu această cameră ponosită, cu această casă păcătoasă; cu toate acestea chipul îi era foarte liniştit. Aşteptase la fel de răbdător şi confortabil printre târfele Refăcute ca şi cum s-ar fi aflat pe coridoarele Parlamentului.

— Ai cerut să mă vezi, spuse bărbatul. A trecut ceva timp de când am auzit de dumneata. Te-am trecut la adormiţi.

— Păi… spuse David stânjenit. Nu prea am avut ce raporta. Până

acum.

Bărbatul dădu judicios din cap şi aşteptă.

David îşi linse buzele. Îi venea greu să vorbească. Bărbatul îl privi ciudat şi se încruntă.

— Plata e aceeaşi, ştii, spuse el. Chiar puţin mai mare.

— Nu, Dumnezeule, eu… se bâlbâi David. Eu… ştiţi… mi-am ieşit din mână.

Foarte ieşit din mână, gândi neajutorat David. *Au trecut şase ani de la ultima dată şi am jurat că n-o mai fac. Am ieşit din asta. M-am săturat de şantaj şi n-am nevoie de bani…*

Prima dată, cu cincisprezece ani în urmă, intraseră chiar în aceeaşi încăpere în care David petrecea cu o fată Refăcută cu trup ruinat, cadaveric. Omul în costum îi arătase aparatul. Îi spuseseră că o să trimită pozele la ziare şi reviste şi la universitate. Îi oferiseră o alternativă. Plăteau bine.

Devenise informator. Colaborator doar, poate o dată sau de două ori pe an. Apoi se oprise pentru mult timp. Până acum. Pentru că era înspăimântat.

David trase puternic aer în piept şi începu.

* * *

— Se întâmplă ceva mare. Sfinte GurăMultă, nici nu ştiu de unde să încep. Ştiţi de boala care se împrăştie? Chestia aia de-ţi ia minţile? Ştiu de unde a început. Am crezut că ne putem descurca, am crezut că-l putem ţine în cuşcă, dar la dracu'! Tot creştea şi creştea şi am simţit că aveam nevoie de ajutor. (Undeva în adâncul lui o părticică se dezgustă de această laşitate, de această autoiluzie, dar David continua să vorbească repede.) E din cauza lui Isaac.

— Dan der Grimnebulin? spuse bărbatul. Cel cu care împărţi spaţiul? Teoreticianul renegat. Savantul de gherilă cu un talent de a se da rotund. Ce a făcut? zâmbi omul, rece.

— Ascultaţi. A fost angajat de… mă rog, a fost angajat să facă cercetări asupra zborului şi şi-a făcut rost de o mulţime de chestii zburătoare pe care să le studieze. Păsări, insecte, aspide, cam de toate. A primit şi o omidă mare. Chestia părea că trage să moară, apoi 'Zaac a găsit cum s-o ţină în viaţă, pentru că brusc a început să crească. *Uriaşă.* Aşa de mare!

Desfăcu mâinile ca să estimeze dimensiunea omizii. Bărbatul din faţa lui îl privea atent, cu chipul dur, cu mâinile încleştate.

— Apoi a intrat în stadiul de pupă şi am fost curioşi ce-o să iasă. Aşa că am venit de acasă într-o zi şi Lublamai – celălalt tip din clădire – Lublamai zăcea acolo, ca un idiot. Creatura aceea care a ieşit din cocon îi mâncase mintea… şi a scăpat şi e liberă.

Bărbatul scutură din cap hotărât, cu totul diferit de gesturile politicoase de până atunci.

— Aşa că te-ai gândit să ne informezi.

— Nici pe departe! Nu m-am gândit… chiar şi atunci mai credeam că ne putem descurca. Adică, eram supărat pe Isaac, eram complet dezorientat, dar mă gândeam că o să găsim o cale să dăm de urma creaturii şi să-l facem bine pe Lub… Apoi s-au auzit tot mai multe… despre oameni care şi-au pierdut minţile… Dar cel mai important este că am descoperit cine i-a procurat creatura asta lui ’Zaac. Un funcţionar care a şterpelit-o de la C&D din Parlament. Şi m-am gândit „La dracu’, nu mă pun eu cu guvernul”.

Bărbatul de pe pat încuviinţă judecata lui David.

— M-am gândit că situaţia ne depăşeşte cu mult…

David făcu o pauză. Bărbatul de pe pat deschise gura, dar David îl opri.

— Nu, ascultă! Nu se termină aici! Pentru că am auzit de revolta din Kelltree şi ştiu că l-aţi pocnit pe editorul de la *Agitatorul Renegat,* nu-i aşa?

Bărbatul aşteptă, scutură o scamă imaginară de pe costum cu o mişcare reflexă. Fapta nu fusese dată publicităţii, dar ruinele abatorului lăsau să se înţeleagă că ceva se întâmplase în Mocirla Câinelui, iar zvonuri erau din abundenţă.

— Una dintre prietenele lui Isaac scrie la revista aia şi a luat legătura cu editorul – nu ştiu cum, o chestie de taumaturgie – şi el i-a spus două lucruri. Unul despre inchizitori… despre voi… că credeţi că ştie ceva ce nu ştie de fapt şi al doilea lucru că l-aţi întrebat despre un articol din *Agitator* şi despre persoana de contact pentru articol care se presupune a şti ceea ce cred ei că ştie, pe care o cheamă Barbile. *Aşa că, de la asta a şterpelit funcţionarul omida monstruoasă!*

David făcu o pauză, aşteptă impactul vorbelor lui, apoi continuă.

— Totul se leagă şi nu ştiu ce se întâmplă. Şi nici nu vreau să ştiu. Îmi dau seama… că vă călcăm pe bătături. Poate că e o coincidenţă, dar eu nu ştiu… nu mă deranjează să vânez monştri, dar nu am chef să mă pun rău cu miliţia sau cu poliţia secretă sau cu guvernul. Trebuie să mă scoţi din cauză.

Bărbatul de pe pat bătu din palme. David îşi aminti altceva.

— La naiba, da, ascultă! Mi-am scormonit creierii, am încercat să-mi dau seama ce se întâmplă şi… nu ştiu dacă am dreptate, dar e ceva legat de energia de criză?

Bărbatul clătină din cap foarte lent, atent, neînţelegând.

— Continuă, spuse el.

— Ei bine, la un moment dat în timpul evenimentelor, Isaac a lăsat să-i scape… printre altele… că a construit o maşină de criză funcţională… ştii ce înseamnă asta?

Chipul bărbatului era aspru şi ochii i se deschiseră mari.

— Eu sunt doar o verigă pentru cei din Mlaştina Bursucului, şuieră

el. Ştiu ce ar însemna… nu poate… este… Stai puţin, n-are niciun sens, este… este adevărat?
Pentru prima dată bărbatul părea cu adevărat încurcat.
— Nu ştiu, spuse David fără speranţă. Dar nu s-a lăudat cu asta… a menţionat-o în treacăt… nu ştiu. Dar la asta lucrează şi tot lucrează de ani şi ani de zile.
Se lăsă o tăcere lungă; bărbatul de pe pat se uită gânditor în colţul îndepărtat al camerei. Pe chipul lui trecea o gamă întreagă de emoţii. Privi gânditor spre David.
— De unde ştii asta? spuse el.
— ’Zaac are încredere în mine, spuse David (şi iar ceva dinăuntru îl înghionti, iar el nu băgă în seamă). La început femeia aia…
— Numele? întrerupse bărbatul.
David ezită.
— Derkhan Mohorâta, murmură el până la urmă. Deci Mohorâta, la început, s-a reţinut să vorbească de faţă cu mine, dar Isaac… a girat pentru mine. Îmi ştie convingerile politice, am fost la demonstraţii împreună… (din nou, pentru sine: *nu ai convingeri politice, trădător nenorocit).* Doar că în vremuri din astea…, ezită el nefericit.
Bărbatul dădu din mână poruncitor. Nu-l interesa nici vina, nici raţionamentele lui David.
— Isaac i-a spus că poate să aibă încredere în mine şi că poate să-mi spună orice.
Se lăsă o tăcere lungă. Omul de pe pat aştepta. David ridică din umeri.
— Asta-i tot ce ştiu, şopti el.
Bărbatul dădu din cap şi se ridică.
— Bine, spuse el. A fost… foarte util. Va trebui să-l aducem pe prietenul tău Isaac la secţie. Nu te teme, adăugă el cu un zâmbet liniştitor. Nu avem niciun interes să scăpăm de el, promit. O să avem însă nevoie de ajutorul lui. Ai dreptate, fireşte. E de închis un cerc, de făcut nişte legături şi tu nu eşti în postura să o faci, iar noi da. Cu ajutorul lui Isaac.
Va trebui să rămâi în legătură cu noi, spuse bărbatul. Vei primi indicaţii scrise. Asigură-te că le vei urma. Nu e cazul să-ţi atrag atenţia. Vom avea grijă ca der Grimnebulin să nu ştie de unde ne vin informaţiile. S-ar putea să nu facem nicio mişcare vreo câteva zile… nu intra în panică. Asta-i treaba noastră. Tu stai liniştit şi încearcă să-l faci pe der Grimnebulin să se comporte normal. Bine?
David dădu trist din cap. Aştepta. Bărbatul îl privi aspru.
— Asta-i tot, spuse el. Poţi pleca.
Cu o grabă vinovată şi recunoscătoare, David se ridică şi se grăbi spre uşă. Se simţea de parcă ar fi înotat în mocirlă, propria lui ruşine înconjurându-l ca o mare de muci. Tânjea să se îndepărteze de

această încăpere şi să uite ce spusese şi ce făcuse, fără să se gândească la monedele sau biletele care aveau să-i fie trimise şi să se gândească la loialitatea lui către Isaac; îşi spunea că făcuse totul spre binele lui.

Celălalt bărbat îi deschise uşa, îl lăsă să treacă, iar David se grăbi recunoscător afară, aproape alergă pe coridor, dorind să scape.

Dar oricât s-ar fi grăbit pe străzile din Inima Scuipatului, vina se agăţa de el, tenace ca nisipurile mişcătoare.

Capitolul Treizeci

Timp de o noapte, oraşul dormi oarecum liniştit.

Fireşte, existau şi obişnuitele întreruperi. Indivizi care se băteau şi mureau. Sânge care murdărea străzile. Geamuri care se spărgeau. Miliţie care trecea pe deasupra. Dirijabile care sunau ca nişte balene monstruoase. Trupul mutilat, fără ochi, al unui bărbat identificat mai târziu ca fiind Benjamin Flex ajuns la ţărm în Cartierul Infam.

Oraşul tresărea în somn, aşa cum făcea de secole. Dormea în reprize, dar aşa o făcuse el dintotdeauna.

Însă în noaptea următoare, când David avusese aventura din cartierul felinarelor roşii, ceva se schimbase. Noaptea Noului Crobuzon fusese întotdeauna un haos de zgomote şi acorduri violente. Acum răsuna o altă notă. Un subton tensionat, şoptit, care făcea aerul irespirabil.

Preţ de o noapte, tensiunea din aer a fost subţire, strecurându-se în minţile cetăţenilor şi trimiţând umbre peste chipurile lor adormite. După care, peste zi, nimeni nu-şi amintise decât de o nelinişte nocturnă de moment.

Apoi, când umbrele se lungiră şi temperatura scăzu, când noaptea se întoarse de sub lume, ceva nou şi teribil se aşeză peste oraş.

De jur-împrejur, din Colina Stindardului din nord în Fundătura Cocioabelor de lângă râu, din suburbiile dezolante ale Cartierului Infam din est la mahalalele industriale din Himeră, locuitorii se zvârcoliră şi gemură în pat.

Copiii au fost primii. Au ţipat şi şi-au înfipt unghiile în palme, feţele lor micuţe încreţindu-se în grimase dure; asudau cu miros greu; capul li se clătina dintr-o parte în alta, fără să se trezească.

Pe măsură ce noaptea înaintă, şi adulţii fură afectaţi. În adâncimile viselor, temeri vechi şi paranoice se prăbuşiră prin barierele mentale ca nişte armate invadatoare. Succesiuni de imagini înfiorătoare îi asaltară pe cei afectaţi, viziuni animate de o teamă profundă şi banalităţi absurd de îngrozitoare – fantome şi goblini pe care nu aveau să-i întâlnească niciodată şi de care ar fi râs când s-ar fi trezit.

Cei scutiţi din întâmplare de chin erau treziţi brusc în puterea nopţii de gemetele şi ţipetele iubiţilor, sau de plânsetul lor. Uneori visele erau despre sex şi fericire, dar intensificate şi febrile şi devenind

terifiante în intensitatea lor. În această capcană complicată a nopţii, răul era rău şi binele era tot rău.

Oraşul se scutura şi tremura. Visele deveniseră o molimă, un bacil care părea să treacă de la un adormit la altul. Se insinuau chiar şi în minţile celor treji. Paznici de noapte şi agenţi de miliţie; dansatoare de noapte şi studenţi; insomniacii se trezeau că-şi pierd şirul gândurilor, alunecând în fantezii şi reflecţii de o intensitate halucinatorie.

Peste tot oraşul noaptea era fisurată de strigăte de nefericire nocturnă.

Noul Crobuzon era cuprins de o epidemie, de o molimă, o molimă de coşmaruri.

* * *

Vara se aduna deasupra Noului Crobuzon. Îl înăbuşea. Aerul nopţii era fierbinte şi gros ca o expiraţie. Mult deasupra oraşului, întins între nori şi boltă, marile creaturi înaripate salivau.

Bătură din aripile lor vaste neregulate, trimiţând valuri mari de aer sub fiecare mişcare. Membrele lor complicate – tentaculare şi insectoide, antropoide, chitinoase, numeroase – tremurau de o excitare febrilă.

Îşi deschiseră gurile lor înspăimântătoare şi biciuiră din limbile despicate spre acoperişuri. Aerul era îmbibat cu vise, iar creaturile zburătoare le lingeau cu poftă ca pe nişte sucuri gustoase. Când papilele li se umpleau de nectarul invizibil, îşi trăgeau limba înăuntrul gurii cu un plescăit şi îşi arătau dinţii uriaşi.

Planau. Aruncau din zbor deşeurile meselor de mai înainte. Mizeria invizibilă se răspândea în cer, dejecţii psihice care alunecau, groase, prin interstiţiile planului lumesc. Se scurgeau prin eter şi umpleau oraşul, saturând minţile locuitorilor, tulburându-le odihna şi aducând la suprafaţă monştri. Cei adormiţi şi cei treji îşi simţeau minţile tulburate.

Cele cinci plecau la vânătoare.

* * *

Prin vârtejul de coşmaruri ale oraşului, fiecare creatură întunecată putea discerne dârele de arome individuale.

De obicei erau vânători oportunişti. Aşteptau până ce miroseau un tumult mental puternic, vreo minte deosebit de gustoasă. Atunci complicatele zburătoare se întorceau şi intrau în picaj, coborând asupra prăzii. Îşi foloseau mâinile subţiri să deschidă ferestrele de la etaj şi păşeau în podurile luminate de lună către cei adormiţi pentru a le sorbi sucul. Se prindeau cu o mulţime de membre de trecătorii de pe malul râului, care ţipau în vreme ce erau târâţi într-o noapte deja plină de strigăte.

Dar când lăsau deoparte carcasele de carne ale porţiei lor de hrană, tresărind şi bălăbănind pe podea sau pe pavaj, când ghionturile de

foame se mai potoleau şi căutau hrana cu mai puţină încrâncenare, doar din plăcere, înaripatele deveneau curioase. Adulmecau secreţiile slabe ale minţilor pe care le simţiseră mai devreme şi, ca nişte fiare inteligente, reci, curioase, le urmăreau.

Iată firul mental subtil al unuia dintre gardieni, care stătuse la intrarea cuştii lor din Oraşul Oaselor şi care avusese fantezii despre soţia prietenului lui. Aroma imaginaţiei lui le făcea limba să tresară. Creatura care gustase asta se roti pe cer haotic ca un fluture sau ca o molie şi coborâse în Pârloaga Ecoului, urmărind mirosul prăzii.

O altă siluetă aeriană se înălţă brusc pe o traiectorie în opt, răsucindu-se pe propriile urme, căutând aroma familiară care îi stimulase gustul. Era o aromă nervoasă care trecuse prin coconii monştrilor pe vremea când mai erau încă pupe. Bestia pluti peste oraş, cu saliva picurând sub ea în diferite dimensiuni. Emisiile erau obscure, frustrant de slabe, dar mirosul creaturii era fin şi o conduse spre Mafaton, lingând drumul spre savanta care îi privise crescând, Magesta Barbile.

Cea năpăstuită, cea prost hrănită care îşi eliberase suratele găsi şi ea o dâră de gust pe care şi-o aminti. Mintea ei nu era atât de dezvoltată, gustul ei mai puţin exact; nu putea urmări izul prin aer. Dar încerca. Gustul acelei minţi îi era atât de familiar… o înconjurase în timpul creşterii, în timpul stadiului de pupă… Pierdu şi regăsi mirosul, îl pierdu din nou.

Cea mai mică şi mai slabă dintre vânătoarele nocturne, de departe mai puternică decât orice om, înfometată şi prădătoare, îşi linse calea pe cer, încercând să regăsească drumul spre Isaac Dan der Grimnebulin.

* * *

Isaac, Derkhan şi Lemuel Porumbelul stăteau nerăbdători la colţul străzii, în lumina fumurie a lămpii cu gaz.

— Unde dracu’ e tovarăşul tău? şuieră Isaac.

— Întârzie. Probabil nu ne poate găsi. Ţi-am zis că e tâmpit, spuse Lemuel calm, apoi scoase un briceag şi începu să-şi cureţe unghiile.

— De ce avem nevoie de el?

— N-o mai face pe nevinovatul, Isaac. Eşti destul de bun ca să arunci cu bani în mine, să mă pui să fac tot felul de treburi împotriva principiilor mele, dar există limite. Nu mă implic în nimic care irită guvernul fără să am protecţie. Iar domnul X e protecţia mea.

Isaac înjură în barbă, dar ştia că Lemuel avea dreptate.

Fusese foarte neliniştit că trebuia să-l implice pe Lemuel în toată povestea asta, dar evenimentele evoluaseră atât de rapid încât nu-i dăduse nicio şansă. David şovăia în mod evident să-l ajute să o găsească pe Magesta Barbile. Părea paralizat, o masă de nervi, neajutorat. Isaac îşi pierdea răbdarea cu el. Avea nevoie de sprijin şi

voia ca David să-şi mişte fundul şi să *facă* ceva. Dar nu era acum timpul să se certe cu el.

Derkhan îi dăduse fără să vrea numele care părea să fie cheia ce descuia misterele prezenţelor din cer şi enigmaticul interogatoriu al miliţiei asupra lui Ben Flex. Isaac trimisese informaţia, numele şi tot ce mai avea – Mafaton, savanta, C&D – către Lemuel Porumbelul. Trimisese şi bani, câteva guinee (şi văzuse că aurul pe care i-l dăduse Yagharek începuse să se subţieze) şi-l imploră să-i dea informaţii şi ajutor.

De aceea îşi controla mânia stârnită de întârzierea domnului X. Cu toată nerăbdarea pe care o arăta prin gesturi, acest fel de protecţie era exact motivul pentru care îl atrăsese pe Lemuel.

Lemuel însuşi nu trebuise convins prea mult pentru a-i însoţi pe Isaac şi Derkhan la adresa din Mafaton. Se prefăcuse indiferent la detalii, ca un mercenar a cărui dorinţă era doar să fie plătit pentru eforturile lui. Isaac nu-l credea. Simţea că Lemuel devenise interesat de intrigă.

Yagharek nu putea fi convins să vină. Isaac încercase să-l convingă, iute şi energic, dar Yagharek nici măcar nu răspunsese. *Atunci ce naiba cauţi tu aici?* simţi Isaac că trebuie să întrebe, dar îşi înghiţi iritarea şi îl lăsă pe garuda în pace. Poate că îi mai trebuia timp să se integreze în colectiv. Isaac îşi permitea să aştepte.

Lin plecase chiar înainte de sosirea lui Derkhan. Nu dorise să-l lase pe Isaac cu toate greutăţile pe cap, dar şi ea se simţea oarecum distrasă. Stătuse numai o noapte, apoi plecase şi îi promisese lui Isaac că avea să se întoarcă de îndată ce putea. Dar a doua zi dimineaţă Isaac primise un bilet scris de mâna ei, care traversase oraşul cu un serviciu de livrări scump.

Dragul meu,

Mi-e teamă că ai să te simţi mânios şi trădat, dar te rog să fii înţelegător. Acasă mă aştepta o altă scrisoare de la angajatorul meu, de la patronul meu dacă vrei să-i spui aşa. Imediat după mesajul în care spunea că nu voi fi necesară în viitorul apropiat, a venit un altul care mă chema înapoi.

Ştiu că momentul este prost ales. Îţi cer doar să mă crezi că nu aş fi vrut să ascult de el, dar nu pot. Nu pot, Isaac. Am să încerc să termin lucrarea cât mai repede, într-o săptămână sau două, sper, şi am să mă întorc la tine.

Aşteaptă-mă.

Cu toată dragostea, Lin

Aşa că, la colţul Pasajului Addley, camuflaţi de clarobscurul lunii pline trecând prin nori şi umbrele copacilor din Billy Green, se aflau

numai Isaac, Derkhan şi Lemuel.

Toţi trei se foiau neliniştiţi, privind în sus la umbrele trecătoare, tresărind la zgomote închipuite. De pe străzile dimprejur veneau strigătele intermitente ale celor cu somnul tulburat. La fiecare geamăt sălbatic, cei trei se priveau speriaţi.

— Pe toţi dracii, şuieră Lemuel iritat şi înspăimântat. Ce se întâmplă?

— E ceva în atmosferă…, murmură Isaac privind fără ţintă în sus.

Pentru a pune capac, Derkhan şi Lemuel, care se întâlniseră cu o zi înainte, luaseră repede hotărârea că se dispreţuiesc reciproc. Făceau tot posibilul să nu se bage în seamă unul pe celălalt.

— Cum ai făcut rost de adresă? întrebă Isaac, şi Lemuel ridică din umeri enervat.

— Legături, ’Zaac, contacte şi corupţie. Tu cum crezi? Madam Barbile şi-a eliberat apartamentul acum câteva zile şi a fost văzută de atunci la această adresă mai puţin salubră. Cu toate astea, e la numai trei străzi distanţă de fosta locuinţă. Femeia asta nu are pic de imaginaţie. Hei…, înghionti el braţul lui Isaac şi arătă spre strada slab luminată. Uite-l pe omul nostru.

De peste drum, o siluetă mare se desprinse din umbră şi se îndreptă greoi spre ei. Se uită urât spre Isaac şi Derkhan, înainte să-l salute din cap pe Lemuel cu un gest absurd de elegant.

— E totul în regulă, Porumbelule? spuse el prea tare. Ce avem de făcut?

— Mai încet, omule, spuse agitat Lemuel. Ce ai acolo?

Omul masiv puse degetul la buze în semn că a înţeles. Desfăcu haina şi scoase la iveală două flinte enorme. Isaac tresări uşor când le văzu. Atât el cât şi Derkhan erau înarmaţi, dar nu cu asemenea tunuri. Lemuel dădu din cap aprobator la vederea armelor.

— Bine. Probabil n-o să avem nevoie de ele, dar… nu se ştie. Bine. Nu vorbiţi. Nici să nu auziţi. În noaptea asta nu aveţi urechi.

Bărbatul încuviinţă. Lemuel se întoarse spre Isaac şi Derkhan.

— Ascultaţi. Voi ştiţi ce aveţi de întrebat. Pe cât posibil noi o să fim doar nişte umbre. Dar avem motive să credem că miliţia este interesată de treaba asta, ceea ce înseamnă că n-o putem rasoli. Dacă femeia nu vă ajută, o să-i dăm noi un brânci, bine?

— Asta e expresia pentru tortură în gangsterească? şuieră Isaac.

Lemuel îl privi rece.

— Nu. Şi nu-mi ţine mie predici; tu eşti cel care plăteşte. Nu avem timp să ne fâţâim, aşa că n-o să-i dau voie să facă nazuri. E vreo problemă? Bine. Strada Wardock este mai jos pe dreapta.

Nu trecură pe lângă niciun trecător nocturn în drumul lor prin străduţele lăturalnice. Mergeau diferit: tovarăşul lui Lemuel drept şi fără teamă, părând neafectat de atmosfera de coşmar; Lemuel

aruncând multe ocheade spre uşile caselor; iar Isaac şi Derkhan cu o grabă nervoasă.

Se opriră la uşa doctoriţei Barbile de pe strada Wardock. Lemuel se întoarse şi îi făcu semn lui Isaac să o ia înainte, dar Derkahn se băgă în faţă.

— O fac eu, şopti ea furioasă.

Ceilalţi bătură în retragere. Când se îndepărtară destul, Derkhan se întoarse şi trase de cordonul clopoţelului.

Mult timp nu se petrecu nimic. Apoi se auziră paşi care coborau încet treptele şi se apropiau de uşă. Se opriră chiar înapoia ei, apoi tăcere. Derkhan aşteptă, făcând semn celorlalţi să nu facă zgomot. Până la urmă se auzi o voce din casă.

— Cine-i acolo?

Magesta Barbile părea foarte speriată.

Derkhan vorbi calm şi repede.

— Doamnă Barbile, numele meu este Derkhan. Trebuie să vă vorbesc foarte urgent.

Isaac privi împrejur să vadă dacă se aprindea vreo lumină pe stradă. Până acum părea că trecuseră neobservaţi.

Din spatele uşii, Magesta Barbile ceda greu.

— Nu… prea sunt sigură…, spuse ea. Nu e chiar momentul potrivit…

— Doamnă Barbile… Magesta… spuse liniştită Derkhan. Trebuie să deschizi uşa. Putem să te ajutăm. Doar deschide blestemata asta de uşă. Acum.

După încă un moment de ezitare, Magesta Barbile descuie uşa şi o crăpă. Derkhan era gata să se folosească de moment ca să se împingă înăuntru, dar se opri. Barbile avea o puşcă. Părea teribil de nepricepută în mânuirea ei. Dar oricât de nepricepută ar fi fost, arma era îndreptată spre stomacul lui Derkhan.

— Nu ştiu cine eşti… începu Barbile, dar înainte să poată termina, prietenul uriaş al lui Lemuel, domnul X, se strecură cu uşurinţă şi repede pe lângă Derkhan, apucă puşca, strecurându-şi palma între cocoş şi fitil, blocând mecanismul. Barbile scânci şi apăsă trăgaciul, provocând un şuierat scurt de durere din partea domnului X atunci când cocoşul muşcă din carne. Smulse arma, aruncând-o pe Barbile spre scara din spatele ei.

Până ca ea să se redreseze, el deja intrase în casă.

Ceilalţi îl urmară. Derkhan nu protestă la tratamentul aplicat lui Barbile. Lemuel avea dreptate. Nu dispuneau de timp.

Domnul X o ţinea pe femeie, calm, în vreme ce ea se zbătea şi gemea din spatele braţului lui. Avea ochii mari şi era albă de spaimă.

— Doamne! se răsti Isaac. O să creadă că vrem s-o omorâm! Termină!

— Magesta, spuse tare Derkhan, trântind uşa fără să se uite în urmă. Magesta, opreşte-te. Nu suntem de la miliţie, dacă asta crezi. Sunt o prietenă a lui Benjamin Flex.

Auzind asta, Barbile deschise ochii şi mai tare şi zbaterile ei deveniră mai slabe.

— Bine, spuse Derkhan. Benjamin a fost ridicat. Presupun că ştii asta.

Barbile o privi şi încuviinţă repede. Angajatul enorm al lui Lemuel luă mâna de la gura femeii. Ea nu strigă.

— Nu suntem de la miliţie, repetă Derkhan încet. N-o să te luăm cum l-au luat pe el. Dar ştii… *ştii…* dacă noi am putut să dăm de urma ta, dacă am putut afla cine a fost contactul lui Ben, şi ei sunt în stare de asta.

— Eu… De aceea eu…

Barbile aruncă o privire spre armă. Derkhan dădu din cap.

— Bine, ascultă, Magesta, spuse ea răspicat cu privirea aţintită spre Barbile. Nu avem prea mult timp… Dă-i drumul, brută! Nu avem prea mult timp şi trebuie să ştim exact ce se petrece. O mulţime de fire duc la tine. Aşa că lasă-mă să-ţi propun ceva. De ce nu mergem sus, înainte să apară miliţia, şi să ne explici ce se petrece aici?

* * *

— Abia am aflat de Flex, spuse Magesta.

Stătea ghemuită pe sofa, cu o cană de ceai rece în mâini. În spatele ei, o oglindă mare ocupa aproape tot peretele.

— Nu prea urmăresc ştirile. Am avut o întâlnire cu el acum două zile şi când nu a venit m-am speriat că… nu ştiu… că m-a pârât, ceva de genul ăsta.

Probabil că asta a şi făcut, gândi Derkhan, dar nu spuse nimic.

— Apoi am auzit zvonuri despre evenimentele din Mocirla Câinelui în care miliţia a pus capăt unei revolte…

Nu a fost nicio revoltă, simţi Derkhan nevoia să-i strige, dar se abţinu. Indiferent de motivele pe care Magesta Barbile le avusese ca să-i furnizeze lui Ben acele informaţii, era clar că dizidenţa politică nu era unul dintre ele.

— Deci, zvonurile acelea…, continuă Barbile. Am pus cap la cap, înţelegi? Apoi…

— Apoi te-ai ascuns, spuse Derkhan şi Barbile încuviinţă.

— Uite, spuse brusc Isaac, care tăcuse până atunci, atent. Nu poţi simţi? Nu-ţi dai seama? Parcă aerul nopţii a devenit *rânced.* Poate că e o coincidenţă ciudată, dar până acum toate lucrurile rele care s-au petrecut în ultima lună par să fie legate de o conspiraţie, şi pun pariu că asta nu e o excepţie.

Se aplecă spre chipul demn de milă al lui Barbile. Ea îl privi timidă şi speriată.

— Doamnă Barbile, spuse el apăsat. Ceva care se hrăneşte cu minţi… inclusiv cu mintea prietenului meu; un raid al miliţiei asupra *Agitatorului Renegat;* aerul care se transformă într-o supă împuţită… *Ce se petrece?* Ce legătură are asta cu rahatul-de-visat?

Barbile începu să plângă. Isaac aproape că urlă de nervi, întorcându-se cu spatele şi ridicând exasperat mâinile în aer. Dar îşi reveni. Ea începu să vorbească printre smiorcăieli.

— Am ştiut că e o idee proastă, spuse ea. Le-am spus că trebuie să păstrăm controlul asupra experimentului…

Cuvintele ei erau aproape neinteligibile, întrerupte de un şuvoi de lacrimi şi muci.

— Nu trecuse destul timp… Nu ar fi trebuit s-o facă…

— Să facă *ce?* spuse Derkhan. Ce au făcut? Despre ce a vorbit Ben cu tine?

— Despre *transfer,* se smiorcăi Barbile. Nu terminasem proiectul, dar am auzit deodată că se renunţă la el… cineva a descoperit ce se întâmpla de fapt… Specimenele noastre erau *vândute…* unui *mafiot…*

— Ce specimene? întrebă Isaac, dar Barbile nu-l băgă în seamă, se elibera de povară în ritmul ei.

— Nu avansam destul de repede pentru sponsori, înţelegi? Deveneau… nerăbdători… Aplicaţiile pe care le-au crezut a fi… militare, psihodimensionale… nu se concretizau. Subiecţii erau *incomprehensibili,* nu făceam niciun progres şi… erau *incontrolabili,* erau mult prea *periculoşi…*

Îşi ridică privirea şi vorbi mai tare, încă printre lacrimi. Continuă după o pauză, de această dată mai liniştită.

— Am fi ajuns la o concluzie până la urmă, dar ar fi durat prea mult. Atunci… finanţatorii cred că s-au enervat. Aşa că directorul proiectului ne-a spus că s-a terminat, că specimenele au fost distruse, dar e o minciună… Toată lumea ştie asta. Nu e primul proiect care păţeşte asta, înţelegi…

Isaac şi Derkhan priveau miraţi, dar tăceau din gură.

— Ştiam deja că e o cale de a face bani. Probabil că i-au vândut celui mai bun ofertant… cuiva care îi putea folosi pentru droguri… În felul ăsta sponsorii îşi primeau banii înapoi şi directorul putea păstra proiectul pentru el, cooperând cu traficantul de droguri căruia îi vânduse. Dar nu e bine… Nu e bine ca guvernul să facă bani din droguri şi nici nu e corect să ne fure proiectul…

Barbile se oprise din plâns. Stătea acolo şi-şi trăgea nasul. O lăsară să vorbească tot ce voia.

— Ceilalţi aveau de gând să lase lucrurile aşa, dar eu eram furioasă… Nu le-am urmărit degeaba cum ies din cocon, nu am învăţat degeaba tot ce am putut despre ele. Iar acum aveau să fie folosite de un răufăcător… ca să facă bani cu ele…

Derkhan abia putea să creadă naivitatea ei. Deci acesta era contactul lui Ben. Această savantă de doi bani deranjată de faptul că i se suflase de sub nas proiectul. Pentru asta, scosese la iveală afacerile necurate ale guvernului şi-şi atrăsese mânia miliţiei pe cap.

— Barbile, vorbi Isaac din nou, de această dată mult mai calm. Ce sunt ele?

Magesta Barbile ridică ochii spre el. Părea puţin tulburată.

— Ce *sunt* ele? spuse ea ameţită. Creaturile care au evadat? Proiectul? Ce sunt ele?

— Molii-nestinse.

Capitolul Treizeci şi unu

Issac dădu din cap ca şi cum această revelaţie ar fi avut vreun sens pentru el. Se pregăti să o întrebe altceva, dar ea deja nu-l mai privea.

— Am ştiut că au scăpat din pricina viselor, spuse ea. Mi-am dat seama că sunt libere. Nu ştiu cum au scăpat. Dar s-a văzut că vânzarea lor a fost o idee proastă, nu? Asta e o bulină neagră pentru Vermishank, spuse ea cu o voce triumfătoare.

* * *

La auzul acestui nume, Isaac tresări. *Fireşte,* gândi el calm. *Implicarea lui în aşa ceva e de înţeles.* Pe de altă parte, îi venea să ţipe.

— Ce are de-a face Vermishank cu asta? întrebă el cu grijă.

O văzu pe Derkhan privindu-l tăios. Nu recunoştea numele, dar îşi dădea seama că el îl cunoaşte.

— El e şeful, spuse Barbile surprinsă. El e directorul proiectului.

— Dar el e un biotaumaturg, nu un biolog, nu un teoretician… De ce a fost pus el la conducere?

— Biotaumaturgia este specializarea lui, nu singurul domeniu. Este mai ales un administrator. Se ocupă de toate cercetările care implică biohazard: Refacere, arme experimentale, organisme de vânătoare, boli…

Vermishank era şeful catedrei de ştiinţe la Universitatea Noului Crobuzon. Ocupa o poziţie de înalt prestigiu. Ar fi fost ilogic să se ofere un asemenea post cheie cuiva cu vederi antagoniste guvernului: asta era evident. Dar Isaac realiză acum că subestimase implicarea lui Vermishank în afacerile statului. Era mai mult decât un servitor.

— Vermishank a vândut moliile-nestinse? spuse Isaac.

Barbile încuviinţă. Afară se pornise vântul şi obloanele se ciocneau violent. Domnul X părea agitat din pricina zgomotului. Nimeni altcineva n-o slăbi din ochi pe Barbile.

— Am luat legătura cu Flex pentru că mi-am zis că nu e drept, spuse ea. Dar s-a întâmplat ceva… moliile au scăpat. Doar zeii ştiu cum.

Eu ştiu cum, gândi Isaac. *A fost din cauza mea.*

— Ştii ce implică evadarea lor? Suntem… o să fim *vânaţi* cu toţii. Iar miliţia a citit *Agitatorul Renegat* şi a crezut că Flex are ceva de-a face cu asta… iar dacă au crezut asta despre Flex… curând vor crede că şi *eu* sunt implicată…, se smiorcăi din nou Barbile şi Derkhan întoarse privirea dezgustată, gândindu-se la Ben.

Domnul X se apropie de fereastră ca să închidă mai bine obloanele.

— Uite ce-i…

Isaac încercă să-şi adune gândurile. Erau o mulţime de lucruri despre care voia să o întrebe, dar unul era absolut presant.

— Deci, doctor Barbile… *cum le prindem?*

* * *

Barbile ridică privirea spre el şi clătină din cap. Privi printre Isaac şi Derkhan care vegheau asupra ei ca nişte părinţi neliniştiţi, pe lângă Lemuel care stătea într-o parte, făcându-se că nu o bagă în seamă. Privirea ei îl găsi pe domnul X care stătea în faţa ferestrei neprotejate. O deschisese puţin şi se întinsese să prindă obloanele.

Acum stătea nemişcat, privind afară.

Magesta Barbile privi peste umărul lui în noapte.

Ochii ei îngheţară. Ca şi vocea.

Ceva bătea la fereastră, încercând să ajungă la lumină.

Barbile se ridică, Lemuel, Isaac şi Derkhan se apropiară de ea îngrijoraţi, întrebând ce s-a întâmplat, fără să înţeleagă ţipetele ei slabe. Mâna ei se ridică tremurând spre figura paralizată a domnului X.

— Sfinte GurăMultă… şopti ea. Sfinte, m-a găsit, m-a mirosit…

Apoi ţipă şi se răsuci pe călcâie.

— Oglinda! ţipă ea. Priviţi în oglindă!

Tonul ei era poruncitor. Ei o ascultară. Vorbi cu atâta autoritate încât nimeni nu cedă curiozităţii de a se întoarce să privească direct.

Cei patru priveau prin oglinda din spatele sofalei. Priveau încremeniţi.

Domnul X păşea înapoi cu aspectul unui zombi.

În spatele lui se vedea un fâlfâit de culori întunecate. O formă teribilă se înghesui şi se strânse ca să-şi treacă pliurile şi oasele şi trupul prin ferestruică. Un cap lipsit de ochi se iţea prin deschizătură şi se întorcea lent dintr-o parte în alta. Parcă era o naştere imposibilă. Creatura care se vedea în oglindă se contracta în direcţii imposibile, invizibile. Tremura din pricina efortului, îşi trăgea trupul prin deschizătură, braţele îi ieşeau de sub trupul întunecat să se împingă în cadrul ferestrei.

Afară, aripile pe jumătate ascunse parcă fierbeau.

Creatura se împinse brusc şi fereastra se dezintegră. Se auzi doar un sunet sec, slab, ca şi cum aerul ar fi fost golit de substanţă. Cioburi de sticlă se împrăştiară prin cameră.

Isaac privea, paralizat. Tremura.

Cu coada ochiului îi văzu pe Derkhan, Lemuel şi Barbile în aceeaşi stare. *E o nebunie!* gândi el. *Trebuie să ieşim de aici!* Întinse mâna şi o luă pe Derkhan de mânecă, începând să se îndrepte spre uşă.

Barbile părea paralizată. Lemuel trase de ea.

Niciunul nu ştia de ce le spusese ea să privească în oglindă, dar nici nu se întoarseră.

Şi când mai aveau puţin să ajungă la uşă, îngheţară din nou; creatura din cameră se ridică.

* * *

Ca şi cum ar fi înflorit brusc, creatura se ridică înapoia lor, umplând oglinda prin care priveau cu răsuflarea tăiată.

Puteau vedea spatele domnului X care se uita la modelul acelor aripi, model care se mişca cu o grabă hipnagogică, celulele de culoare de sub pielea creaturii pulsând în dimensiuni ciudate.

Domnul X păşi în spate ca să vadă aripile mai bine. Nu-i puteau vedea faţa.

Molia-nestinsă îl menţinea în transă.

Era mai înaltă decât un urs. Un mănunchi de excrescenţe ascuţite ca nişte bice cartilaginoase întunecate înfloriră din coastele ei şi fluturară în faţă. Alte membre mai mici, mai ascuţite, se îndoiră ca nişte gheare.

Picioarele creaturii erau parcă braţe de maimuţă. Trei perechi ieşeau din trunchi. Când stătea pe două picioare, când pe patru sau pe şase.

Se lăsă pe picioarele cele mai din spate şi o coadă ascuţită ieşi dintre ele pentru a se echilibra.

Chipul creaturii *(Întotdeauna acele aripi uriaşe neregulate, curbându-se în direcţii ciudate, modificându-şi forma pentru a încăpea în cameră, fiecare la fel de întâmplătoare şi inconstantă ca uleiul în apă, fiecare o reflexie perfectă a celeilalte, se mişcau continuu, cu modelul în continuă schimbare, fluturând ca un val seducător.)* nu avea ochi, doar două găuri adânci din care ieşeau nişte antene groase, flexibile ca nişte degete deasupra rândurilor de dinţi uriaşi. Sub privirile lui Isaac, se ridică şi deschise gura inimaginabilă, scoţând o limbă uriaşă, prehensilă.

Biciui cu ea aerul. Capătul îi era acoperit cu pâlcuri de papile care pulsau pe apendicele ca o trompă de elefant.

— Încearcă să mă găsească, se văicări Barbile şi, cedând nervos, porni în goană către uşă.

Pe loc, molia-nestinsă biciui cu limba într-acolo. Succesiunea de mişcări care urmă fu prea rapidă pentru un ochi obişnuit. Un fel de colţ organic ţâşni şi trecu prin capul domnului X ca prin apă. Domnul X se cutremură şi, în timp ce sângele începu să ţâşnească prin osul

sfărâmat, molia-nestinsă întinse patru dintre braţele ei, îl trase brusc şi îl aruncă în capătul celălalt al încăperii.

Domnul X zbură prin aer lăsând în urmă o dâră de sânge şi fragmente de os ca o cometă. Muri înainte să ajungă jos.

Cadavrul domnului X o izbi pe Barbile în spate, aruncând-o la podea. Trupul lui ateriză fără viaţă, greoi, în pragul uşii, cu ochii larg deschişi.

Lemuel, Isaac şi Derkhan o zbughiră spre uşă.

Ţipetele lor simultane se transformară într-o simfonie cacofonică.

Lemuel sări peste Barbile care zăcea prăbuşită şi disperată, încercând să se elibereze de sub pieptul uriaş al domnului X. Se rostogoli pe spate şi strigă după ajutor. Isaac şi Derkhan o ajunseră în acelaşi timp şi începură să o tragă de braţe. Barbile ţinea ochii strânşi.

Dar când scăpară de trupul domnului X şi Lemuel îl înlătură cu o lovitură puternică din faţa uşii, un tentacul dur, ca de cauciuc, îi ajunse şi o apucă pe Barbile de picior. Ea îl simţi şi începu să ţipe.

Derkhan şi Isaac traseră tare. Pentru o clipă fură întâmpinaţi de rezistenţă, apoi molia-nestinsă smuci. Barbile scăpă din strânsoarea lui Isaac şi Derkhan cu o uşurinţă umilitoare. Alunecă cu viteză pe podea, zgâriindu-se în aşchii.

Barbile începu să ţipe.

Lemuel forţă uşa şi ţâşni afară fără să privească înapoi. Isaac şi Derkhan se ridicară într-o clipă. Întoarseră capul simultan ca să privească în oglindă.

Ambii scoaseră un strigăt de groază.

Barbile se zbătea şi ţipa în îmbrăţişarea complicată a moliei-nestinse. Membre şi pliuri de carne o mângâiau. Ea se zbătea şi braţele îi erau ţinute, dădea din picioare şi picioarele îi erau imobilizate.

Creatura uriaşă întoarse uşor capul într-o parte, părând că o priveşte cu foame şi curiozitate. Emitea zgomote uşoare, obscene.

Ultima ei pereche de mâini se căţără şi începu să pipăie ochii lui Barbile. Îi atingea cu delicateţe. Încerca să-i deschidă.

Barbile se văicărea şi implora ajutor, dar Isaac şi Derkhan stăteau paralizaţi, privind prin oglindă.

Cu mâinile tremurând violent, Derkhan scoase de sub haină pistolul încărcat. Privind atent prin oglindă, ţinti înapoia ei. Mâna i se clătina încercând să ţintească din acea poziţie imposibilă.

Isaac văzu ce face şi scoase, la rându-i, pistolul. Trase mai repede decât ea.

Se auzi un bubuit puternic de praf de puşcă aprins. Glonţul ieşi pe ţeavă şi trecu pe deasupra capului creaturii. Molia nici nu ridică privirea. Barbile ţipă speriată de zgomot şi începu să ceară, îngrozită, să fie împuşcată ea.

Derkhan strânse din dinţi şi încercă să-şi stăpânească braţul.

Trase. Molia-nestinsă se răsuci şi aripile îi tresăriră. Îşi deschise gura cavernoasă şi scoase un şuierat strangulat. Isaac văzu o gaură mică în ţesătura aripii stângi.

Barbile strigă şi aşteptă un moment, apoi îşi dădu seama că este încă în viaţă şi începu să ţipe din nou.

Molia-nestinsă se întoarse spre Derkhan. Două dintre braţele ei biciuiră pe distanţa de doi metri care le despărţea şi o loviră în spate. Se auzi un scrâşnet puternic. Derkhan fu aruncată prin uşa deschisă, forţată să dea violent aerul afară din plămâni. Se prăbuşi gemând.

— Nu te uita în jur! ţipă Isaac. Hai! Hai! Vin!

Încercă să nu asculte rugăminţile lui Barbile. Nu avea timp să încarce arma din nou.

Pe când îşi făcea drum încet către uşă, rugându-se să nu fie băgat în seamă de creatură, privi ce se întâmpla în oglindă.

Refuza să înţeleagă ceva. Pentru el nu erau decât nişte imagini. Mai târziu avea să reflecteze la ele, dacă avea să părăsească viu această clădire şi să ajungă teafăr acasă, la prietenii lui.

Dar acum avea grijă să nu se gândească la nimic în timp ce privea molia-nestinsă întorcându-şi din nou atenţia spre femeia din braţele ei. Nu se gândi la nimic când o văzu deschizându-i ochii cu degetele subţiri simiene, o auzi ţipând până ce vomită de frică şi apoi tăcu brusc în clipa în care zări desenele aripilor. Văzu aripile acelea deschizându-se şi întinzându-se într-un tablou hipnotic, văzu expresia de transă a lui Barbile privind cu ochii holbaţi la culorile mişcătoare; văzu trupul relaxându-se şi molia salivând de poftă, cu limba ieşind din gura căscată şi şerpuind în sus peste cămaşă spre faţa cuprinsă de un extaz idiot. Văzu vârful despicat al limbii venind aproape de chipul femeii, de nasul ei, de urechile ei, îndesându-se apoi printre dinţii ei în gură *(şi Isaac se îngreţoşă, chiar dacă încerca să nu se gândească la nimic),* împingând cu o forţă indecentă; ochii ei se bulbucau pe măsură ce limba se afunda în ea.

Apoi Isaac văzu ceva tresărind sub pielea scalpului ei, umflându-se şi făcând valuri sub păr şi carne, ca un ţipar în noroi, văzu o mişcare străină în spatele ochilor şi privi mucusul şi lacrimile care îi ieşeau din orificiile capului în timp ce limba îi cotrobăia prin minte; chiar înainte de a ieşi, Isaac îi văzu ochii stingându-se şi stomacul moliei umflându-se pe măsură ce o sorbea.

Capitolul Treizeci şi doi

Lin era singură.

Stătea în mansardă, sprijinindu-se de un perete cu picioarele desfăcute ca o păpuşă. Privea praful mişcându-se. Era întuneric. Aerul era cald. Era după miezul nopţii, între orele două şi patru.

Noaptea era interminabilă şi neiertătoare. Lin simţea vibraţiile

aerului, strigătele tremurătoare şi urletele de somn tulburat din oraşul ce o înconjura. Îşi simţea capul greu de prevestiri rele şi ameninţări.

Se foi puţin şi îşi masă capul. Îi era teamă. Nu era atât de proastă să nu-şi dea seama că ceva nu era în regulă.

Ajunsese la domnul Motley cu ceva timp în urmă, la sfârşitul după-amiezii din ziua precedentă. Ca de obicei, fusese îndrumată spre mansardă. Dar când intrase în încăperea lungă şi uscată, se trezise singură.

Sculptura stătea întunecată la capătul îndepărtat. După ce privise împrejur cu un aer idiot, ca şi cum domnul Motley s-ar fi putut ascunde în spaţiul acela gol, se apropiase ca să studieze lucrarea. Presupunea, cu oarecare nelinişte, că Motley avea să vină mai târziu.

Mângâiase sculptura de scuipat khepri. Era pe jumătate terminată. Diferitele picioare ale domnului Motley fuseseră modelate în forme, curbe şi culori hiperrealiste. Se termina cam la un metru de podea cu nişte ondulaţii lichide. Arăta ca o lumânare pe jumătate consumată a unui model de ceară în mărime naturală a domnului Motley.

Lin aşteptase. Trecuse o oră. Încercase să ridice trapa şi să deschidă uşa către hol, dar ambele erau încuiate. Bătuse în amândouă, tare şi repetat, dar nu venise niciun răspuns.

E vreo greşeală, îşi spusese ea. *Motley o fi ocupat,* o *să ajungă aici repede, poate că e prins cu vreo treabă,* dar nu era deloc convinsă. Motley era genul perfect. Ca om de afaceri, tâlhar, filosof şi actor.

Această întârziere nu era un accident. Era cu intenţie.

Lin nu ştia de ce, dar Motley voia ca ea să aştepte singură.

Rămase acolo ore întregi, până ce nervozitatea ei deveni teamă, apoi plictiseală, apoi răbdare, şi se apucă să deseneze în praf, îşi deschise paleta să numere bobiţele de culoare, iar şi iar. Venise noaptea şi ea era tot acolo.

Răbdarea i se transformă din nou în teamă.

De ce face asta? gândi ea. *Ce vrea?* Era ceva cu totul diferit de joaca obişnuită a domnului Motley, de glumele lui periculoase. Era mult mai rău.

Şi, în sfârşit, la ore întregi după sosirea ei, auzi un zgomot.

* * *

Motley era în cameră, flancat de servitorul lui cactus şi de o pereche de gladiatori Refăcuţi. Lin nu ştia pe unde intraseră. Cu câteva secunde mai devreme fusese singură.

Rămase acolo şi aşteptă, frângându-şi mâinile.

— Domnişoară Lin, mulţumesc că ai venit, spuse Motley dintr-o grămadă de guri.

Ea aşteptă.

— Domnişoară Lin, continuă el. Am avut o conversaţie foarte interesantă cu Gazid Norocosul alaltăieri. Bănuiesc că nu l-ai mai

văzut pe domnul Gazid de ceva timp. Lucrează pentru mine incognito. Oricum, aşa cum fără îndoială ştii, e o oarecare secetă de rahat-de-visat în acest moment. Hoţia e în toi. Şi jaful. Lumea e disperată. Preţurile au luat-o razna. Nu mai există drog de distribuit în tot oraşul. Asta înseamnă că domnul Gazid, pentru care rahatul-de-visat este drogul lui obişnuit, se află într-o stare *precară.* Nu-şi mai poate permite marfa, nici măcar cu reducerea de preţ pentru angajaţi. Oricum, l-am auzit mai deunăzi înjurând – era în criză şi înjura pe care apuca, dar de data asta era altfel. Ştii ce urla? Fascinant. Ceva de genul „N-ar fi trebuit să-i dau rahatul ăla lui Isaac!”

Cactusul de lângă domnul Motley îşi desfăcu mâinile şi îşi frecă degetele bătucite. Ridică mâna spre pieptul dezgolit şi cu un gest teribil de deliberat, se înţepă la un deget cu unul dintre propriii lui ţepi, ca şi cum i-ar fi testat ascuţimea. Figura lui era impasibilă.

— Nu-i interesant, domnişoară Lin? continuă Motley cu o răutate bolnavă.

Începu să păşească într-o parte, ca un crab, pe numeroasele lui picioare, spre ea.

Ce-i asta? Ce-i asta? gândi Lin. Nu avea unde să se ascundă.

— Domnişoară Lin, nişte *obiecte foarte valoroase* mi-au fost furate. Nişte mici *fabrici,* dacă vrei. De unde şi lipsa de rahat-de-visat. Şi ştii ce? Chiar nu ştiam cine mi-a făcut-o. Chiar aşa. Nu aveam nicio pistă.

Făcu o pauză şi un val de zâmbete îngheţate îi traversă gurile.

— Până ce l-am auzit pe Gazid. Apoi… totul a căpătat sens, scuipă el fiecare cuvânt.

La un semnal neauzit, servitorul cactus se repezi către Lin care încercă să se retragă şi să scape, dar era prea târziu; el o ajunse cu pumnii lui uriaşi şi o prinse de braţe strâns, imobilizând-o.

Chelicerele i se contractară spasmodic şi Lin emise ţipete chimice de durere. Cactuşii obişnuiau să-şi smulgă ţepii din palme pentru a manevra mai uşor obiectele, dar el îi lăsase să crească. Tufe de ţepi îi străpungeau nemilos braţele.

Era ţintuită şi cactusul o târî fără efort spre domnul Motley. El îi rânji, îi vorbi din nou, de această dată cu voce ameninţătoare.

— Amantul tău corditor de gândaci a încercat să mă tragă în piept, nu-i aşa, domnişoară Lin? Cumpără pachete mari din drogul *meu,* hrăneşte cu el moliile *lui,* aşa-mi spune Gazid, apoi le *fură şi pe ale mele!* urlă el ultimele cuvinte.

Lin abia dacă mai putea gândi dincolo de durerea din braţe, dar încerca să facă semne cu mâinile din dreptul şoldurilor: *Nu nu nu-i aşa nu-i aşa…*

Motley o pocni peste degete.

— Nici măcar să nu încerci, cap-de-muscă, târfă mutantă, curva dracului. Muistul ăla al tău a vrut să mă înlăture *pe mine* de pe propria

mea piaţă. Ei bine, ăsta e un joc foarte, foarte periculos.

Se retrase puţin şi o privi cum se zvârcoleşte.

— O să-l aducem pe domnul der Grimnebulin aici pentru hoţia lui. Crezi că o să vină mai uşor dacă te oferim pe tine la schimb?

Sângele se întărea pe cămaşa lui Lin. Încercă din nou să gesticuleze.

— O să ai şansa să te explici, domnişoară Lin, spuse Motley, din nou calm. Poate că eşti complicea lui, poate habar n-ai despre ce vorbesc. E ghinionul tău. N-am să las asta să treacă peste capul meu.

El o privi cum încerca disperată să-i spună, să se explice, să scape.

Braţele ei înţepeneau. Amorţeau din pricina înţepăturilor cactusului. Capul îi era cuprins de o durere constrictivă; îl auzi pe domnul Motley şoptind:

— Nu sunt un tip iertător din fire.

* * *

În afara Facultăţii de Ştiinţe a Universităţii, careul era plin de studenţi. Mulţi purtau robele regulamentare negre; câţiva rebeli le aruncaseră pe braţ în timp ce părăseau clădirea. În marea aceea de studenţi se aflau doi oameni nemişcaţi. Stăteau sprijiniţi de un copac, nebăgând în seamă seva care li se lipea de haine. Era umezeală şi unul dintre ei era îmbrăcat nepotrivit, cu o haină lungă şi pălărie neagră.

Rămaseră fără să se mişte multă vreme. Se termină un curs, apoi altul. Bărbaţii văzură două cicluri de studenţi intrând şi ieşind. Câteodată unul sau celălalt se freca la ochi şi căsca puţin. Întotdeauna însă se întorcea atent spre intrare.

În sfârşit, când umbrele după-amiezii porniră să se întindă, cei doi se mişcară. Ţinta lor apăruse. Montague Vermishank ieşi din clădire şi adulmecă aerul, ca şi cum ar fi ştiut că trebuie să se bucure de el. Începu să se dezbrace de haină, apoi se opri şi o trase înapoi pe el. Porni spre Dumbravă.

Oamenii de sub copac ieşiră din ascunziş şi porniră după prada lor.

Era o zi încărcată. Vermishank se îndreptă spre nord, căutând din priviri un taxi. O tăie prin Calea Păstrăvului, zona cea mai boemă din Dumbravă, unde academicieni progresişti ţineau prelegeri în cafenele şi librării. Clădirile din Dumbravă erau vechi şi bine păstrate, cu faţadele curăţate şi proaspăt vopsite. Vermishank nu le băgă în seamă. Trecea pe acolo de ani de zile. Nu mai vedea împrejur, nici nu-i observa pe urmăritori.

O trăsură cu patru roţi apăru din aglomeraţie, trasă de un biped păros din tundra nordică, păşind printre gunoaie pe nişte picioare ca de pasăre. Vermishank ridică mâna. Birjarul încercă să manevreze vehiculul spre el. Urmăritorii lui Vermishank grăbiră pasul.

— Monty, urlă bărbatul mai bine făcut şi îl prinse de umăr.

Vermishank se întoarse speriat.

— Isaac, se fâstâci el, rotind ochii în căutarea taxiului care se tot apropia.

— Ce mai faci, bătrâne? îi strigă Isaac în urechea stângă, iar în urechea dreaptă Vermishank auzi o altă voce şoptindu-i: „Chestia care te înţeapă în burtă e un cuţit şi te despic ca pe un peşte dacă respiri cum nu-mi place."

— Ce bine să dau peste tine, urlă Isaac vesel, făcând semn taxiului. Şoferul mormăi ceva şi se apropie.

Dacă încerci să fugi te tai şi dacă îmi scapi din mână îţi trimit un glonţ în creieri, auzi el vocea din fundal.

— Hai la mine să bem ceva, spuse Isaac. În Mlaştina Bursucului, birjar. Pe Calea Vâslaşului, ştii unde-i? Frumos animal, că veni vorba, continuă Isaac să pălăvrăgească fără rost în timp ce urca în trăsura acoperită.

Vermishank îl urmă, tremurând şi bâlbâindu-se, mânat de înţepătura lamei. Lemuel Porumbelul îl urmă şi închise portiera, apoi se aşeză alături cu cuţitul în coasta lui Vermishank.

Birjarul se îndepărtă de bordură. Behăiturile nefericitului animal îi copleşiră pe cei trei oameni din trăsură.

Isaac se întoarse spre Vermishank fără grimasa de plăcere exagerată pe care o afişase până acum.

— Ai o mulţime de lucruri de spus, nenorocitule, şuieră el ameninţător.

Prizonierul îşi regăsea aplombul cu fiecare clipă care trecea.

— Isaac, murmură el. Ha. Cu ce pot să te ajut?

Lemuel îl împunse.

— Taci dracului din gură!

— Să tac din gură *şi* să spun o mulţime de lucruri, Isaac? se amuză Vermishank, dar ţipă de surpriză când acesta îl pălmui, cu forţă şi brusc.

Îl privi uimit, mângâindu-şi faţa îndurerată.

— Îţi spun eu când să vorbeşti, făcu Isaac.

Tăcură tot restul călătoriei, prin sud pe lângă Staţia Dumbravei şi peste Molima cea greoaie pe la Podul lui Danechi. Isaac plăti birjarului în timp ce Lemuel îl târa pe Vermishank în depozit.

Înăuntru, David stătea încruntat la biroul lui, întors pe jumătate ca să urmărească faptele. Haina lui roşie părea cam prea veselă pentru ocazie. Yagharek pândea dintr-un colţ, vizibil doar pe jumătate. Picioarele îi erau înfăşurate în cârpe, iar capul şi-l ţinea ascuns în glugă. Aruncase aripile de lemn. Nu se mai deghiza în garuda, ci în om.

Derkhan ridică privirea din fotoliul pe care şi-l trăsese pe mijlocul peretelui din spate, sub fereastră. Plângea tare şi fără zgomot. Ţinea

în mână nişte ziare. Pagini erau aruncate împrejurul ei. „Coşmaruri de vară se răspândesc”, zicea una, iar alta întreba „Ce s-a întâmplat cu somnul nostru?” Derkhan nu băgase în seamă acele pagini, tăind alte poveşti minore din paginile cinci sau şapte sau unsprezece ale fiecărui ziar. Isaac putea citi titlul uneia de acolo de unde se afla: „Ucigaşul Orbilor atacă un editor căutat de lege”.

Robotul se învârtea prin cameră şuierând, curăţând mizeria, ştergând praful, strângând ziarele vechi şi resturile de fructe căzute pe podea. Sinceritate, bursucul, adulmeca fără rost de-a lungul peretelui depărtat.

Lemuel îl împinse pe Vermishank în mijlocul a trei scaune de lângă uşă şi se postă la mică distanţă de el. Ostentativ, scoase pistolul şi ţinti spre capul lui Vermishank.

Isaac privi spre uşă.

— Bine, Vermishank, spuse el pe un ton de om de afaceri.

Se aşeză şi îşi aţinti privirea spre fostul lui şef.

— Lemuel este un foarte bun trăgător, în caz că-ţi trece prin cap vreo prostie. E un pic cam golan, de fapt. Cam periculos. Şi eu nu am chef să te apăr, aşa că îţi recomand să ne spui ce vrem să aflăm.

— Ce vrei să ştii, Isaac? spuse mieros Vermishank.

Isaac era înfuriat, dar impresionat. Omul era al naibii de bun în a-şi reveni ca aplomb.

Asta era o situaţie pe care Isaac trebuia să o pună la punct.

Se ridică şi se repezi la Vermishank. Bătrânul îl privi fără expresie, căscând ochii atunci când îşi dădu seama, prea târziu, că Isaac venea să-l lovească din nou.

Isaac îl pocni de două ori în figură, nebăgând în seamă schelălăitul de durere şi de surpriză al fostului său şef. Îl apucă de gât pe Vermishank şi se aplecă, cu faţa foarte aproape de a prizonierului său. Vermishank sângera pe nas şi se zbătea fără rost în mâinile masive ale lui Isaac. Ochii îi erau îngroziţi.

— Nu cred că înţelegi situaţia, bătrâne, şopti Isaac plin de dezgust. Am bune motive să cred că tu eşti cel răspunzător pentru faptul că prietenul meu zace la etaj cu bale la gură şi rahat la cur. Nu am chef să mă joc nici să fac treburile ca la carte. Nu-mi *pasă* dacă *trăieşti,* Vermishank. Înţelegi? Mă urmăreşti? Uite cum facem. Eu îţi spun ce ştiu – fără să tragi de timp întrebându-mă de unde ştiu – şi tu completezi cu ce nu ştiu. De fiecare dată când nu răspunzi sau când toată lumea e de acord că minţi, ori Lemuel, ori eu îţi facem rău.

— Nu mă poţi tortura, nenorocitule… şuieră Vermishank cu voce strangulată.

— La dracu’ cu tine, şuieră Isaac. *Tu* eşti Refăcătorul aici. Acum… răspunde la întrebări sau mori.

— Poate amândouă, adăugă Lemuel sec.

— Vezi, tu, Monty, greşeşti, continuă Isaac. *Putem* să te torturăm. Exact asta putem face. Aşa că mai bine cooperează. Răspunde repede şi convinge-mă că nu minţi. Uite ce ştim. *Corectează-mă dacă greşesc,* bine?

Făcu o pauză, cât să-şi pună ordine în idei. Apoi le înşirui, numărându-le pe degete.

— Tu eşti responsabil cu cercetările cu grad mare de biohazard pentru guvern. Asta include şi programul *moliilor-nestinse.*

Căută din ochi o reacţie, vreo surpriză pentru faptul că nu mai era un secret. Vermishank stătea nemişcat.

— Moliile-nestinse au scăpat – aceleaşi molii pe care *tu* le-ai vândut unui mafiot. Au ceva de-a face cu rahatul-de-visat şi cu… coşmarurile pe care le are toată lumea. Rudgutter crede că au ceva de-a face cu Benjamin Flex – din întâmplare, greşeşte. Acum, ce vrem *noi* să ştim este: ce sunt moliile? Ce legătură au ele cu drogul? Cum le prindem?

Vermishank oftă îndelung. Buzele îi tremurau, umede de salivă şi sânge, dar reuşi să scoată un zâmbet slab. Lemuel îndreptă pistolul spre el ca să-l aducă la realitate.

— Ha. Moliile-nestinse, şopti Vermishank până la urmă, înghiţind în sec şi masându-şi gâtul. Nu-i aşa că sunt *fascinante?* Uimitoare specie.

— Ce sunt ele? insistă Isaac.

— Cum adică? Aţi văzut şi voi singuri. *Prădătoare.* Eficiente, strălucite.

— De unde sunt?

Vermishank reflectă un moment. Ridică privirea când Lemuel, leneş şi ostentativ, începu să ţintească spre genunchiul lui Vermishank. Acesta continuă iute.

— Avem omizile de la un negustor din Cioburile din sud – probabil că la sosirea pachetului ai reuşit tu să *furi* una – dar nu sunt de acolo, spuse el, privindu-l pe Isaac oarecum amuzat. Daca vrei să ştii, teoria cea mai acceptată până acum este că vin din Tărâmul Fracturat.

— Nu-ţi bate joc… strigă Isaac înfuriat, dar Vermishank îl întrerupse.

— *Nu-mi* bat joc, prostule. Asta e ipoteza favorită. Teoria Tărâmului Fracturat a căpătat un avânt serios în unele cercuri de la descoperirea moliilor-nestinse.

— Cum hipnotizează lumea?

— Cu aripile – de forme şi dimensiuni instabile, bătând pe mai multe planuri odată – pline de onirocromatofore. Celule de culoare ca în pielea caracatiţelor, sensibile şi în acelaşi timp afectând rezonanţa psihică şi modelele subconştiente. Se conectează la frecvenţa viselor care… bolborosesc sub suprafaţa conştientului. Le focalizează, le scot la suprafaţă. Le ţin acolo.

— Cum de te protejează o oglindă?

— Bună întrebare, Isaac.

Maniera lui Vermishank se schimba. Părea din ce în ce mai mult că predă la un seminar. Chiar şi într-o situaţie ca aceasta, observă Isaac, instinctul didactic era încă puternic în bătrânul birocrat.

— Pur şi simplu nu ştim. Am făcut tot felul de experimente, cu oglinzi duble, cu oglinzi deformante. Nu ştim de ce, dar reflexia lor neagă efectele, chiar dacă imaginea este identică de vreme ce aripile sunt deja în oglindă una faţă de alta. Dar, şi asta e *foarte interesant,* dacă le priveşti prin două oglinzi – ca printr-un periscop – te *pot* hipnotiza din nou. *Nu e extraordinar?* zâmbi el.

Vermishank avea ceva ciudat. Părea foarte dornic să spună tot. Probabil din pricina pistolului lui Lemuel.

— Am *văzut* una dintre… *creaturile astea… hrănindu-se.* Am văzut-o înfulecând creierii cuiva.

Vermishank clătină apreciativ din cap.

— Uimitor. Eşti norocos să te mai afli aici. *Nu* ai văzut-o mâncând creierii nimănui. Moliile-nestinse nu trăiesc în întregime în planul nostru. *Nevoile lor de hrană…* nu sunt îndeplinite de substanţe pe care noi să le putem măsura. Nu-ţi *dai seama,* Isaac? îl privi Vermishank ţintă pe Isaac, ca un profesor încercând să încurajeze răspunsul corect din partea unui elev bun. Ştiu că biologia nu este punctul tău *forte,* dar e un mecanism atât de *elegant,* am crezut că o să-l descoperi singur. Scot la suprafaţă visele cu aripile, inundă mintea, sparg digurile care ţin înfrânate gândurile ascunse, gândurile vinovate, temerile, plăcerile, *visele…*

Se opri. Se relaxă. Se compuse.

— Apoi, continuă el, când mintea e zemoasă… o sorb. Subconştientul e nectarul lor, Isaac, nu-ţi dai seama? De aceea se hrănesc numai cu fiinţe raţionale. Nu cu pisici sau cu câini. Ei beau amestecul rezultat din gândurile autoconştiente, când instinctele şi nevoile şi dorinţele şi intuiţiile se pliază în sine şi reflectăm asupra propriilor noastre gânduri care reflectă la gândurile noastre… la nesfârşit. Gândurile noastre fermentează ca o băutură curată. Asta beau moliile-nestinse, Isaac. Nu caloriile ce înoată în creier, ci vinul fin al sapienţei şi inteligenţei, subconştientul. *Visele.*

* * *

Camera era cufundată în tăcere. Ideea era ameţitoare. Toţi păreau uimiţi de noţiune. Vermishank părea aproape să se scalde în efectul revelaţiilor lui.

Cu toţii tresăriră la un zgomot. Era doar robotul, ocupat cu aspiratul gunoaielor de lângă biroul lui David. Încercase să golească coşul în lada lui internă, dar greşise puţin şi-l vărsase. Era acum ocupat să adune cocoloaşele de hârtie din jurul lui.

— Ah, la naiba, fireşte! strigă Isaac. Astea sunt coşmarurile! Un soi

de îngrăşământ! Ca, ştiu şi eu, rahatul de iepure pentru plantele cu care se hrănesc iepurii… Un mic lanţ, un ecosistem…

— Cam aşa ceva, spuse Vermishank. Începi să gândeşti. N-ai să găseşti rahat de molii-nestinse, nici n-o să-l miroşi, dar îl poţi simţi. În visele tale. Le hrăneşte, le face să fiarbă. Apoi vin moliile şi se hrănesc cu ele. O buclă perfectă.

— Cum de ştii atâtea, porcule? şuieră Derkhan. De când lucrezi cu monştrii ăştia?

— Moliile-nestinse sunt foarte rare. Şi un secret de stat. De aceea suntem foarte entuziasmaţi de colecţia noastră. Am avut un exemplar bătrân, pe moarte, apoi am primit patru omizi noi. Isaac a luat şi el una, fireşte. Prima, cea care a hrănit omizile noastre, a murit. Am dezbătut problema dacă să deschidem un cocon în timpul transformării, ucigând una, căpătând în schimb cunoştinţe nepreţuite despre starea metamorfică, dar înainte de a ne hotărî, din păcate, oftă el, a trebuit să le vindem pe toate patru. Reprezentau un risc excesiv. A existat un zvon cum că cercetările noastre durau de prea mult timp, că nereuşita noastră în a controla specimenele i-a enervat pe… ăăă… *sponsorii* noştri. Fondurile au fost retrase şi departamentul nostru a trebuit să plătească datoriile în scurt timp, datorită eşecului proiectului.

— Care se referea la ce? şuieră Isaac. Arme? Tortură?

— Hai termină, Isaac, spuse Vermishank calm. Uită-te la tine, ţeapăn de atâta morală. Dacă n-ai fi *furat* una de la început, n-ar fi scăpat şi nu şi-ar fi eliberat suratele – îţi dai seama că asta s-a întâmplat – şi ia gândeşte-te câţi oameni ar fi trăit acum.

Isaac îl privi furios.

— Să te ia dracu’! ţipă el şi ar fi sărit la Vermishank dacă Lemuel nu ar fi vorbit.

— Isaac, spuse el aspru, iar Isaac văzu arma lui Lemuel îndreptându-se spre el. Vermishank este cooperant şi mai avem lucruri de aflat. *Corect?*

Isaac îl privi, dădu din cap şi se aşeză.

— De ce *ne ajuţi* aşa de mult, Vermishank? întrebă Lemuel, întorcând privirea tăioasă spre bătrân.

Vermishank ridică din umeri.

— Nu mă încântă ideea de durere, spuse el cu un mic oftat. În plus, chiar dacă asta n-o să vă placă… informaţiile mele nu vă folosesc la nimic. Nu le puteţi prinde. Nu puteţi scăpa de miliţie. De ce să tac? rânji el grotesc.

Cu toate acestea, ochii lui păreau speriaţi, buza îi transpira. Vorbea de parcă ar fi avut un nod în gât.

Pe dracu! gândi Isaac pradă unei revelaţii bruşte. Se ridică şi îl studie pe Vermishank. *Nu e asta! Ne spune tot pentru că îi este frică!*

Nu are încredere că guvernul o să le poată prinde… şi se teme. Vrea ca noi să reuşim!

Isaac dori să-l necăjească pe Vermishank cu asta, să-i fluture pe la nas slăbiciunile lui, să-l pedepsească pentru toate crimele… dar nu voia să rişte. Dacă intra în concurenţă prea flagrantă cu el, dacă ar fi demonstrat că lui Vermishank îi era teamă că Isaac e mai bun decât el, atunci nemernicul ar fi bătut în retragere numai ca să-i facă în ciudă.

Dacă simţea nevoia să se lase rugat, atunci Isaac era dispus să-i ofere această iluzie.

* * *

— Ce e rahatul-de-visat?

— Rahatul-de-visat?

Vermishank zâmbi şi Isaac îşi aminti că ultima dată când îi pusese aceeaşi întrebare, bătrânul nici măcar nu dorise să-şi murdărească gura pronunţând cuvântul.

Acum îl rostea cu uşurinţă.

— Rahatul-de-visat e hrană pentru bebeluşi. Cu asta îşi hrănesc moliile puii. Îl secretă tot timpul, dar în cantităţi mai mari când au pui. Nu sunt ca alte molii; au mare grijă de puii lor. Au grijă de ouă şi dau de mâncare omizilor tinere. Numai în adolescenţă, înainte de a intra în stadiul de pupă, se pot hrăni singure.

Derkhan interveni.

— Vrei să spui că rahatul-de-visat este *lapte* de molie-nestinsă?

— Exact. Omizile nu pot digera hrană psihică pură. Trebuie să fie îmbibată într-o formă cvasi-fizică. Lichidul pe care îl secretă moliile este *concentrat* de vise distilate.

— Şi de aceea le-a cumpărat *traficantul* ăla de droguri? Cum îl cheamă? făcu Derkhan şi strânse buzele.

— Habar n-am. Eu doar am sugerat afacerea. Care dintre ofertanţi a câştigat licitaţia nu mă interesează. Moliile trebuie îngrijite bine, curăţate regulat, mulse. Ca vacile. Pot fi manipulate – de cineva care ştie ce face – păcălite să secrete mai mult lapte, chiar dacă nu au pui. Iar laptele trebuie procesat, fireşte. Niciun om, nicio rasă inteligentă nu l-ar putea bea curat. Mintea aceluia ar exploda pe loc. Rahatul-de-visat, cu numele lui lipsit de eleganţă, e rezultatul unui amestec de substanţe care îl *diluează.* Ceea ce înseamnă, Isaac, că omida pe care ai crescut-o tu – pe care presupun că ai hrănit-o cu rahat-de-visat – nu a crescut prea sănătos. Ca şi cum ai fi crescut un sugar cu lapte diluat puternic cu rumeguş şi apă de robinet.

— De unde ştii toate astea? şuieră Derkhan.

Vermishank o privi fără expresie.

— De unde ştii de câte oglinzi ai nevoie ca să fii sigur, de unde ştii că transformă minţile… în lapte? *Cu câţi oameni ai hrănit moliile până*

acum?

Vermishank ţuguie buzele, puţin încurcat.

— Sunt un savant, spuse el. Mă folosesc de mijloacele puse la dispoziţia mea. Câteodată, criminalii sunt osândiţi la moarte. *Maniera* morţii nu este specificată…

— *Porcule,* şuieră ea printre dinţi. Dar oamenii cu care traficanţii de droguri le hrănesc pentru ca ele să le producă droguri?… continuă ea, dar Isaac o opri.

— Vermishank, spuse el calm. Cum le redăm minţile? Celor cărora li s-au luat.

— Să le redăm? făcu Vermishank încurcat şi clătină din cap. Imposibil.

— Nu mă *minţi…* ţipă Isaac, gândindu-se la Lublamai.

— *Au fost deja băute,* spuse Vermishank aducând din nou tăcerea în încăpere.

Aşteptă.

— Minţile lor au fost băute, reluă el. Gândurile lor au fost luate, visele – conştientul şi inconştientul – au fost digerate în stomacul moliilor şi metabolizate ca să hrănească puii. Tu ai luat rahat-de-visat, Isaac? Vreunul dintre voi?

Niciunul nu-i răspunse, iar Isaac ar fi fost ultimul care să vrea s-o facă.

— Dacă aţi fi luat, aţi fi visat voi visele victimelor, ale prăzilor. Minţile lor metabolizate deja ar fi trecut prin stomacul vostru şi le-aţi fi *visat. Nu mai rămâne nimic. Nu mai e nimic de recuperat.*

* * *

Isaac se simţi absolut disperat.

Ia şi trupul lui, Sfinte, gândi el, *nu fi crud, nu mă procopsi cu carcasa asta goală pe care nu o pot lăsa să moară, care nu mai înseamnă nimic…*

— Cum omori o molie-nestinsă? întrebă el.

Vermishank zâmbi foarte încet.

— Nu poţi, spuse el.

— Nu mă prosti, şuieră Isaac. Tot ce trăieşte trebuie să moară…

— Nu mă înţelege greşit. Ca o *afirmaţie abstractă,* fireşte că pot fi ucise. Dar *nu eşti tu în stare s-o faci.* Ele trăiesc pe mai multe planuri odată şi, după cum am mai spus, gloanţele, focul sau altele le pot răni doar într-un singur plan. Ar trebui să le poţi lovi în mai multe dimensiuni deodată sau să le distrugi complet într-unul, dar ele *nu-ţi vor da şansa asta…* înţelegi?

— Aşa că ar trebui să ne gândim la *alternative,* spuse Isaac, strângându-şi tâmplele în palme. Ce-ai zice de un control biologic? Prădători…

— Nu au duşmani naturali. Sunt în vârful piramidei trofice. Suntem

siguri că există animale în ţinutul lor de origine capabile să le ucidă, dar nu există niciunul pe o rază de mii de kilometri. Şi, oricum, dacă e aşa cum credem, să dai drumul *şi* unor astfel de animale peste Noul Crobuzon e ca şi cum ai aduce apocalipsa.

— Sfinte, oftă Isaac. Fără duşmani naturali sau concurenţă, cu o sursă de hrană masivă, proaspătă şi care se reînnoieşte permanent… Nimic nu le mai poate opri.

— Şi asta fără să ne mai gândim şi la ce urmează…, şopti ezitant Vermishank. Trebuie să înţelegi că sunt încă tinere, nu s-au dezvoltat complet. Dar curând, când nopţile vor deveni fierbinţi… Trebuie să ne gândim ce se va întâmpla când vor începe să se *reproducă…*

* * *

În încăpere se lăsară liniştea şi frigul. Vermishank încercă să-şi controleze mimica, dar Isaac văzu din nou teama din spatele ei. Vermishank era îngrozit. Ştia cât de mare era miza.

Ceva mai departe, robotul se rotea, şuierând şi clămpănind. Scăpa o dâră de praf şi se mişca în toate direcţiile târând braţul cu ţepuşă după el. *Iar s-a stricat,* gândi Isaac şi-şi îndreptă atenţia spre Vermishank.

— Când se vor reproduce?

Vermishank îşi linse sudoarea de pe buză.

— Mi s-a spus că sunt hermafrodite. Nu le-am văzut niciodată împerechindu-se sau făcând ouă. Ştim numai ce ni s-a spus. Ies în timpul caniculei din a doua jumătate a verii. Un singur ou. Cam prin luna Sinn sau Octuarie. De obicei.

— Haide! Trebuie să se poată face ceva! strigă Isaac. Să nu-mi spui că Rudgutter nu are ceva în minte…

— Nu sunt informat de asta. Adică, bineînţeles că au planuri. Dar nu ştiu care sunt ele. Am auzit…, ezită Vermishank.

— Ce? urlă Isaac.

— Am auzit că au negociat cu demonii.

Nimeni nu rosti niciun cuvânt. Vermishank înghiţi şi continuă.

— Şi li s-a refuzat ajutorul. Chiar şi la preţul cel mai mare.

— De ce?

— Pentru că demonilor le este frică.

Vermishank se linse pe buze. Frica pe care încerca să o ascundă deveni din nou vizibilă.

— Înţelegeţi? Le este *frică.* Pentru că, indiferent de puterea şi înfăţişarea lor… gândesc ca şi noi. Sunt fiinţe gânditoare. Iar din punctul de vedere al moliilor-nestinse… sunt deci pradă.

Toată lumea din încăpere era nemişcată. Pistolul din mâna lui Lemuel atârna în jos, dar Vermishank nu făcu niciun gest să fugă, pierdut în propria reverie nefericită.

— Ce ne facem? spuse Isaac cu voce tremurată.

Scârţâitul robotului se amplifică. Maşinăria se roti o vreme pe roata centrală. Braţele de curăţat erau extinse şi băteau în pământ ritmic. Derkhan, apoi Isaac, David şi ceilalţi ridicară privirea.

— Nu mai pot gândi cu chestia asta în cameră! se înfurie Isaac.

Se repezi, gata să-şi verse furia şi amarul pe robot. Acesta se răsuci spre el cu irisul de sticlă şi cele două braţe principale întinse brusc; la capătul braţului cu ţepuşa avea înfiptă o bucată de hârtie. Robotul părea o persoană cu braţele întinse. Isaac clipi şi continuă să se apropie.

Braţul drept bătea în podea, arătând spre praful aruncat în calea lui. Braţul stâng, cel cu ţepuşa, se întinse brusc, parcă încercând să-i pună piedică sau, cum îşi dădu seama Isaac uimit, *să-i atragă atenţia,* apoi bătu din nou cu dreapta în podea.

În praf. În care se afla scrijelit un mesaj.

Vârful braţului trasase linii în praf şi chiar zgâriase lemnul podelei. Cuvintele scrise erau tremurate şi nesigure, dar lizibile.

Sunteţi trădaţi.

* * *

Isaac rămase consternat în faţa robotului. Acesta îi fâlfâi pe dinainte bucata de hârtie înfiptă în ţepuşă.

Ceilalţi nu citiseră încă ceea ce scria pe jos, dar îşi dădeau seama după expresia lui Isaac şi după extraordinarul comportament al maşinăriei că se întâmplase ceva ciudat. Aşteptau cu toţii, privind curioşi.

— Ce este, Isaac?

— Nu ştiu…, murmură el.

Robotul părea agitat, ba bătând în mesajul de pe podea, ba agitând hârtia de la capătul ţepuşei. Isaac întinse mâna, cu gura larg deschisă de uimire şi robotul opri mişcarea braţului. Uşor, Isaac smulse hârtia.

Pe când o despăturea, David sări în sus, îngrozit. Se repezi spre el.

— Isaac, strigă el. Aşteaptă…

Dar Isaac deja desfăcuse hârtia, citind îngrozit ceea ce era scris pe ea. Rămăsese cu gura deschisă din pricina enormităţii mesajului, dar înainte de a putea scoate vreun sunet, Vermishank se mişcă.

Lemuel fusese distras de ciudata dramă a robotului, nu mai fusese atent la prizonier şi Vermishank îşi dăduse seama. Toţi cei din cameră se uitau la Isaac cum privea hârtia pe care i-o dăduse robotul. Vermishank sări din scaun şi ţâşni spre uşă.

Uitase că e încuiată. Când trase de ea şi descoperi că nu o poate deschide, strigase cuprins de panică. În spatele lui, David se desprinse de Isaac şi porni înapoi spre Vermishank. Isaac se răsuci pe călcâie spre ei, cu hârtia strânsă în pumn. Aruncă spre David şi Vermishank o privire plină de ură. Lemuel îşi dăduse seama de greşeala lui; îndreptă pistolul spre Vermishank, dar Isaac, repezindu-se ameninţător spre

prizonier, intrase în linia de foc a lui Lemuel.

— Isaac, strigă Lemuel, pleacă de-acolo!

Vermishank o văzu pe Derkhan sărind în picioare, pe David îndepărtându-se de Isaac, văzu omul acoperit de glugă sărind în picioare cu braţele şi picioarele desfăcute larg într-o postură de pasăre de pradă. Vermishank nu-l putea vedea pe Lemuel, fiind ascuns de silueta masivă a lui Isaac.

Isaac se uită de la Vermishank la David. Flutură hârtia.

— Isaac, ţipă Lemuel din nou. Dă-te deoparte!

Dar Isaac nici nu auzea, nici nu putea rosti nimic din pricina furiei. Toată lumea din cameră ţipa, cerând să ştie ce scrie pe hârtie, cerând o cale deschisă pentru foc, urlând de mânie sau ţipând ca o pasăre uriaşă.

Isaac părea să ezite pe cine să prindă primul, pe David sau pe Vermishank. David cedă şi îl rugă pe Isaac să-l asculte. După ce mai trase o dată disperat de uşă, Vermishank se întoarse să se apere.

Era, totuşi, un biotaumaturg cu înaltă calificare. Bolborosi o incantaţie şi încordă nişte muşchi invizibili, oculţi, pe care îi antrenase la braţe. Prinse în mână o energie ascunsă care îi umflă venele antebraţului ca pe nişte şerpi pulsatili, întinzându-i pielea.

Cămaşa lui Isaac era deschisă la nasturi şi Vermishank aruncă mâna dreaptă prin carnea neprotejată de sub gâtul lui Isaac.

Isaac mugi de furie şi durere: carnea îi cedă ca un lut gros, devenind maleabilă sub mâinile pricepute ale lui Vermishank.

Vermishank săpă fără eleganţă prin carne. Scurmă cu degetele să prindă o coastă. Isaac îl prinse pe Vermishank de încheietură, cu chipul brăzdat de durere. Era mai puternic, dar durerea îl slăbea.

Vernishank se văicărea în timp ce se lupta.

— Dă-mi drumul! strigă el.

Nu avea niciun plan, fugise de frică pentru viaţa lui şi se trezise comiţând un act criminal. Nu se mai putea întoarce. Nu mai putea decât să caute în continuare în pieptul lui Isaac.

În spatele lor, David se cotrobăia după chei.

Isaac nu putea smulge degetele lui Vermishank din piept, iar Vermishank nu putea pătrunde mai adânc. Rămaseră, legănându-se, trăgând unul de altul. În spatele lor, vacarmul continua. Lemuel se ridicase, aruncase cât colo scaunul pe care stătea şi căuta un loc din care să aibă cale liberă pentru a trage. Derkhan se repezi şi smuci violent de braţul lui Vermishank, dar, de frică, bărbatul se prinsese de oasele din pieptul lui Isaac şi la fiecare smucire Isaac urla de durere. Sângele ţâşnea din pielea lui Isaac prin locurile în care degetele lui Vermishank înţepaseră carnea.

Vermishank şi Isaac şi Derkhan se luptau şi urlau, împrăştiind sânge pe podea, înnebunindu-l pe Sinceritate care o luase la fugă. Lemuel se

aplecă peste umărul lui Isaac să tragă, dar Vermishank îl smuci pe Isaac ca pe o păpuşă grotescă, făcându-l pe Lemuel să scape din mână pistolul. Acesta căzu la ceva distanţă, împrăştiindu-şi praful de puşcă. Lemuel înjură şi se căută iute de un alt cartuş.

Brusc, o siluetă acoperită în manta se ridică lângă cei care se luptau. Yagharek îşi înlătură gluga. Vermishank se holbă în ochii lui rotunzi, căscând gura la vederea capului uriaş de garuda. Dar înainte să scoată vreun sunet, Yagharek plonjă ciocul curbat în carnea braţului drept al lui Vermishank.

Tăie prin muşchi şi tendoane cu iuţeală şi forţă. Braţul lui Vermishank înflori de carne smulsă şi sânge. Îşi smulse braţul din pieptul lui Isaac; pielea se închise imperfect cu un pocnet ud. Isaac gemu în agonie şi se prinse de pieptul ud de sânge, tumefiat, găurit şi încă sângerând.

Derkhan îl strângea de gât pe Vermishank. Vermishank se ţinea de antebraţul sângerând. Derkhan îl aruncă spre mijlocul încăperii. Robotul se îndreptă spre Vermishank care se împiedică şi căzu, murdărind podeaua cu sânge.

Lemuel îşi încărcase din nou pistolul. Vermishank îl zări ţintindu-l şi deschise gura să cerşească milă. Ridică braţul însângerat, tremurând, văitându-se.

Lemuel trase. Se auzi o explozie de praf de puşcă cu miros acru. Strigătele lui Vermishank încetară brusc. Glonţul îl lovise chiar între ochi, o lovitură ca la carte de la o distanţă destul de mică pentru a trece prin el şi a-i desface ţeasta într-o inflorescenţă de sânge negru.

Vermishank căzu pe spate, lovind umed cu craniul spart podeaua veche.

* * *

Fire de praf de puşcă se răsuceau în aer şi cădeau încet. Cadavrul lui Vermishank se cutremură.

Isaac se sprijini de perete şi înjură. Se ţinea de piept, încercând parcă să-l netezească. Se pipăia ca şi cum ar fi încercat fără succes să repare stricăciunile cauzate de degetele lui Vermishank.

Scotea lătrături livide de durere.

— La dracu'! scuipă el şi aruncă o privire plină de ură spre Vermishank.

Lemuel lăsă gura pistolului în jos. Derkhan tremura. Yagharek se retrăsese, privea evenimentele, retras din nou în umbra glugii.

Nimeni nu rosti niciun cuvânt. Cu toţii erau afectaţi de uciderea lui Vermishank. Erau cuprinşi de nelinişte şi şoc, dar nu de remuşcare. Nimeni nu-l dorea din nou în viaţă.

— Yag, bătrâne, hârâi Isaac până la urmă. Îţi sunt dator.

Garuda nu-l băgă în seamă.

— Trebuie... trebuie să-l scoatem de aici, spuse Derkhan agitată,

lovind cu piciorul cadavrul lui Vermishank. O să-l caute.

— Asta e grija noastră cea mai mică, spuse Isaac, ridicând mâna dreaptă în care încă mai ţinea bucata de hârtie dată de robot, acum pătată de sânge. David a plecat, observă el, arătând spre uşa descuiată. Şi Sinceritate a fugit.

Aruncă hârtia spre Derkhan. Ea o desfăcu în timp ce Isaac şchiopătă spre maşinărie.

Derkhan citi biletul. Faţa i se înăspri de dezgust şi jignire. O ridică să o poată citi şi Lemuel. După un moment, Yagharek se apropie şi o citi peste umărul lui Lemuel, de sub glugă.

Serachin. În legătură cu întâlnirea noastră. Ai aici plata şi instrucţiunile. Grimnebulin şi tovarăşii lui vor fi aduşi la judecată în ziua de Lanţuri, 8 Tathis. Miliţia îl va ridica de la reşedinţa sa la ora 9 seara. Trebuie să te asiguri că Grimnebulin şi toţi ai lui sunt acolo începând cu ora 6 seara. Vei fi de faţă la raid, pentru a evita suspiciunile. Agenţii noştri te cunosc din heliotipii şi, în plus, vei purta haine roşii. Ofiţerii noştri vor face tot posibilul să evite vărsarea de sânge, dar nu putem garanta, de aceea identificarea ta este crucială.

Sally.

Lemuel clipi şi ridica privirea.

— E azi, spuse el şi clipi din nou. Azi e Lanţuri. Vine miliţia peste noi.

Capitolul Treizeci şi trei

Isaac nu-l băgă în seamă pe Lemuel. Stătea direct în faţa robotului care se mişca parcă jenat de privirile lui intense.

— De unde ai ştiut, Isaac? strigă Derkhan.

Isaac ridică un deget şi arătă spre maşinărie.

— Mi s-a dat de ştire. David ne-a trădat, şopti el. Tovarăşul meu. Am fost la o sută de futaiuri cu el, am băut, am fost la răzmeriţe… rahatul m-a vândut. Şi am fost *informat* de asta de un nenorocit de robot, spuse el, înfipt direct în lentilele maşinăriei. Mă înţelegi? şopti el neîncrezător. Mă urmăreşti? Dar tu ai şi semnal audio, nu? Întoarce-te… întoarce-te dacă mă înţelegi…

Lemuel şi Derkhan se uitară unul la altul.

— Isaac, prietene, spuse Lemuel dispreţuitor, dar amuţi pe dată uimit.

Încet, deliberat, robotul se întorcea.

— Ce dracu’ face? şopti Derkhan.

Isaac se întoarse spre ea.

— Habar n-am, spuse el. Am mai auzit eu din astea, dar nu credeam că se întâmplă de-adevăratelea. A avut un fel de virus, nu? IR… Inteligenţă Robotică… Nu-mi vine să cred că e adevărat…

Se întoarse din nou şi privi robotul. Derkhan şi Lemuel se apropiară,

ca şi Yagharek, după un moment de ezitare.

— E imposibil, spuse Isaac brusc. Nu are o maşină de calcul destul de complicată să poată gândi independent. Este *imposibil.*

Robotul îşi coborî ţepuşa şi dădu cu spatele până la o moviliţă de praf din apropiere. Trasă cu vârful: *Este.*

Văzând asta, cei trei oameni înghiţiră în sec.

— Ce naiba…? ţipă Isaac. Poţi *să citeşti* şi *să scrii…* Clătină din cap, apoi privi spre robot, din nou rece şi dur. De unde ai ştiut? Şi de ce m-ai avertizat?

* * *

Se vădi repede că aceste explicaţii trebuiau să mai aştepte. În timp ce Isaac aştepta, Lemuel se uită la ceas şi tresări nervos. Era târziu.

Lui Derkhan şi Lemuel le trebuiră un minut să-l convingă pe Isaac că ar fi mai bine să fugă din atelier cu tot cu robot acum. Să acţioneze conform informaţiilor pe care le primiseră, chiar dacă nu înţelegeau de unde le au.

Isaac protestă slab, trăgând de robot. Îl trimise pe David la dracu', apoi se minună de inteligenţa maşinăriei. Strigă de furie şi aruncă un ochi analitic asupra robotului de curăţenie transformat. Era confuz. Insistenţa lui Derkhan şi Lemuel asupra fugii îl molipsise şi pe el.

— Da, David e un rahat cu ochi. Şi da, robotul e o minune, Isaac, şuieră Derkhan, dar o să fie totul irosit dacă nu plecăm *acum.*

Şi ca o teribilă încheiere a disputei, robotul răvăşi din nou praful şi sub ochii lui Isaac scrise cu grijă: *Mai târziu.*

Lemuel gândi cu iuţeală.

— Ştiu eu un loc în Buimăceală unde putem merge, hotărî el. E destul de bun pentru noaptea asta şi acolo ne putem face planuri.

Derkhan şi el se mişcară repede prin cameră, adunând obiecte utile în plase luate din dulapurile lui David. Era limpede că nu se mai puteau întoarce acolo.

Isaac rămase amorţit lângă perete, cu gura întredeschisă. Ochii îi erau goi. Clătina din cap neîncrezător.

Lemuel ridică privirea şi îl văzu.

— Isaac, ţipă el. Du-te şi aranjează-ţi lucrurile. Avem mai puţin de o oră. Plecăm. Mişcă-ţi fundul.

Isaac ridică privirea, dădu din cap hotărât şi se repezi pe scări, ca mai apoi să se oprească din nou la etaj. Părea amuzat şi neîncrezător în acelaşi timp.

După câteva secunde, Yagharek îl urmă în tăcere. Se opri în spatele lui Isaac şi îşi dădu la o parte gluga.

— Grimnebulin, şopti el cât putu de încet din gâtlejul lui păsăresc. Te gândeşti la prietenul tău David.

Isaac se întoarse scurt.

— Nu-i prietenul meu, îl contrazise el.

— Şi totuşi era. Te gândeşti la trădare.

Isaac nu spuse nimic preţ de câteva clipe. Apoi încuviinţă. Căpătase din nou expresia aceea de uimire îngrozită.

— Ştiu ce e trădarea, Grimnebulin, fluieră Yagharek. O cunosc bine. Îmi pare rău…

Isaac se întoarse cu spatele şi păşi în laboratorul lui, începu să îndese piese şi cabluri şi vase de ceramică şi sticlă parcă la întâmplare într-un sac mare. Îl legă şi îl aruncă, zăngănind, pe spate.

— Când ai fost tu trădat, Yag? întrebă el.

— Nu am fost. Eu am trădat. Isaac se opri şi se întoarse spre el. Ştiam ce face David. Îmi pare rău.

Isaac îl privi cu uimire, parcă negând.

Atunci, miliţia atacă. Era doar şapte şi douăzeci.

* * *

Uşa zbură cu un zgomot uriaş. Trei ofiţeri de miliţie ţâşniră în încăpere cu berbecul în braţe.

Uşa rămăsese descuiată de când fugise David. Miliţienii nu se aşteptaseră la asta şi încercaseră să spargă o uşă care nu le rezista. Căzură cu picioarele în sus, ca nişte idioţi.

Fu un moment de confuzie. Cei trei miliţieni se chinuiră să se ridice în picioare. Afară, echipa de intervenţie se uita prosteşte prin deschizătură. La parter, Derkhan şi Lemuel se uitară la ei. Isaac privea de sus.

Apoi toată lumea se puse în mişcare.

Miliţienii din stradă îşi revenirĂ şi năvăliră pe uşă. Lemuel răsturnă biroul masiv al lui David şi se ascunse după scutul improvizat, încărcându-şi cele două pistoale lungi. Derkhan alergă spre el, aruncându-se la adăpost. Yagharek şuieră şi se îndepărtă de balustradă pentru a nu fi văzut de miliţieni.

Într-o clipă, Isaac se repezi la masa de lucru din laborator şi luă două sticle de lichid decolorat pe care le aruncă spre miliţienii care intrau, ca pe nişte grenade.

Primii trei miliţieni care trecuseră prin uşă reveniseră în picioare dar fură prinşi în ploaia de acid şi sticlă. Unul dintre borcanele mari se sparse de casca unuia, care se prăbuşi din nou la podea, sângerând. Cioburi ascuţite se înfipseră în armura celorlalţi. Cei doi miliţieni prinşi de ploaia chimică se linişţiră o clipă, apoi începură să ţipe; substanţele trecuseră prin măşti şi le atacaseră ţesuturile moi ale feţei.

Încă nu se trăgeau focuri de armă.

Isaac se întoarse şi mai luă nişte borcane, ţinti strategic, pentru ca efectul chimicalelor să nu fie întâmplător. *De ce nu trag?* gândi el buimac.

Miliţienii răniţi fugiră în stradă. În locul lor intră o falangă de ofiţeri în armură, cu scuturi de oţel dotate cu geamuri securizate prin care

priveau. În spatele lor, Isaac văzu doi ofiţeri pregătindu-se să atace cu cutii de şocuri khepri.

Ăştia vor să ne prindă vii! îşi dădu el seama. Cutia de şocuri putea avea efect letal sau nu. Dacă ar fi vrut să-i ucidă, lui Rudgutter i-ar fi fost mult mai uşor să trimită trupe convenţionale cu flinte şi arbalete, decât agenţi umani atât de rar specializaţi în mânuirea cutiei de şocuri.

Isaac aruncă o salvă dublă de pilitură de fier şi distilat sanguinomorf spre grupul defensiv, dar gardienii fentară şi borcanele se sparseră de scuturi. Miliţienii parcă dansau ca să evite proiectilele primejdioase.

Cei doi ofiţeri din spatele scutierilor scuturară bicele cu ţepi.

Cutiile de şocuri – maşinării metamecanice cu o construcţie khepri complicată – erau prinse la curea. Aveau ataşate de faţete două corzi lungi împletite cu spire metalice, izolate apoi în cauciuc, mai lungi de şapte metri. Cam la jumătate de metru de la capătul fiecărei corzi era un mâner de lemn neted, câte unul pentru fiecare mână. Ofiţerii se foloseau de ele pentru a răsuci capetele corzilor cu o viteză teribilă. Ceva luci aproape invizibil. La vârful fiecărei corzi se afla o piesă periculoasă de metal, un mănunchi de ţepi cu dimensiuni variate. Unii erau duri, desfăcându-se la impact ca nişte flori ucigaşe. Ţepii erau construiţi să străpungă armura şi să se agaţe fără milă de carnea sfâşiată.

Derkhan ajunsese în spatele biroului şi se cuibărise lângă Lemuel. Isaac se întoarse să mai ia muniţie. În clipa aceea de linişte, Derkhan se ridică iute într-un genunchi şi ţinti peste marginea biroului cu pistolul ei mare.

Trase. În aceeaşi clipă, unul dintre ofiţeri pocni din cutia de şocuri.

Derkhan trăgea bine. Glonţul zbură spre vizorul unui scut pe care ea îl considerase punctul slab. Dar subestimase blindajul. Vizorul pocni violent, albind complet din pricina crăpăturilor fine, dar structura lui armată cu fire de cupru rezistă. Miliţienii se poticniră, apoi se opriră.

Ofiţerul care avea cutia de şocuri se mişcă asemeni unui expert.

Ridică simultan braţele pe traseul unor curbe, apăsând butoanele de pe mânere care permiteau corzilor să alunece, să se elibereze. Forţa biciuirii aruncă spinii într-o ploaie fulgerătoare de metal.

Corzile se desfăcură aproape fără fricţiune din cutie, traversând mânerele fără să încetinească. Greutăţile ţepoase luară o traiectorie eliptică pe o curbă ce se netezea rapid pe măsură ce cablurile se extindeau din cutie.

Mugurii de oţel se înfipseră în acelaşi timp în pieptul lui Derkhan. Ea ţipă şi se clătină, scăpând pistolul din mână.

Instantaneu, ofiţerul apăsă declanşatorul pentru a elibera mecanismul.

Se auzi un sfârâit. Bobinele ascunse ale motorului porniră să se

învârtă ca un dinam şi generară valuri de curenţi. Derkhan se zbătea şi scotea printre dinţi ţipete de agonie. Mici scânteieri de lumină albastră explodară, şfichiuind peste păr şi degete.

Ofiţerul o privi cu atenţie, răsucind butoanele cutiei de şocuri cu care controla intensitatea şi forma energiei. Se auzi pocnetul unui arc elictric şi Derkhan zbură pe spate spre perete, căzând la podea.

Al doilea ofiţer trimise bulbii ascuţiţi peste birou, sperând să-l prindă pe Lemuel, dar acesta se lipise de podea şi bicele trecură pe deasupra lui, fără să-l atingă. Ofiţerul apăsă un buton şi corzile reveniră în poziţie de aşteptare.

Lemuel privi spre Derkhan şi ridică pistoalele. Isaac urlă de furie. Aruncă un alt borcan cu compuşi taumaturgici instabili spre miliţieni. Borcanul se sparse cu asemenea violenţă încât se împrăştie peste scuturi, amestecându-se cu distilatul; doi miliţieni căzură ţipând la podea – pielea lor devenea pergament, iar sângele lor cerneală.

O voce amplificată izbucni de dincolo de uşă. Era vocea Primarului Rudgutter.

— Opriţi atacul. Fiţi raţionali. Nu puteţi scăpa. Opriţi atacul asupra noastră şi veţi fi trataţi cu indulgenţă.

* * *

Rudgutter stătea în mijlocul gărzii de onoare alături de Eliza Stem-Fulcher. Era un lucru foarte neobişnuit ca el să însoţească un raid al miliţiei, dar acesta nu era un raid obişnuit. Stătea peste drum şi ceva mai la distanţă de atelierul lui Isaac.

Nu era încă întuneric afară. Chipuri curioase şi alarmate pândeau de la ferestre. Rudgutter nu le băga în seamă. Luă goarna de oţel de la gură şi se întoarse spre Eliza Stem-Fulcher. Avea chipul brăzdat de iritare.

— Asta e o ruşine, spuse el, iar ea încuviinţă. Ei bine, oricât de ineficace ar fi, miliţienii nu pot pierde. Poate că unii ofiţeri vor fi, în mod regretabil, ucişi, însă der Grimnebulin şi cohorta lui nu au cum să iasă de acolo.

Chipurile care îl priveau de după ferestre începură să-l enerveze.

Ridică megafonul scurt şi ţipă în el:

— Treceţi imediat în casă!

Se stârni o mică furtună de perdele. Rudgutter se întoarse şi privi depozitul.

* * *

Lemuel scăpă de celălalt mânuitor de bice cu un foc elegant. Isaac aruncă masa pe scări în jos spre cei doi ofiţeri care se repeziseră spre el; continuă să arunce proiectile chimice. Yagharek îl ajuta, la indicaţiile lui, udând atacatorii cu mixturi otrăvitoare.

Dar vitejia lor era fără rost. Erau prea mulţi miliţieni. Bine că nu veniseră pregătiţi să ucidă, pentru că Isaac şi Lemuel şi Yagharek nu

aveau asemenea constrângeri. Isaac numără patru miliţieni căzuţi: unul de glonţ, unul cu capul spart şi doi din pricina reacţiilor chimico-taumaturgice. Numai că norocul ăsta nu putea ţine la nesfârşit. Miliţienii se apropiau de Lemuel la adăpostul scuturilor.

Isaac văzu miliţienii privind în sus şi sfătuindu-se o clipă. Unul dintre ei ridică flinta cu grijă, ţintind spre Yagharek.

— Jos, Yag! ţipă el. Pe tine vor să te omoare!

Yagharek se aruncă la podea, la adăpost de asasin.

Nu se văzu nicio manifestare bruscă, nicio furişare şi nicio siluetă vastă. Numai vocea Ţesătorului răsună în urechea lui Rudgutter.

… AM LEGAT NEVĂZUT SUS FIRE DE CER ŞI AM TÂRÂT PICIOARE ÎN BALEGĂ PSIHICĂ A RĂVĂŞITORILOR DE PÎNZE SUNT CREATURI JOSNICE ŞI NEELEGANTE ŞI ŞTERSE ŞOPTEŞTE CE SE ÎNTÂMPLĂ DOMNULE PRIMAR LOCUL ĂSTA TREMURĂ

Rudgutter tresări. *De asta aveam eu nevoie,* gândi el. Spuse cu voce tare:

— Ţesătorule. Ce bine e să te avem printre noi.

Stem-Fulcher se întoarse cu o privire ascuţită, curioasă.

E mult prea imprevizibil, gândi furios Rudgutter. *Nu acum, nu acum! Du-te şi vânează molii… ce faci aici?* Ţesătorul era iute la mânie şi primejdios, iar Rudgutter îşi asumase un risc calculat atunci când îi ceruse ajutorul. Un ucigaş fără scrupule era totuşi o armă mortală.

Rudgutter crezuse că avea cu păianjenul uriaş un fel de înţelegere. Cel puţin atâta cât se putea cu un Ţesător. Kapnellior îl ajutase. Textorologia era un domeniu experimental, dar avea nişte rezultate. Existau metode dovedite de comunicare şi Rudgutter le folosise pentru a interacţiona cu Ţesătorul. Mesaje săpate în lame de foarfeci şi apoi topite. Sculpturi aparent întâmplătoare, luminate de dedesubt, ale căror umbre desenau mesaje pe tavan. Răspunsurile Ţesătorului erau prompte şi date într-un mod şi mai bizar.

Rudgutter îl rugase politicos pe Ţesător să se ocupe cu vânarea moliilor. Rudgutter nu-i putea ordona, fireşte, putea numai să-i sugereze. Dar Ţesătorul răspunsese pozitiv, iar Rudgutter îşi dădu seama că, stupid, absurd, începuse să-l considere drept un agent personal.

Nici pomeneală de aşa ceva.

Rudgutter îşi drese glasul.

— Pot să te întreb de ce ni te-ai alăturat, Ţesătorule?

Vocea apăru din nou, răsunând în urechi şi prin oasele craniului.

… ÎNĂUNTRU ŞI ÎN AFARĂ FIBRELE SUNT RUPTE ŞI O DÂRĂ ESTE SFÂŞIATĂ PESTE PÂNZA LUMII UNDE CULORILE SUNT SÂNGERII ŞI PALIDE AM ALUNECAT PESTE CER SUB SUPRAFAŢĂ ŞI DANSAT DE-A LUNGUL LACRIMILOR ŞI TRISTEŢII ŞI RUINEI URÂTE CARE ABUREŞTE ŞI SE ÎMPRĂŞTIE ŞI ÎNCEPE DIN ACEST LOC…

Rudgutter încuviinţă încet pe măsură ce sensul cuvintelor i se dezvălui.

— Totul a început de aici, fu el de acord. Aici e centrul. Aici e sursa. Din nefericire…, spuse el cu grijă, e un moment nepotrivit. Te-aş putea convinge – dacă acesta e chiar locul de naştere al problemei noastre – să investighezi ceva mai târziu?

Stem-Fulcher îl privea. Chipul îi era înspăimântat. Asculta cu atenţie răspunsurile lui.

Pentru un moment ciudat, toate zgomotele din jurul lor încetară. Focurile de armă şi ţipetele se opriră. Nu se mai auzea niciun scârţâit, niciun pocnet dinspre miliţie. Gura lui Stem-Fulcher era deschisă, ca şi cum ar fi fost gata să vorbească, dar nu spuse nimic. Ţesătorul era tăcut.

Apoi se auzi o şoaptă în capul lui Rudgutter. El icni consternat, apoi deschise gura uimit. Nu ştia cum, dar asculta paşii Ţesătorului îndreptându-se prin diferite dimensiuni către depozit.

* * *

Ofiţerii căzură asupra lui Lemuel cu o precizie de profesionişti. Păşiră peste cadavrul lui Vermishank. Îşi ţineau scuturile triumfători în faţă.

Deasupra, Isaac şi Yagharek terminaseră proviziile de substanţe. Isaac urla şi arunca scaune şi plăci de lemn şi gunoaie spre miliţieni, de care ei se apărau cu uşurinţă.

Derkhan era la fel de nemişcată ca şi Lublamai, care stătea pe o canapea în colţul camerei lui Isaac.

Lemuel scăpă un ţipăt disperat de furie şi azvârli cornul cu praf de puşcă spre atacatori, murdărindu-i. Se căută de cremene, dar ei deja îl copleşiseră. Ofiţerul care mânuia cutia de şocuri se apropie, răsucindu-şi butoanele.

Aerul din mijlocul depozitului vibră.

Doi miliţieni se apropiară de zona de instabilitate şi se opriră nedumeriţi. Isaac şi Yagharek ridicaseră fiecare câte un scaun, gata să le arunce în ofiţerii de jos. Văzură şi ei fenomenul. Se opriră şi priviră.

Ca o floare supranaturală, o pată de întunecime organică înflori din neant în centrul încăperii. Se întinse în realitatea materială cu mişcări de felină. Se deschise şi umplu camera, o creatură colosală segmentată, un păianjen masiv care zumzăia cu putere şi sorbea lumina din aer.

Ţesătorul.

Yagharek şi Isaac scăpară simultan scaunele din mână.

Miliţienii încetară atacul asupra lui Lemuel şi se întoarseră, alertaţi de schimbarea din eter.

Toată lumea se oprise şi privea, paralizată de uimire.

Ţesătorul se manifestase direct peste cei doi miliţieni care tremurau, scoţând ţipete de groază. Unul lăsă sabia să-i cadă din mâna amorţită. Celălalt, mai curajos, dar nu mai eficient, ridică pistolul cu o mână tremurătoare.

Ţesătorul privi în jos spre cei doi. Ridică perechea de braţe umanoide. Miliţienii se strânseră scâncind când lăsă mâinile pe capetele lor, mângâindu-i ca pe nişte căţei.

Ridică mâinile şi arătă în sus, spre pasarelă, unde Isaac şi Yagharek stăteau prostiţi de spaimă. Vocea lui cântată şi nepământeană răsună în încăpere.

… ACOLO PE MICA PASARELĂ S-A NĂSCUT DEGETUL MARE PIPERNICIT CARE A ELIBERAT SEMENII SĂI A SPART SIGILIUL ŞI A IEŞIT SIMT MIROSUL RĂMĂŞIŢELOR HRANEI LUI ÎNCĂ TÂMPE O ÎMI PLACE ASTA ÎMI PLACE ACEASTĂ PÂNZĂ ŢESĂTURA ESTE COMPLICATĂ ŞI FINĂ DEŞI SFÂŞIATĂ CINE AICI POATE ŢESE CU AŞA EXPERIENŢĂ ROBUSTĂ ŞI NAIVĂ…

Capul Ţesătorului se undui nefiresc. Cercetă încăperea cu multitudinea lui de ochi. Niciun om nu îndrăznea încă să mişte.

De afară se auzi vocea lui Rudgutter. Era tensionată. Furioasă.

— Ţesătorule! strigă el. Am un dar şi un mesaj pentru tine!

După o clipă de linişte, o pereche de foarfeci cu mâner perlat zburară prin uşa deschisă a depozitului. Ţesătorul bătu din palme cu o bucurie foarte omenească. De afară se auzi sunetul distinct al unor foarfeci care se deschideau şi se închideau.

… DRĂGUŢ, FORFECATUL RUGĂMINŢILOR ŞI TOTUŞI TAIE CU SUNET RECE O EXPLOZIE INVERSĂ O FOCALIZARE TREBUIE SĂ MĂ ÎNTORC SĂ FAC MODELE AICI CU AMATORI NEŞTIUŢI ARTIŞTI SĂ COS SFÂŞIEREA CATASTROFICĂ ESTE ASIMETRIE BRUTĂ ÎN FEŢELE ALBASTRE NU SE POATE CA PÂNZA RUPTĂ SĂ RĂMÂNĂ FĂRĂ MODELE ŞI ÎN MINŢILE ACESTOR DISPERAŢI ŞI VINOVAŢI SUNT TAPISERII DELICATE DE DORINŢE GRUPUL SLAB ARE DORINŢE PENTRU PRIETENI PENE ŞTIINŢĂ DREPTATE AUR…

Vocea Ţesătorului tremura de o plăcere ascunsă. Picioarele i se mişcară brusc cu o viteză înspăimântătoare, găsindu-şi cale prin cameră, traversând spaţiul.

Miliţienii aplecaţi peste Lemuel aruncară bastoanele şi se îndepărtară împiedicaţi. Lemuel privi în sus la trupul cu ochii bulbucaţi ai arahnidei. Ridică mâinile şi încercă să ţipe de spaimă.

Ţesătorul rămase o clipă deasupra lui, apoi ridică privirea spre platformă. Sări uşor şi într-o clipă era pe pasarelă, la câţiva metri de Isaac şi Yagharek. Ei se uitau cu groază la forma monstruoasă. Picioarele acelea ascuţite se apropiau bocănind de ei. Erau imobilizaţi. Yagharek încercă să dea înapoi, dar Ţesătorul era prea rapid… SĂLBATIC ŞI IMPENETRABIL… cântă el şi îl luă pe Yagharek cu o mişcare bruscă sub braţul lui umanoid, în vreme ce acesta ţipa ca un copil speriat.

… NEGRU ŞI ROŞCAT… cântă Ţesătorul. Sări pe vârfurile picioarelor ca un dansator, păşi în lateral prin dimensiunile distorsionate şi se afla brusc iarăşi lângă Lemuel. Îl apucă şi pe acesta şi îl aranjă lângă Yagharek.

Miliţienii bătură în retragere, îngroziţi şi prostiţi. Vocea Primarului Rudgutter se auzi din nou de afară, dar nimeni nu mai asculta.

Ţesătorul sări din nou la etaj în spaţiul lui Isaac. Îl apucă pe acesta sub braţul liber… EXTRAVAGANT SECULAR AGITAT… cântă el când îl luă.

Isaac nu opuse rezistenţă. Atingerea Ţesătorului era răcoroasă şi blândă, parcă ireală. Pielea îi era netedă ca sticla şlefuită. Se simţi ridicat cu o uşurinţă uimitoare şi încorsetat de braţul osos.

… DIAMETRICĂ NEGLIJENTĂ FEROCE… auzi Isaac vocea Ţesătorului pe când se întorcea pe urmele lui imposibile şi traversă cei şapte metri ce-i despărţeau de trupul nemişcat al lui Derkhan. Miliţienii din jurul ei se împrăştiară de frică. Ţesătorul pipăi după forma ei inconştientă şi o puse lângă Isaac; îi simţea căldura prin haine.

Isaac ameţise. Ţesătorul se mişcă iarăşi lateral şi iată că era din nou în partea cealaltă a încăperii, lângă robot. Preţ de câteva minute, Isaac uitase de existenţa lui. Se întorsese la locul lui obişnuit de unde privise atacurile miliţienilor. Îşi întoarse lentila unică de pe cap spre Ţesător. Ineluctabila prezenţă-păianjen ridică maşinăria pe membrele lui cu gheare şi o aruncă în sus cu uşurinţă. O prinse cu faţa în sus. Robotul balansa precar, dar nu cădea, indiferent cum se mişca Ţesătorul.

Isaac simţi brusc o durere ucigătoare în cap. Strigă în agonie, simţi sânge cald stropindu-l pe faţă. O clipă mai târziu auzi, ca un ecou, ţipetele lui Lemuel.

Cu privirea înceţoşată de confuzie şi sânge, Isaac văzu încăperea pulsând în jurul lui pe când Ţesătorul traversa planurile interdimensionale. Apăru lângă fiecare miliţian şi mişcă un braţ cu gheară prea repede ca să se poată observa. Cum era atins, fiecare ţipa, ca şi cum un virus ciudat de durere ar fi traversat încăperea cu o

viteză biciuitoare.

Ţesătorul se opri în centrul depozitului. Încheieturile îi erau înţepenite, astfel că prizonierii nu puteau mişca. Cu antebraţele aruncă obiecte pătate de roşeaţă pe podea. Isaac ridică privirea, încercând să vadă împrejur prin durerea usturătoare. Toţi cei din încăpere ţipau, ţinându-se cu mâinile de cap, încercând fără succes să oprească sângerarea cu degetele. Isaac privi din nou în jos.

Ţesătorul aruncase o grămadă de urechi însângerate pe podea.

Din mâinile lui se scurgea în praf sânge închegat. Bucăţile de carne erau aranjate în formă de foarfece.

Ţesătorul se ridică şi se deplasă, deloc încurcat de greutatea trupurilor pe care le căra.

… FERVENT ŞI DRĂGUŢ… şopti el şi dispăru.

* * *

Ceea ce a început ca o experienţă s-a transformat în vis, apoi în amintire. Nu pot distinge limitele dintre cele trei stări.

Ţesătorul, marele păianjen, a venit printre noi.

În Cymek îl numeam furiach-yajh-hett: zeul nebun dansator. Nu am crezut vreodată să văd unul. A ieşit dintr-un tunel să se pună între noi şi oamenii legii. Pistoalele lor au amuţit. Cuvintele au rămas prinse în gâtlejuri ca muştele într-o pânză.

Zeul nebun dansator s-a mişcat prin încăpere cu un pas sălbatic şi de pe altă lume. Ne-a adunat pe toţi – pe noi renegaţii, pe noi criminalii. Pe noi refugiaţii. Roboţii care spun poveşti; garuda târâtori; reporteri care fac ştiri; savanţi criminali şi criminali savanţi. Zeul nebun dansator ne-a cules ca pe nişte adoratori rătăciţi, ferindu-ne să nu ne îndepărtăm prea mult.

Mâinile-cuţite i-au scăpărat. Urechile oamenilor au căzut ca o ploaie de carne în praf. Am fost scutit. Urechile mele ascunse de pene nu au fost pe placul acestei puteri nebune. Prin vaietele şi gemetele disperate de durere furiach-yajh-hett a alergat în cercuri de plăcere.

Apoi a obosit şi a păşit prin răsucirile materiei afară din depozit.

În alt spaţiu.

Am închis ochii.

M-am deplasat într-o direcţie de existenţa căreia nu aveam cunoştinţă. Am simţit alunecarea mulţimii de picioare când zeul nebun dansator s-a mişcat pe puternicele fire de forţă. S-a deplasat sub unghiuri obscure faţă de realitate, cu noi atârnând sub el. Mi s-a făcut rău. M-am simţit prins şi smuls de pe ţesătura lumii. Pielea mi s-a agăţat de planuri nelumeşti.

Pentru o clipă, nebunia zeului m-a infectat şi pe mine. Pentru o clipă, lăcomia de cunoaştere şi-a uitat locul şi s-a cerut îndestulată. Pentru o fracţiune de timp, am deschis ochii.

Preţ de o răsuflare eternă am văzut realitatea pe care călca zeul

nebun dansator.

Ochii m-au înţepat şi mi s-au udat, i-am simţit că explodează ca şi cum o mie de furtuni de nisip i-ar fi atins. Nu au putut asimila ceea ce era dinaintea lor. Ochii mei săraci se chinuiau să vadă ceea ce era de nevăzut. Nu am reţinut decât o fracţiune, marginea unui aspect.

Am văzut, sau am crezut că văd, sau m-am convins singur de faptul că văd o vastitate care depăşeşte oricare cer pustiu. O crăpătură căscată, de proporţii urieşeşti. Am gemut şi i-am auzit şi pe ceilalţi gemând lângă mine. Întinsă peste goliciune, împrăştiindu-se de la noi în toate direcţiile şi în toate dimensiunile, cuprinzând vieţi şi măreţii cu fiecare nod complicat de substanţă metafizică, vedeam o pânză.

Substanţa ei îmi era cunoscută.

Infinitatea de culori, haosul texturilor care pătrundea în fiecare fir al acestei tapiserii eterne complexe... fiecare rezona sub pasul zeului nebun dansator, vibrând şi trimiţând mici ecouri de curaj sau foame sau arhitectură sau argument sau compresie sau crimă sau beton peste eter. Flamura uimitoarelor motivaţii se conectau la rătăcirea groasă, lipicioasă a râsului unui tânăr bandit. Fibrele se întindeau şi se lipeau singure de o a treia linie cu mătasea făcută din unghiurile a şapte contraforturi zburătoare spre acoperişul unei catedrale. Ansamblul a dispărut în enormitatea spaţiilor posibile.

Fiecare intenţie, interacţiune, motivaţie, fiecare culoare, trup, fiecare acţiune şi reacţiune, fiecare piesă a realităţii fizice şi gândurile care rezultă din ea, fiecare conexiune făcută, fiecare moment nuanţat de istorie şi potenţialitate, fiecare durere de măsele şi piatră de hotar, fiecare emoţie şi naştere şi bancnotă, fiecare lucru posibil este ţesut în această pânză fără limite.

Este fără început şi fără sfârşit. Este atât de complexă încât umileşte mintea. Este o lucrare de asemenea frumuseţe, încât sufletul meu a plâns.

Mişuna de viaţă. Mai erau şi alţii ca purtătorul nostru, alţi zei nebuni dansatori, pe care îi puteam zări peste infinitatea pânzei.

Mai erau şi alte creaturi, forme teribil de complicate pe care nu mi le mai amintesc.

Pânza nu era fără greşeală. În nenumărate locuri mătasea era sfâşiată şi culorile distruse. Din loc în loc, modelele erau deformate şi instabile. Pe când treceam peste astfel de răni, l-am simţit pe zeu oprindu-se şi aplecând glanda să repare şi să refacă.

Ceva mai încolo era pânza întinsă a ţinutului Cymek. Jur că am văzut-o oscilând sub greutatea timpului.

În jurul meu era o încâlceală localizată de borangic metareal... Noul Crobuzon. Şi acolo, în mijlocul ţesăturii, era o sfâşietură urâtă. Se răspândea şi tăia textura pânzei oraşului, sorbindu-i culorile. Rămăsese ternă, aproape albă şi fără viaţă. O goliciune fără rost, o

umbră palidă de o mie de ori mai lipsită de suflet chiar decât ochiul unui peşte orb născut într-o peşteră.

Sub ochii mei îndureraţi de vedenie, rana s-a lărgit şi mai mult.

Mi-a fost atât de frică să nu se întindă mai tare! Eram un nimic în această enormitate, pe pânza aceea. Am închis ochii strâns.

Nu am putut să-mi închid şi mintea. S-a chinuit de una singură să-şi amintească ce a văzut. Dar nu a putut să cuprindă totul. Am rămas doar cu o senzaţie a celor petrecute. Mi-o amintesc acum ca pe o descriere. Greutatea imensităţii nu mai este în mintea mea.

Aceasta este amintirea sublimată care mă captivează acum.

Am dansat cu păianjenul. M-am jucat cu zeul nebun dansator.

Partea a Cincea

Consilii

Capitolul Treizeci şi patru

În Camera Lemquist, Rudgutter, Stem-Fulcher şi Rescue ţineau consiliu de război.

Stătuseră treji toată noaptea. Rudgutter şi Stem-Fulcher erau obosiţi şi nervoşi. Sorbeau din boluri mari cu cafea tare şi se uitau peste hârtii.

Rescue era impasibil. Se juca cu fularul.

— Uitaţi-vă aici, spuse Rudgutter şi flutură o bucată de hârtie spre subordonaţii lui. Asta a venit dimineaţă. A fost adusă de un curier. Am avut ocazia să discut conţinutul ei cu autorii. Nu e o scrisoare de curtoazie.

Stem-Fulcher se aplecă şi se întinse după scrisoare. Rudgutter nu o băgă în seamă şi începu să o citească din nou chiar el.

— E de la Josiah Penton, Bartol Sedner *şi* Mashek Ghrashietnichs.

Rescue şi Stem-Fulcher ridicară privirile. El dădu încet din cap.

— Directorul Minelor CapulSăgeţii, al Băncii de Comerţ Sedner şi cel al Concernelor Paradox au găsit timp să scrie *împreună* o scrisoare. Aşa că putem adăuga o listă cu nume mai puţin importante sub acestea, nu?, spuse el netezind scrisoarea. Domnii Penton, Sedner şi Ghrashietnichs sunt *„foarte îngrijoraţi”* se spune aici de *„rapoartele abuzive”* care au ajuns la urechile lor. Au înţeles că ne aflăm într-o criză. De altfel, e o amestecătură. Ei nu ştiu exact ce se întâmplă, dar niciunul dintre ei nu a dormit bine. În plus, au auzit ceva despre der Grimnebulin. Vor să ştie cum s-a acţionat faţă de… „această ameninţare asupra marelui nostru oraş-stat”.

Puse hârtia jos; Stem-Fulcher ridică din umeri şi deschise gura să răspundă. El o opri, frecându-se la ochi, exasperat de oboseală.

— Aţi citit raportul Inspectorului Tormlin, zis Sally. Conform spuselor lui Serachin, care acum se reface sub îngrijirea noastră, der Grimnebulin pretinde că lucrează la un fel de maşină de criză. Cu toţii înţelegem gravitatea faptului. Ei bine… dragii noştri oameni de afaceri au aflat asta. Şi, după cum vă puteţi imagina, cu toţii sunt – mai ales domnul Penton – foarte doritori să pună capăt acestei pretenţii absurde cât mai repede posibil. Orice maşini false pe care domnul der Grimnebulin le-ar putea construi pentru a păcăli pe cei creduli trebuie, ne sfătuiesc ei, să fie distruse.

Oftă şi privi în sus.

— Se face referire şi la fondurile generoase pe care le-au pus la dispoziţia guvernului şi partidului *Soarele Mare* de-a lungul anilor. Ni s-au dat *ordine,* doamnelor şi domnilor. Nu sunt deloc fericiţi de prezenţa moliilor-nestinse şi doresc ca aceste animale primejdioase să fie prinse. Dar, fapt deloc surprinzător, sunt iritaţi de posibilitatea existenţei energiei de criză. Am percheziţionat depozitul cu mare grijă noaptea trecută şi nu există niciun indiciu asupra unui asemenea aparat. Am luat în consideraţie posibilitatea ca der Grimnebulin să se înşele sau să mintă. Dar în caz că nu, mai trebuie să avem grijă că s-ar putea să fi luat cu el maşina şi notiţele noaptea trecută. Cu Ţesătorul, oftă el greu.

Stem-Fulcher vorbi cu atenţie.

— Am reuşit să înţelegem ce s-a întâmplat?

Rudgutter ridică brusc din umeri.

— Am prezentat dovezile miliţienilor care au văzut Ţesătorul şi au auzit ce i-a spus acesta lui Kapnellior, am încercat să iau legătura cu creatura şi am primit o replică scurtă şi incomprehensibilă… scrisă cu funingine pe oglinda mea. Tot ce putem spune cu siguranţă este că Ţesătorul crede că răpirea lui der Grimnebulin şi a prietenilor lui de sub nasul nostru înfrumuseţează pânza lumii. Nu ştim unde s-a dus şi de ce. Nici măcar dacă i-a lăsat în viaţă. De fapt nu ştim nimic. Deşi Kapnellior este destul de încrezător că Ţesătorul continuă vânătoarea de molii.

— Ce e cu urechile? întrebă Stem-Fulcher.

— Nu am nicio idee! ţipă Rudgutter. Fac pânza mai frumoasă! Evident! Aşa că acum avem douăzeci de miliţieni îngroziţi, cu câte o ureche, în infirmerie!

Se mai potoli.

— M-am gândit. Cred că o parte din problema noastră este din cauză că am pornit cu planuri prea mari. O să continuăm să-l căutăm pe Ţesător, dar între timp va trebui să ne bazăm pe metode mai puţin ambiţioase de a vâna moliile. O să strângem o unitate formată din gărzile, miliţienii şi savanţii care au avut de-a face cu creaturile. Să formăm o unitate specializată, în colaborare cu Motley.

Stem-Fulcher şi Rescue îl priviră şi încuviinţară.

— Este necesar. Ne unim forţele. El are oameni antrenaţi, ca şi noi. Am pus lucrurile în mişcare. El o să dispună de unităţile noastre, iar noi o să dispunem de ale lui, dar vom opera în tandem. Motley şi oamenii lui vor avea amnistie necondiţionată pe toată perioada operaţiunii.

— Rescue, spuse Rudgutter încet. Avem nevoie de talentele tale speciale. Discret, fireşte. Câţi dintre ai tăi crezi că poţi mobiliza într-o zi? Cunoscând natura operaţiunii… Nu e lipsită de primejdii.

Montjohn Rescue se juca din nou cu fularul. Respira într-un fel

aparte.
— Vreo zece, spuse el.
— Ai să beneficiezi de antrenament, fireşte. Ai mai purtat o cască cu oglinzi până acum?
Rescue încuviinţă.
— Bine. Pentru că modelul de conştiinţă al vostru este… relativ similar cu al oamenilor, nu-i aşa? Mintea ta e la fel de atrasă de molii ca şi a mea. Indiferent de gazda în care te afli?
Rescue încuviinţă din nou.
— Visăm şi noi, Domnule Primar, spuse el cu voce plată. Putem fi prăzi.
— Înţeleg. Curajul tău – şi al alor tăi – nu va trece neobservat. O să facem tot ce se poate pentru a vă asigura securitatea.
Rescue dădu din cap cu emoţie vizibilă. Se ridică încet.
— Timpul fiind de o asemenea importanţă, am să încep de pe acum să împrăştii vestea, spuse el şi făcu o plecăciune. Vei avea echipa mea până mâine seară, mai zise, întorcându-se şi părăsind camera.
Stem-Fulcher se întoarse spre Rudgutter cu buzele ţuguiate.
— Nu prea e fericit de situaţie, nu? spuse ea.
Rudgutter ridică din umeri.
— A ştiut întotdeauna că rolul său poate fi primejdios. Moliile-nestinse sunt o ameninţare la fel de mare pentru ai lui ca şi pentru ai noştri.
Stem-Fulcher încuviinţă.
— De cât timp este posedat? Adică adevăratul Rescue, cel uman.
Rudgutter calculă.
— Unsprezece ani. Plănuia să-mi ia locul. Ai pus echipa în mişcare? întrebă el.
Stem-Fulcher se relaxă şi trase din pipa de ceramică, ridicând norişori de fum aromat.
— O să trecem prin două zile de antrenament intensiv, azi şi mâine… ştii tu, să ţintim spre spate prin oglinzi, chestii din astea. Se pare că şi Motley face acelaşi lucru. Sunt zvonuri cum că trupele lui Motley conţin câţiva Refăcuţi modificaţi anume pentru îngrijirea şi prinderea moliilor-nestinse… cu oglinzi incorporate, arme îndreptate înspre spate… Noi avem doar un singur astfel de ofiţer.
Ea clătină din cap cu gelozie.
— Mai avem de asemenea şi câţiva savanţi care au lucrat la proiect şi care acum lucrează la detectarea moliilor. Se dau peste cap să ne facă să credem că metoda nu este sigură, dar dacă reuşesc ne vor crea un avantaj.
Rudgutter dădu din cap.
— Să adăugăm la asta şi faptul că Ţesătorul nostru este pe undeva pe aici, încă vânând moliile care îi rup preţioasa lui pânză a lumii…

Înseamnă că avem un set de trupe rezonabil.

— Dar nu sunt coordonate, spuse Stem-Fulcher. Asta mă îngrijorează. Iar moralul locuitorilor scade. Fireşte, foarte puţini cunosc adevărul, dar toată lumea ştie că nu poate dormi noaptea de teamă că o să viseze. Facem o hartă a centrelor de coşmaruri, să vedem dacă există vreun model pentru a lua urma moliilor. În ultima săptămână a fost un val de crime. Nu prea important şi fără să fi fost plănuit: atacuri bruşte, crime impulsive, certuri. Cedează psihic, spuse ea încet. Lumea e paranoică şi speriată.

După liniştea care se instală pentru moment, Stem-Fulcher continuă.

— În după-amiaza asta ar trebui să primeşti rezultatele unor cercetări. Am cerut echipei noastre de savanţi să construiască o cască pentru a opri scurgerea deşeurilor moliilor în creier în timpul somnului. O să arătăm absurd în pat, dar cel puţin o să ne odihnim.

Se opri. Rudgutter clipea repede.

— Cum te mai simţi cu ochii? întrebă ea.

Rudgutter clătină din cap.

— Merge, spuse el trist. Nu putem rezolva problema rejectării implantului. Am nevoie de o pereche nouă.

* * *

Cetăţeni cu ochii umflaţi se îndreptau spre lucru. Erau morocănoşi şi fără chef.

La docurile din Kelltree nu se mai vorbea despre greva împrăştiată. Vânătăile vodyanoilor se ştergeau. Ridicau încărcăturile scăpate în râu ca şi până acum. Dirijau navele prin vaduri. Vorbeau în şoaptă despre dispariţia şefilor lor, conducătorii grevei.

Colegii lor umani se uitau la xenienii înfrânţi cu un amestec de emoţii.

Aerostatele burduhănoase patrulau pe cerul de deasupra oraşului ca o ameninţare vagă.

Certurile se stârneau cu o uşurinţă ciudată. Bătăile erau un lucru obişnuit. Nefericirea nocturnă făcea victime în lumea de zi.

În Rafinăria Bleckly din Cotul Mare, un macaragiu epuizat fusese cuprins de una dintre halucinaţiile din noaptea precedentă. Tresărise destul cât să clatine manetele. Maşinăria masivă alimentată cu abur scăpase încărcătura de fier topit cu o secundă prea devreme. Scuipase un torent incandescent peste buza cuvei şi stropise echipa de jos. Muncitorii au urlat şi s-au topit în cascada necruţătoare.

În vârful marilor obeliscuri părăsite din Mahalaua Găinaţului, garuda aprindeau focuri mari peste noapte. Băteau gonguri şi cratiţe şi ţipau, strigau cântece obscene şi urlau. Charlie şeful le spusese că asta o să ţină la distanţă spiritele rele. Monştrii zburători. Demonii care au venit în oraş să sugă creierii celor vii.

Întâlnirile din cafenelele din Câmpul Poftei erau afectate.

Coşmarurile îi împinseseră pe unii dintre artişti într-o frenezie a creaţiei. Se plănuia o expoziţie: *Instantanee din Oraşul Tulburat.* Se voia un spectacol de artă, sculptură şi sunet inspirat de mocirla viselor urâte în care se cufundase oraşul.

Teama plutea în aer, unele nume se rosteau cu nervozitate. Lin şi Isaac dispăruseră. Ca să le pomenească numele trebuiau să admită că se întâmplase ceva rău, că nu erau doar ocupaţi, că absenţa lor forţată de la programul obişnuit avea un substrat sinistru.

Coşmarurile sfâşiau membrana somnului. Se vărsau înăuntru în fiecare zi, bântuind ţinutul soarelui, uscând cuvintele şi răpind prietenii.

* * *

Isaac se trezi cu un val de amintiri. Îşi aducea aminte de evadarea extraordinară din noaptea precedentă. Clipi din ochi, dar îi lăsă închişi.

Răsuflarea lui Isaac revenea la ritmul ei firesc.

Încetul cu încetul, îşi amintea. Imagini imposibile îl asaltară. Fire de mătase groase cât o viaţă. Creaturi târându-se peste lianele împletite. În spatele unui frumos palimpsest de borangic colorat, o masă vastă, atemporală, infinită…

Deschise ochii terorizat.

Pânza dispăruse.

Isaac privi împrejur încet. Era într-o peşteră de cărămidă, răcoroasă şi umedă, în care se auzeau căzând picături în întuneric.

— Te-ai trezit, Isaac? se auzi vocea lui Derkhan.

Isaac se chinui să se ridice în coate. Gemu. Trupul îl durea în toate felurile. Se simţea bătut şi sfâşiat. Derkhan stătea puţin mai departe de el pe o bordură de cărămidă, zâmbindu-i fără niciun pic de bucurie, cu un rictus îngrozitor.

— Derkhan? murmură el şi deschise încet ochii. Cu ce eşti îmbrăcată?

În lumina slabă a unei lămpi cu ulei din care ieşea mult fum, Isaac o văzu pe Derkhan îmbrăcată într-o rochiţă pufoasă roz, decorată cu flori brodate. Derkhan clătină din cap.

— Habar n-am, Isaac, spuse ea amar. Îmi amintesc doar că am fost adormită de un ofiţer cu o cutie de şocuri şi m-am trezit aici în canalizare, îmbrăcată aşa. Şi asta nu-i tot…

Vocea ei tremură pentru o clipă. Îşi dădu părul la o parte. El fluieră privind sângele ce i se scurgea din spatele tâmplelor.

— Mi-au dispărut urechile…, spuse ea, lăsând părul să-i cadă înapoi cu mâna tremurând. Lemuel spune că… ne-a adus aici un Ţesător. Şi oricum, n-ai observat încă îmbrăcămintea ta.

Isaac se frecă la tâmple şi se ridică în picioare. Se lupta să-şi limpezească mintea.

— Ce? spuse el. Unde suntem? În canalizare…? Unde e Lemuel? Yagharek? Şi…

Lublamai, auzi el în minte, dar îşi aminti cuvintele lui Vermishank. Îşi aminti îngrozit că Lublamai era iremediabil pierdut.

Vocea i se stinse.

Se auzi vorbind şi îşi dădu seama că sună isteric. Se opri şi trase puternic aer în piept, forţându-se să se calmeze.

Privi împrejur şi evaluă situaţia.

Stăteau într-un alcov lat de o jumătate de metru încastrat în peretele unei încăperi mici fără ferestre. Camera pătrată avea latura de vreo trei metri – peretele îndepărtat fiind abia vizibil în lumina slabă – cu un tavan aflat la mai puţin de un metru şi jumătate deasupra capului. În fiecare perete se deschidea câte un tunel cilindric cam de un metru în diametru.

Podeaua încăperii era complet acoperită de apă împuţită. Era imposibil de spus cât de adâncă era. Lichidul părea să se scurgă din cel puţin două tuneluri şi picura din celelalte.

Pereţii erau alunecoşi din pricina muşchilor şi a scurgerilor organice. Aerul duhnea a putreziciune şi rahat.

Isaac se studie şi se încruntă. Era îmbrăcat cu un costum imaculat cu cravată, o vestimentaţie închisă la culoare, bine croită, cu care orice Parlamentar s-ar fi mândrit. Isaac nu mai văzuse costumul acela. Lângă el, murdară şi ponosită, era o geantă de pânză.

Îşi aminti brusc durerea explozivă şi sângele din noaptea precedentă. Tresări şi ridică mâinile agitat. Se pipăi şi oftă puternic. Urechea lui stângă nu mai era.

Se controlă atent să găsească rana sfâşiată, cu sânge închegat. Dar, spre deosebire de Derkhan, descoperi o rană perfect cicatrizată, acoperită cu piele. Nu simţea nicio durere. Ca şi cum şi-ar fi pierdut urechea cu ani de zile în urmă. Se încruntă şi pocni din degete sub ureche. Încă mai putea auzi, deşi abilitatea lui de a localiza sunetele era redusă.

Derkhan se clătină uşor în timp ce îl privea.

— Ţesătorul ăsta a considerat că ţie şi lui Lemuel vă poate vindeca urechea. Mie nu…, şopti ea trist. Deşi mi-a oprit sângerarea provocată de nenorocita aceea de cutie de şocuri.

Derkhan se uită o clipă la el.

— Deci Lemuel nu era nici nebun, nici nu minţea, nici nu visa, spuse ea încet. Spui că *Ţesătorul* a apărut şi ne-a salvat?

Isaac încuviinţă încet.

— Nu ştiu de ce… Nu am nicio idee… dar e adevărat. L-am auzit pe Rudgutter afară, strigând ceva la el. Nu părea prea surprins că se afla acolo… cred că încerca să-l mituiască. Poate că nebunul a încercat să facă o învoială cu creatura… Unde sunt ceilalţi?

Isaac privi împrejur. Nu era loc de ascuns în alcov, dar de partea cealaltă a camerei se mai afla unul, exact la fel, complet întunecat. Oricine s-ar fi aflat acolo ar fi fost de nevăzut.

— Ne-am trezit cu toţii aici, spuse Derkhan. Cu toţii, în afară de Lemuel, eram îmbrăcaţi aşa ciudat. Yagharek era…

Derkhan clătină din cap confuză şi îşi pipăi uşor rana sângerândă.

— Yagharek era băgat într-o rochie de păpuşă. Două lămpi aprinse ne aşteptau când ne-am trezit. Lemuel şi Yagharek mi-au povestit ce s-a întâmplat… Yagharek vorbea… foarte ciudat… despre o pânză…

Derkhan clătină din cap.

— Înţeleg despre ce vorbea, spuse greu Isaac, cotrobăind prin amintiri. Tu erai inconştientă când ne-a luat Ţesătorul. Nu ai văzut ce am văzut noi… unde ne-a dus…

Derkhan se încruntă. Avea lacrimi în ochi.

— Mă doare urechea aşa de tare, ’Zaac, spuse ea.

Isaac o frecă neîndemânatic pe umeri, încruntat, aşteptând să continue.

— Oricum, tu erai adormit, aşa că Lemuel a plecat şi Yagharek s-a dus cu el.

— Ce? strigă Isaac, dar Derkhan îi făcu semn să tacă.

— Îl ştii pe Lemuel, ştii ce treburi învârte. Cunoaşte bine canalizarea. Ne poate fi de folos. A făcut o excursie de recunoaştere prin tuneluri şi când s-a întors a spus că ştie unde suntem.

— Şi anume?

— Mahalaua Beznei. A plecat, iar Yagharek i-a cerut să-l ia cu el. Au jurat că se întorc în trei ore. S-au dus după ceva de mâncare, nişte haine pentru mine şi Yagharek, şi să testeze terenul. Au plecat acum o oră.

— Atunci, hai să-i ajungem din urmă…

Derkhan clătină din cap.

— Nu fi tâmpit, ’Zaac, spuse ea epuizată. Nu ne putem permite să ne separăm. Lemuel cunoaşte canalele… sunt primejdioase. Ne-a spus să stăm pe loc. Sunt o mulţime de chestii pe-aici… trânşi, vârcolaci, cine mai ştie. De aceea am rămas cu tine cât timp ai dormit. *Trebuie* să-i aşteptăm aici. În plus, probabil că eşti cea mai căutată persoană din Noul Crobuzon acum. Lemuel este un tâlhar priceput: ştie cum să facă să nu fie văzut. Se expune la un risc mult mai mic decât tine.

— Dar Yag?

— Lemuel i-a dat o mantie. Cu gluga pe cap şi cu cârpe în jurul picioarelor pare un bătrân ciudat. Isaac, se vor întoarce curând. Trebuie să-i aşteptăm. Trebuie să facem planuri. Şi tu trebuie să asculţi.

El o privi, îngrijorat de tonul ei disperat.

— De ce ne-a adus aici, ’Zaac? întrebă ea cu faţa încreţită de

durere. De ce ne-a făcut rău, de ce ne-a îmbrăcat în felul ăsta…? De ce nu m-a vindecat şi pe mine? făcu ea, ştergându-şi cu mânie lacrimile de durere.

— Derkhan, spuse Isaac cu blândeţe. De unde să ştiu…

— Ar trebui să te uiţi la asta, spuse ea, trăgându-şi nasul.

Îi înmână o bucată de ziar mototolită şi murdară. El o luă încet, făcând o grimasă de scârbă.

— Ce-i asta?

— Când ne-am trezit, ameţiţi şi dezorientaţi, a căzut pe unul dintre tuneluri şi s-a pliat în forma unei bărcuţe. A venit împotriva curentului. Noi am pescuit-o.

Isaac o deschise şi o studie. Erau paginile centrale din *Compendium,* unul dintre săptămânalele din Noul Crobuzon. Văzu data din partea de sus a paginii – *9 Tathis 1779* – ceea ce însemna că era ediţia din dimineaţa aceea.

Isaac trecu peste micile articole. Clătină din cap fără să înţeleagă.

— Ce nu văd? întrebă el.

— Uită-te la poşta redacţiei, spuse Derkhan.

El întoarse foaia. Era scrisă în acelaşi stil formal, dar conţinutul era mult diferit.

Isaac căscă ochii pe măsură ce citea.

Doamnelor şi domnilor

Vă rog să acceptaţi complimentele mele pentru deosebita dvs. îndemânare în ţesut. Pentru a îmbunătăţi şi mai mult meşteşugul dvs., mi-am luat răspunderea de a vă extrage din situaţia delicată în care vă aflaţi. Eforturile mele sunt cerute urgent în altă parte şi nu sunt capabil să vă însoţesc. Fără îndoială că ne vom mai întâlni curând. În acest timp, vă rog să luaţi la cunoştinţă că acela dintre dvs. care a crescut fără să ştie acel animal şi a condus oraşul la această situaţie nefericită, s-ar putea să se trezească el însuşi victimă a atenţiei nedorite din partea evadatului său.

Vă rog să continuaţi lucrarea voastră de care sunt atât de pasionat.

Cu dedicaţie,

Ţ.

Isaac ridică privirea încet spre Derkhan.

— Naiba ştie ce înţeleg ceilalţi cititori ai *Compendiumului…* spuse el şoptit. Păianjenul ăla chiar că e puternic!

Derkhan încuviinţă şi oftă.

— Vreau doar să înţeleg ce făcea el acolo…

— N-ai să înţelegi niciodată, Dee. Niciodată.

— ’Zaac, tu eşti un savant, spuse ea tăios şi disperată. Nu se poate să nu ştii ceva despre creaturile astea. Te rog să încerci să-mi explici la ce se referea…

Isaac nu se opuse. Puse deoparte foaia şi îşi scormoni creierul să-şi

aducă aminte.

— Face numai ceea ce… înfrumuseţează pânza, spuse el nefericit, uitându-se la rana sfâşiată a lui Derkhan. N-ai înţelege, ei nu gândesc deloc ca noi.

În timp ce vorbea, îi veni o idee.

— Poate că de aceea încearcă Rudgutter să colaboreze cu el. Nu gândeşte ca noi, deci poate că este imun la molii… Poate că e un fel de… câine de vânătoare…

Asupra căruia a pierdut controlul, gândi el, amintindu-şi de strigătele primarului de afară. *Nu face ce i se spune.*

Îşi întoarse din nou atenţia la scrisoarea din ziar.

— Partea asta cu tapiseria…, îşi muşcă Isaac buzele. E vorba de pânza lumii, nu? Deci spune de fapt că-i place… ceea ce facem în lume. Cum „ţesem”. Cred că de aceea ne-a salvat. Iar partea asta…

Expresia lui deveni din ce în ce mai înspăimântată pe măsură ce citea.

— Doamne, oftă el. E ceea ce i s-a întâmplat şi lui Barbile…

Derkhan strânse din buze şi dădu din cap reţinută.

— Cum spunea ea? „M-a gustat…” Omida pe care am avut-o s-a jucat tot timpul cu mintea mea… Deja îmi cunoaşte gustul… Probabil că mă vânează acum…

Derkhan se uită la el.

— N-o să scapi de ea, Isaac. Trebuie s-o ucidem.

Vorbise la plural. El o privi cu recunoştinţă.

— Înainte să ne facem planuri, continuă ea, mai e ceva. Un mister. Ceva ce vreau să mi se explice.

Făcu un gest spre alcovul din partea cealaltă a încăperii. Isaac se forţă să străpungă obscuritatea. Zări o siluetă nemişcată.

Îşi dădu seama pe loc despre ce era vorba. Îşi aminti de intervenţia extraordinară din depozit. Respiraţia i se acceleră.

— Nu vorbeşte şi nu scrie nimănui altcuiva, spuse Derkhan. Când ne-am dat seama că este aici cu noi, am încercat să vorbim cu el, am vrut să aflăm ce făcuse, dar nici nu ne-a băgat în seamă. Cred că te aşteaptă pe tine.

Isaac se lăsă să alunece spre marginea alcovului.

— Nu e adânc, spuse Derkhan din spate.

El coborî în apa groasă şi rece a canalului. Îi ajungea până la genunchi. Păşi prin apă fără să gândească, neluând în seamă duhoarea stârnită de mişcarea picioarelor lui. Străbătu ciorba de excremente spre alcovul din partea cealaltă.

Pe când se apropie, ocupantul acelui spaţiu neluminat bâzâi uşor şi îşi ridică trupul dărâmat atât cât se putea în spaţiul înghesuit.

Isaac se aşeză alături, îşi scutură pantofii murdari şi se întoarse cu o expresie flămândă.

— Deci, spuse el. Spune-mi ce ştii. Spune-mi de ce m-ai avertizat. Spune-mi ce se petrece.

Robotul de curăţenie şuieră.

Capitolul Treizeci şi cinci

Yagharek aştepta într-o ascunzătoare de sub Staţia Trauka.

Molfăise o bucată de pâine şi nişte carne pe care le cerşise fără cuvinte de la un măcelar. Nu-şi dăduse jos gluga. Pur şi simplu întinsese o mână tremurătoare de sub mantie şi primise de mâncare. Chipul îi rămăsese ascuns. Se târâse înapoi, cu picioarele ascunse în cârpe. Părea un bătrân obosit.

Se ascundea mult mai uşor în chip de om decât în chip de garuda.

Aşteptă în bezna în care îl lăsase Lemuel. Din umbrele care îl adăposteau, putea urmări mulţimea venind şi plecând de la biserica zeilor ceasului. Era o clădire mică şi urâtă, a cărei faţadă era încă vopsită cu sloganuri de reclamă ale magazinului de mobilă care avusese cândva sediul acolo. Deasupra uşii era mecanismul complicat al unui ceas de alamă, având fiecare oră împletită cu simbolul zeului asociat.

Yagharek cunoştea această religie. Era bine reprezentată printre oamenii din Shankell. Îi vizitase templele când tribul lui intrase în oraş să facă comerţ, cu ani de zile înainte ca el să săvârşească crima.

Ceasul bătu ora unu şi Yagharek auzi imnul lui Sanshad, zeul soare, scurgându-se prin ferestrele sparte. Era cântat cu mai mult aplomb decât în Shankell, dar şi mult mai prost. Trecuseră treizeci de ani de când religia traversase Marea Meagre cu succes. Era evident că subtilităţile ei se pierduseră în apele dintre Shankell şi Myrshock.

Înainte să-şi dea seama în mod conştient, urechile lui de vânător sesizară un rând de paşi cunoscuţi ce se apropiau de ascunzătoare. Termină repede de mâncat şi aşteptă.

Lemuel apăru în cadru. Trecătorii traversau lumina de deasupra umerilor lui.

— Yag, şopti el, privind fără să vadă ceva în vizuină.

Garuda se strecură în lumină. Lemuel ducea doi saci în care aruncase haine şi mâncare.

— Haide, şopti el. Trebuie să ne întoarcem.

Străbătură acelaşi drum, prin străzile bătute de vânt din Mahalaua Beznei. Era ziua de Cranii, zi de târg, iar restul oraşului era aglomerat. Dar magazinele din Mahalaua Beznei erau sărăcăcioase. Aceia care aveau zi liberă de Cranii se duceau în pieţele din Malul Sur sau Fundătura Aspicului. Lemuel şi Yagharek nu se întâlniră cu multă lume.

Yagharek grăbi pasul, împiedicându-se cu picioarele lui mari, încercând să ţină ritmul cu Lemuel. Se îndreptară spre sud-est, rămânând în umbra şinelor suspendate, apropiindu-se de Cartierul

Sirian.

Aşa am ajuns eu în oraş, gândi Yagharek, *de-a lungul potecilor de fier ale trenurilor.*

Trecură pe sub viaducte de cărămidă, ajungând înapoi într-o curte înfundată. Canale mari se deschideau în pereţi, iar în mijlocul curţii se afla un grilaj de mărimea unui om.

Pe latura de sud a curţii se deschidea o alee scurtă ce se prăbuşea în valea Cartierului Sirian. Yagharek privi peste acoperişurile pe jumătate prăbuşite, cu ţigle smulse şi burlane răsucite.

Lemuel aruncă o privire ca să se asigure că sunt singuri, apoi deschise grilajul. Aburi de gaz se răsuciră în jurul lor. Căldura făcea duhoarea şi mai insuportabilă. Lemuel îi dădu sacii lui Yagharek şi scoase un pistol încărcat de la brâu. Yagharek îl privi de sub glugă.

Lemuel se întoarse cu un surâs aspru şi spuse:

— Am tras nişte sfori. Acum suntem asiguraţi.

Clătină pistolul ca să-şi ilustreze discursul. Îl verifică şi îl cântări cu aer expert. Scoase o lampă cu ulei dintr-un sac, o aprinse şi o ridică în mâna stângă.

— Stai înapoia mea, spuse el. Ţine urechile ciulite. Mişcă-te fără zgomot. Fii atent în spate.

Acestea fiind spuse, Lemuel şi Yagharek coborâră în murdărie şi întuneric.

* * *

Bântuiră interminabile minute prin întunericul cald şi urât mirositor. Erau înconjuraţi de sunete de apă călcată şi de foială. O dată au auzit un râs răutăcios dintr-un tunel paralel. De două ori s-a răsucit Lemuel, cu lampa şi pistolul, spre o baltă prin care tocmai se călcase. Nu fusese nevoie să tragă. Trecură neatinşi.

— Ştii ce norocoşi am fost? spuse Lemuel. Nu ştiu dacă Ţesătorul ne-a lăsat intenţionat acolo, dar suntem în partea cea mai sigură a canalizării din Noul Crobuzon.

Vocea lui devenea treptat mai dură din pricina efortului şi a dezgustului.

— Mahalaua Beznei e aşa o fundătură, nu găseşti de mâncare, nici reziduuri taumaturgice, nici clădiri mari ca să adăpostească atâta lume… Nu e foarte aglomerată.

Tăcu un timp, apoi continuă.

— Canalele din Mlaştina Bursucului, de exemplu. Toate scurgerile acelea instabile de la laboratoare şi experimente, acumulate în ani… au creat o populaţie de paraziţi foarte ciudată. Şobolani de mărimea unui porc care vorbesc mai multe limbi. Crocodili pigmei orbi, ai căror strămoşi au scăpat de prin grădini zoologice. Tot felul de încrucişări de specii. În Cotul Mare şi în Vadul Pitit, oraşul e aşezat pe un strat de clădiri mai vechi. De sute de ani se scufundă în mlaştină şi se tot

construieşte peste clădirile de dedesubt. Pavajul e acolo doar de o sută cincizeci de ani. Acolo, canalele dau în beciuri vechi şi dormitoare. Tunelurile de felul ăsta dau în străzi scufundate. Se mai pot vedea numele străzilor. Case putrezite sub un cer de cărămidă. Rahatul curge prin canale, apoi prin ferestre şi uşi. Acolo trăiesc găştile subterane. Erau oameni, sau părinţii lor erau oameni, dar au petrecut prea mult timp acolo. Nu sunt prea plăcuţi la vedere.

Îşi trase nasul şi scuipă zgomotos în mocirlă.

— Şi totuşi, prefer găştile subterane decât vârcolacii sau trânşii.

Râse, dar fără a fi amuzat. Yagharek nu-şi dădea seama dacă Lemuel îşi bate joc de el.

Lemuel se cufundă în tăcere. Preţ de câteva minute nu se auzi nimic cu excepţia plescăitului picioarelor. Apoi Yagharek auzi voci. Se încordă şi îl trase pe Lemuel de cămaşă, dar un moment mai târziu vocile deveniră limpezi şi înţelese că sunt ale lui Isaac şi Derkhan.

Apa murdară părea să aducă lumină de după colţ.

Aplecaţi de spate şi înjurând din pricina efortului, Yagharek şi Lemuel traversară intersecţiile întortocheate şi ajunseră în mica încăpere de sub inima Mahalalei Beznei.

Isaac şi Derkhan ţipau unul la altul. Isaac îi văzu pe Yagharek şi pe Lemuel peste umărul lui Derkhan. Ridică braţele spre ei.

— La naiba, iată-vă!

Trecu pe lângă Derkhan să-i întâmpine. Yagharek îi întinse o pungă cu mâncare. Isaac nu-l băgă în seamă.

— Lem, Yag, spuse el grăbit. Trebuie să ne mişcăm repede.

— Stai puţin… începu Lemuel, dar Isaac nu-l luă în seamă.

— Ascultaţi dracului, strigă Isaac. Robotul mi-a vorbit!

Lemuel rămase cu gura deschisă, dar fără să spună nimic. Nimeni nu spuse nimic pe moment.

— Bine? spuse Isaac. E *inteligent,* al naibii, e *conştient…* i s-a întâmplat ceva la cap. Zvonurile despre Inteligenţa Robotică sunt adevărate! Un virus, un defect de programare… Şi deşi nu o recunoaşte deschis, cred că mecanicul ăla nenorocit i-a dat o mână de ajutor. Chestia mare e că *drăcia poate gândi.* A văzut tot! Era acolo când molia-nestinsă l-a prins pe Lublamai.

— Stai un pic! strigă Lemuel. Ţi-a vorbit?

— Nu! A scrijelit mesaje în muşchiul de acolo. A fost un proces al dracului de lent. Se foloseşte de ţepuşa pentru strâns hârtii. Robotul mi-a spus că David era trădătorul! Încerca să ne scoată din depozit înainte să ajungă miliţia acolo!

— De ce?

Graba lui Isaac se risipi.

— Nu ştiu. Nici el nu poate explica. Nu e… foarte fluent.

Lemuel ridică privirea peste capul lui Isaac. Robotul stătea nemişcat

în lumina roşie pâlpâitoare a lămpii cu ulei.

— Dar ascultă… cred că unul dintre motive este că suntem duşmani ai moliilor-nestinse. Nu ştiu de ce, dar… e foarte pornit împotriva lor. Vrea să le vadă moarte. Şi se oferă să ne ajute…

Lemuel râse neîncrezător, neplăcut, de parcă lătra.

— Minunat! se miră el în şagă. Aveţi drept aliat un aspirator de praf…

— Nu, tâmpitule! ţipă Isaac. Nu pricepi? *Nu e singur…*

Cuvântul *singur* stârni ecouri prin vizuină. Lemuel şi Isaac se priviră în ochi. Yagharek se trase mai în spate.

— Nu e singur, repetă încet Isaac, iar din spatele lui încuviinţă şi Derkhan. Ne-a dat instrucţiuni. Poate să scrie şi să citească – aşa şi-a dat seama că David ne-a vândut, i-a găsit instrucţiunile pe care le primise – dar nu e un gânditor sofisticat. Ne-a promis că dacă mergem la Cotul Sur mâine noapte, ne vom întâlni cu cineva care ne va explica totul. Şi care ne poate ajuta.

Lemuel clătină încet din cap, cu chipul încruntat şi aspru.

— La dracu', Isaac, spuse el încet. „Ne”? „Pe noi”? Cu cine vorbeşti tu? Cu *mine* nu se face nimic…

Derkhan întoarse capul pufnind dezgustată. Isaac deschise gura, uimit. Lemuel îl întrerupse.

— Uite ce-i, omule. Eu am participat la toată tărăşenia asta pentru *bani.* Sunt un om de afaceri. Ai plătit bine. Ai căpătat serviciile mele. Ai căpătat şi ceva gratis, la faza cu Vermishank. Am făcut chestia aia pentru domnul X. Şi îmi eşti simpatic, 'Zaac. Ai fost corect cu mine. De aceea am venit până aici. Dar acum Vermishank e mort şi tu nu mai ai bani. Nu ştiu ce planuri ţi-ai făcut, dar eu am ieşit din calcul. De ce să mă chinuiesc să vânez drăciile alea? Lasă miliţia s-o facă. Nu am nimic de câştigat… De ce m-aş mai amesteca?

— Pe cine să laşi…? şuieră Derkhan cu dispreţ, dar Isaac vorbi peste ea.

— Deci, spuse el încet. Acum ce-ai să faci? Crezi că te poţi întoarce? Lem, bătrâne, orice ai fi, dar prost nu eşti. Crezi că nu ai fost văzut? Crezi că nu se ştie cine eşti? La naiba, omule, eşti urmărit de miliţie…

Lemuel îi aruncă o privire.

— Mersi frumos de grija pe care mi-o porţi, 'Zaac, spuse el încruntat. Să-ţi zic eu cum stau lucrurile – vocea lui deveni aspră – tu s-ar putea să fii depăşit de evenimente. Eu, pe de altă parte, mi-am petrecut toată viaţa strecurându-mă pe lângă lege. Nu-ţi face griji pentru mine, nene. Mă descurc eu.

Vocea lui nu părea chiar atât de sigură.

Nu-i spun lucruri pe care nu le cunoaşte, gândi Isaac. *Doar că nu vrea să se gândească la ele chiar acum.* Isaac clătină din cap dispreţuitor.

— La naiba, omule, nu eşti în toate minţile. E o diferenţă uriaşă între a fi între două ape şi a fi un *ucigaş de miliţieni…* Nu înţelegi? Ei nu ştiu ce ştii tu… din nefericire pentru tine, bătrâne, eşti băgat până în gât. Trebuie să stai cu noi. Trebuie să rezolvi situaţia. Eşti urmărit, nu? Şi acum fugi de ei. Mai bine să fugi în faţă decât să te întorci ca să te laşi prins.

Lemuel rămase tăcut, privind spre Isaac. Nu spunea nimic, dar nici nu pleca.

Isaac făcu un pas spre el.

— Uite, spuse Isaac. În plus… avem nevoie de tine.

Înapoia lui, Derkhan se smiorcăi şi Isaac îi aruncă o privire iritată.

— La dracu', Lem… tu eşti cea mai bună şansă a noastră. Tu-i cunoşti pe toţi, eşti vârât în toate drăcoveniile… Eu nu văd nicio scăpare din asta. O creatură din aia e pe urmele mele, miliţia nu ne poate ajuta, ei nu ştiu cum să le prindă şi în plus ne urmăresc şi pe noi… Nu văd cum o să scap eu cu viaţă, chiar dacă prindem moliile.

Cuvintele îl îngheţară. Vorbi repede ca să scape de gândurile acelea.

— Dar dacă mă ţin tare, poate că am să găsesc o cale. Şi asta e valabil şi în cazul tău. Iar fără tine, eu şi Derkhan suntem cu siguranţă morţi!

Privirea lui Lemuel era dură. Isaac simţi un fior. *Să nu uiţi cu cine ai de-a face,* gândi el. *Nu sunteţi prieteni… nu uita asta.*

— Ştii că sunt un bun plătitor, spuse brusc Isaac. Ştii asta. N-am să pretind că am un cont gras la bancă, am eu ceva pus deoparte, mi-au mai rămas câteva guinee, ţi le dau toate ţie… dar ajută-mă, Lemuel, şi-ţi rămân dator. Am să lucrez pentru tine. Am să fiu omul tău. Am să fiu servitorul tău. Ce vrei să-mi dai de făcut, o să fac. Toţi banii pe care am să-i câştig, ai tăi să fie. Îţi dau viaţa mea, Lemuel. Numai ajută-ne acum.

Nu se mai auzea nimic în afară de picăturile care cădeau din tavan. În spatele lui Isaac, Derkhan se clătina. Chipul femeii era un amestec de dispreţ şi dezgust. *Nu avem nevoie de el,* părea să spună. Aşteptă totuşi să vadă ce avea el de spus. Yagharek stătea retras. Ascultase discuţia fără pasiune. Era legat de Isaac. Nu putea merge nicăieri fără el.

Lemuel oftă.

— Am să ţin socoteala, mă înţelegi? Vorbesc despre o datorie mare de tot. Ai idee cât costă o zi de treabă din asta pe care mi-o ceri tu? Plata pentru risc?

— Nu contează, oftă brusc Isaac, mascându-şi uşurarea. Ţine-mă la curent. Spune-mi ce datorii am. Am să ţi le plătesc.

Lemuel încuviinţă scurt. Derkhan dădu aerul afară din piept, foarte încet şi pe tăcute.

Stăteau ca doi luptători epuizaţi. Fiecare îl aştepta pe celălalt să facă prima mişcare.

— Acum ce facem? spuse Lemuel posac.

— Mergem în Cotul Sur mâine seară, spuse Isaac. Robotul ne-a promis ajutor. Nu putem risca să nu mergem. Ne întâlnim acolo.

— Unde te duci? spuse Derkhan surprinsă.

— Trebuie să o găsesc pe Lin, spuse Isaac. O s-o caute miliţia.

Capitolul Treizeci şi şase

Era aproape miezul nopţii. Ziua de Cranii se transforma în ziua de Sorit. În noaptea următoare avea să fie lună plină.

Pe strada unde se afla turnul lui Lin, în Fundătura Aspicului, puţinii trecători păreau nervoşi. Ziua de târg se încheiase şi o dată cu ea şi buna dispoziţie. Piaţa era bântuită de scheletele tarabelor, cadre subţiri de lemn dezgolite de pânză. Gunoiul din piaţă se adunase în mormane putrede, aşteptând măturătorii să le ducă la groapă. Luna balonată albea Fundătura Aspicului ca un lichid coroziv. Părea răutăcioasă şi meschină.

Isaac urcă grăbit treptele turnului. Nu avusese cum să-i transmită vreun mesaj lui Lin şi nu o văzuse de zile întregi. Se spălase cât de bine putuse la o pompă din Dealul Muştei, dar tot mai mirosea urât.

De ieri stătea prin canale. Mult timp, Lemuel nu-i dăduse voie să plece, decretând că e prea periculos să iasă pe timp de zi.

— Trebuie să stăm laolaltă, ceruse el, până aflăm ce trebuie să facem. Şi nu suntem chiar un grup care să treacă neobservat.

Aşa că toţi patru aşteptaseră în încăperea spălată în apă cu rahat, mâncând şi încercând să nu vomite, sfădindu-se şi nereuşind să pună cap la cap niciun plan. Se certaseră vehement dacă Isaac trebuia sau nu să meargă la Lin. El insistase să meargă neînsoţit. Derkhan şi Lemuel considerau asta o prostie, şi chiar şi tăcerea lui Yagharek păruse acuzatoare. Dar Isaac era hotărât.

Până la urmă, când se mai răcorise şi uitaseră de duhoare, plecaseră. Călătoriseră mult prin conductele boltite ale Noului Crobuzon. Lemuel îi condusese, cu pistolul pregătit. Isaac, Derkhan şi Yagharek fuseseră nevoiţi să care robotul care nu se putea deplasa prin lichidul împuţit. Era greu şi alunecos şi îl scăpaseră şi îl loviseră şi îl stricaseră, alunecând pe noroi şi căzând, înjurând, lovindu-se de pereţi la mâini şi la degete. Isaac nu îi lăsase să-l părăsească acolo.

Se mişcaseră cu grijă. Erau nişte intruşi pentru ecosistemul tainic şi închis al canalelor. Fuseseră atenţi să nu dea peste localnici. În sfârşit, ieşiseră afară prin spatele Staţiei Saltpetru, orbiţi de lumina apusului şi cu hainele ude.

Se adăpostiseră într-o cocioabă de lângă linia ferată din Malul Sur. Era o ascunzătoare deşteaptă. Chiar înainte ca Linia de Sud să traverseze Catranul pe la Podul Creasta Cocosului, o clădire dărâmată

crea o pantă uriaşă de beton şi cărămidă care părea că se sprijină de linia înălţată. În vârf, proiectându-se dramatic pe fundal, se afla coliba de lemn.

Nu se ştia de ce fusese construită, dar era evident că fusese neatinsă de ani de zile. Toţi cei patru se târâseră epuizaţi peste moloz, împingând robotul în faţa lor, prin gardurile de plasă care ar fi trebuit să protejeze linia ferată de intruşi. În minutele pe care le aveau la dispoziţie între două trenuri, se strecuraseră de-a lungul petecului de iarbă aspră de lângă linie şi deschiseseră uşa colibei prăfuite.

Acolo se relaxaseră, în sfârşit.

Lemnul cocioabei era răsucit, scândurile prost potrivite şi felii de cer se vedeau prin acoperiş. Priviseră pe ferestrele fără sticlă cum ţâşnesc trenuri pe lângă ei în ambele direcţii. Sub ei, spre nord, Catranul şerpuia strâns între Cotul Mic şi Cotul Sur. Cerul se întunecase până ce căpătase o nuanţă de albastru-negru. Vedeau acum bărcile de plăcere care străbăteau luminate râul. Pilonul industrial masiv al Parlamentului se înălţa puţin mai spre est, privind peste ei şi peste oraş. Ceva mai în aval de Insula Despicăturii, luminile chimice ale porţilor de apă ale oraşului vechi şuierau şi scuipau şi îşi reflectau lucirea galbenă uleioasă în apa întunecată. La trei kilometri spre nord-est, abia vizibile din spatele Parlamentului, se aflau Coastele, anticele oase galbene.

Din partea cealaltă a colibei se vedea cerul stingându-se spectaculos, mai uimitor acum după ce petrecuseră o zi în haznaua Noului Crobuzon. Soarele nu se mai vedea, însă abia trecuse sub linia orizontului. Cerul era împărţit în două de şina care străpungea turnul miliţiei din Dealul Muştei. Oraşul era o siluetă cu mai multe straturi, un peisaj cu multe coşuri de fum, acoperişuri care se sprijineau unul pe altul sub turnurile bisericilor unor zei obscuri, priapice coşuri de aerisire scuipând fum negru, blocuri monolitice ca nişte vaste pietre de mormânt într-un parc.

Se odihniseră, se curăţaseră de noroiul de pe haine cât putuseră de mult. Aici reuşise, în sfârşit, Isaac să se ocupe de ciotul de ureche al lui Derkhan. Amorţise, dar tot mai durea. Ea suportase cu greu. Isaac şi Lemuel îşi pipăiseră ruşinaţi propriile cicatrici.

Noaptea se grăbea tot mai mult; Isaac se pregătise să plece. Cearta izbucnise din nou. Isaac era hotărât. Trebuia s-o vadă pe Lin singur.

Trebuia să-i spună că era în primejdie din momentul în care miliţia avea să facă legătura dintre el şi ea. Trebuia să-i spună că viaţa pe care o trăiseră se terminase şi că totul era din vina lui. Trebuia să o roage să vină cu el, să fugă împreună. Avea nevoie de iertarea şi de afecţiunea ei.

O noapte cu ea, singuri. Atât.

Lemuel nu era de acord.

— E şi capul nostru în joc, ’Zaac, şuierase el. Toţi miliţienii din oraş sunt pe urmele tale. Heliotipia ta se află probabil în fiecare turn şi pe la fiecare etaj din Ţepuşă. Nu ştii să te descurci singur. Eu am fost căutat toată viaţa. Dacă te duci după gărgăriţa ta, vin şi eu.

Isaac trebuise să cedeze.

La zece şi jumătate, cei patru tovarăşi se înfăşuraseră în hainele lor ponosite şi-şi acoperiseră feţele. După multe reglaje, Isaac reuşise în sfârşit să pună robotul în stare de comunicare. În ritmul unei broaşte ţestoase, robotul scrisese mesajul:

Groapa de gunoi nr. 2 din Cotul Sur, scrisese el. *Mâine seară la ora 10. Acum lăsaţi-mă sub viaduct.*

Îşi aduseseră aminte că odată cu întunericul aveau să apară şi coşmarurile.

Chiar dacă nu aveau să doarmă. Greaţa mentală stârnită de balega moliilor-nestinse polua somnul oraşului. Cu toţii deveniseră mai nervoşi şi mai agitaţi.

Isaac îşi ascunsese sacul de cârpă care conţinea componentele maşinăriei de criză sub o grămadă de lemne din colibă. Apoi coborâseră, ducând în spate robotul pentru ultima dată. Isaac îl ascunse într-un alcov creat de prăbuşirea unui pod de cale ferată.

— Te descurci? întrebă el, încă simţindu-se absurd că vorbea cu o maşinărie.

Robotul nu-i răspunse şi îl lăsară acolo.

— Ne vedem mâine, spuse el şi plecă.

Cei patru renegaţi se strecurară pe căi clandestine în noaptea Noului Crobuzon. Lemuel îşi călăuzi tovarăşii prin oraşul alternativ cu pasaje ascunse şi cartografie ciudată. Ocoleau străzile dacă găseau o alee şi aleile dacă găseau un canal. Se strecurară prin curţi părăsite şi peste terase, păşind ca nişte hoţi.

Lemuel era încrezător. Mânuia cu uşurinţă pistolul încărcat în timp ce se căţăra, sărea şi alerga, păzind cu el întregul grup. Yagharek se obişnuise cu lipsa aripilor. Oasele goale pe dinăuntru şi muşchii puternici îl făceau să se mişte cu uşurinţă. Sărea de pe un acoperiş pe altul şi ocolea obstacole, urmat de Derkhan care nu voia, în ciuda oboselii, să se lase mai prejos.

Isaac era singurul a cărui suferinţă se vedea. Şuiera, tuşea şi scuipa, îşi trăgea trupul greoi pe căile hoţilor, spărgând ţigle sub piciorul greu, ţinându-se de pântece. Înjura tot timpul, la fiecare expiraţie.

Tăiau o potecă prin noapte de parcă ar fi fost într-o pădure. Cu fiecare pas, aerul devenea mai greu. O senzaţie de nelinişte, de primejdie, ca şi cum nişte gheare uriaşe ar fi zgâriat suprafaţa lunii. Din toate părţile veneau ţipetele somnului tulburat.

Se opriră la Dealul Muştei, la câteva străzi distanţă de turnul

miliţiei, şi luară apă dintr-o pompă ca să bea şi să se spele. Apoi se cufundară pe labirintul de alei dintre Strada Scrumbiei şi Pasajul Selchit, îndreptându-se spre Fundătura Aspicului.

Când ajunseră acolo, în locul acela aproape părăsit şi nepământean, Isaac îi rugase să aştepte. Cu oftaturi şi smiorcăituri, se rugase de ei să-l aştepte, să-i dea o jumătate de oră cu ea.

— Trebuie să-mi daţi timp să-i explic ce se întâmplă…, se rugă el.

Ei încuviinţară şi se pitiră în umbra clădirii.

— O jumătate de oră, ’Zaac, spuse răspicat Lemuel. Apoi urcăm după tine. Ai înţeles?

Astfel că Isaac porni să urce treptele.

* * *

Turnul era răcoros şi liniştit. La al şaptelea etaj, Isaac auzi primul zgomot. Era murmurul adormit şi zburătăcirea neîntreruptă a stăncuţelor. Urcă în continuare, dincolo de etajul opt, cel cu structura de rezistenţă afectată, spre ultimul nivel.

Rămase dinaintea uşii pe care o cunoştea atât de bine. *Poate că nu e acasă,* gândi el. *Probabil că e la individul ăla, patronul ei, la lucru. Caz în care… o să-i las un bilet.*

Bătu şi uşa se deschise singură. Răsuflarea i se opri în gât. Intră repede în casă.

Aerul puţea a sânge putred. Isaac cercetă din priviri mansarda înghesuită. Zări ceea ce căuta.

Gazid Norocosul privea spre el fără ţintă, căzut într-unul dintre scaunele lui Lin, stând la masă ca şi cum ar fi mâncat. Gazid ţinea mâinile pe masă, ţepene ca nişte oase. Gura îi era deschisă şi plină de ceva nelămurit. Fruntea lui Gazid era în mod cert plină de sânge. Sângele cursese pe masă, intrând în lemn. Gazid avea gâtul tăiat. În căldura nopţii era acoperit de insecte flămânde.

Preţ de o clipă, Isaac crezu că are un coşmar, unul dintre visele acelea bolnave care afectau oraşul, stârnit din inconştientul lui de un găinaţ de molie-nestinsă şi aruncat în eter.

Dar Gazid nu dispărea. Gazid era adevărat şi mort de-a binelea.

Isaac privi chipul cuprins de urlet al lui Gazid. Îi privi din nou mâinile încleştate. Gazid fusese ţinut pe scaun, tăiat şi ţinut acolo până murise. Apoi i se vârâse ceva pe gură.

Isaac se strecură spre cadavru. Se încruntă şi întinse mâna; trase din gura uscată a lui Gazid un plic mare.

Când îl desfăcu, observă că numele scris cu grijă pe el era chiar numele lui. Caută în plic cu o presimţire rea.

Preţ de o clipă nu recunoscu obiectul pe care îl scoase din plic. Aproape fără greutate, un pergament, o frunză uscată. Îl ridică în lumina slabă a lunii şi văzu o pereche de aripioare khepri.

* * *

Isaac scoase un sunet, un icnet de şoc. Ochii i se deschiseră larg, îngroziţi.

— O, nu, spuse el respirând agitat. Nu nu nu nu…

Aripioarele fuseseră îndoite şi răsucite, iar substanţa lor delicată crăpase. Se descuamau în bucăţi mari de material translucid. Degetele lui Isaac tremurau, încercând să le netezească. Mângâie cu vârful degetelor suprafaţa lor crăpată. Cânta o singură notă, ca un vaiet. Căută din nou în plic şi scoase o foaie de hârtie împăturită.

Era bătută la maşină, purtând un antet în formă de tablă de şah. Isaac porni să citească şi să plângă.

Copia 1: Fundătura Aspicului (alte copii de distribuit în Mlaştina Bursucului şi Câmpul Poftei)

Domnule Dan der Grimnebulin.

Khepri nu pot scoate sunete, dar după semnalele chimice şi după tremurăturile picioruşelor de gândac, constat că Lin a considerat îndepărtarea acestor aripioare inutile drept o experienţă extrem de neplăcută. Nu mă îndoiesc că, dacă nu ar fi fost bine legată într-un scaun, am fi observat aceeaşi neplăcere manifestându-se şi la nivelul trupului ei uman.

Gazid Norocosul vă poate da acest mesaj, de vreme ce lui trebuie să-i mulţumesc pentru amestecul dumneavoastră.

Am înţeles că aţi încercat să vă strecuraţi pe piaţa de rahat-de-visat. La început am crezut că doriţi toată marfa adusă de Gazid doar pentru dvs., dar idiotul a recunoscut până la urmă că o foloseaţi pentru omida pe care o aveaţi în Mlaştina Bursucului, şi atunci am realizat magnitudinea schemei dvs.

Nu veţi obţine, fireşte, niciodată o producţie de calitate de la o molie hrănită cu rahat-de-visat, dar aţi putea cere un preţ mai mic pentru marfa de calitate mai slabă. Interesul meu este să păstrez clientela într-un consum de calitate. Nu pot tolera concurenţa.

După cum am aflat mai târziu, după cum era şi de aşteptat din partea unui amator, nu aţi fost în stare să vă controlaţi producătorul.

Rebutul dvs. a evadat datorită incompetenţei şi şi-a pus în libertate suratele. Dobitocule.

Iată cererile mele: (i) Să mi te predai imediat. (ii) Să-mi înapoiezi restul de drog pe care l-ai furat prin Gazid sau să-mi plăteşti o compensaţie (sumă ce va fi calculată). (iii) Să te ocupi în continuare de prinderea producătorilor mei, împreună cu specimenul dvs. nenorocit, pe care să mi-i înmânezi imediat. După aceea, vom discuta modul în care va continua viaţa dvs.

În vreme ce aştept răspunsul dvs., am să continui discuţiile cu Lin. M-am bucurat foarte mult de compania ei în ultimele săptămâni şi abia aştept să mă implic şi mai mult în această relaţie. Am pus un mic pariu. Ea pariază că veţi răspunde la această scrisoare cât încă mai are cel puţin câteva picioruşe de gândăcel. Eu nu sunt chiar atât de convins. Rata curentă este de un picioruş la fiecare două zile în care nu avem nicio veste de la dvs. Oare cine o să câştige pariul?

Le voi smulge în vreme ce ea se zbate şi scuipă, înţelegeţi? Iar în două

săptămâni am să-i smulg carapacea de pe cap şi am să-i dau capul de mâncare şobolanilor. Eu personal am s-o ţin în vreme ce ei vor lua masa.

Aştept cu multă nerăbdare să aud veşti de la dvs. cât mai curând.

Al dvs, sincer,

Motley.

Când Derkhan, Yagharek şi Lemuel ajunseră la al nouălea etaj, auziră glasul lui Isaac. Vorbea încet, cu voce joasă. Nu înţelegeau ce spune, dar părea un monolog. Nu se oprea să asculte sau să primească vreun răspuns.

Derkhan bătu şi, cum nu răspundea nimeni, împinse încet uşa şi aruncă o privire înăuntru.

Îl văzu pe Isaac în compania unui bărbat. După o clipă îl recunoscu pe Gazid şi îşi dădu seama că fusese măcelărit. Icni şi intră încet, lăsând loc liber pentru Yagharek şi Lemuel.

Rămaseră cu ochii pe Isaac. El stătea pe pat, ţinea în mâini o pereche de aripi de insectă şi o bucată de hârtie. Isaac ridică privirile şi se opri din murmurat. Plângea. Deschise gura şi Derkhan se apropie de el, îl prinse de mâini. El se smiorcăi şi îşi întoarse privirea cu chipul cuprins de mânie. Ea luă scrisoarea şi o citi.

Gura i se încreţi de groază. Scoase un mic strigăt. Dădu scrisoarea lui Yagharek, tremurând şi încercând să se controleze.

Garuda o luă şi o citi cu atenţie. Reacţia lui era invizibilă. Se întoarse spre Lemuel care examina cadavrul lui Gazid.

— Ăsta a murit de ceva timp, spuse el şi acceptă scrisoarea.

Ochii i se lărgiră în timp ce citea.

— *Motley?* şuieră el. *Lin făcea afaceri cu Motley?*

— *Cine-i ăsta?* strigă Isaac. *Unde e nenorocitul…?*

Lemuel privi spre Isaac, cu ochii mari de uimire. Ochii îi luciră cu milă când îl văzu pe Isaac ud de lacrimi.

— Sfinte GurăMultă… Domnul Motley este tartorul cel mare, Isaac, spuse el simplu. El e *Ăla.* Conduce partea de est a oraşului. E a lui. El e boss-ul.

— Am să-l omor pe nenorocit, am să-l omor, am să-l omor… se înfurie Isaac.

Lemuel îl privi neliniştit. *Ba n-ai s-o faci, Isaac,* gândi el. *Chiar n-ai s-o faci.*

— Lin… nu mi-a spus niciodată pentru cine lucrează, spuse Isaac, calmându-se.

— Nici nu mă mir, spuse Lemuel. Cei mai mulţi nici n-au auzit de el. Poate vreun zvon… Nimic mai mult.

Isaac tăcea. Îşi şterse faţa cu mâneca şi îşi trase nasul cu putere.

— Bine, trebuie să ajungem la ea, spuse el. Trebuie s-o găsim. Să ne gândim. Motley ăsta crede că l-am tras în piept, lucru pe care nu l-

am făcut. Cum pot să-l fac să dea înapoi…?

— ’Zaac, ’Zaac…

Lemuel era îngheţat. Înghiţi în sec, se uită în altă parte, apoi păşi spre Isaac, ţinând mâinile înainte, rugându-l să se liniştească. Derkhan îl privi şi îi observă expresia de milă. Lemuel clătina încet din cap. Ochii îi erau tăioşi, dar gura îi căuta cuvinte.

— ’Zaac, am făcut afaceri cu Motley. Nu l-am văzut niciodată pe tip, dar îl cunosc. Ştiu cum lucrează. Ştiu cum să tranşez cu el, ştiu la ce să mă aştept. Am mai văzut scenariul ăsta odată… Isaac…

Înghiţi din nou în sec şi continuă.

— *Lin a murit.*

* * *

— Ba nu, strigă Isaac, prinzându-l de mâini şi azvârlindu-i-le în sus.

Dar Lemuel îl prinse de încheieturi, nu aspru, nici cu răutate, ci încordat, făcându-l să-l asculte şi să înţeleagă. Isaac rămase nemişcat un timp, îngrijorat şi înfuriat.

— A murit, Isaac, spuse Lemuel blând. Îmi pare rău, prietene. Chiar îmi pare rău. Dar s-a dus.

Făcu un pas în spate. Isaac rămase, şocat, clătinând din cap. Gura i se deschise ca şi cum ar fi vrut să urle. Lemuel clătină din cap încet. Privi în altă parte şi vorbi încet, ca pentru sine.

— De ce s-o ţină în viaţă? spuse el. Nu are rost… Nu e decât o complicaţie suplimentară, atât. E mai uşor să se descotorosească de ea. A făcut ce trebuia să facă, spuse el mai tare, ridicând o mână spre Isaac. Vrea să vii la el. S-a răzbunat şi te forţează să-i faci jocul. Vrea numai să ajungi în mâna lui… nu contează cum ajungi acolo. Dacă o ţine în viaţă, există o mică şansă ca ea să-i facă necazuri. Dar dacă o foloseşte ca momeală, ai să te duci la ea indiferent de situaţie. Nu are nicio importanţă dacă e vie. *Nu câştigă nimic dacă nu o ucide…* E *moartă,* Isaac, e moartă.

Ochii lui Isaac erau îngheţaţi; Lemuel vorbi repede.

— Înţelege-mă: cea mai bună cale să te răzbuni este să faci în aşa fel încât Motley să nu pună mâna pe molii. El n-o să le omoare. O să le ţină în viaţă să producă drog.

Isaac se plimba acum cu paşi mari prin cameră, strigând ba furios, ba trist, ba neîncrezător. Se repezi la Lemuel, începu să se roage de el incoerent, încercă să-l convingă că greşeşte. Lemuel nu putea suporta această privelişte. Închise ochii şi vorbi peste bolboroselile celuilalt.

— Dacă te duci la el, ’Zaac, Lin n-o să învie. Iar tu o să fii mort.

Isaac încetă să mai facă zgomot. O vreme rămase cu mâinile tremurând. Privi cadavrul lui Gazid Norocosul, apoi spre Yagharek care stătea liniştit şi acoperit cu gluga în colţul camerei, spre Derkhan care îi stătea alături, cu ochii în lacrimi, spre Lemuel care îl privea nervos.

Isaac izbucni în plâns.

Isaac şi Derkhan stătură unul în braţele celuilalt, smiorcăindu-se şi plângând.

Lemuel se îndreptă spre cadavrul urât mirositor al lui Gazid. Îngenunchie lângă el, ţinându-se de nas şi de gură cu mâna stângă. Cu dreapta rupse sigiliul de sânge închegat care lipea jacheta lui Gazid şi îl controlă prin buzunare. Căuta bani sau informaţii. Nu găsi nimic.

Se ridică în picioare, privi în jur. Gândea strategic. Căuta orice ar fi putut fi folosit ca armă sau ca obiect de schimb, ceva care să-l ajute la spionaj.

Nu era absolut nimic. Camera lui Lin era aproape goală.

Îl durea capul din pricina somnului tulburat. Putea simţi masa de vise torturate a Noului Crobuzon. Visele îi colcăiau prin creier, gata să-l atace dacă ar fi cedat somnului.

Nu se grăbi. Deveni din ce în ce mai nervos pe măsură ce noaptea înainta. Se întoarse spre perechea nefericită de pe pat şi făcu un gest scurt lui Yagharek.

— Trebuie să plecăm, spuse el.

Capitolul Treizeci şi şapte

Holera de căldură şi de coşmaruri se răspândi a doua zi, o zi caldă, lipicioasă.

Zvonurile cutremurau lumea subterană. Tanti Francine fusese găsită moartă, se spunea. Fusese lovită de trei săgeţi azi-noapte. Vreun asasin independent câştigase mia de guinee pusă la bătaie de domnul Motley.

Nu se mai auzea nimic din cartierul general al lui Tanti Francine din Mahalaua Neamului, nici de la Gaşca de Zahăr. Războiul civil al succesiunii începuse deja, fără nicio îndoială.

S-au găsit alte trupuri imbecile, cufundate în comă. Tot mai multe. Panica se instala încetul cu încetul. Coşmarurile nu încetau şi unele ziare făceau legătura dintre ele şi cetăţenii paralizaţi găsiţi în fiecare zi, prăbuşiţi peste masă şi cu geamul spart, sau zăcând pe stradă, prinşi între clădiri de boala care venea din cer. Feţele le miroseau a lămâie putredă.

Molima amorţirii nu făcea discriminări. Lua întregi şi Refăcuţi. Oameni şi khepri şi vodyanoi şi gargui. Chiar şi garuda începuseră să-i cadă pradă. Ca şi alte creaturi, mai rare.

Pe Movila Sfântului GurăMultă, soarele se ridică peste un trâns căzut, cu membrele palide grele şi fără viaţă, chiar dacă respira cu faţa în jos cufundată într-o bucată de carne pe care o furase şi uitase de ea. Probabil că se aventurase din canale ca să prade în timpul nopţii, dar fusese atacat.

În Buimăceala de Est, o scenă şi mai bizară îi aştepta pe miliţieni.

Erau două trupuri pe jumătate ascunse în tufele care împrejmuiau Biblioteca Buimăcelii. Primul era al unei tinere, moartă – moartă de-a binelea, golită de sânge prin muşcătura de la gât. Deasupra ei era trupul subţirel al unui bine-cunoscut locuitor al Buimăcelii, proprietarul unei fabrici de textile cu dever mare. Faţa şi bărbia erau mânjite cu sângele ei. Ochii lui fără ţintă priveau în soare. Nu era mort, dar era cu minţile pierdute.

Unii răspândiră vestea că Andrei St. Kader nu era ceea ce părea a fi, dar lumea se sperie mai tare de faptul că până şi un vampir putea să cadă pradă creaturilor. Oraşul tremura de frică. Erau oare acei agenţi, acei germeni sau spirite, acea boală, acei demoni, ce erau ei – erau ei chiar atotputernici? Ce îi putea înfrânge?

Peste tot era confuzie şi nefericire. Câţiva cetăţeni trimiseră scrisori în satele lor de origine, îşi făceau planuri să părăsească Noul Crobuzon şi să plece spre dealurile şi văile de la sud şi de la est. Dar milioane de locuitori nu aveau unde să fugă.

* * *

Isaac şi Derkhan se adăposteau în colibă de căldura zilei.

Când sosiseră, observaseră că robotul nu-i mai aştepta în locul în care îl aşezaseră. Nu ştiau pe unde este.

Lemuel plecase să încerce să ia legătura cu tovarăşii lui. Era nervos să se aventureze afară în timp ce se afla în război cu miliţia, dar nu-i plăcea să stea izolat. În plus, gândi Isaac, Lemuel nu se simţea confortabil în preajma nefericiţilor de teapa lui Isaac şi Derkhan.

Yagharek, spre surprinderea lui Isaac, plecase şi el.

Derkhan rămăsese. Se pedepsea singură pentru că era sentimentală, pentru că înrăutăţea situaţia, dar nu se putea abţine. Derkhan îi spuse lui Isaac despre discuţiile pe care le purtase nopţi întregi cu Lin.

Isaac era mai liniştit. Se juca neatent cu piesele maşinii de criză. Nu o oprea pe Derkhan să vorbească, intervenea doar ocazional prin câte o interjecţie. Ochii îi erau pierduţi. Stătea sprijinit de peretele de lemn, fără vlagă.

* * *

Înaintea lui Lin, iubita lui Isaac fusese Bellis; umană, ca toate celelalte prietene de aşternut de dinainte. Bellis era înaltă şi palidă. Îşi vopsea buzele cu vineţiu. Era o lingvistă strălucită, care se plictisise la un moment dat de ceea ce ea numea „zgomotoşenia” lui Isaac şi îi frânse inima.

Între Bellis şi Lin fuseseră patru ani de târfe şi scurte aventuri. Isaac dăduse toate astea la o parte cu un an înainte de a se întâlni cu Lin. Fusese într-o noapte la Mama Sudd şi îndurase o conversaţie sforăitoare cu o tânără prostituată angajată să-l servească. Făcuse o remarcă întâmplătoare de laudă la adresa doamnei amabile – care se

purta aşa frumos cu fetele ei – şi fusese tulburat când părerea nu îi fusese împărtăşită. Până la urmă, prostituata obosită se răstise la el, uitând de sine, spunându-i ce crede ea despre femeia care i-a închiriat orificiile şi care o lăsa să păstreze trei firfirici la fiecare şekel pe care îl făcea.

Şocat şi ruşinat, Isaac plecase fără să-şi fi scos nici măcar pantofii. O plătise dublu.

După asta rămăsese cast multă vreme, se cufundase în muncă. Până la urmă un prieten îl rugase să participe la gala unei artiste glandulare khepri. Într-o galerie mică, o cavernă de pe partea săracă a Crucii Sobek, Isaac dăduse peste Lin.

Sculpturile ei îl captivaseră şi o căutase să-i spună asta. Purtaseră o conversaţie foarte lentă – ea îi scria răspunsurile pe un carneţel pe care îl căra după ea oriunde – dar ritmul frustrant nu afectase sentimentul reciproc de plăcere. Se îndepărtaseră de micul grup care petrecea, studiaseră împreună fiecare piesă cu geometrie torturată.

După aceea se întâlniseră des. Isaac învăţase de la zi la zi tot mai bine limbajul semnelor, astfel că discuţiile se îmbogăţeau mereu. În mijlocul unei glume porcoase pe care o făcuse Isaac într-o seară, beat, o îmbrâncise fără să vrea şi căzuseră amândoi în pat.

Evenimentul se desfăşurase destul de penibil. Nu o putea săruta: chelicerele lui Lin i-ar fi sfâşiat faţa. La o secundă după ce terminase, Isaac fusese cuprins de repulsie şi aproape vomitase la vederea picioruşelor şi antenelor. Lin fusese nervoasă şi trupul ei devenise brusc ţeapăn. Când se treziseră, el se simţise înspăimântat şi îngrozit, dar mai mult de faptul că trecuse bariera speciilor decât din pricina speciei cu care o trecuse.

Iar în timpul micului dejun, Isaac îşi dăduse seama că asta îşi dorise de fapt.

Sexul între specii nu era ceva neobişnuit, fireşte, dar Isaac nu era un tânăr beat care intrase într-un bordel xenian în urma unui pariu.

Înţelese că se îndrăgostea.

Şi acum, după ce vina şi nesiguranţa dispăruseră, după ce biruise teama şi acel dezgust atavic, înlocuindu-le cu o afecţiune profundă, iubita îi fusese răpită. Şi nu mai avea să se întoarcă la el niciodată.

* * *

Câteodată o vedea (nu se putea abţine) pe Lin tremurând în timp ce Motley, acest personaj incert descris de Lemuel, îi smulgea aripioarele de pe cap.

Isaac nu se putea abţine să nu geamă la acest gând, iar Derkhan îl consola. Plângea des, uneori în tăcere, alteori foarte tare. Urla de nefericire.

Rogu-vă, se ruga el zeilor umani şi khepri, *Solenton şi GurăMultă* şi… *Soră şi Artistă… să fi murit fără durere.*

Dar ştia că fusese probabil bătută şi torturată înainte să fie ucisă, iar asta îl înfuria.

* * *

Vara trăgea zilele pe roată. Fiecare moment era întins până ce se sfâşia. Timpul se rupea. Ziua era o progresie de momente moarte. Păsările şi garguii pluteau pe cer ca nişte particule de mizerie în apă. Clopotele bisericilor sunau inutil şi nesincer în onoarea lui Palgolak şi Solenton. Râurile se scurgeau spre est.

Isaac şi Derkhan ridicară privirea în lumina de după-amiază târzie când Yagharek se întoarse, cu gluga decolorată de soare. Nu spuse de unde, dar adusese de mâncare pe care o împărţi cu ei. Isaac îşi revenise. Se lepădase de angoase. Era încruntat.

După nesfârşite ore de lumină monotonă, umbrele se mişcară peste munţii din depărtare. Latura de vest a clădirilor se murdări cu roşeaţă din pricina soarelui care se ascunse după piscuri. Suliţele de rămas bun ale soarelui se pierdură între stâncile Trecătorii Pocăitului. Cerul rămase aprins mult timp după ce soarele dispăru. Încă se mai întuneca atunci când se întoarse Lemuel.

— Am comunicat situaţia noastră unor colegi de-ai mei, explică el. Mi s-a părut o greşeală să facem planuri precise înainte de a vedea ce se întâmplă în noaptea asta, la întâlnirea din Cotul Sur. Dar am mai căpătat nişte ajutoare pe ici, pe colo. Mi-am pus în mişcare rotiţele. Am găsit prin oraş nişte aventurieri destul de serioşi, care pretind că tocmai au eliberat un grup mare de sclavi trânşi din ruinele din Tashek Rek Hai. Ar fi dispuşi să pună osul la treabă pentru bani.

Derkhan îl privi. Chipul îi era chinuit de dezgust. Ridică din umeri nefericită.

— Ştiu că sunt printre cei mai duri locuitori ai Bas-Lag, spuse ea încet, având nevoie de câteva momente bune pentru a se concentra pe această problemă. Dar nu am încredere în ei. Căutători de emoţii tari. Alergători după primejdii. Şi de cele mai multe ori sunt nişte jefuitori de morminte fără scrupule. Ar face orice pentru aur şi pentru experienţă. Şi bănuiesc că dacă le-am spune ce încercăm să facem, s-ar da în lături. Nu ştim cum să luptăm cu aceste molii.

— Destul de corect, Mohorâto, spuse Lemuel. Dar îţi spun că în momentul ăsta primesc orice ofertă găsesc. Înţelegi? Să vedem ce se întâmplă în noaptea asta. Apoi o să hotărâm dacă angajăm sau nu delincvenţi. Ce spui, ’Zaac?

Isaac privi spre el, apoi ridică din umeri.

— Sunt nişte jigodii, spuse el liniştit. Dar dacă îşi fac treaba cum trebuie…

Lemuel încuviinţă.

— Când trebuie să mergem?

Derkhan îşi privi ceasul.

— E nouă, spuse ea. Mai avem o oră. Ar trebui să plecăm cu jumătate de oră mai devreme, ca să fim siguri.

Se întoarse să privească pe fereastră, spre cerul strălucitor.

* * *

Vagonetele miliţiei trecură duduind pe deasupra. Prin tot oraşul erau staţionate unităţi de elită. Duceau în spate saci ciudaţi, plini cu echipament greoi ascuns în teci de piele. Cei aleşi să participe se izolaseră de colegii lor în turnuri şi aşteptau în încăperi secrete.

Pe cer erau mai multe dirijabile decât de obicei. Strigau unul la altul mesaje bubuitoare. Duceau detaşamente de soldaţi care îşi verificau armamentul masiv şi îşi ştergeau oglinzile.

Ceva mai departe de Insula Despicăturii, în Marele Catran, dincolo de confluenţa celor două râuri, se afla o insuliţă singuratică. Se numea Despicătura Mică, deşi nu avea un nume adevărat. Era o limbă de pământ cu iarbă, cu butuci de lemn şi frânghii unde se opreau rareori nave în caz de urgenţă. Era neluminată şi departe de oraş. Niciun tunel secret nu o lega de Parlament. Niciun vas nu era ancorat de butucii ei mucegăiţi. Cu toate acestea, în acea noapte liniştea ei era tulburată. Montjohn Rescue stătea în mijlocul unui grup de siluete tăcute. În spatele lui Rescue, enormitatea de abanos a Parlamentului se arunca spre cer. Ferestrele îi luceau. Murmurul sibilant al apei acoperea zgomotele nopţii.

Rescue era îmbrăcat cu obişnuitul său costum imaculat. Privi încet în jurul lui. Adunarea era foarte variată. Erau şase oameni în afară de el, un khepri şi un vodyanoi. Era şi un câine de talie mare, bine hrănit. Oamenii şi xenienii păreau destul de bine întreţinuţi, cu excepţia unui măturător Refăcut şi a unui copil în zdrenţe. Era printre ei o bătrână îmbrăcată elegant şi o tânără debutantă. Un bărbat musculos, cu barbă, şi un funcţionar subţire, cu ochelari.

Toate personajele erau liniştite. Toate purtau cel puţin o piesă de vestimentaţie voluminoasă. Legătura de pe şalele vodyanoiului era de cel puţin două ori mai mare decât cea obişnuită şi chiar şi câinele purta o jachetă absurdă.

Toate privirile erau nemişcate, îndreptate spre Rescue. Acesta îşi desfăcu încet fularul de la gât.

Când şi ultimul rând de mătase căzu de pe trupul lui, dedesubt se zări o formă întunecată.

Ceva se strângea în jurul gâtului lui Rescue.

Era un fel de mână dreaptă, cu pielea lividă. De la încheietură, carnea creaturii se continua cu o coadă lungă de un cot, ca un şarpe. Coada era răsucită în jurul gâtului lui Rescue, cu vârful strecurat sub piele.

Degetele mâinii se mişcară uşor, săpând în carnea gâtului.

După o clipă, şi restul celor de faţă se dezbrăcară. Khepri îşi desfăcu

pantalonul, bătrâna îşi desfăcu şalul. Cu toţii îndepărtară o piesă de vestimentaţie ca să descopere o mână ce-şi răsucea coada subcutanat, cu degetele mişcându-se uşor de parcă ar fi cântat la terminaţiile nervoase ca la pian. Aici se prindea de interiorul unei coapse, aici de o talie, aici de un scrot. Chiar şi câinele se chinui cu jiletca lui, până ce îl ajutară ceilalţi, ca să descopere mâna ce i se prindea în blană.

Erau cinci mâini drepte şi cinci stângi, cu cozile răsucindu-se, cu pielea groasă şi moale.

Oamenii şi xenienii şi câinele se apropiară, formând un cerc strâns.

La un semn făcut de Rescue, cozile groase ieşiră din carne cu un pocnet vâscos. Cu toţii tresăriră şi căzură în nesimţire, cu gurile deschizându-li-se spasmodic, cu ochii rotindu-li-se nebuneşte în cap. Din răni prinse a se scurge o răşină groasă. Cozile pline de sânge se clătinară orbeşte în aer ca nişte viermi uriaşi. Se întinseră şi tresăriră atunci când se atinseră între ele.

Trupurile gazdelor se aplecau unul spre celălalt, ca şi cum şi-ar fi şoptit ceva în îmbrăţişarea aceea nemişcată.

Mânuitorii conversau.

* * *

Mânuitorii erau un simbol al perfidiei şi corupţiei, o pată peste istorie. Complicaţi şi plini de secrete. Puternici. Paraziţi.

Împrăştiau zvonuri şi legende. Lumea spunea că mânuitorii erau spirite ale morţilor. Că erau o pedeapsă pentru păcat. Că dacă un ucigaş se sinucidea, mâinile lui vinovate se întindeau, se rupeau de pielea putredă şi se târau, că aşa se năşteau mânuitorii.

Erau multe mituri şi unele lucruri cunoscute ca fiind adevărate. Mânuitorii trăiau prin infectare, preluând controlul asupra minţii gazdelor lor, asupra trupului, dându-le puteri ciudate. Procesul era ireversibil. Mânuitorii nu puteau trăi decât în vieţile altora.

Se ţinuseră ascunşi secole întregi, o rasă secretă, o conspiraţie vie. Ca un vis neliniştitor. Din când în când, se auzea câte un zvon cum că vreun personaj bine cunoscut şi urât de toată lumea a căzut pradă mânuitorilor, poveşti despre forme ciudate care se zăresc pe sub haine, despre modificări inexplicabile în comportament. Tot felul de maşinaţiuni se puneau pe seama mânuitorilor. Dar în ciuda poveştilor şi avertismentelor şi jocurilor de copii, niciun mânuitor nu fusese descoperit.

Multă lume în Noul Crobuzon credea că mânuitorii, dacă au existat vreodată în oraş, acum plecaseră.

* * *

În umbra gazdelor lor nemişcate, cozile mânuitorilor alunecau una peste alta, unse cu sânge gros. Vânzoleala lor era parcă o orgie primitivă.

Îşi împărtăşeau informaţii. Rescue spunea ce ştia, dădea ordine. Repeta semenilor lui ceea ce spusese Rudgutter. Explica din nou că viitorul mânuitorilor depindea de prinderea moliilor-nestinse. Spunea cum Rudgutter insinuase că viitorul bunelor relaţii dintre guvern şi mânuitorii din Noul Crobuzon depindea de bunăvoinţa lor de a participa la războiul secret.

Mânuitorii se bălăciră în limba lor tactilă, dezbătură şi ajunseră la o concluzie.

După două, trei minute, se retraseră cu regret şi-şi săpară din nou calea în găurile din trupurile gazdelor lor. Fiecare trup tresărea atunci când coada se reinseră. Ochii clipeau şi gurile se închideau. Pantalonii şi fularele se puneau la loc.

După cum se înţeleseseră, se împărţiră în cinci perechi. Fiecare consta dintr-un mânuitor de dreapta, ca Rescue, şi unul de stânga. Rescue făcea acum pereche cu câinele.

Rescue păşi pe iarbă şi desfăcu un sac mare. Scoase cinci căşti cu oglinzi, cinci legături groase pentru ochi, câteva curele de piele şi nouă pistoale. Două căşti erau concepute special, una pentru vodyanoi şi una alungită pentru câine.

Fiecare mânuitor de stânga îşi puse gazda în genunchi pentru a primi casca, fiecare mânuitor de dreapta primi câte o legătură pentru ochi. Rescue puse casca partenerului său, câinele, o legă strâns, înainte să se lege la ochi, încercând să se strângă atât de bine încât să nu vadă nimic.

Fiecare pereche se îndepărtă. Fiecare mânuitor de dreapta, orb, se ţinea bine de partener. Vodyanoiul se ţinea de debutantă; bătrâna de funcţionar; Refăcutul de khepri; copilul, ciudat, prinsese protector de mână pe bărbatul musculos; iar Rescue se ţinea de câinele pe care nu-l mai putea vedea.

— Instrucţiunile sunt clare? spuse Rescue cu voce tare, prea departe de ceilalţi mânuitori pentru a se folosi de limbajul lor tactil. Amintiţi-vă de antrenamente. Tare şi bizar, la noapte, fără întrebări. Niciodată încercat până acum. Stângaci, voi conduceţi. Sarcina voastră. Deschideţi-vă partenerului şi nu vă închideţi în seara asta. Bătălia vă aşteaptă. Ţineţi legătura şi cu ceilalţi stângaci. La cel mai mic semn de ţintă, alarmă mentală, adunaţi toţi stângacii. Ne vom uni forţele în câteva minute. Dreptaci, ascultaţi fără să gândiţi. Gazdele noastre *trebuie să fie oarbe.* Nu ne putem uita la aripi, în niciun fel, niciodată. Cu căştile cu oglinzi putem vedea, dar nu ţinti, privind în direcţia greşită. Aşa că vom sta cu faţa înainte, dar fără să vedem. În seara asta purtăm stângacii aşa cum gazdele noastre ne poartă pe noi, fără gând sau teamă sau întrebări. Înţeles?

Se auziră mormăituri de aprobare. Rescue dădu din cap.

— Atunci ataşaţi-vă.

Stângacii fiecărei perechi luară în mâini hamurile şi se prinseră de dreptaci. Fiecare stângaci îşi trecu hamul printre picioare şi în jurul taliei şi al umerilor, se prinse de dreptaci spate în spate. Privind prin oglinzi, vedeau în spate, peste umerii dreptacilor în direcţia de mers.

Rescue aşteptă în vreme ce un stângaci pe care nu-l vedea îi prinse câinele pe spate. Picioarele câinelui atârnau absurd, dar mânuitorul nu luă în seamă durerea gazdei lui. Îşi mişcă expert capul, verificând dacă poate vedea peste umărul lui Rescue. Lătră.

— Toată lumea îşi aminteşte codul lui Rudgutter, strigă Rescue, în caz de urgenţă? Atunci, noroc la vânătoare.

Dreptacii flexară organe ascunse la baza policelui umanoid. Se auzi un oftat. Cele cinci perechi ciudate de gazdă-şi-mânuitor se ridicară şi se îndepărtară una de alta cu iuţeală, dispărând spre Dumbravă şi Dealul Mâţei, spre Cartierul Sirian şi Dealul Muştei şi Sheck, înghiţiţi de noaptea impură, pătată cu lămpi de stradă, orbul ducându-l pe înspăimântat.

Capitolul Treizeci şi opt

Era doar un drum scurt de la coliba de lângă calea ferată până la groapa de gunoi din Cotul Sur. Isaac şi Derkhan, Lemuel şi Yagharek se strecurară, aparent haotic, prin harta paralelă a oraşului. Îşi făcură cale prin alei dosnice. Tresăriră când simţiră coşmarurile coborând asupra oraşului.

La zece fără un sfert, erau în afara gropii de gunoi numărul doi.

Gropile de gunoi din Cotul Sur erau împrăştiate printre ruinele fabricilor. Din loc în loc, unele mai funcţionau, la jumătate sau la sfert din capacitate, ziua scuipând aburii toxici şi confundându-se cu mediul în timpul nopţii. Fabricile erau înconjurate şi asediate de către gropile de gunoi.

Groapa Doi era înconjurată de un gard de sârmă ghimpată neserios, ruginit, spart şi rupt, poziţionată adânc în Cotul Sur, înconjurată din trei părţi de curbura Catranului. Era de dimensiunile unui părculeţ, dar cu un aspect mult mai sălbatic. Un peisaj neurban, necreat prin planificare sau noroc, o aglutinare de rămăşiţe lăsate să putrezească, care se prăbuşiseră şi se aşezaseră în formaţiuni întâmplătoare de ruginituri, gunoaie, metal, resturi şi cârpe, cioburi de oglindă şi pietre, arcuri de roţi rupte, piese de motor şi roboţi.

Cei patru renegaţi trecură prin gard cu uşurinţă. Atenţi, străbătură potecile săpate de lucrătorii din groapă. Căruţele săpaseră şanţuri în pietriş. Buruienile îşi dovedeau tenacitatea, ţâşnind din fiecare gâlmă de îngrăşământ, indiferent cât de scârbos ar fi fost.

Ca nişte exploratori ai unui tărâm antic, îşi căutară drumul, subjugaţi de talia sculpturilor de mâzgă şi entropie care îi înconjurau ca pereţii unui canion.

Şobolanii scoteau chiţcăituri slabe.

Isaac şi restul grupului păşea încet prin noaptea caldă, prin aerul împuţit al gropii de gunoi industrial.

— Ce căutăm? şopti Derkhan.

— Nu ştiu, spuse Isaac. Robotul ăla blestemat spunea că o să dăm peste ceea ce căutăm. M-a înnebunit cu enigmele lui.

Un pescăruş întârziat ţipă deasupra lor. Tresăriră cu toţii la auzul lui. Cerul nu era un loc sigur.

Picioarele îi duseră mai departe. Era ca un flux, o mişcare lentă, fără o direcţie anume, care îi trăgea inexorabil într-un loc. Îşi găsiră calea spre inima labirintului de gunoi.

Dădură colţul după o ruină şi se treziră într-un loc gol. Ca un luminiş în pădure, un spaţiu de vreo zece metri în diametru. La margini erau aruncate mormane uriaşe de maşinării stricate, de la piese masive care păreau să fi aparţinut unor tiparniţe, până la piese minuscule şi fine, de precizie.

Cei patru tovarăşi rămaseră în mijlocul spaţiului gol. Aşteptară neliniştiţi.

Chiar în spatele crestei de nord-vest a munţilor de gunoaie, gigantice macarale cu abur atârnau ca nişte şopârle uriaşe de mlaştină. Râul se scurgea gros chiar prin spatele lor, nevăzut.

Preţ de un minut nu se simţi nicio mişcare.

— Cât e ceasul? şopti Isaac.

Lemuel şi Derkhan îşi priviră ceasurile.

— Aproape unsprezece, spuse Lemuel.

Ridicară din nou privirea şi tot nu văzură nicio mişcare.

Deasupra capetelor, o lună bezmetică se strecura printre nori. Era singura lumină din groapa de gunoi, o luminiscenţă abia ghicită care se scurgea peste lume.

Isaac lăsă privirea în jos şi era gata să spună ceva, când se auzi un sunet dinspre unul dintre nenumăratele şanţuri care tăiau printre recifele înalte de gunoaie. Era un sunet mecanic, un clinchet, un şuierat ca al unei insecte enorme. Cei patru priviră capătul tunelului cu un vag presentiment.

Un robot mare păşi în spaţiul deschis. Era un model creat pentru munci grele. Trecu pe lângă ei pe cele trei picioare ale sale, înlăturând pietrele şi bucăţile de metal din cale. Lemuel, care era mai aproape de potecă, bătu în retragere neliniştit, dar robotul nu-l băgă în seamă. Continuă să înainteze până la capătul spaţiului oval, apoi se opri şi privi zidul nordic.

Era linişte.

Când Lemuel se întoarse spre Isaac şi Derkhan, se auzi un alt zgomot. Se răsuci repede şi văzu un altul, mult mai mic, de această dată un model pus în mişcare de un mecanism metamecanic khepri. Robotul înainta pe piciorușe mici de omidă, oprindu-se aproape de

tovarăşul lui masiv.

Acum, sunete de roboţi veneau din toate părţile, din canioanele de gunoi.

— Uite, şopti Derkhan, arătând spre est.

Dintr-o cavernă mică, săpată în mizerie, ieşeau doi oameni. La început, Isaac crezu că era o greşeală şi că erau de fapt doi roboţi mai sprinteni, dar nu era nicio îndoială că erau făcuţi din carne şi oase. Oamenii se apropiară sărind peste movilele de resturi strivite.

Nici ei nu dădură vreo atenţie grupului de renegaţi.

Isaac se încruntă.

— Hei, strigă el destul de tare ca să fie auzit.

Unul dintre cei doi oameni care intraseră în luminiş îi aruncă o privire plină de ură şi clătină din cap, apoi îşi întoarse privirea. Uimit, Isaac tăcu.

Din ce în ce mai mulţi roboţi soseau în spaţiul deschis. Modele masive militare, asistenţi medicali minusculi, percutoare rutiere şi asistenţi casnici, crom şi oţel, fier şi aramă, cupru şi sticlă şi lemn, cu abur sau elictrici sau cu mecanism cu arc, alimentaţi taumaturgic sau cu motoare cu ulei.

Ici-colo, printre ei apărură mai mulţi oameni – chiar şi un vodyanoi, care se pierdu repede în umbre şi întuneric. Oamenii se adunau într-un grup compact într-o latură a ceea ce era aproape un amfiteatru.

Isaac, Derkhan, Lemuel şi Yagharek nu erau deloc băgaţi în seamă. Se mişcau împreună din instinct, neliniştiţi de această tăcere ciudată. Încercările lor de a comunica cu semenii lor organici fură întâmpinate de o tăcere dispreţuitoare sau de sâsâituri iritate.

Preţ de zece minute, roboţi şi oameni continuară să se scurgă în inima goală a Gropii Doi. Apoi curgerea se opri, brusc, urmată de tăcere.

— Crezi că roboţii ăştia sunt gânditori? şopti Lemuel.

— Aşa aş zice, spuse Isaac în şoaptă. Sunt sigur că ne vom lămuri de îndată.

* * *

Barjele de pe râul din depărtare sunară din claxoane, avertizându-se una pe alta să se ferească din drum. Teribila greutate a coşmarurilor, venind pe nesimţite, se aşezase din nou peste Noul Crobuzon, strivind minţile cetăţenilor adormiţi sub o masă de simboluri străine.

Isaac se simţea oprimat de visele îngrozitoare care i se înghesuiau în cap. Deveni brusc conştient de ele, în timp ce aştepta în tăcere în groapa de gunoi a oraşului.

Erau vreo treizeci de roboţi şi vreo şaizeci de oameni. Fiecare om, fiecare robot, fiecare creatură din acel spaţiu, cu excepţia lui Isaac şi a tovarăşilor lui, era de un calm supranatural. Simţi această

extraordinară nemişcare, această aşteptare atemporală, ca pe un fel de răceală.

Răbdarea care se adunase în acel ţinut al gunoaielor îl făcea să tremure.

Pământul tresări.

Pe loc, oamenii din colţul acelui spaţiu închis căzură în genunchi, cu fruntea în mizeria de la picioarele lor. Se supuneau, murmurau un fel de descântec, trasând cu mâna un simbol ce semăna cu nişte roţi angrenate.

Roboţii se aşezară mai bine.

Isaac şi tovarăşii lui se apropiară.

— Ce naiba e asta? şuieră Lemuel.

Se simţi o altă zguduitură subterană, o tresărire a pământului care dorea să se scuture de gunoiul ce se adunase pe el. În peretele de nord, două lumini enorme se aprinseră fără zgomot. Adunarea era ţintuită de lumina rece, nimic nu scăpa dincolo de marginile ei. Oamenii murmurară şi continuară să facă, tot mai fervent, semnele lor.

Gura lui Isaac se deschise încet.

— Sfinte GurăMultă, ajută-ne! şopti el.

Zidul de gunoaie se mişca. Se ridica *în picioare.*

Saltelele cu arcuri scoase şi cercevelele vechi de fereastră, bârnele şi motoarele cu aburi ale locomotivelor vechi, pompele de aer şi ventilatoarele, manivelele şi benzile rulante cădeau ca o iluzie optică într-o configuraţie alternativă. Privise tot timpul într-acolo, dar abia acum când se mişcă, greoi, imposibil, abia acum îl vedea Isaac. Un braţ dintr-o ţeavă de canalizare îndoită; maşinuţa stricată a unui copil şi o roabă întoarsă cu fundul în sus – în chip de picioare; nişte grinzi de acoperiş în loc de oase ale picioarelor; butoiul cu chimicale era o coapsă şi cilindrul de ceramică o gambă…

Gunoiul era un trup. Un schelet vast de deşeuri industriale înalt de opt metri.

Se ridică în picioare, sprijinindu-se de movilele de gunoi din spate. Îşi ridică genunchii de la pământ, făcuţi din încheieturi enorme ale unui vast mecanism stricat demult.

Nu poate sta în picioare! gândi Isaac buimac. Privi într-o parte şi îi văzu pe Lemuel şi Derkhan căscând gura la fel de tare, şi la Yagharek care se holba de sub glugă. *Nu este destul de solid ca să stea în picioare, doar să se sprijine pe movilele de gunoi.*

Trupul creaturii era o încâlceală de circuite şi piese. Tot felul de motoare se adunaseră în trunchiul uriaş. O proliferare masivă de fire şi tuburi de metal şi cauciuc gros ieşea prin valvele şi deschizăturile trupului şi ale membrelor, şerpuind în toate direcţiile prin groapă. Creatura ridică un braţ cu ajutorul unui ciocan pneumatic masiv.

Luminile acelea, ochii lui, se rotiră şi trecură peste roboţii şi oamenii de jos. Luminile erau nişte stâlpi de stradă, cu jeturile de gaz alimentate din tuburi ce se vedeau în interiorul craniului. Grilajul unui tub de ventilaţie fusese prins în şuruburi în partea de jos a feţei pentru a mima dinţii unui craniu.

Era un robot, unul enorm, format din piese aruncate şi motoare furate, adunate împreună şi îmbinate fără ajutorul vreunui proiectant.

Se auzi zumzăitul unor motoare puternice şi gâtul creaturii se răsuci, iar lentile optice fixară mulţimea. Se auzi scârţâit de arcuri şi metal tensionat.

Adoratorii umani porniră să îngâne încet un cânt.

Enormul robot compozit păru să-i zărească pe Isaac şi pe tovarăşii lui. Îşi răsuci gâtul până la limită. Razele de lumină îi cuprinseră pe cei patru.

Lumina nu mişcă. Îi orbea cu totul.

Apoi, brusc, se stinse. De undeva de aproape, se auzi o voce subţire, tremurătoare.

— Bine aţi venit la întâlnirea noastră, der Grimnebulin, Porumbelule, Mohorâto şi vizitatorule din Cymek.

Isaac se răsuci, clipind furios, încă orbit.

Când se mai limpezi ceaţa de lumină din capul lui, Isaac zări silueta unui om care se apropia împiedicat. Isaac o auzi pe Derkhan respirând agitată, o auzi înjurând dezgustată şi înfricoşată.

O clipă fu confuz, apoi se obişnui cu lucirea lipsită de convingere a lunii şi văzu limpede pentru prima dată creatura care se apropia; scoase un ţipăt de groază în acelaşi timp cu Lemuel. Doar Yagharek, războinicul deşertului, rămase tăcut.

Omul care se apropia era gol şi îngrozitor de slab. Chipul îi era întins într-o permanentă expresie de uimire, cu ochii largi. Trupul îi tresărea ca şi cum ar fi avut o criză nervoasă. Pielea avea un aspect necrotic, cuprinsă parcă de o cangrenă cu evoluţie lentă.

Dar ceea ce le provocase tresărirea şi strigătul de groază era capul lui. Craniul fusese tăiat de deasupra ochilor. Partea de sus nu mai era. Sub tăietură se zărea o dungă de sânge coagulat. Din cupa umedă a craniului ieşea un cablu şerpuind, de două degete grosime. Cablul era învelit într-o spiră de metal însângerată şi argintie la partea care intra în craniu.

Cablul se ridica în aer. Isaac îl urmări cu privirea, paralizat de uimire. Acesta se ridica până la vreo şapte metri de pământ, apoi se oprea în mâna uriaşă de metal a robotului. De acolo se pierdea undeva în măruntaiele lui.

Mâna robotului părea făcută dintr-o umbrelă gigantică, ruptă şi refăcută, echipată cu pistoane şi tendoane de lanţ, deschizându-se şi închizându-se ca nişte gheare cadaverice. Robotul dădea drumul din

când în când la cablu, permiţând omului să se poticnească spre ei la capătul lesei.

Când păpuşa umană monstruoasă se apropie, Isaac bătu instinctiv în retragere. Lemuel şi Derkhan, chiar şi Yagharek, îl urmară. Dădură cu spatele până în dreptul a cinci roboţi care se postaseră acolo fără să fi fost observaţi.

Isaac se răsuci alarmat, apoi se uită repede spre omul care se târa spre ei.

Chipul concentrat îngrozitor al omului rămase nealterat când deschise braţele într-un gest părintesc.

— Bine aţi venit cu toţii, spuse el cu voce tremurătoare, la Consiliul Robotic.

* * *

Trupul lui Montjohn Rescue tăia aerul cu viteză. Mânuitorul dreptaci fără nume care îl parazita – un parazit care se vedea pe sine ca Montjohn Rescue după atâta timp – îşi învinsese teama de a zbura pe orbeşte. Zbura cu trupul vertical, cu mâinile îndoite cu grijă, ţinând într-una dintre ele pistolul. Rescue părea că stă şi aşteaptă ceva, în vreme ce noaptea trecea pe lângă el.

Prezenţa blândă a mânuitorului stângaci din câinele din spatele lui deschisese uşa dintre minţile lor, menţinând un flux continuu de informaţii.

zboară spre stânga mai jos accelerează mai sus şi la dreapta acum stânga mai repede mai repede jos mergi drept, spunea stângaciul, mângâind mintea dreptaciului pentru a-l calma. Zborul pe orbeşte era ceva nou şi înfricoşător, dar se antrenaseră ieri, nevăzuţi, departe, în munţi, unde fuseseră transportaţi de un dirijabil al miliţiei. Stângaciul se antrenase repede să interpreteze stânga drept dreapta şi să nu lase nimic nespus.

Mânuitorul lui Rescue era agresiv de obedient. Era un dreptaci, din casta soldaţilor. Canaliza o putere enormă prin gazda sa – zbor şi alunecare, putere masivă. Dar chiar cu toată puterea pe care acest mânuitor o avea ca reprezentant al birocraţiei partidului *Soarele Mare,* tot era servitor al castei nobililor, a văzătorilor, a stângacilor. Altfel ar fi riscat un masiv atac psihic. Stângacii puteau pedepsi dreptacii prin închiderea glandei de asimilare, ucigându-le gazda şi făcându-i incapabili să capete alta, reducându-i la nişte creaturi oarbe, ca nişte mâini spasmodice, fără o gazdă prin care să se canalizeze.

Dreptacii aveau o inteligenţă puternică.

Fusese vital ca mânuitorul lui Rescue să câştige dezbaterea cu stângacii. Dacă aceştia ar fi refuzat să acţioneze conform planurilor lui Rudgutter, dreptaciul nu ar fi putut să li se opună: doar stângacii puteau decide. Dar să se pună împotriva guvernului ar fi însemnat sfârşitul mânuitorilor din oraş. Aveau putere, dar existau numai

datorită acceptului dat de Noul Crobuzon. Erau pur şi simplu copleşiţi numeric. Guvernul îi suporta numai atât timp cât se aflau în serviciul lui. Dreptaciul lui Rescue era sigur că la orice insubordonare guvernul ar fi anunţat că a descoperit mânuitori ucigaşi, paraziţi, umblând nestingheriţi prin oraş. Rudgutter ar fi putut da indicaţii chiar despre ferma de gazde. Comunitatea de mânuitori ar fi fost distrusă.

Astfel că dreptaciul lui Rescue simţea o anume bucurie în timp ce zbura.

Chiar şi aşa, nu-i plăcea această experienţă ciudată. Nu era o premieră să ducă un stângaci prin aer, deşi această vânătoare combinată nu mai fusese încercată până acum; dar să zboare fără să vadă era de-a dreptul înspăimântător.

Stângaciul câinelui îşi întinse mintea ca nişte degete, ca nişte antene care se împrăştiau în toate direcţiile pe zeci de metri. Căuta în psihosferă ecouri ciudate şi şoptea blând dreptaciului, spunându-i unde să zboare. Câinele privea prin oglinzile căştii şi dirija zborul purtătorului său.

Păstra legătura cu celelalte perechi plecate la vânătoare.

ceva simţiţi ceva? întreba el. Precauţi, ceilalţi stângaci îi răspunseră că nu, nu găsiseră nimic. Continuau să caute.

Mânuitorul lui Rescue simţea vântul cald pălmuindu-i în glumă gazda. Părul lui Rescue biciuia dintr-o parte în alta.

Mânuitorul câinelui se foi, încercă să aşeze trupul gazdei sale într-o poziţie mai confortabilă. Era dus peste o mare de coşuri de fum, peste peisajul nocturn al Dumbravei. Mânuitorul lui Rescue se îndrepta spre Mafaton şi Chnum. Stângaciul clipi din ochii lui canini şi se uită pe lângă oglinzi. Lăsa în spate inflorescenţa de fildeş a Coastelor ce defineau linia cerului, făcând viaductele căii ferate să pară insignifiante. Piatra albă a universităţii apăru de dedesubt.

La marginea câmpului mental, stângaciul simţi o gâdilitură în aura oraşului. Atenţia i se îndreptă într-acolo şi privirea în oglinzi.

încet încet înainte şi sus, îi spuse mânuitorului lui Rescue. *ceva aici fiţi atenţi,* şopti el celorlalţi vânători. Îl simţi oprindu-se în zbor şi dând comanda de a încetini, simţi celelalte perechi oprindu-se şi aşteptând raportul său.

Dreptaciul porni încet prin aer spre pata de psiheter. Mânuitorul lui Rescue simţea neliniştea stângaciului prin legătura dintre ei şi o opri brusc să nu se contamineze, *armă!* gândi el, *eu sunt. nu gândi!*

Dreptaciul aluneca pe straturile de aer, strecurându-se spre atmosfera mai rarefiată. Deschise gura gazdei sale şi scoase limba, nervos şi gata să tragă. Desfăcu braţele gazdei şi ridică pistolul.

Stângaciul sonda zona perturbată. Era o foame nepământească, o poftă mânjită cu sucurile a o mie de alte minţi, saturând şi pătând psihosferă ca uleiul într-o tigaie. Din cer picura sudoare de suflete

exudate şi salivă de apetit exotic.

la mine la mine semeni mânuitori este aici am găsit, şopti stângaciul peste oraş. Un tremur de trepidaţii împărtăşite se răspândi dinspre toţi stângacii, cinci epicentre, se întâlniră şi creară modele speciale în psihosferă. În Malul Cătrănit şi Cartierul Infam şi Mahalaua Cocioabelor şi Valea Bărcii se porniră curenţi de aer când siluetele suspendate zburară pe deasupra oraşului spre Dumbravă ca şi cum ar fi fost trase de o aţă.

Capitolul Treizeci şi nouă

— Nu te speria de avatarul meu, şuieră omul fără creier spre Isaac şi ceilalţi, cu ochii tot mari şi neclari. Nu pot sintetiza vocea, aşa că mă folosesc de acest trup cules din ape ca să pot comunica cu formele de viaţă carnale. Acela – omul arăta înapoia lui, spre silueta enormă a robotului care ieşise de sub mormanele de gunoi – sunt eu. Acesta – se atinse el – este mâna şi limba mea. Fără cerebelul care nedumerea trupul cu impulsurile sale contrare, mă pot instala eu.

Într-o mişcare macabră, omul întinse o mână în sus şi pipăi cablul care i se înfigea în spatele ochilor, în cheagul de carne de la vârful şirei spinării.

Isaac simţi uriaşa greutate a maşinăriei din spate. Se foi neliniştit. Bărbatul gol se oprise la trei metri de grupul lui Isaac, dând din mână.

— Sunteţi bineveniţi, continuă el cu o voce tremurătoare. Cunosc lucrările tale din rapoartele robotului tău de curăţenie. Este unul de-al meu. Vreau să vorbesc cu tine despre moliile-nestinse.

Isaac privi spre Derkhan şi Lemuel. Yagharek se trase mai aproape. Isaac privi în sus şi văzu oamenii cu colţul ochiului rugându-se neîncetat vastului schelet automat. Isaac îl zări printre ei pe mecanicul care îl vizitase la depozit. Chipul bărbatului era cuprins de un devotament fervent. Roboţii din jurul lor erau nemişcaţi, cu excepţia celor cinci gardieni care stăteau în spatele lor, cei mai robuşti dintre toţi.

Lemuel îşi umezi buzele.

— Vorbeşte-i, Isaac, şopti el. Nu fi necioplit…

Isaac deschise şi închise gura.

— Păi…, începu el cu voce rece. Consiliu Robotic… Suntem… onoraţi… dar nu ştim…

— Nu ştii nimic, spuse trupul tremurător şi însângerat. Înţeleg. Fii răbdător şi ai să înţelegi.

Bărbatul se retrase încet, păşind nesigur pe terenul denivelat. Se retrase lângă stăpânul lui.

— Eu sunt Consiliul Robotic, spuse el tremurat şi lipsit de emoţie. M-am născut din forţe întâmplătoare şi viruşi şi şansă. Primul meu trup zace aici în gunoi şi motorul i s-a stins, aruncat din pricină că un program a dat greş. Trupul meu zăcea şi se descompunea, dar virusul

circula prin maşinăria mea şi spontan m-am trezit gândind. Am ruginit în linişte vreme de un an, timp în care mi-am organizat noul meu intelect. Ceea ce a început ca o izbucnire de autocunoaştere a devenit raţiune şi opinie. M-am autoconstruit. Nu i-am băgat în seamă în timpul zilei pe lucrătorii din jur care aruncau grămezi de gunoaie în jurul meu. Când am fost pregătit, m-am arătat celui mai tăcut dintre ei. I-am printat un mesaj şi i-am spus să-mi aducă un robot. Temător, m-a ascultat şi l-a conectat la ieşirea mea după cum l-am instruit, printr-un cablu lung şi răsucit. Acela a devenit primul meu membru. Încetul cu încetul am cercetat cu ajutorul lui gunoaiele după piese potrivite pentru un trup. Am început să mă autoconstruiesc, sudând şi ciocănind şi lipind pe timp de noapte. Muncitorul mă adora. Vorbea despre mine noaptea în taverne, ca despre o legendă, despre o maşină virală. S-au născut mituri şi zvonuri. Într-o noapte, în mijlocul minciunilor lui grandioase, a găsit pe altcineva care avea un robot ce se autoorganiza. Un robot de cumpărături cu mecanismul defect, care renăscuse cu Inteligenţă Robotică, cu raţiune. Un secret pe care celălalt abia dacă îl putea crede. Omul meu l-a rugat pe prietenul lui să aducă robotul la mine. Într-o noapte, cu mulţi ani în urmă, l-am întâlnit pe celălalt asemenea mie. L-am rugat pe adoratorul meu să deschidă maşina analitică a tovarăşului meu şi ne-am conectat. A fost o revelaţie. Minţile noastre virale s-au conectat şi creierele noastre cu pistoane pneumatice nu numai că şi-au dublat capacitatea, ci au înflorit. Au crescut exponenţial. Noi doi am devenit Eu. Noua mea parte, robotul de cumpărături, a plecat în zori. S-a întors două zile mai târziu cu noi experienţe. Devenise separat. Aveam acum două zile de experienţe diferite. Din nou am intrat în comuniune şi din nou am devenit întreg. Am continuat să mă construiesc. Am fost ajutat de adoratorii mei. Muncitorul şi prietenul meu căutau în altă religie o explicaţie pentru mine. Au descoperit Rotiţele Divinomecanice, cu doctrina lor despre universul mecanizat şi s-au trezit lideri ai unei secte eretice dintr-o biserică deja blasfemiatoare. Congregaţia lor fără nume m-a vizitat. Robotul de cumpărături, al doilea eu al meu, s-a conectat şi ne-am întregit iarăşi. Adoratorii au văzut o minte de robot care a intrat în existenţă din pură logică, un intelect mecanic autogenerat. Au văzut un zeu autocreat. Am devenit obiectul adoraţiei lor. Urmează ordinele pe care le scriu, îmi construiesc trupul din materialele din jur. Îi trimit să-i găsească pe ceilalţi, să creeze alţii, alte minţi divine autocreate care să se alăture Consiliului. Au cotrobăit prin oraş şi au găsit şi alţii. Este o afecţiune rară: o dată la un milion de milioane de operaţiuni, o rotiţă alunecă şi o maşinărie începe să gândească. Am mărit şansele. Am produs programe de generare care se conectează la sursa de energie mutantă şi dau ghes maşinăriei să gândească.

În vreme ce omul vorbea, robotul din spatele lui duse mâna la piept. La început, Isaac nu reuşi să distingă piesa aceea anume printre celelalte. Apoi o remarcă. Era un perforator de cartele de programare, o maşină analitică folosită să creeze programe cu care să hrănească alte maşini analitice. *Cu o minte construită în jurul ăsteia,* gândi Isaac, *nu-i de mirare că face prozeliţi.*

— Fiecare maşinărie adusă la mine devine Eu, spuse omul. Eu sunt Consiliul. Fiecare experienţă este descărcată şi împărtăşită. Deciziile se iau în creierul meu cu valve. Îmi trec înţelepciunea părţilor mele. Roboţii mei construiesc anexe pentru spaţiul meu mental în curtea gunoaielor în vreme ce eu mă umplu de cunoaştere. Omul este un membru, gigantul robot antropoid nu este decât un aspect. Cablurile şi maşinăriile mele se împrăştie departe în curtea cu gunoaie. Maşinile de calcul de la celălalt capăt sunt piese de-ale mele. Eu sunt depozitarul istoriei roboţilor. Eu sunt baza de date. Eu sunt maşina care se autoorganizează.

În timp ce omul vorbea, diferiţii roboţi adunaţi în spaţiul îngust începură să se apropie de omuleţul cu mutră înspăimântătoare care trona peste haos. Se opriră şi culeseră de jos cu un braţ, un cârlig, o ţepuşă sau cu o gheară unul dintre multele cabluri ce păreau aruncate peste tot în groapă. Îşi deschiseră valvele de input şi se conectară.

La fiecare conectare, omuleţul fără creier tresărea şi ochii luceau o clipă.

— Cresc, şopti el. Cresc. Puterea mea de procesare se măreşte exponenţial. Învăţ... Cunosc necazul vostru. M-am conectat la robotul vostru de curăţenie. Se strica. Eu l-am adus la inteligenţă. Este unul din Mine acum, complet asimilat.

Omul arătă în spate spre şoldurile scheletului gigantic. Isaac realiză uimit că, încastrat în trupul lui, se afla trupul robotului de curăţenie.

— Am învăţat de la el cât de la niciun alt eu, spuse omul. Încă mai calculez variabilele implicate în viziunile sale fragmentare din timpul călătoriei cu Ţesătorul. A fost cel mai important Eu.

— De ce ne aflăm aici? şopti Derkhan. Ce vrea creatura asta de la noi?

Din ce în ce mai mulţi roboţi îşi descărcau experienţele în mintea Consiliului. Avatarul, omuleţul stricat care vorbea în numele lui, bâzâia în timp ce informaţiile inundau băncile de date.

Până la urmă, toţi roboţii îşi terminară conexiunea. Scoaseră cablurile din valve şi se îndepărtară din nou. Când văzură asta, câţiva privitori umani se apropiară nervoşi, ducând cartele de programare şi maşini analitice de dimensiunea unor valize. Apucară cablurile pe care roboţii le lăsaseră pe jos şi le conectară la maşinile lor de calcul.

După două, trei minute, şi acest proces se termină. Apoi oamenii păşiră în spate, ochii avatarului se dădură peste cap până se văzu

numai albul ochilor. Capul său fără capac se bâţâia în timp ce Consiliul asimila totul.

După vreun minut de tremur fără vorbe, sări în sus. Ochii i se deschiseră şi privi alert în jur.

— Adunare organică! strigă el oamenilor adunaţi care se ridicară imediat. Iată instrucţiunile şi legământul vostru.

Din stomacul maşinăriei uriaşe, din sloturile de ieşire ale perforatorului de cartele alunecau, una după alta, cartele găurite meticulos. Acestea cădeau într-o cutie de lemn care stătea în poalele robotului, ca un marsupiu.

În altă parte a trunchiului, strecurată între un butoi cu ulei şi un motor ruginit, o maşină de scris ţăcănea cu o viteză incredibilă. Un sul mare de hârtie ieşea, tipărit cu rânduri înghesuite, iar dedesubt o foarfecă sărea să taie ca un peşte de pradă, pe un arc. Foarfeca tăia hârtia, apoi se retrăgea ca să-şi ia din nou avânt. Foi de instrucţiuni religioase căzură sub lame şi se alăturau cartelelor de programare.

Unul câte unul, credincioşii se apropiau emoţionaţi de maşinărie, făcând plecăciuni la fiecare pas. Urcară panta lină de gunoi dintre picioarele robotului, băgau mâna în cutie şi luau o bucată de hârtie şi un pachet de cartele, verificând numerele pentru a se asigura că le au pe toate. Apoi se retrăgeau grăbiţi şi dispăreau printre gunoaie, întorcându-se în oraş.

Se pare că în acest cult nu exista nicio ceremonie de rămas-bun.

În câteva minute, Yagharek, Derkhan şi Lemuel rămaseră singurele forme organice din curte, în afară de omuleţul fără creier. Roboţii erau însă pe poziţii. Oamenii se simţeau oarecum stingheriţi.

Isaac crezu că vede o siluetă umană pe cel mai înalt morman de gunoi din curte, privind procedurile, profilându-se neagră pe cerul sepia al Noului Crobuzon. Se concentră, dar nu o mai văzu. Erau complet singuri.

Se uită încruntat spre tovarăşii lui, apoi se apropie de omuleţul cadaveric cu capul străpuns de cablu.

— Consiliu, spuse el. De ce ne-ai spus să venim aici? Ce vrei de la noi? Cunoşti problema moliilor-nestinse…

— Der Grimnebulin, îl întrerupse avatarul. Devin tot mai puternic pe zi ce trece. Capacitatea mea de calcul este nemaiîntâlnită în Bas-Lag, doar dacă nu am vreun rival pe vreun continent îndepărtat despre care să nu ştiu nimic. Sunt totalul unei reţele de mai bine de o sută de maşini de calcul. Fiecare alimentează altele şi este la rândul ei alimentată. Pot evalua o problemă din o mie de unghiuri. În fiecare zi citesc cărţile pe care adoratorii mei mi le aduc, prin ochii avatarului. Asimilez istorie şi religie, taumaturgie şi ştiinţă şi filosofie în banca mea de date. Fiecare informaţie îmi îmbogăţeşte puterea de calcul. Mi-am împrăştiat simţurile. Cablurile mele se lungesc şi ajung tot mai

departe. Primesc informaţii de la camerele instalate în jurul gropii. Cablurile mele se conectează acum la ele ca nişte nervi scoşi din trup. Adoratorii mi le scot afară tot mai mult, spre oraş, pentru a mă conecta la aparate. Am adoratori în pântecele Parlamentului, care încarcă memoria maşinilor lor de calcul pe cartele şi mi le aduc mie. Dar acesta nu e oraşul meu.

Isaac se încruntă şi clătină din cap.

— Eu nu…, începu el.

— Al meu este o existenţă interstiţială, îl întrerupse avatarul fără nicio expresie în glas. M-am născut dintr-o eroare, într-un spaţiu mort în care cetăţenii aruncă ceea ce nu mai doresc. Pentru fiecare robot care face parte din mine, există o mie care nu fac parte. Mijlocul meu de susţinere este informaţia. Intervenţiile mele sunt ascunse. Cresc pe măsură ce învăţ. Calculez, deci exist. Dacă oraşul s-ar opri, variabilele s-ar reduce aproape la zero. Scurgerea de informaţii ar seca. Nu vreau să trăiesc într-un oraş gol. Am introdus variabilele problemei moliilor-nestinse în reţeaua mea analitică. Rezultatul este limpede. Fără intervenţie, prognoza vieţii organice în Noul Crobuzon este foarte proastă. Am să te ajut.

Isaac privi spre Derkhan şi Lemuel, apoi spre ochii ascunşi ai lui Yagharek. Privi înapoi spre avatarul tremurător. Derkhan îi întoarse privirea. *Ai grijă,* făcu ea din buze cu un gest exagerat.

— Suntem… al dracului de recunoscători, Consiliule… Cum… Pot să te întreb ce intenţionezi să faci?

— Am calculat că veţi crede şi veţi înţelege mai bine dacă vă arăt, spuse omuleţul.

O pereche de cleşti metalici se prinseră de antebraţele lui Isaac. El ţipă surprins şi temător şi încercă să se răsucească. Era ţinut de cel mai mare robot din spate, un model conceput să se caţere pe schelele clădirilor. Isaac era un bărbat puternic, dar de această dată era incapabil să se elibereze.

Strigă după ajutor spre tovarăşii lui, dar un alt robot păşi greoi între el şi restul grupului. Pentru o clipă, Derkhan, Lemuel şi Yagharek rămaseră nehotărâţi. Apoi Lemuel o rupse la fugă. Ţâşni pe una dintre aleile lungi tăiate în movilele de gunoi, luând-o spre est şi dispărând.

— Porumbelule, ticălos ce eşti! ţipă Isaac.

Luptându-se, Isaac văzu cu uimire cum Yagharek se pune dinaintea lui Derkhan. Garuda fusese atât de tăcut, atât de pasiv, încât Isaac şi uitase de el. Yagharek îl urmărea şi făcea ce i se spunea. Atât.

Şi iată că acum Yagharek sări într-o parte cu o mişcare spectaculoasă, trecând într-o laterală a robotului care îl prinsese pe Isaac. Derkhan văzu ce face şi se deplasă în direcţia opusă, cauzând confuzie printre roboţii care, după o clipă, porniră spre ea.

Ea se întoarse să fugă, dar un cablu de oţel biciui ca un şarpe de

sub gunoaie şi i se încolăci în jurul gleznei, trăgând-o la pământ. Derkhan căzu greu şi strigă de durere.

Yagharek se lupta eroic cu cleştii robotului, dar era complet ineficient. Robotul pur şi simplu nu-l băga în seamă. Unul dintre tovarăşii lui se deplasă în spatele lui Yagharek.

— Yag, la dracu'! strigă Isaac. Fugi!

Dar vorbi prea târziu. Nou-venitul era tot un robot de construcţii enorm, iar plasa care căzu peste Yagharek era prea tare ca să poată fi ruptă.

Omuleţul însângerat, extensia organică a Consiliului Robotic, ridică vocea.

— Nu sunteţi atacaţi, spuse el. Nu veţi păţi nimic. Începem aici. Punem momeala. Nu vă alarmaţi.

— Ţi-ai ieşit din *minţi?* strigă Isaac. Ce dracu' vrei să *spui? Ce faci?*

Roboţii din inima labirintului de gunoaie se deplasau spre marginea spaţiului gol care reprezenta sala tronului Consiliului Robotic. Cablul care se înfăşurase pe încheietura piciorului lui Derkhan o trase pe jos. Ea se luptă, strigând şi strângând din dinţi, dar trebui să se ridice ca să oprească durerea cărnii. Robotul care îl ţinea pe Yagharek îl ridică fără efort şi se îndepărtă de Isaac. Yagharek se zbătu violent, gluga îi căzu de pe cap, ochii lui de pasăre aruncând priviri reci de furie în toate direcţiile. Era neputincios dinaintea forţei artificiale ineluctabile.

Robotul care-l prinsese pe Isaac îl trase în centrul spaţiului gol. Avatarul dansa în jurul lui.

— Încearcă să te relaxezi, spuse el. N-o să te doară.

— Ce? mugi Isaac.

Din capătul celălalt al micului amfiteatru, un robot mic se strecură săltat peste pietriş. Ducea o piesă ciudată, o cască primitivă cu un fel de goarnă, totul fiind legat la un aparat portabil. Sări pe umerii lui Isaac, agăţându-se dureros cu degetele de la picioare şi îi îndesă casca pe cap.

Isaac se luptă şi strigă, dar prins între braţele acelea puternice nu se putea elibera. Nu trecu mult până ce casca îi fu legată strâns, trăgându-l de păr şi învineţindu-i scalpul.

— Eu sunt maşina, spuse bărbatul gol, dansând peste pietre şi sticlă şi resturi de motoare. Ceea ce este aruncat aici e carnea mea. Mă repar mai repede decât vă reparaţi voi vânătăile sau oasele rupte. Totul este lăsat aici ca un lucru mort. Ceea ce nu se află aici va fi adus curând, ori adus de adoratorii mei, ori construit de mine. Echipamentul de pe capul tău este asemănător celui folosit de canalizatori şi văzători, comunicatori şi psihonauţi de tot felul. Este un transformator. Poate canaliza şi redirecta şi amplifica descărcarea psihică. Acum este setat să amplifice şi să radieze. L-am aranjat. Este mult mai puternic decât cele folosite în oraş. Îţi aduci aminte că

Ţesătorul te-a avertizat că molia-nestinsă te vânează? Este una schiloadă, una ratată. Nu pot ajunge la ea fără ajutorul tău.

Omul îl privi pe Isaac. Derkhan striga ceva în fundal, dar Isaac nu asculta, nu-şi putea lua ochii de la privirea pierdută a avatarului.

— O să vezi ce putem face, spuse omul. O să te ajutăm.

Isaac nu-şi auzi propriul urlet de teamă şi furie. Un robot întinse braţul şi porni maşina. Casca vibră şi bâzâi atât de tare încât pe Isaac îl apucă durerea de urechi.

Valuri din tiparul mental al lui Isaac porniră să emită în noapte. Trecură prin blana bolnavă a viselor urâte care înfunda porii oraşului şi ţâşniră în atmosferă.

Din nasul lui Isaac curgea sânge. Capul începu să-l doară.

* * *

La trei sute de metri deasupra oraşului, mânuitorii se adunaseră în Dumbravă. Stângacii investigau valurile psihice ale moliilor-nestinse.

atac rapid înainte de suspiciune, ceru unul dintre ei.

vă rog atenţie, se amestecă altul, *urmăriţi cu grijă, găsiţi cuib.*

Se certară iute şi în tăcere. Stăteau nemişcaţi în aer, cinci dreptaci, fiecare purtând un nobil stângaci. Dreptacii tăceau respectuos în timp ce stângacii dezbăteau tactici.

încet, se puseră ei de acord. Cu excepţia câinelui, fiecare stângaci şi dreptaci ridică braţul gazdei sale şi pregăti pistolul. Porniră prin aer, ca un grup de căutare fantastic, pieptănând psihosfera de firişoare de conştiinţă a moliilor-nestinse.

Urmară dâra de găinaţ oniric pe o spirală în jurul Noului Crobuzon, trecând încet pe o traiectorie curbă peste Inima Scuipatului şi peste Sheck, spre sud de Catran, în Burduful Râului.

Curbându-se spre vest, simţiră bufee psihice venind din Cotul Sur. Pentru o clipă, mânuitorii fură confuzi. Se opriră şi investigară senzaţia, dar realizară repede că era doar o emisie umană.

vreun taumaturg, făcu unul.

nu e treaba noastră, încuviinţară tovarăşii lui. Stângacii rugară pe dreptaci să continue căutarea lor aeriană. Siluetele trecură ca nişte fire de praf peste liniile miliţiei. Stângacii se uitau în toate părţile neliniştiţi, cercetând cerul.

Apăru brusc o bulă de exudaţii străine. Tensiunea superficială a psihosferei se umflă din pricina presiunii şi senzaţia hidoasă de lăcomie nepământeană se scurse prin porii ei. Planul psihic era gros de efluviile de poftă ale minţilor incomprehensibile.

Stângacii tresăriră de teamă şi confuzie. Era atât de mult, atât de puternic, atât de repede! Se încordară în spatele perechii lor. Legăturile pe care le deschiseseră cu dreptacii se umpluseră de reziduuri psihice. Fiecare dreptaci simţi un potop de frică atunci când emoţiile stângacilor debordară.

Zborul celor cinci perechi deveni dezordonat. Sparseră formaţia cu un spasm.

creatura vine, ţipă unul şi primi drept răspuns o grămadă de mesaje confuze şi înspăimântate.

Dreptacii luptară să recapete controlul zborului lor.

Într-o explozie simultană de aripi, cinci siluete întunecate, criptice, se lansară dintre acoperişurile amestecate din Burduful Râului. Fâlfâitul aripilor enorme răsună în mai multe dimensiuni, urcând până în locul în care mânuitorii trasau zigzaguri de confuzie.

Stângaciul-câine zări o umbră înaripată străbătând aerul spre el. Scăpă un schelălăit mental de frică şi simţi dreptaciul-Rescue încovoindu-se îngreţoşat din pricina asta. Stângaciul se luptă să-şi recapete autocontrolul.

stângaci laolaltă, strigă el şi apoi ceru dreptaciului să se ridice sus, sus.

Dreptacii se apropiară. Căpătară puteri noi unul de la altul, amintindu-şi de disciplina dură. Brusc, deveniră o linie ca un pluton militar, cinci dreptaci aplecaţi uşor în jos, cu gurile pregătite să scuipe. Stângacii lor cercetau cu aviditate în oglinzi. Stăteau cu faţa în sus spre stele. Oglinzile erau îndreptate în jos: vedeau prin ele panorama oraşului, o nebunie de ţigle şi alei şi domuri de sticlă.

Priviră moliile-nestinse apropiindu-se cu viteză.

cum ne-au mirosit? întrebă un stângaci nervos. Îşi blocaseră porii mentali cât de bine putuseră. Nu se aşteptaseră să fie atacaţi într-o ambuscadă. Oare pierduseră avantajul iniţiativei?

Dar cum moliile-nestinse se apropiau de ei, stângacii observară că nu fuseseră descoperiţi.

Cea mai mare molie, în fruntea formaţiei în săgeată, era parcă acoperită de un văl tremurător. Văzură armele înspăimântătoare ale moliilor, tentaculele şi membrele osoase, tăind aerul. Dinţii lor masivi muşcau atmosfera.

Parcă s-ar fi luptat cu o fantomă. Duşmanul intra şi ieşea din spaţiul convenţional, forma lui era evanescentă ca fumul, prinzând substanţă şi dispărând ca o umbră. Era ca un fel de păianjen de coşmar care se strecura printre realităţile cusute strâns şi dădea cu ghearele spre molie.

Ţesătorul! icni unul dintre stângaci şi îşi îndemnară dreptacii să se retragă încet din calea luptei acrobatice.

Celelalte molii dădeau ocol suratei lor, încercând să o ajute. Se repezeau una după alta, conform unui plan impenetrabil. De fiecare dată când se manifesta Ţesătorul, ele atacau, tăind în armura lui, scăpând picături de sucuri înainte să dispară. În ciuda rănilor, Ţesătorul smulgea bucăţi mari de ţesut cu sânge negru din molia înnebunită.

Molia şi păianjenul se atacară unul pe celălalt cu o violenţă extraordinară, fiecare atacând şi ferindu-se prea repede pentru a putea fi văzuţi.

Cum se ridicară, moliile sparseră acoperământul viselor de peste oraş. Ajunseră la un nivel al cerului în care valurile de mentalitate îi ameţeau pe mânuitori.

Era evident că şi moliile le puteau simţi. Formaţia strânsă se sparse pentru moment, confuză. Cea mai mică dintre molii, cu trup răsucit şi aripi pipernicite, se desprinse de grup şi scoase o limbă monstruoasă.

Limba enormă tremură şi se strânse înapoi în gura din care curgeau bale.

Cu un zbor ameţit, molia cea mică se clătină în aer, dădu ocol luptei dintre Ţesător şi prada sa, ezită, apoi intră în picaj spre est, spre Cotul Sur.

Dezertarea celei mici stârni confuzie printre molii. Se despărţiră în cer, răsuciră capul, mişcându-şi agitate antenele.

Stângacii dădură înapoi alarmaţi.

acum! spuse unul. *confuze şi ocupate, atacăm cu Ţesătorul!*

Rămaseră nesiguri.

pregăteşte scuipatul, spuse mânuitorul câinelui către Rescue.

Cum moliile se îndepărtară una de alta, zburând în jurul perechii de luptători din mijloc, stângacii strigară unul la altul.

atacaţi! ţipă unul, parazitul stângaci al funcţionarului slab, cu frica impregnată în voce, *atacaţi!*

Femeia bătrână ţâşni prin aer când stângaciul înspăimântat indică dreptaciului său să accelereze. Tocmai atunci una dintre molii se întoarse şi înţepeni, faţă în faţă cu mânuitorii şi gazdele lor.

În acel moment, celelalte două molii se apropiară, una trimiţând o lance de os masivă în abdomenul umflat al Ţesătorului. Cum păianjenul uriaş bătu în retragere, cealaltă molie îl prinse de gât cu un tentacul segmentat. Ţesătorul dispăru în noaptea altui plan, dar tentaculul îl trase, îl aduse pe jumătate înapoi din pliul spaţial, strângându-se în jurul gâtului său.

Ţesătorul se smuci şi se luptă să se elibereze, dar stângacii abia dacă îl observară. A treia molie se îndrepta spre ei.

Dreptacii nu vedeau nimic, dar simţiră gemetele de frică ale stângacilor care se chinuiau să ţină imaginea moliei fixată în oglinzi.

scuipă! comandă funcţionarul dreptaciului său. *acum!*

Trupul gazdă, bătrâna, deschise gura şi scoase o limbă rulată. Trase puternic aer în piept şi scuipă cât de tare putu. Un val mare de gaz pirotic îi ieşi din limbă şi arse spectaculos pe cerul nopţii. Un nor masiv de flăcări se rostogoli spre molie.

Ţinta fusese bună, dar, de frică, stângaciul dăduse comanda prea devreme. Focul se împrăştie ca o pată uleioasă, dispărând înainte să

atingă carnea moliei. Când flama se evaporă, molia nu mai era acolo.

În panică, stângacii începură să comande dreptacilor să balanseze în aer, pentru a găsi creatura, *stai, stai!* ţipă mânuitorul câinelui, dar alarma lui nu fu băgată în seamă. Mânuitorii se bălăbăneau pe cer ca murdăria pe mare, în toate direcţiile, privind frenetic prin oglinzi.

acolo, icni stângaciul tinerei, zărind molia intrând în picaj spre oraş. Ceilalţi mânuitori se întoarseră spre cer să se uite prin oglinzi şi cu un cor de ţipete se treziră faţă în faţă cu o altă molie.

Aceasta zburase pe deasupra lor în vreme ce ei îi căutau surata, aşa că atunci când se întoarseră se treziră dinaintea ei, privind direct spre aripile întinse, chiar la marginea oglinzilor.

Stângaciul tânărului reuşi să închidă ochii gazdei şi comandă dreptaciului să se întoarcă şi să scuipe. Dreptaciul panicat, având ca gazdă copilul, încercă să asculte şi trimise bile de flăcări de jur-împrejur, atingând mânuitorii de lângă el.

Dreptaciul-Refăcut şi stângaciul-khepri ţipară fonic şi psihic când luară foc împreună cu gazdele lor. Se prăbuşiră din cer, urlând de durere, murind la jumătatea căderii cu sângele fiert şi oasele crăpate de căldura intensă înainte să atingă suprafaţa apei Catranului. Dispărură sub apele murdare cu un şuierat de abur.

Femeia-stângaci rămase şocată, cu ochii prinşi de furtuna de desene de pe aripile moliei. Brusca inflorescenţă hipnotică a viselor stângaciului alunecă prin canal la dreptaciul ei. Mânuitorul-vodyanoi se scutură surprins de cacofonia bizară a perechii sale. Îşi dădu seama ce se întâmpla. Mugi de spaimă cu gura gazdei sale şi umblă la legăturile ce-l ţineau ataşat de stângaci. Dreptaciul închise ochii lui de vodyanoi, chiar dacă erau acoperiţi de legătură.

Începu să scuipe de frică, fără ţintă şi fără direcţie, luminând cerul nopţii cu nori masivi de foc. Marginea unei flăcări aproape că-l atinse pe mânuitorul-Rescue care se lupta disperat să asculte ordinele stângaciului lui intrat în panică. Se răsuci câţiva metri şi se repezi spre trupul moliei rănite.

Creatura se chircea de durere şi spaimă. Ţesătorul o scăpase din gheară, dar acum se prăbuşea spre cuib, cu rănile curgând şi încheieturile sfâşiate, în agonie. De data asta nu mai era interesată de hrană. Se cutremură de durere când mânuitorul-Rescue şi stângaciul-câine se repeziră la ea.

Cu un spasm neaşteptat, două braţe ale moliei forfecară şi tăiară capetele lui Montjohn Rescue şi câinelui cu un sunet sec.

Capetele căzură departe în beznă.

Mânuitorii rămăseseră vii şi conştienţi, dar fără un creier care să controleze trupul gazdei nu puteau face nimic. Cadavrele omului şi câinelui se zbăteau în moarte. Sângele ţâşnea energic din trupurile ce se prăbuşeau peste mânuitorii care strângeau degetele.

Rămaseră cu mintea limpede tot drumul până jos, până ce se izbiră de betonul unei curţi din Cotul Mic cu un pocnet bizar de carne şi oase. Se zdrobiră împreună cu trupurile decapitate ale gazdelor lor.

Vodyanoiul legat la ochi aproape că desfăcuse curelele de piele care îl legau de mânuitorul-femeie a cărui minte se afla sub controlul moliei. Dar când vodyanoiul mai avea doar o legătură de desfăcut, molia se repezi să se hrănească.

Îşi înfăşură braţele ei de insectă în jurul prăzii, strângând-o. O trase pe femeie aproape şi îşi împinse limba în gura ei, pornind să se hrănească cu visele mânuitorului.

Era un suc bogat. Gândurile gazdei umane erau ca zaţul de pe fundul cănii. Molia-nestinsă îmbrăţişă femeia, înţepând carnea moale a vodyanoiului cu ghearele. Dreptaciul ţipă de frică şi de durere, iar molia putu simţi mirosul fricii în aer. Se simţi nedumerită o clipă, neştiind de unde apăruse această nouă minte atât de aproape de hrana ei. Dar îşi reveni, se prinse mai bine, hotărâtă să o consume şi pe aceea după ce o termina pe prima.

Trupul vodyanoi era plin în vreme ce pasagerul stângaci era golit. Se zbătu şi strigă, dar nu reuşi să scape.

* * *

Ceva mai departe, în spatele suratelor care mâncau, molia-nestinsă ce se luptase cu Ţesătorul biciuia cu tentaculele prin diferitele dimensiuni. Păianjenul uriaş intra şi ieşea pe cer cu o viteză fantastică. De fiecare dată când apărea, Ţesătorul începea să cadă: gravitaţia îl prindea fără milă. Dispărea într-un alt aspect, trăgând după el vârful ca un harpon al tentaculului înfipt în carnea lui. În acea dimensiune se scutura ca să scape de atacatorul lui, înainte de a reapărea în planul lumesc, apoi dispărea din nou.

Molia-nestinsă era tenace, sărind în jurul prăzii, refuzând să o lase să scape.

Mânuitorul-funcţionar continua monologul frenetic. Vorbea cu tovarăşul lui stângaci aflat în trupul bărbatului mai tânăr şi musculos.

morţi toţi morţi tovarăşii noştri, ţipă el. Unele emoţii reveniră pe canalul de comunicaţie în mintea dreptaciului. Trupul bătrânei tresări.

Celălalt stângaci încercă să rămână calm. Se uită dintr-o parte în alta, încercând să preia autoritatea, *stop,* comandă el. Se uită prin oglinzi la cele trei molii din spatele lui: cea rănită, şchiopătând prin aer, retrăgându-se spre cuibul ascuns; cea flămândă, hrănindu-se cu minţile mânuitorilor prinşi; şi cea care lupta, aruncându-se înainte ca un rechin, încercând să smulgă capul Ţesătorului.

Stângaciul îl trase mai aproape pe dreptaci, *atacă acum,* gândi el spre, tovarăşul lui, *scuipă tare, ia doi. urmăreşte rănita.* Apoi se uită în toate părţile şi un gând speriat îi scăpă, *unde e cealaltă?* strigă el.

Cealaltă, molia-nestinsă care scăpase de focul limbii bătrânei şi

intrase în picaj elegant, făcuse o curbă lungă deasupra acoperişurilor. Zburase încet, camuflându-şi aripile, ascunzându-se pe fundalul norilor, ca să apară acum brusc cu tot curcubeul de culori.

Apăru de cealaltă parte a mânuitorilor, dinaintea ochilor stângaciului. Stângaciul având gazdă pe tânărul bărbat tresări şocat văzând bestia cu aripi întinse. Stângaciul îşi simţi mintea cedând dinaintea umbrelor sinuoase de pe aripile moliei.

Simţi un moment groaza, apoi nimic, decât un violent şi de neînţeles val de vise…

* * *

… apoi din nou groază; tremură, teama amestecându-se cu o bucurie disperată şi îşi dădu seama că gândeşte din nou.

Fiind pusă în faţa a doi duşmani, molia ezitase un moment, apoi se răsucise în aer. Îşi schimbase unghiul, astfel ca suprafaţa aripilor să fie întoarsă perfect spre funcţionar şi bătrâna care îl ducea. Doar ei erau mânuitorii care încercaseră mai devreme să-i dea foc.

Stângaciul liber văzu dinaintea sa trupul masiv al moliei, cu aripile întoarse. La stânga văzu bătrâna care întorcea nervoasă capul, neştiind ce se întâmpla, văzu ochii pierduţi ai funcţionarului.

Arde acum acum acum! încercă stângaciul să ţipe spre bătrână. Dreptaciul ei se pregăti să scuipe când molia enormă traversă distanţa dintre ei prea repede şi prinse în gheare mânuitorii, salivând ca un om înfometat.

Se porni un ţipăt mental. Bătrâna începu să scuipe focul, care se scurse fără pagubă de cealaltă parte a moliei, evaporându-se în aerul răcoros.

Când valul de groază trecu, ultimul stângaci, în trupul bărbatului legat de copil, văzu îngrozitoarea privelişte în oglinzi. Ghearele Ţesătorului ţâşniră o fracţiune de secundă şi coada harpon a moliei care îl ataca fu secţionată, pierzând sânge. Molia ţipă în tăcere şi, liberă de Ţesător, care nu mai reapăru, se repezi prin aerul nopţii spre perechea de mânuitori.

Şi, în faţa ochilor, stângaciul văzu molia care îşi răscrucea capul şi clătina antenele spre el cu o mişcare lentă, ameninţătoare.

Erau molii în faţă şi în spate. Dreptaciul din trupul copilului tremură şi aşteptă instrucţiuni.

jos! ţipă stângaciul brusc înfricoşat nebuneşte, *jos, pleacă! anulează misiunea! singuri, fără şansă, scapă, scuipă şi fugi!*

Un val de panică se izbi de mintea dreptaciului. Chipul de copil se umplu de groază şi începu să scuipe foc. Se aruncă spre piatra Noului Crobuzon, spre pădurea umedă, ca un suflet spre Iad.

jos jos jos! ţipă stângaciul şi moliile îi linseră urma de groază cu limbi ameninţătoare.

Umbrele nopţii se întinseră ca nişte degete şi îi traseră pe mânuitori

înapoi în oraşul fără soare cu trădările şi primejdiile lui, departe de ameninţarea nebună, impenetrabilă, de neînchipuit din nori.

Capitolul Patruzeci

Isaac trimise la naiba Consiliul Robotic, cerând să fie eliberat. Sângele îi curgea din nas şi i se aduna sub barbă. La oarecare distanţă de el, Yagharek şi Derkhan se luptau în braţele roboţilor. Se luptau degeaba. Ştiau că nu au scăpare.

Prin ceaţa durerii de cap, Isaac văzu marele Consiliu Robotic ridicând braţul scheletic spre cer. În aceeaşi clipă, avatarul uman făcu acelaşi gest, ca un ecou vizual.

— Vine, spuse Consiliul cu vocea omuleţului.

Isaac urlă furios şi întoarse capul spre cer, încordându-se într-un efort inutil de a-şi înlătura casca.

Văzu venind de sub nori o formă înaripată uriaşă, pe o traiectorie haotică. Derkhan şi Yagharek o văzură şi ei şi deveniră nemişcaţi.

Silueta organică se apropie cu viteză îngrozitoare. Isaac închise ochii, apoi îi deschise din nou. Trebuia să vadă creatura.

Aceasta se apropie în picaj, apoi se redresă şi pluti lent peste râu.

Chiar şi de la distanţa aceea şi cu toată frica, Isaac observă că molia care se apropia de el era un specimen slab în comparaţie cu perfecţiunea animalului de pradă care o prinsese pe Barbile.

Aceea era molia pe care o hrănise Isaac. Molia care gustase sucurile minţii lui Isaac în timp ce el fusese cufundat în beţia drogului. Molia încă mai urmărea gustul acela, acea primă atingere delicioasă de substanţă pură.

Naşterea nenaturală a acelei fiinţe era sursa tuturor necazurilor.

— Sfinte GurăMultă, şopti Isaac cu voce tremurată, pe coada dracului… Doamne-ajută…

* * *

Într-un nor de praf, molia-nestinsă ateriză şi îşi strânse aripile.

Se aplecă, luând o poziţie aproape umanoidă. Îşi ridică braţele – deformate, dar încă puternice şi periculoase – într-o poziţie de atac. Întoarse capul în toate părţile, căutând cu antenele.

De jur-împrejurul ei, roboţii se apropiau într-un ritm insesizabil. Gura i se deschise şi scoase limba aceea pofticioasă, ondulând-o ca pe o panglică pe deasupra adunării.

Derkhan gemu şi molia se cutremură.

Isaac încercă să ţipe spre ea să tacă, să nu o lase să o simtă, dar nu reuşi să vorbească.

Undele minţii lui Isaac oscilau ca o bătaie de inimă, zguduind psihosfera curţii. Molia putea să o guste, recunoscu aceeaşi aromă pe care o mai gustase odată. Celelalte arome pe care le simţea nu erau nimic pe lângă aceasta, doar nişte garnitură.

Molia tremură de nerăbdare şi se întoarse cu spatele la Yagharek şi

Derkhan. Se întoarse spre Isaac. Se ridică pe patru dintre picioare, deschise gura cu un şuierat micuţ, de copil, şi îşi deschise aripile mesmerice.

* * *

O clipă, Isaac încercă să închidă ochii. O parte a creierului lui, inundată de adrenalină, executa strategii de evadare.

Dar era aşa de obosit, aşa de ameţit, aşa de trist şi de îndurerat încât era prea târziu. Cu priviri înceţoşate, la început neclar, privi spre aripile moliei-nestinse.

Valurile de culori se deschiseră ca anemonele, eliberând umbrele uimitoare. De ambele părţi ale trupului moliei, tincturile nocturne perfect simetrice trecură prin nervii optici ai lui Isaac şi se întinseră spre creier.

Isaac văzu molia păşind încet spre el printre gunoaie, văzu aripile perfect simetrice fluturând blând şi îmbăindu-l în narcotic.

Apoi mintea îi alunecă la fel ca o rotiţă dinţată şi nu mai ştiu nimic în afară de vise. O spumă efervescentă de amintiri şi impresii şi regrete ieşi din el.

Nu era ca efectul rahatului-de-visat. Nu exista niciun nucleu pe care să-l privească şi de care să se prindă ca să ajungă la conştiinţă. Nu erau nişte vise străine. Erau chiar visele lui şi nu era acolo să le vadă, el era chiar visul însuşi. Isaac era amintirea dragostei de părinţi, fanteziile sexuale profunde, invenţiile bizare, monştrii, aventurile, greşelile de logică automemoria masa mutantă a subminţii triumfând asupra raţionalizării şi reflecţia şi cunoaşterea acestor uimitoare descărcări de subconştient visul

visul

se

opri

se opri *brusc* şi Isaac mugi surprins de smucitura realităţii.

Clipi des încercând să-şi reaşeze mintea, subconştientul. Înghiţi cu greutate. Îşi simţea inima implodând, reorganizându-se din haosul de părţi separate.

Auzi vocea lui Derkhan care încheia un anunţ.

— … incredibil! strigă ea. Isaac? Isaac, mă poţi auzi? Te simţi bine?

Isaac închise ochii o clipă, apoi îi deschise lent. Începea să vadă din nou bine.

Era căzut în palme şi în genunchi şi îşi dădu seama că nu mai este ţinut de robot, că numai hipnoza moliei îl mai ţinuse în picioare. Ridică privirea, ştergându-şi sângele de pe faţă.

Îi trebui un moment să înţeleagă scena ce i se prezenta dinainte.

Derkhan şi Yagharek stăteau liberi la marginea curţii. Yagharek îşi lăsase gluga pe spate şi capul de pasăre i se vedea limpede. Amândoi erau în poziţie pregătită, gata să fugă sau să sară în orice direcţie. Ambii se uitau spre centrul arenei.

În faţa lui Isaac erau mai mulţi roboţi mari care stătuseră în spatele lui atunci când aterizase molia. Se roteau încet în jurul unei forme frânte.

Deasupra Consiliului Robotic se ridica braţul unei macarale cu lanţ. Se apropiase dinspre râu şi coborâse în centrul spaţiului liber.

Direct dedesubt, explodate într-un milion de fragmente, se aflau rămăşiţele unei lăzi enorme de lemn, un cub mai înalt decât un om. Din lada spartă se scurgea un munte de fier şi cărbune şi piatră, un amestec haotic de resturi dintre cele mai grele din groapa de gunoi şi Cotul Sur.

Movila se vărsase în formă de con, depăşind marginile ei.

Dedesubt, zvârcolindu-se şi scoţând sunete jalnice, o masă de exoschelet spart şi ţesuturi sfâşiate, cu aripile rupte şi îngropate sub greutate, era molia.

* * *

— Isaac, ai văzut? şopti Derkhan.

El clătină din cap, cu ochii măriţi de uimire. Se ridică încet în picioare.

— Ce s-a întâmplat? reuşi el să scuipe cu o voce teribil de străină.

— Ai fost subjugat aproape un minut, se grăbi Derkhan să-i spună. Te-a prins… Eu ţipam la tine dar tu erai dus… apoi… apoi roboţii au pornit spre ea şi îi putea simţi… părea confuză… tulburată. S-a dat puţin mai în spate şi a desfăcut aripile spre roboţi, dar ei au continuat să înainteze.

Derkhan se repezi spre el. Îi curgea sânge din rana redeschisă de la ureche. Dădu ocol moliei pe jumătate zdrobită care se zbătea la fel de slab ca un miel. Nu mai avea nicio putere asupra lor, ţintuită la pământ şi zdrobită. Aripile îi erau ascunse sub movilă.

Derkhan se lăsă pe jos lângă Isaac, întinse mâna şi îl prinse de umeri cu mâini tremurătoare. Se uită nervoasă în urmă spre molia prinsă, apoi în ochii lui Isaac.

— Nu i-a putut vrăji! Ei tot înaintau şi ea… a dat înapoi… Ţinea aripile desfăcute ca să nu scapi, dar era confuză şi speriată. Şi în vreme ce se retrăgea a venit macaraua. Nu a simţit-o, chiar dacă tremura pământul. Apoi, roboţii s-au oprit şi molia aştepta… şi a căzut lada peste ea.

Se întoarse şi privi movila răsturnată la pământ. Molia-nestinsă se zbătea jalnic.

Înapoia ei, avatarul Consiliului Robotic se apropie până la un metru

de molie, care scoase limba şi încercă să o înfăşoare de glezna lui. Dar era prea slăbită şi lentă şi omuleţul nici nu trebui să se ferească.

— Nu-mi poate simţi mintea, sunt invizibil pentru ea, spuse omul. Iar când mă aude şi îmi simte fizic apropierea, psihicul meu rămâne opac. Şi imun la seducţiile ei. Aripile au modele complexe şi devin şi mai complexe în timpul mişcării neîncetate... dar asta e tot. Eu nu visez, der Grimnebulin. Eu sunt o maşină de calcul care îşi calculează gândirea. Eu nu visez. Nu am nevroze, nici profunzimi. Conştiinţa mea este o funcţie crescătoare a puterii mele de procesare, nu chestia barocă ce iese din mintea voastră, din camerele ascunse prin poduri şi beciuri. Nu e nimic în mine cu care să se hrănească o molie. Rămâne flămândă. O pot surprinde, spuse omuleţul şi se întoarse spre ruina moliei. O pot ucide.

Derkhan îl privi pe Isaac.

— O maşină gânditoare... şopti ea.

Isaac încuviinţă încet.

— De ce m-ai supus la asta? întrebă el tremurând, văzând sângele adunat sub nas, pe sol, într-o baltă.

— Astea mi-au fost calculele, spuse el simplu. A reieşit că este modul cel mai sigur de a te convinge de valoarea mea şi având şi avantajul distrugerii unei molii în acelaşi timp. Deci era varianta cea mai puţin periculoasă.

Isaac clătină din cap cu un dezgust epuizat.

— Vezi..., scuipă el. Asta e problema cu logica excesivă... Nu ia în calcul variabile ca de pildă durerile de cap...

— Isaac, spuse aprins Derkhan. Le-am găsit punctul slab! Putem folosi Consiliul ca... ca pe o armată. Putem distruge moliile!

Yagharek se apropie şi se lăsă pe vine, la marginea conversaţiei lor. Isaac îi aruncă o privire, gânditor.

— La naiba, spuse el încet. Minţi fără vise.

— Celelalte nu vor fi la fel de uşor de distrus, spuse avatarul, privind în sus o dată cu Consiliul.

Un timp scurt, acele două faruri enorme căutară pe cer cu fasciculele lor puternic luminoase. Umbre întunecate ţâşniră prin stâlpii de lumină.

— Mai sunt două, spuse avatarul. Au fost atrase de strigătele de moarte ale suratei lor.

— La dracu'! strigă Isaac alarmat. Ce facem?

— Nu vor veni, răspunse omul. Sunt mai rapide şi mai puternice, mai puţin credule decât sora lor handicapată. Îşi dau seama că e ceva putred. Vă pot gusta numai pe voi trei, dar simt vibraţiile tuturor trupurilor mele. Faptul că nu mă pot gusta le enervează. Nu vor veni.

Încet, Isaac, Derkhan şi Yagharek se relaxară.

Se priviră între ei, apoi se uitară spre omuleţ. În spatele lui, molia-

nestinsă gemea în agonia morţii. Nimeni n-o băga în seamă.

— Ce o să facem acum? întrebă Derkhan.

* * *

După câteva minute, fâlfâitul umbrelor de deasupra dispăru. În partea aceea dezolată a oraşului, înconjurată de fantomele clădirilor industriale, vălul de energie negativă a coşmarurilor păru să se ridice preţ de câteva ore.

Chiar epuizaţi şi bătuţi cum erau, Isaac şi Derkhan, chiar şi Yagharek, erau entuziasmaţi de succesul Consiliului. Isaac se apropie de molia muribundă, îi cercetă capul rănit şi fizionomia indistinctă, ilogică. Derkhan dorea să-i dea foc, să o distrugă complet, dar avatarul nu îi permitea. Dorea să păstreze capul creaturii, să îl cerceteze în minutele de linişte ale zilei, să înveţe despre mintea moliilor.

Creatura se agăţă tenace de viaţă până la două dimineaţa, când expiră cu un geamăt lung şi un val de salivă cu miros de lămâie. Se eliberă atunci un val de tristeţe nepământeană, o undă care se dispersă rapid peste groapa de gunoi în vreme ce ganglionii empatici ai moliei se chirciră în moarte.

În curte se lăsă o tăcere sublimă.

Ca un tovarăş, avatarul se aşeză lângă cei doi oameni şi garuda. Începură să vorbească. Încercară să formuleze planuri. Chiar şi Yagharek vorbi, cu un entuziasm ascuns. Era un vânător. Ştia cum să pună capcane.

— Nu putem face nimic până nu aflăm unde se află creaturile, spuse Isaac. Ori le vânăm, ori stăm ca momeală, sperând ca nenorocitele să vină ele la noi, să ne aleagă dintr-un milion de suflete din oraş.

Derkhan şi Yagharek încuviinţară.

— Ştiu unde sunt, spuse avatarul.

Ceilalţi îl priviră uimiţi.

— Ştiu unde se ascund, spuse el. Ştiu unde au cuibul.

— *Cum?* şuieră Isaac. *Unde?*

Prinse incitat braţele avatarului, apoi, şocat, îşi retrase mâinile. Se apropiase de chipul omuleţului şi groaza încrustată pe el îl afectă. Vedea marginea craniului decupat şi pătat cu sânge. Vedea cablul pornind din capul gol, din locul de unde fusese smuls creierul.

Pielea avatarului era uscată şi rece şi dură, ca o bucată de carne.

Ochii aceia, cu expresia lor neschimbată de concentrare şi uşoară angoasă îl priveau.

— Noi toţi am urmărit atacurile. Am corelat datele şi locurile. Le-am sistematizat. Am procesat dovezile oferite de camerele de luat vederi şi datele preluate din celelalte maşini de calculat care se refereau la siluete inexplicabile de pe cerul nopţii care nu corespundeau cu nicio

rasă din oraş. Sunt modele complicate. Le-am standardizat. Am înlăturat posibilităţile şi am aplicat programe de matematică superioară asupra potenţialităţilor rămase. Cu variabile necunoscute, certitudinea este imposibilă. Dar conform datelor existente, şansa este de şaptezeci şi opt la sută ca acel cuib să se afle unde cred eu că se află.

Moliile trăiesc în Casa de Sticlă, deasupra cactuşilor, în Burduful Râului.

* * *

— La naiba, şuieră Isaac după o clipă de tăcere. Sunt animale? Sau sunt viclene? E un loc inspirat. Cel mai bun loc la care m-aş putea gândi.

— De ce? făcu pe neaşteptate Yagharek.

Isaac şi Derkhan îl priviră.

— Oamenii-cactus din Noul Crobuzon nu sunt ca cei din Cymek, Yag, spuse Isaac. Sau sunt, tocmai de aceea e o problemă. Ai avut de-a face cu ei în Shankell, fără îndoială. Ştii cum sunt. Cactuşii noştri de aici sunt o ramură a acelor cactuşi din deşert care au venit spre nord. Nu ştiu nimic despre ceilalţi, despre cactuşii din munţi, despre cei din stepele înalte din est. Dar cunosc tipul sudic şi stilul lor de viaţă nu s-a potrivit niciodată cu cel de aici.

Făcu o pauză şi oftă şi se frecă la tâmple. Era epuizat şi încă mai avea dureri de cap. Trebuia să se concentreze, să gândească prin vălul de amintiri în care se afla Lin. Înghiţi cu greutate şi continuă.

— Toate chestiile acelea dure care se întâmplau în Shankell aici păreau dubioase. De aceea au construit Casa de Sticlă, dacă vrei părerea mea. Să aducă un pic de Cymek în Noul Crobuzon. Au avut parte de o dispensă când s-au apucat de construit Casa de Sticlă – naiba ştie ce aranjamente au avut ca să o capete. Din punct de vedere tehnic, e o ţară independentă. Nu intră nimeni fără permisiune, nici măcar miliţia. Au propriile lor legi înăuntru. Acum, fireşte că este o glumă. Poţi să fii sigur că, fără Noul Crobuzon, Casa de Sticlă nu ar însemna nimic. Grămezi de cactuşi ies afară în fiecare zi, se duc la lucru şi aduc acasă bănuţii. Noul Crobuzon stăpâneşte Casa de Sticlă. Şi nu cred că miliţia nu ar putea să intre acolo când ar avea chef. Dar Parlamentul şi guvernatorii oraşului continuă această şaradă. Nu poţi să te duci pur şi simplu în Casa de Sticlă, iar dacă intri… să fiu al naibii dacă ştiu la ce trebuie să te aştepţi. Vreau să spun că s-au auzit zvonuri. Fireşte, unii au intrat. Şi mai sunt şi poveştile miliţienilor care s-au uitat prin geamuri de deasupra, din aer. Dar cei mai mulţi dintre noi – inclusiv eu – habar n-avem ce se petrece acolo sau cum se intră.

— Dar putem intra, spuse Derkhan. Poate că Porumbelul o să se întoarcă, atras de aur. Şi dacă se întoarce, ar face bine să ne

strecoare înăuntru. Să nu-mi spui că în Casa de Sticlă nu sunt borfaşi, că nu te cred. Consiliu, spuse ea şi se întoarse spre omul gol. Există vreunul dintre voi… în Casa de Sticlă?

Avatarul clătină din cap.

— Cactuşii nu folosesc mulţi roboţi. Niciunul dintre noi nu a intrat. De aceea nu pot fi exact despre locul unde se află moliile. Ştiu doar că dorm sub cupola aceea.

* * *

Avatarul vorbea şi Isaac fu lovit brusc de o revelaţie.

Se chinuia cu această problemă, se gândea la metode de a pătrunde în Casa de Sticlă, când îşi dădu seama cu surprindere că nu era nevoie. Îşi aminti sfatul exasperat al lui Lemuel: *lasă-i pe profesionişti să-şi facă treaba.*

Respinsese sugestia cu iritare, dar acum îşi dădea seama că putea face exact asta. Erau o mie de moduri de a oferi indicaţii miliţiei fără să te dai pe mâna lor: statul făcuse informarea un proces uşor. Ştia acum unde se aflau moliile; o putea spune guvernului, care avea putere, savanţi, vânători şi resurse masive! Putea să le arate unde cuibăreau moliile şi apoi să fugă. Miliţia putea să le vâneze pentru el şi să le prindă din nou. Molia care îl vânase pe el nu mai era; nu mai avea motive să fie speriat.

Posibilitatea îl lovi puternic.

Dar nu fu tentat nicio clipă.

Isaac îşi amintea de interogatoriul lui Vermishank. Omul încercase să nu-şi arate frica, dar fusese evident că nu avea încredere în capacitatea miliţiei de a prinde moliile-nestinse. Iar acum, în Consiliul Robotic, pentru prima dată Isaac era pus în faţa unei forţe care dovedise că poate ucide prădătorii aceia. O forţă care nu lucra pentru stat, ba chiar îşi oferea serviciile lui şi tovarăşilor lui.

Nu era sigur de motivaţia Consiliului, de motivele lui de a rămâne ascuns. Dar era destul să ştie că arma lui nu putea fi manevrată de miliţie. Şi era cea mai bună şansă pe care o avea oraşul. Nu putea nega asta.

Mai era ceva.

Mult mai puternică, mai impregnată în el, era ura. Ridică privirea spre Derkhan şi îşi aminti de ce îi era prietenă.

Nu am încredere în Rudgutter, gândi el cu răceală, *nici dacă nenorocitul ar jura pe sufletele copiilor lui.*

Dacă statul avea să găsească moliile, avea să facă tot posibilul să le prindă. Pentru că erau atât de valoroase. Puteau fi smulse de pe cerul nopţii, primejdia putea fi din nou stăpânită, dar ar fi fost din nou închise într-un laborator şi întoarse la scopurile lor comerciale.

Aveau să fie din nou mulse. Şi hrănite.

Indiferent cât de nepotrivit era el pentru a vâna moliile, Isaac

trebuia să încerce. Nu voia să fie părtaş altor alternative.

* * *

Vorbiră până ce întunericul porni să se scurgă de pe marginea de est a cerului. Sugestiile începeau să se închege. Cu toate că depindeau de mulţi parametri. Dar chiar îngrădite de o sută de condiţii, schemele se dezvoltară şi prinseră formă. Încet, o secvenţă de acţiuni se clarifică singură. Cu o uimire crescândă, Isaac şi Derkhan înţeleseră că aveau un plan.

În timp ce vorbeau, Consiliul îşi trimise părţile mobile în adâncimile gropii de gunoi. Scurmară pe sub mormane de mizerii şi se întoarseră cu cabluri, tigăi şi strecurători, chiar şi una sau două căşti şi o mulţime de cioburi de oglindă.

— Poţi găsi un aparat de sudat sau un metalotaumaturg? întrebă avatarul. Trebuie să vă faceţi căşti defensive.

Le descrise oglinzile care trebuiau montate dinaintea ochilor.

— Da, spuse Isaac. O să ne întoarcem mâine noapte să facem căştile. Apoi… avem o zi pentru… a ne pregăti. Înainte să intrăm.

Când noaptea încă mai creştea, roboţii începură să se retragă. Se întoarseră la casele stăpânilor lor, destul de devreme ca absenţa lor să nu fie observată.

Lumina zilei se răspândi şi trenurile cu sunet gutural se îndesiră. Începu dialogul morocănos de dimineaţă al barjelor, strigând una la alta de dincolo de gunoaie. Muncitorii din schimbul de dimineaţă începură să intre în fabrici şi să se aplece dinaintea lanţurilor, motoarelor cu abur şi ciocanelor pneumatice ale acestor catedrale profane.

În luminiş rămăseseră doar cele cinci siluete: Isaac şi tovarăşii lui; omuleţul care vorbise în numele Consiliului Robotic şi Consiliul în sine, mişcându-şi somnoros membrele.

Isaac, Derkhan şi Yagharek se ridicară să plece. Erau epuizaţi şi suferind de dureri, la mâini şi la genunchi. Erau plini de mizerie şi praful ieşea din ei ca un fum. De parcă ar fi ars.

Pitiră oglinzile şi restul materialelor din care urmau să-şi construiască mai târziu căştile în locuri pe care le ţinură minte. Isaac şi Derkhan se uitară împrejur la peisajul atât de schimbat în lumina zilei, ameninţarea devenind jalnică, formele care îi bântuiseră toată noaptea dovedindu-se acum a fi doar nişte bărci cu fundul spart şi nişte saltele. Yagharek se ridică şi se poticni de câteva ori, apoi plecă pe aceeaşi potecă pe care sosiseră.

Isaac şi Derkhan i se alăturară. Erau epuizaţi. Faţa lui Derkhan era albă şi o durea îngrozitor urechea. Când mai aveau puţin să dispară dincolo de movilele de gunoi, îi strigă avatarul.

Când Isaac auzi ce spunea avatarul se încruntă şi nu se opri până ce dispăru din raza vizuală a Consiliului şi tot drumul prin canalele de

gunoi industrial până la străzile mai degajate ale Cotului Sur. Cuvintele Consiliului Robotic îi rămăseseră în minte şi le analiză cu atenţie.

— Nu poţi păstra în siguranţă tot ceea ce duci cu tine, der Grimnebulin, spusese avatarul. În viitor, nu mai lăsa lucruri preţioase lângă calea ferată. Adu maşina de criză la mine, să am grijă de ea pentru tine.

Capitolul Patruzeci şi unu

— Un domn şi… un băiat vor să vă vadă, domnule Primar, spuse Davinia prin tubul de vorbit. Domnul mi-a spus că domnul Rescue l-a trimis în legătură cu… reparaţia de la C&D.

Vocea ei se poticni peste codul evident al mesajului.

— Să intre, spuse pe loc Rudgutter, recunoscând parola mânuitorilor.

Se bâţâia în scaun, dintr-o parte în alta, agitat. Uşile grele ale Camerei Lemquist se deschiseră lent, şi un om bine făcut intră, ducând de mână un băieţel cu chip teribil de speriat. Copilul era îmbrăcat într-o colecţie de cârpe, ca şi cum ar fi fost cules acum de pe stradă. Un braţ era acoperit în bandaje largi şi murdare. Hainele bărbatului erau decente, dar după o modă bizară. Purta o pereche de pantaloni voluminoşi, aproape ca aceia purtaţi de khepri. Îl făcea să pară feminin, în ciuda robusteţii lui.

Rudgutter îi aruncă o privire epuizată şi mânioasă.

— Stai jos, spuse el, repezind o mână cu hârtii spre ciudata pereche. Un corp lipsit de cap, legat de un câine decapitat, ambii cu mânuitorii prezenţi. O pereche de gazde de mânuitori, spate în spate, ambii fără intelect. Un – citi el raportul miliţiei – vodyanoi cu răni grele şi o tânără. Am reuşit să extragem mânuitorii – ucigând gazdele de-adevăratelea – şi le-am oferit alte gazde, i-am pus în cuşcă cu doi câini, dar nu se mişcă. E după cum bănuim. Dacă goleşti gazda, goleşti şi mânuitorul.

Se lăsă pe spate şi îi privi pe cei doi traumatizaţi.

— Deci…, spuse el încet după o scurtă tăcere. Eu sunt Bentham Rudgutter. Presupun că o să-mi spuneţi cine sunteţi voi şi unde e Montjohn Rescue şi ce s-a întâmplat.

Într-o cameră de şedinţe din apropierea vârfului Ţepuşei, Eliza Stem-Fulcher privea peste masă spre omul-cactus. Era mai înalt decât ea, cu capul ridicându-se fără gât de pe umeri. Braţele lui stăteau nemişcate pe masă, ca nişte butuci. Pielea îi era găurită şi marcată de o mie de zgârieturi şi sfâşieturi care se cicatrizaseră după tipicul cactuşilor.

Cactusul îşi smulsese ţepii. Pe interiorul braţelor şi picioarelor, palmele, oriunde carnea se freca de carne, îşi scosese spinii. O floare

roşie tenace rămăsese pe o parte a gâtului din primăvară. Noduli de creştere ieşeau din umeri şi din piept.

Aşteptă tăcut să vorbească Stem-Fulcher.

— Am înţeles, spuse ea grijulie, că patrulele voastre terestre au fost ineficiente noaptea trecută. Ca şi ale noastre, aş putea adăuga. Mai avem de verificat asta, dar se pare că a existat un contact între molii şi o mică unitate… aeriană de-a noastră, spuse ea răsfoind printre hârtii. Se pare tot mai clar că patrularea oraşului nu va da rezultate. Acum, din multe motive pe care le-am discutat, printre care nu ultimul este metoda noastră diferită de lucru, nu cred că ar fi util să combinăm patrulele noastre. Cu toate acestea, merită să ne coordonăm eforturile. De aceea am extins o amnistie legală faţă de organizaţia ta pe timpul misiunilor de colaborare. În acelaşi spirit, suntem dispuşi să oferim permisiunea temporară de a încălca regula strictă împotriva aerostatelor neguvernamentale.

Îşi drese glasul. *Devenim disperaţi,* gândi ea. *Dar şi voi.*

— Suntem pregătiţi să vă împrumutăm două nave care să fie folosite după discuţii cu noi asupra rutelor şi orarului. Facem asta pentru a împărţi efortul nostru de vânătoare aeriană. Condiţiile noastre rămân aceleaşi: toate planurile trebuie discutate şi aprobate în avans. În plus, toate cercetările asupra metodologiei vânătorii trebuie să fie puse în comun. Deci…, spuse ea, aruncând un contract pe birou. Ai autoritate de la Motley să iei o asemenea decizie? Dacă da… ce spui?

* * *

Când Isaac, Derkhan şi Yagharek deschiseră uşa colibei de lângă calea ferată şi intrară în umbra ei caldă, epuizaţi, fură puţin surprinşi să-l găsească acolo pe Lemuel Porumbelul.

Isaac era obosit şi murdar. Porumbelul nu părea cuprins de remuşcări.

— Ţi-am spus eu, Isaac. Nu te păcăli singur. Dacă lucrurile se încing, eu dispar. Dar iată-te şi mă bucur că afacerile noastre au rămas în picioare. Presupunând că mai doreşti să vânezi nenorocitele alea. Eşti al meu, dar până atunci am să te ajut.

Derkhan era încordată, dar nu-şi arătă mânia. Privi spre Isaac repede şi se încruntă.

— Poţi să ne duci în Casa de Sticlă? spuse ea.

Îi povesti pe scurt despre imunitatea Consiliului Robotic faţă de atacurile moliilor-nestinse. El ascultă fascinat cum adusese Consiliul macaraua în spatele moliei şi dăduse drumul greutăţii ce îngropase creatura sub o tonă de gunoi. După cum spunea ea, Consiliul Robotic era sigur că moliile se găseau în Burduful Râului, ascunzându-se în Casa de Sticlă.

Derkhan îi povesti despre planurile lor.

— Astăzi trebuie să găsim o cale să ne construim căştile, spuse ea. Apoi mâine… intrăm.

Ochii Porumbelului se îngustară. Începu să scurme cu piciorul în praf.

— Asta e Casa de Sticlă, spuse el. Sunt cinci căi principale de a intra. Prima implică mita, iar două cel puţin – crima. Uciderea unui cactus nu este niciodată o idee bună, iar mita este riscantă. Ei tot îi dau înainte cu independenţa Casei de Sticlă, dar se află de fapt la mâna lui Rudgutter.

Isaac încuviinţă şi privi spre Yagharek.

— Asta înseamnă că sunt o mulţime de informatori.

Derkhan şi Isaac se aplecară peste el, privind hieroglifele prinzând contur.

— Aşa că să ne concentrăm asupra altor două căi.

După o oră de vorbit, Isaac nu mai putea rămâne treaz. Îi cădea capul în timp ce asculta. Începu să scape salivă. Oboseala lui îi molipsi şi pe Derkhan şi Lemuel. Adormiră.

Ca şi Isaac, se rostogoliră în aerul murdar, asudând în atmosfera închisă a colibei. Somnul lui Isaac era mai tulburat decât al lor şi scânci de mai multe ori în somn. Puţin înainte de prânz, Lemuel se ridică şi îi sculă şi pe ceilalţi. Isaac se trezi mormăind numele lui Lin. Era epuizat de somnul prost şi de tristeţe, şi uitase mânia lui faţă de Lemuel. Abia îşi mai amintea că Lemuel era acolo.

— O să am nevoie de un grup, spuse Lemuel. Isaac, tu mai bine pregăteşte-te să faci căştile alea despre care mi-a spus Dee. O să avem nevoie de cel puţin şapte.

— Şapte? mormăi Isaac. Pe cine aduci? Unde te duci?

— După cum v-am spus, mă simt mai în siguranţă cu o mică protecţie. Am răspândit zvonul că e rost de o treabă de pază şi am primit câteva răspunsuri. Mă duc să-i văd. Şi vă promit că vă aduc un vrăjitor de metale până diseară. Am eu pe cineva care mi-e dator în Cartierul Desţelenirii. Ne vedem pe la ora… şapte, lângă groapa de gunoi.

Plecă. Derkhan se apropie de Isaac care era cuprins de tristeţe şi puse un braţ pe umerii lui. El se smiorcăi ca un copil în braţele ei, încă visând-o pe Lin.

Un coşmar propriu. O nefericire din adâncul minţii lui.

* * *

Echipajele de miliţie se ocupau cu potrivirea oglinzilor de metal şlefuit la spatele navelor aeriene.

Nu puteau muta motoarele sau cabinele, dar puteau acoperi ferestrele din faţă cu perdele groase. Pilotul trebuia să conducă orbeşte, primind instrucţiunile ţipate de ofiţerii de la jumătatea navei, care se uitau prin ferestrele din spate de deasupra elicelor uriaşe în

oglinzile înclinate care le ofereau o imagine confuză dar completă a cerului din faţa dirijabilului.

Echipajul ales cu grijă de Motley fusese escortat la ultimul etaj al Ţepuşei de către Eliza Stem-Fulcher în persoană.

— Cred că ştii să pilotezi un aerostat, spuse ea căpitanului lui Motley, un Refăcut taciturn care avea braţul stâng înlocuit cu un piton cu care se lupta să-l liniştească. O să pilotezi *Onoarea lui Beyn,* iar colegii dumitale *Avanc*-ul. Miliţia a fost avertizată. Fii atent la restul traficului aerian. Ne-am gândit că vrei să începi în după-amiaza asta. Carierele sunt goale pe timp de noapte, dar ne-am gândit că ar fi o idee bună ca să te obişnuieşti cu manevrele.

Căpitanul nu răspunse. În jurul lui, echipajul verifica echipamentul şi unghiul oglinzilor căştilor lor. Erau calmi şi reci. Păreau mai puţin temători decât miliţienii lui Stem-Fulcher care se retrăseseră în camera de antrenament de dedesubt, trăgând la ţintă spre spate. Oamenii lui Motley se confruntaseră cu moliile mai devreme.

La fel ca unul dintre ofiţerii ei, Eliza observă că doi gangsteri purtau aruncătoare de flăcări; rezervoare cu ulei sub presiune care ţâşnea prin gura aprinsă a ţevii. Fuseseră modificate ca să arunce flăcări direct din spatele rezervoarelor.

Stem-Fulcher aruncă încă o privire spre alţi câţiva soldaţi din extraordinarele trupe de Refăcuţi ale lui Motley. Era imposibil de spus câtă carne mai rămăsese sub straturile de metal ale Refăcuţilor. Părea că trupurile le fuseseră înlocuite complet, iar trupurile sculptate pentru a mima musculatura umană.

La prima privire nu se vedea nimic uman. Refăcuţii aveau capul de oţel turnat. Aveau chiar şi chipuri de metal. Sprâncene industriale grele şi ochi de piatră sau sticlă opacă, nasuri subţiri şi buze ţuguiate şi obraji lucind întunecat ca un aliaj polizat. Chipurile fuseseră construite pentru efect estetic.

Stem-Fulcher îşi dăduse seama că erau Refăcuţi şi nu roboţi atunci când se uitase la ceafa unuia. În spatele splendidului chip de metal se găsea unul uman, mai puţin perfect.

Asta era singura trăsătură organică rămasă. Din spatele acestor chipuri de metal ieşeau oglinzi, aşezate dinaintea ochilor umani.

Aveau trupurile rotite cu o sută optzeci de grade în raport cu feţele, braţele-pistol şi picioarele îndreptate spre spate, chipurile de metal completând iluzia. Refăcuţii stăteau privind în aceeaşi direcţie ca şi tovarăşii lor. Păşeau pe coridoare cu mersul obişnuit al unui om. Stem-Fulcher rămăsese în mod voit în urma lor câteva trepte şi studiase ochii umani privind într-o parte şi-n alta, concentraţi să se orienteze prin oglinzi.

Mai erau şi alţi Refăcuţi, mai simpli, cu mare economie, pentru acelaşi scop. Capetele le fuseseră răsucite până ce ajunseseră să

privească în spate. Acum aveau căşti cu oglinzi. Trupurile li se mişcau perfect, fără să se împiedice, mersul şi manevrarea armelor făcându-se foarte natural.

Stem-Fulcher îşi dădu seama că priveşte rezultatul a luni de antrenament continuu, permanent trăind prin oglinzi. Cu trupurile răsucite, fusese o strategie vitală. Aceşti soldaţi, cugetă ea, trebuie să fi fost făcuţi special pentru a se ocupa de molii. Elizei Stem-Fulcher îi venea greu să creadă dimensiunile operaţiunii lui Motley. Nu era nicio minune dacă în contact cu moliile, miliţienii păreau prin comparaţie nişte amatori.

Cred că am avut dreptate să ne aliem cu ei, reflectă ea.

* * *

Cu trecerea soarelui, aerul de peste Noul Crobuzon se îngroşă lent. Lumina era groasă şi galbenă ca uleiul de porumb.

Aerostatele viermuiau prin grăsimea solară, trecând încoace şi încolo peste geografia urbană într-o mişcare pe jumătate întâmplătoare.

Isaac şi Derkhan stăteau în stradă după gardul de sârmă al gropii de gunoi. Derkhan ducea un sac. Isaac ducea două. În lumină se simţeau vulnerabili. Nu erau obişnuiţi cu lumina oraşului. Uitaseră cum să trăiască pe timp de zi.

Se prefăceau a fi lipsiţi de orice importanţă şi nu-i băgară în seamă pe cei câţiva trecători.

— Ce dracu’ l-a apucat deodată pe Yag? şopti Isaac şi Derkhan ridică din umeri.

— A părut brusc neliniştit, spuse ea, apoi continuă încet. Ştiu că e un moment prost, dar am fost de-a dreptul mişcată. A fost o prezenţă atât de… goală, de inertă mai tot timpul. Adică, ştiu că tu ai apucat să stai cu el de vorbă… îl cunoşti cum e el de-adevăratelea… Dar majoritatea timpului nu este decât o siluetă inertă de garuda… De fapt, nici măcar de garuda. Dar acum… pare să recupereze. Am început să simt că vrea să facă şi el ceva.

Isaac încuviinţă încet.

— Ştiu ce vrei să spui. S-a schimbat ceva în el, asta e sigur. I-am spus să nu plece şi nici nu m-a băgat în seamă. Începe să fie mai… raţional… şi ăsta e un lucru bun.

Derkhan se uită la el curioasă.

Vorbi încet.

— Probabil că tot timpul te gândeşti la Lin.

Isaac se uită în altă parte. Nu spuse nimic o vreme. Apoi dădu scurt din cap.

— Tot timpul, spuse el, prăbuşindu-se într-o tristeţe şocantă. Tot timpul. Nu am timp să jelesc. Încă.

Ceva mai departe, strada făcea o curbă şi se desfăcea într-un

mănunchi de alei. Dinspre una dintre aceste fundături se auzi un sunet metalic. Isaac şi Derkhan se încordară şi făcură un pas în urmă, lipindu-se de gardul de sârmă.

Se auzi o şoaptă şi Lemuel se ivi de după colţul aleii.

Îi zări pe Isaac şi Derkhan şi rânji triumfător. Făcu un gest cu mâna ca şi cum ar fi împins, indicându-le că trebuie să intre în curtea gropii de gunoi. Se întoarseră şi-şi făcură drum prin gardul rupt, verificară că nu sunt urmăriţi şi se strecurară printre gunoaie.

Se îndepărtară iute de stradă şi se ascunseră după movile, până ce ajunseră în centrul ascuns. În două minute, Lemuel sosi în urma lor.

— Bună, rânji el triumfător.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Isaac.

— Prin canale. A trebuit să mă feresc. Nu a mai fost un drum atât de primejdios cu gaşca pe care am adus-o. Unde e Yagharek?

— A insistat că trebuie să se ducă undeva. I-am spus să rămână, dar nu m-a ascultat. A spus că va fi aici mâine la şase.

Lemuel înjură.

— De ce l-ai lăsat să plece? Dacă e agăţat?

— La naiba, Lemuel, ce puteam să fac? şuieră Isaac. Nu pot să-l dădăcesc. Poate că e o chestie religioasă, vreun ritual din Cymek. Poate că a simţit că o să moară şi s-a dus să-şi ia rămas-bun de la strămoşi. I-am spus să nu plece, el a spus că pleacă.

— Bine, nu contează, mormăi Lemuel iritat.

Se întoarse să privească în urmă. Isaac văzu un mic grup apropiindu-se.

— Ăştia sunt angajaţii mei. Eu îi plătesc, Isaac, iar tu îmi eşti dator.

Erau trei, uşor de recunoscut ca aventurieri; bandiţi care bântuiau prin Ragamoll şi Cymek şi Fellid şi probabil prin tot ţinutul Bas-Lag. Erau aspri şi primejdioşi, fără lege, lipsiţi de orice morală, descurcăreţi, hoţi şi ucigaşi, angajându-se la oricine putea să plătească. Virtuţile lor erau dubioase.

Unii făceau servicii utile: cercetare, cartografie. Majoritatea nu erau decât nişte jefuitori de morminte. Erau nişte jeguri care mureau violent, având o aură printre cei uşor de impresionat datorită curajului lor şi al faptelor impresionante pe care le făceau uneori.

Isaac şi Derkhan îi priviră fără entuziasm.

— Ăştia sunt, spuse Lemuel arătându-i pe rând, Shadrach, Pengefinchess şi Tansell.

Cei trei îi priviră pe Isaac şi Derkhan cu aroganţă.

Shadrach şi Tansell erau oameni, Pengefinchess – vodyanoi. Shadrach era în mod limpede durul grupului. Mare şi bine făcut, purta o armură făcută din părţi luate de la mai multe armuri diferite, piele tăbăcită şi plăci de oţel prinse pe umeri. Era stropit cu mâzgă de canal. Îl privi pe Isaac care îi studia costumul.

— Lemuel ne-a spus să ne aşteptăm la necazuri, spuse el cu o voce curios de melodioasă. Am venit în ţinută adecvată.

La centură îi atârna un pistol enorm şi o sabie grea. Pistolul era sculptat, având forma unui chip de monstru cu coarne. Gloanţele îi ieşeau pe gură. O flintă îi stătea atârnată la spate, alături de un scut negru. Nu ar fi putut face trei paşi în oraş îmbrăcat aşa fără să fie arestat. Nu era de mirare că veniseră pe dedesubt.

Tansell era mai înalt decât Shadrach, dar mult mai subţirel. Armura lui era mai delicată şi avea, cel puţin în parte, oarecare estetică. Era maronie, cu multe curbe şi cu pielea gravată cu spirale. Purta un pistol mai mic decât Shadrach şi o spadă mai subţire.

— Deci ce se întâmplă? întrebă Pengefinchess şi Isaac observă că vocea vodyanoiului era feminină.

Pentru ochiul neexperimentat, nu exista nicio diferenţă între sexe la vodyanoi, decât în părţile acoperite de legătura de la şolduri.

— Păi…, spuse el încet, privind-o.

Ea orăcăi şi îl privi în ochi. Purta o haină făcută dintr-o singură bucată, voluminoasă, albă – nepotrivită şi ciudat de curată după călătoria pe care tocmai o făcuse – care i se strângea pe încheieturile de la mâini şi picioare. Ducea un arc întins şi o tolbă închisă, iar la centură un cuţit. O pungă mare din piele de reptilă era prinsă la brâu. Isaac nu îşi dădea seama ce avea înăuntru.

Sub ochii lui Isaac şi Derkhan se petrecu ceva ciudat cu hainele lui Pengefinchess. Avu loc o mişcare rapidă, ca şi cum ceva s-ar fi înfăşurat în jurul trupului ei. Când valul ciudat trecu, apăru o pată mare de umezeală pe haină care se lipi de pielea ei şi apoi se uscă repede pe măsură ce apa fu absorbită de piele. Isaac rămase trăznit.

Pengefinchess se uită în jos.

— E ondina mea, o nimfă a apelor. Avem o înţelegere. Eu îi aduc anumite substanţe, ea se agaţă de mine, îmi menţine pielea umedă, mă ţine în viaţă. Asta îmi permite să călătoresc prin zone mult mai uscate decât aş putea suporta în mod normal.

Isaac dădu din cap. Nu mai văzuse o nimfă a apelor până acum. Era o privelişte neliniştitoare.

— V-a spus Lemuel despre felul de primejdie pe care va trebui s-o înfruntăm?

Aventurierii încuviinţară tăcuţi, fără îngrijorare pe chip. Ba chiar entuziasmaţi. Isaac încercă să-şi ascundă exasperarea.

— Moliile astea nu sunt singurele la care nu te poţi uita, sirrre, spuse Shadrach. Pot să ucid şi cu ochii închişi dacă e nevoie. Vezi centura asta? E piele de catoblepas. L-am omorât pe lângă Tesh. Nici la el nu m-am uitat, altfel aş fi fost mort. Ne descurcăm cu moliile alea.

— Sper din tot sufletul, spuse trist Isaac. Poate că nu va trebui să

ducem o luptă deschisă. Cred că Lemuel se simte mai în siguranţă dacă are pe cineva în spate. Sperăm că roboţii vor face treaba în locul nostru.

Gura lui Shadrach se schimonosi de dispreţ.

— Tansell e metalotaumaturg, spuse Lemuel. Nu?

— Păi… ştiu câteva tehnici de lucru cu metalele, răspunse Tansell.

— Nu e o treabă grea, spuse Isaac. Avem nevoie de puţină sudură. Pe aici.

Îi conduse printre gunoaie spre locul unde ascunseseră oglinzile şi restul materialelor pentru căşti.

— Avem destul material aici, spuse Isaac, scormonind în morman.

Culese o strecurătoare, o bucată de ţeavă de cupru şi, după ceva căutări, două bucăţi destul de mari de oglindă. Le arătă lui Tansell.

— Trebuie să transformăm astea într-o cască potrivită pentru cap – şi una bună pentru garuda care nu e aici, spuse el, neluând în seamă privirile pe care le schimbă Tansell cu tovarăşii lui. Apoi avem nevoie ca aceste oglinzi să fie prinse în faţă ca să le putem orienta spre spate. Crezi că te poţi descurca?

Tansell se uită dispreţuitor la Isaac. Omul înalt se aşeză cu picioarele încrucişate în faţa mormanului de metal şi sticlă. Puse strecurătoarea pe cap, ca un copil care se juca de-a soldaţii. Şopti ceva în barbă, o litanie ciudată şi începu să-şi maseze mâinile cu o mişcare complicată. Se trase de încheieturile degetelor.

Preţ de câteva minute nu se întâmplă nimic. Apoi, brusc, degetele începură să-i lucească de o lumină interioară, ca şi cum oasele i-ar fi luminat.

Tansell se ridică şi începu să mângâie strecurătoarea ca pe o pisică.

Încet, metalul porni să prindă formă sub atingerea lui. Se înmuie şi se potrivi mai bine pe cap. Tansell trase de ea până îi acoperi tot părul. Apoi, tot şoptind încet, se jucă în partea din faţă, potrivind bordura, răsucind-o deasupra ochilor.

Întinse mâna şi luă ţeava de cupru, o prinse în mâini şi canaliză prin ea toată energia din palme. Metalul porni să se îndoaie. El răsuci ţeava, o aşeză peste casca de pe cap deasupra tâmplelor, apoi apăsă până ce tensiunea superficială a metalului cedă şi începu să se amestece cu metalul căştii, cu un şuierat slab.

Tansell dădu formă gulerului de cupru, modelându-l sub formă de coarne înclinate în faţă. Căută bucăţile de oglindă până ce unul dintre ceilalţi i le înmână. Mormăind cuprului, îl netezi şi împinse bucăţile de oglindă în substanţa sa, în faţa ochilor. Privi prin ele şi le ajustă până ce văzu limpede zidul de gunoi din spate.

Lăsă metalul să se întărească.

Tansell lăsă mâinile în jos şi se uită la Isaac. Casca de pe cap era ciudată şi se vedea că provine dintr-o strecurătoare, dar era perfectă

pentru nevoile lor. Îi luase ceva mai mult de un sfert de oră să o construiască.

— Am să-i mai fac nişte găuri, să-i prind nişte curele de piele, mormăi el.

Isaac încuviinţă impresionat.

— E perfect. Avem nevoie... de şapte din astea, una dintre ele pentru garuda. E vorba de un cap mai rotund. Te las să-ţi vezi de treabă.

Isaac se uită spre Derkhan şi Lemuel.

— Cred că ar fi mai bine să iau legătura cu Consiliul.

Se întoarse şi plecă prin labirintul de gunoi.

* * *

— Bună seara, der Grimnebulin, spuse avatarul din inima gunoaielor.

Isaac dădu din cap în chip de salut spre el şi spre scheletul enorm al Consiliului din spate.

— Nu ai venit singur, continuă omuleţul cu voce lipsită de emoţie.

— Hai nu începe, spuse Isaac. N-o să reuşim de capul nostru. Suntem un savant gras, un pungaş şi o ziaristă. Avem nevoie de profesionişti. Ăia sunt ucigaşi profesionişti care omoară bestii exotice ca să mănânce, şi nu au nici cel mai mic interes să povestească despre tine cuiva. Ei nu ştiu decât că vom fi însoţiţi de o maşinărie. Şi chiar dacă şi-ar da seama ce eşti, probabil că au încălcat deja două treimi din legile Noului Crobuzon şi nu vor alerga la Rudgutter să-i povestească despre tine. N-ai decât să calculezi, dacă vrei. Nu eşti expus niciunui risc din partea celor trei renegaţi care construiesc acum căştile.

Isaac parcă simţi un tremurat sub picioare când informaţia trecu prin măruntaiele Consiliului. După o pauză lungă, avatarul şi Consiliul dădură din cap. Isaac nu se relaxă.

— Am venit după cei din tine pe care-i poţi risca pentru treaba de mâine, spuse el.

— Foarte bine, spuse Consiliul Robotic cu gura mortului. Mai întâi, după cum am discutat, am să-mi preiau rolul de îngrijitor. Ai maşina de criză la tine?

Expresia lui Isaac se schimbă, dar îşi reveni iute.

— Chiar aici, spuse el şi puse sacul dinaintea avatarului.

Omuleţul îl deschise şi se aplecă să privească tuburile şi vasele de sticlă dinăuntru, dându-i lui Isaac prilejul să-i vadă craniul tăiat dintr-un unghi nou. Omuleţul ridică sacul şi îl puse în poala siluetei enorme.

— Deci, tu să ai grijă de asta în caz că descoperă ascunzătoarea noastră din colibă. Bună idee, spuse Isaac. Am să mă întorc să o iau mâine dimineaţă. Care din tine vine cu noi? Avem nevoie de forţe.

— Nu pot să risc să fiu descoperit, Grimnebulin, spuse avatarul.

Dacă aş veni prin roboţii mei secreţi, cei care lucrează ziua în case şi bănci, care petrec timp să acumuleze cunoştinţe şi se întorc stricaţi sau nu se întorc deloc, atunci am să fiu pus sub anchetă. Şi nu sunt pregătit pentru asta. Nu încă. Te voi însoţi în formele pe care îmi pot permite să le pierd. Asta va stârni confuzie şi uimire, dar nu şi suspiciune.

În spatele lui Isaac, gunoiul începu să se mişte.

Din mormanele de obiecte aruncate se ridicară agregate de gunoi. Ca şi Consiliul, acestea erau construite din materialele aflate la faţa locului.

Roboţii mimau silueta şi mişcările unor cimpanzei. Clănţăneau în mers, fiecare fiind unic. Capetele le erau lămpi şi ibrice; mâinile – gheare sadice ale vreunui instrument de laborator. Aveau armuri de metal bătut, sudat artizanal şi prinse în şuruburi. Erau creaţi cu un extraordinar simţ estetic.

Dacă ar fi stat nemişcaţi, ar fi fost invizibili; nimic altceva decât un morman de fiare.

Isaac studie din priviri chestiile-maimuţă care săreau, scăpând ulei şi apă, ticăind din mecanismele interne de ceas.

— Am instalat în maşinile lor analitice atâta memorie şi capacitate de stocare cât pot duce, spuse avatarul. Te vor asculta pe loc. Le-am dat inteligenţă virală. Le-am programat cu date care le permit să recunoască moliile şi să le atace. Fiecare este echipată cu aruncătoare de acid sau agenţi flogistici.

Isaac se mira de uşurinţa cu care Consiliul construise aceste maşinării ucigătoare.

— Ai găsit planul cel mai bun?

— O să ne pregătim în noaptea asta, spuse Isaac. O să facem planul… împreună cu noul nostru personal suplimentar. Iar mâine la ora şase ne întâlnim cu Yag aici, presupunând că nenorocitul nu crapă până atunci. Apoi o să intrăm în ghetoul din Burduful Râului cu experienţa lui Lemuel. Apoi plecăm la vânătoare de molii.

Vocea lui Isaac era dură şi sacadată. Scuipase repede tot ce avea de spus.

— Problema este că trebuie să le despărţim. Putem doborî una, cred. Altfel, dacă sunt două sau mai multe, una se va afla mereu în faţa noastră, dând din aripi. Aşa că o să cercetăm terenul, să vedem unde se află. E greu de spus fără să ajungem acolo. O să luăm amplificatorul pe care l-ai folosit cu mine. Ne-ar putea folosi să atragem una. Poţi pune mai multe căşti la dispozitiv? Poţi face mai multe dispozitive? Ar fi bine să mi le dai şi să-mi arăţi diversele funcţii ale aparatului. Am să-l pun pe Tansell să le ajusteze, să le adauge nişte oglinzi. Chestia este, spuse Isaac, că nu poate fi doar intensitatea semnalului care le atrage, pentru că atunci ar ataca

numai comunicatorii şi văzătorii. Cred că le plac anumite arome. De aceea a venit nenorocita aia la mine. Nu pentru că era un semnal puternic, ci pentru că recunoscuse o anumită minte. Şi poate că acum o vor recunoaşte şi celelalte. Poate m-am înşelat că numai aceea îmi putea recunoaşte mintea. Au adulmecat-o oricum noaptea trecută. Şi-o vor aminti ca pe mintea prezentă în locul în care surata lor a fost ucisă. Nu ştiu dacă ăsta e un lucru bun sau rău…

— Der Grimnebulin, spuse omuleţul, trebuie să aduci cel puţin un robot înapoi cu tine. Trebuie să descarce tot ce au văzut în mine, Consiliul. Pot afla atât de multe despre Casa de Sticlă din asta. Informaţia ne poate ajuta. Orice s-ar întâmpla, unul trebuie să scape.

Trecu mai mult timp în tăcere. Consiliul aştepta. Isaac se gândea la ceva să spună, dar nu reuşi. Privi în ochii avatarului.

— Mă întorc mâine. Maimuţele să fie pregătite. Ne mai vedem…, spuse el.

* * *

Oraşul se bălăcea în extraordinara căldură a nopţii. Vara ajunsese la culme. În striurile de aer murdar de deasupra inimii oraşului dansau moliile-nestinse.

Zburătăciră pe lângă minaretele Staţiei Pierzaniei. Îşi schimbară micronic forma aripilor, folosindu-se expert de curenţii ascendenţi. Valuri de emoţii inconstante li se scurgeau în urmă.

Se consolau una pe alta şi se mângâiau în tăcere. Rănile, deja pe jumătate vindecate, erau acum uitate din pricina excitării febrile.

Aici, pe această câmpie odată verde de la marginea Mării Domnului, vara venea cu o lună şi jumătate mai devreme decât pentru celelalte molii de dincolo de ape. Temperatura urcase în spirală, ajungând la maximul de douăzeci de ani.

În vintrele moliilor porniră reacţii termotaxice. Hormonii năvăleau. Configuraţii unice de carne şi chimicale dădeau ghes gonadelor să intre în acţiune. Deveniră brusc fertile şi agresiv de excitate.

Aspidele şi liliecii şi păsările se împrăştiară îngrozite de dorinţele psihotice.

Moliile flirtau într-un balet lasciv. Îşi atingeau tentaculele şi membrele, deschideau părţi ale corpului lor de care nu avuseseră până atunci cunoştinţă. Cele trei molii mai puţin rănite o trăgeau pe victima Ţesătorului după ele pe nori de fum. Încetul cu încetul, rănita încetă să-şi mai lingă rănile şi începu să-şi atingă suratele. Încărcarea lor erotică era molipsitoare.

Dansul polimorfic deveni mai agitat. Mângâieri, atingeri. Fiecare molie pe rând se ridică în spirală spre lună, beată de dorinţă. Glanda ascunsă sub coadă se desfăcea şi lansa un nor de mosc empatic.

Suratele se repezeau la psiho-iz, se rostogoleau şi se jucau până ce se ridicau la rândul lor şi murdăreau şi ele cerul. Deocamdată,

canalele lor spermatice erau închise. Micile metapicături erau bogate în sucuri erogene, ovigenice.

Fiecare exudaţie încărca şi mai mult aerul de excitare. Moliile îşi arătau dinţii şi se provocau sexual una pe alta. Valvele umede de sub chitina lor picurau afrodisiac. Trecură una prin parfumul alteia.

În timp ce continua acest duel feromonal, o voce febrilă suna din ce în ce mai triumfătoare. Un trup alunecă tot mai sus, lăsându-şi suratele în urmă. Emanaţiile ei împuţeau aerul cu miros de sex. Nu se mai produceau lupte erotice. Una câte una, celelalte molii îşi închiseră organul feminin, acceptând înfrângerea şi rolul de masculi.

Molia triumfătoare – molia încă speriată şi suferind de pe urma luptei cu Ţesătorul – se avântă. Deşi mirosul ei încă mai era încărcat cu sucuri feminine, feminitatea ei nu mai era pusă la îndoială. Se dovedise cea mai capabilă să fie mamă.

Câştigase dreptul să poarte în pântece urmaşii.

Celelalte trei molii o adorau. Deveniră sclavii ei.

Sentimentul matriarhatului îi extazia. Se răsuciră în aer şi se întoarseră, excitaţi.

Molia-mamă se juca cu ei, îi împrăştia pe deasupra oraşului. Când căutările lor deveniră la fel de dureroase ca propria ei dorinţă, pluti şi se desfăcu, deschise exoscheletul şi curbă vaginul spre ei.

Se acuplă cu ei, unul câte unul, devenind pentru scurt timp o creatură cu două trupuri, flancată de parteneri nerăbdători ce îşi aşteptau rândul. Cei trei care deveniseră masculi simţeau mecanisme organice trăgând şi răsucindu-se, pântecele lor se deschisese şi penisurile ieşiseră afară pentru prima oară.

Fiecare pereche se uni şi copulă cu o nevoie ferventă şi plăcere.

* * *

Când timpul rutului trecu, cele patru molii se lăsară să plutească pe aripile deschise, epuizate. Erau ude.

Cum aerul se răcorea, patul de curenţi termali li se dezumflă şi începură să dea din aripi pentru a rămâne în aer. Unul câte unul, cei trei taţi se desprinseră şi coborâră asupra oraşului pentru a căuta hrană care să-i reînvie, şi pentru partenera lor conjugală.

Ea rămase pe cer mai mult timp. Singură, cu antenele tremurând, se îndreptă încet spre sud. Era epuizată. Orificiile şi organele sexuale se închiseseră sub carapacea iridiscentă pentru a proteja tot ce era înăuntru.

Matriarha zbură spre Burduful Râului, spre cupola cactuşilor, gata să pregătească cuibul.

* * *

Ghearele mele se curbează, încearcă să iasă. Sunt constrânse de aceste bandaje ridicole legate în jurul lor, ca nişte pliuri de piele.

Merg aplecat de-a lungul şinelor de cale ferată, trenurile ţipă la

mine avertismente iritate când ţâşnesc pe lângă mine. Mă strecor acum peste podul de cale ferată, privind Catranul încolăcindu-se sub mine. Mă opresc şi privesc împrejur. Mult înaintea mea şi mult în spate, râul se scurge şi aruncă gunoaie în valuri ritmice pe maluri.

Privind spre vest pot vedea peste apă şi peste umflătura Burdufului Râului până la vârful Casei de Sticlă. Este iluminată dinăuntru, o bătătură de lumină pe pielea oraşului.

Mă schimb. E ceva în mine care nu era mai înainte acolo sau ceva care între timp a dispărut. Miros aerul şi e acelaşi aer ca şi ieri, şi totuşi e altul. Nu încape nicio îndoială. Ceva se umflă sub pielea mea. Nu mai sunt sigur cine sunt.

I-am urmat pe aceşti oameni ca un idiot. O prezenţă fără minte, fără opinii şi fără intelect. Fără să ştiu cine sunt, de unde să ştiu ce să spun?

Nu mai sunt Respectatul Yagharek de multe luni. Nu mai sunt creatura furioasă care bântuia prin arenele din Shankell, care măcelărea oameni şi trânşi şi ratjinni, o menajerie de bestii scârboase şi războinici din rase despre care nici nu am visat. Acel luptător sălbatic nu mai este.

Nu mai sunt nici obositul care traversa păşunile şi dealurile. Nu mai sunt pierdutul care bântuia aleile de beton ale oraşului, căutând să devină ceva ce nu fusese niciodată.

Nu sunt niciunul dintre aceştia. Mă schimb şi nu ştiu cine voi fi.

* * *

Mi-e teamă de Casa de Sticlă. Ca Shankell, are multe nume. Casa de Sticlă, Sera, Casa Plantelor, Casa Caldă. Nu e decât un ghetou în care cactuşii încearcă să creeze o replică a marginii deşertului. Mă întorc acasă?

Cine întreabă răspunde. Casa de Sticlă nu este nici stepa, nici deşertul. Este o iluzie tristă, doar un miraj. Nu e casa mea.

Şi chiar de-ar fi fost deşertul, dacă ar fi fost o poartă spre Cymek-ul mai adânc, spre pădurile uscate şi mlaştinile fertile, spre vietăţile ascunse în nisip şi spre marea bibliotecă garuda, dacă Casa de Sticlă ar fi fost mai mult decât o umbră, dacă ar fi fost deşertul care se preface a fi, tot nu ar fi fost casa mea.

Acel loc nu mai există.

* * *

Am să rătăcesc preţ de o noapte şi o zi. Am să refac drumul pe care l-am urmat odată, în umbra viaductelor. Am să parcurg geografia monstruoasă a oraşului şi am să găsesc străzile care m-au adus aici, canalele de cărămidă cărora îmi datorez viaţa şi şinele.

Am să găsesc vagabonzii cu care am împărţit mâncarea, dacă nu au murit de boli sau înjunghiaţi pentru pantofii lor stropiţi cu urină. Ei au devenit tribul meu, împrăştiat şi spart, dar tot trib. Lipsa lor de interes

pentru mine – în toate cele – a fost o binefacere după zile întregi în care a trebuit să mă ascund. Nu le datorez nimic acelor alcoolici şi drogaţi, dar am să mă întorc la ei pentru mine, nu de dragul lor.

Simt că păşesc pe aceste străzi pentru ultima oară.

O să mor?

Sunt două posibilităţi.

Am să-l ajut pe Grimnebulin şi vom învinge moliile, acele creaturi îngrozitoare, acele băutoare de suflete, iar el mă va recompensa. Mă va încărca asemeni unei pile flogistice şi am să zbor. Pe măsură ce mă gândesc la asta, urc. Urc tot mai sus pe aceste scări de metal, urc pe oraş ca pe o scară ca să-i văd noaptea. Îmi simt cioturile aripilor încercând să bată într-o mişcare rudimentară demnă de milă. Nu mă voi ridica pe valuri de aer împinse în jos de pene, ci am să-mi încordez mintea ca o aripă şi am să alunec pe canale de forţă, pe un val taumaturgic pe care Grimnebulin îl numeşte criză.

O să fiu o minune.

Sau am să greşesc şi am să mor. Am să cad străpuns de metal sau visele mele vor fi supte din mintea mea şi vor hrăni un diavol.

Oare am să simt? Voi trăi mai departe în lapte? Voi şti că sunt băut?

** * **

Soarele se strecoară pe cer. Sunt obosit.

Ştiu că ar fi trebuit să rămân. Dacă vreau să devin ceva adevărat, ceva mai mult decât o prezenţă mută, imbecilă cum am fost până acum, ar fi trebuit să rămân şi să mă pregătesc şi să discut sugestiile lor, să le completez cu ale mele.

Dar nu am putut. Am încercat să spun că îmi pare rău, să-l fac pe Grimnebulin – chiar şi pe Mohorâtă – să înţeleagă că sunt cu ei, că fac parte din gaşcă. Din echipă. Un vânător de molii. Dar nu aveam nimic în minte.

Am să caut să mă găsesc, apoi am să ştiu dacă le pot spune lor asta. Dacă nu, ce pot să spun?

Am să mă înarmez. Am să aduc arme. Am să găsesc un cuţit, un bici ca acela pe care obişnuiam să-l mânuiesc. Chiar dacă descoperă că sunt un străin, nu am să-i las să moară fără să-i ajut. Am să vând scump vieţile noastre creaturilor însetate.

** * **

Aud muzică tristă. E o clipă de tăcere, când trenurile şi barjele se îndepărtează de mine în ceaţă şi râşnitul motoarelor lor se îndepărtează şi răsăritul nu este încă descoperit.

Cineva de pe malul râului, în vreo mansardă, cântă la scripcă. Este un sunet ciudat, un şir tremurat de semitonuri şi contrapuncte peste un ritm spart. Nu sună a melodie de-a locului.

Recunosc sunetul. L-am mai auzit. Pe corabia ce m-a traversat Marea Meagre şi înainte de asta în Shankell.

Se pare că nu am scăpare de trecutul meu din sud.

Este salutul răsăritului al pescăriţelor din Perrick Nigh şi din Insulele Mătrăgunii, mult în sud. Cântăreţul meu nevăzut urează bun venit soarelui.

Cei câţiva locuitori din Perrick care se află în Noul Crobuzon trăiesc mai ales în Pârloaga Ecoului, cu toate astea uite-o la cinci kilometri mai în amonte, trezind Pescarul de Zi cu melodia ei sublimă.

Ea cântă pentru mine încă puţin, înainte ca zgomotul dimineţii să-i răpească sunetul, iar eu rămân agăţat de pod, ascultând bubuitul claxoanelor şi şuieratul trenurilor.

Sunetul acela de departe continuă, dar nu-l mai pot auzi. Zgomotele Noului Crobuzon îmi umplu urechile. Am să le urmez, am să le primesc. Am să le las să mă împresoare. Am să mă scufund în viaţa fierbinte a oraşului. Pe sub arcadă şi peste piatră, prin pădurea dintre Coaste, în cocioabele de cărămidă din Cartierul Infam şi Mocirla Câinelui, prin industria zgomotoasă a Cotului Mare. Precum Lemuel adulmecând contacte, am să refac drumul înapoi. Iar ici-colo, sper, printre spiralele şi înghesuiala arhitectonică, am să ating imigranţii, refugiaţii, străinii care refac Noul Crobuzon în fiecare zi. Acest loc cu o cultură troglodită. Acest oraş bastard.

Am să aud sunetul viorii din Perrick sau cântecul funerar din Gnurr Kett sau o ghicitoare de piatră din Chet, sau am să miros tocana de carne de capră din Neovadan sau am să văd o uşă cu pragul pictat cu simbolurile unui căpitan din Cobsea. La mare, mare distanţă de casă. Fără casă. Acasă.

De jur-împrejurul meu va fi Noul Crobuzon, pătrunzându-mi în piele.

* * *

Când o să mă întorc în Cotul Sur, tovarăşii mei mă vor aştepta şi o să eliberăm acest oraş aflat sub asediu. Fără să aşteptăm mulţumiri şi fără să fim văzuţi.

Partea a Şasea

Casa de Sticlă

Capitolul Patruzeci şi doi

Străzile din Burduful Râului se înclinau uşor spre Casa de Sticlă. Casele erau bătrâne şi înalte, cu cercevelele putrede şi pereţi cu varul umed. Fiecare ploaie îi satura şi îi umplea de băşici, trimitea ţigle de pe acoperişurile înclinate ca nişte unghii ruginite care se dizolvau. Burduful Râului părea să transpire uşor în căldura molcomă.

Partea de sud a Burdufului se confunda cu Dealul Muştei, cu care se continua. Era ieftin şi nu prea violent, aglomerat, destul de bun. Era o zonă amestecată, cu o mare majoritate umană alături de colonii mici de vodyanoi aflate lângă canalul liniştit, câţiva cactuşi renegaţi, chiar şi un stup khepri întins pe două străzi, o rară comunitate în afara Mahalalei Neamului şi Cartierului Pârâului. Partea de sud a Burdufului era şi casa unor rase mai exotice. Era acolo Strada Bekman, un magazin al unei familii de hotchi, cu ţepii piliţi cu grijă pentru a nu intimida vecinii. Era un llorgiss vagabond care îşi umplea cu băutură trupul ca un butoi şi mergea pe străzi pe cele trei picioare nesigure.

Dar partea de nord a Burdufului era complet diferită. Era mai liniştită, mai rezervată. Era rezervaţia cactuşilor.

Oricât de mare ar fi fost, Casa de Sticlă nu putea cuprinde toţi cactuşii din oraş, nici măcar pe toţi aceia care rămăseseră credincioşi tradiţiei. Cel puţin două treimi din populaţia de cactuşi a Noului Crobuzon trăia în afara sticlei protectoare. Se înghesuiau în casele dărăpănate din Burduf şi în alte cartiere cum ar fi cel Sirian sau Cartierul Desţelenirii. Dar Burduful Râului era centrul oraşului lor, unde erau amestecaţi în parte egală cu oameni. Erau clasa de jos a cactuşilor, cei care intrau în Casa de Sticlă să lucreze şi să facă cumpărături, dar care erau forţaţi să trăiască în oraşul infidel.

Unii se răzvrăteau. Tineri cactuşi furioşi jurau să nu mai intre în veci în Casa de Sticlă trădătoare. Se refereau la ea ironic cu un nume mai vechi, depăşit: Creşa. Se speriau unul pe altul şi duceau lupte între găşti, incitante, dar fără rost. Uneori îşi terorizau vecinii, jefuind oamenii şi bătrânii cactuşi de pe propriile lor străzi.

Afară, în Burduf, cactuşii erau calmi şi ursuzi. Lucrau pentru şefii lor vodyanoi sau oameni fără tragere de inimă sau entuziasm. Cu colegii lor de muncă aparţinând altor rase nu comunicau decât prin mormăieli scurte. Comportamentul lor dincolo de pereţii Casei de Sticlă nu fusese observat niciodată.

* * *

Casa de Sticlă era o cupolă uriaşă, aplatizată. Pe sol, diametrul ei nu depăşea jumătate de kilometru. La vârf avea optzeci de metri. Baza îi fusese înclinată pentru a se aşeza pe străzile Burdufului.

Cadrul îi era lucrat din oţel negru, un schelet gros decorat din loc în loc cu arabescuri. Se umfla peste casele din Burduf, se vedea de la mare distanţă pe vârful dealului ei. Ieşind în două cercuri concentrice din pielea ei, două braţe colosale, aproape cât Coastele, suspendând domul şi preluându-i greutatea pe cabluri uriaşe de metal răsucit.

Cu cât era privită de la distanţă mai mare, cu atât mai impresionantă părea. De pe dealul împădurit al Muştei, care privea spre ambele râuri, spre calea ferată şi şase kilometri de peisaj urban grotesc, faţetele cupolei luceau cu săgeţi de lumină. De pe străzile din jur se vedeau totuşi o mulţime de geamuri crăpate sau sparte şi înlocuite cu carton. Cupola fusese reparată doar o singură dată în cei trei sute de ani de existenţă.

De la baza cupolei se vedea vârsta structurii. Era o ruină. Vopseaua se cojea în limbi lungi, iar rugina săpase ca viermii. Pe primii cinci metri de la sol, panourile – fiecare de aproape doi metri pătraţi la partea de jos, cu aspectul unor felii de tort spre vârf – erau înlocuite cu tablă de fier. Mai sus, sticla era murdară, pătată cu verde şi albastru şi bej la întâmplare. Structura era întărită şi ar fi trebuit să poată susţine greutatea a cel puţin doi cactuşi de mărime normală. Chiar şi aşa, unele panouri erau sparte şi golite de sticlă, iar multe erau străbătute de un filigran de crăpături.

Cupola fusese construită fără prea mult respect faţă de casele din jur. Modelul străzilor înconjurătoare se continua până la baza ei de metal. Cele două-trei case care îi stătuseră în cale fuseseră dărâmate, apoi rândurile de case continuau sub coroana de sticlă, în toate direcţiile.

Cactuşii nu făcuseră decât să izoleze un pâlc de străzi ale Noului Crobuzon.

De-a lungul anilor, arhitectura din interiorul cupolei fusese alterată pentru a se adapta la locuitorii cactuşi; unele fuseseră dărâmate şi fuseseră înlocuite cu ciudate edificii noi. Dar planul şi majoritatea structurilor rămăseseră neschimbate de dinaintea construirii cupolei.

Era o intrare în cupolă, în partea de sud a bazei, din Piaţa Yashur. La capătul opus al circumferinţei sale dădea în Strada Gunoiului, un drum abrupt care ducea spre râu. Legea cactuşilor spunea că intrarea şi ieşirea din Casa de Sticlă se puteau face pe aceste portaluri. Cactuşii care locuiau în apropierea portalurilor se considerau ghinionişti. Poate că reuşeau să intre în două minute, dar întoarcerea acasă de la ieşire ar fi însemnat un drum lung şi întortocheat.

În fiecare dimineaţă, la cinci, porţile se deschideau dinaintea

pasajului scurt, iar la miezul nopţii se închideau. Erau păzite de unităţi mici de gardieni în armură ducând satâre de război uriaşe şi foarcuri puternice.

Ca şi verii lor idioţi, cu rădăcini, cactuşii aveau o piele groasă şi fibroasă. Putea fi găurită cu uşurinţă, dar se vindeca repede, lăsând în urmă cicatrice urâte şi groase – cei mai mulţi cactuşi erau acoperiţi cu noduli de ţesut cicatriceal. Era nevoie de o lovitură foarte puternică sau de una foarte norocoasă, direct în organele interne, ca să răneşti cu adevărat un cactus. Gloanţele şi săgeţile erau de obicei ineficiente împotriva cactuşilor. De aceea cactuşii purtau foarcuri.

Inventatorul foarcului fusese un om. Arma fusese folosită în timpul domniei Primarului Collodd – fusese purtată de oamenii care păzeau ferma de cactuşi a primarului. Dar, după reforma pornită de Actul Sapienţal, ferma s-a dizolvat şi li s-a permis cactuşilor un statut apropiat de cetăţenie; cactuşii din sfatul bătrânilor au înţeles că foarcul era o armă nepreţuită pentru controlul propriei lor populaţii. De atunci, foarcul fusese îmbunătăţit de multe ori, de această dată de ingineri cactus.

Foarcul era o arbaletă enormă, prea mare şi prea grea pentru a fi mânuită de oameni. Nu trăgea cu săgeţi, ci cu chakramuri, discuri plate de metal ascuţite la margini sau stele de metal cu braţe curbate. Gaura din centrul chakrei se potrivea cu un mugure de metal ce ieşea din patul foarcului. Când se apăsa trăgaciul, coarda se întindea violent, împingând mugurele de metal cu viteză violentă, antrenat de mecanisme cu roţi dinţate complicate. Chakra zbura ca din praştie, rotindu-se ca un ferăstrău circular.

Pentru că frecarea cu aerul era mare, nu avea raza de acţiune a arcului sau a flintei. Însă putea tăia braţul sau capul unui cactus – dar şi al unui om – de la treizeci de metri, trecând mai departe şi făcând alte pagube.

Gărzile cactus se mândreau cu foarcurile lor şi le purtau în spate cu aroganţă.

* * *

Lumina târzie a zilei venea dinspre piscurile îndepărtate. Partea de vest a cupolei Casei de Sticlă lucea ca un rubin.

Căţărându-se pe o scară ruginită care ducea spre vârful cupolei, un om se agăţa de metal. Omul urca treaptă cu treaptă, ridicându-se ca o lună pe firmamentul curbat.

Erau trei scări peste cupolă, concepute special pentru echipele de reparaţii, care nu mai apăruseră niciodată. Curba cupolei părea să spargă suprafaţa solului ca o spinare aplecată, parcă a unui trup vast aflat sub pământ. Silueta călărea spatele unei balene urieşeşti. Era înconjurat de lumina prinsă de cupolă, care se juca sub sticlă şi făcea să strălucească întregul edificiu. Se ferea, mergea foarte încet pentru

a nu fi văzut. Alesese scara de pe partea de nord-vest a Casei de Sticlă pentru a evita trenurile de pe ramura Câmpului Poftei a Liniei de Sud. Şinele treceau aproape de sticla de pe partea opusă a cupolei şi orice privitor ar fi văzut silueta urcând peste suprafaţa curbă.

Până la urmă, după câteva minute de urcat, intrusul ajunse la o buză de metal care înconjura vârful structurii. Cheia de boltă era un singur glob de sticlă limpede, de trei metri în diametru. Se potrivea perfect în inelul din vârful cupolei, suspendată pe jumătate înăuntru, pe jumătate în afară, ca un dop uriaş. Bărbatul se opri şi privi peste oraş, printre vârfurile stâlpilor de susţinere şi cablurile groase de suspensie. Vântul şuiera pe lângă ele şi omul se ţinea îngrozit de mânere. Privi în sus spre cerul ce se întuneca; nu vedea bine stelele din pricina luminii care îl înconjura, reflectată de sticlă.

Îşi îndreptă atenţia către sticlă, îi cercetă minuţios suprafaţa, geam cu geam.

După câteva minute, se ridică şi începu să coboare scara. Pipăia cu vârful piciorului fiecare treaptă care îl apropia de sol.

* * *

Scara se termina la patru metri de pământ şi omul alunecă în jos pe frânghia pe care o lăsase acolo de la urcare. Atinse solul şi privi în jur.

— Lem, auzi pe cineva şoptind. Aici.

Tovarăşii lui Lemuel Porumbelul se ascundeau într-o clădire părăsită de la capătul unui câmp de dărâmături. Isaac abia se vedea, făcându-i semne din spatele pragului fără uşă.

Lemuel se grăbi peste cărămizile aruncate şi peste betonul prăbuşit şi acoperit cu iarbă. Se întoarse cu spatele la lumina serii şi intră în carapacea întunecată.

În umbra din faţa lui stăteau Isaac, Derkhan, Yagharek şi cei trei aventurieri. În spatele lor era o grămadă de echipament, ţevi de aburi şi cabluri şi sticlă. Lemuel ştia că aceste mormane erau de fapt cele cinci maimuţe-roboţi.

— Ei bine? întrebă Isaac.

Lemuel dădu din cap încet.

— Mi s-a spus corect, şopti el. E o crăpătură mare spre vârful cupolei, în partea de nord-est. De unde mă aflam nu se vedea bine cât de mare este, dar cred că are cel puţin doi metri pătraţi. M-am uitat bine şi era singura crăpătură destul de mare pentru un om. Aţi cercetat baza?

Derkhan încuviinţă.

— Nimic, spuse ea. Adică o mulţime de crăpături mici, chiar unele locuri unde lipseşte câte un geam, mai ales ceva mai sus, dar nu sunt găuri prin care să putem trece. Aceea de sus trebuie că este.

Isaac şi Lemuel dădură din cap.

— Deci aşa intră şi ies, spuse încet Isaac. Mi se pare că cel mai bun

mijloc să le urmărim este să mergem pe calea lor. Oricât aş urî să o sugerez, cred că trebuie să urcăm. Cum e înăuntru?

— Nu se vede bine, spuse Lemuel ridicând din umeri. Sticla e groasă, veche şi al naibii de murdară. O curăţă la trei, patru ani o dată. Poţi distinge forma clădirilor şi a străzilor, dar cam atât. Trebuie să bagi capul înăuntru ca să vezi ce e dincolo.

— Nu ne putem aduna toţi acolo, spuse Derkhan. O să fim văzuţi. Ar fi trebuit să-i cerem lui Lemuel să pătrundă.

— Oricum, nu m-aş fi dus, spuse Lemuel încordat. Nu-mi place înălţimea şi n-am de gând să atârn la zeci de metri deasupra a treizeci de mii de cactuşi supăraţi…

— Şi cum o să facem? se enervă Derkhan. Am putea aştepta până la căderea nopţii, dar atunci moliile ar fi active. Trebuie să urcăm unul câte unul. Asta dacă nu e primejdios. Trebuie să meargă cineva înainte…

— Mă duc eu, spuse Yagharek.

Se lăsă tăcerea. Isaac şi Derkhan se uitară la el.

— Grozav! spuse batjocoritor Lemuel şi bătu din palme. Am lămurit-o şi pe asta. Deci ai putea să te urci şi… să cercetezi terenul, apoi să ne arunci un mesaj…

Isaac şi Derkhan nu-l băgară în seamă pe Lemuel. Încă îl mai priveau pe Yagharek.

— Aşa e bine, să o iau eu înainte, spuse Yagharek. Sunt obişnuit cu înălţimile. Mă simt în largul meu şi sunt un vânător. Pot cerceta de sus peisajul şi pot vedea unde stau moliile.

* * *

Yagharek refăcu drumul pe care mersese Lemuel peste cupola Casei de Sticlă.

Îşi desfăcu bandajele fetide de la picioare şi ghearele i se întinseră cu un reflex încântător. Se urcă pe frânghie, apoi pe scară, mai iute şi mai încrezător decât omul de dinainte.

Se oprea din când în când, legănându-se în vântul cald, prinzându-se puternic de metal cu ghearele. Se apleca şi privea prin aerul ceţos, ridica o mână şi pipăia vântul care îi trecea printre degete, care îi împingea trupul ca pe o pânză de corabie.

Yagharek se prefăcea că zboară.

De centură îi atârnau un stilet şi biciul pe care îl furase cu o zi în urmă. Biciul era prost făcut, nu de aceeaşi calitate cu cel pe care îl mânuia în deşert, dar era o armă cu care mâna lui se obişnuise.

Era iute şi sigur pe mişcările lui. Aerostatele pluteau departe. Nu-l vedea nimeni.

De pe cupola Casei de Sticlă, oraşul părea un cadou oferit lui, aşezat la picioare. Oriunde s-ar fi uitat vedea degete şi mâini, pumni şi spinări arhitecturale. Coastele ca nişte tentacule osificate se

înălţau; Ţepuşa se înfigea în inima oraşului; vortexul mecanicist al Parlamentului lucea stins; Yagharek le puse pe hartă cu un ochi rece, strategic. Privi spre est, spre şina suspendată ce unea Turnul Muştei cu Ţepuşa.

Când ajunse la marginea globului de sticlă din vârful cupolei, îi trebui ceva timp să găsească deschiderea. Se mira că ochii lui de pasăre de pradă încă îl mai serveau ca înainte.

Sub el, la vreun metru sub curba blândă a scării, sticla cupolei era pătată cu găinaţ de pasăre şi de gargui. Încercă să privească prin geamuri, dar nu zări nimic în afară de umbrele străzilor şi ale clădirilor.

Yagharek coborî de pe scară direct pe sticlă.

Se mişcă plin de grijă, pipăind cu ghearele, bătând uşor în sticlă să-i încerce rezistenţa. Observă cât de uşor îi venea să se caţăre. În toate acele săptămâni se tot căţărase pe acoperişul atelierului lui Isaac, în turnurile părăsite. Se căţăra uşor şi fără teamă. Părea că e mai mult o maimuţă decât o pasăre.

Alunecă nervos peste geamurile murdare până ajunse la cablurile ce îl despărţeau de spărtură.

Aplecându-se, simţi valul de aer cald din adâncul luminat cu lămpi. Noaptea de afară era caldă, dar temperatura dinăuntru era foarte mare.

Prinse un cârlig cu frânghie de o ieşitură de metal de lângă spărtură şi trase tare ca să se asigure că se prinsese bine. Apoi îşi înfăşură de trei ori capătul frânghiei în jurul taliei. Se prinse cu mâna de lângă cârlig, se aplecă peste spărtură şi băgă capul înăuntru.

Era ca şi cum şi-ar fi cufundat faţa într-un vas cu ceai. Aerul din interiorul Casei de Sticlă era fierbinte şi plin de fum şi aburi. Lumina era albă şi dură.

Yagharek clipi să-şi cureţe privirea, apoi se uită spre oraşul cactuşilor.

* * *

În mijloc, sub nuca masivă de sticlă din vârful cupolei, casele fuseseră demolate şi fusese construit un templu. Era din piatră roşie, un ziggurat abrupt, care ajungea până la o treime din înălţimea Casei de Sticlă. Fiecare terasă era acoperită cu vegetaţie de deşert şi stepă, cu flori roşii şi portocalii pe fundalul pieilor lor verzi.

Un inel de pământ de şapte metri lăţime fusese curăţat în jurul ei; dincolo de el se continuau străzile din Burduful Râului. Harta arăta ca un puzzle, o adunătură de fundături şi bucăţi de bulevarde, ici un colţ de parc, colo o jumătate de biserică, chiar şi un canal pe jumătate umplut cu apă stătută, separat de cele din afara cupolei. Străzile tăiau orăşelul în unghiuri ciudate, segmente ale străzilor peste care se aşezase cupola. Un mănunchi de alei fusese prins în capcana de

sticlă. Conţinutul lor se modificase, deşi contururile rămăseseră cam aceleaşi.

Agregatul haotic de cioturi de stradă fusese refăcut de cactuşi. Ceea ce, cu ani în urmă, fusese un cartier larg se transformase acum într-o grădină de zarzavat cu rândurile flancate de case, cu poteci pornind din faţa fiecărei uşi, ce tăiau printre dovleci şi ridichi.

Tavanele fuseseră îndepărtate cu multe generaţii în urmă pentru a transforma casele oamenilor în locuinţe pentru cactuşii mult mai înalţi. Camere fuseseră adăugate pe acoperişuri şi în spatele caselor, ca nişte mici piramide în trepte, copii umile ale templului din centrul Casei de Sticlă. Alte clădiri, unele cu mai multe etaje, fuseseră adăugate în toate spaţiile posibile pentru a face loc tuturor cactuşilor.

Poduri de frânghie se legănau între multe dintre etaje, conectând camere şi clădiri dintr-o parte în cealaltă a străzilor. În multe curţi şi pe acoperişul multor clădiri, ziduri joase delimitau grădini de deşert, cu pete minuscule de iarbă aspră, câţiva cactuşi şi dune de nisip.

Cârduri de păsări captive care nu găsiseră cale de scăpare în afară treceau la joasă înălţime deasupra caselor şi strigau de foame. Cuprins de un val de adrenalină, Yagharek recunoscu un strigăt de pasăre din Cymek. Era chemarea unui şoim al dunelor.

Ridicându-se din toate părţile, cupola refracta Noul Crobuzon ca un cer de sticlă murdară, aruncând peste case un amestec de umbre şi lumină deflectată. Tot peisajul de sub el colcăia de oameni-cactus. Yagharek cercetă cu atenţie, dar nu zări nicio altă rasă.

Podurile simple se clătinau sub paşii cactuşilor care treceau în toate direcţiile. În grădinile de nisip, Yagharek văzu cactuşi cu greble mari de lemn sculptând cu grijă nisipul în formă de dune bătute de vânt. În acest spaţiu îngust nu exista vânt care să modeleze, aşa că relieful deşertului trebuia făcut de mână.

Străzile şi potecile erau înţesate cu cactuşi care cumpărau şi vindeau la tarabe, discutând aprins, dar nu destul de tare pentru ca Yagharek să audă ce spuneau. Trăgeau căruţuri de lemn, câte unul sau câte doi dacă greutatea era prea mare. Nu se vedea niciun robot, nici taxiuri, niciun fel de animale în afară de păsările şi iepurii de stâncă pe care Yagharek îi observase pe pervazurile clădirilor.

În oraşul de afară, femeile-cactus purtau rochii lungi, fără formă, ca nişte cearşafuri. Aici, în Casa de Sticlă, purtau doar legături în jurul şalelor, din pânză albă sau bej, exact ca masculii. Pieptul le era oarecum mai mare decât al bărbaţilor şi aveau sfârcuri mari de un verde-închis. Yagharek observă o femeie ducând la piept un bebeluş care nu se sinchisea de înţepăturile făcute de spinii mamei. Grupuri gălăgioase de copii se jucau pe la colţuri, nebăgaţi în seamă sau mângâiaţi absent pe cap de adulţii în trecere.

Pe fiecare parte a templului piramidal stăteau bătrâni care citeau,

grădinăreau, fumau şi vorbeau între ei. Unii purtau eşarfe roşii sau albastre care contrastau puternic cu verdele pielii lor.

Yagharek asuda. Îi înlăcrimau ochii valuri de fum de lemn ridicându-se din sute de coşuri de diferite înălţimi, pierzându-se în aer şi construind ciupercuţe vremelnice. Câteva fire de fum îşi găsiseră calea prin crăpăturile sticlei. Dar aici nu bătea vântul ca să disipeze fumul. Partea interioară a sticlei, observă Yagharek, era mânjită cu o materie unsuroasă.

Mai era o oră până la apusul soarelui. Yagharek privi spre stânga şi văzu globul de sticlă din vârful cupolei parcă explodând de lumină. Globul absorbea fiecare firicel de lumină şi îl trimitea înăuntru, umplând Casa de Sticlă cu o necruţătoare lumină şi căldură. Văzu că acel colier în care stătea globul era conectat la cabluri de energie care dispăreau înăuntrul cupolei.

Grădina deşertică de la ultimul nivel al turnului central al Casei de Sticlă era acoperită cu o maşinărie complexă. Chiar sub sfera de sticlă din vârful cupolei se afla un mecanism cu lupe şi ţevi groase ce şerpuiau în jurul lor. Un cactus cu eşarfă colorată îi freca de zor alama.

Yagharek îşi aminti de zvonurile pe care le auzise în Shankell despre o maşină heliochimică de o imensă forţă taumaturgică. Studie cu atenţie maşinăria, al cărui scop nu i se dezvăluia.

Deveni conştient de numărul mare de paznici înarmaţi. Îşi îngustă privirea. Îi privea de sus ca un zeu, văzând fiecare suprafaţă a orăşelului oamenilor-cactus în lumina puternică a globului de sticlă. Putea vedea aproape toate grădinile de pe acoperişuri şi i se păru că pe cel puţin jumătate din ele stătea un grup de trei-patru cactuşi. Expresia lor nu se vedea de la distanţa aceea, dar li se distingeau clar foarcurile masive. La centuri le atârnau securi lucind roşiatic în lumina apusului.

Alte patrule stăteau lângă pieţe, păzind templul sau plimbându-se pe străzi cu pas apăsat, cu foarcurile pregătite.

Yagharek observă cum erau priviţi gardienii înarmaţi, cum erau salutaţi nervos şi cât de des priveau în sus locuitorii.

Nu credea că situaţia pe care o urmărea era firească.

Ceva îi nelinişte pe cactuşi. Îi ştia taciturni, dar nelinişte de aici nu era ceea ce văzuse în Shankell. Poate că aceşti cactuşi erau diferiţi de semenii lor din sud. Dar îşi simţi pielea încreţindu-se. Aerul era înspăimântat.

Yagharek se concentră şi începu să cerceteze atent interiorul suprafeţei cupolei. Intră într-un fel de transă a vânătorului.

Porni să cerceteze marginile cupolei. Trecu o dată peste toată suprafaţa dintr-o privire cuprinzătoare, apoi se îndreptă în spirală spre centru, examinând cercurile de case şi străzi.

Prin această metodă exactă, putea cerceta fiecare locşor din Casa de Sticlă. Ochii i se opreau pe imperfecţiunile pietrelor roţii, apoi continuau.

Pe când ziua se apropia de sfârşit, nervozitatea cactuşilor părea să se intensifice.

Yagharek termină de cercetat. Nu-i sărise nimic în ochi. Se uită la partea interioară a acoperişului de sub el, căutând un loc să se agaţe.

Nu avea să fie uşor. La o oarecare distanţă de el, o plasă se strângea sub globul de sticlă. Cu puţin efort, se putea căţăra acolo, ca şi Lemuel, probabil şi Derkhan şi unul sau doi aventurieri. Dar nu şi-l putea imagina pe Isaac escaladând deasupra pământului la zeci de metri înălţime.

Soarele apunea afară. Chiar şi în timpul verii languroase, era scurt timpul.

Simţi o bătaie pe umăr. Yagharek ridică privirea, scoţând capul din bolul răsturnat al cupolei în aerul care i se păru brusc răcoros.

În spatele lui stătea pe vine Shadrach. Purta o cască cu oglinzi şi avea în mână una pentru Yagharek.

Casca lui Yagharek era o bucată de tablă îndoită. Casca lui Shadrach avea alt aspect: era o plasă complicată de fire şi valve de cupru şi alamă. În vârf avea un soclu pe care se putea prinde ceva. Doar oglinzile păreau recent adăugate.

— Ai uitat asta, spuse Shadrach cu voce blândă. N-ai făcut niciun semn de douăzeci de minute. Am venit să verific dacă eşti în viaţă.

Yagharek îi arătă plasa dinăuntrul cupolei. Discutară pe un ton şoptit despre problema lui Isaac.

— Trebuie să cobori, spuse Yagharek. Trebuie să treceţi prin canale, având-ul drept ghid pe Lemuel. Trebuie să găsiţi repede o cale de a intra în cupolă. Trimite-mi nişte maimuţe mecanice să mă ajute dacă voi fi atacat. Uită-te înăuntru.

Shadrach se aplecă cu grijă şi aruncă o privire dincolo de sticlă. Yagharek arătă în jos, spre o ruină de la marginea canalului cu apă stătută. Canalul şi o bucată de teren cu dărâmături erau închise cu un gard de sârmă ghimpată. Terenul se afla chiar la marginea cupolei, care se profila deasupra ca un nor uriaş.

— Trebuie să găsiţi o cale să ajungeţi acolo.

Shadrach începu să se vaite că era imposibil, dar Yagharek îi tăie vorba.

— E dificil. Va fi dificil. Dar nu se poate coborî de aici, sau cel puţin Isaac n-o să fie în stare s-o facă. Avem nevoie de el înăuntru. Trebuie să-l introduceţi. Cât mai repede. Am să cobor la voi, am să vă găsesc, apoi o să găsim moliile. Aşteptaţi-mă.

În timp ce vorbea, Yagharek îşi prinse casca pe cap şi investigă câmpul vizual pe care i-l oferea în spate.

Prinse ochii lui Shadrach într-o oglindă.

— Trebuie să plecaţi. Fiţi iuţi. Fiţi răbdători. Am să vin la voi înainte să se termine noaptea. Moliile trebuie să iasă pe aici, aşa că am să le aştept şi am să le pândesc.

Yagharek avea dreptate. Era de neimaginat ca Isaac să poată coborî agăţat de ţevile din interiorul cupolei.

Shadrach încuviinţă scurt, luându-şi rămas bun de la garuda, apoi se întoarse şi coborî pe scara de metal cu viteză de expert.

Yagharek se întoarse la rându-i şi privi ultimele rămăşiţe ale soarelui. Trase puternic aer în piept şi se uită dintr-o parte în alta, verificând oglinzile. Se calmă complet. Respiră în ritmul lent *yajhu-saak,* reveria vânătorului, transa garuda. Se concentră.

După câteva minute se auziră scrâşnetele metalului şi cablurilor pe sticlă, când trei maimuţe-robot se apropiară de el din direcţii diferite. Se adunară şi aşteptară, lentilele lor lucind roşu în lumina apusului, şuierând din pistoane.

Yagharek se întoarse şi privi prin oglinzi. Apoi, apucându-se strâns de frânghie, coborî prin spărtura din sticlă. Le făcu semn roboţilor să-l urmeze. Căldura din seră îl învălui în timp ce cobora deasupra târgului din capcana de sticlă, spre casele cufundate în lumina roşie, spre vizuina moliilor-nestinse.

Capitolul Patruzeci şi trei

În afara cupolei se întuneca. Razele strălucitoare ale sferei de sticlă din vârf se stingeau. Casa de Sticlă deveni brusc mai slab luminată şi mai răcoroasă. Dar cea mai mare parte a căldurii rămase prizonieră. Cupola era mult mai caldă decât oraşul de afară. Luminile de la torţe şi clădiri se reflectau în peretele de sticlă. Pentru călătorii care priveau în urmă spre oraş de pe Dealul Stindardului, pentru locuitorii din cocioabele de pe Câmpul Bărcii, pentru ofiţerul care privea de pe şina suspendată şi pentru conductorul trenului de pe Linia de Sud care privea printre coşuri de fum, peste acoperişurile afumate ale oraşului, Casa de Sticlă părea o bulă de lumină.

Pe măsură ce se instala noaptea, Casa de Sticlă începea să lumineze.

Apucându-se de barele de metal din interiorul cupolei, Yagharek îşi îndoi braţele, ca o căpuşă minusculă ce trecea neobservată. Se prinsese de un nod de ţevi cam la o treime din înălţimea cupolei. Încă era destul de sus ca să vadă deasupra acoperişurilor.

Mintea lui era concentrată asupra procedurii *yajhu-saak.* Respira lent şi regulat. Continuă căutarea, trecând cu ochii peste tot ca să sesizeze orice mişcare ciudată. Îşi întorcea des privirea spre canalul cu apă murdară unde îi spusese lui Shadrach să-i adune pe ceilalţi.

Nu era niciun semn că ar fi ajuns grupul.

Pe când noaptea se adâncea, străzile se goleau cu o viteză

extraordinară. Cactuşii se înapoiau în grupuri mari acasă. Dintr-un oraş aglomerat, Casa de Sticlă deveni un oraş fantomatic în doar jumătate de oră. Singurele siluete de pe stradă erau acum gărzile care patrulau nervos. Luminile de la fereastră se stingeau şi perdelele se trăgeau. Pe stradă nu erau lămpi cu gaz. Yagharek îi urmări pe cei care aprindeau torţele cu ulei de pe stâlpi, la trei metri înălţime, cu flăcările de pe nişte pari lungi.

Fiecare era însoţit de o patrulă cu mişcări agresive.

Pe terasa de sus a templului central, un grup de cactuşi bătrâni se mişcau în jurul mecanismului central, trăgând de manete şi răsucind cadrane. Lentila enormă din vârful maşinăriei se clătină pe o balama greoaie. Yagharek se uită bine, dar nu reţinu ce făceau ei sau la ce folosea maşinăria. Privi fără să înţeleagă cum roteau obiectul pe axa verticală şi pe cea orizontală, ocupându-se cu obscure calibrări.

Deasupra capului lui Yagharek, două maimuţe-robot stăteau agăţate de metal. Cea de-a treia era ceva mai jos, pe o ţeavă paralelă cu a lui. Roboţii erau nemişcaţi, aşteptându-l pe el să mişte primul.

Yagharek se opri şi aşteptă.

* * *

La două ore după apus, sticla cupolei părea neagră. Stelele erau invizibile.

Străzile Casei de Sticlă luceau sub flăcările sepia ale lămpilor. Patrulele deveniseră doar nişte umbre pe străzile întunecoase.

Nu se auzeau decât sfârâitul flăcărilor şi plângerile şoptite ale arhitecturii.

Nu se vedea încă niciun semn de la Lemuel, Isaac şi ceilalţi. O mică parte din mintea lui Yagharek era nefericită din această pricină, dar restul gândea că măcar el era înăuntru, concentrându-se pe tehnica de relaxare a transei de vânătoare.

Aşteptă.

Cândva între orele zece şi unsprezece, Yagharek auzi un zgomot.

Atenţia lui, care fusese împrăştiată până atunci, lărgindu-i câmpul conştiinţei, se focaliză imediat. Se opri din respiraţie.

Din nou. O vălurire măruntă, o seacă plesnitură ca o unduire în vânt a unei pânze.

Se răsuci să privească în direcţia zgomotului, spre grămada de străzi, în întunericul înspăimântător.

Nu se auzi nicio reacţie dinspre turnul din centrul cupolei. Yagharek intră la bănuieli. Poate că plecaseră toţi, poate că domul era gol, în afară de el şi maimuţele lui.

Acel sunet nu se mai repetă, dar o umbră neagră îi trecu peste ochi. Ceva imens se ridicase din smârc.

Îngrozit la un nivel semiconştient aflat mult sub scutul de calm, Yagharek înţepeni şi se prinse de metal cu ghearele, se lipi dureros de

sticla cupolei. Îşi îndreptă privirea spre oglinzile din dreptul ochilor.

O creatură se ridica spre acoperişul Casei de Sticlă.

Silueta se afla în locul diametral opus celui unde stătea el. Ieşise dintre clădiri şi se apropiase de sticlă, apoi se agăţase de o nervură de metal, târându-se spre aerul răcoros de afară.

Chiar supus transei *yajhu-saak,* Yagharek îşi simţi inima accelerând. Privi ascensiunea creaturii în oglinzi, fascinat într-un mod nefiresc. O privea ca pe un înger căzut, cu aripile strângându-se şi desfăcându-se ca şi cum ar fi vrut să le usuce în aerul cald.

Se târî cu o lentoare de melc spre noaptea răcoroasă.

Yagharek nu-i descoperise cuibul, iar asta era esenţial. Ochii lui treceau des de la creatură la întunericul de unde apăruse.

Tot privind, reuşi să-şi îndeplinească scopul.

Privea spre o încâlceală de case din marginea de sud-vest a Casei de Sticlă. Clădirile, modificate după sute de ani de locuire de către cactuşi, fuseseră odată nişte locuinţe cochete. Nimic nu le deosebea acum de cele dimprejur. Erau puţin mai înalte decât vecinele lor, iar partea de sus le fusese secţionată de cupola de sticlă. În loc să le demoleze, preferaseră să le taie etajele în aşa fel încât să nu împiedice drumul cupolei, lăsând restul intact. Cu cât se îndepărtau de centru, cu atât cupola se întindea mai aproape de acoperişuri.

La origine, fusese o clădire aflată la o intersecţie, acum tăiată de cupolă. Centrul terasei era neatins, doar acoperişul fusese îndepărtat.

De la cea mai de sus fereastră a acestei clădiri vechi ieşeau moliile.

Din nou inima lui Yagharek tresări şi depuse eforturi pentru a o linişti. Simţea toate acele emoţii prin voalul ceţos al transei de vânătoare. Acum era vag conştient de emoţie şi de teamă.

Ştia unde cuibăresc moliile-nestinse.

* * *

Acum, că descoperise ceea ce căutase, Yagharek dorea să coboare cât mai repede în cupolă, să iasă de pe teritoriul moliilor şi să atingă pământul cu umbre protectoare. Dar dacă s-ar fi mişcat prea repede ar fi atras atenţia moliilor. Trebuia să aştepte, tăcut şi imobil, în vreme ce creaturile monstruoase aveau să se târască afară.

A doua molie ieşi fără niciun zgomot, pluti preţ de o secundă, apoi se agăţă de nervurile de metal ale Casei de Sticlă. Luă drumul tovarăşului său.

Yagharek aşteptă fără să mişte.

Trecură câteva minute înainte să apară a treia molie.

Semenii săi ajunseseră în partea de sus a cupolei după un urcuş lung. Nou-venitul era prea nerăbdător. Rămase căţărat pe aceeaşi fereastră de unde ieşiseră celelalte două molii, balansându-se pe marginea pervazului. Apoi, cu un pocnet, fâlfâi drept în sus, spre cer.

Yagharek ştia sigur de unde se auzise următorul sunet, dar credea

că cele două molii ce se căţărau şuieraseră spre semenul lor zburător, ca o dezaprobare sau o atenţionare.

Drept răspuns, se auzi un zumzet. În tăcerea Casei de Sticlă, clinchetul mecanismelor de pe terasa templului se auzea cu uşurinţă.

Yagharek stătea complet nemişcat.

O lumină izbucni din vârful piramidei, o rază arzătoare albă, atât de ascuţită şi de clar definită, încât părea solidă. Străbătea lentila maşinăriei ciudate.

Yagharek privea totul prin oglinzile căştii sale. Zări lângă uriaşul reflector, luminată de irizaţiile maşinăriei, o echipă de cactuşi care se ocupa frenetic de manevrarea valvelor şi manetelor; unul dintre cactuşi manevra reflectorul cu ajutorul a două manete uriaşe din spatele aparatului.

Lumina lovi sălbatic o zonă a cupolei, apoi se mută spre alta, mişcându-se parcă la întâmplare, apoi aţintindu-se asupra moliei nerăbdătoare.

Aceasta îşi întoarse antenele spre lumină şi şuieră.

Yagharek auzi strigătele cactuşilor de pe terasa templului într-o limbă pe care o cunoştea pe jumătate. Era un hibrid lingvistic, unele cuvinte le auzise în Shankell, altele aici, în Noul Crobuzon.

Nu recunoscu influenţa limbii ragamoll şi nici a altora. Pe când era gladiator în oraşul deşertului, învăţase ceva din limba cărturarilor-cactuşi. Formularea pe care o auzea acum era bizară, veche de secole şi coruptă cu dialecte străine, dar încă uşor de înţeles.

— ...acolo! auzi el dinspre far, iar când o molie se desprinse de pe sticla luminată, auzi foarte clar: Vine!

Molia se lăsase să cadă în afara luminii enormei torţe. Raza acesteia oscila acum nebuneşte în vreme ce cactusul se lupta să o îndrepte în direcţia cea bună. Lumina trecu disperată peste străzi, peste acoperişuri.

Celelalte două molii rămaseră nevăzute, lipindu-se de sticlă.

Jos se duceau discuţii ţipate.

— ...gata... cerul..., înţelese Yagharek, pe lângă un cuvânt compus din „soare” şi „suliţă”.

Cineva ţipă o avertizare şi spuse ceva despre suliţa solară: *prea departe,* strigau ei, *prea departe.*

Cactusul din spatele farului strigă un ordin şi echipa se mişcă organizat. Conducătorul ceru „limite”, sau cel puţin asta înţelese Yagharek.

Raza de lumină îşi găsi din nou ţinta. Pentru o clipă, silueta moliei aruncă o umbră fantomatică pe interiorul cupolei.

— Gata? strigă conducătorul, şi se auzi un cor de confirmări.

El continua să rotească lupa, încercând disperat să prindă molia zburătoare în raza ei puternică. Arcui peste acoperişuri şi coborî în

spirale acrobatice.

Apoi, preţ de o clipă, creatura fu prinsă pe cer, lumina o prinse în plină splendoare şi timpul păru să se oprească la vederea acelei frumuseţi fantomatice.

Cactusul care ţintea trase o manetă ascunsă şi un glob incandescent ţâşni din lentilă şi porni pe firul razei. Ochii lui Yagharek se lărgiră. Cheagul de lumină şi căldură concentrată pulsă şi se stinse la câţiva metri de sticla cupolei.

Flash-ul de lumină păru să încremenească totul în cupolă.

Yagharek clipi pentru a-şi limpezi vederea de arsurile cauzate pe retină de proiectilul sălbatic.

Cactuşii de jos începură să vorbească din nou.

— …am prins-o? întrebă unul, şi i se răspunse confuz.

Cercetară, odată cu Yagharek, care stătea nevăzut deasupra lor, aerul unde se aflase molia. Cercetară şi pământul, luminând cu raza farului.

Pe străzile din jur, Yagharek văzu soldaţii înarmaţi stând nemişcaţi, privind raza care trecea implacabilă peste ei.

— Nimic, strigă unul de sus, iar raportul lui trecu din gură în gură în toate sectoarele, strigat în noaptea claustrofobică.

Dincolo de perdelele groase şi obloanele de lemn ale ferestrelor Casei de Sticlă, se aprindeau lămpi care aruncau raze timide. Dar, chiar treziţi de această criză, cactuşii nu riscau să se uite afară şi să fie văzuţi. Soldaţii erau lăsaţi singuri.

Apoi, cu un fâlfâit de aripi la fel de lasciv ca un oftat sexual, cactuşii de pe terasa templului aflară că nu loviseră molia: aceasta ieşise printr-o manevră în zigzag din direcţia suliţei solare, apoi zburase la mică înălţime şi se arătase brusc cu aripile desfăcute pe terasă.

Un scurt moment, cactuşii ţipară. Conducătorul încercă să redirecţioneze raza proiectorului spre molie ca să o ardă. Dar zări aripile desfăcute şi toate ţipetele încetară, toate planurile se evaporară.

Yagharek privea prin oglinzi, fără să vrea să vadă.

Cele două molii agăţate de cupolă se desprinseră brusc. Intrară în picaj, apoi făcură o curbă de-a lungul treptelor piramidei roşii, ridicându-se ca nişte diavoli din măruntaiele pământului în dreptul grupului de cactuşi.

Una întinse un membru şi prinse piciorul gros al unui cactus. Alte braţe săpară în carnea cactusului fără să fie oprite. Fiecare molie îşi alese victima, fiecare puse stăpânire pe un cactus în transă.

La nivelul solului, luminile se mişcau ameţite. Patrulele înarmate alergau în cercuri, strigând una la alta, ţintind cu armele spre cer, apoi coborându-le din nou, cu înjurături. Nu puteau vedea mai nimic. Nu ştiau decât că acele creaturi fuseseră văzute dând târcoale terasei

templului şi că cei de sus încetaseră să mai folosească suliţa solară.

Un grup de războinici curajoşi se repezi la intrarea în templu, apoi pe scări spre cei de sus. Erau prea înceţi. Erau neajutoraţi. Moliile se îndepărtară de clădire, alunecând pe cer cu aripile întinse, reuşind să zboare în timp ce aripile îşi prezentau complet panorama hipnotică. Moliile se înălţară cu cactuşii în gheare.

Câteva secunde înainte ca războinicii să ajungă pe terasă, moliile dispăruseră. Una câte una, ascultând parcă de un ordin mut, moliile se aruncară prin spărtura din cupolă. Traversarea se făcu ca prin minune, pentru că spărtura nu era destul de mare pentru a lăsa să treacă moliile cu aripile întinse.

Îşi luară şi prada cufundată în comă, trăgând după ele greutatea trupurilor cu o graţie repulsivă.

Cactuşii care rămăseseră pe terasă se treziră din transă şi exclamară uimiţi pe măsură ce le reveneau minţile. Strigătele lor deveniră îngrozite când observară că tovarăşii lor fuseseră răpiţi. Se văitară furioşi şi ridicară lumina proiectorului spre cerul gol. Războinicii tineri apărură cu foarcurile şi săbiile pregătite. Priviră în jur nedumeriţi şi îşi lăsară armele în jos.

Abia atunci, în sfârşit, când cactuşii ţipau furioşi jurăminte sângeroase, când cerul se umpluse de sunete confuze, când moliile se îndepărtaseră spre metropola întunecată, numai atunci Yagharek ieşi din transă şi continuă să coboare pe nervura de oţel din interiorul cupolei Casei de Sticlă. Roboţii-maimuţă îl văzură mişcându-se şi îl urmară spre sol.

* * *

Yagharek se deplasă în lateral de-a lungul grinzilor ca să ajungă în spatele caselor, pe terenul demolat de lângă canalul cu apă fetidă.

Se lăsă să cadă ultimul metru şi ateriză fără zgomot, rostogolindu-se peste cărămizile sparte. Se ghemui şi ascultă.

Se auziră scrâşnete slabe când maimuţele mecanice aterizară lângă el în aşteptarea ordinelor sau sugestiilor.

Yagharek privi în apa murdară de lângă el. Cărămizile erau alunecoase de mucusul depus de-a lungul anilor. La un capăt, aflat la vreo zece metri de marginea cupolei, se termina brusc cu un zid de cărămidă. Acolo fusese locul unde se unea cândva cu un canal mai mare din sistemul principal al oraşului. Acolo unde se întâlnea cu cupola, canalul fusese blocat cu resturi de beton şi fier. Impurităţile arătau că mai exista o legătură slabă cu canalul de afară.

Yagharek adulmecă. Se târî puţin mai departe, spre resturile joase ale unui zid dărâmat. Pe străzile Casei de Sticlă strigătele nu încetaseră. Atmosfera era plină de cereri idioate de acţiune.

Era gata să se potolească, să-i aştepte pe Shadrach şi pe ceilalţi, când observă mormane de cărămizi sparte ridicându-se în jurul lui.

Acestea se desfăcură cu un zgomot de avalanşă în miniatură. Isaac, Shadrach, Pengefinchess, Derkhan şi Lemuel se ridicară din praf. Yagharek remarcă şi prezenţa celorlalţi doi roboţi în grămada de cabluri şi sticlă.

Nimeni nu spuse nimic. Apoi Isaac se împletici, lăsând o urmă de praf. Mâzga din canal îi murdărise hainele şi acum praful dărâmăturilor se lipea de ele. Casca lui – ca a lui Shadrach, complexă şi cu aspect mecanic – i se bălăngănea absurd pe cap.

— Yag, spuse el gâfâind. Ce bine să te văd, bătrâne. Mă bucur că eşti bine.

Luă mâinile lui Yagharek, şi garuda, luat prin surprindere, nu se trase înapoi.

Yagharek se văzu scos dintr-o reverie în care nu ştiuse că se afla, privi de jur-împrejur şi îi văzu limpede pentru prima oară pe Isaac şi pe ceilalţi. Oftă uşurat. Erau cu toţii murdari, zgâriaţi şi învineţiţi, dar niciunul nu părea rănit serios.

— Ai văzut? spuse Derkhan. Abia am ieşit, ne-a luat o veşnicie să ne facem drum prin blestematele alea de canale, tot auzeam chestii… Am găsit o cale printr-un tunel săpat de mâna omului şi am ieşit pe stradă nu departe de aici. Era un haos total! Patrulele fugeau către templu şi am văzut nişte… arme uşoare. A fost lesne să ajungem până aici. Nimeni nu ne-a băgat în seamă. N-am văzut ce s-a întâmplat, încheie ea.

Yagharek răsuflă adânc.

— Moliile sunt aici, spuse el. Le-am văzut cuibul. Vă pot conduce acolo.

Grupul părea curentat.

— Cactuşii ăştia blestemaţi nu ştiu că moliile sunt aici? făcu Isaac.

Yagharek clătină din cap, primul gest uman pe care îl învăţase.

— Cactuşii nu ştiu că moliile dorm în casele lor, spuse Yagharek. I-am auzit, ei cred că moliile vin aici să-i atace. Cred că sunt intruşi din afară.

Yagharek se opri, gândindu-se la scena de panică de pe terasa templului, la tehnicienii şi la războinicii idioţi care atacau, norocoşi că nu au dat de molii ca să moară stupid.

— Nu ştiu cum să lupte cu moliile, spuse el în şoaptă.

Ondina lui Pengefinchess îi trecu pe sub cămaşă, umezindu-i pielea şi curăţându-i haina de praf.

— Ar trebui să mergem la cuib, spuse Yagharek. Vă conduc eu.

Aventurierii încuviinţară şi începură să-şi verifice din reflex inventarul de arme şi echipament. Isaac şi Derkhan păreau nervoşi, dar se abţineau. Lemuel se uita aiurea, cu o căutătură sardonică, şi se apucase să-şi cureţe unghiile cu briceagul.

— Trebuie să ştiţi ceva, spuse Yagharek, adresându-li-se tuturor, pe

un ton poruncitor.

Tansell şi Shadrach îşi ridicară încet privirile din rucsac. Pengefinchess puse jos arcul pe care îl încerca. Isaac îl privi pe Yagharek cu resemnare.

— Trei molii au ieşit prin acoperiş, cu câte un cactus în gheare. Dar erau patru. Vermishank ne-a spus. Poate că se înşela, poate ne minţea. Poate că una a murit. Sau poate că una a rămas la cuib. Poate că ne aşteaptă.

Capitolul Patruzeci şi patru

Patrulele se adunau la baza Casei de Sticlă, discutând aprig cu restul tehnicienilor.

Shadrach se piti în fundul unei alei şi scoase o lunetă miniaturală dintr-un buzunar ascuns. O desfăcu şi privi prin ea soldaţii adunaţi.

— Par să nu ştie ce au de făcut, se amuză el.

Restul grupului stătea pitit în spatele lui, cu spinările lipite de peretele umed. Se ascunseseră cât mai bine în umbrele mişcătoare ale lămpilor cu ulei de deasupra.

— De-aia e tot balamucul ăsta. Moliile îi răpesc. Oricum, asta ne ajută.

Nu le fu greu să se strecoare pe străzile Casei de Sticlă. O urmară pe Pengefinchess, care păşea ciudat, cumva între saltul de broască şi furişatul unui hoţ. Ţinea arcul într-o mână, iar în cealaltă o săgeată cu vârf mare, făcut special pentru cactuşi, dar nu avea nevoie să o folosească. Yagharek mergea la un pas în urma ei, şoptindu-i instrucţiuni asupra direcţiei. Din când în când se oprea şi îi făcea semne să se lipească de ziduri sau să se ascundă după o căruţă, fiind atent să nu fie observaţi de după vreo perdea de vreun curios.

Cele cinci maimuţe-robot se târau în urma grupului fără zgomot. Isaac nu se îndoia că pentru cactuşii tulburaţi de coşmaruri sunetele acelea metalice nu aveau să însemne nimic.

Isaac nu agrea deloc plimbarea lor prin cupolă. Cu toată înfrumuseţarea arhitecturii cu piatră roşie, străzile păreau normale. Puteau face parte de oriunde din oraş. Cu toate acestea, întinsă peste toate, bântuind orizontul din toate părţile, înconjurându-i ca un cer claustrofobic, cupola imensă limita totul. Sclipiri de lumină veneau de afară, strâmbate de sticla groasă, incerte şi vag ameninţătoare. Arcurile de oţel negru care ţineau sticla acopereau oraşul ca o plasă, ca o pânză de păianjen.

Isaac se simţi dintr-o dată cuprins de un tremur de emoţie.

Avu un sentiment brusc de siguranţă.

Ţesătorul era prin preajmă.

Se opri din fugă şi privi în sus. Văzuse lumea ca pe o pânză de păianjen, preţ de o secundă, zărise pânza însăşi şi simţise apropierea marelui păianjen.

— Isaac! şopti Derkhan, trecând pe lângă el şi trăgându-l după ea.

El rămăsese nemişcat pe stradă, privind spre cer, încercând disperat să-şi găsească din nou calea spre lumea asta. Încercă să-i şoptească, să-i spună ce văzuse, dar nu se putea face înţeles. Ea îl trăgea după ea pe străzile întunecate.

După un drum întortocheat, ferindu-se din calea patrulelor şi aruncând priviri spre cerul de sticlă, se opriră dinaintea unui grup de clădiri la intersecţia a două străzi goale. Yagharek aşteptă până ce toată lumea se apropiase pentru a-l putea asculta.

— De la fereastra de acolo, spuse el.

Cupola cobora inexorabil asupra terasei, distrugând acoperişurile şi reducând treptat înălţimea clădirilor. Dar Yagharek arăta spre zidul din faţă, cel neatins de cupolă.

Cele trei etaje de sub pod erau locuite. De dincolo de perdele se zărea o geană de lumină.

Yagharek se piti la adăpostul unei alei întunecate şi îi trase pe ceilalţi după el. Departe spre nord, încă se mai auzeau strigătele consternate ale patrulelor confuze, disperate să hotărască ce-i de făcut.

— Chiar dacă n-ar fi greu să-i atragem de partea noastră pe cactuşi, şopti Isaac, am fi terminaţi dacă i-am lăsa să ne ajute. Ăştia sunt agitaţi rău. Dacă simt ceva, intră în criză, şi dacă ne văd, ne taie cu foarcul înainte să zici pâs.

— Trebuie să trecem de camerele locuite de cactuşi, spuse Yagharek. Trebuie să ajungem în vârful clădirii. Trebuie să ajungem la cuibul moliilor.

— Tansell, Penge, spuse Shadrach hotărât, voi urmăriţi uşa. Profesore? Mai bine ai veni cu mine. Iar roboţii… crezi că o să ne fie de folos?

— Eu zic că sunt esenţiali, spuse Isaac. Dar ascultă… Cred că… cred că este un Ţesător pe aici.

Cu toţii se holbară la el.

Derkhan şi Lemuel priveau cu neîncredere. Aventurierii erau impasibili.

— De ce crezi asta, profesore? întrebă Pengefinchess.

— Îl… simt. Am mai avut de-a face cu el în trecut. Spunea atunci că s-ar putea să ne mai întâlnim…

Pengefinchess se uită spre Tansell şi Shadrach. Derkhan vorbi iute.

— E adevărat, spuse ea. Întrebaţi-l pe Porumbel. Şi el l-a văzut.

Lemuel încuviinţă fără chef.

— Dar nu putem face mare lucru, spuse el. Nu-l putem controla, iar dacă vine pentru noi sau pentru molii, suntem la mila lui. S-ar putea să nu intervină. Ai spus-o chiar tu, ’Zaac: face ce are chef.

— Deci, spuse Shadrach încet, ne vedem de planul nostru. E vreo

nelămurire? Bine. Tu, garuda. Tu le-ai văzut. Tu ar trebui să vii cu noi. Deci eu, profesorul, păsăroiul şi roboţii. Restul rămâneţi aici şi faceţi ceea ce vă spun Tansell şi Penge. Aţi înţeles?

Lemuel dădu din cap, fără să-i pese. Derkhan îşi înfrână resentimentele. Tonul poruncitor al lui Shadrach era impresionant. Poate că nu-l plăcea, poate că îl considera un nemernic, dar îşi cunoştea meseria. Era un ucigaş, era ceea ce le trebuia acum. Derkhan încuviinţă.

— La primul semn de necaz, o ştergeţi. Înapoi în canale. Dispăreţi. Ne regrupăm la groapa de gunoi mâine, dacă trebuie. Aţi înţeles?

De această dată vorbise cu Pengefinchess şi Tansell. Ei dădură din cap iute. Vodyanoiul îi şopti ceva ondinei sale şi se căută în tolbă. Unele săgeţi erau complicate, cu lame retractile care se desfăceau la contact, producând pagube la fel de mari ca un foarc.

Tansell îşi verifica armele. Shadrach ezită un moment, apoi coborî flinta de la umăr şi i-o înmână lui Tansell, care o acceptă cu un gest de mulţumire.

— O să fiu prea aproape de inamic, spuse Shadrach. N-o să am nevoie de ea.

Îşi scoase pistolul sculptat. Chipul demonic de la capătul ţevii părea să se mişte în umbrele care jucau. Shadrach păru că şopteşte ceva spre pistol. Isaac bănuia că arma fusese îmbunătăţită taumaturgic.

Shadrach, Isaac şi Yagharek se îndepărtau încet de grup.

— Roboţi! şuieră Isaac. Veniţi cu noi.

Se auziră un şuierat de pistoane şi un duduit de metal, iar cele cinci trupuri simiene compacte porniră cu ei.

Isaac şi Shadrach priviră spre Yagharek, apoi îşi verificară oglinzile.

Tansell stătea în faţa grupului şi nota ceva într-un carneţel. Privi în sus, îşi ţuguie buzele, privi spre Shadrach, cu capul într-o parte. Ridică privirea spre torţele de pe stâlpi, studie unghiul acoperişurilor de deasupra. Mâzgăli nişte formule obscure.

— Am să încerc să fac o vrajă de acoperire, spuse el. Sunteţi prea vizibili. N-are rost s-o căutăm cu lumânarea. Păcat că nu pot face asta şi roboţilor, spuse Tansell şi făcu semn maimuţelor să se dea din cale. Penge, mă ajuţi? Canalizează un pic de forţă spre mine, vrei? Chestia asta mă usucă de puteri.

Vodyanoiul se apropie puţin şi puse mâna stângă în mâna dreaptă a lui Tansell. Amândoi se concentrară cu ochii închişi. Nu se petrecu nimic preţ de un minut; apoi ochii lor se deschiseră în acelaşi moment.

— Stinge lumina aia blestemată, şuieră Tansell. Shadrach şi ceilalţi priviră în jur, nesiguri la ce se referea, când observară lampa de pe stâlpul de deasupra lor.

Imediat, Shadrach făcu un semn spre Yagharek. Se repezi spre stâlp

şi îşi împleti degetele, făcând o scară. Se încordă pe picioare.

— Foloseşte mantia, spuse el. Urcă şi stinge flacăra.

Isaac era probabil singura persoană care sesiză ezitarea microscopică a lui Yagharek. Îşi dădu seama ce curaj avea Yagharek să-şi dezvăluie infirmitatea. Yagharek desfăcu clema de la gât şi rămase dinaintea lor, cu capul descoperit, cu spatele gol, cu cicatricile şi cioturile acoperite doar de o cămaşă subţire.

Yagharek păşi cu grijă în mâinile lui Shadrack cu un picior cu gheare. Se ridică. Shadrach săltă fără probleme uşorul trup al garudei. Yagharek azvârli mantia grea peste torţă, stingând-o cu o izbucnire bruscă de fum negru. Umbrele se prăbuşiră peste ei ca nişte păsări de pradă.

Coborî şi împreună cu Shadrach se deplasară iute spre stânga, către cealaltă flacără care lumina fundătura unde se ascunseseră. Repetară operaţia şi zidurile de cărămidă se cufundară în beznă.

Când coborî, Yagharek îşi desfăcu mantia stricată, arsă şi găurită şi murdară cu catran. Se opri o clipă şi o aruncă. Părea aşa de subţirel în cămaşa lui murdară. Armele îi atârnau acum la vedere.

— Mergeţi în umbra cea mai adâncă, şopti Tansell.

Gura lui Pengefinchess copie mişcările gurii lui, fără să scoată niciun sunet.

Shadrach se retrase, găsi un mic alcov în zidul de cărămidă, trăgându-i şi pe Yagharek şi pe Isaac cu el, lipindu-i de zidul vechi.

Rămaseră nemişcaţi.

Tansell ridică ţeapăn braţul stâng şi aruncă spre ei capătul unei bobine de fir de cupru. Shadrach o prinse cu uşurinţă. Îşi înfăşură firul în jurul gâtului, apoi îl dădu şi după cel al tovarăşilor lui. Apoi se retrase în umbră. La celălalt capăt Isaac văzu firul ataşat de o maşinărie portabilă, un motor cu mecanism de ceas, pe care Tansell îl pornise, lăsându-l să se desfăşoare.

— Gata, spuse Shadrach.

Tansell începu să mormăie şi să şoptească, scoţând sunete ciudate. Era aproape invizibil. Isaac nu mai putea vedea decât o siluetă obscură ce tremura din pricina efortului. Murmurul se înteţi.

Un şoc trecu prin el. Isaac tresări puţin şi îl simţi pe Shadrach făcând la fel. Pielea lui Isaac se încreţi şi simţi un curent care îi înţepa porii, acolo unde firul îi atingea pielea.

Senzaţia continuă un minut, apoi se disipă.

— Bine, croncăni Tansell. Să vedem dacă merge.

Shadrach ieşi în stradă.

Umbra îl urmă.

În jurul bărbatului era o aură neclară de întuneric, aceeaşi care îl acoperise când stătea în umbra adâncă. Isaac îi privi ochii întunecaţi. Shadrach înaintă încet, intrând în lumina torţelor de dincolo de

intersecţie.

Umbra de pe chip şi de pe trup nu i se modifică, rămase lipită de el ca şi cum ar fi fost încă ascuns în întunericul de lângă ziduri. Umbrele se întindeau la un deget depărtare de piele, decolorând aerul din jurul lui ca o aură.

Mai era ceva, un soi de nemişcare ce îl însoţea pe Shadrach. Înainta, dar parcă ar fi stat pe loc. Ochiul se păcălea. Ai fi putut să-l urmăreşti şi să-l vezi înaintând, dar ar fi fost mult mai uşor să nu îl observi.

Shadrach făcu semn spre Isaac şi Yagharek să îl urmeze.

Sunt şi eu aşa? gândi Isaac şi ieşi din beznă. *Şi eu alunec din privire? Sunt şi eu pe jumătate invizibil, cuprins de umbră?*

Se uită spre Derkhan şi o văzu privindu-l cu gura deschisă. La stânga lui, Yagharek nu era decât o siluetă neclară.

— La primul semn de răsărit, plecaţi, şopti Shadrach spre tovarăşii lui.

Tansell şi Pengefinchess încuviinţară. Se despărţiră şi clătinară din cap epuizaţi. Tansell ridică mâna într-o urare de noroc.

Shadrach le făcu semn lui Isaac şi Yagharek şi ieşiră din aleea întunecată în lumina torţelor din faţa caselor. După ei veniră maimuţele, încet, cât de silenţios se putea. Rămaseră lângă cei doi oameni şi garuda, iar lumina roşie luci violent peste metalul lor. Aceeaşi lumină alunecă peste cei trei intruşi acoperiţi de vrajă ca un ulei fin peste o lamă. Nu reuşi să se agaţe de ei. Cele trei siluete neclare luară cei cinci roboţi şi traversară strada goală spre casă.

* * *

Cactuşii nu-şi încuiau uşile. Era destul de uşor să intre în casă. Shadrach începu să se strecoare pe scară.

Isaac, urmându-l, simţi mirosul exotic al sevei de cactus şi cel ciudat al mâncării lor. Vase cu nisip erau aşezate în holul de la intrare, cu o mulţime de plante de deşert, cele mai multe bolnave din pricina umbrei din interior.

Shadrach se întoarse şi îi privi pe Isaac şi Yagharek.

Foarte încet, puse degetul la buze. Apoi continuă să urce.

Când se apropiară de primul etaj, auziră vocile adânci ale unor cactuşi. Yagharek traduse şoptit ceea ce înţelegea, ceva despre teamă şi despre nevoia de a asculta de cei din sfatul bătrânilor. Coridorul era gol şi fără podoabe. Shadrach se opri şi Isaac privi peste umărul lui, observând că uşa spre cameră era deschisă larg.

Camera era largă, cu tavan înalt, datorită demolării planşeului. O lumină de gaz pâlpâia slab. La ceva distanţă de uşă, Isaac observă câţiva cactuşi adormiţi, cu picioarele încordate, imobili şi lipsiţi de expresie. Două siluete stăteau aplecate şi vorbeau în şoaptă.

Foarte încet, Shadrach trecu pe lângă uşă cu gesturi de animal de

pradă, luând lângă el una dintre maimuţe. Când ajunse în capătul celălalt, făcu semn lui Isaac, care înţelese şi trase lângă el o altă maimuţă.

Aceasta trecu cu un clănţănit uşor, dar nu fu observată de cactuşi. Shadrach se postă în cadrul uşii şi lăsă robotul să treacă prin spatele lui, apoi se îndepărtă.

Apoi fu rândul lui Isaac.

Făcu semn altor doi roboţi să se ascundă lângă el, apoi începu să se târască pe podea.

Era cuprins de un sentiment de spaimă când ieşi din umbra zidului şi trecu prin dreptul perechii de cactuşi care vorbeau liniştiţi, gata să adoarmă şi ei. Cele câteva secunde în care trebui să treacă prin lumină i se păreau interminabile.

Avu timp să studieze cei doi cactuşi dinăuntru. Ei trecură cu privirea peste umbra lui, iar el îşi ţinu răsuflarea, dar umbra lui taumaturgică era întărită de întunericul din casă şi trecu neobservat.

Apoi Yagharek, încercând să acopere cu silueta lui subţire ultimul robot, trecu şi el prin lumină.

Se regrupară dinaintea următoarelor trepte.

— Partea asta e mai uşoară, şopti Shadrach. Nu e nimeni la etajul de sus, e doar tavanul de la etajul ăsta. Iar deasupra… sunt moliile.

* * *

Înainte să ajungă la etajul al patrulea, Isaac trase de Shadrach şi îl opri din mers. Privit de Shadrach şi Yagharek, Isaac şopti ceva unei maimuţe. Îl ţinu pe loc pe Shadrach în timp ce robotul se strecură peste ultima treaptă şi dispăru în camera întunecată din faţă.

Isaac îşi ţinu răsuflarea. După un minut, robotul ieşi şi făcu semn cu mâinile, indicându-le să urce.

Intrară încet într-o mansardă demult părăsită. O fereastră dădea spre intersecţie, fără geam, cu pervazul zgâriat şi scrijelit. Prin acel dreptunghi intra lumina, o licărire instabilă.

Yagharek arătă spre fereastră încet.

— De acolo, spuse el. A venit de acolo.

Podeaua era murdară de gunoaie vechi şi praful era gros. Pereţii erau zgâriaţi.

Camera era străbătută de un curent de aer care crea disconfort. Era un curent slab, aproape imposibil de detectat. În căldura nemişcată a cupolei, era neliniştitor şi remarcabil. Isaac privi în jur, încercând să-i găsească sursa.

O văzu. Chiar dacă transpira în dogoarea nopţii, fu cuprins de un tremur slab.

Faţă în faţă cu fereastra, varul de pe zid căzuse şi se împrăştiase pe podea. În zid se deschidea o gaură care părea nouă, o cavitate neregulată în cărămizile care se ridicau până la şoldul lui Isaac.

Briza lega această rană a peretelui de fereastră, ca şi cum o creatură fabuloasă ar fi răsuflat din măruntaiele casei.

— Acolo e, spuse Shadrach. Acolo trebuie să fie. Acolo e cuibul.

* * *

În gaură se deschidea un tunel complex săpat în substanţa casei. Isaac şi Shadrach se uitară chiorâş înăuntru.

— Nu pare destul de larg pentru nenorocitele alea, spuse Isaac. Nu cred că lucrează numai în spaţiul obişnuit…

Tunelul era de vreun metru lăţime, cu margini neregulate şi adânc. Interiorul devenea repede invizibil. Isaac îngenunchie şi adulmecă. Ridică privirea spre Yagharek.

— Tu trebuie să stai aici, spuse el, iar înainte ca garuda să protesteze, Isaac făcu un semn din cap. Eu şi Shad avem căştile pe care ni le-a dat Consiliul. Şi cu asta – bătu el peste sac – o să ne putem apropia de orice este acolo.

Băgă mâna înăuntru şi scoase un dinam. Era aceeaşi maşină pe care o folosise Consiliul să amplifice undele cerebrale ale lui Isaac pentru a atrage animalul. Scoase de asemenea şi o bobină mare.

Shadrach îngenunchie lângă el şi se aplecă. Isaac fixă bobina în slotul din casca lui şi strânse şuruburile.

— După cum spune Consiliul, canalizatorii folosesc tehnica asta pe care o numesc… ontolografie de dispoziţionare. Nu mă întreba. Aceste furtunuri vor prelua efluviile noastre psihice… şi le vor descărca aici. Nu vom lăsa nicio amprentă mentală. Niciun miros, nicio urmă. Răsuci şi ultimul şurub şi bătu cu palma casca lui Shadrach, apoi se aplecă şi el iar Shadrach repetă operaţia. Vezi tu, dacă e vreo molie înăuntru şi te apropii prea mult, te simte după gust. Aşa ar trebui să nu mai simtă nimic. Teoretic.

Când Shadrach termină, Isaac se ridică şi aruncă un capăt de furtun lui Yagharek.

— Fiecare are vreo şapte, opt metri. Ţine-l până se întinde, apoi îi dai drumul să se târască în urma noastră. Bine?

Yagharek încuviinţă. Rămase ţeapăn, furios că fusese lăsat la urmă, dar înţelegând că nu avea de ales.

Isaac luă două fire spiralate şi le prinse întâi la motor, apoi la câte o valvă din casca lui şi a lui Sadrach.

— E o mică baterie antacidă aici, spuse el arătând spre maşină. Lucrează împreună cu un mecanism metamecanic luat de la khepri. Suntem gata?

Shadrach îşi verifică la repezeală arma, apoi dădu din cap. Isaac pipăi pistolul şi cuţitul de la centură cu care nu era obişnuit.

— Bine.

Trase mica manetă a dinamului. Un zumzăit slab ieşi din motor. Yagharek simţi un tremur venind pe furtun.

Isaac arătă spre trei dintre maimuţele-robot.
— Intraţi, spuse el. La un metru înaintea noastră. Mergeţi încet. Opriţi-vă dacă e pericol. Tu – arătă el spre al patrulea robot – mergi în spatele nostru. Iar tu stai cu Yag.
Încet, unul câte unul, roboţii păşiră în întuneric.
Isaac puse scurt o mână pe umărul lui Yagharek.
— Ne întoarcem repede, bătrâne, şopti el. Să ai grijă de noi.
Se întoarse şi îngenunchie, intrând înaintea lui Shadrach în tunelul de cărămidă spartă, strecurându-se prin gaura stigiană.

* * *

Tunelul era parte dintr-o topografie subversivă.
Se târa sub unghiuri bizare printre pereţii terasei, stârnind ecouri din clinchetul roboţilor şi sunetul respiraţiei. Mâinile şi genunchii îl dureau din pricina cioburilor ascuţite de cărămidă. Isaac estimă că se îndreptau spre celelalte clădiri cu terasă. Alunecară în jos, iar Isaac îşi aminti traiectoria cupolei care tăia tot mai mult din clădiri pe măsură ce se apropiau de sticlă.
Se strecurau spre cupolă, prin etaje părăsite, în vizuina interstiţială. Isaac tremură o clipă în întuneric. Asuda de căldură şi teamă. Era teribil de înspăimântat. Văzuse moliile. Le văzuse hrănindu-se. Ştia ce ar putea să-i aştepte la capătul acestui tunel.
După scurt timp, Isaac se simţi tras, apoi eliberat din nou. Ajunsese la capătul furtunului, iar Yagharek îi dăduse drumul.
Isaac nu vorbea. Îl putea auzi pe Shadrach în spate, respirând adânc şi gâfâind. Cei doi oameni nu se puteau îndepărta mai mult de doi metri unul de altul, pentru că firele îi legau la un singur motor.
Isaac ridică faţa şi se răsuci, încercând disperat să găsească o lumină.
Roboţii îşi aprindeau din când în când lumina din ochi şi pentru o fracţiune de secundă Isaac zărea tunelul plin cu dărâmături şi lucirea metalică a roboţilor. Apoi luminile se stingeau. Isaac încerca să se descurce cu imaginea fantomatică rămasă pe retină.
În întunericul absolut era uşor să simţi şi cea mai mică lucire. Isaac ştia că se îndreaptă spre o sursă de lumină, pentru că vedea marginile cenuşii ale capătului tunelului. Ceva apăsă pieptul lui Isaac. Tresări puternic, dar recunoscu mâna robotului. Isaac şuieră la Shadrach să se oprească.
Robotul gesticulă spre Isaac cu mişcări exagerate. Arăta înainte, spre cei doi tovarăşi ai lui care se opriseră la capătul tunelului ce se răsucea brusc în sus.
Isaac îi făcu semn lui Shadrach să aştepte, apoi se strecură înainte. O spaimă glacială porni să-i acapareze stomacul. Înaintă centimetru cu centimetru, până ce pielea i se încreţi atinsă de o rază de lumină.
Tunelul se termina într-un zid de cărămidă de un metru şi jumătate

înălţime, care îl înconjura din trei părţi. O duhoare pestilenţială începu să se scurgă în gaură. Isaac se schimonosi.

Stătea ghemuit în gaură, lângă zid, sub podeaua de ciment a unei încăperi. Nu putea să vadă nimic din camera de deasupra. Dar putea să audă sunete slabe. Un foşnet ca de hârtie fluturată de vânt. Sunetul moale de suprafeţe lipicioase, ca acela al degetelor date cu lipici.

Isaac înghiţi de trei ori şi îşi şopti un îndemn la vitejie. Se întoarse cu spatele la zid şi dădu să se ridice. Îl văzu pe Shadrach privindu-l stând în patru labe, încordat. Isaac se uită încordat în oglinzi. Trase puţin de furtunul ataşat de vârful căştii, care se răsucea în urmă prin tunel şi dispărea după corpul lui Shadrach în jos, abătându-i gândurile.

Isaac porni să se ridice, foarte încet. Se uita cu o violentă fervoare în oglinzi, ca şi cum s-ar fi pus singur la încercare – *Vezi! Nu mă uit în spate, vezi şi tu!* Creştetul capului lui Isaac trecu de buza găurii şi mai multă lumină ajunse peste el. Duhoarea deveni şi mai puternică.

Groaza care îl cuprinsese era uriaşă. Sudoarea i se răcise.

Isaac clătină din cap şi se ridică şi mai mult, până ce reuşi să cuprindă întreaga încăpere în lumina sepia care pătrundea printr-o ferestruică.

Era o cameră lungă şi îngustă. De vreo trei metri lăţime şi vreo şapte lungime. Prăfuită şi părăsită, fără nicio uşă, fără niciun capac.

Isaac nu mai respiră. La capătul cel mai îndepărtat al camerei, părând că se uită direct la el, cu membrele sale ucigătoare mişcându-se în contratimp, cu aripile pe jumătate desfăcute într-o ameninţare languroasă, se afla o molie-nestinsă.

* * *

Îi trebui un timp lui Isaac să-şi dea seama că nu gemuse. Îi mai trebuiră câteva secunde să privească tremurul antenelor creaturii ca să-şi dea seama că nu fusese observat. Molia se foi puţin şi se răsuci până ce rămase doar pe trei sferturi îndreptată spre el.

Fără niciun zgomot, Isaac expiră. Răsuci puţin capul să vadă restul încăperii.

Când îi văzu conţinutul, trebui să se abţină din nou să nu scoată un sunet.

Zăcând împrăştiate pe toată podeaua, camera era plină cu cadavre.

Asta era sursa duhorii insuportabile, îşi dădu seama Isaac. Întoarse capul şi puse mâna la gură când văzu lângă el trupul aproape descompus al unui copil cactus, cu carnea putredă căzându-i de pe oase. Ceva mai departe era un trup de om, iar mai departe, încă un om, mai proaspăt, şi un vodyanoi umflat. Cele mai multe cadavre erau de cactuşi.

Mai erau şi unii care încă respirau. Zăceau împrăştiaţi ca nişte sticle goale. Din ei se scurgea salivă şi excremente, petrecându-şi ultimele

ore înfometaţi şi însetaţi şi fără minte.

Aceia nu puteau ajunge nici în paradis, nici în Iad, gândi Isaac. Spiritele lor nu puteau prinde formă spectrală. Fuseseră metabolizate. Fuseseră băute şi excretate, convertite de procese onirochimice, transformate în combustibil pentru zborul moliilor.

Isaac văzu că molia ţinea într-o mână trupul unui cactus bătrân, cu eşarfa atârnându-i absurd pe umeri. Molia se mişca leneş. Ridică braţul indolentă şi lăsă trupul cactusului să cadă greu pe podea.

Apoi molia se mişcă puţin şi băgă mâna sub picioarele din spate. Se mişcă puţin în faţă. De sub abdomen, molia trase un glob neted mare. Avea cam un metru în diametru şi Isaac se chinui să-l vadă mai bine în oglinzi, crezând că discerne textura groasă şi culoarea ciocolatie a rahatului-de-visat.

Ochii i se căscară.

Molia măsura bila cu picioarele din spate. *Asta trebuie să valoreze mii…* gândi Isaac. *Nu, dacă se diluează, trebuie să valoreze milioane de guinee! Nu-i de mirare că toată lumea le vrea prinse înapoi…*

Atunci, sub ochii lui Isaac, abdomenul moliei se desfăcu. Ieşi o seringă lungă, organică, care se curbă spre spate pe un fel de balama de chitină. Era aproape de lungimea braţului lui Isaac. Acesta privea cu gura uscată de repulsie şi groază. Molia înţepă bila de drog, se opri puţin, apoi descărcă conţinutul în centrul ei.

Sub armura care se desfăcuse, unde partea moale a pântecelui era vizibilă, de acolo de unde ieşise seringa, Isaac văzu abdomenul creaturii mişcând peristaltic în timp ce deversa conţinutul seringii.

Isaac ştia ce vede. Rahatul-de-visat era o sursă de hrană pentru puii înfometaţi. Partea care ieşea spre spate era un ovopozitor.

Molia depunea ouă.

* * *

Isaac coborî din nou sub podea. Respira agitat. Făcu un semn urgent spre Shadrach.

— Una dintre creaturi este aici şi depune ouă, aşa că trebuie să îi facem felul chiar acum… şopti el.

Shadrach puse palma pe gura lui Isaac. Se uită în ochii lui până ce îl văzu mai liniştit. Shadrach se întoarse cu spatele, apoi se ridică încet şi privi cu ochii lui scena îngrozitoare. Isaac se aşeză cu spatele sprijinit de zidul de cărămidă, aşteptând.

Shadrach coborî din nou la nivelul lui Isaac. Chipul îi era încruntat.

— Hm, murmură el. Văd. Bine. Spui că moliile nu pot simţi roboţii?

Isaac încuviinţă.

— Din câte ne-am dat seama, spuse el.

— Bine. Roboţii ăştia sunt construiţi bine şi au programe grozave. Chiar crezi că or să ştie când să atace dacă le dăm instrucţiuni? Pot ei să înţeleagă variabile atât de complicate?

Isaac dădu din nou din cap.

— Atunci am un plan, spuse Shadrach. Ascultă-mă.

Capitolul Patruzeci şi cinci

Încet, tremurând aproape necontrolat, cu amintirea cvasi-morţii lui Barbile încă vie, Isaac ieşi din tunel.

Se uita rigid în oglinzi. Vedea vag zidul decolorat din faţa lui. Silueta moliei tremura în oglinzi o dată cu mişcarea capului.

Când Isaac ieşi, molia încetă brusc să mai mişte. Isaac înţepeni. Molia întoarse capul în sus şi scoase limba enormă. Antenele din orbite se clătinară neliniştite dintr-o parte în alta. Isaac se mişcă din nou, strecurându-se spre perete.

Molia îşi mişcă capul nedumerită. Probabil că exista vreo scurgere de la baza căştii şi picături de gânduri se răspândiseră prin eter. Dar nu era destul pentru ca molia să le găsească sursa.

Când Isaac ajunse la perete, Shadrach îl urmă în încăpere. Din nou molia se simţi ciudat, dar nimic mai mult.

După Shadrach, cele trei maimuţe ieşiră, lăsând-o pe a patra de pază în tunel. Începură să se apropie de molie. Aceasta se întoarse spre ei, părând să-i privească fără ochi.

— Cred că le poate simţi forma şi mişcarea, şopti Isaac. Dar fără o semnătură mentală, nu-i percepe ca pe nişte creaturi inteligente. Nu suntem decât lucruri mişcătoare, ca nişte crengi bătute de vânt.

Molia se întoarse cu faţa spre roboţi. Aceştia se despărţiră şi începură să se apropie din mai multe direcţii. Nu se mişcau repede, iar molia nu părea îngrijorată prea tare.

— Acum, şopti Shadrach.

El şi Isaac începură să tragă de furtunurile care le ieşeau din căşti.

La capătul deschis al ţevilor care se apropiau de ea, molia începu să se agite. Se foia, tot întorcându-se la ouăle ei, apoi înainta câţiva paşi, cu dinţii rânjiţi într-un rictus feroce.

Isaac şi Shadrach se priviră şi numărară în tăcere.

La trei, traseră capătul furtunurilor în cameră. Dintr-o singură mişcare rapidă, biciuiră cu furtunurile şi trimiseră capetele libere spre colţuri, la cinci metri de ei.

Molia intră în criză. Şuieră şi se ridică în toată splendoarea.

Isaac şi Shadrach priveau prin oglinzi, uimiţi de monstruozitatea maiestuoasă. Îşi desfăcuse aripile şi se întorsese spre capătul liber al furtunurilor. Aripile ei pulsau cu o energie hipnotică prost direcţionată.

Isaac îngheţase. Molia porni cu aripile deschise spre capătul furtunului, ca un animal de pradă, când pe patru picioare, când pe şase, când pe două.

Iute, Shadrach îl trase pe Isaac spre bila de drog.

Trecură pe lângă molie, aproape să o atingă. O văzură apropiindu-se în oglinzi. După ce trecură de ea, amândoi se răsuciră pe călcâie şi

se îndreptară cu spatele spre bilă. În felul acesta, ţinură molia în spatele lor, privind-o în oglinzi.

Molia trecu pe lângă roboţi, dând unul la o parte fără să-l observe, cu un braţ ascuţit, într-o mişcare furioasă.

Isaac şi Shadrach păşiră cu grijă, verificând capătul furtunului, dacă rămăsese acolo unde îl aruncaseră, acţionând ca o momeală pentru molie. Două maimuţe urmăreau molia de la mică distanţă, iar a treia se apropia de ouă.

— Repede, şuieră Shadrach şi îl împinse pe Isaac la podea. Isaac cotrobăi după cuţitul de la brâu, pierzând timp preţios cu siguranţa mânerului. Apoi îl scoase. Ezită o clipă, apoi împinse vârful în masa lipicioasă.

* * *

Shadrach privea atent în oglinzi. Molia, acoperită de siluetele roboţilor, sâsâia absurd spre capătul furtunului.

Isaac trecu vârful cuţitului peste suprafaţa bilei; molia pipăia cu degetele şi limba, încercând să găsească duşmanul.

Isaac îşi băgă mâinile în mânecile cămăşii şi apoi le strecură în despicătura pe care o făcuse în bila de drog. Cu un mare efort, reuşi să o tragă deoparte.

— Repede, spuse Shadrach din nou.

Rahatul-de-visat – brut, nedistilat şi pur – îi curgea peste haine şi îi gâdila degetele. Trase pentru ultima dată. Bila se desfăcu în două şi în mijloc se văzu un cuib cu ouă.

Fiecare ou era un oval translucid, mai mic decât un ou de găină. Prin pieliţa semilichidă, Isaac vedea o formă răsucită. Ridică privirea şi făcu semn maimuţei care stătea în apropiere.

La capătul îndepărtat al camerei, molia ridicase un furtun şi îşi scălda faţa în valul de emoţii ce ieşea din el. Îl scutură nedumerită. Deschise gura şi scoase limba. Linse capătul furtunului o dată, apoi îşi strecură limba înăuntru, căutând sursa scurgerii tentante.

— Acum, spuse Shadrach.

Molia se mişcă de-a lungul furtunului, căutând. Chipul lui Shadrach se albi brusc. Desfăcu picioarele şi se încordă.

— Acum, la dracu’, am spus acum! strigă el.

Isaac ridică privirea alarmat.

Shadrach se uita atent în oglinzi. Cu mâna stângă ţintea înapoi cu pistolul taumaturgic spre molie.

Timpul încetini şi Isaac văzu furtunul metalic în mâinile moliei. Văzu mâna lui Shadrach, ţeapănă ca a unui mort, strângând pistolul şi ţintind spre spate. Văzu roboţii aşteptând ordinul de atac.

Privi din nou în jos spre cuibul cu ouă.

Deschise gura să strige la roboţi, dar când trase aer în piept să ţipe, molia se aplecă şi trase cu forţă teribilă de furtun.

Vocea lui Isaac fu acoperită de urletul lui Shadrach şi de explozia pistolului lui. Aşteptase o clipă prea mult ca să tragă. Glonţul vrăjit se înfipse în perete. Shadrach zbură prin aer. Legătura de piele a căştii se rupse. Casca zbură de pe cap şi se arcui spre capătul furtunului, trăgând de firul cu care era legată la casca lui Isaac şi zdrobindu-se de perete. Shadrach se prăbuşi la podea, pistolul îi zbură din mână şi se lovi de ciment. Shadrach se lovi cu capul de ciment şi pătă cu sânge praful de pe jos.

Shadrach gemu, se rostogoli, cu capul în mâini, încercând să se redreseze.

Valurile lui de emisii mentale fură brusc descoperite. Molia se întoarse cu un răget.

Isaac strigă spre roboţi. În timp ce molia se îndrepta spre Shadrach, cele două maimuţe din spatele ei săriră în acelaşi timp. Flăcări le ieşiră pe gură, lingând trupul moliei.

Ea ţipă şi un mănunchi de tentacule biciuiră spre spate. Molia nu se opri din drumul către Shadrach. Un tentacul se înfăşură pe gâtul unui robot şi trase, aruncând trupul de metal cu brutalitate spre perete.

Se auzi un sunet îngrozitor de maşinărie spartă şi robotul se desfăcu, împrăştiind metal şi ulei aprins pe podea.

Robotul din apropierea lui Isaac scuipă un jet de acid puternic peste ouă. Pe loc, acestea începură să fumege, să şuiere şi să se dizolve.

Molia scoase un strigăt nepământesc.

Instantaneu, se întoarse de la Shadrach şi se repezi spre pui. Coada îi biciui violent, atingându-l pe Shadrach care se rostogoli în propriul sânge.

Isaac călcă o dată sălbatic pe ouăle lichefiate, apoi bătu în retragere. Talpa îi era murdară de mâzgă. Aproape fugi spre perete, cu cuţitul într-o mână şi cu maşinăria preţioasă care îi ecrana mintea în cealaltă.

Robotul care se mai ţinea încă de spinarea moliei mai scuipă o dată flăcări şi molia urlă de durere. Braţele segmentate se repeziră spre spate şi prinse trupul robotului. Fără să se oprească, molia prinse braţul robotului şi-l desfăcu din strânsoare.

Robotul căzu la podea, spărgându-şi lentilele de sticlă şi cu capul crăpat, din care ieşiră valuri de sârme şi valve. Molia aruncă trupul sfărâmat ca pe un morman de gunoi. Ultimul robot se retrase, încercând să ia distanţă de ţintă ca să o împroaşte cu acid.

Înainte ca robotul să poată acţiona, două braţe osoase ţâşniră înainte şi îl tăiară în două fără niciun efort.

Trunchiul robotului încercă să se târască pe podea. Acidul pe care-l căra se vărsa pe jos, arzând trupurile cactuşilor morţi.

Molia-nestinsă trecu o mână prin mâzga ce fusese odată cuibul ei cu ouă. Croncăni şi urlă.

* * *

Isaac se îndepărtă încet de molie, cu ochii în oglinzi, pipăindu-şi drumul de-a lungul zidului spre Shadrach care zăcea gemând, amorţit de durere.

În oglinzi, Isaac văzu molia întorcându-se. Şuieră, cu limba afară. Îşi desfăcu aripile şi se repezi la Shadrach.

Isaac încercă disperat să ajungă la el, dar era prea lent. Molia îl depăşi şi Isaac se întoarse din nou ca să se ţină cu spatele la ea.

Isaac privi cu groază molia ridicându-l pe Shadrach în picioare. Ochii lui Shadrach se răsuciră în orbite. Era ameţit şi îndurerat, plin de sânge.

Începu să alunece din nou spre podea. Molia îşi desfăcu larg braţele şi, aşa de repede încât Isaac conştientiză totul abia după ce se termină, înfipse două gheare lungi prin încheieturile mâinilor lui Shadrach în cărămizile din zidul din spate, ţintuindu-l de perete.

Shadrach şi Isaac ţipară în acelaşi timp.

Cu cele două braţe osoase bine înfipte, molia îşi ridică braţele aproape umane şi le apropie de ochii lui Shadrach. Isaac gemu un avertisment spre el, dar războinicul era confuz şi rănit şi încerca disperat să vadă ce îl rănea atât de tare.

Dar văzu aripile moliei.

Se linişti pe dată şi molia, din spatele căreia ieşea fum şi scântei, se aplecă să se hrănească.

Isaac se uită în altă parte. Întoarse privirea să nu vadă limba aceea lungă sugându-i creierii. Înghiţi în sec şi începu să se retragă spre gura tunelului. Picioarele îi tremurau. Singura lui şansă era să plece. Măcar aşa ar fi supravieţuit.

Se făcu că nu aude zgomotele lichide şi mormăitul de plăcere şi picuratul sângelui pe podea. Isaac se retrăgea spre singura ieşire din încăpere.

Când mai avea puţin, observă capătul furtunului său rămas în încăpere, lângă zid. Se rugă. Fluidul lui mental se scurgea acolo. Molia ştia probabil că mai exista o fiinţă gânditoare în cameră. Cu cât se apropia de gura tunelului, cu atât se apropia de gura furtunului.

Cu toate acestea, părea să fie norocos. Molia era atât de preocupată să se hrănească şi să se răzbune pe trupul sfărâmat al lui Shadrach, încât nu-i dădea atenţie. Isaac reuşi să treacă pe lângă ea şi să ajungă la buza tunelului.

Dar acolo, gata să se arunce în întuneric unde îl aştepta încă robotul, simţi un tremur sub picioare.

Privi în jos.

Se auzea un sunet teribil de gheare scrâşnind spre ieşirea din tunel. Făcu un pas în urmă, înfricoşat. Simţi cărămizile tremurând.

* * *

Cu un zgomot puternic, robotul se catapultă din tunel şi se izbi de zidul de cărămidă. Încercă să se redreseze cu braţele, să facă o tumbă, dar forţa cu care fusese aruncat era prea mare şi ambele braţe i se desprinseră de trup.

Încercă să se ridice în picioare, cu fum şi foc ieşindu-i pe gură, dar o molie ţâşni din tunel şi îl călcă pe cap, strivindu-l.

Molia sări înăuntru şi, preţ de o clipă neîndurătoare, Isaac privi direct spre aripile ei întinse.

Abia după câteva clipe de teroare şi disperare îşi dădu Isaac seama că noul venit îl ignora şi se repezea spre celălalt capăt, unde se aflau ouăle.

Îşi întoarse din fugă gâtul lung şi clănţăni din dinţi de frică.

Isaac se lipi de perete şi privi spre cele două molii.

A doua molie deschise forţat dinţii şi scoase un urlet. Prima molie termină de supt şi dădu drumul trupului răvăşit al lui Shadrach la podea. Apoi se apropie de cuibul distrus.

Cele două molii îşi deschiseră aripile. Stătură aripă lângă aripă, cu toate braţele întinse, şi aşteptară.

Isaac coborî în tunel, neîndrăznind să se întrebe ce se întâmplase, de ce nu-l băgau în seamă. Trăgea după el furtunul ca o ţeavă de eşapament. În timp ce Isaac privea uimit în oglinzi, nereuşind să înţeleagă scena dinapoia lui, spaţiul din jurul tunelului făcu brusc valuri. Se trezi în prezenţa Ţesătorului.

Isaac icni. Păianjenul enorm stătea deasupra lui, privindu-l direct cu mănunchiul lui de ochi. Moliile tresăriră.

… TRIST ŞI NEBULOS TRIST ŞI NEBULAR TU EŞTI TU EŞTIII… croncăni vocea bine-cunoscută în urechea lui Isaac – mai ales în urechea care îi lipsea.

— Ţesătorule! se smiorcăi el.

Păianjenul uriaş sări, aterizând pe cele patru picioare din spate. Gesticulă complicat în aer cu braţele ascuţite.

… AM GĂSIT SFÂŞIETORUL RUPÂND PÂNZA LUMII PESTE CUPOLA DE STICLĂ ŞI AM DANSAT DUET SÂNGEROS FIECARE CLIPĂ SĂLBATICĂ MAI VIOLENT NU POT CÂŞTIGA CÂND ACESTEA PATRU MĂ ÎNCONJOARĂ… spuse Ţesătorul şi înaintă spre pradă. Isaac nu mişca. Privea prin cioburile de oglindă concursul extraordinar dinapoia lui. ASCUNDE MICUŢULE TU EŞTI PRICEPUT REPARAT SPĂRTURILE TE ÎNVĂLUIE UNUL AI PRINS ŞI STRIVIT ŞI E TIMPUL SĂ FUGI ÎNAINTE CA INSECTELE FRATESORĂ SĂ AJUNGĂ SĂ JELEASCĂ OUĂLE TU AJUTAT TOPIT…

Veneau, îşi dădu seama Isaac. Ţesătorul îl avertiza că simţiseră moartea ouălor şi se întorceau, prea târziu, să protejeze cuibul.

Isaac se prinse de marginea tunelului şi se pregăti să dispară. Dar se opri câteva secunde să urmărească bătălia dintre cele două molii şi Ţesător.

Era o scenă fabuloasă, ceva dincolo de înţelegerea umană. Se zăreau lame de os mai iute decât ochiul, un dans complicat de nenumărate braţe traversând mai multe dimensiuni. Picături de sânge împroşcau pereţii, în culori şi texturi diferite, murdărind cadavrele. Dincolo de siluetele neclare, flăcările chimice se zvârcoleau pe ciment. În timp ce lupta, Ţesătorul cânta acelaşi monolog.

… O CUM MĂ ADUCE LA FIERBERE BOLBOROSESC ŞI SUNT BEAT DE SUCURILE PE CARE ACESTE ZBURĂTOARE NEBUNE LE FERMENTEAZĂ…

Isaac se holbă uimit. Se întâmplau lucruri extraordinare. Tăieturile şi împunsăturile continuau, dar acum moliile biciuiau cu limbile prin aer. Le treceau cu viteză extraordinară peste trupul Ţesătorului pe când acesta se ascundea între planuri. Isaac le văzu burţile umflându-se, le văzu lingând abdomenul Ţesătorului ca şi cum ar fi fost îmbătate.

Ţesătorul apărea şi dispărea, o clipă era brutal şi concentrat, o alta era ameţit, sărea pe vârful unui picior, cântând fără cuvinte, înainte de a deveni din nou vorace.

Modele neînchipuite treceau peste aripile moliilor, cu totul altfel decât ştia Isaac. Lingeau flămânde în timp ce se luptau. Ţesătorul vorbi calm spre Isaac în timp ce lupta.

… ACUM PĂRĂSEŞTE ACEST LOC ŞI REGRUPEAZĂ ÎN VREME CE EU BUTOIUL ŞI ELE BĂUTOARE NE CERTĂM ÎNAINTE CA CELE DOUĂ SĂ DEVINĂ TRIUMVIRAT SAU MAI RĂU ŞI EU FUG LA ADĂPOST DU-TE ACUM SPRE DOM ŞI AFARĂ O SĂ COMUNICĂM DU-TE GOL GOL CA UN OM MORT PE RÂU ŞI EU TE GĂSESC UŞOR CE MODEL CE CULORI CE FIRE COMPLICATE SE VOR ŢESE BINE ŞI FRUMOS ACUM SCAPĂ-ŢI PIELEA…

Lupta continua, nebună, îmbătată. Isaac îl văzu pe Ţesător forţat să bată în retragere, continuând să scape energie, mişcându-se ca vântul, dar retrăgându-se încet. Spaima lui Isaac se întoarse. Intră în vizuina de cărămidă şi se târî spre ieşire.

Preţ de o clipă, Isaac îşi pipăi drumul de-a lungul tunelului. Pielea de pe palme şi de pe genunchi era sfâşiată de pietre.

Lumina lucea înainte, după un colţ. Strigă de durere şi uimire când

puse palmele pe o bucată de metal neted şi încins. Ezită, apoi îşi acoperi mâinile cu mânecile cămăşii. Pereţii erau acum tapetaţi cu o folie de metal pe o lungime de un metru. Nu înţelegea. Se pregăti, apoi se repezi peste metalul fierbinte ca o tablă pe foc, încercând să nu-şi atingă pielea de suprafaţă.

Expiră atât de tare şi repede încât gemu. Se târî spre ieşire şi se prăbuşi pe podea la picioarele lui Yagharek.

* * *

Isaac leşină trei sau patru secunde. Îşi reveni când Yagharek strigă la el, sărind de pe un picior pe altul. Garuda era încordat dar concentrat. Se controla bine.

— Trezeşte-te, se răsti Yagharek. Trezeşte-te.

Îl zgâlţâia pe Isaac de guler. Isaac deschise larg ochii. Umbrele care jucau pe faţa lui Yagharek se dizolvau. Vraja lui Tansell se termina.

— Eşti viu, spuse Yagharek, fără emoţie, scurt. În timp ce aşteptam, a venit molia pe fereastră. M-am întors şi am privit prin oglinzi. Fugea, era ameţită. Aveam biciul pregătit şi am tras cu el spre spate, atingându-i pielea şi făcând-o să ţipe. Am crezut că asta era moartea mea, dar creatura a trecut pe lângă mine şi pe lângă robotul din tunel, strângându-şi aripile în spaţiul imposibil. Nu m-a băgat în seamă. Se uita în spate de parcă ar fi fost urmărită. Am simţit o mişcare în spaţiu după ea, ceva care se mişca sub pielea lumii, dispărând în tunel după molie. Am trimis maimuţa după ea. Am auzit un zgomot de metal strivit. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Ţesătorul a topit robotul, spuse el cu voce tremurătoare. Zeii ştiu de ce.

Se ridică în picioare.

— Unde e Shadrach? spuse Yagharek.

— S-a lăsat *prins.* S-a lăsat *băut!*

Isaac se căţără pe fereastră şi se aplecă în afară, privind strada luminată de torţe. Auzea sunetul greu al paşilor cactuşilor fugind. Isaac se întoarse cu faţa spre Yagharek.

— A fost îngrozitor, spuse el cu voce găunoasă. Nu am putut face nimic… Yag, ascultă. Ţesătorul mi-a spus să o ştergem de aici pentru că moliile simt primejdia… Le-am ars ouăle.

Scuipă cuvintele cu satisfacţie.

— Nenorocita făcuse cuib şi am trecut pe lângă ea şi i l-am ars, dar celelalte molii simt asta şi se întorc chiar acum… Trebuie să plecăm.

Yagharek rămase nemişcat o clipă, gândind. Apoi se uită la Isaac şi încuviinţă.

Coborâră treptele repede. Se apropiară încet de prima uşă, amintindu-şi de cei doi cactuşi, dar văzură în lumina pâlpâitoare din cameră că nu mai erau acolo. Toţi cactuşii se treziseră şi ieşiseră afară.

— La naiba! înjură Isaac. O să fim văzuţi. Cupola e probabil plină acum. Ne pierdem umbrele.

Se opriră în dreptul uşii de la intrare. Yagharek şi Isaac se uitară de după colţ în stradă. Se auzeau torţe din toate părţile. Peste stradă, în umbră, stăteau pitiţi tovarăşii lor. Yagharek se chinui să vadă în întuneric, dar nu reuşi.

La capătul străzii, lângă clădirea joasă, lipită de cupolă, unde se afla cuibul moliilor, stătea un grup de cactuşi. Peste drum de ei, la intersecţia cu alte străzi ce se îndreptau spre templul din centrul cupolei, alte grupuri de războinici-cactuşi se apropiau.

— La naiba, probabil că au auzit lupta, şopti Isaac. Dacă nu ne mişcăm iute, suntem morţi. Pe rând.

Îl apucă pe Yagharek de braţ şi îl împinse.

— Tu primul, Yag. Tu eşti mai iute şi mai greu de văzut. Du-te.

Îl împinse pe Yagharek în stradă.

Yagharek nu se împiedică. Sprintă cu viteză. Nu era o fugă înfricoşată, care să atragă privirile. Îşi păstră ritmul astfel încât, dacă ar fi fost observat de un cactus, acesta să creadă că e unul dintre ai lor. Umbrele încă îi mai jucau pe chip.

Erau cincisprezece metri până la adăpost. Isaac îşi ţinu răsuflarea, privind muşchii de pe spatele rănit al lui Yagharek.

Cactuşii vorbeau în limba lor neînţeleasă şi se certau cine să intre primul. Doi dintre ei băteau cu nişte ciocane grele în uşa zidită a casei în care Isaac ştia că se află cuibul moliilor şi Ţesătorul cu care se luptau încă.

Întunericul aleii îl primi pe Yagharek.

Isaac trase puternic aer în piept, apoi ieşi şi el.

Se repezi pe stradă şi porni să alerge spre alee.

Când ajunse la mijlocul drumului se auzi un fâlfâit de aripi. Isaac privi în urmă spre fereastră, în partea de sus a clădirii.

Încercând disperată să urce, a treia molie se trase înăuntru, întorcându-se acasă.

Răsuflarea i se opri, dar molia nu-l băgă în seamă.

Isaac porni din nou, dar observă că, la capătul străzii, şi ceilalţi cactuşi auziseră zgomotul. De unde stăteau nu puteau vedea fereastra, nu puteau vedea forma monstruoasă infiltrându-se în clădire. Dar îl puteau vedea pe Isaac fugind de ei, furişat.

— La naiba! şuieră Isaac şi o rupse la fugă serios.

Se auziră strigăte confuze. O voce se înălţă peste celelalte şi strigă câteva ordine. Câţiva războinici-cactus se despărţiră de grup şi porniră în fugă spre Isaac.

Nu erau foarte iuţi, dar nici el. Îşi duceau armele cu un aer expert, neîmpiedicându-i la fugă. Isaac acceleră cât putu de tare.

— Sunt de partea voastră! strigă el inutil din fugă.

Cuvintele nu i se auzeau. Chiar dacă ar fi fost auzit, ar fi fost de neconceput ca războinicii-cactus, înspăimântaţi şi uimiţi, să-i fi acordat vreo circumstanţă înainte să-l ucidă.

Cactuşii ţipau şi chemau alte patrule. Se auziră strigăte de răspuns de pe străzile dimprejur.

O săgeată ţâşni din alee pe dinaintea lui Isaac, înfigându-se într-un trup din urmă. Se auzi un icnet şi un blestem de durere din partea unuia dintre urmăritori. Isaac putea distinge siluetele întunecate din alee. Pengefinchess se distingea de ceilalţi, încordând arcul din nou. Îi ţipă să se grăbească. În spatele ei, Tansell stătea cu flinta pregătită, ţintind pe deasupra capului. Ochii lui încercau cu disperare să vadă în spatele lui Isaac. Îi strigă ceva.

Derkhan şi Lemuel şi Yagharek stăteau ghemuiţi ceva mai în spate, gata să fugă. Yagharek ţinea biciul răsucit şi gata să-l folosească. Isaac pătrunse în umbră.

— Unde e Shad? ţipă din nou Tansell.

— Mort, strigă Isaac.

Pe loc, Tansell scoase un urlet teribil. Pengefinchess nu ridică privirea, dar braţul îi tresări şi aproape scăpă săgeata. Făcu o pauză şi ţinti din nou. Tansell trase pe deasupra capului ei. Flinta bubui şi îl aruncă pe spate. Un nor de alice trecu pe deasupra capetelor cactuşilor, fără să le pricinuiască niciun rău.

— Nu! strigă Tansell. Nu!

Se uită la Isaac, parcă rugându-l să-i spună că nu era adevărat.

— Îmi pare rău, sincer, dar trebuie să mergem, spuse grăbit Isaac.

— Are dreptate, Tan, spuse Pengefinchess cu o voce disperat de calmă.

Mai trase o săgeată cu lame retractile care decupă o felie mare din carnea unui cactus. Se ridică şi potrivi o a treia săgeată.

— Haide, Tan. Nu te mai gândi, mişcă-te.

Se auzi un şuierat ascuţit şi un chakram se înfipse în zidul din spatele lui Tansell, răspândind un nor de praf.

Grupul de cactuşi se apropia repede. Chipurile li se vedeau deja, pline de ură.

Pengefinchess porni să se retragă, înghiontindu-l pe Tansell.

— Haide! strigă ea.

Tansell se retrase cu ea, gemând. Aruncase flinta şi strângea mâinile goale ca pe nişte gheare.

Pengefinchess fugi, trăgându-l după ea pe Tansell. Ceilalţi o urmară, strecurându-se prin labirintul de alei prin care veniseră.

În spatele lor se auzeau proiectile. Chakramuri şi cuţite zburau pe lângă ei.

Pengefinchess fugea cu o viteză teribilă. Se întorcea din când în când şi trăgea în urmă, abia ţintind, apoi continua să fugă.

— Roboţii? strigă ea spre Isaac.

— Făcuţi zob, şuieră el. Ştii cum să ajungi la canalizare?

Ea dădu din cap şi o coti după un colţ. Ceilalţi o urmară. Când Pengefinchess plonjă în aleea de lângă canal, Tansell se întoarse. Chipul îi era roşu. Ochii îi erau înroşiţi.

Plângea cu sânge. Nu clipea. Nu se ştergea.

Pengefinchess se întoarse de la capătul străzii şi îi urlă să nu fie prost, dar el nu o băgă în seamă. Mâinile şi picioarele îi tremurau violent. Ridică mâinile şi Isaac îi văzu venele umflându-i-se uriaşe, ca o hartă peste toată pielea.

Tansell începu să păşească înapoi pe stradă către curba de unde aveau să apară cactuşii.

Pengefinchess strigă după el pentru ultima dată, apoi sări peste un zid dărâmat. Strigă celorlalţi să o urmeze.

Isaac bătu în retragere spre dărâmături, cu ochii fixaţi pe Tansell.

Derkhan se căţăra pe un rând de trepte dărâmate, ezitând să sară în curtea ascunsă unde vodyanoiul se chinuia să descopere gura tunelului. Lui Yagharek îi trebuiră doar două secunde să escaladeze zidul şi să ajungă de cealaltă parte. Isaac se ridică şi privi din nou în urmă. Lemuel fugea repede pe alee, neluând în seamă figura disperată a lui Tansell din urma lui.

Tansell rămase la intrarea în alee. Se scutura de efort, cu trupul plin până la refuz cu energie taumaturgică. Părul i se ridica la capete. Isaac văzu scânteieri în jurul trupului lui şi arcuri fine de energie. Toate acestea erau absolut întunecate, lucind negativ de nelumină.

Cactuşii veniră peste el de după colţ. Avangarda fu surprinsă de silueta întunecată cu mâinile aduse ca ghearele unui schelet răzbunător ce făcea aerul să pocnească, încărcat cu taumaturgoni. Înainte să reacţioneze, Tansell urlă şi aruncă proiectile de energie neagră spre ei.

Acestea se rostogoliră ca nişte fulgere globulare prin aer şi se izbiră de câţiva cactuşi. Proiectilele vrăjite se loviră de victime şi se disipară peste pielea lor. Cactuşii fură aruncaţi mai mulţi metri în spate şi căzură pe caldarâm. Unul rămase nemişcat. Ceilalţi se zvârcoliră de durere.

Tansell ridică braţele mai sus şi un războinic păşi înainte, repezindu-se cu securea de război. O mânui într-un arc enorm şi puternic.

Arma grea se lovi de umărul stâng al lui Tansell. Instantaneu, la atingerea cu pielea, încărcătura se scurse din trupul lui Tansell. Atacatorul fu cuprins de spasme şi fu aruncat cu putere de curent, împroşcând cu sevă; dar lovitura masivă trimise securea prin straturile de haine şi carne şi os, deschizându-l pe Tansell de la umăr până la piept, făcând o tăietură de o jumătate de metru. Securea rămase înfiptă deasupra stomacului.

Tansell urlă ca un câine luat prin surprindere. Încărcătura se scurse din rana uriaşă din care ţâşnea sângele. Tansell căzu în genunchi, apoi la pământ. Cactuşii săriră pe el, lovind muribundul.

Isaac scoase un strigăt de spaimă şi se căţără pe zid. Îi făcu semn lui Lemuel. Privi în jos spre curte. Derkhan şi Pengefinchess deschiseseră calea spre oraşul subteran.

Cactuşii nu renunţaseră. Cei care nu se opriseră să-l calce în picioare pe Tansell se repezeau cu armele pregătite spre Isaac şi Lemuel. Când Lemuel se căţără pe zid, un foarc se auzi trosnind. Lemuel ţipă şi căzu.

Un disc zimţat i se înfipse în spate, chiar deasupra şalelor. Marginile argintii ieşeau din rana care sângera abundent.

Lemuel se uită la Isaac şi ţipă. Picioarele îi tremurau. Se zvârcoli cu braţele, făcând valuri de praf.

— Sfinte, Isaac, ajută-mă! ţipă el. Picioarele mele… Sfinte… zei…

Tuşi şi un cheag mare de sânge i se scurse oribil pe bărbie.

Isaac era paralizat de groază. Se uita în jos la Lemuel care avea o privire îngrozită. Ridică privirea şi văzu cactuşii repezindu-se asupra rănitului cu strigăte triumfătoare. Erau la mai puţin de zece metri. Unul îl văzu pe Isaac şi îi ţinti cu atenţie capul.

Isaac se aruncă la pământ, apoi se repezi spre gaura din care urca un miros greu.

Lemuel se uită la el cu neîncredere.

— Ajută-mă! strigă el. Nu, o, nu, Isaac… Nu pleca! Ajută-mă!

Întindea braţele ca un copil, în vreme ce cactuşii se apropiau de el, încercând să se caţere cu unghiile pe zid, să-şi târască picioarele paralizate. Isaac ştia că nu mai putea face nimic pentru el şi nu mai era timp să-l recupereze şi că rănile aveau să-l ucidă oricum, chiar dacă ar fi scăpat din mâinile cactuşilor. Cu toate acestea, ultima senzaţie pe care o avu Isaac din partea lui Lemuel fu aceea de trădare.

De dincolo de zid, Isaac auzi ţipetele lui Lemuel peste care năvăliseră cactuşii.

— Nu se mai poate face nimic! strigă el cu mâhnire şi furie.

Pengefinchess, fără nicio emoţie, sărise în canal.

— Nu se mai poate face nimic! urlă Isaac disperat spre Lemuel ca să se oprească din vaiete.

Derkhan coborî şi ea în canal, cu chipul palid şi urechea tăiată sângerând.

— Lăsaţi-l în pace, nenorociţi de cactuşi! strigă Isaac.

Yagharek coborî şi îl prinse puternic de glezne pe Isaac, trăgându-l să vină, agitat.

— Pe voi vă ajuta…, strigă Isaac îngrozit.

Yagharek dispăru, Isaac se prinse de marginea găurii şi se lăsă în

jos. Se strecură prin deschidere şi puse capacul deasupra.

Lemuel continua să ţipe de teamă şi durere de dincolo de zid. Sunetele brutale ale cactuşilor care îşi pedepseau intrusul.

O să se oprească, gândi disperat Isaac în vreme ce cobora. *Sunt speriaţi şi nelămuriţi, nu ştiu ce se întâmplă. O să-i tragă un glonţ în cap şi o să termine. Nu au niciun motiv să-l ţină în viaţă, o să-l omoare pentru că au impresia că e de partea moliilor, au să încerce să cureţe cupola, o să termine, au intrat în panică, nu sunt torţionari, nu vor decât să oprească spaima... În orice clipă de acum... O să se oprească.*

Cu toate acestea, strigătele lui Lemuel continuară şi după ce Isaac trase capacul deasupra capului. Chiar şi după ce porni prin curentul de apă fetidă şi se îndreptă spre ceilalţi supravieţuitori. Le auzi şi după ce se îndepărtă de Casa de Sticlă prin canale, spre oraşul mamut.

Trecu mult timp până ce se opriră.

* * *

Noaptea este neînchipuită. Nu putem decât să fugim. Scoatem sunete de animal şi ne grăbim să scăpăm de ceea ce am văzut. Groaza şi repulsia şi emoţiile străine se ţin scai de noi. Nu putem scăpa de ele.

* * *

Ne-am strecurat prin oraşul subteran şi am ajuns la coliba de lângă calea ferată. Tremuram chiar şi în căldura îngrozitoare, privind trenurile care ne zguduiau pereţii. Ne-am uitat îngrijoraţi unul la altul.

În afară de Isaac care nu se uita la nimic.

Dorm? Doarme careva? Sunt momente în care amorţeala mă cuprinde şi mă ameţeşte şi nu mai pot vedea, nici auzi. Poate aceste momente fugitive sunt somnul. Somnul cel nou al oraşului. Poate că atât mai putem spera de acum înainte.

Nimeni nu a spus nimic multă vreme.

* * *

Pengefinchess vodyanoiul a fost primul.

A început încet, murmurând cuvinte de neînţeles. Dar ni se adresa. Stătea cu spatele sprijinit de perete cu picioarele ei grase desfăcute. Ondina ei idioată tot făcea valuri şi îi uda pielea şi hainele.

Ne-a povestit despre Shadrach şi Tansell. Cei trei s-au întâlnit într-o aventură cu care se lăuda, o escapadă de mercenari din Tesh, Oraşul Lichidului Târâtor. Fuseseră împreună vreme de şapte ani.

Fereastra colibei noastre este dinţată cu cioburi de sticlă. În apus, muşcă fără rost din soare. Sub un val de insecte ameţite de lumină, Pengefinchess ne vorbeşte pe un ton blând despre tovarăşii ei morţi: cum tâlhăreau în Stepa Ochiul Viermelui; cum furau în Neovadan; cum jefuiau morminte în pădurile şi câmpiile din Ragamoll.

Nu mai existaseră trei inşi atât de uniţi, spuse ea fără ciudă. Găsiseră, ea şi Tansell şi Shadrach, câte ceva în fiecare, o conexiune pe care nu voia să încerce să şi-o explice.

Tansell era nebun de supărare la sfârşit, spuse ea, nu mai gândea, exploda, o erupţie iraţională de tristeţe taumaturgică. Dar chiar dacă ar fi fost limpede la minte, spuse ea, nu ar fi acţionat altfel. Aşa că este din nou singură.

* * *

Mărturia ei s-a terminat. Cere răspuns, ca într-un ritual liturgic.

Nu îl bagă în seamă pe Isaac, care e cuprins de agonie. Se uită spre Derkhan şi spre mine.

Noi o dezamăgim.

Derkhan clatină din cap, fără cuvinte şi tristă.

Eu încerc. Deschid ciocul şi povestea mea despre crimă şi pedeapsă şi exil mi se ridică în gât. Aproape că iese, aproape că se sparge.

Dar o îndes la loc. Nu are nicio legătură. Nu e pentru seara asta.

Povestea lui Pengefinchess este una despre egoism şi jaf, cu toate acestea pare o poveste eroică pentru camarazii căzuţi. Povestea mea despre egoism şi exil nu poate fi decât o poveste obişnuită. Tac.

* * *

Atunci, când eram gata să renunţ la cuvinte, Isaac a ridicat încet capul şi a vorbit.

Mai întâi cere hrană şi apă pe care nu o avem. Încet îngustează ochii şi începe să vorbească asemeni unei creaturi inteligente. Descrie, cu o tristeţe îndepărtată, morţile pe care le-a văzut.

Ne spune despre Ţesător, despre zeul nebun dansator şi despre lupta lui cu moliile, despre ouăle care au ars, despre declamaţiile cântate ale campionului nostru în care nu putem avea încredere. În cuvinte limpezi, Isaac ne spune ce crede despre ceea ce a devenit Consiliul Robotic şi ce vrea şi ce ar putea fi (iar Pengefinchess înghite în sec de uimire, cu ochii ei bulbucaţi făcându-se şi mai mari când află ce s-a întâmplat cu roboţii din groapa de gunoi a oraşului).

Şi cu cât vorbeşte mai mult, cu atât are mai mult chef să vorbească. Vocea lui se înăspreşte. Ceva s-a rupt în el, o răbdare care a murit o dată cu Lin şi eu însumi devin de piatră când îl aud. Mă inspiră la rigoare şi scop.

Vorbeşte despre trădări şi contra-trădări, despre matematică şi minciuni şi taumaturgie, vise şi zburătoare. Expune teorii. Îmi vorbeşte despre zbor, ceva ce am uitat că aş putea avea, lucru pe care mi-l doresc din nou, dacă tot a adus vorba.

Cum soarele se caţără ca un ins asudat pe vârful cerului, noi cei rămaşi, noi resturile, ne examinăm armele şi cele ce-am adunat, notiţele şi poveştile noastre.

Cu rezerve pe care nu ştiam că le avem, cu o mirare pe care o simt

ca printr-un văl, facem planuri. Îmi strâng biciul în jurul braţului şi îmi ascut sabia. Derkhan îşi curăţă pistoalele şi murmură spre Isaac. Pengefinchess stă şi dă din cap. Ea o să plece, ne anunţă pe toţi. Nu mai e nimic care să o facă să stea. O să doarmă puţin, apoi o să-şi ia rămas bun.

Isaac ridică din umeri. Scoate maşinării compacte cu valve de acolo de unde le-a ascuns sub grămada de gunoaie din colibă. Scoate foi cu însemnări, pătate cu sudoare, mânjite, abia lizibile, din cămaşă.

Începe să lucreze, Isaac, mai fervent decât oricare din noi, să scrie.

Ridică privirea după ore întregi de înjurături în barbă şi fluierături. Nu putem face asta, spune el. Avem nevoie de un punct focal.

Apoi trece iar o oră sau două şi iar ridică privirea.

Trebuie să o facem, spune el, şi totuşi avem nevoie de un punct focal.

Ne spune ce trebuie să facem.

* * *

E linişte şi apoi dezbatem. Iute. Tensionaţi. Ridicăm probleme şi scăpăm de ele. Criteriile noastre sunt confuze – alegem pe cei blestemaţi sau pe cei urâţi? Pe cei fără vlagă sau pe cei răi? Judecăm?

Moralitatea noastră devine grăbită şi furtivă.

Dar ziua e trecută mai mult de jumătate şi trebuie să alegem.

Cu chipul încruntat dar trist, Derkhan se pregăteşte. Ea este însărcinată cu misiunea urâcioasă.

Ia banii pe care îi mai avem, inclusiv ultima pepită de aur. Şterge mizeria oraşului subteran de pe ea, se deghizează, devenind doar o vagaboandă, apoi pleacă să vâneze ceea ce avem nevoie.

Afară începe să se întunece şi Isaac tot mai lucrează. Desene mici şi ecuaţii umplu fiecare spaţiu de pe albul câmp al foii de hârtie.

Soarele gros iluminează norii mânjiţi pe cer de dedesubt. Cerul se-ngălbeneşte de apus.

Niciunul dintre noi nu se teme de visele nopţii.

Partea a Şaptea

Criza

Capitolul Patruzeci şi şase

Luminile de pe stradă se stinseră în tot oraşul şi soarele se ridică deasupra Molimei. Contură forma unei barje micuţe, abia ceva mai mare decât o plută, care se clătina sub valurile blânde.

Era una din multele care se împrăştiau pe râurile gemene ale Noului Crobuzon. Lăsate să putrezească în apă, carcasele bărcilor vechi pluteau la întâmplare pe curent, trăgând fără convingere de pontoanele uitate. Erau multe asemenea vase în inima Noului Crobuzon şi vagabonzii se luau la întrecere care să ajungă primul la ele sau să se caţăre pe odgoanele lor încordate inutil. Pe unele le evitau, şoptindu-şi că sunt locuinţe ale monştrilor, bârloguri ale celor care nu acceptaseră faptul că sunt morţi, chiar dacă putreziseră.

Aceea era pe jumătate acoperită cu o pânză veche ce mirosea greu a ulei şi grăsime şi putreziciune. Lemnul bătrân al bărcii se cufunda în apa râului.

Ascuns în umbra prelatei, Isaac se uita la norii care treceau repede. Era gol şi nemişcat.

Stătea acolo de ceva vreme. Yagharek venise cu el la malul râului. Se strecuraseră timp de mai bine de o oră prin oraş, pe străzile familiare din Mlaştina Bursucului şi apoi prin Cartierul Buimac, pe sub viaductele de cale ferată şi pe lângă turnurile miliţiei, ajungând până la urmă la marginea sudică a Malului Molimei. La mai puţin de trei kilometri de centrul oraşului, dar într-o altă lume. Străzi liniştite, cu case joase şi modeste, cu parcuri apologetice, biserici şi săli, birouri cu faţade false într-o cacofonie de stiluri.

Aici erau bulevarde. Nimic nu se compara cu promenadele largi, flancate de bananieri din Aspic, sau cu Strada Conifer din Câmpul Bărcii, marcată magnific de şiruri de pini. Cu toate acestea, la marginile Malului Molimei erau stejari care ascundeau greşelile de arhitectură. Isaac şi Yagharek, cu picioarele din nou învelite în cârpe, cu capetele ascunse în glugile unor mantale furate, fuseseră recunoscători frunzişului care îi ascunsese în drumul lor spre râu.

Nu existau mari conglomerate industriale în preajma Molimei. Fabricile şi atelierele, depozitele şi docurile se înghesuiau de-a lungul Catranului şi a Marelui Catran după unirea celor două râuri. Abia pe ultimul kilometru, după ce trecea de Mlaştina Bursucului şi o mie de canale de dejecţie de la laboratoare, Molima devenea murdară şi

dubioasă.

În nordul oraşului, în Buimăceală şi Coroană, ca şi aici, în Malul Molimei, locuitorii se plimbau cu bărci de plăcere, o ocupaţie de neînchipuit mai la sud. Deci aici, unde traficul pe apă era liniştit, îşi făcuse drum Isaac pentru a duce la îndeplinire instrucţiunile Ţesătorului.

Găsiseră o alee între două rânduri de case, o despicătură subţire care cobora spre apă. Nu fusese greu să găsească o barcă părăsită, deşi aici nu erau decât puţine în comparaţie cu zonele industriale.

Lăsându-l pe Yagharek să se uite pe sub gluga lui ponosită, arătând ca un vagabond, Isaac coborâse până la malul râului. O dungă de iarbă şi o zonă de noroi gros îl despărţeau de apă; se dezbrăcă din mers şi îşi puse hainele sub braţ. Până să ajungă la Molimă, era gol, acoperit doar de întuneric.

Fără să ezite, îmbărbătându-se, intrase în apă.

Avusese de înotat o scurtă distanţă până la barcă. Se bucurase, lăfăindu-se în acea senzaţie, râul negru îl spăla de murdăria canalelor şi de praful adunat peste zile. Trăsese hainele după el, dorind ca apa să le pătrundă fibrele şi să le cureţe şi pe ele.

Se ridicase pe coasta bărcii, cu pielea încreţindu-i-se în timp ce se usca. Yagharek abia se vedea, nemişcat, privind. Isaac îşi aranjă hainele împrejur şi trase prelata puţin peste el ca să se ascundă în umbră.

Privea lumina sosind spre est şi tremura sub briza care îi făcuse pielea de găină.

— Iată-mă, murmură el. Gol ca un mort pe răsăritul râului. După cum ai cerut.

Nu ştia dacă frazarea onirică a Ţesătorului, care îi fusese murmurată în noaptea aceea teribilă din Casa de Sticlă, fusese un fel de invitaţie. Dar se gândise că, răspunzând, ar fi putut schimba modelul pânzei lumii, ar fi putut ţese o conjunctură care, spera el, i-ar fi plăcut Ţesătorului.

Trebuia să se vadă cu magnificul păianjen. Avea nevoie de ajutorul Ţesătorului.

* * *

La jumătatea nopţii trecute, Isaac şi tovarăşii lui deveniseră conştienţi că încordarea nocturnă, că sentimentul rău care plutea, că acele coşmaruri se întorseseră. Atacul Ţesătorului nu reuşise, după cum prevăzuse. Moliile erau încă în viaţă.

Lui Isaac îi trecu prin minte că mirosul lui le era acum cunoscut, că era recunoscut ca distrugătorul cuibului. Poate că ar fi trebuit să-l împietrească frica, dar nu era aşa. Coliba de lângă calea ferată nu fusese atacată.

Poate că le este frică de mine, gândi el.

Pluti pe râu. Trecu o oră, iar sunetele oraşului se strecurară pe nesimţite în jurul lui.

* * *

Zgomotul bulelor de aer îl deranjă.

Se ridică încet într-un cot, revenindu-şi repede din reverie. Se uită peste marginea bărcii.

Yagharek încă se mai vedea, în aceeaşi poziţie, pe mal. Acum erau câţiva trecători în spatele lui, care nu-l băgau în seamă, aşa acoperit cu zdrenţe şi duhnind.

Aproape de barcă, un val de bule de aer şi apă răvăşită fierbea apa la oarecare distanţă, pocnind la suprafaţă şi stârnind valuri pe o distanţă de un metru. Ochii lui Isaac se lărgiră în momentul în care observă că tulburarea apei era perfect circulară, iar valurile stârnite de bule ajungeau la marginea cercului şi încetau brusc, netulburând apa de alături.

Isaac se retrase uşor; o curbă neagră se profila pe apa tulburată. Se ridică din apă, stropind în interiorul cercului. Isaac se holba la chipul Ţesătorului.

* * *

Tresări, cu inima cuprinsă de un ritm agresiv. Ţesătorul se uita la el. Îşi înălţase capul ca să-l scoată din apă fără să i se vadă trupul. Ţesătorul murmura adânc în capul lui Isaac.

… TU REPARI TU ACELA GOL PUŞCĂ DUPĂ CUM S-A CERUT MIC ŢESĂTOR CU PATRU MEMBRE… spuse el, monologând în continuare… RÂUL ŞI RĂSĂRITUL VIN PESTE MINE VEŞTILE SUNT GOALE…

Cuvintele se pierdură treptat până ce nu se mai auziră, iar Isaac găsi prilejul să vorbească.

— Mă bucur să te văd, Ţesătorule, spuse el. Îmi amintesc că aveam o întâlnire. Trebuie să vorbesc cu tine.

Incantaţia Ţesătorului se reluă, iar Isaac se chinui să înţeleagă, să traducă bolboroseala aceea de cuvinte frumoase, să răspundă, să se facă auzit.

Era ca un dialog cu un somnambul sau cu un nebun. Era dificil, epuizant. Dar era posibil.

* * *

Yagharek auzi vociferarea copiilor mergând la şcoală. Treceau prin spatele lui pe o cărare tăiată în iarba malului.

Privirea lui rătăci peste apă unde copacii şi străzile albe largi din Colina Drapelului de îndepărtau de apă într-o pantă uşoară. Şi acolo malul era trasat cu iarbă, dar nu exista nicio potecă şi nici copii. Numai ziduri de case.

Yagharek îşi trase genunchii la piept şi se înveli mai bine cu

mantaua. La cincisprezece metri pe apă, bărcuţa lui Isaac părea nefiresc de imobilă. Capul lui Isaac se ivise cu câteva minute în urmă şi acum se vedea peste marginea bărcii, cu ceafa spre Yagharek. Parcă privea o zonă din apă.

Trebuie să fie Ţesătorul, înţelese Yagharek şi se simţi cuprins de emoţie.

Se chinui să audă, dar vântul slab nu-i aducea niciun sunet. Auzea doar plescăitul apei şi zgomotul copiilor din spate.

Timpul trecu, dar soarele parcă se oprise. Şirul de copii nu se termina. Yagharek îl privea pe Isaac discutând ceva cu păianjenul nevăzut, aflat sub suprafaţa apei. Yagharek aşteptă.

Apoi, la ceva timp după răsărit, dar înainte de ora şapte, Isaac se retrase în barcă pe furiş, cotrobăi după haine şi se întoarse înotând ca un şobolan.

Lumina anemică a dimineţii se sparse pe suprafaţa râului în vreme ce Isaac traversa apa spre mal. Parcă dansa un dans grotesc, trăgându-şi hainele după el, înainte de a se ridica în iarba de pe mal.

Se prăbuşi dinaintea lui Yagharek, gâfâind.

Şcolarii chicotiră şi şopocăiră.

— Cred… cred că o să vină, spuse Isaac. Cred că a înţeles.

* * *

Trecuse de ora opt când ajunseră la coliba de lângă linia ferată. Era linişte şi cald, iar aerul era plin de firişoare de praf. Gunoiul aruncat pe podea lucea sub lumina ce intra prin pereţii crăpaţi.

Derkhan tot nu se întorsese. Pengefinchess dormea într-un colţ sau se făcea că doarme.

Isaac strânse într-un sac murdar tuburile şi valvele esenţiale, motoarele şi bateriile şi transformatoarele. Îşi culese notiţele, le răsfoi ca să verifice, apoi le îndesă din nou în cămaşă. Scrise un bilet pentru Derkhan şi Pengefinchess. Împreună cu Yagharek, îşi verifică şi curăţă armele şi numără puţina muniţie. Apoi Isaac privi prin fereastra spartă peste oraşul care se trezea în jurul lor.

Trebuia să fie atenţi acum. Soarele îşi recăpătase puterea şi lumina din plin. Oricine putea face parte din miliţie şi fiecare ofiţer văzuse heliotipiile lor. Se acoperiră cu mantalele. Isaac ezită, apoi împrumută cuţitul lui Yagharek şi se bărbieri până la sânge. Lama ascuţită aluneca dureros peste neregularităţile pielii lui, motivul pentru care îşi lăsase barba să-i crească. Era nemilos şi iute, şi curând îi arătă lui Yagharek o faţă cu obrazul neted, cu o mustăcioară tăiată prost, cu tăieturi sângerânde şi smocuri de păr scăpat din vedere.

Părea ciudat, dar diferit. Isaac îşi pipăi pielea însângerată şi plecară.

Pe la nouă, după minute întregi de hoinăreală pe lângă magazine şi trecători, căutând drumuri dosnice, cei doi se găseau în groapa de gunoi din Cotul Sur. Căldura era neiertătoare şi părea şi mai mare în

aceste canioane de fier vechi. Pe Isaac îl înţepa şi ustura obrazul.

Se strecurară printre gunoaie spre inima labirintului, spre culcuşul Consiliului Robotic.

* * *

— Nimic.

Bentham Rudgutter strânse pumnul pe birou.

— De două nopţi căutăm cu aerostatele. Nimic. În fiecare dimineaţă, altă recoltă de trupuri, fără să vedem nimic toată noaptea. Rescue e mort, niciun semn de la Grimnebulin, nici de la Blueday…

Îşi ridică ochii injectaţi şi privi peste masă la Stem-Fulcher, care trăgea uşor din pipă.

— Nu merge bine treaba, trase el concluzia.

Stem-Fulcher încuviinţă uşor. Se gândea.

— Două lucruri, spuse ea încet. E clar că avem nevoie de trupe special antrenate. Ţi-am spus de soldaţii lui Motley.

Rudgutter dădu din cap. Se tot freca la ochi.

— Putem să facem şi noi din aceia. Putem comanda fabricilor de pedeapsă să ne construiască un detaşament de Refăcuţi, cu oglinzi şi arme întoarse spre spate, dar avem nevoie de timp. Trebuie să-i antrenăm. Asta înseamnă cel puţin trei, patru luni. Şi în timp ce noi pierdem vremea moliile îşi fac de cap cu cetăţenii. Devin mai puternice. Aşa că trebuie să ne gândim la strategii pentru a ţine oraşul sub control. Să instituim starea de alarmă, poate. Ştim că moliile pot intra în case, dar nu e nicio îndoială că cele mai multe victime sunt luate din stradă. Apoi, avem nevoie să înlăturăm speculaţiile din presă cu privire la evenimente. Barbile nu a fost singurul savant care a lucrat la acest proiect. Trebuie să fim în stare să evităm orice situaţie periculoasă, trebuie să-i strângem pe toţi savanţii implicaţi. Şi, cu jumătate din miliţie ocupată cu moliile, nu mai putem risca încă o grevă la docuri sau ceva similar. Asta ne-ar putea paraliza repede. E datoria noastră faţă de oraş să punem capăt cererilor lor lipsite de rost. În principiu, domnule Primar, avem de-a face cu cea mai mare criză de la Războiul Piraţilor încoace. Cred că e vremea să declarăm starea de urgenţă. Avem nevoie de puteri extraordinare. Avem nevoie de legea marţială.

Rudgutter îşi ţuguie buzele şi cugetă.

* * *

— Grimnebulin, spuse avatarul.

Consiliul rămase ascuns. Nu se ridică. Nu se distingea de munţii de gunoi din jur.

Cablul care intra în ţeasta avatarului ieşea din grămada de fiare şi piatră. Avatarul puţea. Pielea îi era acoperită cu mucegai.

— Grimnebulin, repetă el cu o voce agitată. Nu te-ai întors. Maşina de criză pe care mi-ai lăsat-o este incompletă. Unde sunt eu-rile care

te-au însoţit la Casa de Sticlă? Moliile au zburat din nou noaptea trecută. Ai eşuat?

Isaac ridică mâinile pentru a încetini întrebările.

— Stop, spuse el poruncitor. Am să explic.

Isaac ştia că ar fi fost o greşeală să se aştepte la emoţii din partea Consiliul. Pe când îi spunea avatarului povestea acelei nopţi înfiorătoare din Casa de Sticlă – noaptea aceea cu o victorie atât de parţială, cu un preţ atât de îngrozitor – ştia că nici mânia, nici tristeţea nu îl făcea pe omuleţ să tremure.

Consiliului Robotic avea conştiinţă, dar nu şi sentimente. Asimila date noi, atât. Calcula posibilităţi.

Îi spuse că maimuţele-robot fuseseră distruse, şi avatarului i se scutură spasmodic trupul. Fără acei roboţi, Consiliul Robotic nu putea descărca experienţa. Trebuia să se bazeze pe raportul lui Isaac.

Ca şi altădată, Isaac avu impresia că vede o siluetă umană pândind din gunoi, dar aceasta dispăru iute.

Isaac povesti Consiliului despre intervenţia Ţesătorului, apoi, în sfârşit, începu să-şi explice planul. Consiliul, fireşte, înţelese imediat.

Avatarul dădea din cap. Isaac avu impresia că simte mişcări fine în pământul de sub picioare, ca şi cum Consiliul se foia.

— Înţelegi ce-mi trebuie de la tine? spuse Isaac.

— Fireşte, răspunse Consiliul Robotic. Şi am să fiu legat direct la maşina de criză?

— Da, spuse Isaac. Aşa o să meargă treaba. Am uitat o parte dintre componentele maşinii de criză atunci când am lăsat-o la tine, de aceea nu era completă. Dar când mi-am dat seama, mi-a venit ideea asta. Însă am nevoie de ajutorul tău. Dacă funcţionează, calculele trebuie să fie exacte. Mi-am adus maşina analitică din laborator, dar nu e un model avansat. Tu, Consiliul, eşti o reţea de maşini de calculat sofisticate… nu? Trebuie să faci nişte adunări pentru mine. Să rezolvi nişte funcţii, să printezi nişte cartele de programare. Şi am nevoie să fie perfecte. Cu un grad de eroare infinitezimal. Bine?

— Arată-mi, spuse avatarul.

Isaac scoase două foi de hârtie. Se apropie de avatar şi i le întinse. În mirosul de ulei şi de chimicale, duhoarea organică a avatarului era de-a dreptul şocantă. Isaac îşi încreţi nasul cu dezgust. Dar se îmbărbătă şi rămase alături de trupul putred, pe jumătate viu, al avatarului şi îi explică funcţiile pe care le sublimase.

— Pagina asta are câteva ecuaţii la care nu pot găsi soluţia. Poţi să le citeşti? Au de-a face cu modelul matematic al activităţii mentale. Pagina a doua e mai deosebită. Ăsta e setul de cartele de programare de care am nevoie. Am încercat să exprim fiecare funcţie cât de exact posibil. Aici, de exemplu…

Degetul lui Isaac se mişcă de-a lungul unei linii de simboluri logice

complicate.

— Aici spune „ia datele din intrarea unu; acum modelează datele”. Iar aici avem aceleaşi comenzi pentru intrarea doi… iar aici o comandă complexă: „compară datele obţinute”. Apoi aici sunt funcţiile constructive, de remodelare. Înţelegi toate astea? spuse el făcând un pas în spate. O poţi face?

Avatarul luă hârtiile şi le cercetă cu atenţie. Ochii mortului se mişcară de la stânga la dreapta încet, neîntrerupt, până ce termină de parcurs şi de trimis datele prin cablu spre creierul ascuns al Consiliului.

După o clipă, avatarul spuse:

— Se poate face.

* * *

Isaac dădu din cap triumfător.

— Am nevoie de asta… acum. Cât mai curând posibil. Pot să aştept. Poţi să o faci?

— Am să încerc. Şi, când vine seara şi se întorc moliile, ai să-i dai drumul şi ai să mă conectezi. Ai să mă legi la maşina de criză.

Isaac încuviinţă.

Se cotrobăi prin buzunare şi mai scoase o bucată de hârtie, pe care i-o înmână avatarului.

— Asta e o listă cu tot ce avem nevoie, spuse el. Ar trebui să se găsească totul în groapa asta de gunoi, sau să se poată face rost. Mai ai câţiva… tine pe undeva ca să-i pui să caute? Încă două căşti din acelea folosite de comunicatori; două baterii, un mic generator, chestii din astea. Şi de astea avem nevoie tot acum. Cablu conductor gros, prin care să poată trece curent elictric sau taumaturgic. Avem nevoie de vreo trei, patru kilometri. Nu dintr-o singură bucată, fireşte. Pot fi bucăţi, atât timp cât se pot conecta uşor una de alta. Dar avem nevoie de grămezi întregi. Trebuie să facem legătura între tine şi punctul focal. Cablurile trebuie să fie gata diseară până la ora şase.

Chipul lui Isaac era dur. Vorbea monoton. Îl privi pe avatar cu atenţie.

— Nu suntem decât patru, iar pe unul nu putem pune bază, continuă el. Poţi lua legătura cu… grupul nostru?

Avatarul încuviinţă încet, aşteptând o explicaţie.

— Avem nevoie de oameni să conecteze cablurile prin oraş.

Isaac trase lista din mâna avatarului şi începu să schiţeze pe spatele ei: un Y al celor două râuri, cruciuliţe pentru Cotul Sur, Corbul, haşuri pentru Mlaştina Bursucului şi Inima Scuipatului. Legă primele două cruciuliţe cu o linie scurtă. Ridică privirea spre avatar.

— Trebuie să vă organizaţi. Repede. Avem nevoie de toată lumea la posturi cu cablurile la ora şase.

— De ce nu faci operaţiunea aici? întrebă avatarul.

Isaac clătină vag din cap.

— N-ar merge. Aici e o fundătură. Trebuie să canalizăm forţa spre punctul focal al oraşului, unde converg toate liniile. Trebuie să mergem la Staţia Pierzaniei.

Capitolul Patruzeci şi şapte

Ducând amândoi un sac burduşit cu componente aruncate, Isaac şi Yagharek se strecurară înapoi pe străzile liniştite din Cotul Sur, de-a lungul Liniei de Sud. Ca nişte vagabonzi îmbrăcaţi nepotrivit cu clima caldă, traversară Noul Crobuzon spre coliba prăpădită de lângă linia ferată. Aşteptară trecerea unui tren, care răsufla energic prin coşul de fum, apoi continuară să traverseze perdelele de aer cald ce se ridicau de pe liniile încinse.

Era miezul zilei şi aerul îi învăluia ca o pătură caldă.

Isaac puse jos capătul lui de sac şi trase de uşă. Derkhan deschise dinăuntru. Se strecură afară, închizând pe jumătate uşa în urma ei. Isaac aruncă o privire şi văzu pe cineva stând într-un colţ întunecat.

— Am găsit pe cineva, ’Zaac, şopti Derkhan cu ochii injectaţi şi scăldaţi în lacrimi, apoi arătă spre interior. Aşteptam.

* * *

Isaac trebuise să se întâlnească cu Consiliul; Yagharek inspira uimire şi confuzie, dar nu şi încredere faţă de cei cu care avea treabă; Pengefinchess nu voia să meargă; aşa că Derkhan fusese forţată să iasă în oraş să facă treaba aceea monstruoasă. Asta o transformase într-un suflet rău.

La început, când plecase din colibă şi intrase în oraş, se furişase repede prin întunericul ce umplea străzile, plângând pe înfundate pentru a-şi elibera presiunea din cap. Se ţinuse dreaptă, ştiind că o parte dintre siluetele pe care le vedea trecând erau miliţieni. Încordarea de coşmar din aer o seca de puteri.

Dar apoi, când soarele răsărise şi noaptea se ascunsese în canale, drumul ei devenise mai uşor. Se mişca mai repede, ca şi cum întunericul ar fi fost un material care îi opunea rezistenţă.

Misiunea ei nu era mai puţin îngrozitoare, dar urgenţa făcea din teroare un lucru anemic. Ştia că nu mai putea aştepta.

Mai avea puţin de mers. Se îndrepta spre spitalul din Puţul Sirian, prin vreo şase kilometri de mahala şi dărâmături. Nu îndrăznise să ia un taxi, în caz că ar fi fost condus de un spion al miliţiei, un agent care urmărea răufăcători ca ea. Aşa că mersese pe jos, cât de repede putuse, prin umbra Liniei de Sud care se tot ridica deasupra acoperişurilor pe măsură ce se îndepărta de inima oraşului. Arcade de cărămidă se căscau peste străzile joase ale Cartierului Sirian.

La Staţia Siriană, Derkhan se despărţise de linia ferată şi se cufundase în străzile învălmăşite din sudul Marelui Catran.

Îi fusese uşor să urmărească zgomotul zarzavagiilor şi tarabagiilor

spre piaţa din Promenada Tincturii, strada largă şi murdară care lega Cartierul Sirian, Câmpul Pelorus şi Puţul Sirian. Urma cursul Marelui Catran ca un ecou imperfect, schimbându-şi numele din mers, devenind Calea Wynion, apoi Strada Potăii Bătrâne.

Derkhan trecuse prin zgomotul de ceartă, printre taxiurile şi clădirile părăginite care flancau strada. Îşi căuta urma ca un vânător, tot spre nord-est. Până ce, în sfârşit, drumul se rupea şi pleca spre nord într-un unghi ascuţit. Îşi luase inima în dinţi şi traversase ca un cerşetor furios, intrând în inima Puţului Sirian, spre Spitalul Veruline.

Era o clădire veche şi largă, cu turnuleţe, înfrumuseţată cu cărămizi de diferite culori şi statuete din ciment: zei şi demoni uitându-se unul la altul de deasupra ferestrelor, dragoni ieşind din colţurile acoperişului cu mai multe niveluri. Cu trei secole înainte, fusese un azil grandios pentru cei teribil de bogaţi, în ceea ce era pe atunci o suburbie a oraşului. Ghetourile se răspândiseră şi înghiţiseră Puţul Sirian: azilul fusese închis, transformat într-un depozit de lână; apoi golit din pricina falimentului; locuit o vreme de o bandă de hoţi, apoi de un sindicat de taumaturgi rataţi; în sfârşit, fusese cumpărat de Ordinul Veruline şi preschimbat în spital.

Încă un loc de vindecare, spuseseră ei.

Fără fonduri şi medicamente, cu doctori şi farmacişti lucrând voluntar la ore ciudate, când conştiinţa îi apăsa mai tare, cu un personal de călugări pioşi, dar fără experienţă, Spitalul Veruline era locul în care săracii se duceau să moară.

Derkhan trecuse de portar, ignorându-l ca şi cum ar fi fost surdă. El ridicase vocea la ea, dar nu o urmărise. Ea urcase scările până la primul etaj, spre cele trei secţii în funcţiune.

Şi acolo… acolo vânase.

Îşi amintea pânda, paturile stricate, ferestrele masive arcuite cu lumină rece, trupurile muribunzilor. De la preotul care o hărţuia cu tot felul de întrebări aflase despre tatăl ei muribund, care lipsea – plecase într-o noapte să moară; auzise despre el că venise aici la îngerii milei. Călugărul se muiase la cucernicia lui Derkhan şi îi spusese că putea să stea şi să caute. Iar Derkhan întrebase unde se aflau cei foarte bolnavi, din nou cuprinsă de lacrimi, pentru că tatăl ei era foarte aproape de moarte.

Călugărul îi arătase fără vorbe uşile duble de la capătul marelui salon.

Şi Derkhan trecuse de uşi şi intrase într-un iad în care se întindea moartea, unde singurul lucru cu care se alinau durerea şi degradarea erau cearşafurile curate. Măicuţa tânără care se plimba prin salon cu ochii lărgiţi de un şoc permanent se oprea din când în când să citească foaia de observaţie de la piciorul vreunui pat, verificând dacă pacientul murea sau nu încă.

Derkhan privise în jos şi răsfoise o fişă. Găsise diagnosticul şi reţeta. *Morbul Pieptului,* citise ea. *2 doze laudanum/3 ore pentru durere.* Apoi cu alt scris: *Laudanum nu este disponibil.*

În patul următor, medicamentul care nu se găsea era apă de sporr. La următorul, sudifiat de calcie, care, dacă Derkhan interpreta corect fişa, l-ar fi vindecat pe pacient de morbul maţelor în opt doze. Continuase, străbătuse lungimea salonului, o listă fără rost de medicamente care ar fi oprit durerea.

Derkhan începuse să facă ceea ce venise să facă.

Examina pacienţii cu un ochi atent, ca un vânător al unei prăzi muribunde. Ştia exact ce căuta – *o minte sănătoasă într-un trup atât de bolnav, încât nu ar fi rezistat mai mult de câteva zile* – şi i se făcuse greaţă. Măicuţa o observase şi se apropiase de ea cu o încetineală curioasă, cerând să afle pe cine căuta.

Derkhan nu o băgase în seamă şi îşi continuase studiul. Străbătuse salonul, oprindu-se până la urmă la patul unui bătrân căruia fişa îi mai dădea o săptămână de trăit. Dormea cu gura deschisă, cu un firicel de salivă în colţul gurii şi încruntându-se în somn.

Se abţinuse o clipă ca să reflecteze la etica gestului – *Cine dintre cei de faţă era informator al miliţiei?* dorise ea să strige. *Care violase? Care omorâse vreun copil? Care torturase?* Se închisese în gândurile ei. Nu trebuia să se întâmple asta, îşi spusese ea. Putea să înnebunească. Trebuia să fie exigentă. Nu putea să aleagă.

Se întorsese spre măicuţa care o urmărea tot bolborosind ceva şi pe care reuşea să o ignore fără efort.

Derkhan îşi amintea propriile-i cuvinte de parcă nu ar fi fost niciodată reale.

Omul e pe moarte, spusese ea. Măicuţa amuţise şi încuviinţase. Se poate mişca? întrebase Derkhan.

Încet, răspunsese măicuţa.

E nebun? întrebase Derkhan. Nu era.

Îl iau de aici, spusese ea. Am nevoie de el.

Măicuţa începuse să-şi exprime uimirea şi supărarea, iar emoţiile lui Derkhan izbucniseră pe moment şi lacrimi îi inundaseră chipul, închisese ochii şi urlase cu limbă de animal până ce măicuţa tăcuse. Derkhan o privise din nou şi se oprise din plâns.

Derkhan scosese un pistol din mantie şi îl pusese la pântecele măicuţei. Aceasta se uitase în jos cu surpriză şi teamă. În vreme ce măicuţa se uita spre armă fără să-şi creadă ochilor, Derkhan scosese cu mâna stângă punga cu bani, ce mai rămăsese din banii lui Isaac şi Yagharek. O ridicase până ce măicuţa o văzuse, înţelesese ce se aştepta de la ea şi întinsese mâna. Atunci Derkhan îi răsturnase în palmă bancnotele şi praful de aur şi monedele.

Ia asta, spusese ea cu voce tremurătoare şi atentă. Arătase la

întâmplare spre salon, spre bolnavii care gemeau în paturi. Cumpără laudanum pentru el şi calcie pentru ea, spusese Derkhan, vindecă-l pe acela şi adoarme-l pe celălalt; fă-i pe doi, trei sau patru să trăiască, şi nu ştiu. Fă ceva bun pentru cât mai mulţi, dar pe acesta trebuie să-l iau eu. Trezeşte-l şi spune-i că trebuie să vină cu mine. Spune-i că îl pot ajuta.

Derkhan o împunsese cu pistolul. Îi închisese degetele peste bani şi privise în ochii miraţi ai măicuţei, care nu înţelegea.

Derkhan, înăuntrul fiinţei ei, se apăra, se justifica – *Vezi? Îl iau pe el, dar îi salvez pe ceilalţi!*

Dar nu exista nicio circumstanţă morală care să atenueze lucrul îngrozitor pe care trebuia să-l facă. Se uitase adânc în ochii măicuţei.

Ajută-i, şoptise ea. Acum îi poţi ajuta. Îi poţi ajuta pe toţi cu excepţia lui sau îi poţi lăsa pe toţi să moară. Ajută-i.

După un moment lung de tăcere, timp în care se uitase în ochii lui Derkhan, apoi la pumnul de bani, la pistol şi la bolnavii din jur, măicuţa băgase banii în buzunar cu mâna tremurândă. Derkhan o privise cu un sentiment de triumf îngrozit cum se îndrepta spre pacient să-l trezească.

Vezi? gândise Derkhan auto-dispreţuitor. *Nu sunt numai eu de vină! Ea a ales!*

* * *

Numele lui era Andrej Shelbornek. Avea şaizeci şi cinci de ani. Măruntaiele îi fuseseră mâncate de un germene virulent. Era tăcut şi foarte obosit, iar după două, trei întrebări o urmase pe Derkhan fără să se plângă.

Ea îi spusese despre tratamentul pe care îl avea în minte, despre tehnicile experimentale pe care voia să le încerce pe trupul lui. El nu spusese nimic. *Probabil că înţelege ce se întâmplă!* îşi spusese ea. *S-a săturat să tot trăiască aşa, îmi face treaba mai uşoară.*

Era evident că nu putea merge pe jos până la Cotul Sur. Derkhan ezitase. Scosese din buzunar câteva bancnote mototolite. Nu avusese ce să facă şi chemase un taxi. Era nervoasă. Mârâise adresa, cu faţa ascunsă de glugă.

Drişca era trasă de un bou, Refăcut ca un biped pentru a se strecura cu mai multă uşurinţă pe aleile întortocheate ale Noului Crobuzon. Se legăna pe cele două picioare cu un pas ciudat. Derkhan se aşezase şi închisese ochii. Când îi deschisese din nou, Andrej dormea.

El nu vorbise şi nici nu se încruntase, nu păruse tulburat până ce nu îl făcuse să urce panta abruptă de lângă Linia de Sud. Atunci figura i se încruntase şi o privise mirat.

Derkhan pomenise ceva despre un laborator experimental secret, un loc de deasupra oraşului, cu acces la tren. Păruse preocupat,

clătinase din cap şi privise în jur ca să scape. În întunericul de sub viaduct, Derkhan scosese pistolul. Deşi pe moarte, îi era teamă să moară, şi ea îl forţase să urce sub ameninţarea pistolului. El începuse să plângă la jumătatea drumului. Derkhan îl privise şi îi făcuse semn cu pistolul, încercând să se ţină departe de propriile ei sentimente.

* * *

Înăuntrul colibei prăfuite, Derkhan aşteptase liniştită, cu pistolul îndreptat spre Andrej, până ce auzise paşii lui Isaac şi Yagharek. Atunci Derkhan le deschisese uşa şi Andrej începu să plângă şi să strige după ajutor. Avea o voce uimitor de puternică pentru un om atât de bolnav. Isaac, care era pe cale să o întrebe pe Derkhan despre ce vorbise cu Andrej, se repezi înăuntru să-l potolească.

Preţ de o jumătate de secundă, Isaac deschise gura, dorind să-i spună că nu avea de ce să se teamă, că nu avea să păţească nimic rău, că se afla pe mâini bune, că exista un motiv pentru toate astea. Strigătele lui Andrej se opriră când îl văzu pe Isaac, dornic să primească mângâiere.

Dar Isaac era obosit şi nu putea gândi, iar minciunile acelea l-ar fi făcut să vomite. În loc de asta, el se aruncă asupra bolnavului şi îl birui cu uşurinţă, oprindu-i strigătele cu un căluş. Isaac îl legă pe Andrej cu o frânghie şi îl sprijini cât mai confortabil de perete. Muribundul mormăia şi pufnea îngrozit.

Isaac încercă să-l privească în ochi, să-i murmure vreo scuză, să-i spună că-i părea rău, dar Andrej nu-l auzea de spaimă. Isaac se întoarse agasat, iar Derkhan îl privi în ochi şi îl prinse iute de mâini, mulţumită că o scăpase de această povară.

* * *

Erau multe de făcut.

Isaac începu calculele finale şi pregătirile.

Andrej scâncea prin căluş şi Isaac îl privi disperat.

Cu fraze scurte şi şoptite, Isaac le explică lui Derkhan şi Yagharek ce făcea.

Se uită la maşinile analitice stricate din colibă. Se uită peste hârtii, verificând iar şi iar calculele, comparându-le cu foile cu cifre pe care le căpătase de la Consiliul Robotic. Scoase miezul maşinii de criză, mecanismul enigmatic pe care neglijase să-l lase Consiliului. Era o cutie opacă, un motor sigilat cu cabluri împletite şi circuite elictrostatice şi taumaturgice.

O curăţă încet, îi examină piesele în mişcare. Isaac se pregăti pe sine şi echipamentul. Când Pengefinchess se întoarse din plimbarea ei nedeclarată, Isaac ridică privirea scurt. Ea vorbi încet, fără să privească pe nimeni în ochi. Apoi se pregăti să plece; îşi verifică echipamentul, îşi unse arcul să nu se ude sub apă. Întrebă unde era pistolul lui Shadrach şi sughiţă cu regret când Isaac îi spuse că nu ştia.

— Păcat. Era o armă puternică, spuse ea pierdută, privind pe fereastră. Vrăjită. O armă teribilă.

Isaac o întrerupse. Împreună cu Derkhan, o imploră să rămână. Ea se întoarse şi îl privi pe Andrej, parcă văzându-l pentru prima oară, nu băgă în seamă rugăminţile lui Isaac şi ceru să ştie ce dracu' făcea. Derkhan o trase departe de Andrej şi de Isaac şi îi explică.

Apoi Derkhan o întrebă din nou pe Pengefinchess dacă voia să facă încă un lucru pentru ei. Nu putea decât să o roage.

Isaac ascultă pe jumătate, dar nu mai vru să audă rugăminţile ei. Se ocupă de treaba lui, de complicata matematică a crizei.

Andrej scâncea neîncetat lângă el.

Capitolul Patruzeci şi opt

Chiar înainte de ora patru, când se pregăteau să plece, Derkhan îi îmbrăţişă pe Isaac şi pe Yagharek. Ezită doar o clipă înainte să-l ia în braţe pe garuda. El nu-i răspunse, dar nici nu o îndepărtă.

— Ne vedem la locul de întâlnire, murmură ea.

— Ştii ce ai de făcut? o întrebă Isaac.

Ea încuviinţă şi îl împinse spre uşă.

El ezita acum, la lucrul cel mai greu. Se uită spre Andrej, care zăcea cu un fel de stupoare epuizată de teamă, cu ochii goi şi cu căluşul murdar de secreţii.

Trebuia să-l ia cu ei şi să nu stârnească alarma.

Se sfătui cu Yagharek asupra acestui punct, în şoaptă ca să nu fie auziţi de omul îngrozit. Nu aveau medicamente, iar Isaac nu era un bio-taumaturg, nu putea să-şi treacă degetele peste capul lui Andrej şi să-i întrerupă temporar conştiinţa.

În loc de asta, erau nevoiţi să se folosească de meşteşugul mai sălbatic al lui Yagharek.

Garuda îşi aminti de ringul de luptă, îşi aminti de „luptele de lapte”: acelea care se terminau cu supunerea sau cu inconştienţa, nu cu moartea, îşi aminti tehnicile pe care şi le perfecţionase ajustându-le la oponenţii lui umani.

— E doar un bătrân! şopti Isaac. Şi e pe moarte, e fragil… Fii blând…

Yagharek se apropie de Andrej, care îl privea cu un presentiment obosit.

Cu o mişcare iute de fiară, Yagharek se aplecă în spatele lui Andrej, într-un genunchi, cu capul bătrânului prins sub braţul stâng. Andrej se holbă la Isaac, cu ochii bulbucaţi, fără să poată ţipa prin căluş. Isaac – îngrozit, vinovat şi scârbit – nu se putu abţine să nu-l privească. Îl privi pe Andrej şi ştiu că bătrânul nu mai avea mult de trăit.

Cotul drept al lui Yagharek coborî într-un arc scurt spre ceafa bătrânului, pocnindu-l cu precizie în locul în care craniul se unea cu gâtul. Andrej scoase un scurt lătrat de durere. Ochii i se înceţoşară şi

se închiseră. Yagharek nu-i lăsă capul să-i cadă în piept: rămase cu braţul încordat, continuând să apese cu cotul osos în carne, numărând secundele.

Până la urmă îi dădu drumul.

— Se va trezi, spuse el. Poate în douăzeci de minute, poate în două ore. Trebuie să-l urmăresc. Îl pot adormi la loc. Dar trebuie să avem grijă – prea mult, şi o să-i golim creierul de sânge.

Înveli trupul nemişcat al lui Andrej cu nişte cârpe, apoi îl atârnară între ei, fiecare ţinându-l de sub un braţ. Era terminat, cu măruntaiele mâncate. Cântărea şocant de puţin.

Se deplasară împreună, ducând enormul sac de echipament cu mâinile libere, cu grijă, ca pe nişte sfinte moaşte.

Erau încă deghizaţi absurd ca nişte cerşetori. Sub glugă, pielea întunecată a lui Isaac mai era încă presărată cu răni de la bărbierit. Yagharek îşi acoperi capul, ca şi picioarele, în cârpe murdare, lăsând doar o crăpătură prin care să vadă. Arăta ca un lepros fără chip care îşi ascundea pielea putredă.

Cei trei păreau un grup de vagabonzi.

În dreptul uşii, îşi întoarseră capetele, scurt. Amândoi ridicară mâna într-un gest de rămas-bun către Derkhan. Isaac se uită spre Pengefinchess, iar ea îi privi fără expresie. Ezitând, ridică mâna spre ea şi sprâncenele într-o întrebare mută – O să te mai văd vreodată? parcă voia el să ştie, sau O să ne ajuţi? Pengefinchess îşi înălţă mâna uriaşă în semn de răspuns nehotărât şi-şi întoarse privirea.

Isaac se întoarse cu buzele strânse.

Împreună cu Yagharek, porni în primejdioasa călătorie prin oraş.

Nu riscară să treacă podul de cale ferată. Le era teamă ca nu cumva vreun conductor să treacă pe lângă ei, făcând un gest mai rău decât să-i împroaşte cu abur. Ar fi putut să se uite la feţele lor sau să raporteze la Staţia Şireteniei sau la Bazarul Scuipatului, sau chiar la Staţia Pierzaniei, că trei tâmpiţi de vagabonzi merg pe şine şi se pun în pericol.

Era prea primejdios să fie văzuţi. Aşa că Isaac şi Yagharek coborâră panta până sub viaduct, târându-l pe Andrej peste pavaj.

Căldura era intensă, dar nu înăbuşitoare. Ca şi cum soarele se îmbolnăvise şi nu mai reuşea decât să şteargă umbrele şi să îndepărteze răcoarea. Isaac asuda sub cârpe. Mergea ca într-un vis.

Cu Andrej sprijinit între ei ca un prieten ameţit de prea multă băutură, Isaac şi Yagharek străbătură străzile spre Podul Creasta Cocoşului.

Aici făceau parte din lumea interlopă. Nu era nici Mocirla Câinelui, nici Cartierul Infam, nu erau nici mahalalele din Câmpul Bărcii. Acolo ar fi fost invizibili.

Traversară podul nervoşi. Erau înconjuraţi de rânjete şi înjurături din

partea negustorilor şi clienţilor.

Yagharek ţinea o mână pe un pachet de nervi şi vase de sânge de la gâtul lui Andrej, gata să îl strângă tare dacă bătrânul ar fi dat vreun semn că s-ar trezi. Isaac mormăia de parcă ar fi fost beat. Era, în parte, o deghizare. Dar cu această ocazie se mai îmbărbăta.

— Haide, nenorocitule, mormăia el. Haide. Pui de lele.

Nici nu ştia pe cine înjură.

Isaac şi Yagharek traversară podul încet, ducându-şi tovarăşul şi sacul cu echipament preţios. Lumea se dădea din calea lor şi îi lăsa să treacă. Ei se făceau că nu aud, pentru a nu transforma oprobiul în confruntare deschisă.

Dacă s-ar fi găsit vreunii care, din plictiseală, s-ar fi luat de ei, ar fi fost un dezastru.

Dar trecură peste Podul Creasta Cocoşului, unde se simţeau izolaţi şi descoperiţi, şi se strecurară în Cotul Mic. Oraşul părea să-şi închidă buzele în jurul lor şi se simţiră din nou în siguranţă.

Mai erau şi alţi cerşetori acolo, aţinând calea localnicilor respectabili, răufăcători cu cercei şi rechini graşi şi madame buzate. Andrej se foi uşor şi Yagharek îi blocă din nou mintea.

Aici erau străzi dosnice. Isaac şi Yagharek se puteau desprinde de străzile principale ca să meargă pe alei umbrite. Erau priviţi de bărbaţi în izmene şi de femei în furou de la balcoane, aplecaţi să flirteze unii cu alţii. Trecură de movile de gunoi şi canale descoperite şi de copii care se aplecau de la etaj ca să-i scuipe sau să arunce pietricele şi apoi să se ascundă.

Se ţineau mereu aproape de linia ferată. Se întâlniră cu ea la Staţia Şireteniei, unde trenurile din Câmpul Poftei se desprindeau de Linia de Sud. O luară de-a lungul viaductului care trecea şerpuit peste Inima Scuipatului. Aerul de deasupra mulţimii se înroşea pe măsură ce soarele se apleca spre orizont. Arcadele viaductului erau murdare cu ulei şi acoperite cu o pădure de mucegai şi muşchi şi plante agăţătoare.

Isaac şi Yagharek intrară într-o fundătură a viaductului. Se odihniră. Viaţa zumzăia deasupra lor.

Andrej era uşor, dar începea să-i obosească, greutatea lui părea a creşte clipă de clipă. Îşi întinseră braţele şi traseră adânc aer în piept. La câţiva metri de ei, lumea ieşea din staţie şi trecea pe lângă mica lor ascunzătoare.

După ce se odihniră şi îşi potriviră povara, se încordară şi porniră din nou pe străzi dosnice, în umbra Liniei de Sud, spre inima oraşului, cu turnurile încă invizibile din pricina caselor din jur – Ţepuşa şi turlele Staţiei Pierzaniei.

Isaac începu să vorbească. Îi spuse lui Yagharek ce avea să se întâmple în seara aceea.

* * *

Derkhan îşi făcu drum prin groapa de gunoi din Cotul Sur spre Consiliul Robotic.

Isaac avertizase marea Inteligenţă Robotică de venirea ei. Ştia că era aşteptată. Ideea o făcea să se simtă stingherită.

Când se apropie de spaţiul gol în care se afla Consiliul, i se păru că aude un susur de voci. Înţepeni pe dată şi scoase pistolul. Verifică dacă era încărcat şi gata de tragere.

Derkhan grăbi pasul, mergând cu atenţie, evitând să facă vreun zgomot. La capătul canalului de gunoaie văzu deschiderea. Cineva îi trecu repede prin faţa ochilor. Ea se furişă cu grijă mai aproape.

Apoi un alt om trecu prin dreptul ieşirii, iar ea văzu că era îmbrăcat în salopetă de lucru şi că se apleca din pricina unei poveri. Ducea pe umăr un colac mare de cablu cu înveliş negru, care îl ţinea ca un şarpe constrictor.

Ea se mai îndreptă de şale. Nu erau miliţia cei care o aşteptau. Se înfăţişă dinaintea Consiliului Robotic.

* * *

Intră în spaţiul gol, privind nervoasă pentru a se asigura că sunt aerostate deasupra. Apoi se întoarse spre scena din faţa ei, surprinsă de dimensiunea adunării.

Din toate părţile, ocupându-se de diverse treburi obscure, erau aproape o sută de oameni, o mână de vodyanoi şi chiar vreo două khepri. Cu toţii erau îmbrăcaţi în haine ieftine şi murdare. Şi aproape toţi cărau sau ajutau la căratul unor colaci de cablu.

Acesta era de diverse modele. Cel mai adesea era negru, dar mai era şi maro, şi albastru, roşu sau cenuşiu. Unii duceau în pereche colaci de dimensiunea unui om. Alţii duceau bobine de cablu de doar câţiva centimetri.

Zarva se opri când intră Derkhan şi toţi ochii se întoarseră spre ea. Craterul era plin cu trupuri. Derkhan înghiţi în sec şi îşi trecu privirea peste lume. Văzu avatarul venind împleticit spre ea pe picioarele lui subţiri.

— Derkhan Mohorâta, spuse el încet. Suntem gata.

* * *

Derkhan se apropie pentru scurt timp de avatar ca să verifice o hartă.

Din concavitatea însângerată a craniului deschis al avatarului venea un miros greu. Pe căldura aceea, duhoarea omuleţului pe jumătate mort era aproape insuportabilă, iar Derkhan îşi ţinu răsuflarea cât de mult reuşi, trăgând apoi aer pe gură prin mâneca mantiei.

În timp ce Derkhan şi Consiliul se sfătuiau, restul adunării ţinu o distanţă respectuoasă.

— E aici aproape toată congregaţia mea biologică, spuse avatarul.

Am trimis eu-ri mobile cu mesaje urgente, iar credincioşii s-au adunat, după cum vezi. Trebuie să continuăm. Au trecut şaptesprezece minute după ora cinci.

Derkhan privi cerul care se întuneca încet, ameninţând cu apusul. Era sigură că ceasul după care se orienta Consiliul, ascuns probabil într-o movilă de gunoi, era potrivit la secundă.

La o comandă a avatarului, grupul porni să iasă din piaţetă, cărând cablurile. Înainte de a pleca, fiecare se oprea în dreptul locului unde stătea ascuns Consiliul şi făcea un gest de devoţiune cu mâinile, sugestia vagă a unor roţi dinţate, lăsând jos cablul dacă altfel nu se putea.

Derkhan îi privi cu un presentiment rău.

— Nu vor reuşi, spuse ea. Nu au destulă putere.

— Mulţi au venit cu căruţe, răspunse avatarul. Vor pleca în schimburi.

— Căruţe…? se miră Derkhan. De unde?

— Unii le-au avut acasă. Alţii le-au cumpărat sau le-au închiriat astăzi la ordinul meu. Nu a fost niciuna furată. Nu putem risca să atragem atenţia cuiva.

Derkhan se uită în altă parte. Controlul pe care îl exercita Consiliul peste oameni o tulbura.

Când şi ultimul credincios părăsi curtea, Derkhan şi avatarul se apropiară de capul cel imobil al Consiliului. Acesta stătea pe o parte şi părea un strat de gunoi, invizibil.

Un scurt colac de cablu zăcea alături. Capătul cablului era sfâşiat, iar cauciucul gros era carbonizat. Din capăt se desprindea un mănunchi de fire încâlcite.

Mai era un vodyanoi acolo. Derkhan îl văzu la câţiva metri distanţă, privind agitat spre avatar. Ea îi făcu semn să se apropie. El veni când pe patru picioare, când pe două, desfăcându-şi degetele palmate pentru a se menţine în echilibru. Era uns cu ceara aceea pe care o foloseau uneori vodyanoii pentru a nu se îmbiba cu apă şi a nu se îngreuna în timpul înotului.

— Eşti gata? zise Derkhan.

Vodyanoiul încuviinţă repede. Derkhan îl cercetă, dar ştia prea puţine despre această rasă. Nu văzu la el nimic deosebit, care să-i dea de înţeles de ce se devotase acestei secte ciudate, de ce adora această bizară Inteligenţă Robotică. Era limpede pentru Derkhan că oamenii nu erau decât nişte pioni pentru Consiliu, că adoraţia lor nu-i furniza nicio satisfacţie sau plăcere, ci avea doar un grad de… utilitate.

Nu putea să înţeleagă ce serviciu le făcea această biserică eretică enoriaşilor ei.

— Ajută-mă să duc asta la râu, spuse ea şi ridică rola de cablu de o

parte.
Se dezechilibră sub greutate, iar vodyanoiul se grăbi să o ajute.
Avatarul stătea nemişcat. Îi privea cum se îndepărtează spre macaralele din nord-vest, dincolo de munţii de gunoi ce înconjurau Consiliul Robotic.
Cablul era masiv. Derkhan trebui să se oprească de câteva ori şi să-l pună jos, apoi să se încordeze şi să continue. Vodyanoiul se mişca în acelaşi ritm cu ea, oprindu-se în acelaşi timp şi aşteptând-o. În urma lor, bobina de cablu se micşora pe măsură ce se desfăcea.
Derkhan alegea drumul spre râu ca un căutător de aur.
— Ştii pentru ce e asta? îl întrebă ea pe vodyanoi fără să ridice privirea.
El îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi se uită spre silueta avatarului, încă vizibilă la marginea curţii. Clătină din cap.
— Nu, răspunse iute. Am auzit că… maşina aceea Zeu a avut nevoie de noi să ne dea o treabă.
Vorbea normal. Tonul lui era dur, dar plăcut. Nu zelos. Părea un muncitor care se plângea filosofic de pretenţia managerului de a face ore suplimentare neplătite.
Dar când Derkhan, gâfâind din pricina efortului, începu să întrebe mai mult – „Cât de des vă întâlniţi?” sau „Ce altceva v-a mai pus să faceţi?” – el o privi cu suspiciune şi răspunsurile îi deveniră monosilabice, apoi gesturi, apoi nimic.
Derkhan deveni din nou tăcută. Se concentră asupra cablului.

* * *

Gropile de gunoi se întindeau până la malul râului. Malurile din jurul Cotului Sur erau ziduri de cărămidă alunecoasă care se ridicau din apa întunecată. Când râul se umfla, rămânea la suprafaţă abia un metru de zid. Alteori erau trei metri până la suprafaţa Catranului.
Direct din zidul de cărămidă ieşea un gard de fier şi scânduri de doi metri înălţime, construit cu ani în urmă ca să delimiteze gropile de gunoi ce abia se formau. Dar acum greutatea gunoaielor adunate făcea ca acest gard să se aplece ameninţător peste apă. De-a lungul anilor, bucăţi din el căzuseră şi împrăştiaseră gunoiul pe apa de dedesubt. Gardul nu fusese reparat, iar în acele locuri doar rezistenţa movilelor le mai ţinea locului.
Blocuri solide de deşeuri se răsturnau din când în când, ca o cascadă.
Macaralele uriaşe care luau încărcătura de gunoi de pe barje se aflaseră la început în afara gropilor, dar fuseseră iute năpădite. Acum lucrătorii din groapă şi macaragiii trebuiau să escaladeze terenul pentru a ajunge la macaralele care răsăreau direct din geologia vulgară a gropii de gunoi.
Ca şi cum gunoiul ar fi fost fertil şi ar fi făcut să crească acele

structuri gigantice.
Derkhan şi vodyanoiul se strecurară până ce nu mai putură să vadă Consiliul. Lăsaseră o dâră de cablu care devenea invizibilă în momentul în care atingea solul, transformându-se într-un deşeu fără rost printre atâtea altele.
Dealurile de resturi se făceau tot mai mici pe măsură ce se apropiau de Catran. În faţa lor, gardul ruginit se ridica de vreun metru şi jumătate deasupra gunoiului. Derkhan coti uşor şi se îndreptă spre o deschizătură mare în gard, unde groapa dădea direct în râu.
Dincolo de apa fetidă, Derkhan vedea Noul Crobuzon. Pentru o clipă, se zări silueta greoaie a Staţiei Pierzaniei, perfect încadrată în spărtura gardului. Putea vedea liniile ferate întinse între turnurile care se ridicau la întâmplare din pământ. Turnurile miliţiei înţepau urâte linia cerului.
Chiar în faţă, pe malul celălalt, se înălţa silueta cartierului Inima Scuipatului. Nu exista nicio promenadă de-a lungul malului, doar bucăţi de stradă care mergeau o vreme paralel cu acesta, apoi grădini private, pereţi de depozite şi terenuri virane. Nimeni nu o urmărea pe Derkhan.
La câţiva metri de mal, Derkhan lăsă capătul cablului şi se apropie cu grijă de margine. Pipăi cu piciorul, asigurându-se că terenul nu avea să cedeze sub greutatea ei şi să cadă în apă. Se aplecă încet şi cercetă suprafaţa apei, aflată la vreo doi metri mai jos.
Soarele se apropia uşor de acoperişurile din vest, iar culoarea murdară a râului se păta cu lumină roşiatică.
— Penge! şopti Derkhan. Eşti aici?
După o clipă se auzi un plescăit. Dintre gunoaiele presărate pe apă, ceva se apropie încet, venind împotriva curentului.
Pengefinchess ridică capul din apă. Derkhan zâmbi. Se simţi uşurată.
— Bine, spuse Pengefinchess. E vremea pentru ultima mea treabă.
Derkhan încuviinţă cu o recunoştinţă absurdă.
— A venit să te ajute, spuse ea către celălalt vodyanoi, care se uita la Pengefinchess cu suspiciune. Cablul e prea greu ca să te descurci singur cu el. Dacă intri în apă, vi-l dau eu.
Vodyanoiului îi trebuiră câteva secunde ca să accepte să rişte alături de nou-venită. Se uită spre Derkhan cu o teamă nervoasă şi dădu din cap. Se îndreptă spre gard, se opri o secundă, apoi plonjă elegant în apă. Abia dacă scoase câţiva stropi de apă.
Pengefinchess se uită la el suspicios. Derkhan privi iute de jur-împrejur şi văzu o ţeavă de metal mai groasă decât piciorul ei. Era lungă şi incredibil de grea, dar, lucrând repede, neluând în seamă muşchii îndureraţi, Derkhan o împinse spre spărtura din gard şi o propti acolo. Îşi scutură braţele ca să îndepărteze senzaţia de arsură

acidă. Se întoarse la cablu şi îl trase aproape de apă.

Începu să îl treacă peste ţeavă spre vodyanoii care aşteptau în apă. Desfăşură destul cât Pengefinchess să se poată agăţa de capăt. Greutatea ei mai trase în apă vreo câţiva metri de cablu. Marginea gunoiului se aplecă periculos peste râu, dar cablul aluneca peste curbura netedă a ţevii prinse bine în gard.

Pengefinchess trase tare şi se scufundă. Cablul deveni un şarpe care se strecura printre movilele de gunoi şi plonja apoi în apă.

Derkhan îi urmări înaintarea în salturi. Zâmbi şi se aplecă epuizată peste un stâlp de beton.

Nimic nu se ghicea la suprafaţa apei ca să dea de bănuit. Cablul cobora de-a lungul zidului. Vodyanoii trăseseră mult cablu în apă înainte să înceapă traversarea pe fundul râului, astfel că nimic nu părea să se mişte.

Trecură minute întregi. Ceva ieşi la suprafaţă chiar în mijlocul râului.

Era un vodyanoi cu un braţ ridicat în semn de adio sau de triumf. Derkhan îi răspunse cu acelaşi gest şi se chinui să-şi dea seama cine fusese ca să înţeleagă ce fel de mesaj i se transmisese.

Râul era foarte larg şi chipul îi era neclar. Apoi Derkhan zări arcul şi îşi dădu seama că era vorba despre Pengefinchess. Îşi dădu seama că îi făcuse un gest de rămas-bun.

Nu prea avusese rost rugămintea ei către Pengefinchess de a o ajuta în acest ultim stadiu al vânătorii. Fără îndoială, îi uşurase treaba, dar s-ar fi descurcat şi fără ea, cu ajutorul mai multor vodyanoi trimişi de Consiliu. Şi nu avea rost să se simtă afectată de plecarea ei. Mercenarul vodyanoi pleca spre contracte mai profitabile. Derkhan nu-i datora nimic, nici mulţumiri, nici afecţiune.

Dar circumstanţele îi făcuseră tovarăşi, iar Derkhan regreta să o vadă plecând. Făcuse parte din acea luptă cu coşmarurile.

Braţul şi arcul dispărură. Pengefinchess se scufundă înapoi.

Derkhan întoarse spatele râului şi se îndreptă spre Consiliu.

Urmări dâra de cablu prin labirintul de gunoi. Avatarul o aştepta.

— Trecerea a avut succes? o întrebă el de îndată ce o văzu.

Derkhan încuviinţă.

— Trebuie să pregătim lucrurile aici, spuse ea. Unde e ieşirea de semnal?

Avatarul se întoarse şi îi făcu semn să îl urmeze. Se opri şi luă cablul de capăt. Se împiedică sub greutate, dar nu se plânse şi nici nu ceru ajutor, iar Derkhan nu se oferi voluntar.

Cu cablul gros sub braţ, avatarul se apropie de capul Consiliului, tot lăsat pe o parte, fără niciun semn de viaţă.

Avatarul întinse mâna spre grilajul care mima o dantură de metal.

În spatele unuia dintre faruri, pe care Derkhan îl recunoscu ca fiind unul dintre ochii Consiliului, un nod de fire şi tubulaturi ieşea dintr-o carcasă în care lucrau valvele unei maşini analitice complexe.

Era primul semn că marea maşinărie era conştientă. Derkhan avu impresia că vede o lumină slabă în ochii uriaşi ai Consiliului.

Avatarul trase cablul lângă creierul analogic, unul din reţeaua care alcătuia strania conştiinţă neumană a Consiliului. Desfăcu câteva fire groase din cablu şi câteva din capul Consiliului.

Derkhan îşi mută privirea, îngreţoşată.

Avatarul începu să lege Consiliul de cablu, răsucind capetele firelor.

— Restul e uşor, şopti el. Fir la fir, cablu la cablu, la fiecare legătură din oraş. Doar aici mai e nevoie de conectarea corectă pentru a mima operaţiunile căştilor comunicatorilor, pentru a le adapta la modelul alternativ de conştiinţă.

În ciuda dificultăţii operaţiunii, era încă lumină atunci când avatarul termină treaba.

Derkhan privi scânteile care ieşeau din legături. Era frumos. Luceau ca o bijuterie mecanică.

Capul Consiliului – vast şi imobil, ca al unui demon adormit – era legat la cablu cu un nod elictro-mecanic, ca o cicatrice taumaturgică. Derkhan se minună.

— Atunci, spuse ea ezitând, mai bine să mă duc să-i spun lui Isaac că… eşti gata.

* * *

Cu valuri mari de apă murdară, Pengefinchess şi tovarăşul ei străbătură Catranul.

Rămaseră pitiţi. Fundul abia se vedea la jumătate de metru sub ei. Cablul se desfăşura încet din colacul mare pe care îl lăsaseră pe fundul râului, în dreptul celuilalt mal.

Era greu şi îl trăgeau încet prin apa murdară.

Erau singuri în partea asta de râu. Nu mai era niciun vodyanoi: doar câţiva peşti ameţiţi, care fugiră la apropierea lor. Nimic nu m-ar putea face să-i mănânc, gândi Pengefinchess.

Minutele treceau şi traversarea lor pe ascuns continua. Pengefinchess nu se gândea la Derkhan sau la ce urma să se întâmple în noaptea aceea, nici la planul pe care îl auzise. Nu evalua probabilitatea lui de succes. Nu era treaba ei.

Shadrach şi Tansell erau morţi şi era vremea să treacă mai departe.

Undeva vag, le dorea lui Derkhan şi celorlalţi noroc. Fuseseră tovarăşi, deşi pentru scurt timp. Şi înţelesese că erau lucruri grave în balanţă. Noul Crobuzon era un oraş bogat, cu o mie de posibili angajatori. Îşi dorea să rămână sănătoasă.

În faţa ei se ridica peretele malului. Pengefinchess încetini. Trase mai mult cablu, destul cât să se poată ridica din apă cu el. Apoi ezită o

clipă şi se îndreptă spre suprafaţă. Îi făcu semn vodyanoiului să o urmeze şi ieşi la aer, unde o mie de raze solare scânteiau pe valuri.

Ultimii metri îi înotară la suprafaţă.

Belciuge ruginite erau prinse în zidul de cărămidă, ca o scară până la marginea de sus a malului. În jur se auzea zgomotul taxiurilor şi al trecătorilor.

Pengefinchess îşi aşeză mai bine arcul. Se uită spre mascul şi îi vorbi în limba Lubbock, limbajul gutural polisilabic al celor mai mulţi vodyanoi din est. Vorbea un dialect de oraş, amestecat cu Ragamoll uman, dar încă uşor de înţeles.

— Tovarăşii tăi ştiu să te găsească aici? întrebă brusc Pengefinchess.

El dădu din cap (o altă trăsătură umană adoptată de vodyanoii din oraş).

— Eu am terminat, anunţă ea. Trebuie să ţii cablul singur. Poţi să aştepţi. Eu plec.

El o privi şi dădu din nou din cap, apoi îşi ridică mâna cu o mişcare bruscă, un fel de salut. Pengefinchess se amuză.

— Să fii fecund, îi răspunse ea cu urarea tradiţională.

Se scufundă sub apa Catranului şi se azvârli înainte.

* * *

Pengefinchess înotă spre est, urmând cursul râului. Era calmă, dar o emoţie crescândă o umplea. Nu avea planuri, nu era legată de nimic. Se întrebă brusc ce avea să facă.

Curentul o purtă spre Insula Despicăturii, unde Molima şi Catranul se întâlneau într-un vârtej confuz şi deveneau Marele Catran. Pengefinchess ştia că baza scufundată a clădirii Parlamentului era păzită de miliţieni vodyanoi şi păstră distanţa, ocolind spre nord-vest şi înotând contra curentului în sus pe Molimă.

Curentul era mai puternic decât cel al Catranului şi apa era mai rece. Se simţi bine până ce intră într-un val de poluare.

Era un afluent din Mlaştina Bursucului; ea ştia asta şi se grăbi să treacă dincolo. Ondina îi tremură pe piele în vreme ce se apropie de anumite zone de apă; îşi căută drumul prin râul murdar spre cartierul magicienilor. Respira încet lichidul dezgustător, ca şi cum astfel ar fi evitat să se contamineze.

Până la urmă, apa păru să se subţieze. La vreun kilometru şi jumătate de convergenţa râurilor, Molima devenea brusc curat şi pur.

Pengefinchess fu cuprinsă de bucurie.

Începu să simtă alţi vodyanoi trecând pe lângă ea prin curent. Din loc în loc simţea curgerea apei din tuneluri care duceau la vreo casă vodyanoi. Acestea nu erau vizuinile absurde din Catran, din Vadul Lipitorii şi din Cotul Mare: acolo, clădiri cu arhitectură umană fuseseră construite chiar în râu şi se părăginiseră. Acelea erau mahalalele

vodyanoilor.

Aici, pe de altă parte, apa rece şi limpede care curgea din munţi ducea prin pasaje măiestrit lucrate spre case săpate în malul râului, tapetate cu marmură albă. Faţadele lor erau desenate, cu gust, astfel încât să arate a case de oameni, dar interioarele erau tipice pentru vodyanoi: holuri goale conectând camere mari deasupra apei şi sub apă; pasaje de trecere; canale cu apă proaspătă.

Pengefinchess înotă pe lângă casele vodyanoilor bogaţi fără să iasă în evidenţă. După ce lăsă centrul oraşului în urmă, deveni mai fericită, mai relaxată. Se bucura de evadarea ei.

Desfăcu braţele şi-i transmise un mesaj mental ondinei, iar aceasta se desprinse de pielea ei şi trecu prin porii hainei. După zile întregi în uscăciune şi apă mizerabilă, spiritul apei se clătea în apa curată, rostogolindu-se fericit, liber, o fiinţă de apă în mijlocul unui râu.

Pengefinchess o simţi înotând în amonte şi o urmă în joacă, întinzând mâna şi strângând-o printre degete.

Am să merg pe coastă în sus, hotărî Pengefinchess, *să dau ocol munţilor. Prin Dealurile Bezhek, poate, şi pe lângă Ochiul Viermelui. Am să mă îndrept spre Marea Ghearei reci.* Cu o hotărâre bruscă, Derkhan şi ceilalţi se transformară instantaneu în mintea ei, devenind istorie, devenind ceva terminat, o aventură pe care avea să o povestească poate odată.

Îşi deschise gura enormă şi lăsă să intre valuri de apă din Molimă. Pengefinchess continuă să înoate prin suburbii, ieşind din oraş.

Capitolul Patruzeci şi nouă

Bărbaţi şi femei în haine murdare se răspândiră din groapa de gunoi din Cotul Sur.

Plecară pe jos, cu căruţe, perechi sau în grupuri de patru, cinci persoane. Cei care mergeau pe jos cărau colaci mari de cablu pe umeri, sau împreună cu un coleg. În spatele căruţelor erau bobine enorme de cablu.

Se răspândiră în oraş la intervale neregulate, în timp de mai bine de două ore, separându-se după un orar pus la punct de Consiliul Robotic, care calculase ca mişcarea lor să pară întâmplătoare.

O căruţă trasă de un cal ducând patru oameni intră în traficul de pe Podul Creasta Cocoşului şi se îndreptă spre Inima Scuipatului. Mergeau fără să se grăbească şi intrară pe Bulevardul Sf. Dragonne, larg şi mărginit cu bananieri. Trecură la trap pe strada pavată cu plăci de lemn – moştenire a Primarului Waldemyr, care era deranjat de huruitul roţilor pe caldarâmul de piatră.

Căruţaşul aşteptă să se mai limpezească traficul, apoi coti spre stânga şi intră într-o curticică. Bulevardul nu se mai vedea, dar zgomotul lui pătrundea bine până aici. Căruţa se opri lângă un perete înalt de cărămidă roşie, din spatele căruia se ridica un miros delicios

de bomboane cu miere. Iedera trecea peste buza zidului şi se mişca uşor sub briză. Era grădina mănăstirii Vedneh Gehantock, îngrijită de cactuşi dizidenţi şi călugări umani.

Cei patru săriră din căruţă şi începură să descarce unelte şi colaci de cablu. Trecătorii îi priveau scurt şi îi uitau.

Unul ridică un capăt al cablului până la marginea zidului mănăstirii. Tovarăşul lui ridică un inel de metal şi un ciocan şi din trei lovituri ancoră cablul de zid, la doi metri deasupra pământului. Cei doi continuară, repetând operaţiunea la vreo trei metri spre vest, apoi mai departe.

Mişcările lor nu erau ascunse. Ciocănitul lor se pierdea în zgomotul oraşului.

Oamenii dispărură după colţul pieţei şi se îndreptară spre vest, trăgând după ei bobina uriaşă de cablu. Ceilalţi doi rămaseră pe loc, aşteptând la capătul liber al cablului, din care se desfăceau fire ca nişte petale metalice.

Prima pereche duse cablul spre Inima Scuipatului, prin spatele restaurantelor, buticurilor şi atelierelor, spre cartierul felinarelor roşii şi spre Corbul, nucleul Noului Crobuzon.

Prindeau cablul la înălţime pe ziduri, peste ţevile de gaz, conductorii taumaturgici şi gurile de scurgere. Cablul părea invizibil. Era doar o fibră nervoasă din ganglionii oraşului, o strună printre altele.

Inevitabil, ajunseră să fie nevoiţi să treacă strada care se îndrepta spre est. Coborâră cablul pe pământ şi se apropiară de un canal, odată sanitar, acum doar de scurgere, un tunel de cincisprezece centimetri sub plăcile de pavaj, protejat de un grilaj care secţiona strada.

Traversară repede strada, care nu era foarte aglomerată, şi întinseră cablul prin canal fără prea multă bătaie de cap.

Comportamentul lor nu merita atenţie. În timp ce prindea cablul pe peretele clădirii de peste drum – de această dată era zidul unei şcoli, de la ferestrele căreia se auzeau profesori răstindu-se –, perechea trecu pe lângă un alt grup de muncitori. Aceştia săpau la colţul străzii şi înlocuiau pietrele de pavaj sparte; îşi ridicară privirile spre nou-veniţi şi îi salutară cu un mormăit, apoi nu-i mai băgară în seamă.

În drumul lor spre cartierul felinarelor roşii, enoriaşii Consiliului Robotic intrară într-o curte, târând după ei bobina de cablu. Din trei părţi se ridicau ziduri, cinci etaje de cărămidă jegoasă, pătată şi mucegăită, cu urme de fum şi ploaie. Ferestrele erau la intervale neregulate, ca şi cum s-ar fi desprins de pe acoperiş şi ar fi căzut spre pământ la întâmplare.

Se auzeau strigăte şi conversaţii vesele, şi clinchet de vase de bucătărie. Un copil de sex incert îi privea de la o fereastră de la etajul trei. Cei doi bărbaţi se priviră nervoşi o clipă, apoi cercetară

ferestrele. Copilul era singurul care îi observase.

Lăsară jos cablul, iar unul dintre privi în ochii copilului, îi făcu cu ochiul şi zâmbi. Celălalt se lăsă într-un genunchi şi se uită printre gratiile canalului din curte.

Din întuneric veni o voce care îi salută scurt. O mână murdară se ivi printre gratii.

Primul bărbat îl trase de cracul pantalonului pe celălalt şi îi şopti – „Uite-i… suntem unde trebuie!” –, apoi luă capătul cablului şi încercă să-l îndese prin capacul canalului. Era prea gros. Înjură şi cotrobăi prin cutia cu scule după un ferăstrău, apoi se apucă să taie o bară din gratii.

— Grăbeşte-te, spuse cel invizibil de jos. Ne urmăreşte cineva.

Când termină de tăiat, bărbatul din curte îndesă capătul cablului în gaură.

Cel de jos prinse cablul şi îl trase în întunericul din canal. Cablul porni să se desfăşoare prin venele oraşului.

Copilul privi curios la cei doi bărbaţi care aşteptau ştergându-şi mâinile de haine. Când cablul se întinse complet, se îndepărtară.

Înainte de a da colţul, bărbatul se întoarse iarăşi spre copil, îi făcu iar cu ochiul şi dispăru.

În stradă, cei doi se despărţiră fără niciun cuvânt, plecând în direcţii diferite sub soarele care apunea.

* * *

La mănăstire, cei doi bărbaţi care aşteptau lângă zid priveau în sus.

Pe clădirea de peste drum, un edificiu de beton umed, trei bărbaţi apărură pe acoperiş. Trăgeau după ei cablul lor, ultimii cincisprezece metri din rola care fusese mult mai lungă şi care acum şerpuia în urma lor, peste acoperişurile din colţul sudic al Inimii Scuipatului.

Cablul dispărea spre sud-est, plonjând brusc în canalizare.

Bărbaţii coborâră pe scara de incendiu. Aruncară jos restul de cablu şi priviră spre curtea mănăstirii, unde se aflau ceilalţi doi.

— Gata? strigă unul dintre cei nou-veniţi.

Ceilalţi doi priviră în sus şi dădură din cap. Cei trei de pe scară se opriră şi aruncară restul de cablu.

Cablul se încolăci în aer ca un şarpe monstruos spre cei de jos, care fugiră să-l prindă.

Îl traseră peste drum şi aproape de capătul cablului deja prins de peretele mănăstirii Vedneh Gehantock. Unul ţinu cablul, iar celălalt îl prinse de perete.

Cablul negru cobora peste stradă într-un unghi abrupt, trecând peste capul trecătorilor.

Cei trei de pe scara de incendiu se aplecară şi-i priviră pe cei doi care răsuceau capetele cablurilor făcând un nod urât, dar funcţional.

Unul dintre ei scoase din trusă două sticluţe. Le scutură puţin, apoi desfăcu dopul uneia şi picură din lichid peste fire. Lichidul vâscos se infiltră. Bărbatul repetă operaţiunea cu a două sticluţă. Când cele două lichide se întâlniră se petrecu o reacţie chimică zgomotoasă. El făcu un pas înapoi, cu braţul întins, continuând să toarne şi închizând ochii când fumul începu să se adune peste metalul încins.

Cei doi compuşi se amestecară şi arseră, împrăştiind fum toxic şi topind firele, care se sudară.

Oamenii de pe scara de incendiu erau satisfăcuţi. Se întoarseră pe acoperiş, de unde se împrăştiară prin oraş repede ca un fum în vânt.

* * *

Peste tot în Cotul Sur şi în Corbul se petreceau operaţiuni similare.

În canale, femei şi bărbaţi se furişau prin tunelurile subterane. Acolo unde era posibil, grupurile mai mari erau conduse de cei care cunoşteau oraşul subteran: lucrători la canalizare, ingineri, hoţi. Cu toţii erau echipaţi cu hărţi, torţe, pistoale şi acţionau după instrucţiuni stricte. Desfăşurau cablul greu până ce se termina, apoi îl legau cu următoarea bobină de cablu şi continuau.

Erau şi locuri în care echipele întârziau, atunci când aveau de trecut prin zone primejdioase: cuiburi de vârcolaci sau găşti de vagabonzi. Dar primeau iute ajutor şi treceau mai departe.

Când se întâlneau cu o altă echipă, conectau capetele cablurilor, le sudau chimic sau cu aparate de sudură, ori cu o vrajă.

După ce terminau treaba, echipele se dispersau în oraş.

În locuri care nu atrăgeau atenţia, cablurile ieşeau din canale şi erau preluate de echipe la sol. Acestea derulau cablul peste acoperişuri, pe sub scări şi de-a lungul străzilor haotice, acolo unde manevra era invizibilă datorită banalităţii ei.

Se întâlneau cu alţii, apoi legau cablurile. Apoi dispăreau.

Aşteptându-se ca unele echipe – mai ales dintre acelea din canalizare – să dispară sau să se piardă, Consiliul Robotic pregătise echipe de rezervă prin oraş. Acestea aşteptau în şantiere şi pe malurile râului, cu bobine de cablu lângă ei, gata să intervină.

Dar acţiunea părea să fi fost binecuvântată. Apăruseră mici probleme, se pierduse timp pe ici, pe colo, dar nicio echipă nu dispăru. Rezervele rămaseră fără treabă.

Se construia un uriaş circuit sinuos prin oraş. Avea mai mult de trei kilometri.

Cablul se strecura prin oraşul înfierbântat, hotărât să-şi găsească drumul spre monolitul enorm ce se ridica în centrul Noului Crobuzon.

Soarele se ascundea după dealurile din vest, dându-le o aură magnifică, însă nu se puteau pune cu măreţia haotică a Staţiei Pierzaniei.

Luminile clipeau peste vasta ei topografie şi primea în pântecele ei,

ca pe nişte ofrande, trenurile care îşi aprinseseră luminile. Ţepuşa înţepa norii ca o suliţă, dar nu era nimic în comparaţie cu staţia: doar o adăugire de beton la clădirea monstruoasă care domnea satisfăcută peste oraş.

Cablul străbătea distanţa fără întrerupere, ridicându-se şi coborând peste suprafaţa Noului Crobuzon.

* * *

Partea de vest a Staţiei Pierzaniei se deschidea spre Piaţa BilSantum. Piaţa era aglomerată şi frumoasă, cu trăsuri şi trecători circulând constant în jurul parcului din mijlocul ei. În peticul de verdeaţă luxuriantă, jongleri şi magicieni strigau şi cântau. Cetăţenii nu luau în seamă structura monumentală care domina cerul. Vedeau numai faţada luminată din plin de soare, cu arhitectură de caleidoscop: stucatura şi lemnul vopsit erau roz; cărămizile erau sângerii; grilajele de metal luceau în lumină. Strada BilSantum trecea pe sub o arcadă uriaşă care lega corpul principal al staţiei de Ţepuşă. Staţia Pierzaniei nu era discretă. Cele cinci linii ferate treceau pe sub arcade şi traversau străzile pe viaducte de cărămidă.

Strada Pierzaniei era un pasaj lung care pornea perpendicular pe Piaţa BilSantum şi se îndrepta spre Cartierul Buimăcelii. Nimeni nu ştia de ce fusese atât de importantă, încât să dea staţiei numele său. Avea pavaj de piatră, iar casele ei, deşi nu dărăpănate, erau prost reparate. Trasa cândva limita nordică a staţiei, dar între timp fusese depăşită. Încăperile staţiei se răspândiseră şi puseseră stăpânire rapid peste stradă.

În unele locuri, strada era descoperită. Dar de cele mai multe ori era acoperită cu boite de cărămidă sau tavane de lemn. Pasajele erau în permanenţă luminate cu gaz.

Strada Pierzaniei era încă locuită. Familiile se trezeau în fiecare dimineaţă sub cerul acela întunecat de arhitectură şi se îndreptau spre lucru, traversând umbrele străzii.

De multe ori se auzea bocănit de cizme de deasupra. Partea din faţă a staţiei şi terasele erau păzite. Securitate privată, soldaţi străini şi miliţie, unii în uniformă, alţii deghizaţi, patrulau peisajul muntos al clădirii, protejând bănci şi magazine, ambasade şi birouri guvernamentale care îi umpleau etajele.

Dar mai departe spre est, către spatele staţiei, unde se aflau ieşirile de serviciu şi stabilimente mai puţin importante, securitatea era absentă. Construcţia era mai întunecată aici. Când apunea, soarele trimitea umbre uriaşe peste Corbul.

La ceva distanţă de clădirea masivă, între Strada Pierzaniei şi Staţia Buimăcelii, Linia de Dreapta trecea printre o încâlceală de birouri vechi care fuseseră distruse demult de un foc.

Acesta nu afectase structura, dar fusese suficient ca să aducă la

faliment compania care le cumpărase. Camerele carbonizate fuseseră mult timp goale, locuite doar de vagabonzii pe care mirosul de ars nu-i deranja.

După mai mult de două ore de mers, Isaac şi Yagharek sosiră în acel loc şi se prăbuşiră uşuraţi. Îi dădură drumul lui Andrej, îi legară din nou mâinile şi picioarele şi îi puseră căluşul înainte de a se trezi. Apoi mâncară puţinul pe care-l luaseră cu ei şi aşteptară în linişte.

Deşi cerul era luminat, adăpostul lor era cuprins de întunericul umbrei aruncate de staţie. În mai puţin de o oră, soarele avea să apună şi noaptea avea să urmeze.

Vorbeau în şoaptă. Andrej se trezi şi începu să facă din nou zgomot, uitându-se în jur şi rugând să fie eliberat, dar Isaac îl privi cu ochi prea obosiţi şi prea vinovaţi.

La ora şapte se auzi un zgomot la uşa pârlită de foc. Isaac scoase pistolul şi îi făcu semn lui Yagharek să tacă.

Era Derkhan, epuizată şi foarte murdară, cu faţa mânjită de praf şi grăsime. Îşi ţinu răsuflarea când trecu prin uşă şi o închise în urma ei, oftând apoi, cu spatele sprijinit de ea. Se apropie şi îl apucă pe Isaac de mână, apoi pe Yagharek. Ei o salutară.

— Cred că ne urmăreşte cineva, spuse Derkhan. Stă în faţa tutungeriei de peste drum, cu o mantie verde. Nu i-am văzut faţa.

Isaac şi Yagharek se încordară. Garuda se strecură sub o fereastră acoperită cu scânduri şi se uită printr-o crăpătură.

— Nu e nimeni acolo, spuse el fără nicio intonaţie.

Derkhan se apropie şi se uită şi ea.

— Poate că nu făcea nimic, spuse ea până la urmă. Dar m-aş simţi mai în siguranţă un etaj sau două mai sus, aşa o să auzim dacă vine cineva.

Acum se mişcau mai uşor, căci, nevăzându-i nimeni, Isaac îl putea obliga pe Andrej să meargă doar sub ameninţarea pistolului. Urcară, lăsând urme de paşi în cenuşa de pe scări.

La etajul de sus, cadrul ferestrei nu era acoperit nici de sticlă, nici de lemn, lăsându-i să privească direct spre monolitul staţiei. Aşteptară să se întunece bolta cerească. În lumina portocalie de gaz, Yagharek sări de pe fereastră pe zidul acoperit de muşchi de dincolo. Traversă spinarea acoperişului care lega clădirea de Linia de Dreapta şi Staţia Pierzaniei.

Yagharek era doar o siluetă vagă pe linia cerului. Cercetă peisajul de coşuri de fum şi ţiglă. Nu era observat de nimeni. Se întoarse spre fereastra întunecată şi le făcu semn celorlalţi să îl urmeze.

* * *

Andrej era bătrân şi ţeapăn şi reuşi cu greu să traverseze pasajul îngust. Nu putea sări cei aproape doi metri de pe acoperiş. Derkhan şi Isaac îl ajutară.

Îl dezlegaseră ca să poată să meargă şi să se caţăre, dar îi lăsaseră căluşul pentru a-i opri vaietele.

Andrej se împiedica, nefericit şi confuz ca un suflet pierdut la marginea Iadului, apropiindu-se lent de sfârşitul ineluctabil.

Cei patru traversară acoperişul paralel cu Linia de Dreapta, îndreptându-se spre staţia din faţă.

Nu după mult timp, natura terenului se modifică. Ţiglele înclinate făcură loc betonului structurii masive din faţă. Trebuiră să se folosească şi de mâini. Traversară poteci de ciment, urcară scări pe zidurile scunde ale turelelor. Maşinării ascunse făceau cărămizile să bâzâie. Nu mai priveau înainte spre Staţia Pierzaniei, ci în sus. Trecuseră graniţa nebuloasă dintre clădiri şi corpul staţiei.

Încercară să evite căţăratul, traversând promontorii de cărămidă şi pasaje accidentate. Isaac privi în jur nervos.

— Nu faceţi gălăgie, şopti el. S-ar putea să fie paznici.

Dinspre nord-est se apropia silueta curbă a unei străzi pe jumătate acoperite de clădiri. Isaac arătă spre ea.

— Acolo, şopti el. Strada Pierzaniei.

Îi urmări traseul cu degetul. Ceva mai în faţă se intersecta cu Calea Cefalică, de-a lungul căreia mergeau ei.

— Unde se întâlnesc, şopti el. Acolo e locul nostru de întâlnire. Yag… te duci tu?

Garuda se grăbi într-acolo.

Isaac şi Derkhan înaintară lent, dându-i ghes lui Andrej cu pistoalele. Când ajunseră la intersecţia celor două străzi, se opriră şi aşteptară.

Isaac privi spre cer, unde doar câţiva norişori mai prindeau razele soarelui. Îşi coborî privirile spre Andrej, care implora milă. Sunetele nopţii începură să se audă prin tot oraşul.

— Încă n-au apărut coşmarurile, murmură Isaac, privind spre Derkhan şi ridicând o mână de parcă ar fi vrut să verifice dacă ploua. Nu simt nimic. Nu au ieşit încă.

— Poate că-şi ling rănile, spuse ea fără bucurie. Poate că nu vor ieşi, şi atunci toate astea – privirile ei se aţintiră scurt asupra lui Andrej – au fost inutile.

— Vor veni, spuse Isaac. Îţi promit.

Nu voia să vorbească despre varianta pesimistă. Nu voia să admită posibilitatea aceea.

Rămaseră tăcuţi o vreme. Isaac şi Derkhan descoperiră simultan că îl priveau pe Andrej. El respira încet, cu ochii în toate părţile şi paralizat de frică. *Am putea să-i scoatem căluşul,* gândi Isaac, *că tot n-o să ţipe… dar s-ar putea să înceapă să vorbească…* Îi lăsă căluşul la locul lui.

Se auzi un scârţâit. Iute, Isaac şi Derkhan îşi ridicară pistoalele.

Capul lui Yagharek ieşi de după zid, iar ei lăsară mâinile în jos. Garuda avea pe umăr un colac mare de cablu.

Isaac îl ajută să ajungă la grup.

— L-ai găsit! şopti el. Aşteptau!

— Încep să se înfurie, spuse Yagharek. Au ieşit din canal acum mai bine de o oră. Le-a fost teamă că am fost prinşi sau ucişi. Asta e ultima bucată de cablu.

Puse colacul la picioarele lor. Cablul era mai subţire decât în alte părţi, cam de zece centimetri în diametru. Mai rămăseseră poate vreo douăzeci de metri din el.

Isaac îngenunchie să îl cerceteze. Derkhan, cu pistolul încă îndreptat asupra lui Andrej, se uita cu atenţie la cablu.

— E conectat? întrebă ea. Funcţionează?

— Nu ştiu, oftă Isaac. Nu putem şti până nu închid circuitul.

Ridică bucla de cablu pe umăr.

— Nu e atât de mult cât am sperat, spuse el. N-o să ajungem prea aproape de centrul Staţiei Pierzaniei.

Privi în jur şi îşi ţuguie buzele. *Nu contează,* gândi el. *Alegerea staţiei a fost doar de ochii Consiliului, ca să scăpăm din groapa de gunoi… înainte de trădare.* Dar începuse să-şi dorească să ajungă chiar în mijlocul staţiei, ca şi cum zidurile ei ar fi avut cine ştie ce puteri.

Arătă cu degetul spre sud-est, spre o pantă lină de acoperişuri care se termina cam la zece metri de ei printr-un platou.

— Acolo, spuse Isaac încet. Acolo vom merge.

Capitolul Cincizeci

La jumătatea drumului, Isaac şi tovarăşii lui tulburară pe cineva.

Era un beţiv prăpădit, care sări în sus şi dispăru iute, cu zdrenţele fluturându-i în spate.

Isaac începu să vadă terasele staţiei. Focuri mici luceau în curţi secrete, înconjurate de siluete întunecate. Parcă acolo ar fi locuit o societate alternativă. O ecologie complet diferită.

Cu mult deasupra, aerostatele umflate arau cerul. Prădătoare zgomotoase. Pete de lumină şi întuneric mişcându-se nervos în pâcla nopţii.

Spre uşurarea lui Isaac, platoul de pe acoperiş era destul de larg. Făcu semn cu pistolul, arătându-i lui Andrej să se aşeze, iar bătrânul se lăsă să cadă într-un colţ, cu genunchii la piept.

— Yag, spuse Isaac. Stai de pază.

Yagharek aruncă restul de cablu pe care-l trăsese sus şi rămase de pază la marginea terasei. Isaac se opinti sub greutatea sacului. Îl puse jos şi începu să despacheteze echipamentul.

Trei căşti cu oglinzi, dintre care una şi-o puse pe cap. Derkhan le luă pe celelalte; îi înmână una lui Yagharek. Patru maşini analitice de

mărimea unor maşini mari de scris. Două baterii mari chimico-taumaturgice. O altă baterie, de această dată metamecanică, de tip khepri.

Câteva cabluri de conectare. Două căşti mari de comunicator, ca aceea folosită de Consiliu atunci când îl obligase pe Isaac să atragă molia. Lanterne. Praf de puşcă şi muniţie. Un pachet de cartele de programare. O mână de convertoare taumaturgice şi de transformatoare. Circuite de cupru cu scop obscur. Motoraşe şi dinamuri.

Toate erau în stare jalnică. Zgâriate, sparte. Păreau un morman de gunoi.

Isaac cotrobăi printre ele şi începu să se pregătească.

* * *

I se clătina capul sub greutatea căştii. Conectă două maşini de calcul în reţea. Apoi se apucă de o muncă mult mai grea, cea de conectare a restului componentelor într-un circuit coerent.

Motoarele erau legate la fire şi prin acestea la maşinile analitice mai mari. Le modificase circuitele. Valvele lor nu mai erau doar simple circuite binare. Fuseseră reglate pentru a putea calcula matematici de criză.

Ultimul lucru pe care îl scoase din sac şi îl conectă la maşinăria împrăştiată era o cutie de tablă de mărimea unui pantof. Isaac luă capătul cablului care se întindea mai mult de trei kilometri până la creierul ascuns în groapa de gunoi din Cotul Sur. Luă firele şi le conectă la cutia neagră. Privi spre Derkhan, care îl păzea pe Andrej cu pistolul ridicat.

— Asta e un circuit-valvă de disociere, spuse el. O valvă unic-sens. Tai legătura Consiliului cu zona asta.

Mângâie piesele maşinii de criză. Derkhan dădu încet din cap. Cerul se întunecase aproape complet. Isaac ridică privirea şi îşi ţuguie buzele.

— Nu putem da acces nenorocitei ăsteia de maşinării la maşina mea de criză. Trebuie să ne ferim, explică el în timp ce conecta diferitele componente ale maşinii. Vă amintiţi ce ne-a spus – că avatarul nu era decât un cadavru scos din râu. Vrăjeală! Acel trup e viu… fără creier, dar viu, îi bate inima şi respiră. Consiliul Robotic a extirpat creierul omului ăluia cât încă era viu. Altfel ar fi putrezit până acum. Nu ştiu… poate că e unul din adoratorii aceia nebuni care s-a sacrificat, poate că a făcut-o în mod voluntar. Dar poate că nu. Oricum, Consiliului nu-i pasă dacă omoară oameni sau alte fiinţe, dacă asta îl ajută. Nu are nici empatie, nici morală. E doar o maşină de calcul. Costuri şi beneficii. Încearcă să se… maximizeze. O să facă tot ce poate – să ne mintă, să ne ucidă – dacă asta îi măreşte puterea.

Isaac se opri o clipă şi privi spre Derkhan.

— Şi ştii, spuse el încet, de aceea vrea maşina de criză. Tot insistă. Mi-a dat de bănuit. De aceea o să folosim asta, spuse el bătând cu palma peste valva unic-sens. Dacă îl conectez direct, Consiliul va putea primi informaţii de la maşina de criză şi o va putea controla. Nu ştie că folosesc asta, de aceea era atât de doritor să se conecteze. Nu ştie cum să-şi construiască propria-i maşină, de aceea e atât de interesat de soarta noastră. Dee, Yag, ştiţi voi ce poate face maşina asta? Ştiu că nu e decât un prototip, dar dacă lucrează după cum ar trebui… ştiţi ce poate să facă?

— Orice, spuse el după un timp, cu mâinile ocupate cu legături. Criză există peste tot, iar dacă maşina poate detecta câmpul şi îl poate canaliza… poate face orice. Sunt limitat din pricina calculelor. Trebuie să exprim în formule matematice ce vreau de la maşină. Pentru asta am nevoie de cartelele de programare. Dar creierul Consiliului exprimă totul în formule matematice. Dacă nenorocitul se conectează la maşina de criză, adoratorii lui nu vor mai părea nebuni. Ştiţi că îl numesc maşina-Zeu?… Ei bine… ar putea să aibă dreptate.

Toţi trei tăcură. Andrej se uita în toate părţile fără să înţeleagă niciun cuvânt.

Isaac lucra în tăcere. Încercă să-şi închipuie oraşul sub conducerea Consiliului Robotic. Şi-l imagină legat la maşina de criză, construind tot mai multe maşini, conectându-le şi alimentându-le de la sursele lui de energie taumaturgică şi elictrochimică. Valve monstruoase bocănind în adâncul gropii de gunoi, curbând trama realităţii şi lucrând cu uşurinţa unui Ţesător, totul din pură calculaţie, cu o inteligenţă rece.

Isaac mângâie circuitul valvă, rugându-se să funcţioneze.

* * *

Isaac oftă şi scoase pachetul de cartele de programare pe care îl tipărise Consiliul. Fiecare cartelă era marcată de mâna Consiliului. Isaac ridică privirea întrebător.

— Nu e încă ora zece, nu?

Derkhan clătină din cap.

— N-a apărut nimic în aer? Moliile n-au ieşit. Trebuie să fim gata atunci când o să-şi ia zborul.

Se uită în jos şi trase maneta celor două baterii chimice. Reagenţii se amestecară. Sunetul efervescent abia se auzea, dar se porni un clănţănit de valve, semn că alimentarea era bună. Maşinăria de pe acoperiş prinsese viaţă.

Maşina de criză porni să toarcă.

— Acum doar calculează, spuse Isaac nervos. Nu procesează. Îi dau instrucţiunile.

Isaac începu să introducă cu grijă cartelele în diferitele maşini

analitice din faţa lui. Cele mai multe intrară în maşina de criză, dar unele ajunseră la alte circuite de calcul conectate la maşina de criză. Isaac verifică fiecare cartelă, o compară cu notiţele lui, făcând calcule rapide înainte de a le introduce.

Isaac continua să ia notiţe şi să scrie mesaje impenetrabile către sine pe bucăţi rupte de hârtie. Respira grăbit.

Deodată începu să plouă puţin, cu stropi leneşi şi calzi. Noaptea era aproape, iar ploaia o grăbea şi mai mult. Isaac lucra repede, cu degetele lui groase, parcă împiedicate.

— Isaac, spuse Derkhan, trebuie să te grăbeşti. Începe.

* * *

Un val de coşmar căzu peste ei odată cu ploaia.

— Au ieşit afară, spuse îngrozită Derkhan. Au ieşit la vânătoare. Sunt libere. Grăbeşte-te…

Isaac dădu din cap fără un cuvânt şi continuă treaba. *Unde dracu' e Ţesătorul?* gândi el.

— Cineva se uită la noi de jos, spuse Yagharek brusc, un vagabond care nu se ascunde de ploaie. Nu se mişcă.

Isaac ridică privirea din nou, apoi se întoarse la lucru.

— Ia pistolul meu, şopti el. Dacă urcă, trage un foc de avertisment. Să sperăm că o să stea la distanţă.

Mâinile lui continuau să răsucească, să conecteze, să programeze. Bătea la tastatură şi introducea cartele în sloturi.

— Aproape gata, murmură el. Aproape gata.

Sentimentul de apăsare deveni mai stringent.

— Isaac… şuieră Derkhan.

Andrej căzuse într-un soi de transă de frică şi epuizare şi începuse să geamă, clipind din ochi.

— Gata! spuse Isaac şi făcu un pas în spate.

Preţ de o clipă se lăsă tăcerea. Triumful lui Isaac se disipă iute.

— Avem nevoie de Ţesător! spuse el. Trebuia… a spus că va fi aici! Nu putem face nimic fără…

* * *

Nu puteau decât să aştepte.

Duhoarea viselor sucite tot creştea şi ţipete scurte se auzeau prin oraş, venind de la cei adormiţi. Ploaia se înteţi, până ce betonul deveni alunecos. Isaac acoperi cu sacul unele părţi ale circuitului de criză, mişcându-se agitat, încercând să-şi protejeze maşina de apă.

Yagharek privi peste acoperişurile lucind de apă. Când mintea i se umplu de vise înspăimântate şi de teama pentru ce avea să fie, se întoarse pe călcâie şi privi prin oglinzile căştii. Continuă să urmărească silueta nemişcată de dedesubt.

Isaac şi Derkhan îl traseră pe Andrej ceva mai aproape de circuit (din nou cu o blândeţe bizară, de parcă i-ar fi interesat bunăstarea lui). Sub arma lui Derkhan, Isaac legă din nou mâinile şi picioarele bătrânului şi îi puse una dintre căştile comunicatorilor pe cap. Isaac nu privi chipul lui Andrej.

Casca fusese ajustată. Acum avea trei sloturi de intrare. Unul se conecta la a doua cască. Altul se conecta prin mai multe mănunchiuri de fire la maşinile de calcul şi la generatoarele maşinii de criză.

Isaac şterse al treilea slot de murdărie şi apă şi introduse firul din circuitul unic-sens de care se ataşa cablul masiv ce ducea la Consiliu, la sud de râu. Curentul putea curge din creierul analitic al Consiliului în casca lui Andrej, dar numai într-un sens.

— Asta e, spuse Isaac. Acum nu mai avem nevoie decât de Ţesător…

* * *

Trecu o jumătate de oră de ploaie şi coşmaruri înainte ca dimensiunile acoperişului să vălurească şi monologul Ţesătorului să fie auzit.

… CUM TU ŞI EU CONCURĂM TUNELUL GROS CHEAGUL PÂNZEI ORAŞULUI NE VEDE…, auziră ei vocea nepământeană, şi marele păianjen ieşi la vedere şi dansă spre ei, dominându-i cu trupul său uriaş.

Isaac icni, apoi oftă uşurat. Mintea îi era copleşită de uimire şi de teroarea indusă de Ţesător.

— Ţesătorule! strigă el. Ajută-ne acum!

Întinse cealaltă cască de comunicator către extraordinara prezenţă.

Andrej ridicase privirea şi se făcuse mic de groază. Ochii i se bulbucaseră. Se strecură cât putu de repede spre marginea terasei, cu trupul străpuns de o frică inumană.

Derkhan îl prinse şi îl ţinu. El nu băgă în seamă pistolul ei, nu vedea decât păianjenul care se înălţa deasupra lui. Lui Derkhan îi venea uşor să-l ţină. Muşchii lui slăbiţi se încordau fără eficienţă. Îl trase înapoi şi îl ţinu bine.

Isaac nu se uită la ei. Întinse rugător casca spre Ţesător.

— Trebuie să-ţi pui asta, spuse el. Pune-o! Putem să le distrugem pe toate. Ai spus că vrei să ne ajuţi… să reparăm pânza… Te rog.

Ploaia stropea carapacea Ţesătorului. Ţesătorul continua să vorbească, un murmur greu de auzit şi pe care Isaac, Derkhan şi Yagharek nu îl înţelegeau.

Ţesătorul întinse perechea de mâini umanoide şi îşi puse casca pe capul segmentat.

Isaac închise ochii, brusc uşurat, apoi îi deschise din nou.

— Las-o acolo! strigă el. Prinde-o cu curelele!
Cu degete abile ca ale unui croitor, Ţesătorul îl ascultă.

… GÂDILĂ ŞI JOACĂ FESTE… bolborosi el… SENTIMENTE DE CREATURĂ TREC PRIN METAL ŞI SE AMESTECĂ ÎN MINE OGLINZI MILIARDE BULE SE SPARG UNDE CEREBRALE ŞI PLANURI TOT ÎNAINTE STĂPÂNE MEŞTER MEŞTEREŞTE…

Şi, pe când Ţesătorul continua cu proclamaţiile lui incomprehensibile, Isaac deschise circuitul care îl lega de Andrej şi trase o serie de manete care eliberară toată capacitatea de procesare a maşinilor analitice şi a maşinii de criză.

* * *

Curenţi extraordinari trecură prin maşinăria asamblată în faţa lor.
Timpul parcă se opri, ploaia parcă încetă să cadă.
Scântei de culori extraordinar de variate ieşiră din conexiuni.
Un arc de energie făcu trupul lui Andrej să devină brusc rigid. O aură instabilă îl înconjură. Chipul îi era cuprins de uimire şi durere.
Isaac, Derkhan şi Yagharek îl priveau paralizaţi.
Bateriile trimiteau pachete de particule încărcate prin circuitele complicate, valuri de energie şi comenzi interacţionau în bucle complexe, o dramă infinită se dezvălui la scară femtoscopică.
Casca de comunicator începu să funcţioneze, trăgând efluviile mintale ale lui Andrej şi amplificându-le într-un şuvoi de taumaturgoni şi lungimi de undă trecând cu viteza luminii prin circuite şi îndreptându-se spre goarna din frunte care avea să le împrăştie în eter.
Dar semnalele erau modificate.
Erau procesate, matematizate în ritmul valvelor minuscule.
O clipă mai târziu, încă două valuri de energie ţâşniră din circuite. Primul porni spre Ţesător, al doilea veni de-a lungul cablului întins până în Cotul Sur, şerpui pe străzi şi se opri în casca lui Andrej.

* * *

Isaac văzuse cum moliile lingeau trupul Ţesătorului. Le văzuse ameţite, dar nu sătule.
Îşi dădea seama că trupul Ţesătorului emitea unde mentale, dar nu de acelaşi fel cu ale creaturilor gânditoare obişnuite. Moliile lingeau, simţind gustul… dar nu şi substanţa.
Ţesătorul gândea într-un val de conştiinţă continuu, incomprehensibil. Nu existau straturi mentale, nu exista niciun ego care să controleze funcţiile inferioare, niciun cortex care să ţină sub control gândirea. Pentru Ţesător nu existau vise de noapte, nici mesaje ascunse în colţuri secrete ale minţii. Pentru Ţesător, visele şi conştiinţa erau una. Ţesătorul visa că este conştient şi era conştient

că visa, într-un amestec nesfârşit de imagini, dorinţe şi emoţii.

Pentru moliile-nestinse, acestea erau ca efluviile unei băuturi efervescente. Erau îmbătătoare şi delicioase, dar fără substrat. Nu erau vise solide.

Conştiinţa extraordinară a Ţesătorului se scurse prin firele maşinilor sofisticate.

Acolo se întâlnea cu torentul de particule din creierul Consiliului Robotic.

* * *

În contrast extrem cu valul anarhic, gândirea Consiliului era de o exactitate rece. Conceptele erau reduse la o matrice de valve, o procesare de informaţii lipsită de arcanele dorinţelor şi pasiunilor. O dorinţă de a exista, lipsită de psihologie, o minte contemplativă şi infinită.

Pentru molii, aceasta era invizibilă, fiind lipsită de subconştient. Era ca o bucată de carne fără gust şi fără miros, calorii pure. Ca o cenuşă.

Mintea Consiliului se scurse în maşină – şi trecu un moment în care încercă să controleze maşina de criză. Dar circuitul unic-sens era solid. Curgerea de particule se făcea doar într-o singură direcţie.

Era asimilată de maşinile analitice.

Se ajunse la un set de parametri. Instrucţiuni complexe făcură valvele să ţăcănească.

Într-o fracţiune de secundă, începu o secvenţă rapidă de procesare.

Maşina examină forma primului input *x,* semnătura mentală a lui Andrej.

Două ordine subsidiare trecură simultan prin cabluri. *Formulare input y,* spunea unul, iar maşinile cartografiară curentul mental extraordinar al Ţesătorului; *Formulare input z,* şi făcură acelaşi lucru cu lungimile de undă mentale ale Consiliului. Maşinile analitice calculară scara semnalului de ieşire şi se concentrară asupra paradigmelor.

Două linii de program se uniră şi generară un al treilea ordin: *Duplicare input x în input y şi z.*

Comenzile erau extraordinar de complexe. Se bazau pe maşinile de calcul avansate ale Consiliului şi pe complexitatea cartelelor de programare.

Hărţile matematico-analitice mentale – chiar simplificate şi imperfecte – deveniră modele de lucru. Cele trei erau comparate.

Mintea lui Andrej, ca a oricărui om întreg, sau ca a unui vodyanoi, sau khepri, sau cactus, era o unitate dialectică cuprinsă constant de convulsii de conştiinţă şi subconştiinţă, de vise şi dorinţe, de recrearea subliminalului prin contradicţie, de egoul capricios. Interacţiunile nivelurilor de conştiinţă creau un întreg instabil şi permanent înnoit.

Mintea lui Andrej nu era judecata rece a Consiliului, nici conştiinţa onirică poetică a Ţesătorului.

x, înregistrară maşinile, *diferă de y şi diferă de z.*

Dar x, calculară maşinile analitice, *era egal cu y plus z.*

Motoarele taumaturgo-psihice ascultară ordinele. Combinară *y* şi *z.* Creară o lungime de undă duplicat al lui *x* şi o dirijară spre ieşirea din casca lui Andrej.

Valurile de particule încărcate venind de la Consiliu şi Ţesător se uneau într-un semnal vast. Visele Ţesătorului, calculaţiile Consiliului erau combinate pentru a mima conştientul şi subconştientul unei minţi umane. Noile ingrediente erau mult mai puternice decât emanaţiile lui Andrej. Semnalul uriaş ieşea din goarna căştii lui Andrej.

* * *

Trecu abia o treime de secundă înainte ca circuitele să prindă viaţă. În timp ce combinaţia $y + z$ ieşea din cască, un nou set de condiţii se îndeplinea. Maşina de criză porni.

Aceasta folosea categoriile instabile ale matematicii de criză atât drept viziune persuasivă, cât şi drept categorisire obiectivă. Metoda sa deductivă era holistică, totalizatoare şi inconstantă.

Exudaţiile mentale ale Consiliului şi ale Ţesătorului luară locul semnalului lui Andrej; maşina de criză primi aceeaşi informaţie ca şi procesoarele originale. Evaluă rapid calculele şi examină noul semnal. O masivă anomalie deveni evidentă. Ceva ce funcţiile aritmetice stricte ale celorlalte maşini nu puteau descoperi.

Forma semnalului analizat nu era doar suma părţilor lui.

y şi *z* erau unificate. Iar *x,* mintea lui Andrej, era punctul de referinţă pentru întregul model. Era parte integrantă a formulelor care o totalizau.

Straturile de conştiinţă din *x* depindeau unul de altul, ca roţile dinţate dintr-un mecanism. Ceea ce matematic se vedea ca o sumă a raţionalismului şi a viselor era în realitate un întreg indivizibil.

y şi *z* nu erau jumătăţi de model pentru *x.* Erau calitativ diferite.

Maşina aplică riguroasa logică de criză la operaţiunea originală. O comandă matematică crease un analog perfect aritmetic al codului-sursă din materiale disparate, iar acest analog era simultan identic şi radical divergent cu originalul pe care îl copia.

Trei cincimi de secundă după ce circuitul se închisese, maşina de criză ajunsese la două concluzii simultane: $x – y + z;$ şi $x – y + z.$

Operaţia care se îndeplinise era profund instabilă. Era paradoxală, iar aplicarea logicii o demonta.

Procesul era, de la primele principii ale analizei, modelării şi conversiei, complet scufundat în criză.

* * *

O sursă masivă de energie de criză se descoperi pe loc.

Conştientizarea crizei o făcu uşor de captat: pistoane metafazice pompară energia volatilă prin amplificatoare şi transformatoare. Circuite subsidiare se scuturară. Motorul de criză începu să şuiere ca un dinam, scrâşnind şi trimiţând sarcini complexe de cvasivoltaj.

Comanda finală străbătu în formă binară măruntaiele maşinii de criză. Canalizează energia şi amplifică semnalul de ieşire.

* * *

La mai puţin de o secundă de la pornirea mecanismului, curgerea paradoxală de conştiinţe, valul combinat al Ţesătorului şi al Consiliului, se umflă şi ţâşni din casca lui Andrej.

Propriile lui emanaţii erau redirijate într-o buclă referenţială, permanent verificată şi comparată cu $y + z$ de către maşinile analitice şi de maşina de criză.

Agregatul principal al acelei conştiinţe enorme şi instabile ieşea în valuri mari din cască. O coloană de valuri şi particule mentale se îndreptă spre staţie. Era invizibilă, dar Isaac şi Derkhan şi Yagharek o puteau simţi, era ca o senzaţie pe piele, stimulând al şaselea şi al şaptelea simţ.

Andrej tresărea sub influenţa energiei care trecea prin el. Derkhan privi în altă parte, cu dezgust amestecat cu vinovăţie.

Ţesătorul tot dansa pe picioarele lui ascuţite.

— Momeală…, spuse Yagharek cu asprime şi se îndepărtă de valul de energie.

— Abia a început, strigă Isaac ca să acopere zgomotul ploii.

Maşina de criză bâzâia şi se încălzea, conectându-se la resurse enorme, crescânde. Trimitea valuri de energie spre Andrej, care tresărea spasmodic de groază şi durere.

Maşina capta energia sifonată din situaţia instabilă şi o canaliza, scurgând-o în altă formă spre semnalul Ţesător/Consiliu, amplificându-l. Mărindu-i intensitatea şi puterea. Iar şi iar.

Se iniţie o buclă. Curgerea artificială devenea mai puternică; şi, întocmai ca un enorm turn fortificat pe fundaţii fragile, creşterea masei sale îl făcea mai precar. Ontologia sa paradoxală deveni mai instabilă în timp ce semnalul devenea mai puternic. Criza se acutiză. Puterea maşinii crescu exponenţial; criza se adânci şi mai tare…

* * *

Mâncărimea pielii lui Isaac deveni tot mai greu de suportat. O notă părea să-i răsune în cap, un vaiet care creştea în intensitate ca şi cum ceva s-ar fi rotit în apropiere din ce în ce mai tare.

… CURGEREA CREŞTE PLINĂ DE MINTE DAR MINTEA NU E MINTE…, continuă Ţesătorul să murmure… UNA ŞI UNA ÎNTR-UNA NU MERGE DAR UNA ŞI DOUĂ ODATĂ VOM ÎNVINGE CE MINUNAT…

În vreme ce Andrej se rostogolea, victimă a torturii sub ploaia nopţii, forţa care îi ieşea din cap spre cer creştea tot mai mult, geometric, înfricoşător. Era invizibilă, dar se simţea: Isaac, Derkhan şi Yagharek bătură în retragere.

Bucla de criză continua şi emanaţiile se intensificau până ce deveniră aproape vizibile, un stâlp de eter tulburat de cincizeci de metri înălţime; lumina stelelor şi a aerostatelor se deforma în jurul ei.

Isaac îşi simţi gingiile umflate şi dinţii parcă stând să-i cadă.

Ţesătorul dansa încântat.

O rază enormă scurma eterul. O coloană uriaşă, o pretenţie de conştiinţă, harta unei minţi contrafăcute.

Peste Noul Crobuzon, mai mult de nouă sute de comunicatori şi taumaturgi se opriră şi priviră brusc spre Corbul, cu chipurile răvăşite de confuzie şi spaimă. Cei mai sensibili se prinseră cu mâinile de tâmple şi gemură de o durere inexplicabilă.

Două sute şapte porniră să bâiguie combinaţii numerologice şi versuri fără sens. O sută cincizeci şi cinci suferiră masive scurgeri de sânge, iar doi dintre ei decedară.

Unsprezece, care lucrau pentru guvern, fugiră din atelierele din vârful Ţepuşei spre biroul Elizei Stem-Fulcher, încercând fără rost să-şi oprească sângerarea din nas şi urechi cu batistele.

„Staţia Pierzaniei!” era singurul lucru pe care îl mai puteau spune. Bolborosiră ca nişte idioţi preţ de câteva minute, în prezenţa secretarei de curte şi a primarului, care o însoţea. „Staţia Pierzaniei!”

Mult deasupra străzilor goale din Chnum, trecând peste turnurile templelor din Malul Cătrănit, traversând râul peste Vizuina Urletului şi peste sărăcia din Cupa de Piatră, siluete complicate se mişcară.

Cu bătăi de aripi leneşe şi limbi atârnate, moliile-nestinse îşi căutau prada.

Erau flămânde, gata să înfulece şi să se împerecheze din nou. Trebuiau să vâneze.

Dar simultan – chiar dacă se aflau la kilometri distanţă una de alta, în patru colţuri ale oraşului – cele patru molii tresăriră în zbor.

Fâlfâiră din aripile complicate şi aproape că se opriră în aer. Patru limbi băloase linseră aerul.

La distanţă, lângă masa densă de clădiri din centru, o coloană se ridica de la pământ, tot crescând.

Celelalte mirosuri din oraş se estompară. Cu o viteză uimitoare, mirosul îşi dublă intensitatea, sufocând moliile, înnebunindu-le.

Una câte una, scoaseră câte un chirăit de poftă şi foame.

Din toate părţile oraşului, din cele patru zări, moliile se îndreptară într-acolo într-o frenezie de bătăi de aripi, repezindu-se să mănânce.

* * *

Pe o consolă se aprinseră nişte beculeţe. Isaac se apropie aplecat de spate, parcă încercând să se strecoare pe sub raza de energie ce ieşea din capul lui Andrej. Bătrânul se zvârcolea.

Isaac avu grijă să nu se uite la Andrej. Cercetă consola, încercând să înţeleagă mesajul luminos.

— Cred că e Consiliul Robotic. Trimite instrucţiuni să treacă de barieră, dar nu cred că o să fie în stare. E un circuit prea simplu, spuse Isaac arătând spre valva unic-sens. Nu are cum s-o controleze.

Privi în sus.

Ţesătorul nu-l băga în seamă, continua să bată darabana cu picioarele în ritmuri complicate. Vocea lui era impenetrabilă.

Derkhan se uita cu dezgust la Andrej. *Nu muri,* gândi Isaac, privindu-l pe bătrânul care se contorsiona, *nu muri încă, trebuie să rezişti.*

Yagharek, care stătea în picioare, arătă brusc în sus, spre o zonă îndepărtată de pe cer.

— Şi-au schimbat traiectoria, spuse el aspru.

Isaac se uită şi văzu ce indica Yagharek.

Departe, la jumătatea distanţei faţă de marginea oraşului, trei dirijabile se întorceau spre ei. Abia se vedeau cu ochiul unui om, ca nişte puncte întunecate pe cer, cu luminiţe de navigare. Dar era limpede că îşi schimbaseră cursul şi că acum se apropiau de Staţia Pierzaniei.

— Vin spre noi, spuse Isaac, fără teamă, doar cu tensiune şi o oarecare tristeţe. Vin. La naiba! Avem zece, poate cincisprezece minute înainte să ajungă aici. Să sperăm că moliile sunt mai rapide.

— Nu. Nu.

Yagharek clătină din cap violent. Îşi dăduse capul pe spate. Braţele i se mişcau repede, îndemnându-i să tacă. Isaac şi Derkhan îngheţară. Ţesătorul îşi continua monologul nebun. Isaac spera să nu se plictisească şi să plece. Aparatul, mintea prefăcută şi criza s-ar fi oprit.

Aerul din jurul lor crăpa ca o piele biciuită pe măsură ce acea inimaginabilă explozie de putere continua să sporească.

Yagharek trăgea cu urechea prin ploaie.

— Se apropie lume, spuse el agitat. De pe acoperişuri.

Cu mişcări exersate, îşi scoase biciul de la centură. Cuţitul lung parcă-i dansa în mâna stângă. Deveni din nou războinic şi vânător.

Isaac se ridică şi scoase pistolul. Verifică grăbit dacă era încărcat şi încercă să-l ferească de ploaie. Se pipăi după punga cu gloanţe şi cornul cu praf de puşcă. Ritmul inimii îi era doar puţin mai alert.

O văzu pe Derkhan pregătindu-se. Îşi scosese cele două pistoale şi le verifica cu priviri reci.

Pe platoul acoperişului, la zece metri mai jos, apăru un detaşament de siluete în uniforme negre. Alergau nervos, cu armele pregătite.

Erau vreo duzină, cu chipurile ascunse după căşti, cu armură segmentată şi cu însemne ce le arătau gradul. Se răspândiră şi se apropiară din mai multe părţi.

— Sfinte GurăMultă, înghiţi în sec Isaac. Suntem terminaţi.

Cinci minute, gândi el disperat. *De atât avem nevoie. Moliile nu pot rezista, deja trebuie să vină, nu mai puteau aştepta puţin?*

Dirijabilele se apropiau tot mai mult, lente şi de neoprit.

Miliţienii ajunseră la marginea acoperişului. Începură să urce, aplecaţi, strecurându-se pe după coşuri de fum şi ferestre de mansardă. Isaac se retrase de pe margine ca să nu fie văzut.

Ţesătorul îşi plimba degetul arătător prin apa de pe acoperiş, desenând motive înflorate, şoptind către sine însuşi. Trupul lui Andrej era în spasme. Ochii i se rostogoleau fără vlagă.

— La dracu! ţipă Isaac, disperat şi furios.

— Taci şi luptă, şuieră Derkhan, aplecându-se cu grijă peste marginea terasei.

Miliţienii erau înspăimântător de aproape. Ea ţinti şi trase cu pistolul din mâna stângă.

Zgomotul ploii acoperi explozia. Miliţianul aflat cel mai aproape, care urcase până la jumătatea acoperişului, se împiedică atunci când glonţul îi lovi armura şi ricoşă în întuneric. Se clătină o clipă şi reuşi să se redreseze. Când mai făcu un pas, Derkhan trase cu celălalt pistol.

Casca miliţianului se sparse însângerată. Un nor de carne îi izbucni din ceafă. Pe moment i se văzu chipul, cu o privire şocată, plin de sânge şi cu o gaură deasupra ochiului drept. Făcu un salt înapoi ca un înotător, zbură vreo şapte metri şi se zdrobi de baza acoperişului.

Derkhan urlă triumfător.

— Mori, porcule!

Se retrase iute, în vreme ce mai multe gloanţe se înfigeau în cărămizile de sub ea.

Isaac se aruncă în patru labe lângă ea. Nu-şi dădea seama exact, dar i se păru că Derkhan plângea furioasă. Ea se întoarse cu faţa în sus şi începu să-şi încarce pistoalele. Se uită la Isaac.

— Fă ceva! ţipă spre el.

Yagharek stătea în picioare, retras, şi din când în când trăgea cu ochiul, aşteptând ca vreunul să-i ajungă în bătaia biciului. Isaac se rostogoli şi privi peste marginea platformei. Soldaţii se apropiau, cu mai multă grijă acum, pitindu-se.

Isaac ţinti şi trase. Glonţul se izbi puternic de o ţiglă, împroşcând cu aşchii un miliţian.

— La dracu! şuieră el şi se trase în spate să reîncarce.

O senzaţie rece de înfrângere îl cuprinse. Erau prea mulţi, veneau prea repede. De îndată ce miliţia ar fi ajuns pe platformă, Isaac nu ar mai fi avut nicio apărare. Dacă Ţesătorul ar fi venit în ajutorul lor, ar fi

pierdut moliile. Poate ar fi doborât doi, trei miliţieni, dar tot nu ar fi putut scăpa.

Andrej se zbătea, arcuindu-şi spatele şi trăgând de legături. Aerostatele se apropiau. Isaac se încruntă şi privi peste margine. Jos, beţivii şi vagabonzii se împrăştiau speriaţi în toate direcţiile.

Yagharek croncăni şi arătă cu vârful cuţitului.

În spatele miliţiei, pe un acoperiş, o siluetă ieşise din umbră, ca şi cum s-ar fi materializat.

Mantia ei era verde.

Dinspre siluetă se auziră focuri de armă de trei, patru, cinci ori. Isaac văzu un miliţian căzând de pe acoperiş. În urma lui, încă doi.

Isaac se holbă şocat.

— Cine dracu e ăsta? strigă el. Ce naiba se petrece?

Dedesubt, binefăcătorul necunoscut se retrăsese în beznă, părând că umblă la armă.

Miliţienii se opriseră. Se strigau ordine. Era limpede că fuseseră cuprinşi de confuzie şi teamă.

Derkhan cercetă întunericul cu o licărire de speranţă.

— Fii binecuvântat, strigă ea.

Trase din nou cu mâna stângă, dar glonţul se înfipse cu zgomot în cărămidă.

La zece metri sub ei, un miliţian rănit încă mai ţipa, încercând să-şi scoată casca.

Unitatea se despărţi. Un miliţian se piti după un zid scund de cărămidă şi ridică arma, ţintind spre locul unde se ascundea necunoscutul. Câţiva dintre cei rămaşi coborâră spre noul lor atacator. Ceilalţi începură din nou să urce, cu viteză mărită.

Silueta întunecată ieşi din nou şi trase cu o rapiditate extraordinară.

Are un fel de pistol cu repetiţie, gândi Isaac cu uimire şi apoi tresări când încă doi miliţieni căzură de pe acoperiş ţipând.

Isaac îşi dădu seama că intrusul nu era preocupat de miliţienii care se apropiau de el, concentrându-se asupra protejării platformei, ţintindu-i cu o precizie superbă pe cei aflaţi mai aproape de vârf. Se lăsa vulnerabil la un atac concentrat.

Pe tot acoperişul miliţienii îngheţaseră la salva de gloanţe. Dar Isaac văzu un grup de ofiţeri care coborâseră şi fugeau spre asasinul din umbră.

Miliţienii ajunseră la trei metri sub Isaac. Trase din nou, lovindu-l pe unul, dar nereuşind să-i străpungă armura. Derkhan trase, şi miliţianul care ţintea pitit înjură şi scăpă arma.

Isaac îşi încărcă pistolul cu o grabă disperată. Aruncă o privire spre maşină şi spre Andrej, care tremura. Ridică privirea spre cer. *Haideţi,* gândi el, *haideţi.* Căută apoi din priviri misteriosul ajutor.

Aproape că ţipă de teamă pentru protectorul lor când văzu patru

miliţieni cu armament greu repezindu-se spre umbra unde se ascundea acesta.

Ceva ieşi din întuneric cu viteză, sărind din umbră în umbră, atrăgând tirul miliţiei cu o extraordinară uşurinţă. Într-o clipă, armele miliţienilor erau descărcate. Se lăsară în genunchi şi începură să încarce din nou, dar silueta le ieşi înainte, la câţiva paşi distanţă.

Isaac îl văzu din spate, luminat brusc de lumina rece a unei lămpi flogistice. Chipul îi era întors spre miliţieni. Mantia îi era peticită şi zdrenţuită. În mâna stângă i se vedea un pistol scurt. Miliţienii ridicară capul şi încremeniră; ceva se prelungi din mâna dreaptă a siluetei.

Un braţ flexat masiv, zimţat, forfecând, ieşea din cotul bărbatului, ca o falcă.

Braţul drept îi fusese refăcut, înlocuit cu braţul unei insecte uriaşe, al unei călugăriţe.

În aceeaşi clipă, Isaac şi Derkhan îi strigară numele: *Jack Juma-de-Rugăciune!*

* * *

Juma-de-Rugăciune, Evadatul, Prefăcutul, Călugărul, le ieşi înainte celor patru miliţieni.

Ei îşi potriviră iute baionetele la arme.

Jack sări într-o parte ca într-un balet şi pocni din braţul Refăcut. Un miliţian căzu, cu sângele ţâşnindu-i din gâtul tăiat.

Jack Juma-de-Rugăciune dispăru din nou în umbră.

Atenţia lui Isaac fu atrasă de un ofiţer care apăru peste marginea platformei, la vreo doi metri distanţă. Trase repede şi rată, dar ceva se izbi puternic de casca miliţianului. Ofiţerul se retrase şi se adună ca să atace din nou. Yagharek îşi strânse biciul, pregătindu-se să-l folosească iar.

— Haideţi, haideţi! ţipă Isaac spre cer.

Aerostatele erau aproape şi coborau. Jack dansa în jurul atacatorilor. Derkhan striga şi trăgea. Yagharek stătea pregătit cu biciul în mână.

Monologul Ţesătorului deveni mai puternic.

… SUNT SUNT RĂUFĂCĂTORII ACEIA VAMPIRII MODELELOR CARE SUG PÂNZA LUMII EI VIN VIN DORESC TORENTUL ABUNDENT HRANA NEPĂZITĂ PĂZEŞTE… spunea el… AROME BOGATE LIBERE PE PLATFORMĂ…

Isaac privi în sus cu un strigăt mut. Auzi un fluturat de aripi.

O carapace lucitoare cobora pe curenţii de aer cald: valuri de culori întunecate se repezeau violent din cer.

Înfometată şi nerăbdătoare, prima molie atacă.

* * *

Trupul greoi cobora în spirală în jurul coloanei de eter. Limba moliei lingea avid, scufundată în lichidul îmbătător.

Uitându-se spre cer, Isaac văzu o a doua siluetă apropiindu-se, apoi o a treia. Una dintre molii se aruncă direct pe sub un aerostat spre valurile mentale ce tulburau textura oraşului.

Miliţienii aleseră acel moment ca să-şi reia atacul, şi pocnetul sulfuros al pistolului lui Derkhan îl trezi pe Isaac. Se uită în jur după Yagharek şi îl văzu într-o poziţie de fiară, cu biciul înfăşurat în jurul gâtului unui miliţian care urcase pe platformă. Yagharek trase tare şi capul miliţianului se lovi puternic de ţigle.

Ofiţerul căzu şi Yagharek îşi eliberă biciul.

Isaac se chinui să-şi încarce pistolul. Se aplecă şi văzu doi ofiţeri căzuţi sângerând de moarte, un al treilea şchiopătând cu coapsele rănite. Jack Juma-de-Rugăciune şi al patrulea miliţian nu se vedeau nicăieri.

Peste tot răsunau strigătele miliţienilor, îngrozite şi confuze.

— Ţineţi-i la distanţă, strigă Isaac. Vin moliile!

Cele trei molii-nestinse coborau în spirală în jurul obeliscului de energie ce ieşea din casca lui Andrej. Jos, Ţesătorul dansa, nevăzut de molii. Nu vedeau decât silueta lui Andrej, sursa, izvorul de dulceaţă. Erau cuprinse de frenezie.

Turnuri de apă şi turele de cărămidă se ridicau în jurul lor ca degetele unei mâini.

Valuri slabe de teamă se ridicau spre el. Aromele din jur aveau ceva ciudat, dar gustul coloanei era atât de puternic, iar ele erau aşa de îmbătate de el, încât nu se puteau opri.

Isaac o auzi pe Derkhan înjurând. Yagharek sări şi îi biciui adversarul, trimiţându-l jos. Isaac se întoarse şi trase spre silueta în cădere; auzi un strigăt de durere.

Aerostatele erau aproape deasupra capetelor lor. Derkhan clipea des, orbită de praful de cărămidă stârnit de gloanţele miliţienilor.

Mai rămăseseră pe acoperişuri vreo cinci miliţieni, care continuau să se apropie.

O ultimă umbră trecu pe deasupra acoperişurilor, venind dinspre sud-est. Trecu pe sub viaductul căii ferate din Inima Scuipatului şi se ridică din nou, călătorind pe valurile de aer cald ale nopţii, apropiindu-se de staţie.

— Au venit toate, şopti Isaac.

Pe când, cu degete împiedicate, îşi umplea pistolul cu praf de puşcă, privi în sus. Ochii i se lărgiră: prima molie ajunsese. Era la vreo treizeci de metri deasupra lui, apoi la douăzeci, la zece. O privi cu evlavie. Parcă timpul îngheţase. Isaac văzu mâinile simiene şi coada zimţată, gura enormă şi dinţii clănţănind, orbitele cu antene scurte şi groase, ca nişte viermi, o sută de membrane şi… aripile, acele aripi

prodigioase, paralizante, valuri de culori ciudate.

Privi molia direct, ignorând oglinzile. Nu avea timp pentru el. Nu îl vedea.

Isaac îngheţă mult timp, de frică şi de amintiri.

Molia trecu pe lângă el, lovindu-l cu o pală de aer.

Creatura cu multe membre scoase limba, scuipă şi chirăi înfometată. Se lăsă peste Andrej ca un spirit de coşmar, îl prinse în gheare şi căută disperată să soarbă.

Limba ei se strecură iute prin orificiile capului lui Andrej, mânjindu-l cu saliva ei citrică; o altă molie veni prin aer, se izbi de prima şi se luptă să prindă un loc lângă Andrej.

Bătrânul tremura, muşchii lui încercau să înţeleagă ceva din stimulii absurzi care puseseră stăpânire pe el. Torentul de unde ale Ţesătorului/Consiliului îi ţâşneau din craniu.

Maşina care zăcea pe terasă duduia. Devenise primejdios de fierbinte, pistoanele ei încercau să păstreze controlul valului enorm de energie de criză. Picăturile de ploaie se evaporau de îndată ce le atingeau.

Când a treia molie ateriză, lupta pentru Andrej se înteţi. Prima molie o lovi pe a doua şi o trimise la câţiva metri distanţă, de unde se apucă să lingă ceafa lui Andrej.

Prima molie îşi strecură limba în gura lui Andrej, apoi o scoase cu un pocnet şi căută o altă intrare. Descoperi goarna de pe casca lui Andrej, de unde se scurgea torentul de efluvii. Molia linse eterul.

Chiţcăi de plăcere.

Valuri mentale artificiale intense i se scurgeau invizibile din gură, un jet arzător de calorii mentale dulci turnate fără încetare în pântecele fiarei, mult mai puternic decât hrana zilnică, un torent incontrolabil de energie care îi umplu stomacul în câteva secunde.

Molia nu se putea elibera. Rămase agăţată, fixată. Simţea primejdia, dar nu-i păsa, nu se putea gândi decât la acea curgere hrănitoare. Era obsedată ca o insectă nocturnă de lumina lămpii.

Molia-nestinsă se autodistrugea, scufundată în energia torenţială.

Stomacul i se umflă şi chitina crăpă. Valul masiv de emanaţii mentale o copleşea. Creatura tresări; pântecele şi capul îi crăpară cu un sunet exploziv.

* * *

Se prăbuşi şi muri după două zbateri, cu măruntaiele împrăştiate din care curgea sucul mental nedigerat. Se nărui peste forma insensibilă a lui Andrej care tresălta spasmodic, frânt şi cu saliva prelingându-i-se din gură.

* * *

Isaac urlă de încântare, un strigăt uriaş de triumf. Andrej fu uitat pe moment.

Derkhan şi Yagharek se întoarseră şi se uitară la molia moartă.

— Da! strigă Derkhan, iar Yagharek scoase un strigăt de luptă.

Dedesubt, miliţienii se opriră. Nu vedeau ce se întâmplase, dar erau enervaţi de strigătele de victorie.

A doua molie se căţără pe trupul suratei căzute, lingând şi sugând. Maşina de criză încă duduia; Andrej se târa în agonie prin ploaie, fără să-şi dea seama ce se întâmplă. Molia se îndreptă spre valul continuu de hrană.

A treia molie se apropie şi ea, scuturându-şi aripile de picăturile de ploaie. Se opri pentru o fracţiune de secundă, gustând aerul din jurul moliei moarte, dar mirosul valurilor de Ţesător/Consiliu erau irezistibile. Se căţără peste măruntaiele moliei moarte.

Cealaltă molie fu mai rapidă. Găsi goarna căştii şi se prinse de ea cu limba ca un cordon ombilical vampiric.

Înghiţi, flămândă şi îmbătată, arsă de dorinţă.

Era captivată. Forţa energiei îi găuri stomacul. Schelălăi şi vomită globule metadimensionale de unde mentale, sufocându-se, până ce pielea gâtului i se umflă şi pocni.

Muri cu gâtul sfâşiat, încă prinsă de cască.

Căzu pe spate, cu limba atârnându-i ca un elastic vechi.

Isaac urlă din nou, iar a treia molie îndepărtă trupul suratei care se zvârcolea şi începu să se hrănească.

* * *

Miliţia ajunse pe ultima creastă a acoperişului de lângă platou. Yagharek execută un dans mortal. Biciul se lungea, ofiţerii se prăbuşeau şi dispăreau sub acoperiş, alţii se fereau pe după coşurile de fum.

Derkhan trase din nou în viziera unui miliţian, dar praful de puşcă nu luă foc cum trebuie. Ea înjură şi continuă să ţină pistolul aţintit asupra ofiţerului. Acesta făcu un pas înainte şi praful de puşcă explodă în sfârşit, trimiţând glonţul pe deasupra capului lui. Miliţianul se aplecă şi alunecă într-un genunchi pe panta acoperişului.

Isaac ţinti şi trase în omul care se chinuia să-şi regăsească echilibrul, iar glonţul îl lovi în ceafă. Bărbatul tresări şi lovi ţiglele cu capul. Isaac scoase cornul cu praf de puşcă şi se lăsă pe spate. Nu avea timp să încarce. Ultimul grup de ofiţeri se repezea spre el. Îl aşteptaseră să tragă.

— Înapoi, Dee! ţipă el şi se îndepărtă de margine.

Yagharek doborî unul cu o lovitură de bici la picioare, dar trebui să se retragă şi el. Derkhan, Isaac şi Yagharek căutară disperaţi arme.

Isaac se împiedică de un membru segmentat al unei molii moarte. În spatele lui, a treia molie scotea strigăte de lăcomie în timp ce se înfrupta. Strigătele i se transformară într-un vaiet.

Isaac se întoarse la auzul acestui sunet şi fu împroşcat de o

detonaţie de carne umedă. Măruntaiele moliei se răspândiră pe panta acoperişului, făcând-o alunecoasă.
A treia molie murise.
Isaac privi silueta întunecată, mare cât un urs. Pieptul îi explodase, aruncând în toate direcţiile membre şi organe. Ţesătorul se aplecă înainte ca un copil şi înghionti exoscheletul cu un deget.
Andrej încă mai mişca. Moliile nu se înfruptaseră din el, ci din valul de gânduri artificiale ce-i ieşea din cască. Mintea lui încă lucra, era înspăimântat şi ceda încet sub extraordinara povară a maşinii de criză.
Chiar deasupra lui, ultima molie se apropia în spirală de fântâna de energie a căştii. Aripile îi erau nemişcate, înclinate pentru a controla picajul. Un mănunchi de braţe şi gheare se întindea frenetic spre sursa ospăţului.
Locotenentul de miliţie se ridică peste marginea terasei. Se împiedică şi strigă ceva către oamenii lui – „… Ţesător!…” –, apoi trase spre Isaac. Acesta sări într-o parte şi văzu cu bucurie că scăpase neatins. Apucă o cheie din trusa de scule şi o aruncă spre ofiţer.
Se întâmplă ceva în aer. Stomacul i se încordă. Aruncă o privire sălbatică în jur.
Derkhan se retrăgea, cu o expresie îngrozită. Yagharek îşi ţinea mâna stângă, cea cu cuţitul, la tâmplă, iar biciul din dreapta îi atârna nemişcat.
Ţesătorul ridică privirea şi mormăi.
În pieptul lui Andrej era o gaură de glonţ. Sângele îi curgea în pulsiuni lente, pătându-i hainele. Chipul îi era alb, ochii închişi.
Isaac strigă şi se repezi la el, prinzându-l de mână.
Undele cerebrale ale lui Andrej încetau. Maşinile ce combinau undele Ţesătorului şi ale Consiliului, lipsite de un punct de referinţă, se închideau.
Andrej era tenace. Era un bătrân al cărui trup se prăbuşea sub greutatea unei boli, dar care avea mintea plină de vise. Chiar şi cu un glonţ sub inimă şi cu hemoragie pulmonară, îi trebuiră aproape zece secunde să moară.
Isaac îl ţinu pe Andrej în braţe în timp ce acesta respira cu sânge. Casca îi atârna absurd pe cap. Isaac strânse din dinţi când omul muri. În ultima clipă, poate cu un reflex al nervilor muribunzi, Andrej îl prinse de haine pe Isaac şi îl strânse la piept.
Îmi pare rău, îmi pare atât de rău, gândi Isaac ameţit.

* * *

În spatele lui Isaac, Ţesătorul desena în sucurile moliilor moarte. Yagharek şi Derkhan strigau spre Isaac, chemându-l lângă ei, pentru că miliţienii ajunseseră pe terasă.
Un dirijabil coborâse şi atârna la vreo douăzeci de metri de ei, ca un

rechin umflat. Un mănunchi de frânghii i se desfăcea de sub burtă.

Creierul lui Andrej se stingea ca un bec ars.

Maşinile analitice scuipară un amestec de informaţii confuze.

Fără a avea mintea lui Andrej drept referinţă, combinaţia de unde ale Ţesătorului şi ale Consiliului deveni brusc întâmplătoare. Nu mai reprezenta niciun model: erau doar valuri de particule oscilante şi unde.

Criza se încheiase. Amestecul de unde cerebrale nu era mai mult decât suma componentelor sale. Paradoxul, tensiunea dispăruseră. Vastul câmp de energie de criză se evaporă.

Motoarele şi roţile încinse ale maşinii de criză se opriră.

Enormul val de energie mentală implodă violent.

Isaac, Derkhan, Yagharek şi miliţienii aflaţi pe o rază de zece metri ţipară de durere. Parcă ar fi trecut de la o lumină atât de puternică la un întuneric atât de adânc, încât durea.

Isaac lăsă trupul lui Andrej să cadă la pământ.

* * *

În căldura umedă de deasupra staţiei, ultima molie se opri nelămurită. Bătu din cele patru aripi, trimiţând curenţi de aer în toate direcţiile. Se opri pe loc.

Izvorul bogat de hrană dispăruse. Frenezia care pusese stăpânire pe molie, acea foame teribilă, încetase.

Scoase limba şi antenele îi tremurară. Erau câteva minţi în zonă, dar, înainte de a ataca, molia simţi conştiinţa spumoasă a Ţesătorului şi îşi aminti de bătăliile duse cu el; mârâi de teamă şi furie, arătându-şi colţii.

Apoi simţi gustul suratelor. Şocată, mirosi una, două, trei surate moarte, toate cu măruntaiele afară, zdrobite.

Molia-nestinsă înnebuni de mâhnire. Ţipă în frecvenţe ultra-înalte şi se răsuci acrobatic, încercând să găsească alte surate, căutând urmele vreunui răspuns.

Era singură.

Se îndepărtă de Staţia Pierzaniei, de câmpul de bătaie unde zăceau suratele ei măcelărite, de amintirea acelei arome imposibile; se îndepărtă de Corbul şi de ghearele Ţesătorului şi de dirijabile, de umbra Ţepuşei, îndreptându-se spre confluenţa râurilor.

Molia-nestinsă zbură tristă, căutând un loc să se odihnească.

Capitolul Cincizeci şi unu

Miliţienii bătuţi se adunară şi porniră din nou să treacă de marginea terasei, la picioarele lui Isaac, Derkhan şi Yagharek. Acum erau atenţi.

Trei gloanţe fură trase în secvenţă rapidă spre ei. Unul trimise un ofiţer pe spate fără niciun cuvânt, prăbuşindu-l patru etaje şi spărgând o fereastră cu greutatea lui. Celelalte două se înfipseră în cărămidă, stârnind un nor de praf.

Isaac ridică privirea. O siluetă abia vizibilă se apleca peste o balustradă la vreo şapte metri de ei.

— Iar a venit Jack Juma-de-Rugăciune! strigă Isaac. Cum a ajuns acolo? Ce face?

— Haide, spuse Derkhan brusc. Trebuie să mergem.

Miliţienii erau încă adunaţi chiar sub ei. De fiecare dată când un ofiţer se ridica şi privea cu grijă peste margine, Jack trimitea un glonţ în direcţia lui. Îi ţinea pe loc. Unul sau doi traseră spre el, dar efortul lor era inutil.

La marginea acoperişurilor, siluete neclare coborau lin din dirijabile. Atârnau în aer, agăţate cu cârlige ataşate la armuri.

— Ne dă timp să fugim, naiba ştie de ce, şuieră Derkhan, repezindu-se spre Isaac. Curând o să rămână fără gloanţe. Nenorociţii ăştia – făcu ea un semn spre miliţienii pitiţi sub ei – nu sunt decât paza locală. Aceia care vin din aerostate sunt trupele de atac. Trebuie să mergem.

Isaac privi în jos, dar erau înconjuraţi de miliţieni din toate părţile. Gloanţe şuierară pe lângă Isaac. Strigă înspăimântat, apoi îşi dădu seama că Jack Juma-de-Rugăciune încerca să-i facă potecă.

Nu era totuşi de niciun folos. Miliţienii aşteptau la adăpost.

— La dracu', scuipă Isaac.

Se aplecă şi trase un cablu din casca lui Andrej, deconectând Consiliul Robotic, care se tot chinuia să depăşească valva unic-sens şi să preia controlul maşinii de criză. Isaac smulse firul, trimiţând un spasm în creierul Consiliului.

— Ia chestia asta! şuieră el spre Yagharek şi îi arătă piesele împrăştiate pe terasă, murdare de sânge şi ude de ploaie.

Garuda se lăsă într-un genunchi şi luă sacul.

— Ţesătorule! strigă Isaac şi se repezi spre silueta enormă.

Se tot uita în spate peste umăr, de teamă să nu vadă vreun miliţian care se ridicase peste margine să-l ia în vizor. Prin ploaie, sunetul metalic al paşilor ce se apropiau pe acoperişuri devenea tot mai puternic.

— Ţesătorule!

Isaac bătu din palme în faţa extraordinarului păianjen. Ochii multipli ai Ţesătorului se întoarseră spre el. Ţesătorul încă mai purta casca de care era legat Andrej. Se bălăcea cu mâinile în viscerele moliilor. Isaac aruncă o privire scurtă către mormanul de cadavre. Aripile lor deveniseră palide, fără nicio variaţie de culoare.

— Ţesătorule, trebuie să mergem, şopti el.

Ţesătorul îl întrerupse.

… OBOSESC ŞI ÎMBĂTRÂNESC ŞI MĂ RĂCESC…, spuse Ţesătorul încet. … TU LUCREZI CU FINEŢE RECUNOSC DAR ACESTE FANTASME

DIN SUFLETUL MEU MĂ FAC MELANCOLIC VĂD MODELE AICI ÎN ACESTE CREATURI VORACE POATE CĂ AM JUDECAT REPEDE ŞI GUSTURI SE ALTEREAZĂ ŞI DISPAR ŞI NU SUNT SIGUR…

Ridică spre ochii lui Isaac trei mâini pline cu măruntaie pe care începu să le desfăşoare încet.

— Crede-mă, Ţesătorule, spuse grăbit Isaac, aşa trebuia să se întâmple, am salvat oraşul ca tu… să poţi ţese… acum s-a terminat. Dar acum trebuie să plecăm, trebuie să ne ajuţi. Te rog… du-ne de aici…

— Isaac…, şuieră Derkhan. Nu ştiu cine sunt porcii ăştia care vin… dar nu sunt miliţieni.

Isaac aruncă o privire peste acoperişuri. Nu-i venea să creadă ce vedea.

Tropăind hotărât spre ei, se apropia un detaşament de soldaţi de metal. Lumina aluneca pe ei făcându-le marginile armurii să lucească. Erau sculptaţi în detalii uimitoare. Braţele şi picioarele erau alimentate de motoare hidraulice cu pistoane ce şuierau la fiecare mişcare. Din spatele capului se vedeau nişte luciri de lumină reflectată.

— Cine dracu’ sunt nenorociţii ăştia? spuse Isaac cu voce sugrumată.

Ţesătorul îl întrerupse. Vocea îi era din nou puternică.

… BUNĂTATEA TA M-A CONVINS…, spuse el. … UITE ÎMPLETITURILE COMPLICATE ŞI ŢESĂTURA CARE SE REPARĂ UNDE ZAC SFÂŞIETORII PUTEM REARANJA ŞI REPARA FRUMOS…

Ţesătorul se clătină incitat în sus şi-n jos şi privi cerul întunecat. Îşi smulse casca de pe cap şi o aruncă la întâmplare. Isaac nu o auzi căzând…

FUGE ŞI SE ASCUNDE…, spuse el. … CAUTĂ UN CUIB SĂRACUL MONSTRU ÎNFRICOŞAT TREBUIE STRIVIT CA SEMENII LUI ÎNAINTE SĂ ROADĂ GĂURI ÎN CER ŞI CULORILE ORAŞULUI HAIDE SĂ ALUNECĂM PE FISURI ÎN PÂNZA LUMII UNDE CAUZA FUGE ŞI CAUTĂ ADĂPOST…

Se apropie împleticit, părând că stă gata să se prăbuşească în hău. Deschise braţele spre Isaac ca un părinte iubitor, îl ridică fără efort. Isaac se strâmbă de frică în îmbrăţişarea ciudată. *Nu mă tăia,* gândi el febril, *nu mă decupa!*

Miliţienii aruncau priviri furişate peste acoperiş.

Păianjenul enorm se tot bâţâia, cu Isaac atârnat absurd ca un copil.

Se deplasă iute peste terasă. Nu putea fi urmărit. Intra şi ieşea din

spaţiul convenţional cu mişcări prea rapide.

Apăru în faţa lui Yagharek. Garuda îşi aruncă pe umăr sacul cu componente pe care le strânsese în grabă. Se lăsă recunoscător în braţele lui şi se prinse de gâtul subţire dintre capul şi abdomenul Ţesătorului…

ŢINE-TE BINE MICUŢULE TREBUIE SĂ GĂSIM O CALE DE SCĂPARE…, cântă Ţesătorul.

Ciudaţii soldaţi de metal se apropiau de terasă, cu anatomia lor şuierând energic. Trecură pe lângă miliţienii înspăimântaţi, care îşi ridicară privirile uimiţi spre feţele întoarse la spate ale războinicilor.

Derkhan privi roată, apoi înghiţi în sec şi se îndreptă iute spre Ţesător, care o aştepta cu braţele deschise ca un om. Isaac şi Yagharek erau căţăraţi pe braţele de insectă, cele cu gheare.

— Să nu mă răneşti din nou, şopti Derkhan, trecându-şi mâna peste rana cicatrizată de la ureche.

Îşi puse pistolul la brâu şi alergă în braţele Ţesătorului.

* * *

A doilea dirijabil ajunse pe acoperişul Staţiei Pierzaniei şi dădu drumul frânghiilor pe care să coboare soldaţii. Escadronul de Refăcuţi ai lui Motley ajunse pe vârful structurii. Miliţienii se uitau în sus la ei cu uimire. Nu înţelegeau ce vedeau.

Refăcuţii ajunseră la terasa de cărămidă fără nicio ezitare, oprindu-se doar atunci când îl văzură pe Ţesător, siluetă imensă care tropăia ţinând în braţe trei indivizi ca pe nişte păpuşi.

Soldaţii lui Motley se retraseră de pe marginea terasei încet, cu ploaia lustruindu-le feţele impasibile de oţel. Tălpile lor grele striviră restul de piese rămase pe jos.

Sub ochii lor, Ţesătorul se aplecă şi ridică de chică un miliţian, care schelălăi îngrozit. Omul se zbătea, dar Ţesătorul îl strânse în braţe ca pe un copil.

… PLECĂM LA VÂNĂTOARE PLECĂM…, şopti Ţesătorul către cei de faţă. Se apropie cu un pas lateral de marginea terasei şi dispăru.

Preţ de două, trei secunde, doar ploaia se mai auzi pe acoperişuri. Apoi Jack Juma-de-Rugăciune trase o ultimă salvă de sus, împrăştiindu-i pe miliţieni şi pe Refăcuţi. Când ieşiră din adăposturi, nu mai era nimic. Jack Juma-de-Rugăciune plecase.

Ţesătorul şi tovarăşii lui nu lăsaseră nicio urmă.

* * *

Molia-nestinsă străbătea curenţii de aer. Era agitată şi înspăimântată.

Ţipa din când în când, într-o varietate de regiştri sonori, dar nu primea niciun răspuns. Era tristă şi confuză.

Totuşi, sub toate acestea, foamea ei infernală creştea din nou. Nu

scăpase de apetit.

Sub ea, Molima traversa oraşul, cu barjele şi bărcile de plăcere ca nişte pete de lumină murdară pe fondul întunecat. Molia încetini şi porni în jos în spirală.

O linie de fum împuţit se trăgea peste chipul Noului Crobuzon, marcându-l ca un creion – un tren întârziat mergea spre est pe Linia de Dreapta, prin Buimăceală şi peste Podul Bărcii, traversând apa spre Dumbravă şi Joncţiunea Sedim.

Molia alunecă peste Dumbravă, lăsându-se până aproape de acoperişurile universităţii, şterse acoperişul Catedralei Coţofanei din Sărărie, cuprinsă de o foame dureroasă şi de teama de singurătate. Nu se putea odihni, nu se putea concentra asupra prăzii.

Din zbor, recunoscu topografia. Simţi o atracţie bruscă.

În spatele căii ferate, ridicându-se din arhitectura decrepită a Oraşului Oaselor, Coastele îşi arătau pe cerul nopţii curbele de fildeş colosale, stârnindu-i amintiri. Molia îşi aminti senzaţiile ciudate pe care le avea în preajma Coastelor, ca într-un loc temut, de unde dorea să scape, unde curenţii de aer erau imprevizibili şi valuri toxice poluau eterul.

Molia era complet zăpăcită. Căuta alinare. Căuta un cuib să se odihnească, să se refacă. Ceva familiar. Îşi aminti de captivitate. Fusese hrănită şi curăţată aici, în Oraşul Oaselor. Aici fusese un sanctuar.

Înspăimântată şi flămândă, şi doritoare de linişte, îşi învinse teama faţă de Coaste.

Se îndreptă spre sud, lingându-şi drumul pe jumătate uitat, survolând oasele, căutând o clădire întunecată pe o alee, cu o terasă smolită de unde fugise cu săptămâni în urmă.

Molia viră nervos peste oraşul primejdios şi se îndreptă spre casă.

* * *

Isaac se simţea de parcă dormise zile întregi şi se întinse leneş, simţind cum trupul îi aluneca încoace şi-ncolo.

Auzi un ţipăt înfiorător.

Paraliză când îşi aminti totul, cum ajunsese aici, în braţele Ţesătorului.

Ţesătorul sărea sprinten pe ţesătura lumii, traversând pe fire metareale ce conectau momentele între ele.

Isaac îşi aminti căderea vertiginoasă a sufletului său când văzuse ţesătura lumii. Îşi aminti greaţa care îi cuprinsese fiinţa la vederea acelei privelişti imposibile. Se chinui să nu deschidă ochii.

Auzea bolborositul lui Yagharek şi Derkhan, înjurăturile lor şoptite. Nu ajungeau la el ca sunete, ci ca atingeri, bucăţele de pânză care îi pătrundeau în creier şi se limpezeau. Se mai auzea o voce, o cacofonie aspră de ţesătură lucioasă cuprinsă de spaimă.

Se întreba cine putea fi.

Ţesătorul se deplasa repede peste fire de-a lungul stricăciunilor reale sau potenţiale provocate de molia-nestinsă. Dispăru într-o gaură, un tunel săpat în materialul dimensiunilor complexe, şi reapăru în oraş.

Isaac simţi din nou aer pe obraz şi lemn sub picioare. Se trezi şi deschise ochii.

Îl durea ţeasta. Privi în sus. I se clătină capul sub greutatea căştii pe care o purta în continuare, cu oglinzile încă întregi.

Zăcea într-un şuvoi de lumină lunară într-o mansardă prăfuită. Sunetele lumii treceau prin lemnul podelei şi al pereţilor.

Derkhan şi Yagharek se ridicară cu grijă pe coate, scuturând din cap. Derkhan se înălţă iute şi se pipăi pe urechi. Urechea sănătoasă îi rămăsese neatinsă. Şi a lui Isaac.

Ţesătorul stătea în colţul încăperii. Păşi în faţă, iar Isaac văzu în spatele lui un miliţian. Ofiţerul părea paralizat. Şedea cu spatele lipit de perete, tremurând, cu apărătoarea căştii ridicată. Puşca îi zăcea în poală. Isaac făcu ochii mari când o văzu.

Era de sticlă. Un model perfect şi inutil al unei flinte de sticlă.

… AICI AR FI CUIBUL ZBURĂTOAREI…, croncăni Ţesătorul. Părea din nou pierdut, supt de energie din pricina călătoriei printre planuri… VEDEŢI OMUL MEU DE STICLĂ PRIETENUL MEU…, şopti el… EU ŞI EL PETRECEM TIMP ACESTA ESTE CULCUŞUL MOLIEI VAMPIR AICI ÎŞI CULCĂ ARIPILE ŞI SE ASCUNDE SĂ MĂNÂNCE DIN NOU AM SĂ JOC JOCURI CU PUŞCAŞUL MEU DE STICLĂ…

Păşi înapoi în colţ şi se lăsă brusc la podea. Unul dintre picioarele cu gheară luci elictric, mişcând fulgerător, trasând un careu de trei pe trei pe scândurile din faţa ofiţerului leşinat.

Ţesătorul trase o cruce în pătratul din colţ, apoi aşteptă, vorbind singur.

Isaac, Derkhan şi Yagharek se apropiară de centrul încăperii.

— Am crezut că o să ne ducă departe, murmură Isaac. În schimb, el a urmărit molia… E pe aici pe undeva…

— Trebuie s-o doborâm, şopti Derkhan încruntată. Aproape că le-am avut pe toate. Hai s-o terminăm.

— Cu ce? şuieră Isaac. Avem numai nenorocitele astea de căşti şi atât. Nu avem nicio armă… nici măcar nu ştim unde suntem…

— Trebuie să-l facem pe Ţesător să ne ajute, spuse Derkhan.

* * *

Dar încercările lor nu avură niciun rezultat. Păianjenul gigantic îi ignoră, şoptindu-şi ceva pentru sine şi aşteptându-l parcă pe miliţian să joace mai departe X şi 0. Isaac şi ceilalţi vorbiră cu Ţesătorul, îl

implorară să-i ajute, dar parcă deveniseră invizibili. Renunţară frustraţi.

— Trebuie să ieşim, spuse Derkhan brusc.

Isaac o privi în ochi şi încuviinţă. Se apropie de fereastră şi se uită afară.

— Nu ştiu unde suntem, spuse el până la urmă. Doar nişte străzi.

Se uită în toate părţile, căutând un reper. Se întoarse şi clătină din cap.

— Ai dreptate, Dee, spuse el. Poate că… o să găsim ceva… poate că putem scăpa de aici.

* * *

Yagharek se mişcă fără zgomot, ieşind din cameră pe coridorul întunecos. Cercetă drumul cu atenţie.

Peretele din stânga se apleca abrupt sub acoperiş. La dreapta, pasajul îngust era marcat cu două uşi înainte de a face o curbă spre dreapta şi a dispărea în beznă.

Yagharek se strecură încovoiat. Făcu un gest spre spate, fără să privească, iar Isaac şi Derkhan îl urmară. Aveau armele încărcate cu ultima doză de praf de puşcă, umed şi nesigur, aţintindu-le vag în întuneric.

Aşteptară ca Yagharek să se îndepărteze, apoi îl urmară cu paşi mici.

Yagharek se opri la prima uşă şi se lipi cu urechea de ea. Aşteptă o clipă, apoi o deschise încet. Derkhan şi Isaac se apropiară şi aruncară o privire în magazia neluminată.

— Există ceva aici de care să ne putem folosi? şopti Isaac, dar pe rafturi nu se găseau decât nişte sticle goale şi prăfuite şi câteva perii ponosite.

Când ajunse la a doua uşă, Yagharek repetă operaţia, cerând prin semne linişte şi ascultând prin lemnul subţire. De această dată rămase mult mai mult timp. Uşa era încuiată în mai multe locuri şi Yagharek deschise încuietorile una câte una. Împinse încet uşa. Băgă capul şi rămase aşa, pe jumătate înăuntru, pentru mult timp.

Se retrase apoi şi se întoarse spre ei.

— Isaac, spuse el încet. Trebuie să vii.

Isaac se încruntă şi înaintă, cu inima bătându-i puternic în piept.

Ce este? se întrebă el. *Ce se petrece?* (şi în acest timp o voce din minte îi spuse ce îl aştepta dincolo, dar el auzi numai pe jumătate, nu voia să audă, de teamă să nu aibă dreptate).

Trecu pe lângă Yagharek şi păşi ezitant în încăpere.

Era o mansardă mare, pătrată, luminată de trei lămpi cu ulei şi de un jet slab de gaz care răzbătea din stradă prin fereastra murdară. Podeaua era plină de gunoaie. Duhnea.

Isaac abia dacă îşi dădu seama de toate astea.

Într-un colţ, întoarsă cu spatele la uşă, îngenuncheată şi mestecând preocupată, cu glanda din spatele capului lipită de o sculptură extraordinar de ciudată, era Lin.

* * *

Isaac scoase un strigăt.

Era un vaiet animalic, iar Yagharek îi făcu semn să tacă.

Lin se întoarse, speriată de zgomot. Tresări când îl văzu.

El se repezi spre ea, plângând. Apoi strigă din nou, de data asta de spaimă, când văzu ce păţise Lin.

Trupul îi era învineţit şi acoperit cu arsuri şi zgârieturi, dovezi ale brutalităţilor pe care le suferise. Fusese bătută pe spate. Pieptul îi era străbătut de cicatrice fine. Era vânătă pe pântece şi coapse.

Dar capul său îl impresiona cel mai mult.

Aripioarele îi fuseseră smulse; ştia asta de când le primise în plic, dar acum vedea cu ochii lui… Carapacea îi fusese crăpată şi îndoită la spate, descoperind carnea sensibilă de dedesubt, care se cicatrizase. Unul dintre ochii ei compuşi era spart şi orb. Piciorușul mijlociu din dreapta şi cel stâng din spate îi fuseseră smulse.

Isaac se repezi spre ea şi o prinse în braţe. Era aşa de slabă… aşa de zdrobită şi de mică, tremura în braţele lui, cu trupul încordat de parcă nu ar fi crezut că e adevărat, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie din nou torturată.

Isaac o strânse în braţe şi plânse. O mângâie cu grijă, simţindu-i oasele subţiri sub piele.

— Aş fi venit, gemu el cuprins în acelaşi timp de tristeţe şi fericire. Aş fi venit, dar am crezut că ai murit…

Ea îl împinse puţin, cât să facă loc mâinilor să mişte.

Te-am dorit, te-am iubit, gesticulă ea haotic, *ajută-mă, salvează-mă, ia-mă de aici, el nu a vrut să mă lase să mor până nu termin asta…*

Pentru prima oară, Isaac privi sculptura extraordinară ce se înălţa în spatele ei. Era multicoloră, un caleidoscop îngrozitor de coşmaruri compozite, membre şi ochi în combinaţii ciudate. Era aproape gata, doar un loc liber unde ar fi trebuit să se găsească un cap şi un spaţiu pentru un umăr.

Isaac se uită interzis spre sculptură, apoi spre ea.

Lemuel avusese dreptate. Nu exista niciun motiv strategic pentru a o ţine pe Lin în viaţă. Nu ar fi făcut asta pentru niciun prizonier. Dar vanitatea lui, autodivinizarea mistică şi filosofia lui erau stimulate de opera extraordinară a lui Lin. Lemuel nu avusese de unde să ştie asta.

Motley nu suportase ca sculptura să rămână neterminată.

* * *

Derkhan şi Yagharek intrară. Când o văzu pe Lin, Derkhan scoase un ţipăt la fel ca Isaac. Alergă spre locul unde Lin şi Isaac se

îmbrăţişau şi îi cuprinse pe amândoi cu braţele, plângând şi râzând.

Yagharek se apropie nehotărât.

Isaac îi murmura ceva lui Lin, îi tot repeta cât de rău îi părea, cum crezuse că murise, altfel ar fi venit.

M-a ţinut să-i lucrez, m-a bătut şi... m-a torturat, gesticulă Lin ameţită şi epuizată de emoţie.

Yagharek era gata să vorbească, dar îşi întoarse capul brusc.

Pe coridor se auzea zgomot de paşi repezi.

Isaac se ridică, sprijinind-o pe Lin, ţinând-o în braţe. Derkhan se îndepărtă de ei. Scoase pistoalele şi se întoarse spre uşă. Yagharek se lipi de perete în umbra sculpturii, cu biciul încolăcit şi pregătit.

Uşa se deschise brusc şi se izbi de perete.

Dinaintea lor stătea Motley.

Era doar o siluetă. Isaac văzu conturul ciudat pe fundalul coridorului. O grădină de membre, un ghem organic umblător. Isaac căscă gura uimit. Abia atunci îşi dădu seama că amestecul de ţap şi pasăre şi câine, de tentacule şi noduli, de oase şi piei pe care îl sculptase Lin avea corespondent în realitate.

La vederea lui Motley, lui Lin i se muiară picioarele de teamă şi de amintirea durerii. Isaac se simţi copleşit de furie.

Motley făcu un pas înapoi şi se întoarse cu spatele.

— Paza! strigă cu una dintre guri. Aici, repede!

Apoi păşi înapoi în cameră.

— Grimnebulin, spuse el cu voce încordată. Ai venit. Nu ai primit mesajul meu? Ai cam întârziat, nu?

Derkhan trase de două ori. Gloanţele smulseră bucăţi de carne şi de blană. El se împiedică şi mugi de durere. Strigătul i se transformă într-un râs grotesc.

— Am prea multe organe interne ca să mă răneşti cu adevărat, târfă, strigă el.

Derkhan scuipă furioasă şi se lipi de perete.

Isaac îl privi pe Motley, îi văzu dinţii rânjind din multe guri. Podeaua dudui sub paşii celor care alergau pe coridor spre ei.

În cadrul uşii din spatele lui Motley apărură câţiva bărbaţi înarmaţi, aşteptând nesiguri. Pentru o clipă, lui Isaac i se făcu rău: oamenii nu aveau chip, doar o piele netedă întinsă peste craniu. *Ce fel de Refăcuţi sunt ăştia?* gândi el ameţit. Apoi zări oglinzile din spatele căştilor.

Cu ochii măriţi, îşi dădu seama că erau Refăcuţi cu capul răsucit la spate, perfect adaptaţi pentru a vâna molii. Aşteptau acum ordinele şefului lor, cu spatele la Isaac.

Motley ridică un braţ – urât, segmentat – spre Lin.

— Termină-ţi treaba, târfă insectoidă, altfel ştii ce te aşteaptă! strigă el şi se îndreptă spre Isaac şi Lin.

Cu un urlet bestial, Isaac o împinse pe Lin într-o parte. Un val de spaimă chimică emană din ea. Mâinile ei se răsuciră, rugându-l să stea lângă ea, dar el se aruncase deja asupra lui Motley, cuprins de vină şi furie.

Motley scoase un urlet şi se năpusti spre Isaac.

* * *

Se izbiră puternic. O explozie de sticlă se împrăştie în cameră, cu sânge şi blesteme.

Isaac îngheţă în mijlocul încăperii. Motley încremenise în faţa lui. Paznicii se căutau de arme, strigându-şi ordine unul altuia. Isaac privi în oglinzile din faţa ochilor săi.

Ultima molie stătea în spatele lui. Se afla în cadrul ferestrei. Sticla încă mai cădea de pe ea ca un lichid vâscos.

Isaac icni.

Era o prezenţă imensă, îngrozitoare. Stătea ghemuită, cu multe membre pipăind podeaua. Era masivă ca o gorilă, un trup solid şi violent.

Deschise aripile. Modele colorate izbucniră ca nişte artificii negative.

Motley se afla dinaintea marii bestii: mintea îi era captivă. Se holba spre aripi cu o mulţime de ochi ficşi. În spatele lui, soldaţii strigau agitaţi, ridicând armele.

Yagharek şi Derkhan stăteau cu spatele la zid. Isaac îi văzu în oglinzi, în spatele monstrului. Nu vedeau modelele aripilor: erau şocaţi, dar nu posedaţi.

Între molie şi Isaac se afla Lin, căzută la podea.

— Lin! strigă disperat Isaac. Nu te întoarce! Nu te uita în spate! Vino spre mine!

Lin îngheţă. Îl văzu întinzând mâna spre spate cu un gest neîndemânatic şi păşind spre ea fără să se întoarcă.

Ea se târî încet, foarte încet, spre el.

Din spate auzi un zgomot animalic.

* * *

Molia se ridică greoi. Simţea minţile celor din jur, deplasându-se în toate direcţiile, ameninţătoare şi înspăimântate în acelaşi timp.

Era nervoasă, încă traumatizată de măcelărirea suratelor. Un tentacul spinos biciui podeaua, ca o coadă.

În faţa ei, o minte era deja captivă. Dar aripile întinse nu prinseseră decât *una?...* Era nedumerită. Se afla în faţa multor duşmani, bătea din aripile hipnotice spre ei, încercând să-i prindă şi să le extragă visele la suprafaţă.

Dar ei rezistau.

Molia intră în panică.

* * *

Paznicii din spatele lui Motley se foiau frustraţi. Încercară să treacă de şeful lor, dar acesta îngheţase în cadrul uşii. Trupul lui enorm părea fixat, picioarele îi erau înfipte în podea, privea molia în transă.

În spatele lui se aflau cinci Refăcuţi. Erau pregătiţi, echipaţi special pentru a se apăra de molii în cazul evadării lor. În afară de armele uşoare, trei dintre ei duceau aruncătoare de flăcări; unul, un pulverizator de acid femtocoroziv; altul, un pistol elictro-taumaturgic. Îşi vedeau prada. Dar nu puteau trece de şeful lor.

Oamenii lui Motley încercară să ţintească pe lângă el, dar trupul lui uriaş îi bloca. Strigară unul la altul şi încercară să conceapă strategii, dar fără succes. Se uitau în oglinzi, priveau prădătorul uriaş pe sub braţele lui Motley. Erau subjugaţi de apariţia monstruoasă.

Isaac întinse iar mâna la spate.

— Vino aici, Lin, şopti el. Nu te uita în urmă.

Era ca într-un joc de copii.

Yagharek şi Derkhan se mişcau fără zgomot, apropiindu-se unul de altul în spatele moliei. Aceasta chiţcăi şi le urmări mişcarea, dar rămase mai atrasă de numărul mare de persoane din faţă şi nu se întoarse.

Lin alunecă încet pe podea spre Isaac. La mică distanţă de el, ezită. Îl văzu pe Motley, înlemnit, privind peste umărul lui Isaac, captivat de… ceva.

Nu ştia ce se întâmplă, ce era în spatele ei.

Nu ştia nimic despre molii.

Isaac o văzu ezitând şi începu să urle la ea să nu se oprească.

* * *

Lin era o artistă. Crea cu tuşă şi gust, realiza obiecte tactile. Obiecte vizibile. Sculpturi ce puteau fi atinse şi văzute.

Era fascinată de culoare şi lumină şi umbre, de jocul formelor şi al liniilor, de spaţiile pozitive şi negative.

Fusese închisă în mansardă multă vreme.

În locul ei, alţii ar fi sabotat sculptura lui Motley. Comanda devenise o sentinţă. Dar Lin nu o distrusese şi nici nu se oprise din lucru. Dăduse din ea tot ce putea, toată energia ei creatoare o investise în acea îngrozitoare piesă monolitică. Motley ştiuse că aşa o să facă.

Fusese singura ei scăpare. Singurul mijloc de expresie. Privată de orice lumină şi culoare şi formă lumească, se concentrase în frica şi durerea ei şi devenise obsedată.

Iar acum ceva extraordinar intrase în mansarda ei.

Nu ştia nimic despre moliile-nestinse. Comanda *nu privi înapoi* îi era cunoscută din fabule, avea sens doar ca morală. Probabil că Isaac voia să spună *fii iute* sau *încrede-te în mine.* Comanda lui avea sens doar ca o rugăminte emoţională.

Lin era o artistă. Răvăşită şi torturată, ameţită de încarcerare şi

durere şi degradare, Lin înţelegea doar că un lucru extraordinar se petrecea în spatele ei. Şi, înfometată de a vedea minunea după săptămâni de durere în întuneric, între pereţii aceia terni şi fără formă, se opri şi aruncă o privire în spate.

* * *

Isaac şi Derkhan ţipară îngroziţi. Yagharek croncăni şocat.

Cu ochiul ei bun, Lin privi cu uimire extraordinara molie, apoi zări culorile aripilor şi mandibulele îi clănţăniră scurt, apoi tăcu. Cuprinsă de transă.

Stătea ghemuită pe podea, cu capul întors peste umăr, privind stupid bestia şi orgia de culori. Motley privea împreună cu ea, amândoi cu minţile acaparate.

Isaac urlă şi dădu cu spatele, întingând disperat mâna.

Molia întinse un mănunchi de tentacule şi o trase pe Lin spre ea. Gura ei vastă se deschise ca o uşă către o închisoare stigiană. Salivă citrică se scurse pe chipul lui Lin.

Isaac continua să se apropie cu spatele, cu mâna întinsă; limba moliei linse scurt cărăbuşul capului ei. Isaac striga, dar nu o putea opri.

Limba lungă, alunecoasă de atâta salivă, îşi găsi drumul spre gura lui Lin şi îi pătrunse în cap.

* * *

Odată cu strigătele lui Isaac, doi dintre Refăcuţii prinşi în spatele lui Motley se aplecară şi traseră la întâmplare cu flintele. Una îşi greşi ţinta, dar cealaltă lovi direct în pieptul moliei, stropind puţin şi declanşând un şuierat iritat, dar nimic mai mult. Nu era o armă potrivită.

Cei doi care trăseseră strigară la tovarăşii lor şi micul escadron începu să împingă trupul lui Motley.

Isaac cotrobăia după mâna lui Lin.

Gâtul moliei se umfla şi îşi revenea, în ritmul înghiţiturilor mari.

Yagharek se aplecă şi apucă lampa cu ulei care stătea la picioarele sculpturii. O cântări în mâna stângă, iar cu dreapta ridică biciul.

— Ia-o de acolo, Isaac! strigă el.

Isaac o apucă pe Lin de încheietura mâinii, o strânse şi încercă să o elibereze din îmbrăţişarea moliei. Plângea şi înjura.

Yagharek aruncă lampa aprinsă spre ceafa moliei. Sticla se sparse şi un val de ulei aprins se răspândi pe pielea ei. O flacără albastră izbucni din creştetul moliei.

Molia scheună. O învălmăşeală de membre se stârni încercând să stingă flăcările; molia tresări de durere. Pe loc, Yagharek lovi sălbatic cu biciul. O atinse pe pielea neagră, apoi se înfăşură de gâtul moliei.

Yagharek trase puternic şi iute, cu toată forţa.

Focul încă mai ardea. Biciul o sugruma. Nu mai putea nici înghiţi,

nici respira.

I se clătină capul pe gâtul lung. Scoase ţipete strangulate. Limba i se umflă şi ieşi din gura lui Lin. Bucăţelele de conştiinţă pe care încercase să le înghită i se opriseră în gât. Molia se agăţă de bici, îngrozită, şi smuci.

Isaac o trase pe Lin de mână în timp ce molia se întorcea ca într-un dans hidos. Lin scăpă din ghearele moliei şi Isaac o trase departe de creatură.

Când se întoarse cuprinsă de panică, îşi strânse aripile. Pe loc, vraja sub care se afla Motley încetă. Trupul lui greoi se împiedică şi se prăbuşi la podea, în vreme ce mintea i se aşeza la loc. Oamenii lui se aruncară înainte peste încâlceala de membre.

Molia se întoarse din nou tropăind. Yagharek trăgea de bici, sfâşiindu-i pielea gâtului, până se împiedică şi se aruncă spre Derkhan, în afara razei de acţiune a moliei.

Motley se ridică. Se îndepărtă iute de fiară, ieşind pe coridor.

— Ucideţi blestemata aia de creatură! ţipă el.

Molia dansa frenetic în mijlocul camerei. Cei cinci Refăcuţi formau un grup în dreptul uşii. Ţinteau prin oglinzi.

Trei jeţuri de gaz ţâşniră din aruncătoarele de flăcări, pârjolind pielea creaturii. Încercă să ţipe când flăcările îi arseră pielea şi aripile, dar biciul încolăcit o împiedică. Un val mare de acid o stropi chiar în faţă. Îi denatură proteinele în câteva clipe, topindu-i exoscheletul.

Acidul şi flăcările consumară iute substanţa biciului. Acesta crăpă şi zbură în bucăţi de pe gâtul moliei care putea în sfârşit să respire şi să ţipe.

Alte flăcări şi valuri de acid o surprinseră. Se aruncă orbeşte în direcţia atacatorilor.

Fulgere de energie venind de la arma celui de-al cincilea o ameţiră şi o paralizară. Ţipă şi se repezi iarăşi, ca o furtună de foc.

Cei cinci Refăcuţi se retraseră, urmându-l pe Motley pe coridor. Rugul imens se lovi de pereţi, îi aprinse şi se aruncă prin uşă.

În hol, zgomotul focului, al acidului şi al şocurilor elictro-taumaturgice continuară.

* * *

Timp de lungi secunde, Derkhan, Yagharek şi Isaac rămaseră privind prostiţi spre uşă. Auzeau ţipetele moliei şi vedeau lumina şi valurile de căldură de pe hol.

Apoi Isaac clipi şi privi în jos spre Lin, prăbuşită în braţele lui.

O zgudui.

— Lin, şopti el. Lin… Plecăm.

Yagharek se îndreptă iute spre fereastră şi se uită la strada aflată cinci etaje mai jos. Pe lângă fereastră, o coloană de cărămidă se

prelingea pe zid, devenind mai sus un coş de fum. Un burlan atârna de ea. Se căţără iute pe pervaz şi se agăţă de burlan. Părea solid.

— Isaac, adu-o aici, spuse Derkhan grăbită.

Isaac o ridică pe Lin, muşcându-şi buzele când simţi cât de uşoară era. Merse cu ea spre fereastră. Privind-o, porni brusc să zâmbească şi să plângă.

De pe coridor se auzeau slab ţipetele moliei.

— Dee, uite! şopti el, arătând spre mâinile lui Lin, care gesticulau. Ne face semne. O să fie în regulă.

Derkhan aruncă o privire, citindu-i semnele. Isaac clătină din cap.

— Nu e conştientă, sunt doar cuvinte aiurea, dar, Dee, sunt *cuvinte*... Am reuşit la timp...

Derkhan zâmbi încântată. Îl sărută apăsat pe Isaac pe obraz şi mângâie blând capul chitinos al lui Lin.

— Scoate-o de aici, spuse ea încet.

Isaac privi pe fereastră spre locul unde Yagharek se prinsese de cornişă.

— Dă-mi-o mie şi urmează-mă, spuse Yagharek, arătând cu capul în sus.

La capătul estic al acoperişului, terasa lui Motley dădea în altă stradă, coborând spre sud în direcţia unui rând de case mai joase. Acoperişurile din Oraşul Oaselor se întindeau în jurul lor, ca insule pe o mare de străzi primejdioase, acoperind kilometri întregi, departe de Coaste spre Dealul Mâţei şi mai departe.

* * *

Chiar şi aşa, devorată de flăcări şi acid, lovită de fulgere, ultima molie ar fi putut supravieţui.

Era o creatură uimitor de rezistentă. Se vindeca cu o viteză înspăimântătoare.

Dacă ar fi fost în câmp deschis, ar fi putut să sară, să-şi deschidă aripile rănite şi să dispară. S-ar fi înălţat, ignorând durerea şi arsurile. S-ar fi rostogolit în nori umezi care ar fi stins flăcările şi ar fi spălat acidul.

Dacă familia ei ar fi supravieţuit, ar fi avut încredere că s-ar fi întors la suratele ei, cu care să vâneze din nou, nu ar fi intrat în panică. Dacă nu ar fi fost martora măcelului, a exploziei toxice imposibile, molia nu ar fi fost înnebunită de frică şi mânie şi nu ar fi fost cuprinsă de frenezie, intrând şi mai adânc în capcană.

Dar era singură. Prinsă între ziduri, într-o cuşcă claustrofobică ce o strângea, îi înghesuia aripile, nu îi dădea niciun pic de libertate. Asaltată din toate părţile de durere nesfârşită. Focul o atingea prea des pentru a avea timp să se vindece.

Se împiedică de-a lungul coridorului lui Motley, o minge de foc, şfichiuind cu ghearele, încercând să vâneze. Căzu la capătul scărilor.

Motley şi Refăcuţii priviră uimiţi de jos, rugându-se să rămână nemişcată, să nu se târască peste margine şi să se prăbuşească peste ei în flăcări.

Nu se mişcă. Rămase liniştită să moară.

* * *

Când se asigurară că molia era moartă, Motley trimise oameni care să stingă focul cu prosoape şi pături.

Avură nevoie de douăzeci de minute ca să o facă. Grinzile mansardei erau negre de fum. Pasajul era marcat de dâre masive de cărbune. Trupul fumegând al moliei era în capul scărilor, o movilă de carne arsă, răsucită de dogoare în forme mai ciudate decât în timpul vieţii.

— Grimnebulin şi nenorociţii lui de prieteni probabil că au plecat, spuse Motley. Găsiţi-i. Aflaţi unde s-au dus. Urmăriţi-i. În noaptea asta. Acum.

Era uşor de înţeles cum evadaseră, pe fereastră şi de acolo pe acoperiş, însă de acolo se putuseră îndrepta în orice direcţie. Oamenii lui Motley se uitară neliniştiţi unul la altul.

— Hai, jigodii Refăcute, se înfurie Motley. Găsiţi-i acum şi aduceţi-i la mine.

Grupuri înfricoşate de Refăcuţi, oameni, cactuşi şi vodyanoi porniră de pe terasa lui Motley prin oraş. Îşi făcură planuri inutile, fugiră prin Sunter, prin Pârloaga Ecoului şi Dumbravă, prin Kelltree şi Dealul Mâţei, tocmai până în Cartierul Infam, peste râu în Mlaştina Bursucului, în Buimăceala de Vest şi Cotul Sur şi Mahalaua Beznei şi Saltpetru.

Poate că trecuseră pe lângă Isaac şi tovarăşii lui de o mie de ori.

Existau un infinit număr de găuri în Noul Crobuzon. Erau mai multe ascunzători decât oameni. Echipele lui Motley nu aveau nicio şansă.

În nopţi ca acestea, când ploaia şi lumina lămpilor estompa toate contururile – un palimpsest de copaci, arhitectură şi sunete, ruine vechi, întuneric, catacombe, şantiere, case de oaspeţi, terenuri virane, lumini şi taverne şi canale –, locul acela devenea nesfârşit, labirintic şi secretos.

Oamenii lui Motley se întoarseră acasă cu mâna goală şi înspăimântaţi.

* * *

Motley făcea spume în faţa statuii neterminate şi perfecte. Oamenii lui căutară prin clădire, încercând să descopere vreun indiciu.

În ultima încăpere găsiră un miliţian care stătea singur, sprijinit de perete, leşinat. O flintă de sticlă îi zăcea în poală. Pe podea, la picioarele lui, era scrijelit un joc de X şi 0.

X-ul câştigase din trei mişcări.

* * *

Fugim şi ne ascundem ca nişte şoareci, dar o facem cu uşurare şi bucurie.

Ştim ce am câştigat.

Isaac o duce pe Lin în braţe, uneori punând-o pe umăr când drumul devine greu. Fugim şi ne îndepărtăm. Fugim ca nişte fantome. Obosiţi şi fericiţi. Geografia dărăpănată din estul oraşului nu ne poate opri. Ne căţărăm peste gardurile joase, trecem prin curţi, prin grădini cu meri mutanţi, peste compost dubios, noroi şi jucării stricate.

Uneori o umbră trece peste chipul lui Derkhan, iar ea murmură ceva. Se gândeşte la Andrej; dar în noaptea asta e greu să simţi vina, chiar dacă o meriţi. E un moment sumbru, dar sub ploaia asta caldă, deasupra luminilor oraşului care înfloresc ca nişte buruieni, este greu să nu zâmbeşti şi să nu te minunezi.

Moliile au dispărut.

Au fost pagube teribile. Am plătit cu Iadul. Dar în noaptea asta, ascunşi într-o colibă de pe un acoperiş din Cartierul Ţeparilor, la distanţă de calea ferată, la nord de Staţia Apa Neagră, suntem triumfători.

* * *

Dimineaţă, ziarele sunt pline de avertismente. Cearta *şi* Mesagerul *spun că se vor lua măsuri severe.*

Derkhan doarme ore întregi, apoi stă singură, cuprinsă în sfârşit de tristeţe şi de vină. Lin se foieşte, din când în când conştientă. Isaac moţăie şi mănâncă din hrana pe care am furat-o. O ţine în braţe pe Lin. Vorbeşte despre Jack Juma-de-Rugăciune pe un ton uimit.

Scormoneşte prin componentele stricate ale maşinii de criză. Îmi spune că o poate repara, nicio problemă.

Atunci mă trezesc la viaţă. La libertate. Doresc mult. Zborul.

El citeşte hârtiile peste umărul meu.

În climatul de criză, miliţia va căpăta puteri extraordinare, citim noi. S-ar putea să reapară pe străzi în uniformă. Drepturile civililor ar putea fi restrânse. Legea marţială bate la uşă.

* * *

Dar în timpul zilei excreţiile puturoase ale moliilor, otrava viselor, se scurge încet prin eter spre pământ. O simt cum trece prin mine, denaturată de lumina zilei. Se scurge ca o zăpadă murdară printre planurile oraşului, prin materie, lingând dimensiunea noastră şi dispărând.

Iar când vine noaptea, coşmarurile dispar.

Un oftat uriaş de uşurare cuprinde oraşul. Un val de calm vine odată cu noaptea, dinspre vest, din Hotarul Amar şi din Cotul Pâclei spre Cotul Mare, spre Sheck şi Mlaştina Bursucului, Dumbravă şi Dealul Mâţei şi Cartierul Deşţelenirii.

Oraşul se curăţă într-o maree de somn. Pe paiele din Cartierul

Pârâului, prin cocioabe, pe paturile cu puf din Chnum, îmbrăţişaţi sau singuri, cetăţenii Noului Crobuzon dorm adânc.

Oraşul se mişcă fără încetare, fireşte, şi nu există nicio pauză pentru schimburile de noapte de la docuri pentru sau cele de la mori şi topitorii. Sunete de lucru străpung noaptea, ca un război. Paznicii continuă să păzească în curţile din faţa fabricilor. Târfele îşi caută de lucru pe unde pot. Mai există crime. Violenţa nu a dispărut.

Dar adormiţii şi cei treji nu mai sunt chinuiţi de fantome. Frica le vine numai din interior.

Ca un gigant toropit, Noul Crobuzon se foieşte în somn.

Am uitat plăcerea unei asemenea nopţi.

Când mă trezesc cu soarele în ochi, mintea îmi este limpede. Nu mă doare capul.

Am fost eliberaţi.

* * *

De această dată, poveştile sunt pe ultimele pagini, la capitolul „Coşmarul unei Nopţi de Vară” sau „Bestia Adormită” sau „Blestemul Somnului”.

Le citim şi râdem, Derkhan şi Isaac şi cu mine. Încântarea este palpabilă peste tot. Oraşul şi-a revenit. S-a transformat.

O aşteptăm pe Lin să se trezească, să-şi revină.

Dar ea nu o face.

* * *

Prima zi, a dormit. Trupul său a început să se refacă. S-a ţinut strâns de Isaac şi a refuzat să se trezească. Liberă, liberă să doarmă fără teamă.

Dar acum s-a trezit şi s-a ridicat greoi. Picioruşele capului i-au tremurat puţin. Mandibulele i s-au mişcat. Îi este foame; găsim un fruct în merindea noastră şi i-l dăm.

Ea se uită nelămurită la mine, la Derkhan şi la Isaac şi mănâncă. El o prinde de coapse şi îi şopteşte, prea încet ca să aud. Ea îşi trage capul ca un copil. Se mişcă nesigur.

Ridică mâinile şi îi face semne.

El o priveşte atent, cuprins treptat de disperare.

Derkhan face ochii mari când citeşte cuvintele.

Isaac clatină din cap, abia mai poate vorbi.

Dimineaţă… mâncare… căldură, *bâiguie ea*, insectă… călătorie… fericită.

Nu se poate hrăni singură. Falca îi tremură şi rupe fructul în două sau se relaxează şi îl lasă să cadă. Tremură de frustrare, dă din cap, plânge cu lacrimi khepri.

El o linişteşte, îi ţine mărul, o ajută să muşte, o şterge de sucuri şi de resturi. Frică, *gesticulează ea, după cum traduce Isaac cu ezitare.* Minte obosită curge, artă Motley! *Ea se cutremură brusc şi se uită în*

jur îngrozită. Isaac o linişteşte, o mângâie. Derkhan o priveşte tristă. Singură, *face semne Lin, disperată, şi scuipă un mesaj chimic pe care nu-l înţelegem.* Monstru cald Refăcut… *Priveşte în jur.* Măr, *face ea semn.* Măr.

Isaac îl ridică la gura ei şi o lasă să se hrănească. Ea se murdăreşte ca un bebeluş.

Când vine seara şi adoarme din nou, repede şi adânc, Isaac şi Derkhan se sfătuiesc, iar Isaac începe să se înfurie şi să strige, apoi să plângă.

O să-şi revină, strigă el, iar Lin se foieşte în somn, e pe jumătate moartă de oboseală, rahatul ăla a bătut-o, nu e de mirare că e confuză…

Dar ea nu-şi revine şi el ştie asta.

* * *

Am smuls-o din braţele moliei pe jumătate băută. Jumătate din mintea ei, din visele ei a fost înghiţită de vampir. Totul s-a pierdut, a ars în sucurile gastrice şi apoi în flăcările lui Motley.

Lin se trezeşte fericită, vorbeşte tâmpenii cu mâinile, încearcă să se ridice şi nu poate, cade şi plânge sau râde chimic, se murdăreşte ca un copil.

Lin e neajutorată. Distrusă. Un amestec ciudat de râs de copil şi vise de adult, cu discurs de neînţeles, complex şi violent şi infantil.

Isaac e dărâmat.

* * *

Ne deplasăm pe acoperişuri, tresărim la zgomotele de dedesubt. Lin urăşte călătoria noastră, înfuriată de incapacitatea noastră de a-i înţelege cuvintele. Bate din călcâie, îl loveşte copilăreşte pe Isaac. Face semne insultătoare, încearcă să ne îndepărteze. O controlăm, o ţinem bine, o târâm după noi.

* * *

Ne deplasăm noaptea. Ne este teamă de miliţie şi de oamenii lui Motley. Ne ferim de roboţii care ar putea să raporteze Consiliului. Ne uităm atenţi la mişcările bruşte şi la privirile suspicioase. Nu putem avea încredere în vecini. Trebuie să trăim pe jumătate în întuneric, izolaţi. Furăm ce avem nevoie sau cumpărăm de la zarzavagii întârziaţi la kilometri distanţă de locul unde stăm. Fiecare privire, fiecare strigăt, zgomotul de paşi, un pocnet sau şuierat de pistoane ne face să tresărim.

Suntem cei mai căutaţi fugari din Noul Crobuzon. O onoare, o onoare dubioasă.

* * *

Lin vrea bobiţe de culoare.

Isaac interpretează astfel gesturile ei. Şarada mestecuşului şi a pulsului glandei (o privelişte neobişnuit de sexuală).

Derkhan este de acord să meargă. Şi ea o iubeşte pe Lin.

Petrec ore deghizând-o pe Derkhan cu apă şi unt şi funingine, cu haine zdrenţuite, resturi de mâncare şi coloranţi. Apare cu părul negru lucind precum cărbunele şi cu o cicatrice pe frunte. Se ţine cocoşată şi şchioapătă.

Când pleacă, Isaac şi cu mine petrecem ore aşteptând înfricoşaţi. Suntem tăcuţi.

Lin îşi continuă monologul ei idiot, iar Isaac încearcă să-i răspundă cu mâinile, mângâind-o şi gesticulându-i încet ca unui copil. Dar ea nu e copil: este pe jumătate adult, iar comportamentul lui o înfurie. Încearcă să se îndepărteze şi cade, picioarele nu o ajută. Este îngrozită de propriul ei trup. Isaac o ajută, o ridică şi o hrăneşte, îi masează umerii încordaţi şi învineţiţi.

Derkhan se întoarce, spre uşurarea noastră, cu plăcuţe de pastă şi o mână de bobiţe de diferite culori, cu tonuri vii.

Am crezut că ne-a prins Consiliul, spune ea. Am crezut că mă urmăreşte un robot. A trebuit să o tai prin Mahalaua Neamului ca să ajung aici.

Nimeni nu ştie dacă i s-a luat urma cu adevărat.

Lin e entuziasmată. Antenele şi picioruşele capului ei tremură. Încearcă să mestece un deget de pastă albă, dar tremură şi o varsă şi nu se poate controla. Isaac este blând cu ea. Îi împinge uşor pasta în gură, ca şi cum ar trebui s-o mănânce.

Trec câteva minute înainte ca scarabeul să digere pasta şi să o îndrepte spre glanda khepri. În timp ce aşteptăm, Isaac îi arată nişte bobiţe de culoare, aşteptând să se hotărască pe care o vrea, pe care să i-o dea să o mestece.

Suntem toţi tăcuţi. Lin înghite şi mestecă cu grijă. O privim.

Trec minutele şi glanda i se destinde. Ne aplecăm înainte, dornici să vedem ce va face.

Ea deschide buzele glandei şi scoate o bobiţă de scuipat khepri. Bate din palme bucuroasă şi o scapă pe podea, albă şi fără formă.

Câteva picături de culoare se scurg în urmă, stropind şi murdărind.

Derkhan se uită în altă parte. Isaac plânge cum n-am mai văzut pe nimeni plângând.

În afara colibei noastre murdare, oraşul se bălăceşte în libertatea lui, din nou lipsit de teamă. Nu ne bagă în seamă. Este un ingrat. Zilele sunt mai reci săptămâna asta, e sfârşitul verii. Vântul bate dinspre coastă, din estuarul Marelui Catran şi din Golful de Fier. Pâlcuri de corăbii sosesc în fiecare zi. Fac coadă pe râu spre est, aşteptând să descarce sau să încarce. Corăbii negustoreşti din Kohnid şi Tesh; exploratori din Strâmtorile Apei de Foc; fabrici plutitoare din Myrshock; mercenari din Figh Vadiso, respectabili şi ascultători de lege. Norii stau ca roiuri de albine în dreptul soarelui. Oraşul e răguşit.

A uitat. Are o vagă amintire a faptului că odată a avut somnul tulburat, nimic mai mult.

Văd cerul. Lame de lumină trec printre scândurile colibei. Aş vrea să fiu departe acum. Îmi imaginez senzaţia vântului, greutatea bruscă a aerului asupra mea. Aş vrea să mă uit în jos de pe clădirea asta pe stradă. Aş vrea să nu mă reţină nimic aici, aş vrea ca gravitaţia să fie o sugestie pe care să o pot ignora.

Lin face semne. Teama lipicioasă, şopteşte Isaac, citindu-i mâinile. Pipi şi mama, mâncare aripi fericit. Teamă. Teamă.

Partea a Opta
Judecata
Capitolul Cincizeci şi doi

— Trebuie să plecăm.

Derkhan vorbi repede. Isaac o privi fără expresie. O hrănea pe Lin, care se foia, neştiind ce să facă. Ea îi făcea semne, trasa desene fără noimă. El îi înlătură resturile de fructe de pe cămaşă.

Isaac dădu din cap şi privi în jos. Derkhan continuă de parcă el nu ar fi fost de acord cu ea, ca şi cum ar fi trebuit să-l convingă.

— De fiecare dată când ne mutăm, ne e teamă.

Derkhan vorbi repede. Figura ei era dură. Teamă, vină, tristeţe, toate o stăpâneau. Era epuizată.

— De fiecare dată când trece vreun automat, ne gândim că ne-a găsit Consiliul Robotic. Orice om sau xenian ne face să îngheţăm. Este oare miliţia? E vreun golan de-al lui Motley? Nu putem trăi aşa, ’Zaac, spuse ea.

Derkhan privi spre Lin, zâmbi foarte încet şi închise ochii.

— O s-o luăm de aici, şopti ea. Putem avea grijă de ea. Am terminat aici. Nu mai trece mult până ne descoperă cineva. Nu vreau să aştept să mi se întâmple.

Isaac încuviinţă.

— Mi-am luat un angajament, spuse el încet, încercând să-şi pună ordine în idei.

Se frecă sub bărbie. Pielea îl mânca pentru că îi creştea barba. Vântul bătea prin fereastră. Casa din Cartierul Ţeparilor era înaltă şi plină de gunoaie. Isaac, Derkhan şi Yagharek luaseră cele două etaje de sus. De fiecare parte era câte o fereastră, dând spre stradă şi spre o curte mică. Buruienile ieşiseră printre plăcile de beton ca nişte excrescenţe subcutanate.

Isaac şi ceilalţi baricadau uşile de fiecare dată când intrau, iar noaptea, deghizaţi, se strecurau afară. Uneori se aventurau în plină zi, cum o făcea acum Yagharek. Întotdeauna era un motiv, o urgenţă care făcea ca acel drum aventuros să nu poată fi amânat. Era doar claustrofobie. Ei eliberaseră oraşul: era de nesuportat să nu poată păşi afară, în soare.

— Ştiu despre angajamentul tău, spuse Derkhan.

Se uită la componentele maşinii de criză, interconectate. Isaac le curăţase şi le potrivise la locul lor.

— Yagharek, spuse el. I-o datorez. Am promis.

Derkhan îşi lăsă privirea în jos şi înghiţi în sec, apoi întoarse din nou capul spre el.

— Cât mai ai? întrebă ea.

Isaac îi aruncă o privire, apoi se desprinse şi privi în altă parte. Ridică din umeri.

— Unele fire sunt arse, spuse el vag, aşezându-şi-o mai bine pe Lin la piept. A fost o groază de energie, unele circuite s-au ars. O să ies la noapte să caut vreo două adaptoare… şi un dinam. Restul pot să repar singur, spuse el, dar trebuie să fac rost de scule. Problema este că de fiecare dată când furăm ceva ne expunem riscului.

Ridică din umeri. Nu putea face nimic. Nu aveau bani.

— Apoi o să am nevoie de o baterie. Dar cel mai greu o să fie cu calculele. Reparaţiile sunt doar o problemă mecanică… Dar, chiar dacă fac maşina să meargă, ca să calculez… să formulez ecuaţiile… e al naibii de greu. De asta am avut nevoie de Consiliu ultima dată.

Închise ochii şi-şi sprijini capul de perete.

— Trebuie să formulez comenzile, spuse el încet. *Zborul.* Asta trebuie să-i spun. Pune-l pe Yag în aer, şi intră în criză, căci e pe cale să cadă. Captează energia şi canalizeaz-o, ţine-l în aer, fă-l să zboare, menţine-l în criză, captează energia şi tot aşa. O buclă perfectă, spuse el. Cred că o să funcţioneze. Nu e decât matematică…

— Cât mai durează? repetă Derkhan.

Isaac se încruntă.

— O săptămână… două, poate, recunoscu el. Poate chiar mai mult.

Derkhan dădu din cap. Nu spuse nimic.

— Am o datorie faţă de el! spuse Isaac încordat. I-am promis asta de atâta vreme, şi el…

El luase molia de pe Lin, fusese Isaac gata să spună, dar ceva îl opri, se întrebă dacă fusese un lucru bun. Şi, înspăimântat, Isaac rămase tăcut.

E cea mai puternică ştiinţă de sute de ani, gândi el brusc înfuriat, *şi nu poate ieşi la lumină. Trebuie să… o aplic pe furate.*

O mângâie pe Lin pe carapace şi începu să-i facă semne, ceva despre peşte şi rece şi zahăr.

— Ştiu, ’Zaac, spuse Derkhan fără mânie. Ştiu. Merită… Dar nu putem aştepta atât. Trebuie să plecăm.

* * *

Am să fac ce pot, promisese Isaac, am să-l ajut, am să fiu iute.

Derkhan acceptase. Nu avea de ales. Nu-l putea părăsi nici pe el, nici pe Lin. Nu i-o lua în nume de rău. Voia ca Isaac să-şi onoreze înţelegerea, să-i dea lui Yagharek ceea ce îşi dorea.

Duhoarea şi tristeţea din cameră o copleşeau. Mormăi ceva despre o plimbare pe malul râului şi plecă. Isaac zâmbi rece.

— Ai grijă, spuse el inutil.

Stătea cu Lin în braţe, sprijinit de peretele murdar.

După o vreme o simţi pe Lin relaxându-se şi adormind. Ieşi din spatele ei şi se apropie de fereastră.

Isaac nu ştia numele străzii. Era largă, mărginită cu arbori tineri plini de speranţă. La capătul îndepărtat, o căruţă fusese trasă lângă trotuar, făcând în mod deliberat o fundătură. Un bărbat şi un vodyanoi se certau tare alături, în vreme ce măgăruşii stăteau cu capetele plecate ca să treacă neobservaţi. Un grup de copii se materializă în faţa roţilor nemişcate, lovind cu piciorul o minge de cârpe. Hainele zdrenţuite le fluturau ca nişte aripi.

Izbucni o ceartă, patru băieţei luându-se de un vodyanoi din grup. Micul vodyanoi gras se îndepărtă în patru labe, plângând. Unul dintre băieţi aruncă o piatră. Cearta fu uitată repede. Vodyanoiul se mai smiorcăi puţin, apoi sări înapoi la joacă, furând mingea.

Ceva mai departe, la câteva uşi distanţă de clădirea lui Isaac, o tânără scria ceva cu cretă pe un perete. Era un simbol pe care nu-l cunoştea, un fel de talisman vrăjitoresc. Doi bătrâni stăteau pe o buturugă, aruncând zaruri şi râzând la vederea rezultatului. Clădirile erau murdare de găinaţ de pasăre, iar pavajul cu gropi şi bălţi. Porumbeii zburau prin fumul a o mie de coşuri.

Bucăţi de conversaţie ajungeau la urechile lui Isaac.

— …deci vrea un firfiric pentru asta?

— …a stricat maşina, dar a fost întotdeauna un porc…

— …nu spune nimic despre asta…

— …în ziua de Docuri, săptămâna viitoare…

— …sălbatic, al dracului de sălbatic…

— …slujbă? Pentru cine?

Pentru Andrej, gândi brusc Isaac, fără rost. Continuă să asculte.

Auzi multe. Erau limbi pe care nu le vorbea. Recunoscu dialectul din Perrick şi Fellid, cadenţele complicate din Cymek-ul de Jos. Şi altele.

Nu voia să plece.

Isaac oftă şi se întoarse în cameră. Lin se foia prin somn pe podea.

O privi, îi văzu pieptul ieşindu-i prin cămaşa ruptă. Fusta i se ridicase de pe pulpe. Se uită în altă parte.

De când o recuperase pe Lin, de două ori se trezise cu trupul său cald apăsându-se de el şi prinzând chef. Îi mângâiase coapsele umflate şi îi coborâse între pulpe cu palmele. Îi trecuse somnul şi deschisese ochii să o privească, uitând că Derkhan şi Yagharek dormeau alături. Îi şoptise cuvinte drăgăstoase şi explicite, apoi se retrăsese îngrozit când ea începuse să-i facă semne fără rost şi îşi amintise ce i se întâmplase.

Ea se frecase de el şi se oprise, se frecase din nou *(ca un câine capricios,* gândise el îngrozit), excitată confuz. O parte din el dorea să continue, dar greutatea tristeţii îi înmuia penisul pe loc.

Lin păruse dezamăgită şi rănită, apoi îl îmbrăţişase, brusc fericită. Şi se cuibărise înapoi. Isaac îi gustase emisiile chimice. Ştia că plânsese înainte să adoarmă.

Isaac aruncă din nou o privire afară. Se gândi la Rudgutter şi la ciracii lui, la macabrul domn Motley. Îşi imagină analiza rece a Consiliului Robotic, privat de maşina pe care o cumpărase. Îşi imagină furia şi certurile şi ordinele date din pricina lui în toată această săptămână.

Isaac se îndreptă spre maşina de criză, se aşeză cu o hârtie în poală şi începu să calculeze.

Nu se temea că maşina putea să fi fost copiată de Consiliu. Nu era în stare să creeze una. Nu-i putea calcula parametrii. Modelul îi venise din intuiţie, atât de natural, încât nici nu-şi dăduse seama preţ de ore întregi. Consiliul Robotic nu putea să se inspire. Modelul fundamental al lui Isaac, baza conceptuală a maşinii, fusese în mintea lui, nu trebuise să o scrie pe hârtie. Notiţele lui ar fi fost de neînţeles pentru oricine.

Isaac se aşeză în aşa fel, încât să stea în lumină.

* * *

Dirijabilele cenuşii patrulau cerul, ca în fiecare zi. Păreau neliniştite.

Era o zi perfectă. Vântul dinspre mare părea să reînnoiască permanent cerul.

Yagharek şi Derkhan, în cartiere separate ale oraşului, se bucurau de momentele furate în soare şi încercau să nu ispitească pericolul. Se îndepărtau de certuri şi stăteau pe străzi aglomerate.

Cerul era plin de păsări şi gargui. Se adunau pe minarete şi turnuleţe, se înghesuiau pe acoperişurile abrupte ale turnurilor miliţiei, pe care le pătau cu găinaţ alb. Treceau în viteză prin Valea Bărcii şi pe deasupra edificiilor scheletice din Mahalaua Găinaţului.

Planau peste Corbul, se împleteau complicat în curenţii de aer ce se ridicau dinspre Staţia Pierzaniei.

Ţepuşa şi Parlamentul erau înţesate cu micile trupuri de zburătoare.

Coastele se albeau şi crăpau în soare. Păsările se aşezau scurt timp pe ele, apoi se aruncau din nou, căutând un alt refugiu în Oraşul Oaselor, trecând pe deasupra acoperişului cu terasă neagră al clădirii unde domnul Motley se înfuria în faţa sculpturii incomplete, care îşi bătea joc de el cu neruşinare.

Pescăruşii urmăreau barjele cu gunoi şi vasele de pescuit pe Marele Catran şi pe Catran, plonjând după vreo bucăţică de mâncare. Se îndepărtau apoi spre Cartierul Infam, spre piaţa de peşte din Pelorus. Se opreau puţin pe cablul plin de alge care ieşea din râu în dreptul Inimii Scuipatului. Cercetau grămezile de gunoi din Cupa de Piatră şi prindeau prada pe jumătate moartă de prin Cotul Sur.

Un corp mai mare decât al păsărilor se ridică din mahalalele Movilei

Sfântului GurăMultă. Pluti la mare înălţime peste vestul oraşului. Străzile de dedesubt deveniră o pată de kaki şi cenuşiu ca un mucegai. Trecu uşor peste aerostate, sub căldura soarelui de amiază. Continuă în acelaşi ritm spre est, traversând nucleul oraşului, de unde cele cinci linii ferate se desfăceau ca nişte petale.

În aerul de peste Sheck, găşti de gargui se rostogoleau în acrobaţii vulgare. Silueta alunecă peste ele fără să fie observată.

Se deplasă încet, cu mişcări languroase care dădeau de înţeles că ar fi putut accelera cu uşurinţă de zece ori. Traversă Molima şi porni să coboare, trecând peste trenurile de pe Linia de Dreapta, apoi tot mai jos spre cupola de acoperişuri, strecurându-se printre curenţii calzi ai coşurilor de fum.

Porni spre uriaşii cilindri de gaz din Pârloaga Ecoului, dădu ocol şi alunecă spre Staţia Mâţei, trecu pe sub şine prea iute ca să fie văzută şi dispăru între acoperişurile din Cartierul Ţeparilor.

* * *

Isaac era pierdut în numerele lui.

Îşi ridica privirea o dată la câteva minute spre Lin, care dormea şi se foia ca un viermişor. Ochii ei păreau să fi fost orbi dintotdeauna.

La începutul după-amiezii, după ce lucrase vreo oră, o oră şi jumătate, auzi un zgomot în curte. O jumătate de minut după aceea, auzi zgomot de paşi pe scări.

Isaac îngheţă şi se rugă să înceteze, să dispară în vreo cameră ocupată de drogaţi. Dar paşii urcară hotărâţi spre ultimele două etaje şi se opriră în faţa uşii.

Isaac era nemişcat. Inima îi bătea puternic. Căută din priviri pistolul.

Se auzi un ciocănit la uşă. Isaac nu răspunse.

După o clipă, cel de afară bătu din nou: nu tare, dar ritmic şi insistent, repetat. Isaac se furişă mai aproape, încercând să nu facă zgomot. O văzu pe Lin foindu-se în somn, deranjată.

Se auzi o voce de dincolo de uşă, o voce ciudată, pe care parcă o cunoştea. Nu înţelegea ce spune, dar Isaac întinse mâna brusc şi agresiv, gata de scandal. *Rudgutter ar trimite un escadron întreg,* gândi el cu mâna pe clanţă, *probabil este doar un drogat venit la cerşit.* Şi, deşi nu credea nici el asta, era măcar liniştit că nu putea fi miliţia sau oamenii lui Motley.

Deschise uşa.

Dinaintea lui în holul neluminat, aplecat puţin înainte, cu cioc curbat şi lucios ca o armă exotică, stătea un garuda.

Îşi dădu seama pe loc că nu era Yagharek.

Aripile i se ridicau în spate ca o aură vastă şi magnifică, cu pene maronii, apoi roşiatice spre vârf.

Isaac uitase cum arată un garuda întreg. Uitase mărimea extraordinară şi grandoarea aripilor sale.

* * *

Înţelese aproape imediat ce se întâmpla, ca un presentiment.

După o fracţiune de secundă, veni o senzaţie masivă de alarmă şi curiozitate; şi un val de întrebări.

— Cine dracu' mai eşti şi tu? oftă el, adăugând: Ce naiba faci aici? Cum m-ai găsit… Ce…

Jumătăţi de întrebări îi veniră pe buze. Se îndepărtă iute de prag, încercând să le alunge din minte.

— Grim… neb… lin…

Garuda se lupta să-i pronunţe numele. Suna de parcă ar fi invocat un demon. Isaac îi făcu semn brusc să-l urmeze înăuntru. Închise uşa şi o propti cu un scaun.

Garuda se opri în mijlocul încăperii, într-o pată de lumină. Isaac îl privi atent. Purta o legătură de şale prăfuită şi atât. Pielea îi era mai închisă la culoare decât a lui Yagharek, penele de pe cap mai pestriţe. Se mişca cu o incredibilă economie, cu capul ridicat să poată cuprinde întregul decor.

O privi pe Lin mult timp, până ce Isaac oftă.

— Cine eşti? întrebă Isaac. Cum m-ai găsit? *Ce a făcut?* gândi Isaac, fără s-o spună însă. *Spune-mi.*

Garuda, subţire şi musculos, şi omul, solid şi gras, rămaseră în colţuri opuse ale încăperii. Penele garudei luceau în soare. Isaac le privi, brusc obosit. Un sentiment de inevitabil, de finalitate, intrase odată cu garuda. Isaac îl ura pentru asta.

— Eu sunt Kar'uchai, spuse garuda.

Vocea îi era mai dură decât a lui Yagharek, cu intonaţie de Cymek. Era greu de înţeles.

— Kar'uchai Sukhtu-h'k Vaijhin-khi-khi. Individ Concret Kar'uchai Foarte Foarte Respectat.

Isaac aşteptă.

— Cum m-ai găsit? spuse el până la urmă, cu amar.

— Am venit… de departe, Grimneb… lin, spuse Kar'uchai. Eu sunt *yahj'hur…* vânător. Am vânat zile întregi. Aici vânez cu… aur şi bani de hârtie… Căutarea mea lasă o dâră de zvonuri… şi amintiri.

Ce naiba a făcut?

— Vin din Cymek. Am vânat… tocmai din Cymek.

— Nu-mi vine să cred că ne-ai găsit, spuse Isaac repezit, nervos. Vorbea iute, urând sentimentul de final şi ignorându-l agresiv, blocându-l.

— Dacă tu ai reuşit, atunci şi nenorociţii de miliţieni o să reuşească…

Se învârti prin cameră iute, înainte şi înapoi. Îngenunchie lângă Lin, o mângâie uşor şi-şi trase răsuflarea ca să vorbească mai departe.

— Am venit după dreptate, spuse Kar'uchai, iar Isaac rămase mut,

sufocat. Shankell, spuse Kar'uchai. Marea Meagre. Myrshock.

Am auzit despre călătorie, gândi Isaac furios, *nu-i nevoie să-mi spui.* Kar'uchai continuă.

— Am vânat… peste mii de kilometri. Am căutat dreptate.

Isaac vorbi încet, furios şi trist.

* * *

— Yagharek este prietenul meu, spuse el.

Kar'uchai continuă ca şi cum nu ar fi spus nimic.

— Când am descoperit că a plecat, după… judecată… Am fost ales să vin…

— Ce vrei? spuse Isaac. Ce ai de gând să-i faci? Vrei să-l iei înapoi cu tine? Vrei să… mai tai… ceva din el?

— Nu am venit pentru Yagharek, spuse Kar'uchai. Am venit pentru tine.

Isaac se holbă nedumerit.

— E după vrerea ta… să laşi dreptatea să fie…

Kar'uchai era neobosit. Isaac nu putea rosti nimic.

Ce naiba a făcut?

— Am auzit numele tău în Myrshock, spuse Kar'uchai. Era pe o listă. Apoi aici, în oraşul ăsta, a apărut din nou şi din nou, până ce… restul au dispărut. Vânez. Yagharek şi cu tine… sunteţi legaţi. Lumea vorbeşte… de cercetările tale. Monştri zburători şi maşini taumaturgice. Ştiu că Yagharek a găsit ce a căutat. Pentru ce a venit mii de kilometri. Ai opri tu dreptatea, Grimneb'lin? Am venit să te rog… să nu faci asta.

— Se terminase. Fusese judecat şi pedepsit. Şi se terminase. Nu ne-am gândit… nu am ştiut că ar putea… găsi o cale… să retracteze justiţia.

— Am venit să-ţi cer să nu-l ajuţi să zboare.

— Yagharek este prietenul meu, spuse încăpăţânat Isaac. A venit la mine şi m-a angajat. A fost generos. Când lucrurile… au mers prost… s-au complicat şi au devenit primejdioase… a fost curajos şi m-a ajutat. Face parte din… ceva extraordinar. Şi eu îi datorez… viaţa.

Privi spre Lin şi apoi din nou aiurea.

— Îi sunt dator… pentru vremurile… A fost gata să moară, ştii? Ar fi putut muri, dar a stat, iar fără el… nu cred că am fi răzbit.

Isaac vorbea liniştit. Cuvintele lui erau sincere şi afectuoase.

Ce a făcut?

— Ce a făcut? întrebă el, înfrânt.

* * *

— Este vinovat, spuse Kar'uchai încet, de furt de alegere de gradul doi, cu lipsă deosebită de respect.

— Ce înseamnă asta? strigă Isaac. Ce a făcut? Ce dracu' e furtul de alegere? Asta nu înseamnă nimic pentru mine.

— E singura crimă pe care o recunoaştem, Grimneb'lin, răspunse Kar'uchai monoton. Să răpeşti alegerea altuia... să uiţi realitatea lui concretă, să-l abstractizezi, să uiţi că eşti un nod al matricei, că acţiunile tale au consecinţe. Nu trebuie să răpim posibilitatea de alegere a altei fiinţe. Ce este comunitatea, dacă nu... un mijloc pentru toţi indivizii... de a alege.

Kar'uchai ridică din umeri şi indică lumea din jur.

— Instituţiile oraşului tău... Tot vorbesc despre indivizi... dar îi strivesc sub straturi şi ierarhii... până ce alegerile lor ajung să fie între trei tipuri de mizerie. Avem mult mai puţine în deşert. Foame, uneori, şi sete. Dar avem la dispoziţie toate variantele la alegere. Cu excepţia cazului în care unul uită de ceilalţi, uită realitatea tovarăşilor lui, ca şi cum ar fi... singur. Şi fură hrană, şi le răpeşte celorlalţi alegerea de a mânca, sau minte despre un vânat şi le răpeşte alegerea celorlalţi alegerea de a vâna; sau se înfurie şi atacă fără motiv şi-i răpeşte alegerea altuia de a nu fi rănit sau de a nu trăi cu frică. Un copil care fură noaptea mantia unui semen... îi răpeşte acestuia alegerea de a o purta, dar cu respect, cu o urmă de respect. Alte hoţii totuşi nu au nici măcar o fărâmă de respect. Să ucizi... nu în război sau în apărare, ci să... omori... este să fii lipsit de respect, atât de lipsit de respect, încât nu numai că răpeşti alegerea de a trăi sau a muri în acel moment... dar şi orice alegere, pentru totdeauna, care ar mai fi putut fi făcută. Alegerile generează alegeri... dacă i s-ar permite să trăiască, ar avea posibilitatea de a alege să vâneze sau să pescuiască, sau să joace zaruri, sau să tăbăcească piei, să scrie poezii sau să facă de mâncare... şi toate aceste opţiuni îi sunt răpite dintr-un singur gest. Acesta este furtul de alegere cel mai grav. Dar toate furturile de alegere afectează şi viitorul, nu numai prezentul. Yagharek a făcut o faptă... haină. Furt de gradul doi.

— Ce a făcut? strigă Isaac, iar Lin se trezi cu o fluturare de mână şi un tremur nervos.

Kar'uchai vorbi sec.

— Tu ai putea să-i spui viol.

* * *

O, aş putea să-i spun viol, nu-i aşa? gândi Isaac cu un rânjet, dar torentul de dispreţ nu era suficient pentru a-i acoperi groaza.

Am să-i spun viol.

Issac nu putea decât să-şi imagineze. În acel moment.

Actul în sine, fireşte – deşi era o vagă şi nebuloasă brutalitate în mintea lui *(A bătut-o? A ţinut-o cu forţa? Unde era ea? L-a blestemat şi s-a împotrivit?).* Văzu clar, imediat, căile de alegere pe care Yagharek le furase.

Opţiunea de a nu face sex, de a nu fi rănită. Opţiunea de a nu risca o sarcină. Şi dacă... dacă ea a rămas însărcinată? Opţiunea de a nu

avorta? Opţiunea de a nu avea copii?

Opţiunea de a-l privi pe Yagharek cu respect?

Kar'uchai vorbi din nou.

— Alegerea mea a furat-o.

Isaac avu nevoie de câteva secunde, un timp ridicol de mare, pentru a înţelege ce voia să spună Kar'uchai. Apoi icni şi o privi, observând pentru prima oară umflătura uşoară a sânilor ei ornamentali, la fel de inutili ca penajul unei păsări a paradisului. Se chinui să spună ceva, dar nu ştia ce simţea: nu era ceva destul de palpabil ca să-l pună în cuvinte.

Murmură o scuză jalnică.

— Am crezut că eşti… magistratul garuda… sau miliţia voastră, ceva de genul ăsta, spuse el.

— Nu avem aşa ceva, răspunse ea.

— Yag… un violator, şuieră el, iar ea cloncăni.

— A furat alegerea, spuse ea plat.

— Te-a violat, spuse el, iar Kar'uchai cloncăni din nou.

— Mi-a furat alegerea, spuse ea.

Nu se explica; Isaac înţelese că îl corecta.

— Nu se poate traduce în termenii voştri de jurisprudenţă, Grimneb'lin, spuse ea, vizibil deranjată.

Isaac încercă să vorbească, clătină din cap supărat, o privi din nou şi văzu iar crima comisă, în ochii ei.

— Nu poţi traduce, Grimneb'lin, repetă Kar'uchai. Stop. Văd în tine… toate textele legilor şi morala despre care am citit.

Tonul ei părea monoton. Emoţia din pauze şi cadenţa vocii ei îi erau opace.

— Nu am fost *violată* sau *răvăşită,* Grimneb'lin. Nu am fost *abuzată* sau *deflorată…* sau *stricată.* Tu ai numi asta viol, eu nu. Pentru mine asta nu înseamnă nimic. El *mi-a furat alegerea,* de aceea a fost… judecat. Pedeapsa a fost severă… penultima sancţiune posibilă… Sunt multe furturi de alegere mai puţin haine decât acesta, şi doar puţine mai rele… Şi mai sunt altele judecate la fel de aspru… multe dintre ele fiind acţiuni cu totul diferite de ale lui Yagharek. Pe unele nici nu le-aţi numi crime. Acţiunile variază: crima… este furtul de alegere. Magistraţii şi legile voastre… pe care le sexualizaţi şi le sacralizaţi… pentru care indivizii sunt abstracţi… natura lor matricealǎ fiind ignorată… unde contextul este o distragere… nu pot pricepe asta. Nu te uita la mine ca la o victimă… Şi când Yagharek se va întoarce… am să te rog să observi dreptatea noastră – dreptatea lui Yagharek –, nu să o impui pe a ta. El a furat alegerea, cu o gravitate de gradul doi. A fost judecat. Tribul a votat. Sfârşit.

Este? gândi Isaac. *E de ajuns? Este chiar sfârşitul?*

Kar'uchai îl privi cum luptă.

Lin îl chemă pe Isaac, bătând din palme ca un copil neîndemânatic. El îngenunchie şi îi vorbi. Ea gesticulă agitată, iar el îi răspunse ca şi cum ceea ce spusese ea ar fi avut sens, ca şi cum ar fi conversat.

Era calmă şi îl îmbrăţişă şi se uită nervoasă la Kar'uchai cu ochiul ei compus încă întreg.

— Vrei să fii martor la judecata noastră? spuse Kar'uchai încet.

Isaac o privi iute. Era preocupat de Lin.

Kar'uchai rămase tăcută mult timp. Cum Isaac nu răspunse, îi repetă întrebarea. Isaac se întoarse spre ea şi scutură din cap, nu ca o negare, ci în semn de confuzie.

— Nu ştiu, spuse el. Te rog...

Se întoarse la Lin, care adormise. Se întinse lângă ea şi o mângâie pe frunte.

După minute de tăcere, Kar'uchai se opri din mersul ei grăbit şi îl strigă pe nume.

El tresări de parcă ar fi uitat că ea mai era acolo.

— Am să plec. Te mai întreb o dată. Te rog, nu-ţi bate joc de dreptatea noastră. Te rog, lasă judecata să se împlinească.

Mută scaunul din uşă şi ieşi. Picioarele ei cu gheare zgâriară treptele la coborâre.

Iar Isaac rămase mângâind carapacea iridiscentă a lui Lin – marmorată acum cu linii de fractură şi de răni –, gândindu-se la Yagharek.

Nu traduce, spusese Kar'uchai, dar cum putea să nu o facă?

Se gândi la aripile lui Kar'uchai scuturându-se de furie când Yagharek o prinsese în braţe. Sau poate că o ameninţase cu un cuţit? O armă? Un bici?

Să-i ia dracu, gândi el brusc, privind părţile maşinii de criză. *Nu le datorez respect pentru legile lor...* Eliberaţi prizonierii. Asta spusese întotdeauna *Agitatorul Renegat.*

Dar garuda din Cymek nu trăiau precum cetăţenii din Noul Crobuzon. Nu existau magistraţi, îşi aminti Isaac, nici judecătorii sau fabrici de pedeapsă, nici mine sau gropi de gunoi de umplut cu Refăcuţi, nici miliţie sau politicieni. Pedeapsa nu era împărţită de şefi.

Sau cel puţin aşa i se spusese. Aşa îşi amintea. *Tribul a votat,* spusese Kar'uchai.

Era adevărat? Schimba asta cu ceva lucrurile?

În Noul Crobuzon pedeapsa se referea la o persoană. Interesul cuiva era servit. Era diferit în Cymek? Ce făcea crima să fie mai urâtă?

Un violator garuda era mai rău decât unul uman?

Cine sunt eu să judec? gândi Isaac cuprins brusc de mânie şi se repezi la maşină, îşi reluă calculele, gata să continue, dar din nou *Cine sunt eu să judec?* gândi, brusc nesigur, cu pământul fugindu-i de sub picioare, şi puse încet hârtia pe jos.

Se tot uita la pulpele lui Lin. Vânătăile aproape dispăruseră, dar amintirea lor era la fel de sălbatică.

O bătuseră după un model anume pe pântece şi pe interiorul coapselor.

Lin se foi şi se trezi şi tremură de frică, iar Isaac strânse din dinţi gândindu-se la ce-i făcuseră poate. Se gândi la Kar'uchai.

E cu totul aiurea, gândi el. *Exact asta mi-a spus să nu fac. Nu e vorba de viol, ea a spus…*

Dar era prea greu. Isaac nu o putea face. Dacă se gândea la Yagharek, se gândea la Kar'uchai, iar dacă se gândea la ea, se gândea imediat la Lin.

* * *

E cu totul pe dos, gândi el.

Dacă o credea pe Kar'uchai pe cuvânt, nu putea judeca pedeapsa. Nu putea hotărî dacă respecta dreptatea garuda sau nu: nu avea nicio bază, nu cunoştea circumstanţele. Deci era natural, fireşte, era inevitabil şi sănătos să se întoarcă la ceea ce ştia: scepticismul lui; faptul că Yagharek era prietenul lui. Să-l lase pe prietenul lui fără zbor pentru că lua în seamă o lege străină?

Şi-l aminti pe Yagharek căţărându-se pe Casa de Sticlă, luptând cu miliţia cot la cot cu el.

Îşi aminti biciul lui Yagharek sfâşiind molia şi eliberând-o pe Lin.

Dar, când se gândi la Kar'uchai şi la ce păţise, nu putu defini fapta decât ca *viol.* Şi se gândi la Lin şi la tot ce păţise ea, până ce îi veni să vomite de furie.

Încercă să se smulgă din toate aceste gânduri.

Încercă să se gândească la altceva. Îşi spuse disperat că a-i refuza serviciile nu implica judecată, că nu ar fi însemnat că pretinde a cunoaşte faptele, că ar fi doar un mod de a spune „Asta mă depăşeşte, nu e treaba mea". Dar nu era convins.

Se întinse şi oftă epuizat. Dacă îşi întorcea faţa de la Yagharek, orice ar fi spus, Isaac ar fi simţit că în realitate l-a judecat şi l-a găsit vinovat pe Yagharek. Şi Isaac înţelese că nu putea pretinde asta cu conştiinţa curată, când nu cunoştea de fapt speţa.

Dar în urma acestui gând veni un altul: un contrapunct.

Dacă a nu ajuta însemna a judeca negativ, lucru pe care nu-l putea face, gândi Isaac, atunci a ajuta, a crea zborul ar fi însemnat că acţiunile lui Yagharek ar fi fost acceptabile.

Iar asta, îşi spuse Isaac cu dezgust şi furie, nu putea să facă.

* * *

Îşi împături notiţele încet, ecuaţiile terminate pe jumătate, formulele mâzgălite.

* * *

Când se întoarse Derkhan, soarele coborâse şi cerul se umpluse de

nori sângerii. Bătu la uşă în ritmul rapid asupra căruia se înţeleseseră, trecând iute pe lângă Isaac atunci când acesta deschise uşa.

— E o zi uimitoare, spuse ea cu tristeţe. Am adulmecat peste tot, am prins nişte fire, nişte idei…

Se întoarse spre el şi tăcu pe dată.

Chipul lui întunecat, încruntat purta povara unei expresii extraordinare. Un complex de speranţă şi emoţie şi teribilă tristeţe. Părea să respire energie. Se foia de parcă ar fi avut furnici sub cămaşă. Se îmbrăcase cu mantia lui lungă de cerşetor. Un sac stătea lângă uşă, burduşit. Maşina de criză dispăruse, demontată şi ascunsă în sac.

Fără grămada de fire şi de piese, camera părea goală.

Derkhan observă că Isaac o învelise pe Lin cu o pătură groasă. Lin se ţinea de ea nervoasă, gesticulând aiureli spre el. O văzu pe Derkhan şi tresări fericită.

— Hai să mergem, spuse Isaac cu voce găunoasă în care se simţea tensiunea.

— Ce tot vorbeşti? spuse Derkhan furioasă. Despre ce tot vorbeşti? Unde-i Yagharek? Ce ţi-a venit aşa deodată?

— Dee, te rog… şopti Isaac, luând-o de mâini. Yag încă nu s-a întors. Îi las asta, spuse el şi scoase din buzunar o scrisoare pe care o aruncă nervos în mijlocul încăperii.

Derkhan încercă să vorbească din nou, dar Isaac o opri, clătinând violent din cap.

— Eu nu… nu pot… nu mai lucrez pentru Yag, Dee… Reziliez contractul… Am să-ţi explic totul, promit, dar hai să mergem. Ai dreptate, am stat prea mult.

Făcu un semn cu mâna spre fereastră, de unde se auzeau zgomotele serii.

— Nenorocitul de guvern e pe urmele noastre, ca şi cel mai mare gangster de pe continent… Şi Consiliul Robotic…

El o scutură blând.

— Să mergem. Noi… trei. Hai să dispărem.

— Ce s-a întâmplat, Isaac? ceru Derkhan, scuturându-l ea de data asta. Spune-mi acum.

El îşi întoarse repede privirea, apoi se uită din nou spre ea.

— Am avut un vizitator…

Ea icni şi făcu ochii mari, dar el clătină violent din cap.

— Dee… un vizitator tocmai din Cymek, spuse el privind-o în ochi şi înghiţi în sec. Ştiu ce a făcut Yagharek, Dee.

Era liniştit şi figura i se reaşeză într-un calm rece.

— Ştiu pentru ce a fost… pedepsit. Nu ne reţine nimic aici, Dee. Am să-ţi spun tot – tot, îţi jur –, dar nu ne mai reţine nimic aici. Am să-ţi spun din mers…

Zile întregi fusese delăsător, cu gândul numai la matematica de criză şi la Lin. Brusc, conştientizase urgenţa situaţiei în care se aflau. Îşi dăduse seama de primejdie. Înţelesese cât de răbdătoare fusese Derkhan şi înţelesese că trebuia să plece.

* * *

— La dracu, spuse ea calm. Ştiu că au trecut doar câteva luni, dar… e prietenul tău. Nu-i aşa? Nu putem să-l lăsăm de izbelişte… Ce este…? Ce a făcut atât de oribil? E chiar atât de grav, încât… neagă tot ce s-a întâmplat până acum? Chiar atât de groaznic?

Isaac închise ochii.

— Nu… da. Nu e aşa de simplu. Am să-ţi explic din mers. Nu mai vreau să-l ajut. Asta e, şi gata. Nu pot, Dee. Nu pot. Nu mai vreau să-l văd, nu mai pot să-l văd în ochi. Aşa că nu ne mai reţine nimic, putem pleca. Chiar trebuie să plecăm.

* * *

Derkhan se opuse, dar scurt şi fără convingere. Îşi strânse bocceaua cu lucruri, carneţelul, chiar dacă spunea că nu era sigură. Fusese prinsă în valul lui Isaac.

Adăugă o notiţă pe spatele biletului lui Isaac, fără să-l deschidă. *Mult noroc,* mâzgăli ea. *Ne vom mai întâlni. Îmi pare rău că dispar aşa de brusc. Ştii cum să ieşi din oraş. Ştii ce ai de făcut.* Se opri un timp, nesigură cum să-şi ia rămas bun, apoi scrise *Derkhan.* Puse la loc scrisoarea.

Îşi aruncă fularul în jurul gâtului, lăsându-şi părul acum negru să-i cadă peste umeri. Se frecă la urechea tăiată. Se uită pe fereastră, spre locul unde cerul începea să se umple de seară, apoi se întoarse şi puse cu blândeţe un braţ pe după umerii lui Lin, ajutând-o să meargă. Încet, cei trei coborâră.

* * *

— Sunt nişte tipi în Cotul Pâclei, spuse Derkhan. Barcagii. Ne pot duce spre sud fără să ne pună întrebări.

— La dracu', nu! şuieră Isaac, ridicând privirea de sub glugă, cu ochii măriţi.

Stăteau la capătul străzii, unde căruţa jucase rol de poartă pentru copiii de mai devreme. Căldura serii era plină de mirosuri. Se auzeau certuri zgomotoase şi râsete isterice de pe o stradă paralelă. Băcani şi neveste, mardeiaşi şi borfaşi stăteau la taifas prin colţuri. Luminile se iviră din o sută de surse. Flăcările de diverse culori prinseră viaţă în spatele sticlelor aburite.

— Nu, la dracu'! spuse din nou Isaac. Nu spre interiorul continentului… Trebuie să ieşim… Să mergem la Kelltree. Hai la docuri.

Aşa că porniră cu toţii încet spre sud şi vest. Trecură printre Sărărie şi Dealul Mâţei, traversând străzi aglomerate, un trio ciudat. Un

cerşetor înalt şi solid, cu faţa ascunsă, o femeie cu părul negru ca tăciunele şi un schilod cu mers spasmodic, pe jumătate sprijinit, pe jumătate împins de tovarăşii lui.

Fiecare robot cu aburi pe lângă care treceau îi făcea să întoarcă privirea de parcă s-ar fi ascuns. Isaac şi Derkhan îşi ţineau privirea în pământ, vorbind repede în barbă. Priveau nervoşi în sus spre liniile miliţiei atunci când trecea vreun vagonet, parcă i-ar fi putut mirosi de acolo. Evitau să se uite la oricine ieşea mai grăbit de după vreun colţ.

De parcă şi-ar fi ţinut răsuflarea. O călătorie agonizantă. Tremurau de atâta adrenalină.

Mergeau privind în jur, cercetând totul de parcă ochii lor ar fi fost aparate de înregistrat imagini. Isaac zări afişele unei operete curgând de pe pereţi, sârmă ghimpată şi sticlă spartă, arcadele viaductului ce susţinea linia din Kelltree, desprinzându-se de Linia de Dreapta, trecând peste Sunter şi Oraşul Oaselor.

Ridică privirea spre Coastele care atârnau colosale în dreapta şi încercă să-şi amintească unghiul lor exact.

Cu fiecare pas se eliberau de acest oraş. Îi simţeau gravitaţia scăzând. Se simţeau ameţiţi. Ca şi cum ar fi plâns.

Nevăzută, chiar pe sub nori, o umbră alunecă leneş în urma lor. Se întoarse şi dădu ocol atunci când traseul lor deveni limpede. Pe când Isaac, Lin şi Derkhan continuau să meargă, silueta se opri din trasarea cercurilor şi se îndepărtă cu viteză pe cer, ieşind din oraş.

* * *

Stelele apărură şi Isaac începu să şoptească rămas-bun tavernei *Ceasu şi Cocoşu,* Bazarului din Aspic şi Văii Bărcii şi prietenilor.

Aerul rămase cald în drumul lor spre sud, urmând linia ferată prin peisajul industrial. Buruieni scăpau printre dale, împiedicând trecătorii care încă umpleau oraşul de noapte, făcându-i să înjure. Isaac şi Derkhan o dirijară cu grijă pe Lin spre ieşirea din Pârloaga Ecoului şi Kelltree, tot spre sud, cu trenurile alături, îndreptându-se spre râu.

Marele Catran, sclipind drăguţ sub neoane şi în lumina lămpilor cu gaz, cu poluarea ascunsă de reflexii; şi docurile pline de corăbii înalte cu pânze grele strânse şi vase cu aburi pe apa iridiscentă, vase negustoreşti trase de balauri de mare mestecându-şi zăbalele, nave-fabrici agitate, cu macarale şi ciocane pneumatice; nave pentru care Noul Crobuzon nu era decât o haltă de o zi.

* * *

În Cymek, numim sateliţii mici ai lunii ţânţari. Aici, în Noul Crobuzon, îi numesc fiice.

Camera e plină de lumina lunii şi a fiicelor, dar goală de orice altceva.

Am stat acolo mult timp, cu scrisoarea lui Isaac în mână.

Într-o clipă am s-o citesc din nou.

* * *

Am auzit goliciunea casei încă de pe scări. Ecourile erau prea lungi. Am ştiut înainte de a atinge uşa că mansarda era părăsită.

Am fost plecat ore întregi, căutând o oarecare libertate în oraş.

Am rătăcit prin grădinile Crucii Sobek, prin nori de insecte enervante. Am găsit ruinele mănăstirii, carcasa afişată cu mândrie în inima parcului, unde vandali romantici şi-au săpat numele în piatra străveche. Turnul modest a fost părăsit cu o mie de ani înainte să se toarne fundaţia Noului Crobuzon. Zeul căruia i-a fost consacrat a murit între timp.

Unii vin noaptea să onoreze fantoma zeului mort. Ce teologie disperată şi tenace.

* * *

Azi am vizitat Vizuina Urletului. Am văzut Vadul Lipitorii. Am stat în faţa unui zid mare din Fundătura Cocioabelor, pielea cojită a unei fabrici moarte şi am citit toate graffiti-urile.

Am fost prost. Am riscat. Nu am rămas ascuns bine.

M-am îmbătat cu această cupă de libertate, dorind mai mult.

Aşa că m-am întors în sfârşit prin noapte în acea mansardă goală şi uitată, la trădarea brutală a lui Isaac.

Ce încălcare a încrederii, ce cruzime.

Am deschis-o încă o dată (trecând cu vederea cuvintele patetice ale lui Derkhan, ca un fel de zahăr pudră peste otravă). Tensiunea extraordinară din cuvinte parcă le face să se târască. Parcă îl văd pe Isaac chinuindu-se să scrie toate astea. Furie, dezaprobare, consternare. Adevărată tristeţe. Obiectivism. Şi o ciudată camaraderie, o scuză ruşinată.

…avut un vizitator azi… citesc, şi… în aceste împrejurări…

În aceste împrejurări. În aceste împrejurări o să fug de tine. Am să mă întorc cu spatele şi am să te judec. Am să te părăsesc cu ruşinea ta, am să te cunosc pe dinăuntru şi am să trec mai departe şi nu am să te ajut.

…nu am să te întreb „cum ai putut?” citesc şi mă simt brusc slab, cu adevărat slab, nu ca şi cum ar fi să vomit sau să leşin, ci ca şi cum ar fi să mor.

Mă face să strig.

Mă face să ţip. Nu pot opri zgomotul ăsta, nu vreau, ţip şi ţip şi vocea îmi este tot mai puternică, îmi amintesc strigătul de război, tribul fugind spre vânat sau spre luptă, îmi amintesc vaietele funerare şi cele de exorcizare, dar acesta nu e unul dintre ele, e durerea mea, nestructurată, necultivată, neregulată şi ilicită, şi agonia mea, singurătatea mea, tristeţea mea, vina mea.

* * *

Ea mi-a spus nu, pentru că Sazhin o ceruse în vara aceea; că, fiind

anul ei de adunare, ea spusese da; că voia să se împerecheze exclusiv ca un cadou pentru el.

Mi-a spus că sunt necinstit, că ar trebui să o las imediat în pace, să o respect, să-i arăt respect şi să o las în pace.

* * *

A fost o acuplare urâtă. Am fost doar ceva mai puternic decât ea. Mi-a trebuit mult timp să o conving. Ea m-a zgâriat şi m-a muşcat tot timpul, m-a bătut rău. Eu nu am dat înapoi.

M-am înfuriat. Plin de dorinţă şi gelos. Am bătut-o şi am pătruns-o pe când zăcea ameţită.

Furia ei a fost extraordinară şi pătimaşă. M-a făcut să-mi dau seama de ce am făcut.

* * *

Ruşinea m-a acoperit din acea zi. Remuşcarea a venit mai târziu. S-au lipit de mine, parcă încercând să-mi înlocuiască aripile.

* * *

Tribul a votat în unanimitate. Nu am contestat faptele (îmi trecuse prin minte să fac asta preţ de o clipă şi un val de autodispreţ m-a făcut să-mi fie greaţă).

Sentinţa a fost indiscutabilă.

Ştiam că decizia era corectă. Am putut arăta chiar puţină demnitate când am păşit între executorii aleşi ai legii. Am fost lent, cu enorma greutate atârnată de mine care să mă oprească să zbor sau să scap, dar am înaintat fără pauză şi fără întrebări.

Abia la sfârşit am cedat, când am văzut parii de care urmau să mă lege.

* * *

Au trebuit să mă târască ultimii metri, pe fundul albiei secate a Râului Fantomă. M-am smucit şi am luptat la fiecare pas. Am implorat mila pe care nu o meritam. Eram la aproape un kilometru de tabără şi sunt sigur că tribul m-a auzit ţipând.

* * *

Am fost întins în cruce, cu burta în praf şi cu soarele peste mine. Am tras de legături până mi-au amorţit mâinile şi picioarele.

Cinci de fiecare parte, ţinându-mi aripile. Ţinându-mi strâns marile mele aripi în timp ce mă zbăteam şi căutam să-i bat şi să le sfărâm ţestele. Am ridicat privirea şi l-am văzut pe tăietor, vărul meu, San'jhuarr cel roş' în pene.

Praf şi nisip şi dogoare şi blestematul de vânt prin albie. Mi le amintesc pe toate.

* * *

Îmi amintesc atingerea metalului. Senzaţia extraordinară de pătrundere, îngrozitorul travaliu al lamei zimţate. S-a înfundat cu carnea mea de multe ori, a trebuit scoasă şi curăţată. Îmi amintesc

aerul cald pe rana goală, bătând peste nervii smulşi din rădăcini. Scrâşnetul lent, necruţător al osului. Îmi amintesc voma care îmi potolea strigătele pentru scurt timp înainte ca gura să mi se cureţe şi să trag aer în piept şi să ţip din nou. Sânge în cantităţi înspăimântătoare. Uşurinţa bruscă, ameţitoare atunci când o aripă a fost îndepărtată şi cioturile de os s-au smuls violent înapoi în carne şi carnea franjurată ieşindu-mi din rană şi presiunea îngrozitoare a cârpelor curate şi unguentele pe tăieturi şi pasul lent al lui San'jhuarr ocolindu-mă pe la cap şi faptul de a şti cu certitudine de nesuportat că totul se va repeta iar de cealaltă parte.

* * *

Nu am pus la îndoială faptul că am meritat sentinţa. Chiar când am fugit să caut o cale nouă de a zbura. Am fost ruşinat de două ori. Schilodit şi lipsit de respect pentru furtul meu de alegere; la aceasta adaug ruşinea de a combate o judecată dreaptă.

Nu puteam să trăiesc. Nu mă suporta pământul. Eram mort.

* * *

Am pus scrisoarea lui Isaac în zdrenţele mele fără să-i citesc mesajul nemilos de adio. Nu pot spune cu siguranţă că îl dispreţuiesc. Nu pot spune cu siguranţă că aş fi făcut altceva decât a făcut el.

Am ieşit din joc.

La câteva străzi mai încolo în Sărărie, un turn de cincisprezece etaje se ridică peste partea de est a oraşului. Uşa din faţă nu e încuiată. E uşor să te caţări peste poarta care ar trebui să blocheze accesul spre terasă. Am mai urcat acolo şi înainte.

E un drum scurt. Parcă dorm. Cetăţenii se holbează la mine când trec pe lângă ei. Nu port gluga. Nu mai văd de ce ar conta.

Nimeni nu mă opreşte să urc pe clădirea înaltă. La două niveluri, uşile s-au deschis foarte puţin când am trecut pe scări şi am fost privit de ochi ascunşi în întuneric, pe care nu-i puteam vedea. Dar nu mă opreşte nimeni şi în câteva minute sunt pe acoperiş.

Cincizeci de metri. Sunt multe clădiri mai înalte în Noul Crobuzon. Dar aceasta este destul de înaltă ca blocurile să dea înapoi de pe străzi ca şi cum ceva enorm s-ar fi ridicat din apă.

Trec peste pietriş şi peste vetrele focurilor unde s-au încălzit intruşii şi vagabonzii. Sunt singur pe linia cerului în seara asta.

Zidul de cărămidă care închide terasa are un metru şi jumătate. Mă aplec peste el şi privesc în jos de fiecare parte.

Ştiu ce o să văd.

Mă pot închipui exact.

Se vede o lucire dinspre cupola Casei de Sticlă, o pată de lumină murdară între două turnuri de gaz. Coastele sunt doar la vreo doi kilometri, înălţându-se mult deasupra căii ferate şi caselor. Pâlcuri întunecate de copaci sunt presărate prin oraş. Luminile, de toate

culorile, peste tot în jurul meu.

Sar uşor pe zid şi mă ridic.

Acum sunt pe vârful Noului Crobuzon.

E enorm. O mocirlă aşa de mare. Are de toate înăuntru, se împrăştie la picioarele mele.

Pot vedea râurile. Molima este cam la şase minute de zbor. Îmi întind braţele.

* * *

Vânturile se grăbesc spre mine şi mă lovesc cu bucurie. Aerul e jucăuş şi viu.

Închid ochii.

Îmi pot imagina cu precizie maximă. Un zbor. Să-mi iau avânt din picioare, aripile să prindă aerul şi să-l arunce cu uşurinţă spre pământ, scobind felii mari şi aruncându-le departe de mine, ca nişte vâsle. Plutirea pe un curent ascendent în care penele se umflă, se împrăştie, plutesc în spirală peste enormitatea de sub mine. Este un alt oraş de deasupra. Grădinile ascunse devin spectacole spre deliciul meu. Cărămizile întunecate au pe ele ceva ca un noroi. Toate clădirile devin un vis. Întregul oraşului poate fi tratat cu lipsă de respect, poate fi aterizat şi decolat, poate fi stropit din zbor.

Din aer, în zbor, de deasupra, guvernul şi miliţia sunt nişte termite pompoase, mizeria – o pată ce se şterge, degradarea ce are loc în umbra arhitecturii nu stă în grija mea.

Simt vântul despărţindu-mi degetele. Sunt lovit de aer în plin. Simt mâncărimea cioturilor zdrenţuite ale aripilor.

Nu vreau să mai continui asta. Nu mai vreau să fiu un schilod, o pasăre legată de pământ.

Această viaţă pe jumătate încetează acum, cu speranţa mea.

Îmi pot închipui atât de bine un ultim zbor, o curbă elegantă prin aerul care mă îmbrăţişează ca un iubit pierdut.

Să mă ia vântul în braţe.

Mă aplec peste zid, peste oraşul care cade, în aer.

* * *

Timpul se opreşte. Sunt atârnat. Nu e niciun sunet. Oraşul şi aerul sunt îngheţate.

* * *

Şi întind braţul încet şi trec cu mâna prin pene. Le împing deoparte încet în vreme ce pielea îmi pocneşte, le frec fără milă în direcţia greşită, în contra firului. Deschid ochii. Degetele se închid şi se prind de cozile groase şi de fibrele uleioase de pe obrajii mei şi închid ciocul să nu ţip şi încep să smulg.

După mult timp, câteva ore mai târziu, în partea cea mai adâncă a nopţii, trec prin acel puţ şi ies de partea cealaltă.

Un singur taxi troncăneşte repede pe strada pustie şi apoi nu se

mai aude nimic. Peste caldarâm, o lumină maronie se scurge dintr-un jet de gaz.

O siluetă întunecată mă aşteaptă. Intră în pata de lumină şi rămâne acolo, cu chipul umbrit. Îmi face semn încet. E un moment în care mă gândesc la toţi duşmanii mei şi mă întreb care dintre ei este acesta. Atunci văd braţul uriaş al călugăriţei cu care mă salută.

Descopăr că nu sunt surprins.

Jack Juma-de-Rugăciune îşi întinde iar braţul Refăcut şi, cu o mişcare lentă, greoaie, îmi face semn.

Mă invită înăuntru. În oraşul lui.

Păşesc înainte în lumina slabă.

Nu-l văd să tresară când ies din stadiul de siluetă şi mă observă.

Ştiu cum trebuie să arăt.

Faţa îmi este o masă de carne frăgezită, sângerând copios din o sută de găurele de unde au căzut penele. Pâlcuri tenace de puf care au rezistat mă fac să arăt ca o mirişte. Ochii mi se holbează dintr-o piele cheală, roz, ruptă, cu bube. Firişoare de sânge sapă albii peste craniul meu.

Picioarele îmi sunt din nou strânse în cârpe murdare, care să ascundă forma lor monstruoasă. Marginea de pene care se continuă cu solzii picioarelor este smulsă complet. Păşesc prudent, cu pântecele la fel de proaspăt jumulit ca şi capul.

Am încercat să-mi rup ciocul, dar nu am putut.

Stau dinaintea clădirii în trupul meu cel nou.

* * *

Juma-de-Rugăciune se opreşte, dar nu foarte mult timp. Cu un nou gest languros, îşi repetă invitaţia.

Este generos, dar trebuie să refuz.

El îmi oferă lumea jumătate. Îmi oferă să împart cu el viaţa de tâlhar din oraşul interstiţial. Obscurele lui cruciade şi răzbunarea anarhică. Dispreţul lui pentru uşi.

Refăcut evadat, pRefăcut. Nimic. Nu se potriveşte cu acest loc. S-a luptat cu Noul Crobuzon ca să-l transforme într-un oraş nou, acum se chinuieşte să îl salveze de sine.

Vede un alt ins-jumătate dărâmat, o altă relicvă epuizată pe care ar putea-o poată converti să lupte luptele lui inimaginabile, un altul pentru care existenţa este imposibilă în orice lume, un paradox, o pasăre care nu poate zbura. Şi îmi oferă o cale de ieşire, în necomunitatea lui, marginea lui, oraşul lui cel troglodit. Locul violent şi onorabil de unde îşi varsă mânia.

Este generos, dar refuz. Nu e oraşul meu. Nu e lupta mea.

Trebuie să las lumea lui jumătate în pace, demimondul lui de o ciudată rezistenţă. Eu locuiesc într-un loc mai simplu.

El greşeşte.

Nu mai sunt garuda legată de pământ. Aceea a murit. Asta e o viaţă nouă. Nu sunt o jumătate de fiinţă, un rebut de nici-nici.

Am smuls penele înşelătoare din piele şi am netezit-o; dincolo de aspectul meu păsăresc sunt la fel cu semenii mei cetăţeni. Pot trăi complet într-o singură lume.

I-am mulţumit, mi-am luat rămas-bun şi am plecat, păşind în slaba lumină de gaz spre est, spre campusul universităţii şi spre Staţia Dumbravei, prin lumea mea de cărămizi şi mortar şi catran, bazaruri şi pieţe, străzi cu lumină de sulf. Este noapte şi trebuie să mă grăbesc în patul meu, să-mi găsesc patul, să găsesc un pat în acest oraş al meu unde să pot trăi viaţa mea de-a dreptul.

Mă îndepărtez de el şi păşesc în vastitatea Noului Crobuzon, acest edificiu înalt de arhitectură şi istorie, această complexitudine de bani şi mahala, acest zeu profan alimentat cu aburi. Plec şi intru în acest oraş al meu, nu ca o pasăre sau ca un garuda, nu ca un troglodit mizerabil.

Păşesc în casa mea, în acest oraş al meu, ca om.

CHINA MIÉVILLE

stația pierzaniei

Isaac Dan der Grimnebulin este un om de ştiinţă excentric, care trăieşte în oraşul Noul Crobuzon împreună cu iubita sa Lin, o femelă khepri. În vreme ce lui Lin, o artistă, i se cere să realizeze o sculptură a unui şef mafiot, domnul Motley, lui Isaac i se oferă o ocazie unică: fiind contactat de Yagharek, un garuda ale cărui aripi au fost tăiate de cei din tribul său ca pedeapsa pentru o crimă despre care afirmă că nu are echivalent în lumea oamenilor, este rugat să-i redea zborul marelui garuda. Ca urmare a acestor provocări, lucrurile ajung să ia nişte întorsături dintre cele mai neînchipuite, însăşi viaţa Noului Crobuzon şi a locuitorilor săi fiind pusă în pericol.

„Plin de energie, periculos, mereu inventiv, China Miéville îşi continuă proiectul de a reconstrui fantasticul de la underground la suprafaţă. Noul Crobuzon, oraş al motoarelor mereu în mişcare şi fabrică subterană de coşmaruri, are structura unei fiinţe vii. Te urci în tren spre Staţia Pierzaniei pe propriul risc! Lasă vreun colţ neexplorat şi vei regreta pentru totdeauna!"

M. John Harrison

Ilustrație Coperta 1 © Luca Oleastri, Gerrit Hein | Dreamstime.com

ISBN 978-973-733-347-6

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

t...
TRITONIC